

Rovaniemen Reipas

Rovaniemen Reipas ja reipaslaisuus

Rovaniemen Reipas ei ole pelkkä urheiluseura vaan ennemminkin tunnetila ja paikallinen tiivis yhteisöllinen kansanliike, jonka elementit voi sisäistää kaikilta osin vain olemalla itse toiminnassa mukana. Sen nyt jo yli 100 vuotta kestäneeseen historiaan mahtuu niin senttejä, sekunteja, kiloja, pisteitä, voittoja kuin tappioitakin, tuhansia tarinoita, jotka ovat muovanneet aikojen saatossa Reippaasta merkittävän osan sekä rovaniemeläistä että suomalaista urheiluhistoriaa.

Benjamin Pirkkiö

Työväentalolta urheiluareenoille - Rovaniemen Reippaan historia vuodesta 1907

Julkaisija: Rovaniemen Reipas ry
Painopaikka: Tornion Kirjapaino Oy
Taitto: Hanna Keränen

Sisällysluettelo

Lukijalle

Johdanto

Kappale 1: Rovaniemen kaupungin ja alueen historiasta

Kappale 2: Rovaniemen Reippaan ensimmäinen tuleminen – vuodet 1907-1918
Leo Pekkala – Vakaumuksen vuoksi teloitettu Rovaniemen Reippaan perustajajäsen

Kappale 3: Rovaniemen Reippaan toinen tuleminen – vuodet 1919-1930

Kappale 4: Rovaniemen Reippaan kolmas tuleminen – vuodet 1947-1962
Saaren Reipas ja Karvon Reipas – Reippaan alaosastot Rovaniemen maalaiskunnassa
Pentti Mikkonen: "Tulin jäsenistön kanssa hirveän hyvin toimeen"
Pertti Sinkkonen: "Senaikaista rahaa näytti seuran tilillä olevan jäljellä alle tuhat markkaa, kahdeksansataa ja jotain"
Kohti työväenurheilun hajaannusta

Kappale 5: Rovaniemen Reippaan neljäs tuleminen vuodesta 1967
Jorma Tervo: "Minä sanoin, että Reipas liittyy TUL:ään"
Valto Lehmuskoski: "Saimme tavoitteen mukaisesti taloutta paremmalle tolalle"
Mauri Paasilinna: "Seura saatiin puheenjohtajakaudellani luotsattua oikealle tielle"
Sulo Paksuniemi: "Jaostojen kulukontrollin siirtäminen heille itselleen oli minun puheenjohtaja-aikani suurin päätös"
Esko Riepula: "Tulevaisuuden Reippaan täytyy löytää keinoja harrastustoiminnan laajentamiseen"
Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton lakkauttamisen seurauksena tie vei jälleen Työväen Urheiluliittoon

Kappale 6: Rovaniemen Reippaan kunniajäsenten ja kultaisten kunniamerkkien saajien haastatteluartikkelit
Vilho Väyrynen: "Reippaan nukahtaminen koettiin Kansantalon piirissä m ustana auringon pilkkuna"
Martti Pirkkiö: "Syntyi ajatus lähteä kehittämään toimintaa yhä tehokkaammaksi"
Martti Kylmäniemi: "Seuran väreissä olleet linja-autot herättivät huomiota"

Osmo Pähti: "Reipasta ja sen saavutuksia arvostetaan muilla paikkakunnilla enemmän kuin Rovaniemellä"
Arvo Fräki: "1970-luvun Reipas oli paikkakunnan urheilun voimatoimija"
Juhani Lahti: "Ongelmiin olisi pitänyt tarttua jämerämmin ja budjetit laatia huomattavasti tiukemmiksi"
Kari Niukkanen: "Sosiaalinen kasvaminen on yksi seuratyön perusajatuksia"
Leila Pähti: "Henki oli sellainen, että kyllä Reipas tästä nousee, me saamme aikaan vaikka mitä"
Veikko Härönen: "Kipaise Veikko äkkiä alas, sinut on valittu Reippaan sihteeriksi"

Kappale 7: Rovaniemen Reippaan jalkapallojaoston toiminta vuosina 1967-1992
Seppo Niva: "Halu sarjaportaan vaihtamisesta ylemmäs oli melkoinen"

Kappale 8: Rovaniemen Reippaan jääkiekkojaoston toiminta vuosina 1972-1978

Kappale 9: Rovaniemen Reippaan lentopallojaoston toiminta vuosina 1973-1991

Kappale 10: Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyjaoston toiminta vuodesta 1978
Reima Tapio: "Kyllä Osmon piti joskus tulla väliin"
Rainer Tapio: "Reima yllytti menemään salille"
Petri Männikkö: "Tappion seurauksena kuulosti siltä, että sitä alettiin pitämään aseena minun olympiavalintaani vastaan"
Samuli Leppiaho: "Minulle oli aina ollut selvää, että haluaisin otella Euroopan ja maailman huipulla"

Kappale 11: Rovaniemen Reippaan painonnostojaoston toiminta vuodesta 1969
Juhani Avellan - tuulahdus maailman huipulta
Rauno Tapio: "Tulee varmasti!"
Jaarli Pirkkiö: "Olympialaisiin!"
Tanja Kultti: "Ainahan minulla on ollut sen verran pöljän luonne, ettei tullut jännitettyä mitään kilpailuja"
Ali Oksala: "Mitali aikuistenkin arvokisoista oli selkeä tavoite"

Kappale 12: Rovaniemen Reippaan uintijaoston toiminta vuosina 1968-1975
Pirkko Vitikka: "Se oli jotakin aivan uskomatonta"

LUKIJALLE

Kun Rovaniemen Reipas ry vietti vuonna 2007 satavuotisjuhliiaan, seuran johtokunta päätti teettää kirjan seuran historiasta. Reipashan on Rovaniemen vanhin edelleen toimintaa harjoittava urheiluseura. Edellinen seuran historiaan valottanut teos ”Rovaniemen Reipas 1907-1977” oli tehty kolme vuosikymmentä sitten seuran 70-vuotisjuhlaan. Se oli luonteeltaan enemmän historiikki kuin varsinainen historiategos. Nyt tavoitteena oli seuran toiminnan mahdollisimman hyvin koko sadan vuoden ajalta kattava historiategos.

Kirjoittajan etsinnässä päädyimme lopulta seuran omaan kasvattiin, hallintotieteiden maisteri Benjamin Pirkkiöön, jonka työläisurheilua käsittelevän opinnäytetyön oheistuotteena käsillä oleva teos on syntynyt.

Kuten kirjasta ilmenee, Rovaniemen Reippaan historia ei ole ollut tasamaan kulkua, vaan seura on elänyt hyvinkin kiinteässä yhteydessä siihen mitä suomalaisessa yhteiskunnassa on sadan viime vuoden aikana tapahtunut. Aivan erityisen kiinteä tämä yhteys on ollut siihen mitä poliittisen työväenliikkeen piirissä Rovaniemellä on tapahtunut. Tästä kertoo sekin, että seuran toiminta on ollut – juuri poliittisista syistä - viranomaisten lakkauttamaa osana työväenliikkeeseen yleisesti suunnattuja painostustoimia, samoin kuin se, että työväenliikkeen sisällä seura on vaihtanut keskusjärjestöään useaan kertaan poliittisten liikehdintöjen seurauksena.

Ulkopuolisesta painostuksesta huolimatta seuran urheilullinen toiminta on ollut menestyksellistä. Runsaan sadan vuoden ajan seura on tarjonnut rovaniemeläiselle nuorisolle väylän purkaa toimintatarmoaan ja kehittyä niin fyysisesti kuin henkisesti vastuuntuntoisiksi kansalaisiksi. Kilpailutoimintaan osallistumalla monet ovat saaneet unohtumattomia kokemuksia niin kotimaahan kuin ulkomaille suun-

tautuneilta matkoilta.

Kuluneen sadan vuoden aikana Reippaan lajivalikoimaan ovat kuuluneet lähes kaikki Suomessa yleiset urheilulajit. Monet niistä ovat olleet aikansa lapsia: tulleet mukaan oman harrastajajoukon tuomina ja lakanneet toimimasta kun harrastajajoukko on huvennut. Upeimmat kansallisen ja kansainvälisen tason menestykset ovat tulleet voimailulajien yksilö- ja joukkuesaavutuksina painonnostajien ja nyrkkeilijöiden tuomina. Juuri nämä lajit ovat edelleen seuran vahvuutena. Painonnostossa seura on ollut viimeiset kolme vuosikymmentä, ja on edelleen, Suomen ykkösseura.

Kuten kirjasta ilmenee, Rovaniemen Reipas jatkaa uutta satavuotistaivaltaan vakiintuneella pohjalla paitsi huippu-urheiluun kärkilajeissaan keskittyvänä myös kuntourheiluun eri muodoissaan satsaavana urheiluseurana.

Seuran puolesta kiitän kirjan kirjoittajaa Benjamin Pirkkiötä hyvin kirjoitetusta kattavasta historiategoksesta, samoin kuin Riihi säätiötä kirjoittamista varthen saadusta apurahasta sekä Rovaniemen Työväen yhdistystä painatuskustannuksiin osallistumisesta.

Samoin kiitän kaikkia niitä seuran entisiä ja nykyisiä aktiiveja, jotka eri tavoin ovat tiedoillaan ja kuva- ym. materiaaleillaan olleet haastatteluun ja muin tavoin kirjoittajan käytettävissä ja edistäneet omalla tavallaan kirjan syntyä ja sen saamaa sisältöä.

Rovaniemellä 2.3.2012

Esko Riepula
Kunniapuheenjohtaja
Rovaniemen Reipas ry

JOHDANTO

Rovaniemen Reipas juhli satavuotista olemassaoloaan vuonna 2007. Merkkivuoden kunniaksi vanhin Rovaniemellä yhä toiminnassa oleva urheiluseura järjesti sekä Kansantalolla organisoidun juhlatapahtuman että tätä edeltäneen valokuvanäyttelyn, jossa oli esillä materiaalia vuosien ja vuosikymmenten varrelta. Yksi kuitenkin puuttui, se millä 100 vuotta täyttäviä yhdistyksiä on juhlapuheiden, kukkien, huomionsoitusten ja palkitsemisten lisäksi yleensä kunnioitettu. Puuttuva lenkki oli historiateos, koonti yhdistyksen liepeillä ajan kuluessa tapahtuneesta toiminnasta. Toki Rovaniemen Reippaasta oli ilmestynyt 70-vuotisjuhliin vuonna 1977 Kaarlo Haapasen kokoama historiikki, joka käsitteli seuran vuosia 1907-1977. Mutta historiansa väkevimmistä ajanjaksosta, vuoden 1967 lopulla alkaneesta ja yhä jatkuvasta Reippaan neljännessä tulemisesta, ei oltu tehty yhtenäistä koottua kirjallista esitystä.

Ollessani käymässä silloiseen työhöni liittyvissä asioissa Rovaniemen kaupungintalolla havaitsin eteisaulassa naulakoiden liepeillä seisoskelemassa kaksi herrasmiestä, jotka molemmat ovat viimeisten vuosikymmenten aikana olleet Reippaan, nimenomaan yleisseuran, toiminnan avaintekijöitä. Toinen heistä, silmälasipäinen, huikkasi minut luokseen: ”Benjamin, tulepa käymään täällä, olisi hie-man asiaa!”. No, eipä tuossa mitään häviä, vaikka menenkin, kun tässä ei kiire kuitenkaan ole, muistan ajatelleeni. Keskustelusta ilmeni, että Riepulän Esko oli laittanut tuulemaan ja Reippaalle oli suunnitteilla historiateos. Joku vain pitäisi saada vielä kirjoittamaan moinen opus. ”Me olemme ajatelleet, että sinä tekisit sen”, Pähdin Osmo jatkoi. Tilanne oli sellainen, ettei siitä voinut enää perääntyä ja asia esitettiin siihen malliin, että kieltäytyminen ei tulisi kyseeseen.

Siitä se alkoi, käytännössä käskystä, Rovaniemen Reippaan historian penkominen minun osaltani. Toki oman urheilu-urani aikana, aivan pikkupojasta lähtien, olin saanut tutustua erittäin läheltä ja käytännössä jokapäiväisesti painonnostojaoston toimintaan. Tiesin vuodesta 1969 Reippaaseen kuuluneen ja sen menestyksekkäimmäksi lajiksi kehittyneen urheilumuodon saavutukset ja henkilöt, olin pitänyt tilastoja ”punavalkoisten” nostajien edesottamuksesta niin SM-tasolla kuin kansainvälisissä mitelöissä sekä itsekin osallistunut omalla panoksellani

painonnostojaoston meriittilistan kartuttamiseen, ollut yli kahden vuosikymmenen ajan mukana punttimiesten voittojen ja tappioiden kokijana.

Muu Reipas oli sen sijaan jäänyt monella tapaa melko vieraaksi, nyrkkeilyjaoston henkilöitä ja saavutuksia lukuun ottamatta. Suhteeni Reippaaseen oli ollut jo pikkupojasta lähtien, sanoisinko, pragmaattinen. ”Iso Reipas”, yleisseura, näyttäytyi lähinnä jokakeväisten vuosikokousten kautta ja nyrkkeilykin paitsi jokasyksyisen Ruska-turnauksen katsomossa, mutta myös lajin parissa toimivien henkilöiden kilpailumenestyksen ja harjoitusten, ennen muuta voimaharjoittelun, seuraamisena.

En väitä, ettenkö olisi joskus lukenut Kaarlo Haapasen kirjoittamaa 70-vuotishistoriikkia, joten joltinenkin käsitys minulla Reippaan menneiden vuosikymmenten taipaleesta oli. Silti, kirjoittamisprosessi monine vaiheineen, materiaalin läpikäynteineen sekä peilaamisineen yleisiin yhteiskunnallisiin, urheiluhistoriallisiin, työväenliikkeen sisäisiin ja paikkakunnalla vuosien saatossa ilmenneisiin tapahtumiin oli matkana kokonaisuudessaan huikea ja elämyksellinen. Se auttoi minua, ja toivottavasti kaikkia tämän teoksen läpikäyviä, ymmärtämään, kuinka laaja ja moniulotteinen asia Rovaniemen Reipas ja siihen liittyvä ”reipaslaisuus”, Reipas-henki, on ollut ja on yhä. Ja mille pohjalle se rakentuu. Liioittelematta voi sanoa, että Reipas ei ole pelkkä urheiluseura vaan ennemminkin tunnetila ja paikallinen tiivis yhteisöllinen kansanliike, jonka elementit voi sisäistää kaikilta osin vain olemalla itse toiminnassa mukana.

Kaarlo Haapasen toimittama 70-vuotishistoriikki antoi oivat eväät tämän teoksen rakenteelliselle jäsentelylle. Rovaniemen Reippaan toiminta voidaan jakaa neljään aikakaudelliseen kokonaisuuteen, joista käytetään seuran ensimmäistä historiikkia kunnioittaen nimityksiä ensimmäinen, toinen, kolmas ja nykyinen neljäs tuleminen. Rovaniemen Reippaan ensimmäinen tuleminen ajoittuu sen perustamisesta vuodesta 1907 vuoteen 1918, jolloin Suomessa riehunut, aseelliseksi konfliktiksi roihautanut punaisten ja valkoisten välinen yhteenotto katkaisi jälkiselvittelyineen vireästi vietetyn seuran ensimmäisen kymmenvuotiskauden.

Rovaniemen Reippaan toiseksi tulemiseksi puolestaan nimitetään aivan vuoden 1919 lopusta koko 1920-luvun jatkunutta ja yleiseen yhteiskunnalliseen käymistilaan nivoutuneen äärioikeistolaisterrorin painostuksesta käsittämättömästi tuomioistuimen päätöksellä loppunutta ajanjaksoa. Rovaniemen Reippaan urheilijoiden kilpa- ja harjoitustoiminta katkaistiin pakkokeinoin kesällä 1930 ja seuran lakkauttaminen sinetöitiin vuoden 1931 lokakuussa Rovaniemen kihlakunnanoikeudessa. Lakkautetun Reippaan toimintaa jatkamaan perustettiin Rovaniemen Myrsky-niminen urheiluseura, mutta sekin lakkautettiin tuomioistuimen päätöksellä keväällä 1932. Myöhemmin samana vuonna Reippaan työn jatkajaksi poliittisesti edelleen epävakaisissa, mutta hieman rauhoittuneissa olosuhteissa perustettiin Rovaniemen Lappi-seura.

Vaikka Reipas oli nimenä virallisesti poissa käytössä yli puolentoista vuosikymmenen ajan, reipaslaisuus ei kadonnut paikkakunnalta mihinkään, eikä Reipas rovaniemeläisten mielistä. Lapin sotaa seuranneina kiivaina jälleenrakennuksen vuosina ja muuttuneessa poliittisessä ilmastossa tilaus uusvanhalle urheiluseuralle oli melkoinen. Niinpä loppukesästä 1947 Reipas herätettiin henkiin ja alkoi sen kolmas tuleminen, jota kesti aina vuoteen 1962 saakka. 1950-luvun Reipas olikin aikansa paikallinen suurseura monine urheilulajeineen. Tosin kilpamenestys ei tuolloin ollut pääasia, vaan urheileminen itseisarvona ja lähinnä lasten ja nuorten kasvatuksellisenä väylänä. Vuosikymmenen loppua kohden seuran toimintaan alkoi vaikuttaa paitsi työväen urheiluliikkeen sisällä puhjenneet linjaristiriidat, myös taloustilanteen voimakas heikkeneminen. Tästä syystä seuraavan vuosikymmenen alussa, lopulta vuoden 1962 aikana, Reippaan toiminta sammui. Seuran työn jatkajaksi oli syksyllä 1961 perustettu myöhemmin sisarseurana toiminut Rovaniemen Työväen Palloilijat, joka kantoi reipaslaisuuden traditiota harteillaan 1960-luvun loppupuolelle saakka.

Rovaniemen Reippaan nykyinen ja yhä jatkuva neljäs tuleminen alkoi vuoden 1967 lopulla. Verrattuna aikaisempiin kolmeen aikakauteen nykymuotoinen Reipas on ollut jäsenmäärältään suurempi, sen taloudellinen kivijalka huomattavasti laaja-alaisempi ja urheilullinen menestys ennennäkemätöntä. Vuoden 1993 alusta lähtien Reippaan kilpaurheilulajien kaksikon ovat muodostaneet kuntoliikunnan ohella painonnosto ja nyrkkeily. Tätä yksilölajien kaut-

ta voidaankin luonnehtia jopa seuran viidenneksi tulemiseksi, mikä tosin on jatkunut aikaisemmista historian ajanjaksoista poiketen ilman välivaihetta. Reippaan neljänteen tulemiseen mahtuu niin seuran ensimmäinen olympiaedustus, lukuisia muita huomionarvoisia kilpailumeriittejä, taloudellista noususuhdannetta etenkin onnistuneen bingoliiketoiminnan myötä ja sitä kautta omaisuuden karttumista, taloudellinen alamäki ja toistakymmentä vuotta jatkunut velanlyhennysten aika sekä nykyinen, 2010-luvun alun tilanne, jossa lajikirjoa pyritään kasvattamaan ja jäsenkuntaa lisäämään palaamalla osittain ”juurilleen”.

Rovaniemen Reipas on ollut vuosikymmenten kuluessa työväen urheiluseura ja perustettu alun alkaen Rovaniemen sosialidemokraattisen työväenyhdistyksen yhteyteen. Tämä on asettanut normaalille urheiluseuratoiminnalle tiettyjä reunaehtoja ja varsinkin Reippaan ensimmäisen ja toisen tulemisen aikana sen kohtalot nivoutuivat kiinteällä tavalla yleisiin poliittisiin tapahtumiin. Ymmärtääkseen paremmin etenkin alkuvuosikymmenten organisatorisia vaiheita tässä historiateoksessa on käsitelty myös kotimaisen työläisurheilun vaiheita ja heijastuksia paikalliselle tasolle. Niin ikään tekstissä on läpikäyty työväenurheilun keskusjärjestötason vaiherikasta kehitystä, työläisurheilun hajaannusta sekä uudelleeneheytymistä. Kaikessa tässä korvaamattomana apuna on ollut valtiotieteen tohtori Seppo Hentilän tekemä kattava kolmiosainen tutkimus Suomen työläisurheilun historiasta, joka ulottuu aina vuoteen 1979 saakka.

Rovaniemen Reippaan historiateoksen rakenteellinen sisältö on seuraava. Kappale yksi kertoo Rovaniemen kaupungin sekä alueen historiasta ja sen tarkoituksena on olla selventävänä kokonaisuutena niihin tapahtumiin, mitä Reippaan liepeillä on vuosikymmenten saatossa ollut. Kappaleessa kaksi käsitellään Reippaan ensimmäistä tulemistä eli vuosia 1907-1918. Mukana on myös artikkeli seuran perustajajäsenenä olleen Leo Pekkalan elämästä.

Kappaleessa kolme tehdään matka Reippaan toisen tulemisen aikakauteen, vuosiin 1919-1930. Etenkin seuran ensimmäisen ja toisen tulemisen tapahtumista on olemassa erittäin niukasti kirjallista, kuvallista tai muutakaan lähdeaineistoa ja näiden ajanjaksojen kuvailemisessa onkin tukeuduttu Kaarlo Haapasen 70-vuotishistoriikin sisältöön sekä Suomen urheiluarkistosta löytyneisiin, mutta valitettavan vähiin

tietoihin. Alkuvuosikymmeninä Reippaassa ei työväenjärjestöille tyypilliseen tapaan ole katsottu aiheelliseksi dokumentoida tapahtumia kovinkaan järjestelmällisesti, mutta painavampana syynä lienee kuitenkin se, että poliittisesti epävakaina aikoina vähäkin kirjallinen tieto on tuhattu joko omaehtoisesti tai vielä oletettavammin ulkopuolisten tahojen toimesta.

Kappale neljä tarkastelee Reippaan kolmatta tulemista, vuosia 1947-1962. Vielä 1950-luvun Reippaastakaan ei ole tallella esimerkiksi johtokunnan kokouspöytäkirjoja, mutta tästäkin ajanjaksosta löytyi joitakin lisätiedonmurusia Suomen urheilukistosta. Suurena apuna Reippaan kolmannen tulemisen toiminnan kuvaamisessa ovat olleet maakunnan valtalehdeissä Lapin Kansassa ilmestyneet jutut. Niitä onkin osiossa esillä elävöittämässä tekstiä ja antamassa sille lisäsyvyyttä. Lisäksi kappaleessa käsitellään Rovaniemen Reippaan silloisten alajaostojen Saaren Reippaan ja Karvon Reippaan toimintaa. Niin ikään mukana ovat haastatteluartikkelit seuran puheenjohtajista Pentti Mikkosesta (puheenjohtajana vuosina 1956-1957) sekä Pertti Sinkkosesta (puheenjohtajana vuosina 1961-1962). 1950-luvun työväen urheiluseurojen yleisen tilanteen ymmärtämiseksi kokonaisuudessa käydään myöskin läpi työväen keskusjärjestötason hajaannusta, joka huipentui Työväen Urheiluliiton repeämiseen ja sen jäsenseurojen osittaiseen siirtymiseen Työväen Urheiluseurojen Keskusliittoon.

Kappaleessa viisi on puolestaan vuorossa Rovaniemen Reippaan neljännen tulemisen eli nykyisen yleisseuran vaiheiden tarkastelu vuoden 1967 lopulta lähtien. Osiossa käydään läpi nimenomaan Reippaan pääseuran toimintaa viimeisten yli neljän vuosikymmenen ajalta. Nykymuotoisessa seurassa mukana yhä olevien tai olleiden jaostojen urheilulliselle menestykselle ja toiminnalle on varattu tässä teoksessa omat kappaleet. Kappaleessa viisi on mukana lisäksi Reippaan puheenjohtajien haastatteluartikkelit. Näkemyksiään ja muistojaan omalta puheenjohtaja-ajaltaan esittävät niin Jorma Tervo (puheenjohtajana vuosina 1972-1981), Valto Lehmuskoski (puheenjohtajana vuosina 1982-1983), Mauri Paasilinna (puheenjohtajana vuosina 1984-1985), Sulo Paksuniemi (puheenjohtajana vuosina 1986-1988) kuin maaliskuussa 2011 puheenjohtajan tehtävistä 22 vuoden jälkeen luopunut ja Reippaan kunniapuheenjohtajaksi nimetty Esko Riepulakin. Näiden ohella kappaleessa viisi pureudutaan omana

kokonaisuutenaan työväenurheilun keskusjärjestötason eheyttämiskäytännön 1960- ja 1970-luvuilla.

Kappaleessa kuusi on esitelty haastattelu- tai vaihtoehtoisesti lehtiartikkeleiden avulla Rovaniemen Reippaan kunniajäseniä sekä kultaisten kunniamerkkien saajia. Reippaan 15:sta kunniajäsenestä puheenjohtajien eli Pentti Mikkosen, Jorma Tervon sekä Sulo Paksuniemen haastattelu on sijoitettuna teoksessa siihen aikakauteen, jolloin he ovat toimineet seuran peräsimessä. Vuonna 2000 poisnukkuneen kunniajäsenen Vilho Väyrysen kohdalla mukaan on otettu hänen vuonna 1991 tekemä ja kyseisenä vuonna Reipas-Uutisissa ilmestynyt artikkeli Rovaniemen Työväen Palloilijoiden perustamisesta ja historiasta. Kunniajäsenistä kappaleessa kuusi esitellään haastattelumuodossa Martti Kylmäniemi, Juhani Lahti, Leila Pähti, Martti Pirkkiö, Osmo Pähti sekä Arvo Fräki.

Lisäksi kultaisten kunniamerkkien haltioista äänneen pääsevät Kari Niukkanen ja Veikko Härönen sekä Reippaan neljännen tulemisen jaostojen toimintaa kuvaavissa osioissa Pirkko Vitikka (uinti) ja Jaarli Pirkkiö (painonnosto). Puheenjohtajien Valto Lehmuskosken sekä Esko Riepulan haastattelu ovat puolestaan yleisseuran neljättä tulemistä käsittelevässä kokonaisuudessa. Nyt jo edesmenneistä, joko toisella tai molemmilla Reippaan korkeilla kunnianosoituksilla palkituista henkilöistä Alli Malinen, Orvo Malinen ja Veijo Kallio ovat antaneet oman panoksensa seuran historiataltiointiin Reippaan 70-vuotishistoriikissa ilmestyneissä haastatteluartikkeleissa. Tekijä pahoittelee, että käsillä olevasta historiateoksesta jäi puuttumaan muutaman kunniajäsenen haastattelu.

Kappaleesta seitsemän alkavat Rovaniemen Reippaan neljännen tulemisen jaostokohtaisten urheilullisen menestyksen ja toiminnan esittelyt. Ensimmäisenä kappaleessa seitsemän käydään läpi jalkapallojaoston tapahtumat pääpiirteissään vuodesta 1967 jaoston lakkauttamiseen ja fuusioitumiseen erikoisseuraksi FC Santa Clausiksi vuoden 1992 joulukuussa. Reippaan jäsenmäärältään suurimman jaoston kausittaisten peliotteiden ohella kappaleessa on lisäksi edustusmiehistön joukkueenjohtajana 1970- ja 1980-lukujen vaihteessa ahkeroinen Seppo Nivan henkilöhaastattelu.

Kappaleessa kahdeksan on Rovaniemen Työväen Palloilijoiden suojissa 1960-luvulla alkunsa saaneen

jääkiekkotoiminnan esittelyä. Lajijaosto perustettiin Reippaaseen vuoden 1972 aikana ja viimeisen sarjakauden punavalkoisen lätkän edustusmiehistö pelasi talvella 1977-1978. Nykymuotoisen Reippaan kolmannen joukkuelajin, lentopallon, taru kesti puolestaan vuodesta 1973 aina vuoteen 1991 saakka. Lentopallojaoston edesottamuksia löytyy kappaleesta yhdeksän.

Nykyinen 2000-luvun Reipas on kahden kilpaurheilulajin muodostama kokonaisuus. Kappale 10 kertoo nyrkkeilyjaoston taipaleesta, joka ulottuu vuoden 1978 syksyllä tapahtuneesta perustamisesta nykyyhetkeen. Useita Suomen mestaruuksia, arvokilpailuedustuksia sekä arvokilpailumitalinkin tuoneen lajin saavutukset ovat kauttaaltaan mittavia. Jaoston toiminnan yleisesittelyn ohella Reippaan nyrkkeilystä kertovasta kokonaisuudessa on haastatteluartikkelit lajin menestyneistä urheilijoista Reima Tapiosta, Rainer Tapiosta, Petri Männiköstä sekä Samuli Leppiahosta.

Myös Rovaniemen Reippaan painonnosto on viimeisten vuosikymmenten aikana ollut seuran meiriittiautomaatti. Vuoden 1969 alussa perustettu painonnostojaosto on tuottanut kymmenittäin SM-tason nostajia ja ollut useana vuonna lajin paras kotimainen seurayksikkö. Painonnostojaoston piiristä löytyi myös Reippaan ensimmäinen olympialaisiin yltänyt urheilija. Laajasta ja menestyksekkästä toiminnasta kerrotaan kappaleessa 11. Lisäksi kokonaisuudessa on artikkeli 1970-luvun maailmanennätysmiehestä ja arvokisamitalistista Juhani Avellanista, joka edusti Reipasta vuoden 1974. Haastatteluita on kaikkiaan neljästä urheilijasta, Rauno Tapiosta, Jaarli Pirkkiöstä, Tanja Kultista sekä Ali Oksalasta.

Kappaleessa 12 käsitellään Rovaniemen Reippaan uintijaoston toimintaa. Ensimmäisenä rovaniemäläisenä urheiluseurana uinnin ohjelmaansa ottanut Reipas perusti lajijaoston aivan vuoden 1968 alussa. Vireätä reipaslaista uintikautta kesti aina vuoteen 1975 saakka, jolloin jaosto sulautui Reippaan kuntosuunnitelman yhteyteen. Uintijaoston kokonaisuudessa on haastateltu mittavan panoksen valmentajapuolella lajille antanutta Pirkko Vitikkaa. Varsinaisten kappaleiden lisäksi historiategokseen on lisätty liitteiksi kaikki Reippaan neljännen tulemisen urheilutoiminnan tilastot sekä johtokunnat vuosilta 1967-2010 ja luettelot seuran kunniajäsenistä ja kunniamerkkien saajista.

Rovaniemen Reippaan historiategoksen valmistuminen on ollut projektina, kuten edellä on jo mainittu, mielenkiintoinen ja elämyksellinen matka menneeseen. Se ei olisi onnistunut ilman kannustavia ja ammattitaitoisia avustajia ja tukijoukkoa. Suuri kiitos tämän teoksen valmistumisen mahdollistamisesta kuuluu Reippaan kunniapuheenjohtajalle Esko Riepulalle sekä seuran vuosien 2009 ja 2010 johtokunnan jäsenille. Taloudellisen tuen antamisesta kiitos kuuluu puolestaan Riihi säätiölle, Kansatalo Oy:lle sekä Rovaniemen Reippaalle, jotka ovat osallistuneet panoksellaan niin kirjoittamisprosessista kuin taitto- ja painatustyöstä koituneiden kulujen kattamiseen.

Yksityisistä henkilöistä erityiskiitos kuuluu Suomen urheiluarkiston avuliaalle kaksikolle, osastonjohtaja Heli Yrjänäiselle ja erikoistutkija Ossi Viidalle, nyrkkeilytulosten osalta Suomen Nyrkkeilyliiton varapuheenjohtaja Timo Rannikolle, kuvamateriaalin toimittamisesta Lapin Maakuntamuseon kuva-arkiston hoitajalle Arja Moilaselle, Veijo Kallion jäämistönhoitajille Markku ja Kari Kalliolle, kunniajäsen Arvo Fräkille, kunniajäsen Martti Kylmäniemelle sekä kunniajäsen Leila Pähdille. Lehtiartikkeleiden ja kuvien tutkimisessa, valikoinnissa ja teokseen liittyvässä muussa talkootoiminnassa ovat pyyteettömästi olleet mukana Robert ja Rikhard Pirkkiö. Myös panoksensa tavalla tai toisella projektin aikana kirjoittamiseen tai erilaisen materiaalin hankintaan antaneet henkilöt, joita ei kirjoittajan hyvän mutta lyhyen muistin takia ole erikseen mainittu, ansaitsevat kiitoksen.

Teokseen haastateltiin kaikkiaan 26:tä nykyistä tai entistä reipaslaista, joiden joukossa oli niin puheenjohtajia, kunniajäseniä, huomionsoitusten saajia, urheilijoita kuin muuten urheilutoimintaan osallistuneita henkilöitäkin. He kaikki, ja monessa tapauksessa heidän kotiväkensäkin, osoittivat suurta ymmärrystä ja avuliaisuutta projektia kohtaan antaen omasta näkökulmastaan kullannarvoisia tietoja, mielipiteitä ja materiaalia Reippaasta ja sen toiminnasta vuosien varrelta. Lisäksi teoksen hienosta ulkoasusta, tahtamisesta ja painamisesta kuuluu suuri kiitos asianomaisille tahoille.

Rovaniemellä maaliskuussa 2012

Benjamin Pirkkiö

Kappale 1

Rovaniemen kaupungin ja alueen historiasta

Rovaniemi – Portti Lappiin

Rovaniemeä on sanottu portiksi Lappiin, erämaahan, joka vuosisatojen ajan on toiminut niin luonnonvarojen kuin metsänriistankin laajana ja antoisana aittana. Arvioidaan, että ensimmäiset ihmiset saapuivat maakunnan suurten virtojen, Kemijoen ja Ounasjoen yhtymäkohdan läheisyyteen viimeisen jääkauden jälkeen mannerjään vetäytyttyä noin 7 000 – 5 800 vuotta ennen ajanlaskumme alkua.

Vuonna 1989 valmistuneesta Jätkänkynttilän sillasta on tullut Rovaniemen maamerkki.

Rovaniemen seudulla on asuttu katkeamattomasti kivikaudesta lähtien. Pysyvämpi, maanviljelyyn ja kotieläinten pitoon perustunut asutus ilmestyi seudulle viimeistään vuoden 1250 jälkeen. Merkittävämmän asutuksen syntyminen ajoittuu kuitenkin todennäköisesti vasta myöhäiskeskiajalle 1300- ja 1400-lukuihin.

Myöhäiskeskiajalta löytyy myös ensimmäinen virallinen kirjallinen lähde Rovaniemestä. Vaikka Rovaniemi-nimi onkin oletettavasti keksitty jo paljon aikaisemmin, paikkakunta on mainittu Pohjanmaan vouden vahvistamassa maakauppa-asiakirjoissa 7. syyskuuta 1453. Syyskuun 7. päivä onkin nykyisin virallinen Rovaniemi-päivä.

Sanaa ”Rovaniemi” on pidetty saamelaisperäisenä. ”Roavve” merkitsee saamen kielessä metsää kasvavaa harjua, vaaraa tai vanhaa metsäpaloaluetta. Toisaalta peräpohjalaismurteissa ”rova” tarkoittaa kiveä, kiviröykkiötä, koskessa olevaa kivikkoa tai kiuasta.

Ensimmäiset kirjalliset tiedot rovaniemeläisistä ovat 1540-luvulta, jolloin Ruotsi oli jo liittännyt koko Kemijokilaakson alueen valtapiiriinsä osaksi Korksholman linnalääniä. Koska rovaniemeläiset olivat kuninkaan alamaisia, heiltä täytyi myös periä veroja, joita varten talot luetteloiitiin. Rovaniemen kylä käsitti tuolloin koko Ounasjokivarren ja siinä todettiin olevan yhteensä 19 taloa, pohjoisin luultavasti nykyisen Tapionkylän yläpuolella. Korkalon kylässä, nykyisen Ounaskosken ja Kirkonjyrhämän rannalla, oli puolestaan kuusi savua. Muurolan kylässä Rautiosaareissa ja sen alapuolella Kemijokivarressa oli luetteloitu viisi taloa. Lisäksi yksi talo löytyi Jaatllasta. 1500-luvun puolivälissä Rovaniemellä asusti kokonaisuudessaan parisataa henkeä.

1500-luvun loppupuolella ja 1600-luvun alussa asutuksen määrä vuoroin heikkeni ja vuoroin vahvistui niin Ruotsin ja Venäjän välisestä sodasta kuin maatalouteen vaikuttaneista sääilmiöistä johtuen. Vuonna 1621 Rovaniemen väkiluku oli joka tapauksessa noussut lähes 500 henkeen ja alueella oli yhteensä 68 taloa. Väkimäärä kuitenkin laski

1600-luvun puoliväliin saakka katovuosien, ankan verotuksen ja jatkuvien kruunun sotaväkeen ottojen vuoksi. Vuonna 1648 asuttujen tilojen määrä olikin ainoastaan 38. Savujen määrä lähti kuitenkin vuosisadan puolivälistä nousemaan ja kokonaisuudessaan vuonna 1695 Rovaniemellä oli yhteensä 55 taloa. 1700-luvun alkuvuosikymmeninä seudun väkimäärä ei kuitenkaan mainittavasti noussut.

Suuren Pohjan sodan jälkeen suurvalta-asemansa menettäneen Ruotsin valtaapitävät päättivät panostaa miespulaa potevassa maassa maatalouteen ja sen kehittämiseen. Panostuksen seurauksena Rovaniemellekin alkoi syntyään uudistiloja ja asutus laajeni. 1700-luvun lopussa talojen määrä olikin noussut jo 140:een ja väkiluku yli tuhanteen henkeen. Osana Kemin pitäjää ollut ripeästi kasvava Rovaniemi halusi itsenäistyä myös hallinnollisesti. Vuonna 1785 vahvistettiin hallintoviranomaisten päätöksellä itsenäisen Rovaniemen seurakunnan asema. Vuosisadan lopulla Korkalonniemestä alkoi muodostua pitäjän keskus.

1800-luvun päästessä vauhtiin väkimäärän kasvu kiihtyi. Osaltaan tähän oli vaikuttamassa metsäteollisuuden syntyminen ja Rovaniemestä muodostuikin vuosisadan puoliväliin tultaessa maamme pohjoisimman osan sahateollisuuden keskus. Raaka-aineen hankinta kävi kätevästi seudun lähimetsistä ja Kemijoki mahdollisti valmiin tuotteen edelleenkuljetuksen meren äärelle laivattavaksi ulkomaille siitäkin huolimatta, että Rovaniemi oli liitetty vuonna 1839 Kemiin vievän maantien rakentamisen myötä valtakunnan tieverkostoon. Vaikka Rovaniemi hävisikin vuosisadan loppupuolelle tultaessa kilpailun pohjoisen metsäteollisuuden keskuksena Kemille, tuotti seutu runsaasti raaka-ainetta jokisuun tehtaille. Metsähakkuiden työllistävä vaikutus oli huomattava.

1870 Rovaniemen väkiluku oli kohonnut yli 4 000 hengen ja se kasvoi edelleen vuosisadan viimeisinä vuosikymmeninä nopeasti. Metsätalouden voimakas esiintulo loi maatalouden tuottavuuden kasvun ja elinolojen kohentumisen ohella mahdollisuudet asukasluvun kehittymiselle niin, että se oli vuosisadan lopussa jo yli 8 000 henkeä. Lisäksi seudulla liikkui pääosaltaan metsätoissa satoja ellei tuhansia ihmisiä, joita ei merkitty Rovaniemellä vakituisesti asuviksi.

Toki Rovaniemi oli muotoutunut ostovoiman kas-

vun ansiosta myös pohjoisen kaupan keskuksiksi. Ensimmäiset Rovaniemen markkinat järjestettiin helmikuussa 1881. Kaikenpuolinen vinha kehitys sai pari vuosikymmentä aiemmin kunnallishallinnon muotoutumisen myötä ensimmäistä kertaa järjestäytyneen Rovaniemen kuntakokouksen päättämään vuonna 1886, että Korkalonniemellä sijaitsevasta kirkonkylästä muodostetaan muusta kunnasta erillinen kauppala. Sillä kerralla hanke kuitenkin raukesi.

Vuosisadan vaihtuessa 1900-luvuksi suuret, metsätyömiehiä laajalti työllistävät savotat siirtyivät ylemmäs Kemijärven, Sodankylän ja Kittilän kairoihin. Tämä ei kuitenkaan kyennyt enää rikkomaan Rovaniemen asemaa Peräpohjolan ja Lapin metsätalouden suurkeskuksena. Epäilemättä alalla toimineet metsä- ja uittoyhtiöt olivat aikansa voimatoimijoita.

Niistä mahtavin oli vuonna 1893 perustettu Kemi-yhtiö, jonka puunhankinnan pääkonttori sijaitsi Rovaniemellä huolimatta siitä, että yhtiön saha ja myöhemmin selluloosatehdas toimivat Kemissä. Kemi-yhtiön kaikkivoipaista valtaa Rovaniemellä symboloi suurikokoinen ja suoraviivainen, rajujakaan otteita kaihtamaton metsäpäällikkö Hugo Sandberg. Toisaalta Sandberg oli avainhenkilö muun muassa sähköjen hankkimisessa paikkakunnalle ja ollessaan säätyvaltiopäivien edustajana hänen työpanoksensa rautatien rakentamispäätökseen Rovaniemelle oli merkittävä.

Mutta oli Kemi-yhtiölläkin oma vastavoimansa, sadat metsätyöläiset. He järjestäytyivät 2. huhtikuuta 1906 Pohjolan Tukkipöytäisten Renkaaksi. Ammattiyhdistys rakennutti Rovaniemelle muun muassa oman toimitalon, ”Renkaan talon”, ennen sulautumista Suomen sahateollisuuden liittoon vuonna 1909. Renkaan perustaminen, toiminta ja siihen liittyvät seikat sivuavat osittain myös Rovaniemen Reippaan historiaa, joten niistä hieman tarkemmin Reippaan ensimmäistä tulemistä käsittelevässä osiossa.

Rovaniemen kehitys sai järeän lisäpotkun rautatien valmistumisen myötä vuonna 1909. Rautatie edesauttoi ”junantuomien” muuttoa ja sitä kautta kauppaa Rovaniemellä siinä määrin, että kymmenvuotiskaudella 1907-1917 väkiluku lisääntyi vuosittain 200-300 hengellä. Oli havaittavissa, että vanhojen rovaniemeläissukujen asukkaat kokivat muualta tulleiden vyöryn kiusallisena ja jopa hei-

dän asemaansa uhkaavana. Suomen itsenäistymisen kynnyksellä Rovaniemen väkiluku olikin pompannut 10 000 henkeen.

Vuonna 1917 Venäjän yhteiskunnallinen myllerrys heijastui Suomen suuriruhtinaskuntaan ja myös sen periferiaan Rovaniemelle. Venäjällä maaliskuussa tapahtunut vallankumous aktivoi rovaniemeläisiä sosialisteja ja vireytti ammattiyhdistystoimintaa. Surkeaksi päässyt elintarviketilanne ja sitä edesauttanut maatalouslakko yhdistettynä kamppailuun kahdeksan tunnin työpäivästä ja kunnallislain muuttamisesta tarjosivat mahdollisuuden kärjistyvien vaatimusten esittämiseksi. Punaisia suojajoukkoja ryhdyttiin salaisesti organisoimaan loppukesästä. Toisaalta Hugo Sandbergin jo vuoden 1906 tammikuun metsätyöläkkojen jälkimainingeissa Kemiyhtiölle ostamat aseet jaettiin elokuussa luotetuille oikeistolaisille.

Lokakuun lopussa punaisten joukko järjestäytyi julkisesti työväen järjestyskaarin nimellä. Marraskuun 10. päivä perustettiin puolestaan Rovaniemen suojeluskunta. Viisi päivää myöhemmin 15. marraskuuta pidettiin noin 500 hengen kokous, joka asetti Rovaniemelle vallankumouksellisen työväenneuvoston. Vaikka kunnan hallintoelimet toimivatkin, neuvosto käytti valtaansa Rovaniemellä 75 päivän ajan ottaen hallintaansa muun muassa poliisilaitoksen. On sanottu, että työväenneuvoston toiminta sai muihin Pohjois-Suomen paikkakuntiin verrattuna poikkeuksellisen jyrkän sävyn, vallankumousta tehtiin tietoisesti. Poliittisia henkirikoksia ei Rovaniemellä kuitenkaan esiintynyt ennen vuoden 1918 puolella käynnistyneiden varsinaisten taisteluiden alkamista.

Suomeen annettiin 28. tammikuuta 1918 vallankumousjulistus. Punakaartien ja suojeluskuntalaisten välille syttyi sota, joka kesti huhtikuuhun saakka. Rovaniemen sotatoimet ohittivat nopeasti ja taisteluita käytiin ainoastaan muutaman päivän ajan. Punaisiin kohdistuneet kostotoimenpiteet olivat ankaria. Punakaartin päällikkö Kaarlo Kurki ammuttiin julkisesti helmikuun 8. päivä Kemin torilla ja neljä päivää myöhemmin teloitettiin Rovaniemellä kaksi punaisten paikallista johtomiestä. Sotaoikeutena toiminut suojeluskuntien esikunta ammutti elokuuhun mennessä yhteensä yli 30 punakaartilaisista. Lisäksi jaettiin eriasteisia kuritushuonetuomioita. Oli selvää, että kaikki nämä tapahtumat jäivät Rovaniemelläkin vaikuttamaan ihmisten mieliin pitkäksi

aikaa.

Vuoden 1918 jälkeen suotuisana jatkunut muutto-liike paikkakunnalle hiljeni muutamaksi vuodeksi. Vuodesta 1923 alkoi kuitenkin talvisotaan jatkunut kausi, jolloin Rovaniemelle muutti vuosittain 400-600 henkeä, vuonna 1931 peräti 1 400 ihmistä. Paikkakunnalle hakeutumisen aiheuttivat Lapin ja itsenäistyneeseen Suomeen liitetyn Petsamon alueen kehittymiseen kytketyt odotukset. Elintason nousu lisäsi Rovaniemellä kaupan erikoisliikkeitä, Lapin tulo maantieverkon kautta muun Suomen yhteyteen kasvatti liikenteen työpaikkojen määrää ja laki valtion metsämaiden asuttamisesta toi uusia raivaajia. Samanaikaisesti Lapin metsätalous laajeni.

1920-luvulla voimistuivat ajatukset erillisen Rovaniemen kauppalan perustamisesta. Korkalonniemellä sijaitseva kirkonkylä oli jo parikymmentä vuotta aiemmin saanut oman järjestyssääntönsä ja rakennusjärjestyksenä, mutta pysynyt toistaiseksi osana Rovaniemen kuntaa erillisenä taajaväkisenä yhdyskuntana. Kehitys ja kuntalainsäädännön muuttuminen johtivat siihen, että Rovaniemen kauppala perustettiin vuoden 1929 alusta. Ympäröivästä useiden tuhansien neliökilometrien laajuisesta alueesta tuli Rovaniemen maalaiskunta. Huolimatta siitä, että ajan kuluessa toiveita ja keskusteluita maalaiskunnan ja vuonna 1960 Rovaniemen kaupungiksi muuttuneen kauppalan uudelleen yhdistymiseksi oli kuultu runsaastikin, hallinnollinen erillään olo jatkui liki 80 vuotta. Rovaniemen kaupunki ja Rovaniemen maalaiskunta yhdistyivät Rovaniemen kaupungiksi 1. tammikuuta 2006.

1920-luvun kuluessa olot Rovaniemellä vähitellen rauhoittuivat kiihtyäkseen kuitenkin vuosikymmenen loppua kohden. Paikallinen työväenyhdistys, jonka toiminta oli elpynyt vuonna 1920 työväentalon takaisinsaamisen ansiosta, oli vuosikymmenen kuluessa joutunut kommunistien käsiin. Samalla se oli liittynyt aiemmin kuulumastaan SDP:stä Sosialistiseen Työväenpuolueeseen, jonka piirissä Suomessa kielletyn SKP:n kannattajat organisoituivat tekemään niin maanalaista kuin näkyvää työtä. 1920-luvun lopulla Rovaniemi olikin kommunistien salaisen toiminnan tärkein keskus maamme pohjoisimmassa osassa. Samaa tahtia ääriyaseemiston vahvistumisen myötä voimistui äärioikeistolaisuus. Myös lapualaishenki eli Rovaniemellä vahvimmitaan koko Pohjois-Suomessa.

Tästä kaikesta oli väistämättömänä seurauksena yhteiskunnallinen ylijännitys, joka peilautui paikalliselle tasolle. Syksyn 1929 kuluessa poliisi hajotti useaan otteeseen väkivalloin työväentalon liepeille syntyneet mielenosoitukset. Joulukuun 1929 ja kesäkuun 1930 välisenä aikana järjestettiin puolestaan palokunnantalolla useita satoja henkiä vetäneitä lapualaishenkisiä kansalaiskokouksia, joissa vaadittiin kommunistien toiminnan pikaista ja kertakaikista loppumista.

Kesäkuun viimeisenä vuonna 1930 muilutettiin ”kommunistimyönteisenä” tunnettu rovaniemeläinen kauppias Aleks Hyvönen itärajan taakse. Muutamia päiviä kyydityksen jälkeen, heinäkuun 6. ja 7. päivän yönä syttyi Rovaniemen kauppalassa suuri tulipalo. Se sai alkunsa kauppalan pohjoispäästä sijainneesta Rovaniemen Sähkömylly Oy:n rakennuksesta, jonka tuhoutumisen lisäksi paloi viisi maksiinirakennusta ja yksi asuintalo.

Tuhopoltoon syylliset tai ainakin syylliseksi todetut osoitettiin välittömästi paikallisissa lehdissä ja pidätyksiä tapaukseen liittyen tehtiin yli 20. Vasemmistolaisiksi tunnettuja nuoria henkilöitä tuomittiin teosta vankeusrangaistuksiin. Toisaalta on esitetty, että muun muassa tuhopolttoon pääsyylliseksi tuomittu henkilö oli varmuudella tapahtum aikaan Kemissä ja että todennäköisesti syyttäjä oli lapualaisten palkkaama henkilö. Kesän 1930 Rovaniemen tapahtumat johtivat monen muun työväenliikkeeseen kytköksissä olleen yhdistyksen tavoin silloisen Rovaniemen Reippaan lakkauttamiseen, joten niitä tarkastellaan lähemmin seuran toista tulemistä käsittelevässä osuudessa.

Kiihkeät poliittiset laineet kuitenkin tyntyivät Rovaniemellä 1930-luvun kuluessa, vaikka kaupala pysyikin vahvana oikeistolaisuuden työssijana. Lapuan liikkeen toimintaa demokraattisin instrumentein jatkanut Isänmaallinen Kansanliike (IKL) oli vuosikymmenellä kauppalan suurin puolue. Rovaniemen maalaiskunnan kunnalliselämää hallitsi puolestaan suvereenisti maltillinen Maalaisliitto.

Ennen sotia Rovaniemestä kehittyi Lapin ehdotomaksi hallintokeskukseksi. Päätös Lapin läänin perustamisesta, ja Rovaniemestä sen pääkaupunkina, tehtiin vuonna 1936. Kaksi vuotta myöhemmin toimintansa paikkakunnalla aloitti lääninhallitus. Valtionhallinnon ohella myös muita hallinnollisia toimintoja ja palveluita sijoittui paikkakunnalle.

Esimerkiksi metsätyömiesten, jätkien, olojen parantamiseen keskittynyt settlementiliike Rovala aloitti toimintansa vuonna 1923. Rovala otti hoitaakseen lisäksi paikkakunnan vapaaopiston ja perusti myöhemmin lisäksi kansalaisopiston. Kauppalan ja maalaiskunnan yhteenlaskettu väkiluku oli 1930-luvun vaihtuessa uudeksi vuosikymmeneksi miltei 22 000 henkeä, josta kauppalassa asui vajaat 7 000.

Syksyn 1939 muuttunut maailmanpoliittinen tilanne ei jättänyt Rovaniemeäkään rauhaan. Talvisodassa seudulle tehtiin yhteensä 19 eri pommitusta, joissa sai surmansa kaikkiaan 25 siviilihenkeä. Kokonaisuudessaan paikkakunta selvisi talvisodasta kuitenkin melko vähäisin vaurioin. Väli rauhan aikana Rovaniemestä muodostui yhä vilkkaampi liikennekeskus, sillä valtaosa Suomen ulkomaanviennistä alkoi kevästä 1940 lähtien pyöriä suljetun ja miinoitetun Itämeren asemesta paikkakunnan kautta Jäämeren satamiin Petsamoon ja Liinahamariin.

Jo kuukausia ennen jatkosodan puhkeamista Rovaniemelle oli saapunut saksalaisjoukkoja lähinnä esikuntatehtäviin. Vuoden 1941 kevään ja alkukesän aikana sotilaitten virta koko Pohjois-Suomeen kiihtyi niin, että operaatio Barbarossan alettua esimerkiksi Rovaniemellä asui jatkuvasti noin 6 000 saksalaista, siis miltei saman verran kuin rovaniemeläisiä. Koko Lapin läänissä joukkoja oli lähes 200 000.

Jatkosodan tuloksen seurauksena Suomi sitoutui ajamaan pääosin Lapissa olleet saksalaiset joukot maasta. Lokakuussa 1944 suomalaisten ja saksalaisten välille syttynyt Lapin sota ajoi läänin siviiliväestön evakkoon ja Rovaniemestä jäi entisen aseveljen lähdeytyä jäljelle vain hiiltyneet rauniot. Kauppalasta tuhottiin jopa 90 prosenttia ja maalaiskunnankin puolella hävitettiin reilusti yli puolet taloista.

Seurasi jälleenrakennus, jota kesti 1950-luvun alkupuolelle saakka. Vasta vuonna 1953 kauppalan ja maalaiskunnan rakennuskanta ylitti sotaa edeltäneen määrän. Jälleenrakennuksen keskellä edesauttoi myönnettyjen kotimaisten lainojen ohella ulkomainen avustustyö. Tärkein ulkomaisen avun antaja oli YK:n avustus- ja jälleenrakennustoimikunnan hallintokunta UNNRA.

Rakennustyöt ja evakkojen uudelleenassuttaminen nostivat Rovaniemen väkilukua niin, että kauppalassa asui vuonna 1952 yli 14 000 henkeä. Maalaiskunnan väkilukua nostivat muun muassa maan-

hankintatilat. Jo olympiavuonna asukasmäärä oli kivunnut rutkasti, miltei 18 000 henkeen. Kehittyvä, sodasta toipunut yhteiskunta tarvitsi energiaa ja Kemijoen voimalaitostyömaiden käynnistyminen vuosikymmenen kuluessa lisäsi entisestään juuri maalaiskunnan väkimäärää. Vuosikymmenen vaihtuessa 1960-luvuksi maalaiskunnan asukasluku oli jo liki 24 000 henkeä, mutta kaupungiksi julistautuneen kauppalankin väkimäärä oli noussut yli 21 000 asukkaaseen.

1960-luvun kuluessa Suomessa tapahtui raju yhteiskunnallinen rakennemurros. Käytännössä se tarkoitti maataloutta harjoittavien tilojen lukumääräistä pienenemistä ja voimakasta muuttoliikettä maaseudulta varsinkin Etelä-Suomen teollistuneisiin asutuskeskuksiin ja Ruotsiin. Ilmiö oli havaittavissa myös Rovaniemellä, etenkin maalaiskunnassa. Yhdistettyinä voimalaitostyömaiden loppumiseen se merkitsi sitä, että maalaiskunnan väkiluku oli tipunut vuonna 1970 alle 19 000:en henkeen ja tippui edelleen vuoteen 1975 mennessä alle 18 000:een.

Samanaikaisesti kaupungissa palvelutoiminnot ja hallinto alkoivat laajentua. Muun muassa valtion piirihallinto lisäsi Rovaniemen työpaikkoja, samoin voimakkaasti kasvava ammatillinen koulutus. Kunnallishallinnossa sekä terveydenhoidon, sosiaalitoimen että koulutoimen sektorit kasvoivat rivakasti. Vuonna 1970 Rovaniemelle siirtyi Kokkolan ilma-

torjuntapatteristo, joka sittemmin sulautettiin Lapin Ilmatorjuntarykmentiksi sekä kolme vuotta myöhemmin muuton myötä Lapin lennostoksi muuttunut Hämeen lennosto. Kaikki nämä, ensisijaisesti julkisen sektorin toimenpiteet merkitsivät sitä, että 1970-luvun muututtua 1980-luvuksi kaupungissa asui jo 30 000 ihmistä ja maalaiskunnankin väkiluku oli lähtenyt pienoiseen kasvuun ollen tasan 18 000.

Rovaniemen valtakunnallista asemaa pönkittivät toukokuussa 1979 toimintansa aloittanut Rovaniemen hovioikeus sekä saman vuoden syksyllä ensimmäisen lukuvuoden avajaisiaan viettänyt Lapin korkeakoulu. 1980-luvulla niin kaupungin kuin maalaiskunnankin ammattirakenne muuttui yhä palveluvaltaisemmaksi. Vuosikymmenen vaihtuessa 1990-luvuksi kaupungissa asui reilut 33 000 henkeä ja maalaiskunnassakin yli 20 000 ihmistä.

Tultaessa 1990-luvulta nykypäivään Rovaniemi on muuttunut palvelu- ja koulutuskeskukseksi. Neljä viidestä yhdistyneen Rovaniemen asukkaasta saa elantonsa palveluammateissa. Lapin yliopistoksi vuonna 1990 muuttuneessa Lapin korkeakoulussa opiskelee tänään yli 4 000 perustutkinto-opiskelijaa sekä miltei 7 000 jatko- tai aikuisopiskelijaa. Kuiden koulutusalan Rovaniemen ammattikorkeakoulussa tutkintoa suorittaa puolestaan 3 000 opiskelijaa. 2010-luvun alkaessa yhdistyneen Rovaniemen väkiluku on ylittänyt 60 000 hengen rajan.

Teatteri- ja kongressikeskus Lappia-talo edustaa Rovaniemelle tyypillistä Alvar Aallon arkkitehtuuria.

Kappale 2

Rovaniemen Reippaan ensimmäinen tuleminen vuodet 1907-1918

Rovaniemen Reipas syntyy

Rovaniemen Reippaan synnystä ja sen ensimmäisen tulemisen vaiheista on olemassa erittäin vähän kirjallista materiaalia. Sen enempää yhdistyksen perustavasta kokouksesta kuin syntysanojen lausujastakaan ei ole tiettävästi mitään asiakirjatietoa.

Tästä syystä kuvattaessa seuran alkuvuosien toimintaa on tukeuduttava ensisijaisesti Kaarlo Haapasen kirjoittaman Reippaan 70-vuotishistoriikin antamiin tietoihin. Ennen olemassa olevan tiedon kertausta on kokonaiskuvan ja perustamiseen liittyvien syiden hahmottamiseksi kuitenkin tarpeellista valottaa hieman 1800- ja 1900-luvun vaihteen historiallisia ja etenkin urheiluhistoriallisia tapahtumia Suomessa.

Suomalaisen urheiluliikkeen synty

Suomalaisessa yhteiskunnassa vallitsi 1900-luvun taitteessa useita rakenteellisia tekijöitä, jotka loivat muiden yhteiskunnan toimintasektoreiden ohella myös liikuntakulttuurin ja urheiluliikkeen muotou-

Työväenosuusliike Lapinmaan perustamisen sielu Aleks Hyvönen oli myös yksi ensimmäisistä Rovaniemen Reippaan jäsenistä. Hyvösen perheen panos urheiluseuran hyväksi on sen historian aikana ollut kokonaisuudessaan mittava. Kuva: Rovaniemen sd-työväenyhdistyksen arkisto.

tumiselle oman erityisen viitekehýksensä. Suomen noin kahden ja puolen miljoonan asukkaan väestöstä vain vajaa 300 000 asui kaupungeissa, maataloudesta sai elantonsa jopa 4/5-osaa suomalaisista ja maatalousväestöstä 80 prosenttia oli tilattomia. Niin sanottujen säätyläisten, sivistyneistön ja keski-luokan osuus oli kokonaisväestöstä vain muutama prosentti.

Tästä huolimatta kansansivistys oli suhteellisen korkea. Säätyläisten ohella talonpoikaisväestö sekä käsityöläiset olivat jo 1800-luvun puolivälistä lähtien olleet alttiita kansalliselle herätykselle ja vapaa kansalaistoiminta sai näissä väestöryhmissä huomattavaa kannatusta. Esikuvia ja vaikutteita toimintaan otettiin niin Keski-Euroopasta kuin Ruotsista ja ne kanavoituivat osittain myös liikuntakulttuuriin. Poliittisille oloille 1800- ja 1900-lukujen vaihteessa antoivat erityistä sisältöä kielikysymys sekä Suomen valtiollinen asema Venäjän keisarikunnan yhteydessä.

Suomalaisen urheiluliikkeen järjestäytyminen alkoi säätyläisten urheiluseurojen perustamisella 1870-luvulla. Niistä ensimmäinen oli vuonna 1875 perustettu Helsingfors Turnförening. 1880-luvulla sääty-yhteiskunnan alkaessa murentua liikuntaharrastus virisi erityisesti vapaan kansalaistoiminnan yhteydessä. Nuorisoseura-, raittius- ja vapaapalokuntaliikkeen osuus liikuntakulttuurin laajentumisessa olikin poikkeuksellisen vahva. 1890-luvulla perustettiin ensimmäiset urheilun yleisseurat, joista huomattavimpia olivat vuonna 1891 alkunsa saanut Viipurin Reipas sekä viisi vuotta myöhemmin toimintansa aloittanut Tampereen Pyrintö. Edellisellä vuosikymmenellä myös käsityöläisiä ja ammattitaitoista työväkeä oli alkanut tulla liikuntaharrastusten pariin.

Sortovuodet kytkivät suomalaisen urheiluliikkeen autonomian puolesta käytyyn taisteluun. Samalla

Ryhmävoimistelu on ollut monessa työväen urheiluseurassa ensimmäinen naisten harrastama urheilumuoto. Näin oli Rovaniemen Reippaankin kohdalla. Kuvassa eturivissä Elsa Kumpumäki, Alli Hyvönen ja Martta Maunu. Keskirivissä vasemmalta Kerttu Vänninen, Orvokki Ollanketo sekä Impi Kemi. Takarivissä Elsa Karjalainen, Stelander ja Aira Hautala.

tulivat ajankohtaisiksi ajatukset valtakunnallisen urheilun keskusjärjestön perustamisesta, vaikka viranomaisten suhtautuminen kaikenlaiseen yhdistystoimintaan oli muuttunut erittäin kielteiseksi. Kesäkuussa 1900 perustettu Suomalainen Voimistelu- ja Urheiluliitto (SVUL) joutuikin vuoden 1905 suurlakkoon saakka toimimaan osittain salassa ja ilman vahvistettuja sääntöjä.

Maaliskuussa 1906 virallisesti toimintansa aloittanut SVUL kytkeytyi organisaationa suomalaisuusliikkeeseen. Tästä syystä keskusjärjestössä esiintyi jo alusta alkaen voimakkaita kielipoliittisia ristiriitoja. Niiden seurauksena osa ruotsinkielisistä urheiluseuroista muodosti vuonna 1912 oman urheilun keskusjärjestönsä, jonka nimeksi tuli Svenska Gymnastik- och Idrottsförbund. Vuodesta 1917 lähtien sen nimi on ollut Svenska Finlands Idrottsförbund (SFI).

Yhteiskunnallisten ja poliittisten tekijöiden vaikutuksesta suomalaisen liikuntakulttuuri muuttui läpimurron vuosinaan sääty-yhteiskuntaa murtaavaksi kansanliikkeeksi, jolla oli vahva pyrkimys järjestäytymiseen. Toisaalta urheiluliike linkittyi maamme autonomian puolustus- ja itsenäisyystaistelussa osaksi suomalaisuusliikettä.

Työväen urheiluliikkeen synty

Suomi koki 1800-luvun loppupuolella teollisen vallankumouksen. Työvoiman vapaata liikkumista

kahlinneet ammattikunta-, palkollis-, muutto- ja irtolaisasetukset kumottiin pääosin 1860- ja 1870-lukujen kuluessa. Tästä seurasi palkkatyöläisten määrän jyrkkä kohoaminen.

1800-luvun loppua kohden teollinen työ mekani-soitui ja päivittäinen työaika lyheni yleisesti 10 tuntiin. Luonnollisena seurauksena oli, että työ ja vapaa-aika alkoivat erottua selvemmin toisistaan. Kun teollisuuskaupungeissa alkoi muodostua työläiskortteleita, paranivat työn ulkopuolisten vapaa-ajan yhteisöjen syntymismahdollisuudet huomattavasti.

Työväestön sivistysharrastusten ja ammatillisen järjestäytymisen uranuurtajat olivat monen eurooppalaisen maan tapaan Suomessakin käsityöläisiä ja niin sanottua ammattitaitoiseen työväestöön kuuluvia henkilöitä. He kykenivät muita työläisiä aikaisemmin liittymään ”porvarillisina” kansalaisina sivistyneistön ja vapaamielisen porvariston johtamiin uudistusliikkeisiin, joiden pyrkimyksenä oli kohottaa työväestön sivistystasoa. Käytännössä sivistystason kohottamisella tähdättiin siihen, että työväestö kykenisi itsenäiseen omien etujensa puolustamiseen ja oman tietoisuutensa lisäämiseen.

Järjestäytyneiden työläisten toimintaan sisältyi alusta alkaen myös liikuntaharrastusta, jolla pyrittiin torjumaan yksipuolisen työn aiheuttamia terveydellisiä vaurioita. Esimerkiksi Helsingin kirjatyöläisten lukuyhdistys järjesti jo 1870-luvulla jäsenistölleen retkiä ja juhlia, joiden ohjelmassa oli erilaisia ur-

heilukilpailuita ja seuraleikkejä. Hieman myöhemmin alettiin pitää voimisteluharjoituksia ja harrastaa muun muassa soutua, purjehdusta ja pyöräilyä. Työväestön urheiluinnostuksen herättäjänä toimivat lisäksi työnantajien järjestämät joukkuepelien puulaakiottelut.

1900-luvun vaihteen tienoilla alkoi työväen urheiluliikkeen kehityksessä uusi vaihe. Sen keskeisenä piirteenä oli työläisurheilun kytkeytyminen sosialistisen työväenliikkeen yhteyteen. Edellisinä vuosikymmeninä omaksutut järjestäytymis- ja toimintamuodot, joiden tavoitteena oli työväestön oma-aputoiminnan mahdollistaminen, loivat edellytykset työläisurheilun muodostumiselle osaksi omaehtoista suomalaista työväenkulttuuria.

Keski-Euroopasta omaksutussa sosialistisessa työläisurheiluideologiassa urheiluliikkeen tehtävien ei katsottu rajoittuvan vain työväestön liikuntatarpeeseen tyydyttämiseen, vaan sen päämääräksi asetettiin sosialistisen liikuntakulttuurin rakentaminen. Urheilu nähtiin työväestön kasvatus-, sivistys- ja kulttuuriliikkeenä, jonka ihanteellisena tavoitteena oli sosialistisen persoonallisuuden kasvattaminen edistämällä raittiita, terveellisiä ja luonnonläheisiä elämäntapoja.

Toisaalta työläisurheiluideologian ei katsottu saavan rajoitusta pelkästään omiin erikoistehtäviinsä, vaan ajavan muiden järjestöjen rinnalla kaikkia työväenliikkeen sosiaalisia uudistusvaatimuksia, joita olivat muun muassa työajan lyhentäminen sekä asunto- ja työolojen kohentaminen. Yleisten yhteiskunnallisten epäkohtien koettiin olevan syynä työläisten fyysiseen kurjistumiseen ja estävän työväen liikuntakulttuurin tavoitteiden toteuttamisen.

Luonnollisesti työväen urheiluliikkeen sosialistinen ideologia joutui kokonaisuudessaan jyrkkään ristiriitaan porvarillisen urheiluliikkeen kanssa. ”Porvarillisen rappiourheilun”, johon miellettiin sisältyvän erityisesti kilpaurheilu, kaupallistuminen, kansalliskiihko sekä näennäisen poliittisen puolueettomuuden korostuminen, katsottiin turmelevan työläisnuorison kasvatuksen. Omina periaatteinaan työväen urheiluliike tähdensi rauhaa, solidaarisuutta sekä todellisen amatöörihengen ihanteita. Kilpaurheilua, ennätyksiä ja palkintoja vierastettiin, samalla joukkourheilu asetettiin yksilöurheilun edelle. Työväen liikuntakulttuurin harrastetuimpia muotoja olivat joukkovoimistelu, pyöräily, pallolei-

kit, kävely ja retkeily.

1900-luvun ensimmäisinä vuosina suomalaisen työväenliikkeen kehitystä alkoivat hallita uudet tekijät. Joukkoliikkeen synnytti poliittinen järjestäytyminen, joka nousi vuoden 1905 suurlakon kokemuksista. Työväenliike pyrki nostamaan sosiaaliset ristiriidat ja niiden ratkaisuun tähänneet tavoitteen-
sa valtiota koskeviksi poliittisiksi vaatimuksiksi.

Vuonna 1903 perustettu Suomen Sosialidemokraattinen Puolue (SDP) nousi kolme vuotta myöhemmin Oulussa pidetyn puoluekokouksen hyväksymän järjestörakennemuutoksen myötä työväenliikkeen veturiksi. Puoluekokouksen päätös mahdollisti piirijäön toteuttamisen ja paikallisten työväenyhdistysten kytkemisen piirien välityksellä valtakunnalliseksi puolueeksi.

Ominaista koko vanhan eli ennen vuoden 1918 so-
taa toimineen työväenliikkeen joukkoliikeluonteelle oli sen poliittisuus. Sitä heijasti selkeästi työväenliikkeen toimintamuotojen keskinäissuhde. Paikallistasolla työväenliikkeen perusosastoina toimivat työväenyhdistykset kokosivat piiriinsä kaikki järjestäytyneen työväestön välittömiä tarpeita peilaavat tehtäväkokonaisuudet. Näitä olivat sekä ammattiosastot, osuustoiminta että erilaiset sivistys- ja kulttuuripyrkimykset.

Eri harrastus- ja toimintamuodoille luonnollisen työssijan tarjosivat työväentalot, joita rakennettiin lähes jokaiselle paikkakunnalle. Monille niistä tuli toinen koti, joka korosti yhteenkuuluvuuden tunnetta. Rakennuksiin kokoontuivat niin opintokerhot, laulukuorot, soittokunnat kuin näytelmäkerhotkin. Työväenyhdistysten alaosastoiksi perustetuille urheiluseuroille näillä taloilla oli merkittävä vaikutus. Ne toimivat paitsi harjoittelupaikkoina, myös kytkenä muuhun työväenliikkeeseen. Tällainen organisaatiomuoto oli suomalainen erityispiirre, sillä missään muualla työläisurheilu ei muodostunut yhtä kiinteäksi osaksi järjestäytyneitä työväenliikettä.

Kokonaisuudessaan vanhaa työväenliikettä voidaan luonnehtia työväen kulttuuriliikkeeksi. Varsinkin paikallistason työväenkulttuurille oli ominaista eriytymättömyys eli toimintojen keskinäinen lomittuminen. Useimmiten harrastajat olivatkin mukana yhtä aikaa eri osa-alueilla. Toisena keskeisenä piirteenä voidaan korostaa työväenkulttuurin pohjautumista työväestön välittömiin tarpeisiin ja elämäntapaan.

Työväen urheiluseurojen muodostumista työväenyhdistysten alaosastoiksi selittää osaltaan myös se, ettei itsenäisten seurojen, kuten ei muidenkaan yhdistysten, perustaminen ollut helppoa sortokauden järjestöasetuksien takia. Tästä syystä vuoden 1905 suurlakon ja siitä seuranneiden tapahtumien vaikutuksesta kaikenlainen yhdistystoiminta vauhdittui. Vuosien 1906-1910 välillä työväenyhdistysten yhteyteen syntyi yhteensä 93 uutta urheiluseuraa. Vuonna 1906 sai alkunsa muun muassa Tampereen Veikot. Rovaniemen Reippaan ohella 1907 perustettiin sellaiset myöhemmin menestystä niittäneet suurseurat kuin Kemin Into, Kuopion Riento, Oulun Tarmo sekä Porin Pyrintö.

Todettakoon vielä ennen varsinaiseen Rovaniemen Reippaan syntyhistoriaan siirtymistä, että työväen urheiluseuroja kuului alusta lähtien urheilun keskusjärjestö SVUL:ään. Siihen liittyivät vuoden 1905 suurlakon jälkeen kaikki merkittävimmät työläisseurat riippumatta siitä, toimivatko ne työväenyhdistysten alaisina vai eivät. Toki porvarillisen ja työläisurheiluväen välillä oli ristiriitoja, jotka johutuivat esimerkiksi kilpailuiden järjestämisoikeuksista ja harjoittelupaikoista. Kisajoukkueiden valinnoistakin syntyi kärhämiä, vaikka urheilusta ja etenkin kansainvälisestä menestyksestä tuli merkittävä kansallisen voitonahdon symboli viimeistään työväen urheiluseuraa Helsingin Jyryä kotimaassa edustaneen Hannes Kolehmainen Tukholman olympialaisissa voittamien 5000- ja 10 000 metrin sekä maastajuoksun kultamitalien myötä. Työväestön edustajia ei myöskään ollut SVUL:n johtotehtävissä juuri lainkaan vuoden 1906 jälkeen.

Rovaniemen työväen voimistelu- ja urheiluseura Reipas perustetaan

Suuret metsätyömaat eli savotat toivat 1870-luvulta alkaen Kemijoen vesistön alueella ja varsinkin sen keskukseen Rovaniemelle uuden ilmeen. Savottojen työvoimakysyntä ylitti pian paikallisen tarjonnan, josta seurasi vuosisadan vaihteen tienoilla se, että Rovaniemen seudulle virtasi väestöä muualta Suomesta. Tarvetta oli tukinajureille ja tukkien kaatomiehille, tarvittiin myös tukinuittajia ja savottojen huoltomiehiä. Useille Pohjois-Suomessa työskenteley oli vain väliaikaista tienestien hankkimista, monet kuitenkin jäivät tänne pysyvästi asumaan. Taloudellisten mahdollisuuksien kasvu houkutteli seudulle metsätyömiesten lisäksi käsityöläisiä, kauppiaita ja muita elinkeinonharjoittajia. Uudisasukkaiden mu-

kana ja yhteiskunnallisen murroksen seurauksena Rovaniemellekin rantautuivat uudet aatteet. Sosiaalisen työväenliikkeen kysymyksistä keskusteltiin niin savotoilla kuin maakunnan keskuspaikoilla.

Työväenliikkeen järjestöllinen toiminta alkoi virallisesti 24. syyskuuta 1905, jolloin perustettiin kirkonkylään Rovaniemen työväenyhdistys. Kaksi vuotta myöhemmin SDP:hen liittyneen paikallisjärjestön perustajien ydinjoukon muodostivat käsityöläiset ja niin sanotusti vapaiden, työnantajien määräysvallan ulkopuolella olevien ammattien harjoittajat. Tällaisia olivat muun muassa räätälit, suutarit ja puusepät. Mukaan toimintaan tuli myös metsätyöläisiä.

Kuten edellä on todettu, emopuolueeseen liittyneet työväenyhdistykset olivat ensisijaisesti valtiollisten, poliittisten tavoitteiden ajajia. Ammatillisten tavoitteiden saavuttamiseksi työväenliikkeen keskuudessa perustettiin erillisiä ammattiosastoja. Muun muassa Kemi-yhtiön palveluksessa olevien metsätyöläisten etujärjestöksi organisoitiin 2. huhtikuuta 1906 toimintansa aloittanut Pohjolan Tukki-työläisten Rengas, jonka kotipaikka oli Rovaniemen kirkonkylä. Järjestö halusi olla itsenäinen maakunnallinen ammatillinen yhteisö eikä se liittynyt kolmena ensimmäisenä toimintavuotenaan mihinkään koko maata kattavaan ammattiliittoon. Ylipäätään keskeiseksi teollisuudenalaksi kohonneen puunjalostuksen työmarkkinat olivat muotoutuneet ennen 1900-luvun alkua paikallisiksi. Yhden työnantajan hallitsemilla paikkakunnilla ”patriarkaaliset” suhteet säilyivät pitkään ja ammatillisten järjestäytymispyrkimysten edellytykset jäivät heikoiksi.

Etujärjestöön liittyi jäseniksi satoja tukkijätkiä. Laajan jäsenmäärän omaavana osastona sillä oli myös varoja rakentaa pääosin talkootyönä oma toimitalo, joka siirtyi ”Renkaan” omistukseen vuonna 1907. Nykyisen Kansantalon paikalla sijainnut rakennus oli huomattava huvi- ja kohtaamispaikka, joka tunnettiin laajalti maakunnassa. Myös työväenyhdistys saattoi käyttää veljesorganisaationa kiinteistöä omiin toimintoihinsa.

Työväenyhdistys ylläpiti omaan hallintaansa siirtyneen ja sitä kautta työväentaloksi vuonna 1913 muuttuneen rakennuksen suojissa muun muassa työväen näyttämöä ja laulukuoroa. Lisäksi sillä oli henkiseen ja aatteelliseen valistustyöhön puhujaseura. Samalla heräsi ajatus työväen urheiluseuran

perustamisesta yhdistyksen toimesta.

Ideat organisoituivat konkretiaksi vuoden 1907 syksyllä. Yhdistyksen nimeksi tuli Rovaniemen työväen voimistelu- ja urheiluseura Reipas. Rovaniemen Reippaan 70-vuotishistoriikin tekijän Kaarlo Haapasen mukaan seura olivat perustamassa muun muassa Jussi Kemppainen, Pekka Komulainen, August Lindström sekä August Tuorila. Haapasen kokoamassa haastatteluaineistossa otaksutaan, että perustajajäsenenä olisi ollut myös Aukusti Tiitinen. Lisäksi alkuvaiheiden ja ensimmäisellä vuosikymmenellä toimintaan osallistuneista henkilöistä on erikseen mainittu Aleks Hyvönen, Hanna-Maija Kaitainen, Jussi Lehtiö, Heikki Marttila, Mikko Nykyri, Arne Orjatsalo, Akseli Pulkamo, Liinu Sirén ja Oskari Vanhamaa (ent. Granlund). Erityisenä jäsenjoukkona mainitaan rautatien rakentajat, joiden työnäkönsä ansiosta Rovaniemi liitettiin valtakunnan rataverkkoon vuonna 1909.

Seuran ensimmäisen tulemisen vuosien toiminnan kirjoitetaan olleen melko vilkasta, joskin pääosaltaan paikallista. Voi huoletta olettaa, että vanhalle työväenliikkeelle ominaisesti toiminnassa mukana olleet henkilöt olivat samoja, jotka osallistuivat Rovaniemen työväenyhdistyksen järjestämiin rientoihin muillakin toimintaloikoilla.

Ensimmäisellä vuosikymmenellä Reipas järjesti Linaan jäällä hiihtokilpailuita, joiden käännpaikka oli joko Koskenkylässä tai Nivankylässä. Talvisin seuran piirissä harrastettiin myös permantovoimistelua, joka oli työväenurheilun alkutaipaleella muodissa ollutta joukkovoimistelua. Koreografisena apuna massaluonteisessa liikunnassa olivat usein muutamia kiloja painaneet sauvat.

Sisäurheilumuodoista Reippaan suosituin laji oli paini, jossa seura järjesti toimintansa ensimmäisellä vuosikymmenellä työväentalolla myös kilpailuita. Vuoden 1910 tienoilla painikilpailuiden osantajatina mainitaan muun muassa teurastaja Salo sekä useassa eri urheilumuodossa kisaillut Aabel Vauhkonen. Lisäksi painijana kunnostautui Oskari Granlund.

Talviurheilun ohella myös Reippaan kesäurheilu oli vilkasta. Vuosina 1910-1917 olivat suosittuja yleisurheilun 3-, 5- ja 14-ottelut. Viimeksi mainittu tarkoitti nykyistä 10-ottelua, jossa heitot suoritettiin sekä vasemmalla että oikealla kädellä. Monipuoli-

sena kenttälajien taitajana tunnettiin muun muassa Leo Pekkala, joka oli 11-vuotiaana osallistunut Reippaan perustavaan kokoukseen. Kiekonheitossa hänen paras riuhtaisunsa kantoi yli 41 metriä. Kenttälajien ohella reipaslaiset kilpailivat kävelyssä, jossa matkavaihtoehtoina oli yksi tai kaksi kilometriä. Yleisurheilukisojen järjestämispaikkana oli ensisijaisesti työväentalon pihamaa.

Yleisurheilun niin sanottujen kenttälajien ohella seuran jäsenet osallistuivat maastojuoksuihin, jotka olivat reitistä riippuen kuudesta kahdeksaan kilometrin pituisia. Kirjoitetaan, että matkaan lähdettiin työväentalon pihalta ja rata kulki vanhan Kivikoulun kautta rautatieasemalle, josta suunnattiin radan yli Korkalovaaraan Jokkakallioille ja siitä edelleen Santamäkeen. Takaisintulomatka oli Pirttilammen kautta Grandundinharjua pitkin vanhalle Kemintielle, jota myöten noustiin Kirkonmäelle ja siitä entistä Kittiläntietä takaisin työväentalolle. Juoksukilpailuissa mukana olivat muun muassa Heikki Poikela sekä sittemmin Reippaan vuonna 1930 tapahtuneen lakkauttamisen jälkeen perustetun Rovaniemen Lappi-seuran ensimmäisenä puheenjohtajana toiminut Johannes Lauri.

Miesten ohella Reippaan suojissa urheilivat myös naiset. Seuralla oli 1910-luvulla erittäin vilkkaaksi mainittua naisvoimistelu- ja urheilutoimintaa. Reippaan oma naisvoimistelujoukkue toimi jo vuonna 1910, jolta ajalta on olemassa muutamia valokuvia. Lisäksi naiset osallistuivat yleisurheilussa 3-otteluihin ja juoksuviesteihin.

Vaikka jo 100 vuotta täyttänyt Reipas onkin Rovaniemen vanhin toiminnassa oleva urheiluseura, paikkakunnan ensimmäinen urheiluseura oli saanut alkunsa kaksi vuotta aiemmin vuonna 1905. Rovaniemen Jyryä olivat perustamassa etenkin vapaaehtoisessa palokunnassa toimineet henkilöt. Kerrotaan, että seura sai tukea Kemi-yhtiöltä muun muassa painimaton hankkimisessa ja urheilukentän saamisessa Rovaniemelle. Metsäpäällikkö Hugo Sandbergin panoksen Jyryn tukemisessa todetaan olleen merkittävä. Jyry sekä 1910-luvuilla perustetut Ylikylän Myrsky ja Saarenkylän Riento yhdistyivät sittemmin vuonna 1921 suurseuraksi Rovaniemen Urheilijoiksi.

Ensimmäisen tulemisensa vuosina Reipas ei kiinnittänyt ulkoisen, näkyvän toiminnan muotoihin suurtakaan huomiota. Seuran järjestämät kilpailut

Reippaan naisten voimistelujoukkue ryhmäkuvassa juhlavammissa esiintymisasuissaan. Heidän ohjaajanaan toiminut August Tuorila (takana) oli yksi Reippaan perustajajäsenistä.

olivat etupäässä vaatimattomia jäsentenvälisiä mittelöitä tai korkeintaan paikallisia kilpailuita, joihin lukeutuivat myös Rovaniemen Jyryn kanssa käydyt seuraottelut.

No, olivat reipaslaiset kiinnostuneita urheiluelämästä muillakin paikkakunnilla. Kemin Innon 100-vuotishistoriikissa mainitaan, että Rovaniemen Reipas lähetti onnittelusähkeensä kemiläisen veljesseuransa 10-vuotistilaisuuteen vuonna 1917. Siitä, pitivätkö rovaniemeläiset intolaisten tapaan omat kymppijuhlansa, ei ole kirjoitettua tietoa.

Urheilun keskusjärjestötasolla Reipas oli liittynyt SVUL:ään ja toimi alkuvuosinaan osana sen Oulun piiriä. Kemin työväentalolla 16. kesäkuuta 1915 pidetyssä kokouksessa lappilaiset urheiluseurat perustivat SVUL:n Perä-Pohjolan piirin. Vaikka Reipas ei ollutkaan lähettänyt piirin perustavaan kokoukseen edustajaa, siirtyi se toimimaan keskusjärjestön pohjoisimman alueen jäseneserana.

Ensimmäisen tulemisen päättyminen

Vuoden 1917 aikana yhteiskunnan asenneilmasto ja väestön keskuudessa esitetyt mielipiteet saivat voimakkaampia muotoja. Vallitsevaan tilanteeseen tyytymättömiä joukkoja oli alkanut virrata lisää työväenliikkeen järjestöihin. SDP:n johdon oli yhä vaikeampaa pitää kasvavaa ja mielipiteitään radikalisoitunutta joukkoliikettä otteessaan. Syksyyn mennessä niin työväenliikkeen kuin porvariston keskuudessa oli ryhdytty perustamaan aseellisia järjestyskaarteja. Ristiriidat kärjistyivät tilanteeseen,

jossa aseellisen yhteenoton mahdollisuus kävi yhä ilmeisemmäksi.

Kehitys johti myös urheiluväen jakaantumiseen. Syksyllä 1917 SVUL:n entinen urheiluneuvoja Tahko Pihkala oli kierrellyt ympäri maata perustamassa palokuntia, joista muodostui käytännössä aseistettuja suojeluskuntia. Vastaavasti työläisurheiluväki oli aktiivisesti mukana työväen järjestyskaartien eli punakaartien organisoimisessa. Paikallisten punakaartien ydinryhmän muodostivat useissa tapauksissa työväenyhdistyksissä, ammattiosastoissa ja työväen urheiluseuroissa toimineet henkilöt.

Rovaniemellä punaiset olivat järjestäytyneet julkisesti lokakuun lopussa työväen järjestyskaartiksi. Marraskuun 15. päivänä asetettu vallankumouksellinen työväenneuvosto käytti paikkakunnalla valtaansa aina vuoden 1918 tammikuun 28. päivä puhjenneisiin taisteluihin saakka. Urheiluseuratasolla Rovaniemen Reippaan jäsenyys SVUL:n Perä-Pohjolan piirissä päättyi 23. joulukuuta 1917.

Punaisten ja valkoisten välillä käyty aseellinen yhteenotto kesti Rovaniemellä joitakin päiviä. Taisteluiden jälkeen punaisten puolella olleisiin kohdistui raakoja kostotoimia. Tiedetään, että Reippaan urheilijoista ainakin Leo Pekkala ja Aabel Vauhkonen teloitettiin Rovaniemellä helmikuussa 1918.

Vuoden 1918 kevään ja kesän aikana seuran jäsenien ensisijaisena urheilutilana ollut Rovaniemen työväentalo muuttui punakaartiin kuuluneiden tai heiksi epäiltyjen pidätys- ja vankilapaikaksi. Reippaan ensimmäinen tuleminen oli päättynyt.

Leo Pekkala

– Vakaumuksen vuoksi teloitettu Rovaniemen Reippaan perustajajäsen

Asemakirjuri, Rovaniemen Reippaan perustavassa kokouksessa mukana ollut Leo Pekkala ammuttiin Kemijoen jälle helmikuussa 1918. 21-vuotiaana kuolleen vahvarakenteisen punakaartin miliisikomisarion omaiset ovat antaneet teloitustuomiosta päättäneelle henkilölle myöhemmin anteeksi. Anteeksi täytyykin antaa, unohtaa ei sovi koskaan.

Rovaniemen työväennäyttämö esittää kesällä 1917 Piispa Henrik-näytelmää. Pääosassa on kirkonkylän asemakirjuri, 20-vuotias Leo Johannes Pekkala. Hän on yli 185-senttinen, tiukkaraaminen nuorukainen, jolla on kantava ääni, puhdas baritoni. Seuraavaa kesää Pekkalalle ei tule. Piispa Henrikille käy niin kuin käy, näytelmässä pelaamisesta Leoa ei syytetä. Häntä syytetään monesta muusta asiasta. Tuomio on nopea ja lopullinen. Aamuyöllä helmikuun 12. päivänä 1918 Pekkala kävelee raudoissa Ounaskosken jälle. Teloituksesta vastannut kemijärveläinen konstaapeli ottaa esiin mauserinsa. Kiirettä ei ole. Tämä punikki ei pakene.

Leo on puuseppämestari Matti Pekkalan ja hänen vaimonsa Liinun esikoinen. Oulussa puuseppänsä käynyt isä on siirtynyt rakennusyrittäjäksi vuonna 1884. Hän on urakoinut rakennuskohteita eri puolilla Lappia. Rovaniemelle hän rakentaa vielä useita kohteita, muun muassa Valtakadulla seisovan Kauppayhtiön talon. Leolla on siis hyvät lähtökohdat elämälle ja perhe on ajan mittapuun mukaan varakas. Poliittisesti osallistumaton isä edustaa aatemaailmaltaan lähinnä ”himmeää” sosialidemokratiaa. Äiti Liinu (os. Lukkarinniemi) on syntyperäinen maalaisliittolainen, ison talon tytär ja maltillinen lestadiolainen. Mutta pojasta kasvaa idealisti.

Kesä 1917 jäi Leo Pekkalan viimeiseksi. Piispa Henrik-näytelmän esiintyjäjoukkoa Rovaniemen työväentalon pihalla. Kuva: Suomen Kuvalehti 22/2003.

Rovaniemen Reippaan perustavassa kokouksessa mukana ollut Leo haluaa jääkäriksi

Rovaniemelle on perustettu 1908 yhteiskoulu, josta lukioluokat vielä puuttuvat. Leo käy koulua, saa stipendinkin, ja on vaikutettu tolstoilaisuudesta ja vegetarianismista. Häntä kuumottaa myös paikkakunnan ainoa teatteri, työväennäyttämö. Parhaiten näyttöjen antaminen onnistuu kuitenkin urheilukentällä. Leo on urheiluseura Jyryn jäsen. Seuraan ei hyväksytä työläisiä eikä työläisperheiden lapsia. Leosta se on epäoikeudenmukaista. Ja hän reagoi voimakkaasti.

Kun urheiluseura Reipas vuonna 1907 perustetaan, Leo on mukana perustavassa kokouksessa. Reipas liitetään Rovaniemen työväenyhdistyksen alaosastoksi. Leo on 11-vuotias ja ottaa askeleen, jota ei voi ottaa enää takaisin. Urheileminen on voittoisaa, palkintokaappi alkaa pullistelemaan pokaaleista. Leo juoksee useita eri matkoja, hyppää seivästä ja menestyy erityisesti kiekonheitossa, jossa hänen ennätyksekseen jää 41 metrin kaari, pisimpiä Suomessa siihen aikaan. Yksitoista vuotta Reippaan perustamisen jälkeen Leoa syytetään toiminnasta myös Suomen urheiluliikkeen hajottamiseksi.

Kun jääkäreiden värväys alkaa Rovaniemellä, Leo ilmoittautuu. Hän on alaikäinen ja tarvitsee vanhempiansa suostumuksen. Mutta äiti kieltää moisen ehdottomasti. Hän pitää Saksaan lähtöä liian vaarallisena. Saksaan Leo ei lähde, vaan Muurmannin radalle Venäjälle. Kirjurille on luvassa siellä hyvät tienestit. Rataa rakennetaan kiivaalla tahdilla vankeyttövoimaa säästämättä ja säälimättä, sillä ensimmäinen maailmansota on sulkenut venäläisiltä Itämeren. Suurvallan täytyy saada hinnalla millä hyvänsä reitti sotatarvikkeiden kuljetukselle Jäämeren satamasta rintamalle. Leo näkee verhoamattoman raakuuden, kurjuuden, pahoinpitelyt, tappamiset ja kuolemiset nälkään, sairauksiin ja kylmään. Idealisti Pekkala radikalisoituu vasemmalle.

Raittiutta ja draamaa

Keskikoulutodistus on arvostettu oppisuoritus. Murmanskista palannut Pekkala pääsee töihin Tornion tulliin ja vuoden 1917 alussa hänet nimitetään Rovaniemen asemakirjuriksi. Rautatieläisten ammattiosaston aktivistista tulee työväenyhdistyksen

keskeisiä hahmoja. Hän kuuluu yhdistyksen johtokuntaan, on raittiosaston puheenjohtaja ja työväennäyttämön johtoryhmän jäsen.

Pekkalasta muovautuu palava puhuja. Hän todistaa vakuuttavasti ja saa tunteet liikkeelle erityisesti kertoessaan Murmanskin kokemuksista. Kun Venäjällä tapahtuu vallankumous maaliskuussa 1917, Pekkala juhlii asematorilla satojen muiden rovaniemeläisten kanssa. Vallankumous on avain tulevaisuuden oveen. Nyt tarvitaan työväenliikkeen poliittista toimintaa, ammattiyhdistysliikettä ja raittiusliikettä. Pekkalan tulevaisuuslistalla ovat myös kulttuuri ja yksilöllisen moraalien korostaminen. Rovaniemen työväennäyttämöllä tulkitaan Piispa Henrikiä ja heinäkuussa Pekkala osallistuu Viipurin teatteripäiville. Rovaniemeläiset on kutsunut näyttelijä, everstinna Viola Kuistio, omaa sukua Rovaniemen Kariniemiä.

Kommunismiin Pekkala saa tuntumaa vasta syksyllä 1917, kun sensuuri lakkautetaan. Karl Marxin Pääoma alkaa ilmestyä viikoittaisina lehtisinä. Isä Matti hermostuu siihen, että riski mies on enemmän kiinnostunut Marxista kuin kotitilan syystöistä. Isä kannattaa osuustoimintaliikettä, mutta suhtautuu jyrkästi kaikkeen kiihkoiluun. Hän vannottaa Leoa käyttäytymään ihmisiksi osallistuessaan punaisten toimintaan.

Rovaniemen työväen järjestyskaartia luodaan työväennäyttämön kulisissa. Julkiseksi se muuttuu 21. lokakuuta 1917. Kaartin johtoon valitaan työväennäyttämön johtaja, entinen tsaarinen armeijan väepeli Kaarlo Kurki ja operatiiviseksi johtajaksi Leo Pekkala. Kurki teloitetaan julkisesti Kemin torilla 8. helmikuuta 1918. Pekkalan vuoro tulee neljä päivää myöhemmin.

Miliisikomisario Leo Pekkala ja kihlattu Senja

Yleislakon alkaessa 15. marraskuuta 1917 Rovaniemellä järjestetään suuri kokous. Se valitsee paikallisen vallankumouksellisen työväenneuvoston. Neuvoston muodostavat työväenyhdistysten ja järjestyskaartin johtajat. Punaiset ottavat seuraavana päivänä Rovaniemellä vallan. Nimismies ja konsaapelit erotetaan, uudeksi nimismieheksi valitaan työväenyhdistyksen puheenjohtaja, räätäli Heikki Marttila. Poliisi muutetaan miliisiksi ja miliisikomisarioksi valitaan Leo Pekkala. Hänellä on ko-

mennossaan yhdeksän miestä, joista eräs on toinen reipaslainen, neljä päivää Pekkalan jälkeen seurato-verinsa kohtalon kokenut Aabel Vauhkonen.

Asetakavarikot toteutetaan ilman vastarintaa. Rovaniemen suojeluskunta on vielä vähävoimainen. Noin 600 punakaartilaisista hallitsee vaikeuksitta kirkonkylää. Vähäistä ammuskelua ja käsiryssä lukuun ottamatta väkivaltaa ei tarvita eikä sitä käytetä. Voimistuvan suojeluskunnan kanssa pystytään vielä 5. tammikuuta 1918 sopimaan järjestyksenpidosta. Nimismieheksi hyväksytään Oulun lääninhallituksen nimittämä henkilö. Miliisilaitos säilytetään ja suojeluskunnan partiot vetäytyvät kaduilta. Senaatti päättää maksaa miliisien rästissä olleet palkat Pekkalan uhattua joulukuun lopulla lakolla.

Pahin hässäkkä, jonka Pekkala saa Rovaniemellä aikaiseksi, johtuu vallankumouksellisen idealistin yltiömoralismista ja raittiusintoilusta. Hänen johdollaan 30 kaartilaisista marssii nelirivissä työväentalolta kohti Koskikatuja. Valtakadun kulmassa Pekkala komentaa käännöksen vasemmalle. Kohteena on Ounaskosken niskalla sijaitseva tavaramakasiini, joka toimii salakapakkana. Kaartilaiset särkevät olut-, viina- ja pirtuvarastot. Prosentillinen sekotus valuu makasiinin ovelta jäätynyttä ojanpintaa kohti Kemijokea. Hätäntyneet sivulliset yrittävät pelastaa sen, mikä pelastettavissa on. Kaartilaisien hermot pitävät vain hetken, sitten he ryntäävät mukaan. Ojan varressa sukeutuu vallankumouksellinen kaaos.

Vallankumouksen pyörteissä roihuaa myös rakkaus. Leo Pekkala on seurustellut sairaanhoitaja Senja Hirvelän kanssa. He ovat kihloissa ja pari on jo kuulutettu avioliittoon. Poliittisista asioista erossa pysytellyt Senja pyytää Leon teloituksen jälkeen sulhastaan muistoksi tämän Reippaan paidassa saatuja urheilupystejä täynnä olevan palkintokaapin.

Vallankumouskäsky käynnistää taistelut Rovaniemelläkin

Vallankumouskäsky annetaan Helsingissä 26. tammikuuta 1918. Kansalaissota on kahdessa päivässä Rovaniemellä. Kylä jakaantuu kahtia, punaiseen ja valkoiseen Rovaniemeen, mutta sen asukkaat ovat

mielipiteistään riippumatta sekaisin kummankin osapuolen alueella. Nimismies, työväenyhdistyksen puheenjohtaja Heikki Marttila, miliisipäällikkö Pekkala ja ravintoloitsija Antti Rätty jäävät valkoisten vangeiksi.

Punakaartilaiset kokoontuvat työväentalolle. Yöllä käydään tulitaistelu, jossa yksi suojeluskuntalainen haavoittuu lievästi. Taistelun tauotessa punaiset onnistuvat vangitsemaan muutamia suojeluskuntalaisia. Osapuolet vaihtavat vankinsa aamuyöllä. Vankien vaihtamisen jälkeen osa kaartilaisista lähtee junalla Kemiin hakemaan vahvistuksia. Puute on ennen kaikkea aseista, jotka venäläiset sotilaat veivät vetäytyessään mukanaan. Pekkalan johtama partio piiloutuu Rovaniemen ulkopuolelle.

Kemissä aseistettu ja vahvistettu 160 miehen sekä muutaman naisen ryhmä lähtee helmikuun ensimmäisenä päivänä takaisin Rovaniemeä valloittamaan. Pekkalan johtama ryhmä nousee junaan Paakkolassa ja varoittaa valkoisten iskusta. Matkaa kuitenkin jatketaan. Juna ajaa valkoisten väijytykseen 2. helmikuuta Tervolassa Kaisajoen sillanpäässä. Punaiset kärsivät kaatuneina ja haavoittuneina 30-40 hengen tappiot ja perääntyvät junalla takaisin Kemiin.

Rovaniemen asematorilla syntyy seuraavana päivänä 3. helmikuuta kansalaissodalle tyypillinen tragikoominen tilanne, joka johtuu toivosta, uskosta, olemattomista suunnitelmista ja huonosta tiedonkuluusta. Joukot ovat koolla kuullakseen Leo Pekkalan voitonpuheen. Vasta kun junasta astuu puheenpitäjäksi jääkärikapteeni Martin Jakobsson, käy ilmi, että Rovaniemelle palanneet ovat valkoisia.

Tervolassa tappion kärsineet punakaartilaiset pyrkivät Ouluun, mutta joutuvat hajalleen valkoisten jo valloitetun kaupungin. Pääosa pohjoisen kaartilaisista pakenee Ruotsin kautta Murmanskiin. Leo Pekkala valitsee toisin. Hän nousee etelään menevään junaan yhyttääkseen punaisten pääjoukot.

Jääkäriluutnantti Wallenius jakaa oikeutta

On kuudes helmikuuta. Kempeleellä Pekkala nousee junasta käydäkseen asemaravintolassa. Päättä muita pidempänä hänet on helppo tunnistaa. Samassa junassa matkustanut koulutettu huutaa vartiossa olleille suojeluskuntalaisille: ”Ottakaa punikki kiin-

ni!”.

Pekkala tuodaan raudoissa Rovaniemelle. Hänet on pidätetty punikiksi tunnistettuna ja miestä säilytetään poliisiaseman kellariputkassa Koskikadun ja Valtakadun kulmassa. Samoihin aikoihin Rovaniemelle perustetaan valkoisen armeijan Pohjois-Suomen esikunta. Esikunnan johtoon valkoisten ylipäällikkö Mannerheim nimittää 24-vuotiaan jääkäriluutnantti Kurt Martti Walleniuksen. Esikunta asettuu VPK:n talon toiseen kerrokseen. Siellä kokoontuu myös niin sanottu Rovaniemen sota oikeus, jonka kokoonpanosta ei vielä ole täyttä selvyyttä.

Ensimmäinen kuolemantuomio annetaan työväenyhdistyksen puheenjohtajalle Heikki Marttilalle, joka teloitetaan 5. helmikuuta 1918. Seuraavana vuorossa ovat Leo Pekkala ja Antti Rätty. Kuolemantuomiosta päättää Wallenius. Paikalla ovat myös varatuomari Ilmari Jyrhämä ja maallikkoasianajaja Artturi Moberg, josta tulee Rovaniemen vankileirin päällikkö.

Tuomioiden perusteena on ”maankavaltaminen”. Se tarkoittaa toimintaa Rovaniemen työväenyhdistyksessä ja järjestyskaartin johdossa. Pekkalan tapauksessa raskauttavaa on myös toiminta miliisikomisariona ja Suomen urheiluelämän hajottajana. Rätty tuomitaan lisäksi rahanväärennöksestä. Kun vaihtorahat olivat loppuneet, Rätty oli kirjoittanut ravintolassaan paperilappusia, joilla pystyi myöhemmin tekemään samassa paikassa ostoksia.

Punaisten veritöiden kostosta ei ollut kysymys. Uhreja oli kaksi. Kittilän kruununvouti Sandström kuoli syyskuussa 1917 oven läpi ammuttuun luotiin. Ase oli laukaistu mielenosoittajien joukosta. Toinen uhri oli Louen asemalla maitopystiensä viereen ammuttu maanviljelijä, joka kuoli helmikuussa 1918. Laukaus ammuttiin Rovaniemelle matkalla olleesta junasta, jonka matka pysähtyi Tervolassa. Ampujaa ei saatu selville.

Teloittaja tilataan Kemijärveltä, ruumis sysätään Kemijoen jään alle

Rovaniemen suojeluskuntalaisista kukaan ei suostu toteuttamaan Pekkalan ja Rädyn tuomiota. Teloittaja tilataan Kemijärveltä ja hän on maineen alainen mies. Mestaaaja on toiminut puutavarayhtiöiden palkkalistoilla ”savottapoliisina” kurittamassa met-

sätyömailla toimivia agitaattoreita. Kyseinen poliisi ajaa reellä Kemijoen jäätä pitkin Rovaniemelle noutamaan Pekkala ja Rättyä tuomiolle. Poliisiasemalla hän on 12. helmikuuta aamuyöstä. Paikalla on myös Wallenius ja paikallisia poliiseja.

Poliisilaitoksen portailla Rätty rukoilee armoa. Hänellä on perhe ja lapsia. Pekkala käskää toveriaan olemaan ruikuttamatta, armoa ei ole. Sokkiin mennyt Rätty kaatuu portailla ja Pekkala kieltää teloitattajaa rääkkäämästä miestä enempää. Tämä noudattaakin kieltoa ja ampuu Rättyyn useita laukauksia. Läheisen kaupan pihasta noudetaan vesikelkka, jolla Rädyn ruumis vedetään Ounaskosken paloavontoon. Avannosta ajetaan kirkonkyläläisille käyttövettä ja se on lähellä poliisiasemaa.

Pekkala on kahleissa, koska urheilijanuorukaisen fyysinen voimakkuus on hyvin tiedossa. Hän kävelee vesikelkan perässä avannon ääreen. Teloittaja ampuu Leo Pekkala vasempaan ohimoon. Kahleet poistetaan ja ruumis liu’utetaan jään alle. Leon veli, 10-vuotias Väinö käy seuraavana aamuna potkiskellessa verisen lumen avantoon. Asia vaivaa pikkuveljeä läpi koko elämän, Väinö elää yli 90-vuotiaaksi. Kaiken kaikkiaan Rovaniemellä teloitetaan 35 miestä. Nämä ovat syyllistyneet työväenliikkeen kannattamiseen.

Isä kieltäytyy ruumiin nudosta

Marttilan, Rädyn ja Pekkalan jälkeen ruumiita ei enää hävitetä avantoon. Seuraavat teloitukset toimeenpannaan Saarenkylään johtavan talvitien varressa lähellä Lainaansaarta. Edellisen kolmikonteloituksesta vastannut mestaaaja vaatii vangit tuotavaksi sinne aamuyöllä. Hän hoitaa ampumiset ja paikallinen poliisi ruumiit. Teloituspaikkaa on kuitenkin vielä kerran siirrettävä. Lainaan jäältä ruumiit viedään kirkonkylän läpi III hautausmaan pohjoispuolelle, muurin ulkopuolelle. Kuljetuksessa valunut veri kammoksuttaa asukkaita ja kevättalven 1918 aikana teloitukset on siirrettävä sinne, missä hautaaminenkin tapahtuu.

Syyskuussa 1918 Leon tädin mies soutaa kotoaan kirkkorantaa kohden. Kotisaaren eteläpäässä hän näkee matalassa rantavedessä ruumiin ja käy tunnustamassa sen Pekkalksi. Ruumis on ajelehtinut kilometrin verran surma-avannolta ja sitten Kemijoki on luovuttanut omansa. Leon isä Matti kieltäytyy hakemasta poikansa ruumista. Hänen mielestään ne,

jotka ovat ruumiin tehneet, sen myös korjatkoon.

Poliisit siirtävät Leon ruumiin punaisten joukkohautaan. Pitkänomaisessa, kiviaidan suuntaisessa ja noin 50 senttiä syvässä haudassa on 35 ruumista. Suomalaisia on pantu kaksi päällekkäin, rivin päässä on yksi venäläinen sotilas. Hauta on peitelty lähinnä havuilla. Paikkakuntalaisten mielestä hevosenraadotkin on haudattu paremmin kuin teloitetut. He kutsuvat joukkohautaa ”konihaudaksi”. Muutaman sadan metrin päässä haudasta, Ahkiomaan mökkiläisalueella, asukkaat nostavat kevättalvella 1919 metelin ruumiiden hajusta.

Ruumis kirkkomaan kiviaidan sisäpuolelle, Wallenius pyytää Leon veljeltä anteeksi

Poliisi käy huhti-toukokuun vaihteessa 1919 ilmoittamassa Pekkaloille, että Leon ruumis on nyt noudettavissa. Työväenyhdistys on järjestämässä ruumiille yhteishautaa, mutta tiedossa on, että Leo halutaan sukuhautaan. Matti Pekkala tekee pojalleen arkun ja maalaa sen mustaksi. Hauta on helppo avata. Leo on täysissä pukeissa, pusakka päällä ja pieksut jalassa. Isä on sitä mieltä, että kun poika on kuollut saappaat jalassa, niin pitääköön ne arkusakin. Seuraavana sunnuntaina pidetään ruumiinsiunaus ja peitellään hauta. Se on nyt kirkkomaan kiviaidan sisäpuolella.

Leon veli Matti opiskelee Helsingissä 1930-luvun alussa ja kuuluu Pohjois-Pohjalaiseen Osakuntaan. Istuessaan iltaa Ostrobotnian kellariravintolassa samaan pöytään tulee Kurt Martti Wallenius. Hän on ollut mukana lapuanliikkeessä ja Mäntsälän kapinan järjestelyissä. Näiden seurauksena kenraalimajuriksi ylennyt sotilas on siirretty reserviin. Kuultuaan, että pöydässä istuja on Rovaniemen Pekkaloita, Wallenius kysyy, oliko Leo hänen veljensä. Saatuaan myöntävän vastauksen Wallenius sanoo tuominneensa Leon kuolemaan. Matti Pekkala sanoo olevansa asiasta tietoinen.

Wallenius kertoo, että Leo oli rohkea ja kylmäverinen, mitään hätkähtämätön. Sitten Wallenius kysyy, voiko Pekkala antaa tuomitsemisensa anteeksi. Matti Pekkala sanoo, ettei asialle enää mitään voi, ”sinä olet sen tehnyt, minkä olet tehnyt”. Kun Wallenius vielä pyytää, ettei vanhaa pahuutta muisteltaisi, lyödään sovinnon merkiksi kättä päälle. Sovinto pitää.

Leo Johannes Pekkala

** 10.11.1896*

† 12.2.1918

Teksti pohjautuu Risto Lindstedtin Suomen Kuvalehden numerossa 22/2003 (sivut 40-47) 30.5.2003 julkaisemaan artikkeliin Leo Pekkalaista. Tekstiin on tehty joitakin muokkauksia Tuomo Pekkalan puhelin keskustelussa antamien faktatietojen perusteella.

Kappale 3

Rovaniemen Reippaan toinen tuleminen vuodet 1919-1930

Työväenjärjestöjen elpyminen vuoden 1918 lopulta lähtien

Punaisten ja valkoisten välillä tammi-huhtikuussa vuonna 1918 käydyin sodan lopputulos lamaannutti työväenjärjestöjen toiminnan lähes täydellisesti koko maassa. Huomattava osa aktiivisinta järjestöväkeä oli saanut surmansa, joutunut lähtemään maanpakoon tai virui vankiloissa. Satoja työväentaloja ja runsaasti muuta työväenjärjestöjen omaisuutta oli takavarikossa. Viranomaiset estivät poikkeuksetta niiden elvytysyritykset. Vaikka toimintaa oli valmisteltava salassa, useissa työväenjärjestöissä eri puolilla maata oli jo alkusyksystä 1918 alkanut näkyä merkkejä toiminnan henkinheräämisestä.

Aluksi julkiset toimintamahdollisuudet oli vain sodassa syrjässä pysytelleillä niin sanotuilla reformistisilla eli asteittaisiin yhteiskunnallisiin uudistuksiin pyrkivillä sosialidemokraateilla. 5. marraskuuta 1918 järjestettiin koko maata käsittävä työväenyhdistysten neuvottelukokous, jonka päätöksiin perustuen organisoitiin SDP:n ylimääräinen puoluekokous vuoden 1918 joulukuun lopulla. Siinä puolue määritteli lähiajan tavoitteikseen kansalaisvapauksien palauttamisen, yleisen armahduksen, suojeluskuntien lakkauttamisen sekä tasavaltalaisen hallitusmuodon toteuttamisen. Samalla SDP sanoutui jyrkästi irti elo-syyskuun vaihteessa Moskovassa perustetun ja Suomessa kielletyn Suomen Kommunistisen Puolueen (SKP) aseelliseen vallankumoukseen tähtäävästä toimintalinjasta.

Jo tätä ennen, loka-marraskuussa vaihteessa vuonna 1918 armahdettiin kaikki enintään neljäksi vuodeksi sodan seurauksena tuomitut yli 10 000 henkeä. Joulukuun alussa noin 6 500 punavankia sai ehdollisen vapauden. Vuoden 1919 puolella vapautui vielä noin 3 000 vankia ja 38 000 sai kansalaisluottamuksensa takaisin. 4. tammikuuta 1919 astui voimaan uusi yhdistyslaki, jolla poikkeustilamääräykset kumottiin. Uuden lain myötä myös yhdistysten rekisteröiminen ja merkitseminen valtakunnalliseen yhdistysrekisteriin aloitettiin.

Työväen järjestöelämän elpymisen kannalta edellä mainitut armahdukset ja lainmuutokset olivat ensiarvoisen tärkeitä. Paikallisen yhdistystoiminnan kannalta avainasemassa oli työväentalojen ja muun omaisuuden vapauttaminen myymis- ja hukkaamiskiellosta. Vuodenvaihteessa 1918-1919 ratkaisus-

valta asiassa siirtyi valtioneuvostolta maaherroille. Monilla paikkakunnilla työväenyhdistykset oli tuomittu vastaamaan sodanaikaisista punakaartien teoista ja työväentaloja uhkasivat pakkohuutokaupat. Lisäksi useissa tapauksissa suojeluskunnat pyrkivät saamaan työväentalot omistukseensa. Varsinkin paikallisiin työväenyhdistyksiin kiinteästi kytköksissä olleille urheiluseuroille työväentalojen saamisella takaisin arkipäiväiseen käyttöön oli toiminnan uudelleenviriämisen kannalta suurta merkitystä.

TUL:n perustaminen

Sodan jälkiselvittelyt heijastuivat muiden yhteiskunnan osa-alueiden ohella myös suomalaiseen urheiluelämään. Keskusjärjestö SVUL:n piirit olivat kesän 1918 aikana ryhtyneet erottamaan sellaisia jäsenseurojaan, jotka olivat olleet avoimesti mukana punakaarteissa. Lopullisen kannanmäärityksen SVUL teki asiaan keskushallinnon syyskokouksessaan 24. marraskuuta 1918. Sen päätöksen mukaan liitosta oli erotettava ne seurat, jotka osastoina olivat osallistuneet taisteluihin sekä seurat, joiden jäsenistä vähintään puolet oli saanut punakaarteihin kuulumisestaan tuomion. Lisäksi keskusjärjestö erotti kansalaisluottamuksen menettäneet jäsenensä. ”Kapinallis päätöksensä” nojalla SVUL alkoi puhdistaa rivejään punaisten puolella sotaan osallistuneista urheilijoistaan.

Väistämättä asialla oli suomalaista urheiluliikettä jakava vaikutus. Päätöksen tultua julki työväen urheiluseuroissa alkoi näkyä merkkejä pyrkimyksistä keskinäiseen yhteistoimintaan. Asetettiin toimikunta, jonka päämääränä oli oman urheiluliiton perusta-

Paini oli Reippaan jäsenten keskuudessa suosittua 1920-luvulla. Kuvassa seuran niskanvääntäjäjoukkoa vuodelta 1928 tai 1929. Kuva: Lapin maakuntamuseon kokoelmat.

minen. Vetoamus urheiluliitosta julkaistiin yleisesti 12. joulukuuta 1918. Ympäri maata työväen urheiluseurat pitivät piireittäin tai paikkakunnittain asiaa käsitteleviä kokoontumisia. Asia eteni nopeasti, sillä Työväen Urheiluliitto (TUL) sai alkunsa perustavassa kokouksessa Helsingissä 26. tammikuuta 1919.

TUL:n perustamisen myötä Suomen urheiluliike oli saanut kolmannen kattojärjestönsä. Ensimmäisessä kielikysymykseen perustuvassa repeytymisessä-hän ruotsinkieliset urheiluseurat olivat perustaneet vuonna 1917 nimensä SFI:ksi (Svenska Finlands Idrottsförbund) muuttaneen keskusjärjestön. Nyt mukaan oli tullut uusi elementti, politiikka. Seppo Hentilä (1982) muistuttaa, että asiaa ei kuitenkaan voida ymmärtää pelkästään vuoden 1918 sodan seurauksena, vaan kahden eritasoisen tekijän yhteisvaikutuksena. Työläisurheiluun liittyvät ideologiset syyt juontavat juurensa kauempaa. Ne kuitenkin muodostuivat osaltaan TUL:n elinvoimaksi. Toisaalta vuoden 1918 sota liitti urheilun osaksi yleistä yhteiskunnallista törmäystä ja laukaisi keskusjärjestöllisen repeytymisen, jolla oli kuitenkin ollut jo aiemmin urheilupoliittinen perusta.

1920-luvun Rovaniemen Reipas

Vuoden 1918 sodan jälkiselvittelyiden pahin vaihe oli vuoteen 1919 käännyttäessä Rovaniemelläkin takanapäin. Hiljalleen työväentalo saatiin takaisin sen oikeille omistajille ja sen suojissa muutamia vuosia aiemmin tapahtunutta harrastustoimintaa voitiin alkaa jälleen virittelemään.

Kaarlo Haapasen (1977) mukaan Rovaniemen Reippaan toiminta käynnistyi pienimuotoisesti jo vuoden 1919 lopulla. Se, minkälaisesta toiminnasta oli kyse aivan toisen Reippaan alussa, ei ole tarkkoja tietoja.

Siirryttäessä 1920-luvulle alkoi joka tapauksessa elpyminen. Vuosikymmentä luonnehditaan urheilutoiminnaltaan monipuoliseksi ja vireäksi. Etenkin nuorisotoiminnan kerrotaan olleen vilkasta. Seuran ensimmäiset viralliset asiakirjat löytyvät vuodelta 1925, mutta jo muutamia vuosia aiemmin oli aloitettu esimerkiksi tyttöjen voimisteluharjoitukset. Reippaan 70-vuotishistoriikissa Alli Hyvönen kertoo tulleen toimintaan mukaan vuonna 1922. Vuodelta 1923 on olemassa valokuvamateriaalia, jossa

Yleisurheilua harrastettiin painin ohella Reippaan toisen tulemisen aikana innokkaasti. Kuvassa seuran pikaviestijoukkue vuodelta 1926 tai 1927. Ryhmityksestä on tunnistettu Aimo Katainen (toinen vas.), Ilmari Tauriainen (kolmas vas.), Pauli Stelander (kolmas oik.) sekä Eetu Maunu (toinen oik.).

poseeraa tyttöjen voimisteluryhmä ohjaajanaan Johannes Kettunen. Talvikaudella 1923-1924 kirjoitetaan toiminnan olleen niin ikään erittäin aktiivista.

Kuten todettu, Rovaniemen Reippaan ensimmäiksi luonnehditut viralliset, ajan saatossa säilyneet asiakirjat löytyvät vuoden 1925 alusta. 15. tammikuuta 1925 Rovaniemen työväentalolla laaditun kokouspöytäkirjan sisältö on seuraava: ”Me allekirjoittaneet olemme tänään perustaneet Rovaniemen työväen voimistelu- ja urheiluseura Reipas r.y. –nimisen yhdistyksen ja hyväksyneet sille oheenliitetyt säännöt.”

Pöytäkirjan ovat allekirjoittaneet Edvard Salonen, Johannes Kettunen, Kalle Kultalahti ja Vilho Hallikas. Kolme päivää myöhemmin 18. tammikuuta 1925 työväentalolla pidettiin seuran vuosikokous, johon osallistui 30 henkeä. Seuran puheenjohtajaksi valittiin Edvard Salonen, varapuheenjohtajaksi Johannes Kettunen, sihteeriksi Aili Pekkala sekä muiksi johtokunnan jäseniksi Lyyti (Lyydia) Partanen, Pekka Partanen, Yrjö Skoba ja Aaro Vartiainen. 70-vuotishistoriikin mukaan Vartiainen oli toiminut Reippaan puheenjohtajana aiemmin 1920-luvun alkupuolella. Nimeltä seuran jäseniksi löytyvät myös Mikko Laitakari, P.Sauvola, Matti Ylönen ja Pekka Väisänen.

Ilmeisesti Rovaniemen Reippaan tekemä virallinen julistus seuran perustamisesta liki kaksi vuosikymmentä toiminnan ensiaskeleiden jälkeen liittyy

TUL:n sisällä virinneeseen vastakkainasetteluun sosialidemokraattisten ja kommunististen ryhmitymien välillä. Keskusjärjestö rukkasi 1920-luvun puolivälissä seuroja koskevia sääntöjään. Toisaalta kimmoketta virallisten asiakirjojen raapusteluun, jota ei varsinkaan paikallisissa työväenliikkeen järjestöissä 1900-luvun alkupuolella pidetty kovinkaan tärkeänä, on antanut alkuvaiheiden paperien kerta-kaikkinen tahaton katoaminen tai useimmissa tapauksessa tahallinen hävittäminen viimeistään vuoden 1918 melskeissä. Poliitikasta TUL:n sisällä enemmän hieman myöhemmin.

Mutta harrastetut urheilulajit ovat 1920-luvulla olleet koko lailla samoja kuin seuran ensimmäisen tulemisen aikana. Hiihtoa vuosikymmenen kuluessa on mainittu harrastetun innokkaasti. Vuosikymmenen hiihtäjistä nimeltä mainitaan Matti Ahola, Sten Jordan, Akseli Pulkamo ja Eelis Saarinen. Saarinen olikin Reippaan toisen tulemisen voimahahmoja sekä usean urheilulajin taitajana että järjestöihmisenä. Hän toimi seuran puheenjohtajana vuosina 1927 ja 1930 sekä johtokunnan jäsenenä vuodesta 1922. Urheilijana Saarinen edusti Reipasta hiihdon ohella yleisurheilun pitemmillä juoksumatkoilla yhdessä Lasse Sarkkisen kanssa ja painikisoissa seuran laajassa niskanvääntäjien joukossa.

Yleisurheilussa rovaniemeläiset voittivat TUL:n piirinmestaruuden 4x100 metrin viestissä vuonna 1928. Yleisurheilukisoja järjestettiin etenkin jäsentenvälisinä sarjakilpailuina, joissa lajeina olivat

juoksut, hyppy, heitot ja moniottelut. Osanottoa oli lisäksi muualla maakunnan alueella pidettyihin kilpailuihin. Reipaslaisina yleisurheilijoina vuosikymmeneltä mainitaan muun muassa lahjakas pikajuoksija Otto Kejonen, jonka sanotaan juosseen 100 metriä alle 12 sekuntiin. Aimo Katainen, Hannes Skoba, Pauli Stelander, Ilmari Tauriainen ja Heikki Virtanen löytyivät niin ikään seuran yleisurheilulajien taitajien joukosta. Myöskin Reippaan puheenjohtajana vuoden 1948 toiminut Tyko Hämäläinen osallistui yleisurheilukilpailuihin seuran riveissä jo 1920-luvulla.

Ilmari Tauriainen kuului myös Reippaan painikalustoon. Painista tulikin ympärivuotisen lajina seuran kenties suosituin urheilumuoto, johon voimailusta kautta aikojen kiinnostuneet nuoret miehet menivät innolla mukaan. Työväentalolla sekä kesäisin myös sen pihamaalla järjestetyissä kilpailuissa haettiin selätyksiä sekä seuran omalla porukalla, kansallisesti että jopa Ruotsista saapuneiden osanottajien toimesta. Toki seuran edustajia nähtiin myös Lapin muilla paikkakunnilla pidetyissä kisoissa. Erityisesti Kemian Innon kanssa oli kilpailuyhteistyötä puolin ja toisin. Saarisen ja Tauriaisen lisäksi reipaslaisista lajin taitajista mainittakoon muun muassa Väinö Lehikonen, Alfred Frans Lehto, veljekset Johan (Jukka) ja Uuno Lind sekä Oskari Polojärvi. Painivalmentajana 1920-luvulla neuvoja jakoi muun muassa Oka Laukkanen, jolla oli mielenkiintoa myös seuran voimisteluohjaustoimintaan. Lauk-

kasesta tuli myöhemmässä vaiheessa Rovaniemen Lappi-seuran monivuotinen puheenjohtaja.

Voimailulajeista Reippaan alaisuudessa harrastettiin lisäksi nyrkkeilyä, jonka kilpailijamäärät eivät päässeet kohoamaan yhtä suuriksi kuin painissa. Siihen löytyy omat syynsä. Erkki Kopsen (1993) tekemässä TUL:n nyrkkeilyn historiaa Pohjois-Suomessa käsittelevässä teoksessa kerrotaan, että jo vuoden 1923 TUL:n Oulun ja Perä-Pohjolan piirin toimintakertomuksessa on mainittu Reippaan olleen yksi alueen yhteensä yli 20:stä lajiin toiminnasta kiinnostuneesta seurasta. Kilpailutoiminnan Reipas avasi iskijöidensä osalta kuitenkin seitsemän vuotta myöhemmin. Sanomalehti Pohjan Voima kirjoitti urheilupalstallaan 2. helmikuuta 1930 seuraavasti:

”Nyrkkeilytoiminta on Pohjolassa verrattain uutta. Oulua pohjoisempaan on sitä harrastettu verrattain vähän. Kemiä pohjoisempaan ei laisinkaan. Nyt on Rovaniemen Reippaassa Oulun Tarmon Ahonpään johdolla harjoiteltu parin viikon ajan nyrkkeilyä. Tällä ajalla on laitettu kehäkin, jossa pojat ovat saaneet jo kokeilla puolittain tosissaan iskemistä. Ensi keskiviikkona on kurssin lopettajaiskilpailut.”

Ja nehan myös pidettiin. Rovaniemen Reippaan ensimmäiset jäsentenväliset nyrkkeilykilpailut olivat siis keskiviikkona 5. helmikuuta 1930. Reilu pari viikkoa kestäneen valmennuskurssin jälkeen peräti 15 nuorta miestä uskaltautui kehäneliöön. Otteluita

Naisvoimistelu oli suosiossa myös Reippaan toisen tulemisen aikana. Tässä kesäisessä kuvassa tyttöjen ryhmä esittää liikkeitä Rovaniemen työväntalon pihamaalla. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

seurasi innostuksen vallassa 200 silmäparia, jotka olivat kiinnostuneet katselemaan paikkakunnalla ennennäkemätöntä urheilumuotoa. Kerrotaan, että yleisölle tarjottiin koviakin otteluita, joskin joissain matseissa oli havaittavissa arkuutta. Jäsentenvälisen tulosluetelo muodostui seuraavaksi:

50½ kg: 1) M.Hämäläinen, 2) T.Mylläri, 3) T.Koivunen.

53½ kg: 1) K(alle).Kiimalainen, 2) Y.Stelander, 3) A.Vesa.

57½ kg: 1) K.Hakkarainen, 2) O(tto).Kejonen, 3) O(skari).Polojärvi.

61½ kg: 1) A.Heikinmatti, 2) U(sko) Kiimalainen, 3) A.Kainuainen.

66½ kg: 1) I(lmari) Tauriainen, 2) A(imo). Katainen, 3) O(lli).Hyvönen.

Toisen Reippaan nyrkkeilytoiminta ei jäänyt pelkkiin jäsentenvälisiin. Jo kisoja seuraavana sunnuntaina 9. helmikuuta 1930 Kemin Innon järjestämässä piirikunnallisissa kilpailuissa otteli Ahonpään vetämästä kurssista innostunut reipaslainen. Jatkoa seurasi 7. kesäkuuta 1930 Kemijärvellä, jossa Rovaniemen Reipas järjesti ensin päivällä yleisurheilukilpailut ja myöhemmin illalla nyrkkeilykilpailut. Lajin tekeminen tunnetuksi koillislappilaisille onnistui erinomaisesti, sillä paikalle kerääntyneen yleisön kirjoitetaan olleen erittäin innostuneita esityksistä. Ottelijoiden mainitaan olleen samoja, jotka olivat matsanneet helmikuussa Reippaan jäsentenvälisissä. Reippaan iskijöiden innostuneesti alkaneen toiminnan viimeisiksi kilpailuiksi jäivät Oulun Hupisaaressa 8.-9. kesäkuuta järjestetyt kansalliset. Oulun Tarmon isännöimä turnaus veti osanottajia paikallisten lisäksi Helsingistä, Pietarsaaresta, Rovaniemeltä, Kajaanista, Kemistä, Tampereelta sekä Kalajoelta yhteensä 31 pugilistin verran. Reippaan 61½-kiloisissa otellut V.Kejonen sijoittui kovassa seurassa Tampereen Veikkojen T.Nylundin ja Kemin Innon T.Askosen jälkeen pronssille.

Lindin sisarusparvesta seurana tyttövoimistelujoukkueissa esiintyivät Aino ja Elma. 1920-luvun Rovaniemen Reippaan tyttövoimisteluryhmien jäsenistä on mainittu lisäksi Haltun siskokset Eeva, Ellen, Elsa, Ensi ja Orvokki sekä Maunun siskokset Alli ja Martta, joiden veli Eetu puolestaan yleisurheili samoina vuosina muun muassa reipaslaisten viestijoukkueissa. Johannes (Eero) Kettusen ja Maire Salosen ohjauksessa ryhmävoimistelua harrasti myös Ollankedon sisarukset Aune, Kyllikki ja Orvokki.

Eeva Kerttula ja Lyyti (Lyydia) Partanen mainitaan Kaarlo Haapasen tekemässä historiikissa niin ikään naisvoimistelujoukkueiden jäseniksi. Harjoitteluryhmissä oli jopa tusinan verran tyttöjä kerrallaan, esiintymisvahvuudet olivat kuudesta kahdeksaan henkeen. Voimisteluesityksiä annettiin muun muassa työväenyhdistyksen sekä osuusliike Lapinmaan juhlissa, mutta myös muualla maakunnan alueella. Erityisen voimakasta tyttövoimisteluaikaa olivat vuodet 1927-1930.

Naisvoimistelun ohella suosittu urheilumuoto oli miesten voimistelu, nimenomaan ryhmävoimistelu. Vuosikymmenen kuluessa miesten voimisteluryhmien ohjaajina kerrotaan olleen muun muassa Arttu Lindholm ja Orvo Malinen. Voimistelujoukkueen rungon muodostivat Pekka Hiltunen, Aarne Huttunen, Yrjö Jukarainen, Usko ja Kalle Kiimalainen, Väinö Lehikoinen sekä Eino Virsunen. Tyttöjen tapaan miesten voimistelujoukkue esiintyi sekä työväenyhdistyksen juhlissa että osuusliike Lapinmaan tilaisuuksissa.

Oman kappaleensa seuran historiassa ansaitsee Hyvösen perhe. 1920-luvulla järjestetyissä Reippaan tilaisuuksissa saattoi olla yhtä aikaa kuusikin pesueen jäsentä. Myöhemmin Orvo Malisen kanssa avioiduttuaan hänen sukunimensä vaihtanut Alli kuului voimisteluryhmään sekä esiintyjänä että joukkueen ohjaajana. Hän kertoo Reippaan 70-vuotishistoriikissa ottaneensa osaa myös yleisurheilukilpailuihin. Allin ohella tyttövoimistelussa mukana siskoksista oli Kerttu (myöhemmin Värn) ja Martta. Velipojat Olli ja Veikko puolestaan harrastivat Reippaan tunnuksen alla sekä voimistelua että yleisurheilua. Vanhemmat ja etenkin lasten isä Aleks oli Rovaniemen työväenliikkeen alkuvuosikymmenten voimahahmoja.

Toisen Reippaan ja sen 20-vuotisjuhlavuoden yhdeksi toiminnalliseksi kohokohdaksi muodostui osallistuminen TUL:n I liittujuhliin Helsingissä 16.-19. kesäkuuta 1927. Nelipäiväiseen, suomalaisen työväen urheiluliikkeen yhteen koonneeseen tilaisuuteen valmistauduttiin Rovaniemelläkin huolella. Matkaa varten reipaslaiset keräsivät rahaa omilla iltamilla, joita järjestettiin niin Rovaniemellä kuin ympäri maakuntaa. Liittujuhille osallistumaan

päässeille elämys oli valtaisa. Pääkaupunkiin juhlanjunnalla matkanneet 10 reipaslaista ottivat osaa sekä painiin, yleisurheiluun että voimisteluun.

Hieman ennen liittojuhlille lähtöä pidettiin työväentalolla Reippaan 20-vuotisjuhlat. Niissä muun muassa voimisteluryhmä esitti Helsingin tapahtumaan harjoittelemansa juhlanumeron. Myös omien vuosijuhlien kerrotaan olleen nuorille jäsenille mieleenpainuva tilaisuus.

Laajan, pitkälle toistasataa jäsentä käsittävän suur-seuran urheilijoiden harjoitteluolosuhteet saivat parannusta vuonna 1928 valmistuneen työväentalon laajennuksen myötä. Rakennuksen yläkertaan siirtyivät miesvoimisteluryhmät ja painiharjoittelu, alakerrassa kokoontuivat tästä lähtien omiin harjoituksiinsa tyttöjen voimistelujoukot. Tilanpuutteen helpottamisen myötä viikoittaisia harjoittelukertoja päästiin lisäämään. Kerrotaan, että Reippaan yleisurheilijat eivät olleet tervetulleita Rovaniemen urheilukentälle. Sen olivat nimittäin valloittaneet yksinoikeudella Lapin Poikien ja Rovaniemen Urheilijoiden jäsenet.

Mutta löytyi seuralle kauppalasta ymmärtäväisiä tukijoukkojakini. Osuusliike Lapinmaan johtajaksi nimitetty Frans Hautala oli henkeen ja vereen urheilumies, työväenurheilun kannattaja. Tai ainakin hän oli, niin kerrotaan, kova urheiluttamaan muita. Hautala toimi kisojen ja erilaisten seuratilaisuuksien taustaorganisaattorina ja työväenjuhlien järjestelijänä. Häntä kuvataankin eräänlaiseksi reipaslaisten kummisedäksi. Näin Hautala oli tavallaan 1920-luvun Rovaniemen Reippaan sponsori ja manageri.

Seuran puheenjohtajan nimi ja johtokunnan kokoonpanot vaihtelivat 1920-luvun puolivälin jälkeen vuosittain. Vuonna 1926 nuijanvarteen asettui Matti Mustonen sihteerinä Eeva Kerttula. Kerttula jatkoi Reippaan sihteerinä myös seuraavan vuoden Eelis Saarisen toimiessa puheenjohtajana. 1928 puheenjohtajan nimi oli puolestaan Pekka Partanen ja sihteerin tehtäviä hoiti Orvo Malinen. Viimeisenä ehjänä toimintavuotena eli 1929 oli Toivo Salomaan vuoro hoitaa puheenjohtajuutta. Orvo Malisen pestiä jatkoi hänen tuleva vaimonsa Alli Hyvönen.

1920-luku ja Reippaan toisen tulemisen taru lähenee loppuaan. Yhteiskunnan läpi puhalsi voimistuva poliittinen myrskytuuli, joka toi mukanaan uhkaavia salamoita työväenliikkeen toiminnan ylle. Moniin

yhdistyksiin, niiden mukana Reippaaseen, mustaverhoisista pilvistä iski järjetön, tuhoava voima. Sen nimi oli Lapuanliike.

Vuosi 1930 ja Reippaan toiminnan lakkauttaminen

Saadakseen paremmin perspektiiviä vuoden 1930 tapahtumiin, ja niiden vaikutuksista niin rovaniemeläisiin kuin muualla maassa toimineisiin työväenliikkeen järjestöihin, on syytä kerrata hieman 1920-luvun historiaa sekä poliittisella että urheilujärjestötasolla. Työväenliikkeen sisällä Pohjois-Suomi ja myös Rovaniemi olivat enemmistöltään kommunistien tai muiden sosialidemokraateista vasemmalla olevien voimien kannatusaluetta. Voimasuhde ilmeni Rovaniemellä siten, että paikallinen työväenyhdistys oli liittynyt vuonna 1920 jäseneksi vastaperustettuun Suomen Sosialistiseen Työväenpuolueeseen (SSTP). Sen rungon muodostivat SDP:stä eronneet, lähemmäksi kommunisteja siirtyneet yhdistykset. Vaikka SSTP lakkautettiinkin kolme vuotta myöhemmin, Rovaniemellä työväenyhdistystä kirjoitetaan hallinneen 1920-luvulla juuri nämä kommunisteja lähellä olevat voimat.

Tämän seikan heijastumaa Reippaan toisen tulemisen toiminnan sisältöön on mahdoton arvioida. Aikalaiskuvaukset painottavat, että Reippaan toiminta ei vuosikymmenellä, kuten ei muulloinkaan, ole ollut poliittista eikä poliittista toimintaa harjoitettu missään seuran järjestämässä tilaisuudessa. Sen sijaan toiminta oli työväenhenkistä kattaan suurena yleisseurana liikkeen koko kentän. Vanhan työväenkulttuurin perinnön jatkumona kietoutuivat 1920-luvullakin erilaiset harrastusriennot tiiviisti yhteen sekä niissä mukana olleiden henkilöiden että tilojen suhteen. Samat ihmiset olivat siis mukana yhtä aikaa monella eri osa-alueella. Lisäksi täytyy muistaa, että Reippaan toisen tulemisen jäsenet kuuluivat poikkeuksetta työväestöön tai tulivat työläisperheistä.

Työväen urheiluliikkeen järjestötasolla sosialidemokraatit kävivät vuosikymmenen vanhetessa TUL:n sisällä ankaraa kamppailua kommunististen toimijoiden kanssa. Voimasuhteita mitattiin muun muassa 5. toukokuuta 1929 suoritetussa liittokokousvaalissa, jotka päättyivät demareiden niukaan voittoon. Seppo Hentilä (1982) kirjoittaa, että valittu liittotoimikunta erotti vuosina 1929-1930 kaikkiaan 92 seuraa ja pyyhki luetteloista toimin-

tansa lopettaneina 80 seuraa. Viime mainitut seurat olivat jättäneet liittoveronsa maksamatta. Joukossa oli Hentilän mukaan huomattava määrä sellaisia seuroja, jotka todella olivat kuolleet, mutta myös sellaisia seuroja, jotka eivät poliittisista syistä halunneet suorittaa veroja TUL:lle. Yhdeksi tällaiseksi seuraksi mainitaan Rovaniemen Reipas, jonka viralliseksi erottamispäiväksi TUL:sta on merkitty asiapapereiden mukaan 15. marraskuuta 1930. Toisaalta Rovaniemen Reippaan nimi löytyi alkuperäisessä muodossa TUL:n yhdistysrekisteristä ”Kolmatta” Reipasta perustettaessa, kuten myöhemmästä käy ilmi.

Kommunististen tai niiksi katsomiensa työväenliikkeessä mukana olleiden yhdistysten toiminnan kertakaikkiseen lopettamiseen voimakeinoin tähtäävän Lapuanliikkeen terrori vahvistui oleellisesti vuonna 1930. Rovaniemi ei tehnyt tässä suhteessa poikkeusta, sillä liike sai paikkakunnalla osakseen laajaa sympatiaa sekä tavallisten asukkaiden että viranomaisten taholta. Toisaalta Rovaniemellä on mainittu olleen koko 1920-luvun aktiivista ääri-vasemmistolaisista, joko näkyvää tai maanalaista, toimintaa. Paikkakunnallahan oli vankkaa sosiaalidemokratiaista vasemmalle olevien virtausten kannatusta. Ottaen huomioon yleisen yhteiskunnallisen viitekehityksen oli vain ajan kysymys, koska Rovaniemellä alkaisi tapahtumaan jotain. Ja niinhän siten kävikin.

Juhannuksena 1930 Rovaniemen Reippaan oli määrä pitää työväentalolla painikilpailut. Niihin oli ilmoittautunut runsas osanottajajoukko, kotimaisten osanottajien lisäksi ruotsalaisia lajin taitajia. Järjestelyt olivat pitkällä ja moni kotimainen kilpailija oli saapunut paikanpäälle. Ruotsalaistenkin joukkue oli matkannut jo Suomen puolelle, mutta majaili vielä Kemissä. Ilman minkäänlaista ennakkovaroitusta työväentalo lukittiin ja sinetöinti viimeisteltiin vasaroimalla paksut lankut ovien päälle. Lisäksi revittiin kisoja varten lipputankoihin vedetyt seuran liput. Kerrotaan, että tehtävän suorittivat ennestään tuntemattomat miehet paikallisten poliisien myötävaikutuksella. Samalla kiellettiin painikilpailuiden järjestäminen ja julistettiin koko Reippaan toiminta lakkautetuksi.

Rovaniemen Reipas oli näin joutunut mielivaltaisen terrorin uhriksi. Mitään virallista ilmoitusta tai asiakirjaa episodin tiimoilta ei annettu eikä ketään, ei edes Reippaan toisen tulemisen viimeisen toimin-

tavuoden puheenjohtajaa Eelis Saarista, kuulusteltu. Myöskään syytteitä ei ketään vastaan nostettu.

Muutamaa päivää myöhemmin Lapuanliikkeen toiminta sai Rovaniemellä jatkoa. Kesäkuun viimeisenä Reippaan toiminnassa alkuajoista lähtien mukana ollut Aleks Hyvönen kyydittiin väkisin Neuvostoliiton rajalle. Heinäkuun 6. ja 7. päivän välisenä yönä kauppalassa roihahti tahallaan sytytetty tulipalo, jossa tuhoutui useita rakennuksia. Teosta pidätettiin muiden ohella Hyvösen tyttäret Alli ja Kerttu, Reippaan tyttövoimisteluryhmän jäsenet. Syytettyjen oikeusavustaja asianajaja Eino Lahti muilutettiin kauppalasta ja häntä kiellettiin toimimassa tehtävässään. Tulipaloon täysin syyttömistä siskoksista Kerttu sai lopulta Vaasan hovioikeudessa avunannosta murhapolttoon kahden vuoden tuomion. Vuonna 1950 Kerttu Värnistä tuli Rovaniemen kauppalanvaltuuston ensimmäinen naisjäsen. Hän teki elämäntyönsä sosiaalialalla ja sai tunnustukse-
na ansioistaan sosiaalineuvoksen arvonimen vuonna 1989. Alli Malisen ja hänen miehensä Orvo Malisen pyyteetön toiminta Rovaniemen Reippaan hyväksi palkittiin kultaisella ansiomerkillä vuonna 1977.

Seuran lakkauttaminen virallistettiin ilman minikäänlaisia tutkimuksia Rovaniemen kihlakunnan-oikeuden päätöksellä yli vuosi toiminnan kieltämisen jälkeen 28. lokakuuta 1931. Sosialiministeriön kansliaosasto poisti Rovaniemen työväen voimistelu- ja urheiluseura Reippaan yhdistysrekisteristä 12. marraskuuta 1932.

Seppo Hentilä (1982) kirjoittaa, että tammikuussa 1930 voimaan astuneen yhdistyslain 21 §:n uuden 4. momentin perusteella Suomessa lakkautettiin tai asetettiin toimintakieltoon yhteensä yli 3 000 yhdistystä. Hentilän mukaan eri lähteet esittävät lakkautettujen työväen urheiluseurojen määristä hieman erilaisia lukuja. Valtion komitea, joka vuonna 1947 asetettiin pohtimaan lakkautettujen urheiluseurojen omaisuuden korvaamista, päätyi lukumäärään 138. Hentilä on omien tutkimuksiensa pohjalta esittänyt, että seuroja täytyi olla vähintään 157. Lisäksi lakkautettiin neljä TUL:n liittokokouksessa vähemmistöön jääneen kommunistisen ryhmittymän ja TUL:stä erotettujen työläisurheiluseurojen joulukuussa 1929 perustaman yhteistyöelimen Työläisurheilun Yhtenäisyyskomitean (TYK) haltuun joutunutta piiriä (Turku, Uusimaa, Oulu ja Perä-Pohjola) sekä TUL:n piireistä Oulun, Perä-Pohjolan, Vaasan sekä Etelä-Saimaan piirit. Lappilaisten työväen-

urheiluseurojen oman TUL:n Perä-Pohjolan piirin perustavassa kokouksessa 10. tammikuuta 1928 oli ollut kymmenen seuraa, joukossa myös Rovaniemen Reipas.

Valtaosa lakkautetuista urheiluseuroista oli joko TUL:stä erotettuja tai sen poispyyhkimiä seuroja, jotka olivat asettuneet TYK:n yhteyteen. Työläisurheilun Yhtenäisyyskomiteaan asettautuneiden seurojen lisäksi lakkautettujen luettelossa oli Hentilän mukaan ollut kymmeniä sellaisia erityisesti pohjois-suomalaisia seuroja, jotka aikanaan olivat kuuluneet SSTP:n alaisiin työväenyhdistyksiin. Näin oli muun muassa TYK:iin asettautuneen Rovaniemen Reippaan kohdalla.

Lapissa lakkautettiin 1930-luvun alussa kymmeniä erilaisia työväenliikkeen järjestöjä. Joukossa oli urheiluseuroista muun muassa Kemijärven Tempaus, torniolainen Kuusiluodon Myrsky, Tervolan Koitto ja Tervolan Paukku sekä Rovaniemen Myrsky, jota yritettiin vuonna 1931 perustaa täyttämään Rovaniemen Reippaan häviämistä syntynyttä aukkoa paikkakunnan työväenurheilussa.

TUL:n liittotoimikunta koetti parhaansa mukaan antaa oikeusapua lakkautusuhan alaisille seuroille. Lisäksi keskusjärjestö pyrki saamaan jo lakkautettujen seurojen omaisuuden haltuunsa ja edelleen luovuttamaan sen tilalle perustetuille yhdistyksille. Liiton taloudenhoitaja Julius Klami teki syyskuussa 1932 laajan Pohjois-Suomeen ulottuneen matkan, jonka aikana hän selvitteli ja käräjäi lakkautettujen seurojen asioita sekä avusti uusia seuroja rekisteriasioissa.

Kuvaavaa noille vuosille on Rovaniemen Myrskyn perustamiseen ja hetikohta lakkauttamiseen liittynyt Julius Klamin 12. maaliskuuta 1932 lähettämän kirjeen sisältö aiemmin Reippaassa muun muassa hiihtäjänä tunnetulle Sten Jordanille:

”Koettakaa siis oikeudessa osoittaa, ettei ole ollut tarkoitus jatkaa Rovaniemen Reippaan toimintaa eikä millään muullakaan tavalla perustaa toimintaa kommunistiselle pohjalle. Sitä paitsi, onko seuranne ottanut millään tavalla osaa TYK:n toimintaan? Ellei ole, niin silloin on asiaa helpompi puolustaa, jos ristiriitaa viranomaisten kanssa tulisi.”

Ja Jordanin vastaus Klamin kirjeeseen 10. huhtikuuta 1932:

”Maaliskuun 12 p:nä saamani kirjeen johdosta, joka koskee V ja U seura Myrskyn lakkauttamista. Tämän kuun 7 p:nä oli seuran kysymys esillä kihlakunnanoikeudessa ja oikeus päätti lakkauttaa seuran sen johdosta, että se on entisen seuran tilalle perustettu. Me koitimme tuoda esille sen minkä voimme, [sen] missä merkeissä seura on perustettu, että se on perustettu yksinomaan urheilun merkeissä eikä jatkaakseen mitään kommunistista toimintaa. Ja teidän kirjeestä ote josta te mainitsitte, tänne oikeutelle esille. [po. esitimme myös mainitsemanne otteen kirjeestänne oikeudelle]

Enempää en taho oikeuten kulkua selittää, sillä tietämehän nykyisen virkakunnan härkäpäisyyden. Valittamaan me emme ruvettu sen vuoksi, että tulisi liitolle mitään mieliharmia, sillä meillä ei ole tarkoitus sotkia liiton hyviä tapoja vasten.

Innostus täällä on kova saada sen johdosta uusi seura paikkakunnalle. Ja puolesta käännyn liiton puoleen että lähettäisitte tarpeelliset paperit ja sääntöjä niin paljon kuin suinki. Täällä on tarkoitus että hommattaisiin pari kolmekymmentä perustavan kokouksen allekirjoittajaa - sellaisia henkilöitä, jotka eivät ole koskaan olleet Reippaassa eikä missään yhdistyksissä. Tämä on Sosialidemokraattisen yhdistyksen puolesta. Ja tarkoitus on, että annettaisiin paperit heti nimismiehelle ja pyydetäisiin toimimislupa heti.

*Toveriterveisin
Sten Jordan”*

Myrskyn taival katkesi näin heti alkuunsa, sillä sen lakkauttamispäätös annettiin Rovaniemen kihlakunnanoikeudessa 7. huhtikuuta 1932. Sen sijaan saman vuoden syksyllä perustettiin rovaniemeläiseksi työväenurheiluseuraksi edelleen toiminnassa oleva Rovaniemen Lappi.

Kesällä 1930 Lapuanliikkeen taholta tapahtuneen työväentalon sulkeminen ajoi Rovaniemen työväenyhdistyksen vararikkoon ja senkin toiminta lakkautettiin oikeuden päätöksellä. 18. tammikuuta 1931 syntyi Rovaniemen sosialidemokraattinen työväenyhdistys, joka osti rakennuksen samana vuonna sitä hallinneelta konkurssipesältä. Vanhan työväentalon nimi muuntui järjestelyssä Kansataloksi. Samalla paikalla olevan, Lapin sodassa tuhoutuneen kiinteistön tilalle pystytetyn rakennuksen suojissa harastetaan edelleen erilaisia rientoja, muun muassa Reippaan nyrkkeilyä.

Useiden työväenliikkeen yhdistysten lakkauttamisen ja toiminnan kieltämisen ohella Lapuanliikettä kannattavien voimien räikeimmiksi teoiksi muodostuivat sadat väkivaltaiset ja joissakin tapauksissa kyyditettävän kuolemaan johtaneet muilutukset, poliittiset murhat ja helmi-maaliskuun vaihteessa 1932 järjestetty Mäntsälän kapina. Kapina, eduskunnan varapuhemies Väinö Hakkilan muilutus, puolustusministeri Jalo Lahdensuota vastaan tehty murhayritys ja hieman näitä aiemmin toteutettu presidentti Kaarlo Juho Ståhlbergin kyyditys saivat yleisen mielipiteen kääntymään liikettä vastaan.

Näin 1930-luvun alun rajujen vuosien jälkeen äärioikeistolaisen terrorin puhti laantui. Vuosikymmenen kuluessa yhteiskunnalliset olot tasaantuivat, politiikassa tapahtui lähentymistä etenkin punamultayhteistyön aikana ja urheilun keskusjärjestötasolakin kilpailuyhteistyö TUL:n ja SVUL:n välillä käynnistyi viimein alkukesästä 1939. Urheilusopua oli edeltänyt sosialidemokraattisvetoisen, poliittisten tavoitteiden sijasta työväestön liikuntakasvatuksen käytännön toimintaan keskittyvän toimintalinjan vahvistuminen TUL:n sisällä. Nämä seikat johtivat samalla siihen, että työväenkulttuurin ykseydestä lähtevä työväen urheiluliikkeen ideologia muuttui työväenjärjestöjen työnjaon painottamiseksi

si ja urheilun selvärajaisemmaksi keskittymiseksi omalle toimintasaralle. Muutos korosti urheilun yhteiskunnallista luonnetta.

Suomi, sen paremmin kuin sen urheiluelämäkään, ei saanut nauttia pitkään seestyneemmästä ajasta. Syksyllä 1939 maailmanpoliittinen tilanne alkoi kiristyä. Suomen ja Neuvostoliiton välille syttyi talvisota ja lyhyeksi jääneen rauhanajan jälkeen maa ajautui uudelleen aseelliseen konfliktiin. Tällä kertaa apua haettiin Saksasta, jonka joukkoja olikin virrannut maahan ja etenkin sen pohjoisimpaan osaan jo vuoden 1940 loppupuolelta lähtien. Rovaniemen väestö miltei tuplaantui vierasmaalaisten joukkojen paikkakunnalle asettumisen myötä. Koko Lapin läänissä heitä oli parhaillaan lähemmäs 200 000 eli saman verran kuin kantaväestöä. Aseveljeyttä ja ystävyyttä kesti nelisen vuotta. Vihollisiksi syksyllä 1944 puhjenneen Lapin sodan seurauksena muuttuneet saksalaissotilaat panivat perääntyessään toimeen maakunnan ja etenkin Rovaniemen perusteellisen hävitystyön.

Mutta Lapin pääkaupunki nousi tuhkasta. Uuteen aamuun tuli heräämään myös syvää unta nukuva, muttei suinkaan unohdettu Rovaniemen Reipas.

Rovaniemen Reippaan ja Kemijärven Tempauksen välinen yleisurheiluottelu pidettiin kesällä 1929. Kuvassa kilpailun osanottajat Rovaniemen työväentalon pihalla yhteiskuvassa.

Kappale 4

Rovaniemen Reippaan kolmas tuleminen vuodet 1947-1962

Lapin sodan jälkeen Reipas heräsi uudelleen eloon

Etelämmäs tai Ruotsiin evakkoon joutuneilla rovaniemeläisillä oli saksalaisjoukkojen vetäytymisen ja Lapin sodan jälkeisen kotiinpaluun myötä edessään lohduton näky. Kauppalan rakennuksista oli käytännössä jäljellä vain mustaksi hiiltyneet rauniot.

Luistelu oli kolmannen tulemisen lopussa saavutusten valossa Reippaan paraatilaji. Pertti Sinkkonen (oik.) veljensä Jorman huoltajana Keskuskentän jäällä. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

Maalaiskunnankin taloista yli puolet oli saanut kokea entisten aseveljien jäähyväisinä saman kohtalon. Tuhoamiselta jostain syystä säästyneiden asumusten haltijoiden tai muuten niiden kunnosta kiinnostuneiden ihmisten oli syytä olla tarkkana. Ovien ripoihin tai vaikkapa talon uuninluukkujen sisäpuolelle oli saatettu asentaa räjähtävät terveiset niin sanottujen hippyheikkien muodossa. Varsinkin muualla maakunnassa nämä miinat vammauttivat

useita, joidenkin kohdalla varomattomuus oli kohtalokasta. Myös teiden, siltojen ja pienempien kulkureittien liepeille sekä muualle maastoon oli kylvetty samanlaisia tuhoaseita. Lisäksi ympäristössä täysin näkösällä lojui viljalti käyttökelpoisia ammuksia ja muita räjähteitä.

Oli selvää, että paikallisten asukkaiden ensimmäisenä tavoitteena oli saada joltinenkin katto päänsä

päälle. Se tapahtui oloissa, jossa puutetta rakennustarvikkeiden ohella oli sanalla sanoen kaikesta, vaatteista ja ruuastakin. Jälleenrakennuksen aikana urheiluriennot olivat toissijaisia, vaikka niiden harastamiseen olisikin sisällytynyt ajatus normaaliin arkirytmiin pääsystä. Kului viikkoja, kului kuukausia ja hiljalleen elämä alkoi palautua lähemmäs totuttuja uomia, vaikka elämisen perustarpeistakin oli puutetta Lapissa aina 1940-luvun loppuun saakka.

Kaarlo Haapasen (1977) omakohtaiseen kokemukseen perustuvan kuvauksen mukaan Rovaniemen Reippaan uudelleenperustamisesta keskusteltiin jo kevään ja kesän 1945 aikana. Silloin paikallisessa työväenurheilutoiminnassa mukana olleet päätyivät kuitenkin siihen, että jo ennen sotia vireänä olleen usean lajijaoston Rovaniemen Lappi-seuraa voimitetaan sen toimintaa edelleen kehittämällä. Mahdollisen perustamisen varalle päätettiin jopa järjestely, jossa Reippaalle kuuluisivat ensisijaisesti ne urheilulajit, joita silloisella Lappi-seuralla ei olisi omassa ohjelmistossaan.

Sinänsä käytännölliset ajatukset eivät aina toteudu. Siihen on kuitenkin löydettävissä useimmiten joku selitys. Tässä tapauksessa yksi sellainen, joskin ei missään nimessä ainoa, oli poliittinen valtataistelu TUL:n sisällä. Valtataistelulla oli kuitenkin omalla tapaa osittaisia heijastumia myös paikalliselle tasolle.

Jatkosodan jälkeen maamme poliittisessa ilmastossa olivat alkaneet puhaltaa uudet tuulet. Sen perustamisesta lähtien Suomessa kielletty SKP sai oikeuden aloittaa julkisen toimintansa. Yhteistyö- ja puoluepoliittiseksi järjestökseen kommunistit ja sosialidemokraateista vasemmalla olevat sosialistit perustivat Suomen Kansan Demokraattisen Liiton (SKDL) lokakuun lopussa 1944.

Muuttunut poliittinen ilmasto ja sitä seurannut kansandemokraattisten tahojen selkeä voimistuminen kiihdytti työväenliikkeen sisällä taistelua ”sieluista” ja vallasta. Tämä heijastui 1940-luvun toisella puoliskolla paikallisella tasolla muun muassa SDP:n ja SKDL:n kannattajien välisinä rajuinä kamppailuina sosialidemokraattisista työväenyhdistyksistä ja niiden omistamista työväentaloista.

Väistämättä taistelu työväenliikkeen hegemoniasta vaikutti myös työväenurheiluun ja TUL:ään, vaikka Seppo Hentilän (1984) mielestä poliittiset erimie-

lisyydet eivät juuri häirinneet sosialidemokraattien ja kansandemokraattien yhteistoimintaa keskusjärjestössä vielä 1940-luvun puolivälissä. TUL:ään oli jo vuoden 1945 talvella liittynyt uudelleen sellaisia yksityisiä henkilöitä, jotka järjestö oli erottanut vuosina 1929-1930. Saman vuoden heinäkuun lopulla TUL:n liittotoimikunta oli tehnyt päätöksen koskien 1930-luvun alussa erotettujen urheiluseurojen hyväksymistä takaisin keskusjärjestön jäseniksi. Ehtona oli, näiden seurojen oli tehtävä anomus asiasta vuoden 1947 loppuun mennessä.

Lakkautettujen tai erotettujen työväenurheiluseurojen elvyttäminen ei ollut yksinkertaista. Niiden tilalle 1930-luvun alussa muodostetut yhdistykset olivat monilla paikkakunnilla ehtineet vuosien kuluessa vakiinnuttaa asemansa ja kasvattaa uutta urheilijasukupolvea. Uudelleenelvytettyjä seuroja liittyi kuitenkin vuoden 1947 loppuun mennessä TUL:ään yhteensä 52. Lukumäärä oli kolmannes kaikista vajaa parikymmentä vuotta aikaisemmin lakkautetuista tai TUL:stä erotetuista yhdistyksistä.

Socialidemokraattien ja kansandemokraattien välinen kamppailu TUL:stä puhkesi avoimeksi ”sodaksi” kuitenkin aivan vuoden 1947 lopulla. Taustalla oli 11-12. huhtikuuta 1948 pidettäväksi määrätty liittokokousvaali. Sen tuloksena sosialidemokraatit saivat enemmistön keskusjärjestössä, mikäli tulosta katsoo liittokokousedustajien määrässä koko valtakunnan alueella. Lapin piirissä vaalit olivat kuitenkin kansandemokraattien heiniä, sillä se nappasi kummatkin alueen edustajapaikoista. Vaaleja oli edeltänyt molempien osapuolten omien asemien vahvistaminen muun muassa uusien, TUL:ään jäseneksi liittyneiden urheiluseurojen perustamisen myötä. Useat näistä seuroista olivat ainakin jossain määrin toimivia, monet kuitenkin pelkkiä paperitiikereitä. Ehkä kaikkein kuuluisimmaksi TUL:n paperiseuraksi, ja koko sisäisen valtakamppailun ilmentymäksi, muovautui vuonna 1947 perustettu Kruununhaan Suunnistajat, jonka avulla sosialidemokraattiset toimijat pyrkivät pönkittämään omaa vaikutusvaltaansa keskusjärjestön sisällä.

Kolmas Reipas syntyy

Rovaniemeläisessä urheiluelämässä oli vuoteen 1947 mennessä havaittavissa jo huomattavia viriämisen merkkejä. Kesän 1947 kallistuessa loppuilleen kokoontui mitä ilmeisimmin saksalaisten tuholta säästyneessä ja maassa vielä tarkkailutehtäviä suo-

Luistelun ohella myös pyöräilyllä oli 1950-luvun Reippaan toiminnassa vahva asema. Kuva 1950-luvun puolivälistä seuran järjestämistä Ounaksen ajoista

rittavan liittoutuneiden valvontakomission paikallisten työväenjärjestöjen käyttöön antamassa parakissa ryhmä urheilun ystäviä. He olivat päättäneet herättää Rovaniemen Reippaan ja nostaa sen takaisin urheiluseuraksi muiden rinnalle.

8. elokuuta 1947 pidetyn Reippaan jälleenperustamiskokouksen osanottajamäärästä ei ole varmaa tietoa. Mutta luottamustehtäviin valituista on käsintehy luettelo, josta ilmenee, että perustajajäseniä olisi ollut 16 kappaletta. Kokous valitsi ensimmäiseksi Reippaan kolmannen tulemisen puheenjohtajaksi jo 1920-luvulla seuran väreissä painimatoilla selätyksiä vastustajista hakeneen Uuno Lindin. Sihteeriksi tuli Alpi Tapio ja rahastonhoitajaksi Elsa Hätelä. Lind oli merkitty asuvaksi Alakorkalossa, Tapion sekä Hätelän kotipaikaksi oli kirjoitettu Viirinkangas. Vielä vuonna 1947 Viirinkangas ja Alakorkalo kuuluivat Rovaniemen maalaiskuntaan, alueliitokset linkittivät ne osaksi kauppalaan vasta myöhemmin. Tästä jaosta ja seuran alkukuukausien käyttämästä nimestä enemmän seuraavissa kappaleissa.

Puheenjohtajan, sihteerin ja rahastonhoitajan lisäksi kokous valitsi johtokuntaan varsinaisiksi jäseniksi Erkki Ikävälkön, Toivo Kemin, Aarno Laihon sekä Johan (Jukka) Lindin, joka pikkuveljensä tapaan osallistui Reippaan toimintaan jo sen toisen tulemisen aikana. Varajäseniksi merkittiin Kauko Kariniemi, Veli Koivisto sekä Liisa Lind. Kaarlo Haapasen tekemässä 70-vuotishistoriikissa mai-

nitaan jälleenperustajiksi edellä lueteltujen lisäksi myöskin Niilo Hätelä, Eeva Ikävälkö, Erkki Kariniemi, Sakari Laukkanen, Pentti Määttä sekä Hilda Koivisto. Reipas ilmoitti jäsenmääräkseen TUL:n Lapin piirille vuoden lopulla lähetetyssä seuratoimintakaavakkeessa 21 henkilöä.

Rovaniemen Reippaan uudelleenperustamispaperit lähetettiin heti elokuisen kokouksen jälkeen TUL:n toimistoon, joka antoi apua virallisessa rekisteröimisprosessissa. Oikeusministeriön yhdistysrekisteritoimisto vastaanotti seuran anomuksen yhdistysrekisteriin pääsystä 16. syyskuuta 1947. Anomus hyväksyttiin ministeriössä 31. lokakuuta 1947 kirjatulla päätöksellä.

Syksyllä 1947 TUL:n toimisto lähetti Reippaalle kirjeen seuran uudelleennimeämiseen liittyen:

”Seuranne perustamispapereihin on merkitty nimeksi voimistelu- ja urheiluseura Reipas ry. Nyt on kuitenkin yhdistysrekisterissä jo samanniminen yhdistys ja koska kahta samannimistä ei voida merkitä rekisteriin, niin olemme seuranne nimeen lisänneet kotipaikkakuntanne.

Näin ollen seuranne virallinen nimi on: Rovaniemen voimistelu- ja urheiluseura Reipas ry. Ns. lyhennetty nimi on Rovaniemen Reipas.

Muuten huomautamme, että ennen kuin seuranne toiminta lakkautettiin, oli sen nimenä Rovaniemen työväen voimistelu- ja urheiluseura Reipas r.y., jo-

ten vanha nimi on melkein sellaisenaan jäänyt voimaan.

Toverillisin urheiluterveisin Työväen Urheiluliitto r.y.

Toimistos sihteeri Meri Lahtinen”

Vuosi 1947 ei ollut vielä toiminnallisesti mitenkään vilkasta. Pääasia kuitenkin oli, että jälleenperustaminen tapahtui ja yhdistyksen koneisto alkoi virallisestikin pyöriä uudelleen. Tämä tuli aiheuttamaan tiettyjä toimenpiteitä. Kevättalvella 1948 työläisurheilusta kiinnostuneille rovaniemeläisille lähetettiin tiedustelu, jossa kartoitettiin halukkuutta seuravalintaan Reippaan ja Rovaniemen Lappi-seuran välillä. Ennen kaavakkeiden postituksia oli pidetty kokous, jossa päätettiin työnjaosta seurojen kesken. Päätös tähtäsi saamaan rovaniemeläisten työväenurheiluseurojen toiminta mahdollisimman tehokkaaksi käytettävissä olevilla resursseilla. Työnjaossa sovittiin, että Rovaniemen Lapissa toimitsevat voimailu- ja palloilulajit. Rovaniemen Reippaan osalle katsottiin järjestelyssä kuuluvan lähinnä yleisurheilu ja hiihto. Lisäksi molemmissa seuroissa päätettiin pysyttää omaa nuoris- ja naistoimintaa.

Rovaniemen Reippaan kolmannen tulemisen yhtenä puheenjohtajana toimineen Pentti ”Peeke” Mikkosen 70-vuotishistoriikissa olevan aikalaiskertomuksen mukaan seura toimi kolmannen tulemisensa aivan alkuvaiheessa pääasiassa Rovaniemen maalaiskuntaan kuuluneella Viirinkankaan alueella. Tästä syystä seurasta käytettiin yhdistysrekisterissä olleen virallisen nimen asemesta muotoa Viirinkankaan Reipas. Sillä nimellä Reipas osallistui muun muassa huhtikuun 1948 lopulla Rovaniemen kauppalan urheilulautakunnan koollekutsumaan neuvotteluun urheilukentän käyttövuoroista. Kuitenkin jo muutamaa kuukautta myöhemmin TUL:n Lapin piirin yleisurheilumestaruuskilpailuissa reipaslaiset esiintyivät virallisen nimen alla. Mikkosen mukaan alun paikka- ja nimijärjestelyillä ilmeisesti varmisteltiin sitä, että Rovaniemen Lappi-seura sai pitää kauppalan puolella entiset vakiintuneet ja hyvät asemansa.

Pentti Mikkonen mainitsee aikalaiskertomuksensa myös sen, että aivan kolmannen tulemisensa alkumetreillä Reippaasta näytti tulevan yksinomaan kansandemokraattien johtama ja hallinnoima yhdistys. Hän lisää kuitenkin pian käyneen selväksi, että eri urheilumuotojen harrastajiin liittyi ilman ristiriit-

taisuuksia väkeä työväenliikkeen molemmista ideologisista ryhmistä.

Reippaan toiminnan pääasiallinen pääpaino siirtyi vuosikymmenen päättyessä moderniksi monitoimikeskukseksi jälleenrakennetulle Kansantalolle ja siten Rovaniemen kauppalan puolelle. Kehityksen seurauksena tapahtui muutoksia myös seuran johtokunnassa. Rovaniemen Reippaasta tuli sosialidemokraattisvetoinen, jollaisena se on vuosien ja vuosikymmenten kuluessa pysynyt. Sinänsä seuralla on jäsenistönsä suhteen ollut läpi vuosikymmenten katto korkealla ja seinät leveällä, kuten urheilua harjoittavassa yhdistyksessä kuuluu olla. Reippaan siirtyminen hiljalleen demarijohtoiseksi ja Rovaniemen Lapin kehittyminen ”tummempunaiseksi” urheiluseuraksi kävi 1940-luvun lopun paikallisessa tilanteessa kaiken kaikkiaan mutkattomasti.

Kansantalon valmistuminen ja sen kehkeytyminen kolmannen Reippaan urheilutoiminnan keskipisteeksi helpotti ja piristi seuraa. Kuten aikaisemmin samalla paikalla olleessa työväentalossa, rakennuksen uumenissa toimi nyt työväenyhdistys, teatteri ja myös sosialidemokraattinen nuoris-osasto Nuoret Kotkat, joiden kanssa Rovaniemen Reippaalla oli alussa yhteiset jumppaporukat. Pentti Mikkonen mainitseekin, että vilkkaasti toimineesta nuoris-osastosta tuli ajan kääntyessä 1950-luvuksi eräänlainen Reippaan jäsenistön kasvualusta. Monet paikalliset nuoris-osastolaiset löytyivät muutamaa vuotta myöhemmin eri lajien urheilukilpailuista tuloluetteloista jäljessään seuramerkintä Rovaniemen Reipas.

Kolmannen tulemisen toiminta oli monipuolista

Ensimmäinen kolmannen tulemisen täysi kalenterivuosi 1948 tarjosi seuran jäsenille vilkastuvaa harrastustoimintaa. Reipas järjesti silloin ja tulevilla vuosikymmenelläkin muodissa olleita jäsentenvälisiä sarjakilpailuita niin hiihdossa, yleisurheilussa kuin erikseen maastajuoksussa. Näihin osallistui yhteensä yli 30 reipaslaista urheilun harrastajaa. Sarjakilpailuiden lisäksi järjestelyvastuulla olivat vuoden aikana yhdet yleiset hiihtomittelöt ja yksi maastajuoksutapahtuma. Reipas osallistui myös Kemissä ja Kemijärvellä pidettyihin kilpailuihin. Lisäksi jo vuonna 1948 seurassa pelattiin TUL:n Lapin piirille lähetetyn toimintalomakkeen perusteella harrastusluonteisesti pesäpalloa. TUL:lle lähetetyssä liitto-

verojen tilityslistassa vuoden 1948 jäsenmääräksi ilmoitettiin 57 henkilöä.

Ensimmäisen täyden toimintavuoden puheenjohtajaksi valittiin Tyko Hämäläinen, jonka pesti oli yhden kauden mittainen. Tämän jälkeen Reippaan peräsimeen tarttui Sakari ”Saku” Tuominen, joka palasi puheenjohtajaksi jo ennen vuoden 1952 vuosikokousta. Tuomisen kahden puheenjohtajakson, joista myöhempi kesti aina vuoteen 1956, välissä seuraa kipparoi Erkki Mikkonen.

Vuoteen 1949 mennessä seuran jäsenmäärä oli kasvanut 206 henkilöön. Reipaslaisten meriittilistalle tuli vuoden aikana useita yleisurheilun piirinenäytystuloksia. Saku Tuominen kiskaisi kiekossa 40,99 ja Kalevi Kiviranta kipitti 1 500 metriä aikaan 4.12,6. Reippaan viestijoukkueet murskasivat puolestaan entiset ennätykset niin 4x800 metrin ja 4x1500 metrin matkoilla. Lajikirjossa ei toistaiseksi tapahtunut muutosta, paitsi hiihdon rinnalle oli tullut pienimuotoista mäkihyppyharrastusta muutamana aktiivin pyörittämänä. Reippaan hiihtojaoston yhteyteen kuulunut mäkihyppytoiminta kehittyi 1950-luvulla pirteäksi niin, että siinä järjestettiin seuran mestaruuskilpailuiden lisäksi säännöllisesti sarjakilpailuita. Lähinnä lapsille ja nuorille tarkoitettuja Reippaan mestaruuskilpailuita ja sarjakilpailuita pidettiin muutamana vuonna mäkihyppyn lisäksi myös yhdistetyssä ja pujottelussa. Seuran talviurheilulajien pääasiallisena harjoittelupaikkana säilyi koko kolmannen tulemisen ajan Korkalovaaran maastot.

Reippaan naisjaoston toiminta lähti niin ikään käyntiin jo aivan 1940-luvun lopussa. Vanhalle työväenkulttuurille ominainen eri toimintojen keskinäinen limittyminen oli vielä vahvasti ajan ilmiö ja naisjaoston harteilla oli muun muassa näytelmäkerhon ylläpito. Kuten Lapin Kansan artikkeleista vuoden 1952 huhtikuulta ilmenee, naisjaoston toiminta oli monipuolista ja keräsi siipiensä alle kymmeniä jäseniä. Jaosto paitsi koordinoi naisten ja tyttöjen erilaisia harrastusrientoja näytelmistä musiikkikuoroon, tansseihin ja joukkovoimisteluun, niin se toimi myös muiden Reippaan lajijaostojen sekä huvitoimikunnan tukena näiden järjestäessä kilpailuita ja muita tapahtumia. Lisäksi naisjaostolla oli suuri rooli Rovaniemen Reippaan jäsenille suunnatun pikkujoulun läpiviennissä.

Vuonna 1950 Rovaniemen Reippaan jäsenmää-

rä oli edelleen kohonnut, tosin vain kymmenellä 216 henkeen. Kolmantena täytenä toimintavuotena alkoi seuratoiminnan laajempi ilmoittelu myös paikallisessa sanomalehdessä Lapin Kansassa. 14. toukokuuta 1950 Reipas järjesti TUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailut maastajuoksussa, jossa Viljo Tuunainen voitti miesten kahdeksan kilometrin matkan. Vuoden aikana seuran piirissä ryhdyttiin harrastamaan sekä miesten että naisten ohjelmavoimistelua, jossa harjoituksia oli parina kertana viikossa.

Vuonna 1951 polkaistiin käyntiin kolmannen Reippaan menestyslajiksi niin saavutusten kuin harrastajamäärien osalta myöhemmin kivunnut luistelu. Ensimmäiset Reippaan järjestämät TUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailut järjestettiin Rovaniemellä yhdessä Lappi-seuran kanssa 10.-11. maaliskuuta 1951. Seura otti vuoden aikana ohjelmistoonsa uuden lajin lentopallon. Uutta erillistä jaostoa ei perustettu, vaan lentopalloa harrastettiin lähinnä nuorisajaoston jäsenten kesken muun muassa silloisella VR:n kentällä. Tuoreena lajina mukaan tuli myös suunnistus. Rovaniemen Reippaan lajivalikoimassa se säilyi läpi 1950-luvun. Yleisurheilussa seura sai nauttia Saku Tuomisen kiekkokaarista TUL:n Lapin piirinmestaruuden arvoisesti. Vuoden aikana jäsenmäärä kipusi jälleen hieman ylöspäin ollen virallisessa TUL:n Lapin piirille lähetetyssä luettelossa 232 henkeä.

Vuoden 1951 syyskuussa Reippaan laajeneva toiminta sai lisäpotkua Rovaniemen kauppalan kupeeseen perustetuista alaosastoista. Saaren Reipas ja miltei heti perään karvonrantalaisten omaksi yhdistykseksi koottu Karvon Reipas tuottivat monimuotoista harrastustoimintaa maalaiskunnan lapsille ja nuorille. Saaren Reippaasta ja Karvon Reippaasta enemmän erillisessä kokonaisuudessa.

Viidentenä täytenä jälleenperustamisen jälkeisenä vuotena Rovaniemen Reippaasta oli kasvanut jo yhdeksän jaoston seurakokonaisuus. Jäsenmäärältään liki 300 henkilön suurseuraksi paisunut Reipas käsitti yleisurheilujaoston, hiihto- ja mäki- jaoston, voimistelujaoston, nuorisajaoston, valistusjaoston, suunnistus- ja retkeilyjaoston, luistelujaoston, naisjaoston sekä erillisen huvitoimikunnan. Suunnistus- ja retkeilyjaoston piirissä järjestettiin kilpailuiden lisäksi erilaisia kuntoilu- ja ulkoilupatikoiteja sekä muuta virkistystoimintaa. Huvitoimikunnan tehtävänä oli puolestaan toimia erilaisten Rovaniemen Reippaan itse tai yhdessä joidenkin muiden tahojen

Rovaniemen Reippaan ensimmäinen jalkapallojoukkue vuosimallia 1958. Yläriivi vasemmalta: Esko Sääs-kilahi, Reijo Saarinen, Arvo Fräki, Esa Paaso ja Reino Anttila. Keskirivi vasemmalta: Antti Puhakka, Kauko Luuro ja Jaakko Kuivalainen. Alarivi vasemmalta: Tatu Liste, Veikko Koivikko ja Aarno Ojala. Kuva: Arvo Fräkin kokoelmat.

kanssa järjestämien tapahtumien suunnittelijana ja toteuttajana. Seura oli huvitoimikunnan kautta osaltaan järjestämässä muun muassa Ounasvaaran juhannustapahtumia.

Vuonna 1953 Reippaan ohjelmistoon liitettiin mukaan jälleen uusi laji pyöräily, jolle perustettiin oma jaosto. Jaoston toiminta pysyi vilkkaana aina 1950-luvun loppuun saakka ja muista pyöräilyharrastavista seuroista tulleiden perustajajäsenien lisäksi Reippaaseen kasvoi juniorityön kautta koko joukko omia nuoria lupauksia. Pyöräilyjaoston järjestämäksi suureksi vuosittaiseksi kilpailutapahtumaksi kehkeytyi Ounaksen ajot, joihin saapui osanottajia ympäri Suomea. Jo jaoston perustamista seuraavana vuonna 1954 Rovaniemen Reipas oli TUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailuiden paras pyöräilyseura. Samoissa kilpailuissa Aaro Peuraniemi voitti 100 kilometrin yhteislähdön viipymällä matkalla 3.28,14. Peuraniemen kaulaan ripustettiin

pm-kultamitali myös kilometrin aika-ajon jälkeen ajalla 1.37,7.

Kahta vuotta myöhemmin Reipas osallistui pyöräilyssä poikkeuksellisesti myös SVUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailuihin. Näissä mitteloissa Rovaniemen Reippaan joukkue polki voittoon neljän kilometrin joukkueajossa. Henkilökohtaisilla matkoilla Kauno Meriläinen rutisti ykköseksi 100 kilometrin yhteislähtökisassa Eero Lehtoniemen säestäessä hopeatilalla ja Pentti Mikkosen varmistaessa pronssillaan reipaslaisen kolmoisvoiton. Nuorten ikäluokassa Oiva Juopperi täydensi seuran menestystä olemalla neljäs sekä kilometrin aika-ajossa että 50 kilometrin yhteislähtökisassa. Samana vuonna 1956 Meriläinen runnoi Ounaksen ajojen ratakilpailuiden voittajaksi sekä kahden kierroksen eräajossa ajalla 16,8 että kilometrin aika-ajossa tuloksella 1.29,2.

Rovaniemen Reippaan pyöräilyn kantavana voimana oli sekä toimintaa organisoinut että pyöräilijöitä valmentanut Pentti Mikkonen. Hänen panoksensa paitsi lajille, myös koko seuralle oli merkittävä, sillä Mikkosen luottamustehtävät Reippaassa ulottuivat pääseuran sihteerin tehtävien lisäksi puheenjohtajan nuijan heiluttamiseen vuosina 1956-1957. 1950-luvun kuluessa TUL:n sosialidemokraattisten toimijoiden kesken puhjenneet erimielisyydet lietsoivat ristiriitoja Rovaniemelläkin, tosin muuta maata huomattavasti pienemmässä mittakaavassa. Joka tapauksessa erimielisyydet olivat yksi vaikutin, josta ei ainoa, päätökseen vaihtaa puheenjohtajaa. Pentti Mikkosen ura seuran päämiehenä päättyi ja hänen tilalleen Reippaan ohjaimiin istutettiin Esko Sääskilahti. Mikkonen ja valtaosa Reippaan pyöräilijöistä siirtyi vuonna 1958 perustettuun erikoisseuraan Ounaksen Pyörä-Poikiin, joka liittyi TUL:n jäseneksi.

Pyöräilyn kanssa kiinteässä valmennuksellisessa symbioosissa olleesta luistelusta saatiin ensimmäisiä tuloksia piirinmestaruustasolla 1954. Esko Paaso voitti 19-vuotiaiden ikäluokan yleiskilpailun Kemissä 14. helmikuuta 1954 järjestetyissä TUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailuissa pistein 117,9. Samoissa kisoissa Veikko Koskinen oli puolestaan 17-vuotiaiden yleiskilpailun ykkönen kasaamalla 117,3 pistettä. Reippaan junioriluistelijat murskasivat Kemien radalla pe-tuloksia useaan otteeseen, muun muassa Esko Paason 500 metrin aika kirjattiin lukemiin 56,1.

Vuoden 1954 aikana seurassa ryhdyttiin harrastamaan jälleen uutta palloilulajia, sillä lentopallon lisäksi reipaslaisilla oli innostusta koripallon harjoitteluun. Pentti Mikkosen aikalaiskuvauksen mukaan koripallo, kuten lentopallokin, oli mukana Reippaan kolmannen tulemisen aikana ensisijaisesti harrastus- ja kuntoilumielessä ilman erillisiin sarjoihin osallistumista. Seuralla oli pelejä kuitenkin muun muassa Rovalan joukkuetta vastaan. Eino Ahokkaan panos vaikutti merkittävästi 1950-luvun Reippaan palloilutoiminnan aloittamiseen ja sen ohjaamiseen.

Sarjakilpailut kolmannen Reippaan seuratoiminnan ydin

Tultaessa 1950-luvun puoliväliin Rovaniemen Reippaan tunnusomaiseksi seurapiirteeksi muodostui erittäin aktiivinen lasten sekä nuorten kilpailu-

ja harrastustoiminta. Heille oli tarjolla perinteisten urheiluharrastusten lisäksi monialaista kerho- ja virkistystoimintaa, muun muassa elokuvaesityksiä ja retkiä, jotka loivat senaikaiselle seuralle vahvan sosiaalisen ja yhteisöllisyyden ulottuvuuden. Reippaan kerhohuone sijaitsi toiminnan ytimessä Kansantalolla. Ylipäätään laajan, monimuotoisen ja -lajisen seuratoiminnan mahdollistivat innokkaat ja motivoituneet vetäjät sekä kilpailuiden toimitsijat, joita 1950-luvulla löytyi runsaasti. Kolmatta Reipasta voikin luonnehtia monitahoiseksi, kokonaisuvaltaiseksi liikuntaa ja vapaa-ajan harrastustoimintaa tuottaneeksi yhdistykseksi, joka paikallisella tasolla vaali vanhoja työväenkulttuurin perinteitä ja pyrki saamaan aktiviteettiensa piiriin laajoja henkilömassoja.

Tätä strategiaa ilmensi myös se, että eri lajeissa järjestettiin säännöllisin väliajoin jäsentenvälisiä sarjakilpailuita. Talviurheilulajeista hiihtokilpailut olivat suosittuja, sillä niissä oli useiden kymmenien, ajoittain jopa toiselle sadalle noussut osanottajamäärä. Kuten edellä mainitaan, myös mäkihypyssä, yhdistetyssä ja pujottelussa sarjakilpailuihin riitti osanottajia. Mentäessä 1950-luvun loppupuolelle luistelun ”hokkarikisoissa” 100 osanottajan rajan rikkoutuminen oli jopa tavallista. Kesällä Reipas järjesti yleisurheilussa jäsentenvälisiä, joissa miteltiin paremmuudesta muun muassa moniotteluissa, kolmiloikassa, korkeushypyssä, kuulassa sekä pikajuoksumatkoilla. Erikseen reipaslaisille pidettiin myös maastajuoksun sarjakilpailuita lähinnä Santamäessä. Lisäksi vuosikymmenen loppupuolella nuorille järjestettiin talvisin vauhdittomissa hyypyissä tasaisin väliajoin sisähypykisoja. Näiden ohjelmassa oli etenkin vauhditon pituus.

Rovaniemen Reippaan ennestäänkin monipuolista lajikirjoa kartutti vuonna 1957 ohjelmistoon otettu pöytätennis. Kuten kolmannen tulemisen lentopallossa ja koripallossa, Kansantaloa harjoittelupaikana pitäneessä pöytätenniksessäkään ei haettu laajamittaista kilpailumenestystä, vaan toiminta oli lähinnä harrastusluonteista. Pingispelaajien historia kesti Reippaassa kuitenkin vain muutaman vuoden. Vuonna 1960 laji sai rovaniemeläisen erikoisseuran, jonka nimeksi tuli Pöytätennis-60. Seura liittyi keskusjärjestötasolla TUK:hon. Niin ikään TUK:hon liittynyt Rovaniemen Työväen Palloilijat (RTP) otti sekin pöytätenniksen ohjelmistoonsa vuonna 1961 tapahtuneen perustamisensa jälkeen, joten Reippaasta lähtenyt toiminta sai Rovaniemellä tässäkin

lajissa 1960-luvulla jatkoa seuran kolmannen tulemisen päättymisen jälkeen. Rovaniemen Reippaan palloilutoiminnan loppumisesta ja RTP:n roolista sen jatkajana ja tukiseurana lisää myöhemmin.

Myöhemmälle Reippaan neljännelle tulemiselle pohjan antanut seuran jalkapalloilutoiminta sai edustusjoukkueen osalta alkusysäyksen pöytä-tenniksen tapaan vuonna 1957. Varsinaisesti laji otettiin seuran ohjelmistoon kuitenkin seuraavana vuonna eli 1958, jolloin edustusjoukkue osallistui ensimmäistä kauttaan sarjapeleihin. Jalkapallossa jännitysnäytelmiä olivat Reippaan ja Rovaniemen Lappi-seuran väliset ottelut. Paikalliskamppailut olivat tasaväkisiä ja keräsivät runsaasti kiinnostunutta yleisöä ja kannattajia katsomoon vuosikymmenen lopussa. Myös toisen rovaniemeläisseuran, vuonna 1950 perustetun Rovaniemen Palloseuran miehistön kanssa Reipas iski pelikentällä useamman kerran yhteen.

Vuosi 1958 merkitsi eräänlaista vedenjakajaa kolmannessa tulemisessa. Pari kautta puheenjohtajana toimineen Pentti Mikkosen vaihtaminen Esko Säaskilahteen ja henkilövaihdokset johtokunnassa osoittivat osaltaan, että seura oli valinnut TUL:n linjariidassa ”leskisläisen” puolen. Seikalla sinänsä oli omat paikalliset heijastuksensa, vaikka kahden sosialidemokraattisen leirin välisellä ristivedolla ei, kuten erillisessä työväenurheilun keskusjärjestöta-son repeytymistä kuvaavassa osassa tulee ilmi, ollut juuri yleisesti vaikutusta kommunistien selvästi hallitseman TUL:n Lapin piiriin toimintaan. Joka tapauksessa erikoisliittokysymyksen suhtautumisella oli kolmannen Reippaan loppuvuosina oma roolinsa.

Vuoden 1958 toukokuussa tapahtui muutos myös seuramerkissä. Reippaan uudelleenperustamisen jälkeen suunniteltiin aiemmin ensimmäisen ja toisen tulemisen aikana rintamerkinä käytössä olleen tähtikuvioisen symbolin tilalle kolmiomainen hihatunnus. Tässä merkissä reunusviiva oli ollut keltainen ja sen sisäpuolinen pohjaväri sininen. Sinisellä pohjalla Reipas-nimi ja TUL-liittotunnus olivat olleet punaisia, keltaisella värillä oli kirjailtu sanat ”V & U Rovaniemen”, vuosiluvut ”1907” ja ”1947” sekä vuosilukuja ympäröinyt laakeriseppelä. Reippaan jäsenille oli järjestetty kevään 1958 aikana keskustelutilaisuuksia uudesta seuramerkistä. Ko-koontumisten pohjalta taiteilija Teuvo Lehmuskoski loi siitä asti käytössä olleen kilpikuvioisen vaa-

kunan. Kolmannen Reippaan loppuajan tunnuksen värit olivat tosin hieman erilaiset kuin ne heti neljännän tulemisen alusta on totuttu näkemään. Lehmuskosken alkuperäisessä versiossa merkin pohja oli nykyisestä punaisesta poiketen sininen, Rovaniemeä kuvaava iso R-kirjain ja reunoja kiertävä viiva nykymuotoisesti valkoisia, mutta Reipas-sana oli valkoisen asemesta punainen.

Samoihin aikoihin seuran virallisesti ilmoittamassa jäsenmäärässä tapahtui oleellinen käänne. Kun Reipas oli ilmoittanut TUL:n Lapin piirille vielä vuonna 1956 syystä tai toisesta hienoisessa laskusuunnassa aiempiin kausiin olleen luvun 219, pomppasi jäsenmäärä vuodelta 1958 tehdyssä ilmoituksessa 742 henkilöön. Vaikka jäsenmäärä olikin kasvussa ja tosiasiallinen seuratoiminta 1950-luvun lopussa kokonaisuudessaan erittäin vireää, ei Reipas saanut enää vuoden 1956 jälkeen TUL:n Lapin piirin seuratoimintakilpailussa pistettäkään, koska ei ollut lähettänyt asianmukaisia lomakkeita piiritoimistoon. On hyvin ilmeistä, että tällä sinänsä melko symbolisella eleellä haluttiin ilmaista vastalause keskusjärjestön tapahtumiin.

Sinkkosen veljekset nostivat Reippaan luistelun kotimaiselle kärkitasolle

Luistelusta tuli lopulta se Reippaan laji, jossa erikoisliittoasia nousi erityisen merkittäväksi. Vuonna 1959 seuran luistelijat saivat suuren harrastajamääränsä lisäksi tuekseen kansallista kärkeä olleen Sinkkosen veljesparin Jorman ja Pertin, jotka liittyttyään seuraan huolehtivat oman uransa ohella Reippaan luistelijoiden valmennuksesta. Kaksikosta Jorma oli samana vuonna luistellut Lapin Lukon riveissä yleisluistelun SM-pronssia. Siirryttyään Reippaan Sinkkosen veljekset osallistuivat 5.-6. tammi-kuuta 1960 Helsingissä järjestettyihin yleisluistelun TUL:n mestaruuskilpailuihin. Paras saavutus näistä kovatasoisista mitteloista oli Jorman 5 000 metrin pronssimitali ajalla 9.45,5. Lisäksi hän sijoittui viidenneksi sekä 500 metrillä ajalla 47,8 että 1 500 metrillä kellottamalla tuloksen 2.36,7. Pertti Sinkkoselle liiton mestaruuskilpailut tuottivat kuudennen tilan 5 000 metrillä ajalla 10.06,2, seitsemännen sijan 1 500 metrillä (2.42,7) sekä 11:sta sijan 500 metrillä, jolla hän viipyi tasan 51 sekuntia.

TUL:n mestaruuskilpailuiden esitysten perusteella Jorma Sinkkonen valittiin liiton joukkueessa Neuvostoliiton Tulassa 6.-7. helmikuuta 1960 jär-

Erkki Ylipaavalniemi

jestettyihin kansainvälisiin kilpailuihin. Niissä hän sijoitui parhaiten 5 000 metrillä viidenneksi ajalla 8.52,8. Muilla matkoilla sijoitukset olivat seuraavat: 500 metrillä 14:s (46,2), 1 500 metrillä 11:s (2.25,5) sekä 10 000 metrillä kahdeksas (18.14,0). Yhteistuloksissa Sinkkonen oli TUL:n joukkueesta toiseksi parhaana kymmenes pistein 202,680.

Reippaan luistelijoiden menestys vuonna 1960 oli kokonaisuudessaan hyvää. Kun seura oli määritelty TUL:n luistelujaoston rankingissa edellisenä vuonna 1959 kuuluvaksi III-luokkaan, luokiteltiin se saavutuksien ja kilpailijoiden laajuuden perusteella kuuluvaksi jo I-luokkaan. Miesluistelijoiden seura-parhaimmistoa edusti Sinkkosten veljeksien lisäksi Kauko Iljin. Hän sijoittui 11.-12. helmikuuta 1961 Jyväskylässä pidetyissä TUL:n mestaruuskilpailuissa viidenneksi kaikilla matkoilla, joihin osallistui. Iljinin kiito 500 metrillä päättyi kellotukseen 48,3, 1 500 metrillä hänen potkut tuottivat ajan 2.34,0 ja 5 000 metrillä reipaslaiselle merkittiin lukema 9.56,0.

Runsasta viikkoa ennen TUL:n mestaruuskilpailuita 1.-2. helmikuuta 1961 Reipas järjesti Keskuskentällä kansainväliseksi muodostuneen luistelukohtaamisen. Työväen Urheiluliiton parhaimmiston lisäksi Rovaniemellä nähtiin yhteensä seitsemän neuvostoliittolaisen Trud-urheiluseuran jääkiittäjää, neljä mies- ja kolme naisluistelijaa. Ulkomaiset vieraat korjasivat melko perusteellisesti kilpailun palinkintopöydän. Remma Menshova oli naisten yhteispisteiden paras numeroin 213,577 ja miesten puolen ykkönen oli puolestaan Vladimir Budin yhteissummalla 192,216.

Järjestävästä seurasta kuntoon keskustantä raddalla esittelivät Kaija-Liisa Keskivitikka, Maila Ankkuri, Jorma Sinkkonen sekä Kauko Iljin. Sinkkonen sekä Iljin kävivät tasaväkisen, edellisen voit-

toon ja kahdeksannelle sijalle ajalla 46,9 päättyneen kamppailun 500 metrillä. Kolme sekunnin kymmenystä seurakaverilleen hävinnyt Iljin sijoittui sitä vastoin muilla matkoillaan ja yhteispisteissä kilpailun kahdeksanneksi numeroin 208,017. Kaija-Liisa Keskivitikka oli naisten yhteiskilvassa neuvostoliittolaisten jälkeen neljäs pistein 235,834.

Kausi 1961-1962 jäi Reippaan kilpaurheilupainotteisen ja valtakunnantason menestykseen tähtäävän luistelutoiminnan viimeiseksi kokonaiseksi periodiksi. TUL:n vuoden 1961 luistelutilastoissa Jorma Sinkkosella oli 500 metrin neljänneksi paras aika 44,9 noteerauksella. Kauko Iljinin korkein tilastosijoitus oli 3 000 metrin viides tila 5.22,7:n tuloksella. Naisten puolella nuoret lahjakkuudet Kaija-Liisa Keskivitikka ja Maila Ankkuri esittivät lupaavia otteita olemalla tilastossa 1 000 metrillä toisena (1.52,8) ja kolmantena (1.55,0). Keskivitikka oli toinen myös 1 500 metrillä ajalla 2.56,5 ja ylsi myöhemmällä menestysmatkallaan 3 000 metrillä jopa kärkitilalle 6.04,3:n kellotuksella. Harjoittelukavereiden ura oli alkanut Reippaan luisteluvalmennuksessa 1950-luvun loppupuolella ja siihen sisältyi seuran piirissä monipuolista urheiluharrastusta. Sekä Keskivitikka että Ankkuri ottivat aktiivisesti osaa muun muassa Reippaan järjestämiin sisähypykilpailuihin.

Erikoisliittoasia ja kolmannen tulemisen päättyminen

Sittemmin neljännen Reippaan alkuvuosina uinnin ja juniorijalkapalloilun ohjaajana sekä monisyisenä seuratoimijana mainetta keränneen Esko Säaskilahden puheenjohtajakausi jäi vuoden mittaiseksi. Vuonna 1959 Reippaan ruoriin asettautui Erkki Ylipaavalniemi, jonka johdossa seuralaiva lipui aina vuoteen 1961 saakka. Lajivalikoima pysyi vuosikymmenen vaihtuessaakin laajana, sillä harrastajia löytyi ja sarjakilpailuja pidettiin luistelun ohella muun muassa hiihdossa samoin kuin yleisurheilun kenttälajeissa, maastajuoksussa ja sisähypyissä. Reipaslaiset pelasivat edelleen harrastusluonteisesti myös koripalloa ja pesäpalloa, lisäksi kuntourheilu, kuten retkeily, oli seuran sisällä edelleen aktiivista.

Jalkapallossa tapahtui 1950-luvun lopussa selvää harrastajamäärän kasvua, sillä Reippaan valmennustoiminta ulottui edustusjoukkueesta eri ikäluokkiin, aina D-junioreihin saakka. Vuosikymmenen viimeisinä vuosina seuran palloilutoiminnan moni-

Reippaan kasvatti Kaija-Liisa Keskitikka oli Suomen luistelumaajoukkueen vakiokalustoa koko 1960-luvun. Hänen uransa kruununana oli vuoden 1968 Grenoblen talviolympialaisten neljäs tila 3000 metriltä.

naisuutta pönkitti myös jääpallo, johon perustettiin nuorten innokkaiden miesten toimesta joukkue.

Erikoisliittojäsenyys nousi Reippaan sisällä vuoden 1961 syksyllä yhä voimakkaammin esille, varsinkin kun TUL:n ja SVUL:n väliset yhteistointasopimukset eivät olleet voimassa keskusjärjestöihin kuulumattoman Suomen Palloliiton alaisia palloilulajeja lukuun ottamatta käytännössä missään seuran harrastamista urheilumuodoista. Luonnollisesti tilanne haittasi eniten kolmannen Reippaan urheilullisesti menestyvintä osaa luistelua. Lopulta 3. joulukuuta 1961 pitämässään yleisessä kokouksessa Rovaniemen Reipas päätti liittyä jäseneksi kaikkiin niihin erikoisliittoihin, joiden urheilulajeja seuran piirissä harrastettiin.

Kolmannen Reippaan toiminta jatkui vielä vuoden 1962. Erkki Ylipaavalniemen jälkeen puheenjohtajan tehtäviä hoitanut Pertti Sinkkonen antoi Lapin

Kansassa 8. toukokuuta 1962 ilmestyneen haastattelun, josta ilmenee, että talvikaudella 1961-1962 luistelussa järjestettiin nuorille kolmet ”hokkarikilpailut” sekä maanantaisin sisähypyissä sarjakilpailut Korkalovaaran koululla. Sinkkonen painotti, että kilpailuissa oli runsaasti nuoria osanottajia. Artikkelissa toivottiin laajaa osanottoa kesän maastajuoksun sarjakilpailuihin, joista ensimmäinen järjestettiin 3. toukokuuta 1962. Lisäksi Reippaan kaavailuissa oli kauden 1962 aikana järjestää yleisurheilussa viikoittaisia sarjakilpailuita sekä useita piirikunnallisia kilpailuita. Sinkkonen otti artikkelissa kantaa myös Rovaniemen Reippaan liittymiseen erikoisliittoihin toteamalla sen mahdollistaneen keskittymisen yksinomaan urheilullisiin toimintoihin.

Keskusjärjestötasolla Reipas ei irtaantunut TUL:stä heti erikoisliittojäsenyyssratkaisun syntymisen jälkeen. Vuosi 1962 oli siis tässä mielessä välivai-

heen aikaa, johon vaikutti varmuudella erillisessä työväenurheilun keskusjärjestötason hajaannusta käsittelevässä kokonaisuudessa esiin tulevat seikat. Rovaniemen Reippaan ero TUL:stä ja liittyminen TUK:hon tapahtuikin vasta talousvaikeuksien siivittämän seuratoiminnan lamaan tullen jälkeen vuonna 1963.

Rovaniemen Reippaan kolmannen tulemisen perintö

Mitä sitten jäi elämään siitä laajasta seuratyöstä, jota kolmannen Reippaan piirissä harjoitettiin 1940-luvun lopulta 1960-luvun alkuun? Kysymyksen voi vastata liioittelematta: paljon. Kolmannen Reippaan aikana pohjustetulla seuratyöllä oli monella tapaa ratkaiseva merkitys nykymuotoisen neljännen Reippaan toiminnan synnylle ja jatkuvuudelle. Tosiasia oli, että monet varsinkin seuran nuorisourheiluun kolmannen tulemisen aikana osallistuneet henkilöt olivat joko käynnistämässä neljättä tulemista tekevää seuraa tai liittyivät siihen toiminnan virittyä uudelleen mukaan. Seurahenki ja omaksuttu toimintakulttuuri kantoivat näin läpi 1960-luvun harmaiden vuosien. Se säilyi mukana olleiden sydämissä tavalla, joka mahdollisti Reippaan nopean herätyksen vuonna 1967 ja toiminnan räjähdysmäisen kasvun 1960- ja 1970-lukujen taitteessa.

Kuinka kävi kolmannen tulemisen aikaisille urheilulajeille? Kuten edellä kävi ilmi, kolmannen Reippaan jalkapallo ja jääpallo siirtyivät luontevasti syksyllä 1961 Rovaniemen Työväen Palloilijoihin. RTP:ssä pelasivat pitkälle samat miehet, jotka 1950-luvun lopulta olivat kuuluneet Reippaan joukkueisiin. Neljännen tulemisen startattua RTP:n rooliksi muotoutui jalkapallon osalta olla Reippaan pelaajien kakkos- eli farmijoukkue. Käytäntö vakiintui ensin eri ikäkausijoukkueisiin kuin myöhemmin edustusjoukkueeseenkin. Jääpallo sen sijaan ei tullut enää neljännen tulemisen lajivalikoimaan, mutta toisaalta 1960-luvun kuluessa RTP:ssä virinnyt jääkiekkotoiminta siirtyi 1970-luvun alussa Reippaaseen.

Hiihto, mäkihyppy, yhdistetty ja pujottelu eivät ole Reippaan kolmannen tulemisen toiminnan jälkeen enää olleet lajivalikoimassa. Suunnistusta tai pesäpalloakaan ei ole seuran ohjelmassa sittemmin ollut kilpailumielessä, niitä tosin on harrastettu ajanviet-

teenä varsinkin 1970-luvulla suosituilla Reippaan järjestämällä lasten ja nuorten leireillä. Yleisurheilua ei nykyisessä Reippaassa ole ennen vuotta 2010 ollut, paitsi lasten ja nuorten leirien ohjelmassa ja laajassa mielessä kuntojaoston repertuaarissa. Vuonna 2010 tehty päätös yleisurheilutoiminnan käynnistämisestä oli näin tavallaan paluuta historiallisille juurille.

Lentopallo sen sijaan palasi neljännen Reippaan lajiksi 1970-luvun alussa, kun seuran yhteyteen perustettiin ensimmäistä kertaa virallisesti lentopallojaosto. Kolmannen tulemisen vuosina harrastemielellä pelaillulle koripallolle ei myöhemminkään perustettu erillistä jaostoa, mutta 1970-luvun alussa laji oli minikoripallon nimellä osana lasten ja nuorten harrastustoimintaa. Neljännen Reippaan toiminnan alkutaipaleella seura osallistui jopa minikoripalloturnauksiin hieman alle ja hieman yli 10-vuotiaista kotoilla joukkueilla.

Pyöräilyssä Reippaalla säilyi jonkin verran toimintaa vielä aivan kolmannen tulemisen lopussa, vaikka Ounaksen Pyörä-Pojat olikin jo perustettu. Pyöräilyn historia Reippaassa jäi joka tapauksessa kolmanteen tulemiseen. Sen sijaan Ounaksen Pyörä-Pojat on nykyisin 50 vuoden ikäpyykin ohittanut, edelleen toimiva ja menestystä niittänyt rovaniemeläinen pyöräilyn erikoisseura.

Myöskään muutaman vuoden 1950-luvun lopulla ohjelmassa ollut pöytätennis ei enää palannut neljättä tulemistaan tekevään seuraan. Rovaniemelle perustettu Pöytätennis-60 kuului TUK:hon keskusjärjestön lakkauttamiseen saakka, joten sillä oli Reippaaseen läheinen yhteys ja ideologinen side myöhemminä vuosinakin.

Monen seuralle uskollisen ja sittemmin ansioituneen aktiivin lisäksi kolmas Reipas tuotti perinnöksi kaksi urheilijaa, jotka pystyivät luomaan itselleen saavutuksiltaan mittavan uran. Maila Ankuri (myöh. Lääkkölä) pujotutti 1960-luvun kuluessa luistelussa kaulaansa useita eri matkoilta saalistamia SM-mitaleita. Kaija-Liisa Keskivitikan kansainväliseksi huippuvuodeksi osui 1968. Lapin Lukon ja Lahden Reippaan kautta olympiavuodeksi Helsingin Työväen Luistelijoihin siirtynyt rovaniemeläinen oli sijoittunut ennen Grenoblea kuudesti peräkkäin yhteispisteissä SM-hopealle ja ollut keräämässä kokemusta jo vuonna 1964 Innsbruckin olympialaisista. Grenoblessa hänen päämatkakseen

muodostui 3 000 metriä, jossa Reippaan kasvatti kellotti olympiaennätysajan 5.03,9. Se riitti lopullisissa tuloksissa neljanteen tilaan. Pronssimitali meni Alankomaiden Stien Kaiserille, joka viipyi matkalla 5.01,3. Suomen Kaija Mustonen sijoittui tällä matkalla hopealle 0,3 sekuntia alankomaalaista nopeammalla ajalla. Lisäksi Keskivitikka luisteli Mustosen voittamalla 1 500 metrillä kuudenneksi ja vielä 1 000 metrillä seitsemänneksi.

Kaija-Liisa Keskivitikan uraan mahtui erinomaisen olympiamenestyksen ja yhteispisteiden SM-hopeamitalien ohella Suomen mestaruus 1 500 metriltä vuonna 1965 sekä 1 000 metriltä vuosilta 1968 ja 1969. Lisäksi hän edusti Suomea yli 10 maaottelus-

sa. Uran päättymisen jälkeen liikunnanohjaajaksi koulutautunut ”Kaiju” valmensi 1970-luvun alussa Rovaniemen Reippaan uimareita sekä myöhemmin 1970-luvulla lentopallon naisjoukkueita. Kaija-Liisa oli seuran neljännen tulemisen alkuvuosina tuttu näky ohjaajana myös seuran järjestämällä nuorisoleireillä.

Keskivitikan ura ja saavutukset antoivat omalta osaltaan suuntaa sille, mitä oli tulossa. Rovaniemen Reippaan toinnuttua hetkellisestä torkahduksesta se alkoi 1960-luvun lopulla neljännen tulemisen käynnistettyä tavoitella yhä laajempaa urheilullista menestystä. Kolmannen tulemisen perinnölle ryhdyttiin rakentamaan vahvaa huippu-urheilun Reipasta.

Rovaniemen Työväen Palloilijat perustettiin syksyllä 1961 Reippaan työn jatkajaksi. Kuvassa vasemmalla seuran vahva taustahenkilö Vilho Väyrynen. Kuva: Arvo Fräkin kokoelmat.

Lehtileikkeet

Uusi piirinennätys KIEKOSSA TUL:n Lapin piirin mestaruuskisoissa.

TUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailuita sunnuntaina jatkettaessa saavutettiin seuraavat tulokset:

400 m: 1) M. Kiviranta, Lappi 57.1, 2) P.Valli LauKi 57.2, 3) A.Heikura Lappi 57.7, 4) Rintala VKV 57.8, 5) E.Hyvén Lappi 58.0.

Kiekko: 1) S.Tuominen Lappi 39.72 (upe), 2) T.Kiimalainen Lappi 36.21, 3) K.Pasanen Lappi 32.62, 4) P.Karu Lappi 32.03, 5) A.Lahti LauKi 31.41.

Kolmiloikka: 1) T.Kiimalainen Lappi 12.16, 2) P.Karu Lappi 12.06, 3) V.Hiiri Lappi 11.03, 4) K.Aalto RoiRei 10.61.

200 m juoksu: 1) V.Väänänen KaTe 25.0, 2) K.Kiviranta Lappi 25.2, 3) P.Valli LauKi 25.3.

100 m juoksu, naiset: 1) Liisa Lind RoiRei 17.2, 2) Maija-Liisa Innanen RoiRei 17.7.

Keihäs: 1) T.Ihalainen KaTe 45.99, 2) A.Lahti LauKi 42.96, 3) P.Karu Lappi 41.61, 4) V.Hiiri Lappi 35.60.

1500 m juoksu: 1) K.Kiviranta Lappi 4.31, 2) E.Hyvén Lappi 4.32, 3) A.Heikura Lappi 4.36, 4) H.Poikela Lappi 4.36.6.

Lapin Kansa 13.7.1948

////////////////////////////////////

Uusi piirinennätys 4x800 M:N VIESTISSÄ TUL:n Lapin piirin mestaruuskisoissa eilen.

TUL:n Lapin piirin 10-ottelu- ja viestinmestaruuskilpailut pidettiin eilen. Tuloksista mainittakoon:

10-ottelu: 1) K.Vehviläinen LKT 378.87, 2) P.Alaperä KS 370.56, 3) K.Mäkelä RR 369.67.

Viesti 4x100 m: 1) Piirin mestari Karihaaran Tenho 49.4, 2) Rovaniemen Reipas 52.0.

4x800 m: 1) Piirin mestari Rovaniemen Reipas 8.47.2 (uusi piirinennätys), 2) Kantojärven Sisu 9.04.2, 3) Karihaaran Tenho 9.19.0.

Kilpailut jatkuvat tänään klo 13.

Lapin Kansa 12.6.1949

Piirinennätyksien tekoa jatkettiin sunnuntaina TUL:n Lapin piirin mestaruuskilpailuissa.

TUL:n Lapin piirin 10-ottelun ja viestimestaruuskilpailuja sunnuntaina jatkettaessa tehtiin jälleen kaksi uutta piirinennätystä. Kantojärven Sisun nuori P.Alaperä saavutti 10-ottelussa pistemäärän 684,43 ja 2x1.500 m:n viestissä Rovaniemen Reipas ajan 18.05. Tulokset:

10-ottelu: 1) P.Alaperä, Kantojärven Sisu 684,43 (uusi piirinennätys), 2) K.Vehniäinen, LKT 658,19, 3) K.Mäkelä Reipas 654,49.

Alle 19-v. 3-ottelu: 1) A.Turunen 183,78. Muita osanottajia ei ollut.

Ikämiesten 3-ottelu: 1) E.Gardemeister, Reipas 201,82, 2) K.Pasanen, 190,94, 3) M.Pankinaho, Reipas 190,44.

Naisten 3-ottelu: 1) M.Mäkelä, Reipas 191,73, 2) L.Nolvi, Reipas 189,38, 3) P.Poikela, Reipas 154,37.

4x400 m:n viesti: 1) Karihaaran Tenho 3.56, 2) LKT 4.04, 3) Reipas 4.09.

4x1500 m:n viesti: 1) Rovaniemen Reipas 18,05 (uusi piirinennätys). Joukkue: Suominen, Tuunainen, Kurkela ja Kiviranta, 2) VKV 18.13, 3) KS 19.07,2.

Lapin Kansa 14.6.1949

////////////////////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS.

Seuraavia hiihtäjiä pyydetään kokoontumaan tänään klo 9.00 TVH:n korjaamon luona olevalle aukealle: V.Tuunainen, A.Partanen, K.Rantanen, V. Rusanen, M.Pankinaho, H.Poikela, L.Peltoperä, E.Harju, N.Hätelä, O.Hänninen, A.Ruotsalainen, J.Okkonen, K.Yli-Paavalniemi, T.Tähti sekä kaikki nimeltä mainitsemattomat hiihdonharrastajat. Jokaisen läsnäolo välttämätön.

Lapin Kansa 9.12.1950

////////////////////////////////////

Rovaniemen Reippaan sarjahiihdot

nuorille ja naisille suoritettiin sunnuntaina Korkalovaarassa. Tulokset:

Naiset 2 km: 1) Lahja Nolvi 10,22. -Pojat alle 8 v. 1 km: 1) Martti Hotti 7.5 – Alle 10 v. 1 km: 1) Pentti Kola 7.29, 2) Raimo Kekkonen 7.34, 3) Esko Oikarinen 7.44. – Alle 12 v. 1 km: 1) Seppo Kola 6.19, 2) Osmo Jääskö 6.24. – Alle 14 v. 2 km: 1) Aulis Anttila 10.50, 2) Eero Törmänen 11.17, 3) Pentti Runtti 11.31, 4) Kauko Haapasaari 11.35 – Alle 16 v. 2 km: 1) Paavo Posio 10.41, 2) Eero Paaso 10.43, 3) Veikko Laiho 10.48. – Osanottajia yht. 25.

Lapin Kansa 24.1.1951

////////////////////////////////////

ROVANIEMEN REIPPAAN MÄKIKILPAILUT

18.3. Tulokset:

Pojat, alle 16 v.: 1) M.Eskola (hypyt 13,5-12,5) 167,0 p., 2) I.Siitonen 166,0, 3) V.Laiho 163.5 pist.
Alle 14 v.: 1) A.Anttila (hypyt 14-13,5 m) 170,0 pist., 2) M.Tauriainen 167,0, 3) M.Pennanen 162.00.
Alle 12 v.: 1) P.Hirvonen (hypyt 11.5-11.0) 165.0 pist., 2) S.Kola 160,5, 3) I.Lehikoinen 155 pist. Alle 10v.: 1) V.Blomberg 162.0 pist.

Lapin Kansa 21.3.1951

////////////////////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Asunmaa, V.Leskinen, K.Aalto, J.Okkonen, R.Jaakkola, U.Moilanen, P.Joutsenniemi, E.Hirvonen, V.Pienamo, H.Poikela, U.Piila, A.Rauvala, E.Mikkonen, V.Rusanen, V.Rusanen, V.Ruuskanen, V.Koivisto, P.Packalen.

Kaikkia edellä mainittuja henkilöitä pyydetään saapumaan Kansatalolle tänään klo 12.00.

Jäsentenväliset maastojuoksukilpailut Santamäen maastossa ensi tiistaina klo 18. Matkat: miehille 3000 m, naisille 750 m ja pojille 1500 m. Koko Kansan Kisat osuutensa voi suorittaa samassa paikassa. Vaatimuksena 1500 m juoksu.

Lentopallopeleihin innostuneet! Peli-ilta Kansatalon luona maanantaina klo 19.00. Sateen sattuessa tutustutaan sääntöihin painisalissa.

Piirijuhlaohjelman harjoitukset tänään klo 10 Kansantalolla. Piiriohjaaja Eino Mäkirunsas ohjaa.

Lapin Kansa 27.5.1951

ROVANIEMEN REIPAS

viettää pikkujoulua perjantaina 14.12. -51 klo 19.30 Kansantalolla. Kaikki jäsenet tervetulleita. Lasten pikkujoulu sunnuntaina 16.12. klo 14 Kansantalolla. Pukki saapuu. Palkintojenjako jäsentenvälisistä sarjakilpailuista. Kaikki lapset tervetulleita.

Lapin Kansa 11.12.1951

////////////////////////////////////

ROVANIEMEN REIPPAAN puheenjohtajaksi edelleen S.Tuominen

Rovaniemen Reippaan vuosikokous pidettiin viime sunnuntaina Kansantalolla. Kokouksen avasi S.Tuominen, jonka jälkeen kokouksen puheenjohtajaksi valittiin V.Ruuskanen ja sihteeriksi A.Tapio. Hyväksyttiin viime vuoden toiminta- ja tilikertomukset, sekä toimintasuunnitelma vuodeksi 52. Jäsenmaksuksi vahvistettiin 5 mk. nuorilla ja 15 mk aikuisilla kuukaudessa.

Reippaan puheenjohtajaksi v.-52 valittiin yksimielisesti S.Tuominen, samoin kuin sihteeri A.Tapio ja rahastonhoitaja Alli Lehto, valittiin myös yksimielisesti. Äänestyksen jälkeen varsinaisiksi johtokunnan jäseniksi valittiin H.Poikela, Aura Niska, Alli Malinen ja V.Ruuskanen sekä varalla Pirkko Poikela, U.Moilanen ja E.Maisonvaara.

Eri jaostojen kokoonkutsujiksi valittiin: Yleisurheilujaostoon H.Poikela, hiihto- ja mäki- jaostoon A.Partanen, voimistelujaostoon V.Ruuskanen, nuorisajaostoon Aura Niska, valistusjaostoon Kerttu Värn, suunnistus- ja retkeilyjaostoon V.Ruuskanen, luistelujaostoon A.Maunu, naisjaostoon Aura Niska ja huvitoimikuntaan Aune Ollanketo. Edustajiksi TUL:n Lapin piirin kokouksiin S.Tuominen ja A.Tapio. Osl. Lapinmaahan edustajaksi valittiin puheenjohtaja. Sivistysjärjestön kokouksiin edustajiksi valittiin H.Poikela, V.Koivisto, Alli Malinen, Aura Niska ja Sylvi Ruonansuu sekä pääjäsenkirjuriksi H.Poikela. Tilintarkastajiksi valittiin Veikko Huhtala ja Aarno Laiho sekä varalta N.Saavalainen ja U.Piila.

Yleiskeskustelussa virisi vilkas mielipiteiden vaihto menneestä ja tulevasta toiminnasta, josta mainittava mm. piirin mestaruushiihdot Rovaniemellä helmikuun alussa, sekä kansallisten hiihtojen järjestely. Päätettiin esittää jaostojen vastaaville, että järjestä-

tymiskokoukset pidettäisiin helmikuun 3. päivään mennessä. Samoin lausuttiin toivomus jaostojen entistä suuremmasta itsenäisestä toiminnasta ja mm. Lapin Kansassa olevan seuran palstan käytöstä ilmoitusvälineenä.

Lapin Kansa 23.1.1952

////////////////////////////////////

Reippaan naiset ahkeroineet voimistelun ja tanssien parissa kolmen ohjaajan voimalla.

- Mitäs teille näin kevään tullen kuuluu? Tämän kysymyksen teimme V- & U-seura Rovaniemen Reippaan voimistelun ohjaajalle Aura Niskalle.
- Meidän työmmme on keskittynyt naisjästemme osalle, jossa ovat olleet mukana sekä nuoret että aikuiset. Olemme askarrelleet voimistelun ja tanssien kimpussa oikein kolmen ohjaajan voimalla. Kauppalan puolella olemme yhdessä Alli Lehdon kanssa suorittaneet ohjaustyötä ja Saarenkylän ryhmää on ohjannut Alli Malinen. Tietysti on kokonaisuus aina otettu huomioon ja työskennelty sen mukaan. Harrastus asiaa kohtaan on ollut niin rohkaiseva, että ajattelimme uskaltautua astumista suuren yleisön eteen koko illan ohjelmalla, jonka lomassa esitämme henkistäkin ohjelmaa. Ensi tiistaina klo 20 järjestämme Rovaniemen Kansantalossa liikuntaillan, mikä seuramme toiminta-aikana on ensimmäinen kerta ainakin sodan jälkeen.
- Ohjelmamme on viimeistelyvaiheessa ja hiomme sitä esityskuntoon ja toivotaan parasta tälle meidän ensimmäiselle kokoillan ohjelmalle.

Lapin Kansa 20.4.1952

Rovaniemen v- ja u-seura Reippaan naisjaosto oli eilisillaksi järjestänyt Kansatalolle reippaan liikuntaillan monipuolisine voimisteluohjelmineen, tansseineen ja lauluineen. Väkeä oli tilaisuuteen saapunut salin täydeltä ja katsojat palkitsivat esitykset runsain suosionosoituksin.

Lapin Kansa 23.4.1952

////////////////////////////////////

Rovaniemen Reipas.
Lentopallonpelaajatytöt. Kansalle tänään klo 19. Kilpailujoukkueen järjestely.

Lapin Kansa 18.6.1953

////////////////////////////////////

Rovaniemen Reipas.

Uimamerkin suoritustilaisuus tiistaina 21.7. Nätynginnokassa. Lähtö Kansantalolta kello 18. Joukolla mukaan.

Lapin Kansa 19.7.1953

////////////////////////////////////

Suunnistajien syyskauden ensimmäiset sarjakilpailut,

jotka samalla olivat harjoitukset Ounasvaaran kansainvälisiä kilpailuita varten, pidettiin Napapiirin maastossa viime sunnuntaina.

Sateinen sää oli peloittanut kilpailijoita, joten lähtöpaikalle saapui ainoastaan 15 kilpailijaa.

Ratamestarina toimi J.Orre ja kilpailu tapahtui valkoisella kartalla, joten paikallistuntemus ei kilpailijoita auttanut, vaan reitti oli koko pituudeltaan suunnistajien kuljettava.

Tuloksia, naiset K-sarja, matka 3 km: 1) Elvi Keski-poikela 29,45, 2) Elli Arvola 53,15. L-sarja: 1) Kylvikki Seppälä 30,46, 2) Ida Koskinen 56,00. N-sarja, 2,2 km: 1) Eeva Orre 1.30.00. – O-sarja: 1) Maire orre 34.30.

Miehet, A-sarja, 4 km: 1) Matti Pusa 1.01,30, kaksi keskeytti. C-sarja: 1) V.Ruuskanen 40,25, 2) Aarne Immonen 1.16,20. E-sarja: 1) A.Outamo 1.07,25. FG-sarja: 1) Timo Urponen 1.07,30. H-sarja, 3 km: 1) Arto Orre 2.05,00. J-sarja, 2,2 km: 1) Taisto Orre 49,15.

Lapin Kansa 11.8.1953

////////////////////////////////////

Saaren Reipas.

Torvisoitto-oppilaat, kokoonnutaan Maliselle sunnuntaina klo 17 alkajaisiin ja päätetään seuraavista harjoitusvuoroista y.m. Johtajaksi saapuu E.Salomaa.

Rovaniemen Reipas.

Lauantaina ja sunnuntaina pyöräilykilpailuihin toi-

mitsijoiksi pyydetään saapumaan Aku Tuominen, Ville Rusanen, Urho Piila, Matti Saarlietto, Veikko Tossavainen, Heikki Poikela, Alpo Tapio, Tyyko Hämäläinen, Pentti ja Matti Mikkonen, Veikko Laiho, Jouni Peuraniemi, Niilo ja Mikko Saavalainen, Orvo ja Tapani Malinen, Veikko Ruuskanen, Paavo Posio, ja Pauli Ryhänen. Reippaan tytöt lipunmyyntiin ja ravintolaan.

Lapin Kansa 22.8.1953

////////////////////

Rovaniemen Reipas

retki Pohtimolammelle polkupyörillä 14-15 pv:nä lähdetään Kansantalon luota lauantaina klo 17, mukaan huopa tai makuupussi ja vuorokauden muona. Perillä uintimahdollisuus.

Lapin Kansa 13.8.1954

////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Pikkujoulu Kansantalossa 20.12.1954 kello 19. Kahvitarjoilua. Vapaa pääsy seuran jäsenille.

Lapin Kansa 19.12.1954

////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Naisten voimistelun harrastusmerkin suoritus keskuskoululla torstaina klo 19.15. Saaren koululla perjantaina klo 20.00. Pidä kilot kurissa. Ei-jäsenetkin tervetulleita.

Lapin Kansa 26.1.1955

////////////////////

Rovaniemen Reippaan nuorten mestaruuskilpailuiden I osan tuloksia.

Syöksylasku. Tytöt alle 15 v.: 1) Ritva Laiho 22,9 sek., 2) S. Pappila 24,2, 3) E.Tamsi 31,8. Tytöt alle 13 v.: 1) P.Männistö 22,3 sek., 2) A.Pappila 22,5, 3) E.Kilpeläinen 23,2.

Pojat alle 19 v.: 1) E. Paaso 20,0 sek., K.Haapasaari

sama aika, 3) V.Laiho 20,6. – Alle 15 v.: 1) Esa Paaso 20,5 sek., 2) V.Koivikko 20,6, E.Valkonen ja P.Määttä sama aika, 5) O.Erkko 20,8, 6) A.Sivula 21,2. – Alle 11 v.: 1) R.Johansson 22,0 sek., 2) M.Ruokanen 22,2, 3) K.Herva 22,4, 4) I.Malmiluoto 22,6, 5) I.Lahti 22,8, 6) E.Laiho 23,0.

Mäenlasku. Alle 19 v.: 1) V.Laiho 76,0 p., 2) E.Paaso 72,0. Alle 15 v.: 1) M.Hotti 84,0 pist., 2) V.Koivikko 78,5, 3) P.Määttä 77,5, 4) O.Erkko 77,0, 5) I.Mikkola 76,5, 6) A.Sivula 76,0. Alle 11 v.: 1) M.Ruokanen 91,0 p., 2) K.Herva 78,5, 3) K.Heiskanen 74,5, 4) E.Laiho 72,5, 5) R.Johansson 70,5, 6) R.Kilpeläinen 68,5.

Yhdistetyn mäki. Alle 19 v.: 1) E.Paaso 89,0 p., 2) V.Laiho 79,0. – Alle 15 v.: 1) P.Määttä 91,5, 2) M.Hotti 89,0, 3) V.Koivikko 83,5, 4) O.Erkko 81,5, 5) A.Sivula 77,0, 6) I.Mikkola 76,5. – Alle 11 v.: 1) M.Ruokanen 91,0, 2) K.Herva 83,5, 3) E.Laiho 75,5, 4) K.Heiskanen 74,5, 5) R.Johansson 74,5. Kilpailut suoritettiin Korkalovaarassa

Lapin Kansa 23.5.1955

Rovaniemen Reippaan nuorten mestaruuskilpailut

Rovaniemen Reippaan nuorten mestaruuskilpailuiden II osan tulokset:

Hiihto

Alle 19 v. 4,5 km: 1) V.Laiho 16.19. – Alle 17 v. 4,5 km: 1) K.Haapasaari 16.36, 2) E.Paaso 16.27, 3) T.Seppälä 17.29. – Alle 15 v. 2 km: 1) S.Niska 8.34, 2) O.Erkko 8.48. – Alle 13 v. 2 km: 1) K.Matilainen 9.18, 2) M.Hotti 9.30, 3) O.Lindgren 9.56. – Alle 11 v. 2 km: 1) K.Herva 9.02, 2) K.Heiskanen 9.31, 3) E.Laiho 9.45. – Alle 9 v. 2 km: 1) M.Ruokanen 10.11, 2) P.Ruokanen 10.55, 3) K.Kilpeläinen 11.15. – Tytöt alle 9 v. 1,5 km: 1) K.Herva 9.12, 2) N.Kaikkonen 12.07, 3) T.Hämäläinen 12.27. – Alle 11 v. 1,5 km: 1) A.Kaas 8.35. – Alle 13 v.: 1) P.Männistö 9.21, 2) A.Pappila 9.35, 3) E.Kilpeläinen 11.30. – Alle 15 v.: 1) K.Laiho 9.56, 2) E.Tamsi 10.30, 3) S.Pappila 10.51. – Yhd. alle 19 v. lopulliset tulokset: 1) E.Paaso 184,2, 2) V.Laiho 175,2. – Yhd. alle 15 v.: 1) M.Hotti 180,5, 2) O.Erkko 177,5, 3) K.Matilainen 168,0. – Yhd. alle 11 v.: 1) M.Ruokanen 180,1 pist., 2) K.Herva 179,5, 3) K.Heiskanen 168,5, 4) E.Laiho 167,3, 5) P.Ruokanen 165,2.

Pujottelu

Tytöt alle 15 v.: 1) R.Laiho 69,0+22,9=91,9, 2) S.Pappila 91,0-24,2-115,2, 3) E.Tamsi 92,9-31,8-124,7 – Tytöt alle 13 v.: 1) P.Männistö 58,2-22,3-

80.5, 2) E.Kilpeläinen 65.6-23.2-88.8, 3) A.Pappila 74.4-22.5-96.9. – Pojat alle 19 v.: 1) E.Paaso 53.4-20.0-73.4, 2) K.Haapasaari 100.0-20.0-120.0, 3) V.Laiho 100.0-20.6-120.6. – Alle 15 v.: 1) E.Valkonen 51.8-20.6-72.4, 2) K.Matilainen 52.5-22.1-74.6, 3) V.Koivikko 54.4-20.6-75.0. – Alle 11 v.: 1) K.Herva 60.4-22.4-82.8, 2) E.Laiho 64.1-23.0-84.1, 3) K.Kilpeläinen 66.7-23.6-90.3.

Mäenlasku

Alle 19 v.: 1) E.Paaso 87 pist., 2) T.Seppälä 60. – Alle 15 v.: 1) V.Koivikko 83.5, 2) O.Erkko 78.0, 3) I.Mikkola 73.0. – Alle 11 v.: 1) M.Ruokanen 92.5, 2) K.Herva 81.5, 3) K.Heiskanen 79.0.

Lapin Kansa 2.4.1955

////////////////////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Koripallo-ottelu kemiläisjoukkuetta vastaan Rovalan juhlasalissa (vanhan yhteiskoulun juhlasali) klo 18. Seuraavat pelaajat klo 17 kilpailupaikalle: E.Ahokas, P.Kovala, O.Elko, V.Laiho, A.Rautapää, M. ja P.Mikkonen, A.Ojala, Esko Paaso, V.Koskinen, P.Viinikka, M.Hyvönen.

Lapin Kansa 7.5.1955

////////////////////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Nuorten viikko-ohjelma: sunnuntaina C- ja D-juniorien jalkapalloharjoitus klo 14 Korkalovaaran pallokentällä. Maanantaina klo 18 yleisurheilun sarjakilpailut kaikissa poikien ja tyttöjen sarjoissa. Lajit 60 m ja korkeus. – Keskiyöksi klo 17.30 n.s. venäläisten hautojen luona nuolimerkki-suunnistuskilpailut kaikissa poikien ja tyttöjen sarjoissa. – Torstaina klo 19 jalkapalloilijoiden harjoitus Korkalovaaran pallokentällä. Mukana C- ja D-juniorit.

Lapin Kansa 12.6.1955

////////////////////////////////////

Reippaan Peuraniemi voitti 100 km:n ajon Patokoskella

SP:n Lapin piirin pyöräilyseuruskilpailuja sunnuntaina Patokoskella jatkettaessa saavutettiin seuraavia tuloksia:

Yleinen 100 km:n ajo: 1) A.Peuraniemi, Rov. Reipas 3.59,34.

Ikämiesten 50 km: 1) Kalle Saarela, LaLu 1.40,48, 2) Arvi Paananen, sn 1.58.51.

Nuorten 50 km: 1) H.Alajääskö, Jääskön Luisto 1.44,19, 2) Olavi Jokelainen, Rov. Reipas 1.44,48, 3) Veikko Koskinen, sn 1.53,02.

A.Peuraniemi sai ensimmäisen kiinnityksen Nopasen lahjoittamaan kiertopalkintoon.

Lapin Kansa 30.8.1955

////////////////////////////////////

V- ja U-seura Rovaniemen Reippaan

vuosikokous pidettiin sunnuntaina Kansantalolla. Puheenjohtajana toimi Aarno Laiho ja sihteerinä Pentti Mikkonen. Luettiin seuran toimintakertomus, samoin tilikertomus, jotka hyväksyttiin vastuuvapauksin. Seuran johtokuntaan kuluvalle vuodelle valittiin puheenjohtajaksi Pentti Mikkonen, sihteeriksi Veikko Härönen, rahastonhoitajaksi Sakari Tuominen, muiksi jäseniksi Aune Poikela, Aaro Peuraniemi, Esko O. Sääskilahti ja Vilho Tuunainen, varalle Pirkko Paaso. Seuraa edustamaan piirin ym. kokouksissa valittiin Pentti Mikkonen ja Sakari Tuominen, varalta Aaro Peuraniemi sekä Osl. Lapinmaan kokouksiin Sakari Tuominen. Seuran jäsenmaksut päätettiin pysyttää ennallaan. Lisäksi keskusteltiin ja päätettiin muista seuraan koskevista sisäisistä asioista.

Lapin Kansa 8.2.1956

////////////////////////////////////

Rovaniemen Reipas

Nuoret huom! Tänään kello 18 maastojuoksu kilpailut. Lähtö ns. venäläisten hautojen luota. Kenttävuorot seuraavat: pyöräilijät joka maanantai klo 17.00-21.00 ja torstai klo 18.30-21.00 keskus kentällä.

Nuorten yleisurheilun sarjakilpailut joka torstai klo 17.00-18.30 keskus kentällä.

Nuorten jalkapalloharjoitukset pallokentällä maanantaina ja keskiviikkona klo 17.00-19.00.

Leikatkaa irti.

Lapin Kansa 1.6.1956

////////////////////////////////////

Rovaniemen Reipas

Poikien voimisteluharjoitukset keskuskansakoululla maanantaina klo 19.30. Johtokunnan kokous tiistaina klo 18.

Lapin Kansa 25.11.1956

////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Maanantaina klo 19 johtokunnan kokous Kansalla. Tiistaina klo 18 jalkapalloilijoiden, pyöräilijöiden, hiihtäjien ja yleisurheilijoiden yhteinen maastolenkki. Lähtö Kansalta. Huom! Lenkin jälkeen sauna. Pyyheliinat mukaan. Keskiviikkona klo 18 Kansalla pingissarja alkaa. Kilpaillaan komeasta kiertopalkinnosta.

Lapin Kansa 20.10.1957

////////////////////

Rovaniemen Reippaan vuosikokous

Voimistelu- ja urheiluseura Rovaniemen Reippaan vuosikokouksen puheenjohtajana sunnuntaina toimi Frans Vähätiitto ja sihteerinä Aino Kantola. Seuran puheenjohtajaksi vuodelle 1958 valittiin Esko Sääs-kilahi, sihteeriksi Arvo Fräki ja rahastonhoitajaksi V.S.Tuominen. Johtokuntaan tulivat edellä mainittujen lisäksi Aino Kantola, Eero Puhakka, Eero Lehtoniemi, K.Kuivalainen, varalle Ossi Puhalainen, J.Ruotsalainen ja Alpo Tapio. Valittiin hiihto- ja suunnistusjaosto, pyöräily- ja luistelijaosto, palloilu- sekä naisjaosto. Tilintarkastajiksi valittiin Veikko Hautala ja Aarne Laiho, varalle Niilo Saavalainen ja Eemil Törmänen. Hyväksyttiin kuluneen vuoden tilit vastuuvapausin samoin kuin toimintakertomus. Alkaneelle vuodelle hyväksyttiin toimintasuunnitelma ja talousarvio.

Lapin Kansa 28.1.1958

////////////////////

Rovaniemen Reippaan maastojuoksukilpailut

Toisena helluntaipäivänä järjesti Reipas jo neljännen maastojuoksukilpailut tänä keväänä. Osanotto näi-

hin kilpailuihin on ollut ilahduttavan runsas, niinpä on saatu merkitä asiakirjoihin lähes sadan osanottajan nimet, mikä osoittaa, että tällaisten kilpailuiden järjestäminen on ollut aiheellista, myöhäisestä kevästä huolimatta. Kilpailuja tullaan jatkamaan siihen saakka, kunnes päästään keskusurheilukentälle. Seuraavat kilpailut ovat ensi perjantaina klo 18.00 Santamäessä lähtöpaikka sijaitsee Lapinmaan. – Helluntain parhaita tuloksia:

Yleinen sarja: 1) Antti Hurskainen, 2) Reino Jaakkola, 3) Eero Lehtiniemi. – Ikäm.: 1) Ville Tuunainen. – Nuoret 15-v.: 1) Vilho Soronen, 2) Pentti Paktakari. – 14-v.: 1) Taisto Huovinen. – 12-v.: 1) Juhani Lahti, 2) Lauri Ylipaavalniemi, 3) Mikko Loppukaarre. – 10-v.: 1) Harri Veijo, 2) Pekka Loppukaarre, 3) Vesa Peuraniemi. – 8-v.: 1) Kari Korhonen, 2) Markus Harju, 3) Juha Aho. – Tytöt 12-v.: 1) Raili Aho. – 10-v.: 1) Suoma Vasara, 2) Ritva Mäenpää. – 8-v.: 1) Raija Mäenpää.

Lapin Kansa 28.5.1958

////////////////////

210 luistelijaa tähän mennessä Rovaniemen Reippaan nuorisoluistelussa

Rovaniemen Reippaan nuorisoluistelut kiinnostavat Rovaniemen kauppalan tyttöjä ja poikia, niinpä viime torstaina pidettyihin kilpailuihin osallistui runsaasti yli sadan luistelijan joukko. Kilpailulle antoi erikoista juhlantuntua parhaillaan suoritettava luistelun kansamaaottelu – jokaisen suoritus hyväksyttiin, joten kaikista tuli ”maaotteluluistelija”, samalla heistä tuli Rovaniemen ensimmäiset maaotteluluistelijat tämän talven aikana.

Ensi torstaina näitä kilpailuita jatkettaessa klo 18 toivotaan, että mahdollisimman moni rovaniemeläinen suuntaisi kulkunsa keskuskentälle, puolustaakseen kauppalamme luistelumainetta tässä ”kovassa” maaottelukilpailussa, jossa on vaatimuksena ainoastaan 400 m:n luistelu kaatumatta.

TYTÖT. 14-v.: 1) Marja-Leena Rossi 61,09, 2) Marja-Liisa Kukkula 71,00, 3) Riitta Aunola 76,02. 12-v.: 1) Pirjo Toimi 59,01, 2) Leena Väihkönen 63,04. 3) Tuula Jaukka 64,00, 4) Seija Jokela 65,00, 5) Sirpa Männistö 67,02, 6) Vappu Kiimalainen 67,03, 7) Marjatta Veijalainen 68,00, 8) Raili Aho 68,00, 9) Kerttu Palomaa 69,03. 10-v.: 1) Helena Kantola 67,06, 2) Pirkko Nikkarinen 69,00, 3) Pirjo Leppänen 70,00, 4) Arja Kantola 70,06, 5) Liisa

Sutinen 74,03, 6) Terttu Kemppainen 75,00, 7) Kat-
ri Väihkönen 75,02, 8) Arja Tuikka 76,02, 9) Arja
Mokko 77,00, 10) Kaarina Ijäs 77,03. 8-v.: 1) Terttu
Hartikainen 80,02, 2) Irmeli Sutinen 84,00, 3) Mer-
ja Jääskö 84,02, 4) Marita Ylipaavalniemi 84,08,
5) Marja-Liisa Lehtinen 90,00, 6) Marja Luttinen
92,08, 7) Paula Ylipaavalniemi 94,00, 8) Katariina
Suopela 94,06, 9) Tuulikki Naukkarinen 104,00, 10)
Maritta Kunnari 111,01.

POJAT. 16-v.: 1) Matti Kukkula 47,02, 2) Paavo Pal-
lari 55,00, 3) Esko Nikkarinen 55,03, 4) Erkki Eske-
linen 59,00, 14-v.: 1) Jouni Hiltunen 56,00, 2) Raimo
Montonen 59,00, 3) Väinö Kylymies 62,00, 4) Lauri
Kantola 64,00. 12-v.: 1) Erkki Huittinen 53,04, 2)
Eero Mäntykenttä 54,02, 3) Pentti Oivo 58,02, 4)
Pertti Lampinen 58,09, 5) Ville Salonen 60,00, 6)
Esa Huhta 61,04, 7) Ilkka Korpimäki 67,00, 8) Kau-
ko Hynynen 69,00, 9) Erkki Partanen 70,00, 10)
Jorma Vilander 72,00. 10-v.: 1) Matti Havu 58,02,
2) Markku Havu 60,00, 3) Seppo Tunturi 64,02, 4)
Juha Komulainen 65,00, 5) Antero Huittinen 65,00,
6) Martti Tieva 66,00, 7) Tapani Toivainen 66,08,
8) Erkki Hartikainen 67,00, 9) Markku Harju 67,01,
10) Jorma Kähkönen 68,03. 8-v.: 1) Antero Paaso
75,00, 2) Raimo Niemelä 77,02, 3) Pentti Sutinen
85,00, 4) Seppo Sallatunturi 97,04, 5) Jorma Tuisku
132,00, 6) Jarmo Vilander 165,00.

Lapin Kansa 10.1.1959

////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Hiihtäjät! Seuraavat hiihtäjät lähtevät Tervolaan
Kansantalolta huomenna klo 9.00: Antti Hurskai-
nen, Reino Tiainen, Reino Jaakkola, Kalevi Rahko,
Pekka Koivukangas, Antti Kumpulainen.

Jääpalloilijat! Kemiin lähtevät pelaajat kokoontuvat
pallokentälle tänään klo 16.00. Huomenna D-nuoril-
la harjoitukset klo 12.00 pallokentällä.

Pikaluiistelijat! Lähtö Kemiin huomenna klo 9.00
Kansantalolta.

Pöytätennis! Haastelista julkaistu, nähtävänä huo-
menna Kansalla.

Jalkapalloilijat! Maanantaina harj. yhteislyseolla,
D- ja C-nuoret klo 18.00, miehet, A- ja B-nuoret klo
19.15.

Koripalloilijat! Maanantaina yhteislyseolla klo
18.00 valmentajana Pekka Posti.

Yleisurheilijat! Harj. Korkalovaaran koululla klo
19.00 maanantaina.

Lapin Kansa 31.1.1959

////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Jalkapalloilijat! Seuraavat pelaajat huomenna klo
19.30 keskus kentälle ja pelivarusteet mukaan: Ylén,
Lehtinen, Säaskilahti, Luiro, Toivaiset, Sinkkoset,
Tiainen, Ylitapio, Parviainen, Pähti, Mertala, Löp-
pönen ja Rajamäki. Esteestä on ehdottomasti ilmoit-
tettava puh. 3281/Rajamäki.

Lapin Kansa 2.8.1959

////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Johtokunnan kokous tänään klo 13 Kansantalon
alakerrassa. Paikalle saavuttava: Sakari Tuominen,
Toimi Puhalainen, Sulo ja Pertti Sinkkonen, Eino
Ylitapio, Sylvi Ruonansuu, Samuli Niska, Niilo
Mikkola, Kalle Puttonen, Helge Nieminen, Mikko
Korhonen ja Erkki Rapo.

Lapin Kansa 31.1.1960

////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Yleisurheilijat. Sarjakilpailut tänään Keskuskentällä
klo 18.00. Sarjat ikäm., yleinen, 20-, 18-, 16-, 14-,
12-, 10- ja 8-vuotiaat. Lajit: 300 m, 50 m ja kuula.
Luistelijat. Kokoonnumme tänään Keskuskentälle
klo 18.00. Urheiluvarusteet ja peseytymisvälineet
mukaan.

Lapin Kansa 19.8.1960

////////////////////

Tarmo johtaa, Reipas toisena

Eilen alkoi Oulussa kolmen seuran, Rovaniemen
Reippaan, Oulun Tarmon ja Karihaaran Tenhon vä-
linen luistelutuottelu. Ensimmäisen päivän jälkeen on

pistetilanne Lapin Kansan lahjoittamasta kiertopal-
kinnosta: 1) Tarmo 97.00, 2) Reipas 95.5, 3) Tenho
31.5.

Tuloksia:

500 m: 1) Jorma Sinkkonen, RoiRe 46.9, 2) Kauko
Iljin, RoiRe 47,8, 3) Jouni Vatanen, OuTa 48.6, 4)
Matti Vesa, OuTa 49.1, 5) Kauko Ahmala 52.2.

3000 m: 1) Iljin 5.33,3, 2) Sinkkonen 5.40,9, 3) Vesa
5.43,9, 4) Valtanen 5.46,00, 5) Ahmala 6.12,00.

20-vuotiaat 500 m: 1) Tapio Heliste, KaTe 46.7, 2)
Esko Tienhaara, OuTa 53.3, 3) Lauri Mäläskä Roi-
Re 56.1.

3000 m: 1) Heliste, KaTe 5.38,5, 2) Tienhaara
6.13,5, 3) Mäläskä 6.19,5.

18-vuotiaat 500 m: 1) Pentti Kiiskinen, OuTa 48.5,
2) Timo Männikkö, OuTa 49.1, 3) Veikko Lepistö,
OuTa 50.0.

Naiset 500 m: 1) Kaija-Liisa Keskivitikka, RoiRe
54.4, 2) Tyyne Hemmilä, OuTa 55.8, 3) Maila Ank-
kuri, RoiRe 56.7.

16-v. pojat: 1) Hannu Vittaniemi, RoiRe 53.4, 2)
Pentti Bergman, RoiRe 54.5, 3) Hannu Törmänen,
RoiRe 55.2.

12-v. 500 m: 1) Jouko Karjalainen, RoiRe 60.5, 2)
Erkki Havu, RoiRe 63.00, 3) Hannu Vähänikkilä,
RoiRe 63.4.

Lapin Kansa 19.2.1961

////////////////////////////////////

**Rovaniemen Reippaan seuramestaruuskilpailut
sisähypyissä pidettiin perjantaina keskuskansa-
koululla.**

Tulokset:

Tytöt 10 v.: 1) Pirjo Tuisku 1,76, 2) Kaisu Harjunie-
mi 1,67, 3) Airi Tuisku 1,58, 4) Marja Saavalainen
1,55, 5) Maire Hyvönen 1,54.

Tytöt 12 v.: 1) Stina Onkamo 2,06, 2) Sinikka Sal-
mela 2,00, 3) Pirkko Seipäjärvi 1,90, 4) Raija Hä-
mäläinen 1,88, 5) Ritva Partanen 1,86.

Tytöt 14 v.: 1) Marja-L Koivisto 2,19, 2) Ulla Saa-
valainen 2,03, 3) Riitta Hämäläinen 2,02, 4) Vuokko
Poikela 1,95, 5) Marja-T Muuronen 1,80.

Tytöt 16 v.: 1) Kaija-L Keskivitikka 2,07, 2) Sirkka
Saavalainen 1,80, 3) Marja Hyvönen 1,80.

Tytöt 18 v.: 1) Maila Ankkuri 2,04.

Pojat 10 v.: 1) Pekka Kansanniva 1,92, 2) Mauri
Oivo 1,70, 3) Pertti Ylijurva 1,80, 4) Timo Jurvelin

1,45, 5) Jori Harjuniemi 1,38.

Pojat 12 v.: 1) Kari Kostiainen 2,00, 2) Mauri Kiurujoki 1,98, 3) Pekka Lehtosaari 1,88, 4) Olli Virta 1,87, 5) Heikki Ahokas 1,78.

Pojat 14 v.: 1) Terho Iljin 2,18, 2) Jouko Ankkuri 2,07, 3) Kari Kiurujoki 1,99, 4) Esa Kansanniva 1,94, 5) Olli Ankkuri 1,80, 6) Paavo Helin 1,74.

Pojat 16 v.: 1) Taisto Kauppi 2,47, 2) Hannu Vittaniemi 2,34, 3) Olavi Lehtosaari 2,05, 4) Markus Tiilikainen 2,00.

Pojat 18 v.: 1) Lauri Mäläskä 2,67, 2) Paavo Keinänen 2,46, 3) Veikko Raappana 2,25.

Ikämiehet: 1) Olavi Kivioja 2,74.

Lapin Kansa 7.5.1961

////////////////////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

V- ja U-seura Rovaniemen Reippaan yleinen ylimääräinen kokous pidetään joulukuun 3 p:nä Kansantalon alasalissa klo 16.

Johtokunnan kokous maanantaina Kansantalolla kello 17.30. Seuraavien läsnäolo välttämätön: P.Ritola, E.Ylipaavalniemi, A.Fräki, P.Mäkelä, N.Mikkola, T.Puhalainen, T.Keskivitikka, P.Kauppinen, A.Hurskainen, P.Sinkkonen.

Sisäharjoitukset maanantaina Korkalovaaran kansakoululla kello 19.00.

Lapin Kansa 19.11.1961

////////////////////////////////////

Rovaniemen Reipas erikoisliittoihin

Sunnuntaina pidettiin Rovaniemen Reippaan yleinen kokous, jossa seura teki toimintansa kannalta merkittävän päätöksen liittyä kaikkien niiden alojen erikoisliittoihin, joita lajeja seura harrastaa. Mainittakoon, että vastaavanlaisen päätöksen tehneet seurat on TUL:n johto erottanut liittonsa jäsenyydestä. Reippaan yleisen kokouksen puheenjohtajana toimi Orvo Malinen ja sihteerinä Arvo Fräki. Läsnä oli lähes puolensataa seuran jäsentä, pääasiassa aktiiveja, ja tehtiin päätös SVUL:n alaisiin erikoisliittoihin liittymisestä täysin yksimielisesti.

Rovaniemen Reipas on tullut tunnetuksi lähinnä yhtenä TUL:n voimakkaimmista luisteluseuroista,

mutta myös mm. pyöräily ja yleisurheilu kuuluvat Reippaan ohjelmaan. Kaikkien näitten alojen erikoisliittoihin se nyt liittyy, joten mm. luistelussa nähdään tästä lähtien Rovaniemen molempien luisteluseurojen Lukon ja Reippaan luistelijat mukana samoissa kilpailuissa.

Lapin Kansa 5.12.1961

////////////////////

ROVANIEMEN REIPAS

Seuraavat johtokunnan jäsenet kokoontuvat Kansantalolle tänään kello 19.00: Mäkelä, Fräki, Sinkkonen, Ylipaavalniemi ja Tuominen.

Lapin Kansa 13.2.1962

Rovaniemen Reippaalla vilkas kesätoiminta

Seuramme toiminta kuluneena talvitoimintakautena on ollut toimintaa lähinnä nuorten parissa. Olemme järjestäneet nuorille kolmet hokkarikilpailut sekä maanantaisin sisähyppykilpailut Korkalovaaran kansakoululla, jossa nuoria on ollut runsaasti, kertoi lehdellemme Rovaniemen Reippaan puheenjohtaja Pertti S i n k k o n e n. Vaikka seuran toiminta ei tänä talvena ollut niin vilkasta kuin aikaisempina vuosina, voidaan tulevaisuuteen katsoa luottavaisin mielin. Seuran liityttyä SVUL:n alaisiin erikoisliittoihin voidaan nyt keskittäytyä yksinomaan urheilullisiin toimintoihin.

Kesätoimintakauden avaus on jo suoritettu, sillä ensimmäiset sarjakilpailut maastajuoksussa pidettiin viime torstaina. Tosin lumisade ja kolea ilma verotti osanottoa, mutta toivottavasti ensi torstaina kilpailuja jatkettaessa sää on parempi. Maastajuoksussa järjestämme tk:n 12 p:nä piirikunnalliset kilpailut, joihin toivomme runsasta osanottoa.

Kesäkauden päätapahtumaksi muodostunevat perinteelliset Ounaksen ajot. Jo nyt, vaikka kilpailuihin on aikaa useita kuukausia, voidaan kertoa, että tämänhetken paras suomalaisajaja Unto Hautalahti tulee puolustamaan Lapin Kansan lahjoittamaa kiertopalkintoa, johon hänellä on kaksi kiinnitystä.

Yleisurheilussa järjestämme useita piirikunnallisia kilpailuja sekä viikottaisin pidettäviä sarjakilpailuja. Seuramme urheilijat osallistuvat luonnollisesti piirimme alueella järjestettäviin kilpailuihin ja on parhaillaan käynnissä neuvottelut erään piirimme seuran kanssa nuorten seuraottelusta yleisurheilussa.

Mutta ennen kuin pääsemme kesäisten toimintojen pariin, jaamme palkinnot talven kilpailuista kevätjuhlassa, joka pidetään Kansantalon alasalissa tiistaina tk. 8 p:nä kello 18.30. Tilaisuudessa on runsaasti ohjelmaa niin nuorille kuin vanhoille.

Lapin Kansa 8.5.1962

////////////////////

SAAREN REIPAS JA KARVON REIPAS

– Reippaan alaosastot Rovaniemen maalaiskunnassa

Kolmannen tulemisensa alkumetreillä Reipas toimi silloisessa Rovaniemen maalaiskunnassa Viirinkankaalla, osittain edellä käsiteltyjen käytännön syiden vuoksi. Viirinkankaan Reipas ei jäänyt seuran ainoaksi alaosastoksi kauppalan rajojen ulkopuolla. Jo ennen sotia Saarenkylästä oli muodostunut väestömäärältään maalaiskunnan suurin keskus. Jälleenrakennusajan seurauksena maalaiskunnassa yleensä ja erityisesti silloisen Rovaniemen kauppalan välittömässä läheisyydessä olevissa asutuskeskuksissa oli tapahtunut huomattavaa väestönlisäystä. Kysyntäjoukkoa urheiluharrastuksille ja seuratoiminnalle oli siis olemassa. Työläisurheiluseuraa maalaiskunnan lähialueilla ei kuitenkaan toiminut, sillä Rovaniemen Lappi-seurakin oli keskittänyt toimintansa etupäässä kauppalan.

Saaren Reippaan torvisoittokunta 1950-luvun puolivälissä johtajanaan Jaakko Etto (keskellä istumassa).

Aukkoa oli siis ryhdyttävä paikkaamaan, kysyntää tyydyttämään. Jo Reippaan toisen tulemisen aikana seuratoiminnassa aktiivisesti mukana ollut Malisen pariskunta Alli ja Orvo olivat asettuneet asumaan Saarenkylään. Lähinnä heidän alkuperäisajatuksesta lähtenyt idea konkretisoitui viralliseksi perustamiskokoukseksi 17. syyskuuta 1951. Paikalla Malisten luona saarenkyläläistä Reipasta oli synnyttämässä yhteensä kahdeksan henkilöä. Puheenjohtajaksi valitun Alli Malisen lisäksi seuran perustavassa koko-

uksessa toimihenkilöiksi valittiin Pirkko Ylisuutari (sihteeri), Aira Keskipoikela (jäsenkirjuri ja pöytäkirjantarkastaja), Hilka Keskipoikela (pöytäkirjantarkastaja) sekä Hanna Halvari ja Alli Keskipoikela, jotka nimettiin muiksi jäseniksi. Rauni Ylisuutari toimi perustavan kokouksen sihteerinä. Jäljennöksen seuran perustavan kokouksen pöytäkirjasta oikeaksi totesivat lisäksi Irma Määttä ja Maiju Ahtiola. Alaosaston nimeksi tuli Saaren Reipas, jonka pääasialliseksi harjoituspaikaksi päätettiin perusta-

vassa kokouksessa pyytää Rovaniemen maalaiskunnalta Saaren koulun juhlasalia.

1950-luvun alkuvuosien kuluessa Saaren Reippaan toiminta ulottui käsittämään laajasti perinteisiä urheiluseuralle kuuluvia lajeja, kuten voimistelua, yleisurheilua, hiihtoa ja palloilua. Näiden lajien liikuntaryhmissä harrastajia oli useita kymmeniä. Seura järjesti melko ahkerasti myös kilpailuita, etenkin nuorimmille jäsenilleen. Lisäksi lapsille ja nuorille organisoitiin erilaisia urheilu- ja ulkoiluleirejä sekä retkiä. Voimisteluryhmien vetäjänä toimi erityisesti Alli Malinen. Saarenkyläläisen Reippaan palloilutoiminnan ohjaajana mainitaan puolestaan olleen muun muassa Pirkko Ylisuutari.

Urheiluseuratoiminnalle hieman erikoisemman, mutta sitäkin moninaisemman vivahteen antoi Saaren Reippaan tekemä aktiivinen kulttuurityö, joka palveli laaja-alaisesti alueen väestöä. Alaosaston piirissä järjestettiin esimerkiksi ohjelmallisia iltamia. Näissä tilaisuuksissa nähtiin niin jäsenten harjoittelema teatterinäytelmiä kuin erilaisia tanssi- ja voimisteluesityksiä. Lisäksi Saaren Reippaan suojissa harjoiteltiin kansantanhuesityksiä.

Merkittävimmäksi Saaren Reippaan kulttuuritoiminnaksi muodoksi kehkeytyi kuitenkin sen torvisoittokunta. Orkesterin harjoitusten vetäjänä ja esitysten ohjaajana toimi 1950-luvun alkupuolella kapellimestari Holger Sihvola. Hän aloitti kokoonpanon johtajana syyskuussa 1953.

Ennen torvisoittokunnan kokoamista oli perustettu Kansantalon musiikkitoimikunta. Se organisoi Orvo Malisen johdolla keräyksen, jonka tuotolla ja jäsentensä ottamalla lisävekselillä toimikunta pystyi ostamaan käytetyn torviseitsikin nuottien ja muiden tarpeiden kera. Näistä instrumenteista tuli Saaren Reippaan soittokunnan perusta. Syksyn 1953 aikana aloitti Saarenkylässä miltei parikymmentä musiikin soittamisesta innostunutta poikaa, jotka Rovalan musiikkiopistossa saamansa alkeisopetuksen ja keran viikossa Saarenkylässä tapahtuneen yhteisharjoittelun pohjalta antoivat ensimmäisen esityksensä jo saman vuoden joulukuun puolivälissä.

Torvisoiton ohella Saaren Reippaan musiikkiesityksissä ja varsinkin juhlaohjelmistossa kuultiin lähinnä tyttöjen esittämänä pianonsoittoa sekä sooloja viululla ja saksofonilla. Reippaan saarenkyläläisen alaosaston musiikkikokoonpano harjoitteli toimin-

tansa ajan etupäässä sekä Saaren koululla että Rovaniemen kauppalan puolella Kansantalolla. Lisäksi toisinaan musiikkiharjoituksia pidettiin myös antaumuksella mukana olleiden seuraohjaajien käyttöön antamissa tiloissa, kuten Orvo ja Alli Malisen luona tai, kuten Lapin Kansan lehtileikkeestä huomataan, Arvo Lainaksen kotona. Kokoonpanon yhteisharjoituksia pidettiin pääsääntöisesti kerran viikossa, mutta ennen esiintymisiä harjoitusmäärät nousivat kahteen viikkokertaan. Toiminnan päästessä kunnolla vauhtiin Saaren Reippaan musiikkikokoonpanon esityksiä alkoi olla säännöllisesti.

Soittokunnan kokoonpanossa kerrotaan tuolloin olleen kymmenkunta instrumenttia. Kokoonpano harjoitteli sekä Saaren koululla että Kansantalolla, vaikka kulkuyhteydet olivat vuosikymmenen alussa Saarenkylän ja Rovaniemen kauppalan välillä vielä kehnonlaiset. Torvisoittokunnan kerrotaan harjoitelleen kerran viikossa, ennen esiintymisiä tahti nousi kahteen viikkoharjoituskertaan.

Holger Sihvolan muutaman vuoden kestänyt toiminta musiikkitoiminnan johtajana ja opettajana päättyi työn asettamiin esteisiin. Hänen tilalleen Saaren Reippaan torvisoittokunnan ohjaajaksi tuli maineikas rovaniemeläinen kapellimestari Jaakko Etto (ent. Erwing). Hän oli toiminut aiemmin muun muassa Rovaniemen VPK:n soittokunnan johtajana. Laajimmillaan Saaren Reippaan orkesteriin kuului miltei 30 soittajaa. Soittokunnan esityksistä saatiin nauttia muun muassa Rovaniemen Reippaan jäsenten pikkujouluissa sekä pääseuran järjestämien urheilukilpailuiden yhteydessä ja voimistelujoukkueiden esitysten taustalla. Mutta pääasiallisesti Saaren Reippaan torvisoittokunnan esiintymisiä oli Rovaniemen maalaiskunnan ja erilaisten yhdistysten järjestämässä tilaisuuksissa. Kesäisin Saaren Reippaan soittokunta antoi lisäksi ulkoilmakonsertteja.

Alli Malisen antamassa haastattelussa Rovaniemen Reippaan 70-vuotishistoriikkiin kerrotaan, että orkesteri viihdytti useasti vieraita myös rakennusliikkeiden ja muiden yhtiöiden juhlissa. Nämä myönsivätkin torvisoittokunnalle pienimuotoisia lahjoituksia, joilla ostettiin muun muassa uusia instrumentteja. Saaren Reippaan soittokunnan tuottamaa musiikkia kuultiin etupäässä Rovaniemen alueella, mutta orkesteri esiintyi aika-ajoin myös muualla maakunnassa. Yleisön kerrotaan ottaneen esitykset kauttaaltaan hyvin vastaan.

Rovaniemen Reippaan toinen alaosasto Karvonrannalle

Rovaniemen Reippaalla toimi 1950-luvulla kauppalan välittömässä läheisyydessä Saaren Reippaan ohella käytännön syistä toinenkin alaosasto. Kemijoen Ounasvaaran puoleisella rannalla sijainnut Karvonranta kuului vuonna 1957 tapahtuneeseen alueliitokseen saakka maalaiskuntaan. Kylästä kertyi Rovaniemen keskustaan pohjoiseen suuntautuneen liikenteen pääväylänä vielä 1950-luvulla toimintua Jäämerentietä matkaa useita kilometrejä, sillä ainoana Kemijoen ylityspaikkana Ounasvaaran ja kauppalan välillä toimi talvisia jätteitä lukuun ottamatta Ounaskosken silta.

Lapin sodassa tuhotun Suutarinkorvan sillan uudelleenrakentaminen saatiin päätökseen keväällä 1951. Saarenkylän ja Karvonrannan kohdalla leveänä virranneen Kemijoen ylittämisen mahdollistanut rautatiesilta yhdisti kylät jälleen tiiviimmin yhdeksi asutuskokonaisuudeksi. Hieman Saaren Reippaan perustamisen jälkeen organisoitiin liikuntaharrastukseen yhdistys myös Karvonrannan ja Koskenkylän asukkailla, etenkin lapsille ja nuorille. Sen nimeksi tuli Karvon Reipas. Rovaniemen Reippaan alaosastot tekivät keskenään tiivistä yhteistyötä. Muun muassa talvella 1954 oli ohjelmassa Saaren Reippaan ja Karvon Reippaan yhteiset hiihtokilpailut, joissa osanottajia oli peräti 81.

Alaosastojen toiminta antoi arvokkaan lisän Rovaniemen Reippaan toiminnalle

Kokonaisuudessaan Rovaniemen Reippaan alaosastojen harrastukset tarjosivat erittäin arvokkaan ulottuvuuden 1950-luvun rovaniemeläiselle työvä-

enurheilulle ja kulttuurityölle. Saaren Reippaalla oli sotien jälkeen ensimmäinen soittokunta Rovaniemellä ja ainoa, joka keskittyi vuosikymmenellä ennen muuta nuorten musiikkiharrastukseen. Lisäksi seuran suojissa musiikkitoiminnan ohella harjoitetut kulttuuririennot antoivat eittämättä toivottua ja värikästä viihdykettä kiivaan jälleenrakennustyön keskellä ponnisteleville rovaniemeläisille. Myöskään Saaren Reippaan ja Karvon Reippaan tekemää liikuntatyötä ei ole millään muotoa syytä väheksyä, sillä se aktivoi kymmeniä saarenkyläläisiä ja karvonrantalaisia lapsia ja nuoria urheiluharrastusten pariin.

Karvon Reippaan toiminnan luonnollisena pääte-pisteenä oli alueen liittäminen osaksi Rovaniemen kauppala, jolloin kylän asema osana tulevaa kaupunkia kiinteytyi. Lapset alkoivat saada opetusta Saaren koulun asemesta kauppalan ylläpitämässä opinajoissa, muun muassa Katajarannalla, ja asukkaat toimittivat jokapäiväiset asiat yhä useammin Rovaniemen keskustassa.

Saaren Reippaan toiminta jatkui koko 1950-luvun. Kuten ylipäätään vapaaehtoistoimintaan perustuvissa yhdistyksissä, Saaren Reippaan pääasiallisen tulonlähteen muodosti kunnan myöntämät avustukset ja toiminnasta vastaavat henkilöt, ohjaajat, olivat mukana harrastuseriaatteella. Rovaniemen maalaiskunnan myöntämien avustusten määrä pieneni asteittain vuosikymmenen vanhetessa ja niiden kerrotaan käytännössä lopulta miltei kokonaan tyrehtyneen. Samanaikaisesti toiminnan vetäjistä alkoi olla pulaa eikä Saaren Reipas saanut kiinnitettyä lippulaivalleen eli soittokunnalle uutta johtajaa. Näiden seikkojen vuoksi päättyi mielenkiintoinen ja monelta osin ainutlaatuinen kappale Rovaniemen Reippaan historiaa.

Lehtileikkeet

Saaren Reipas

Retki Napapiirin kentälle sunnuntaina klo 12. Urheilumerkkisuorituksia ja 3-ottelu.

Lapin Kansa 5.6.1953

////////////////////

Saaren Reipas

Isommat tytöt ja pojat. Lentopalloharjoitus perjantaina klo 19.

Lapin Kansa 18.6.1953

////////////////////

Saaren Reipas-Karvon Reipas

Pohtimonlammille Nuorten leirille lähtijöiden ilmoittautumisia vastaanottavat 14.7. mennessä: Kaarina Passi, Taina Keskitapio, Martta Vattulainen ja Alli Malinen.

Lapin Kansa 10.7.1953

////////////////////

Saaren Reippaan jäsentenväliset

Saaren Reippaalla oli viime sunnuntaina jäsentenväliset urheilukilpailut Vaaralan kentällä. Tulokset muodostuivat seuraaviksi:

Pojat alle 16-v. 5-ottelu: 1) Matti Passi, 2) Raimo Ylipaavalniemi. – Alle 15-v. kolmiottelu: 1) Jaakko Alasuutari, 2) Seppo Mäntyniemi, 3) Risto Ylianttila. – Alle 13-v. kolmiottelu: 1) Jorma Meronen, 2) Tatu Luido, 3) Lauri Mäntyniemi. – Alle 11-v.: 1) Juhani Suontie, 2) Reino Memonen, 3) Veikko Sotaniemi. – Alle 10-v.: 1) Pentti Väisänen, 2) Timo Niva, 3) Risto Malinen, 4) Sauli Kärkkäinen.

Tyttöjen alle 15-v. kolmiottelu: 1) Kaarina Passi, 2) Sylvi Nieminen, 3) Sisko Niva. – Alle 10-v.: 1) Aila Pallari ja Pirkko Alasuutari, 3) Kaija Memonen.

Lapin Kansa 1.9.1953

////////////////////

Saaren ja Karvon Reippaiden yhteiset hiihtokilpailut

olivat viime sunnuntaina. Pojat 7 v. 1 km: 1) Pentti Peltoniemi 6.45, 2) Pentti Nopanen 6.55, 3) Seppo Alakulppi 7.04 – Pojat 9 v. 1 km: 1) Jussi Hiukka 6.27, 2) Matti Sukula 6.30, 3) Pyry Issakainen 6.30. – Pojat 11 v. 1 km: 1) Pentti Väisänen 5.20, 2) Antero Lainas 5.20. – Pojat 13 v. 2 km: 1) Martti Pasanen 11.07, 2) Pekka Hoikka 11.12, 3) Pentti Kulppi 11.12. – Pojat 15 v. 4 km: 1) Matti Keskipoikela 20.38, 2) Paavo Hoikka 22.05, 3) Esko Pekkala 22.38. – Pojat 18 v. 6 km: 1) Niilo Keskipoikela 32.00, 2) Matti Ylikulppi 32.45, 3) Jukka Anttila 33.14.

Tytöt 8 v. 1 km: 1) Ulla Timonen 6.37, 2) Paula Pallari 6.47, 3) Seija Alakörkkö 7.07. – Tytöt 10 v. 1 km: 1) Eira Tanninen 6.13, 2) Raili Sotaniemi 6.35, 3) Outi Alakulppi 6.36. – Tytöt 12 v. 1 km: 1) Ritva Ylikulppi 5.29, 2) Sirkka Ylikulppi 6.00, 3) Kaarina Ylisuutari 6.04. – Tytöt 17 v. 2 km: 1) Maire Möjd 11.56, 2) Suoma Keskipoikela 12.39, 3) Tina Keski-anttila 12.59. – Osanottajia oli kaikkiaan 81.

Lapin Kansa 18.3.1954

////////////////////

Saaren Reippaan oppilassoittokunta

Soittajaiset Arvo Lainaksen luona sunnuntaina klo 14.00.

Lapin Kansa 30.7.1955

////////////////////

Saaren Reipas

Hiihtojen palkinnot jaetaan koululla sunnuntaina klo 15. Lisäksi soittokunnan esityksiä ja elokuvia. Vapaa pääsy.

Lapin Kansa 21.4.1956

////////////////////

Saaren Reippaan nuorisosoittokunnan

eilinen tilaisuus Keskusjatkokoulun juhlasalissa oli

koonnut puolisen sataa musiikkia harrastavia kuuli-joita, enimmältä osaltaan soitto-oppilaiden vanhempia ja muita perheenjäseniä, jotka ilmeisellä mielenkiinnolla seurasivat ohjelman suoritusta. Tilaisuus, joka samalla oli kapellimestari Jaakko Eton 75-vuotispäivän johdosta järjestetty, oli nuorisosoittokunnan työnäyte tähänastisista saavutuksista ja osoitus siitä, että vielä löytyy nuorisoa, joka haluaa kuluttaa vapaa-aikaansa jalompiinkin harrastuksiin eikä vain joutenoloon. Esityksistä huomasin, että joukossa on useita oppilaita, joilla on luonnolliset edellytykset äänensaantiin, vaikkakin sorminäppäryys vielä puuttuu. Mutta sehän tulee ajan mukana ja ahkeralla harjoittelulla. Ohjelman pituus tuntui väsyttävän nuoria soittajia. Olisi riittänyt vähempikin.

Kapellimestari Etto oli rojhennut ottaa ohjelmistoon, sen loppupuolelle, sellaisenkin vaativan kappaleen kuin Harald Hedmanin Sven Dufvan, josta kuitenkin suoriuduttiin jotensakin. Reginald King'in Kultaportti (ohjelmassa P.Suzan tekemäksi merkitty), jota soittokunnat usein pitävät ohjelmistossaan, oli sijoitettu ohjelman alkupäähän. Oli aivan luonnollista, että loppuallegron juoksutukset jäivät sameiksi. Laulelmat ym. ohjelmaan sovitettut pikkukappaleet mentiin läpi paremmin. Moment

musical ”lonkutti”, mutta loppui kuitenkin yhtä aikaa. Muutamit kappaleet esitettiin esiintyvine solisteineen, joista pienoinen soittaja ”toisesta b:stä” tuntui omaavan sopivat huulet kornettiinsa.

Saaren Reippaan voimistelijatyöt esittivät osansa näppärästi nuorisosoittokunnan soittaman Kesäilta-valssin mukaan.

Taiteilija Th. Rautanen esitti sellosoolon, soittaen J.T.Ervingin (Etto) Matkamuiistoja. Slaavilaistuntuinen romanssityylinen kappale oli yllättävän hyvää työtä, joka kuulunee säveltäjän keski-iän aikaansaannoksiin. Saattaisi sen vain vieläkin kuunnella. Rautanenkin oli loistavalla soittotuulella ja Olavi Marttiini samoin hoitaessaan säestyksen pianolla. Kapellimestari Jaakko Etto sai kukkia, mm. Lapin Lauluveikoilta ja Rovaniemen VPK:n Soittokunnalta.

Ja vielä lopuksi: soittakaahan tytöt ja pojat, kyllä se siitä rupeaa lutviutumaan ja puhdistumaan. Vähitellen sitä oppii kuulemaan muitakin eikä vain omaa ääntään ja niin se sointikin sitten tulee paremmaksi. Kiitos, Jaska.

A.A.

Lapin Kansa 11.2.1957

Pentti Mikkonen

”Tulin jäsenistön kanssa hirveän hyvin toimeen”

*PENTTI MIKKONEN – 1925 SYNTYNYT HERRASMIES
JA URHEILUPOMO*

”Keltakoulussa aloitin opinnot. Opettajallani oli kolme nimeä. Ensin omaa sukua Keränen, sitten avion kautta Heino. Hänen miehensä kaatui ja lopuksi uuden avion kautta nimeksi Karvonen. Ylemmillä luokilla Matti Moilanen opetti käsitöitä. Hänen lempinimensä oli ”Mukula-Matti” ja Emil Karinen, jota ”Ukuliksi” kutsuttiin. Kun olin pieni, joskus 20-luvulla, me asuimme Kirkonkankaalla Luiron talossa. Muutto Pohjolankadulle Ovaskan taloon. Pisimpään me asuimme Karisen suuressa vuokratolossa Vartiokadulla. Karisen kolmessa vuokratolossa, kaksi niistä oli tosi isoa, asui monta työläissuurperhettä, joihin poijista muodostui oma Karisen kängi.

Lapinmaan porukkaa vastaan me nahistelimme monesti. Talvisin oli tavanomaista käydä rikkomas- sa toisen kängin lumilinnat. Kaunaakin kannettiin. Lapinmaan kauppaan yksin ei kannattanut mennä. Kavereita oli mukana usein turvana, ettei Lapinmaan peräläiset päässeet ”niistämään”. Kängien mekkaloinneissa normaalina aseina olivat puumiekat. Pienillä nuolipyssyillä, ne oli semmosia T-kirjaimen mallisia, joissa autonkumista saksittu kumilenkki, me ammuttiin lyhyitä nuolia ja katajajousilla singautettiin pitkiä vastustajia kohti. Ja lingoilla annettiin kiville hyvät lähöt. Yhden kerran Sahanperän, Ratantaustan ja Karisen kängit asettuivat yhteisrintamaan ja lähtivät antamaan keskikauppalan pojille köniin. Ratanpenkalla vanhan rautatieaseman ja Marttiinin puukkotehtaan välisellä alueella, jossa nykyisin on nelostien monttu, me nujakoitiin vastustajat pakosalle. Saavuimme sitten Lipposen kentälle ja siihen mejän voittokulku tyssäsi. Sillä Paavolan pojista joku, taisi olla Unga, ampui pienoisaseella. Ei kuitenkaan meitä. Me pelästyttiin, sillä poliisit tulisivat varmasti pian. Ja kaikille tuli lähtö.

Mitä pitemmälle 30-luku eteni, sitä vähemmäksi kävi kängien välinen vihoittelu. Kesäisin leikittiin usein siten, että yksi lähti juoksemaan ja sopivan ajan tullen suuri poikajoukko lähti ottamaan hän-

tä kiinni. Pisimmillään me laukoimme Rinteenmäen päälle. Keskusurheilukentälle ei Ratantaustan pojat päässeet ilman piikkareita. Ongella me kävimme Pohjanhovin rannassa, jossa saatiin särkiä ja seipiä. Salmiojan suussa kiskottiin isoja ahvenia. Myllärin pappa lipui veneellään monesti verkoilleen. Papan nenä oli loistavan punainen ja me mietimme uskaltaisiko sitä kysyä, miksi se on niin punanen. Kerran sitten yks poika kysäisi. Ja pappa nauraen vastasi: ”Voi poika kullat, tämä on niin kallis nenä, ettei teillä ole varaa siihen”. Joskus nähtiin uisteli- joihin saaliita. Lohet olivat melkein yhtä pitkiä kun me. Näin se tuntui pienestä pojasta.

Tulitikkulaatikkojen etikettien kerääminen kuului kesään. Kaikki ojat kuljettiin ja kun jossain näkyi tulitikkua, salamana nostamaan se ylös. Rautatie- ja linja-autoasemilta löydettiin paljon erilaisia. Etiketillä harjoitettiin myös vaihtokauppaa. Harvinaisella sai kaksi kolme erilaista tavallista.

Bisnestä myös harjoitettiin. Meitä oli muutama poika, jotka kesäaikana kuljimme kauppalan katuja kantaen pientä rivallista puulaatikkoa, naulalaatikosta tehtyä, jossa pieni pukki ja tankkausvälineet. Kun nähtiin uhri, jonka kengät kaipasi puhistusta tai kiillotuksen, tarjottiin apua. Tulot olivat tietenkin pienet. Rahat menivät etupäässä leipuriliikkeistä

ostettujen leivoksista leikattujen makeitten kanttien oston. Markala sai ison pussin. Se oli lankkaripojalle mieluista ostos.

Joskus 30-luvun alussa mie lainasin luvatta isän yli kaksimetriset sukset, kun ei ollut omia hiihtimiä ja osallistuin Konttisen kisoihin. Alimman sarjan viimeinen olin, mutta sain palakinnoiksi itele sopivat kengät ja sukset. Voiteita paljon ja karamelliä taskut täyteen. Kotona ne sano, että muista sanua seuraavalla kerralla, mihin olet lähösä. Saatoin mie muistaa neuvon.

Kotiväkiä autettiin monissa askareissa. Isä sai hyvän urakkatyön Kemi-yhtiön sahalta ennen sottaa. Piti kasata valamiesta kappaletavarasta puolukka-laatikoita. Mie tein päitä ja vanhempi veljeni kanssa. Isä kokosi laatikon. Se oli tuottosaa hommaa. Me kumpikin saima uuvet puvut. Laatikot meni Saksaan.

Mie kuuluin Sosialidemokraattien raittiusosastoon ja olin mukana järjestämässä pojille ja tytöille monenlaista kesäpuuhaa. Tämä mejän porukka ei ollut kovin suuri, mutta hyvin innokas. Vanhan Kansantalon pihalla hypättiin isoon hiekkakasaan, pukattiin kuulaa vasiten tehystä ringistä tasotetulle maalle

Pentti Mikkonen on todellakin tullut rovaniemeläisille urheilupiireille vuosikymmenten aikana tunnetuksi herrasmiesmäisenä ja kokoavana persoonana. Rovaniemen Reippaassa, sen kolmannen tulemisen aikana ”Peeke” toimi niin sihteerinä vuosina 1954-1955 kuin sitten koko seuran puheenjohtajanakin vuosina 1956-1957. Monialaisen sporttimiehen oma kiinnostus suuntautui ennen kaikkea pyöräilyyn, joka oli 1950-luvun Reippaan yksi valtalajeista. Pyöräily tuli mukaan seuran lajivalikoimaan vuonna 1953.

Mikkosen Pentin oma urheilun harrastaminen alkoi 1930-luvulla.

- Puolueen [SDP:n] paikallisen raittiusosaston piirissä pidettiin urheilukilpailuita, vanhan Kansantalon pihalla. Siitä se oikeastaan lähti minun urheilun harrastaminen liikkeelle. Se oli ennen Talvisotaa. Rovaniemen Lappi-seura oli silloin se, jolla oli talossa urheilutoimintaa, Reipashan oli lakkautettu aiemmin. Laukkasen Oka oli muun muassa Lappiseuran urheilussa siihen aikaan aktiivisesti mukana.

- Tämä ei varsinaisesti koske urheilua, mutta rait-

tiin ku ainaski ja juostiin 50 metrin matkoja läheisellä tiellä. Kesällä harjoiteltiin monesti ja sitte syksymmällä piettiin oikiat kilipailut, josa ratkaistiin mestari.

Pidettiin me kaksi leiriäkin. Toinen yhteisesti Kemin kaverien kanssa Kemin edustalla olevassa Selkäsaassa. Viikko siellä oltiin. Väli rauhan aikana me leireiltiin kerran Tuomijärvellä. Ne olivat erilaisia aikoja kuin nyt, jolloin melekein kaikki on valamista ja nuorillakin omat autot.”

Topukan Anttu tietää Mikkosen Pentin ottaneen jo varhain 30-luvun poikavuosina ensikosketuksen aikuisiän urheilun johtotehtäviin. Pentin rauhallinen olemus on tasoittanut ajatuksien vaihtoa kiperissäkin tilanteissa. Lappi-seuran, Rovaniemen Reippaan, Lapin Lukon, Pyörä-Poikien ja muidenkin urheiluseurojen urheiluveteraanit tuntevat Mikkosen Pentin ahkeruuden johtoryhmän toimitsija- ja tuomaritehtävissä. Reilun kädenpuristuksen tavoin he kiittävät hienokäytöksistä kaveria yhteistyöstä, jonka pituus on ollut useita vuosikymmeniä.

Ote Aarne Selanderin kirjasta Rovaniemen kaupalanpojat

tiusjaoston puheenjohtajana toimi siihen aikaan Jukka Kumpumäki, joka myöhemmin Jatkosodan aikana teloitettiin Kemissä desanttina. Hänelle on pystytetty sinne oikein muistomerkkikin. Kumpumäki oli myöskin Suomi-Neuvostoliitto-seuran jäsen ja pyysi kerran minua tekemään listaa Neuvostoliitosta myönteisesti ajattelevista rovaniemeläisistä. Kieltäydyin, se oli silloin hyvin vaarallista puuhaa, ja tiemme käytännössä erosivat tämän jälkeen. Minulle SN-seura ei merkinnyt mitään.

”Siinä vaiheessa minäkin siirryin Reippaaseen”

Jatkosota loppui ja sitä seurannut Lapin sota siirsi Rovaniemen miltei kivikauteen. Lohduttoman ympäristön keskellä kuitenkin eli toivo paremmasta. Ihmiset halusivat palata normaaliin elämään. Yksi keino tähän oli urheilun harrastaminen.

- No, sodan jälkeen Reipas perustettiin uudelleen. Ensi alkuun se kulki Viirinkankaan Reippaan nimellä. Reippaan uudelleenperustamisen jälkeen sovittiin Lappi-seuran kanssa urheilulajien jakamisesta

siten, ettei päällekkäisyyksiä olisi tullut. Siinä vaiheessa minäkin siirryin Reippaaseen.

Hiihto ja yleisurheilu tulivat järjestelyn myötä Reippaan repertuaariin. Lappi-seuraan jäivät etupäässä voimailulajit sekä jalkapallo, joka tosin otettiin Rovaniemen Reippaaseen myöhemmin 1950-luvun lopulla.

- Reippaan perustava kokoushan pidettiin Kansantaloon rakentamista varten kyhättyssä työmaaparakissa [vuonna 1947]. Olin mukana tuossa tilaisuudessa. Henki oli silloin kova ja usko siihen, että Reipas tulee elpymään.

- Lapin sodan jälkeen oli herätetty henkiin myöskin puolueen paikallinen nuorisosasto. Itse olin osaston puheenjohtajana aina 1960-luvulle saakka, kunnes tuli tämä puolueriita. Silloin katsoin parhaimmaksi erota.

Jäseniä tuli 1940- ja 1950-luvun vaihteessa Reippaaseen lisää. Seurassa harrastettiin urheilua eri muodoissa aktiivisesti.

- Reippaalla oli heti 1940-luvun lopulla kaksi nimekkäämpää yleisurheilijaa. Saku Tuominen, joka heitti kiekkoa sekä keskimatkojen juoksija Kalevi Kiviranta. Vaikka eihän täällä silloin mitään huippu-urheilijoita ollut, mutta harrastajia oli aika paljon. Yleisurheilun sarjakilpailuita muun muassa pidettiin urheilukentällä jatkuvasti, joka viikko. Ja talvella hiihdossa. Yleensä osanottajia oli toistasmaata.

- Aina kauden loputtua kerättiin rovaniemeläisiltä liikkeiltä palkintoja. Osuusliike Pohjanmaa oli sellainen, jolta sai lasten kilpailuihin sopivia lahjoituksia, eritoten makeisia. Muualta saatiin esimerkiksi lusikoita, voittajille oli kuitenkin joku vähän parempi palkinto. Kulta-Nopanen oli muun muassa hyvin reilu lahjoittaja, samoin eri pankit. Kumma kyllä, Lapinmaa ei kovin kummoisesti Reipasta tukenut. Muistan, kun Reipas järjesti pyöräilyssä kortteliajot. Muut liikkeet lahjoittivat, mutta Lapinmaa ei mitään.

Pentti Mikkosen silmäterä pyöräily alkoi nousta Reippaan menestyslajiksi ennen 1950-luvun puoliväliä. Seuraan se otettiin vuonna 1953. Ennen tätä Rovaniemellä pyöräilyä ei ollut minkään urheiluseuran lajivalikoimassa. Reippaan kanssa yhtä aikaa pyöräilyjaosto perustettiin Lapin Lukkoon.

- Peuraniemen Aaro otti minuun yhteyttä pyöräilyasian tiimoilta. Hän kysyi, että ottaisiko Reipas lajin ohjelmistoonsa. Aaro oli silloin rovaniemeläis-

ten pyöräilijöiden vetäjä. Hän veljineen sekä Eero Lehtoniemi ja Kauno Meriläinen olivat paikallisista harrastajista ajaneet kilpapyörillä paljon ja halusivat liittyä johonkin seuraan, johon voisi sitten kerätä enemmänkin asiasta innostuneita. Ja olihan heitä, Veikko Koskinen ja Reino Jaakkola muun muassa, jotka olivat Postivarikon miehiä.

- Pyöräilytoiminta oli Reippaassa vireää. Ongelmaksi nousi se, että lajin kilpailutoiminta oli lisääntynyt, samoin harrastajien määrä, eikä Reippaalla tahtonut siihen aikaan olla rahaa. Yleisseurassa jäseniä oli niin paljon.

Keskeisimmiksi Reippaan järjestämiksi pyöräilykilpailuksi nousivat Ounaksen ajot, jotka pidettiin ensimmäisen kerran vuonna 1954. Ounaksen ajoja oli edeltänyt Rovaniemellä vuosina 1951-1953 poljetut Lapin ajot, jossa järjestäjinä toimivat Rovaniemen kauppalan urheilulautakunta sekä Lapin läänin urheilutoimikunta.

- Lapin ajot oli etappiajo, jossa tavallisilla polkupyörillä reitti Kemi-Tornio-Pello-Rovaniemi. Siitä se kiinnostus pyöräilyyn sai täällä alkunsa.

- Ounaksen ajoihin osallistui paljon ajajia etelästä. Helsingin Työväen Pyöräveikot kävi neljänä kesänä kymmenen pyöräilijän joukolla täällä. Iisalimesta oli myöskin porukkaa. Heidän kanssaan meillä Reippaan pyöräilijöillä oli kilpailijavaihtoa enemmänkin, kävimme myös siellä useasti. Kälviäläisten, Kälviän Tarmon kanssa oli sama juttu. Tampereen Sisusta ja Tampereen Yrityksestä oli niistäkin porukkaa runsaasti mukana.

Kaiken kaikkiaan kilpailun organisointi vaati paljon resursseja.

- Ounaksen ajoja olivat järjestelemässä Reippaan pyöräilyjaoston jäsenien ohella seuran muitakin toimijoita. Ne olivat iso tapahtuma, jossa tarvittiin väkeä. Eihän mikään jaosto pystynyt sellaista yksin viemään läpi.

”Sen muistan, että tuolloin vuoden 1956 vuosikokouksessa puheenjohtajasta ei äänestetty lainkaan”

”Peeke” Mikkonen oli toiminut vuodet 1954 ja 1955 Reippaan pääseuran sihteerinä. Vuosikokouksessa tammikuussa 1956 tuli sitten vuoro astua seuran peräsimeen.

- Sen muistan, että tuolloin vuoden 1956 vuosikokouksessa puheenjohtajasta ei äänestetty lainkaan. Valintani oli siis yksimielinen. Saattoi olla, että joku

kokouksen osanottajista vain esitti minua.

- Ennen puheenjohtajuutta olin tosiaan pari vuotta Reippaan sihteerinä, Tuomisen Saku oli tuolloin pöydän päässä. Saku oli hiljainen, mutta toisaalta hoiti tehtävät aivan mallikkaasti. Hänet oli käsittäkseni valittu tehtävään kahdesta syystä. Ensinnäkin hän oli tuolloin Reippaan näkyvin urheilija ja samalla hänellä oli suhteita liike-elämään. 1950-luvun alussahan seuran talous ei ollut kovin kummoinen eikä innokkaita nuijanheiluttajia tahtonut oikein löytyä.

Uudella puheenjohtajalla oli selvä ajatus seuran taloudenpidosta.

- Velkaa Reippaan ei tarvinnut minun aikani ottaa, siitä pidin kiinni ja halusin hoitaa asiat tuota periaatetta noudattaen.

Vakaan taloudenpidon lisäksi muukin seuratoiminta oli 1950-luvun puolessavälissä ja hieman sen jälkeen hyvissä hoteissa.

- Nuorten toiminta oli minun aikani Reippaalla hyvin voimakasta. Tulin jäsenistön kanssa hirveän hyvin toimeen, kaikki olivat niin innostuneita urheilusta. Vanhemmat jäsenet olivat miltei jokainen hyviä tuttujani ja yritin kohdella jokaista tasapuolisesti.

- Urheilullisen menestyksen kannalta mieleen jäi erityisesti pyöräilijä Kauno Meriläinen, joka menehtyi valitettavasti varsin nuorena syöpään. Helsingiläiset kosiskelivat Kaunoa monet kerrat harjoittelemaan ja edustamaan sikäläistä seuraa. He huomasivat, että hän on lahjakas rata-ajaja, mutta häneltä luonnistui lisäksi sprintti- ja aika-ajotkin. Kyllä Kauno voitti täälläkin kerran kälviäläisen maarata-ajojen Suomen mestarin. Erikoista oli, että nopeudesta huolimatta Kaunolta luonnistui maantieajokin.

1950-luvun puolenvälin Reipas oli todellinen urheilun yleisseura. Jaostoja oli peräti yhdeksän.

- Oikeastaan, vaikka Reippaalla olikin 1950-luvulla peräti yhdeksän jaostoa, meillä ei ollut kuin kaksi itsenäistä yksikköä emoseuran lisäksi, hiihto ja yleisurheilu. Naisilla oli tosin oma jaosto, mutta muun muassa pyöräilyssä ja luistelussa valittiin vain kolmijäseninen toimikunta.

- Huvitoimikunta järjesti esimerkiksi Juhannusjuhla Ounasvaaralla. Tuohon aikaan niitä pidettiin vuorovuosina SVUL:n ja TUL:n seurojen kesken. Aika tuottavaa hommaa se Reippaallekin oli, jos ei sattunut satamaan.

Lisäksi Rovaniemen Reippaalla oli alajaosto, joka

toimi Saarenkylässä.

- Saaren Reipashan ei ollut minun puheenjohtaja-aikanani hirveästi yhteydessä emoseuraan. Heillähän oli soittokunta, joka kävi esiintymässä, jos oli jotain juhlia, ja jotain kuntoilu-urheilua. Saaren Reipas toimi hyvin itsenäisesti ja hoiti esimerkiksi talousasiansa itse. Alajaoston sieluna olivat Maliset, Orvo ja Alli. Minulla on sellainen mielikuva, että Karvon Reipas kuului Saaren Reippaaseen, mutta nimi vain oli toinen.

Seuratyöskentely ja suhteet naapuriseuroihin pysyivät Pentti Mikkosen puheenjohtaja-aikana kokonaisuudessaan varsin hyvällä tolalla.

- Ei voi sanoa, että Reippaan sisällä olisi ollut mitään isompia hankauksia eri lajien kesken. Eikä myöskään muiden rovaniemeläisten seurojen kesken. Esimerkiksi pyöräilyssä kävimme lukkolaisten kanssa kisareissuja samalla autolla. Että ei meillä keskenään ollut mitään erimielisyyksiä lajin edustajien kesken. Tosin reipaslaiset ja lukkolaiset saattoivat kalastella toisiltaan hyvää pyöräilijää omaan talliinsa, mutta sehän on täysin luonnollista eikä sille laitettu paljonkaan painoarvoa. Ainoastaan silloin, kun jaettiin seuroille määrärahoja, saattoi esiintyä kahnasta.

- Yksi esimerkki rovaniemeläisten pyöräilyihmisten hyvistä suhteista ajoittuu Ounaksen Pyörä-Poikien aikaan. Lapin Lukko oli järjestämässä Pohjois-Suomen mestaruuskilpailuita eikä Pyöräilyliitolla ja TUL:llä ollut astunut vielä yhteistoimintasopimus voimaan. Se oli kylläkin tehty valmiiksi ja astumassa voimaan seuraavalla viikolla. No, Saarelan Kalle johti Lukon pyöräilyä ja toimi tuon kisan johtajana. Hänelle ehdotettiin, eikä kisoja voisi siirtää viikolla eteenpäin. Kalle sanoi, että mitä niitä siirtämään, tulkaa vaan pyöräpoikienkin ajajat kisailemaan. Muistutushan siitä seurasi liitosta, mutta ne kisat pidettiin. Kalle raatasi jälkeensä, että hän vain heittäytyi tyhmäksi ja selitti liittoon luulleensa sopimuksen olevan jo voimassa. Eipä sillä, pidettiin sitä Rovaniemellä seurojen kesken pyöräilykilpailuita paikallisesti silloinkin, kun yhteistoimintasopimusta ei ollut voimassa.

”En tullut edes kysyneeksi, ketkä kaikki tuota vallankaappausta suunnittelivat ja olivat toteuttamassa, ei se minua kiinnostanut”

Tullaan Reippaan historian kannalta erittäin mie-

lenkiintoiseen aiheeseen. Vuosikymmenten kuluessa seuraveteraanit ovat spekuloineet, mitä Pentti Mikkosen puheenjohtaja-ajan loppuvaiheessa oikein tapahtui ja etenkin, millaisia vaikutuksia sillä oli Reippaan toimintaan. Mikkonen joutui luopumaan Rovaniemen Reippaan puheenjohtajan tehtävistä vuonna 1957.

- Puheenjohtajuuden loppuminen kesken vuotta oli näin jälkempäin ajateltuna aivan tyhjänpäiväinen homma. Sääskilahden Eskohan siihen sitten tuli minun tilalleni. Tämä oli melko varmasti syyskesällä 1957, sillä olin silloin käymässä Etelä-Suomessa Tampereella TUL:n pyöräilyjaoston järjestämällä valmentajapäivillä. Ne kestivät kaksi päivää.

- Sillä välin oli pidetty salainen kokous, mutta minulla oli siellä kylläkin ”vakooja”. En tullut edes kysyneeksi, ketkä kaikki tuota vallankaappausta suunnittelivat ja olivat toteuttamassa, ei se minua kiinnostanut. Minulle oli samantekevää, en olisi kuitenkaan enää jatkanut pestiä vuoden 1958 vuosikokouksen jälkeen.

Pentti Mikkosen seuraajaksi tuli Esko Sääskilahti.

- Sääskilahti teki seuralle velkoja aika paljon. Se oli hyvin tiedossa, että Reipas tulee saamaan takkiin taloudellisesti, kun puheenjohtajaa vaihdettiin. Ja näin tapahtuikin. Homma meni monelta osin mönkään. Eipä sillä, kyllä Esko oli organisoijana aivan hyvä, mutta raha-asioihin hänen ei olisi pitänyt saada puuttua.

Samoihin aikoihin työväen urheiluliikkeen sisäiset ristiriidat olivat alkaneet voimistua. Työväen Urheiluliiton sisällä käytiin valtataistelua, joka heijastui kentälle ja miltei välittömästi myös SDP:hen puolueena.

- Reippaassa ei puhuttu minun puheenjohtaja-aikanani TUL:n sisäisistä riidoista. En ainakaan itse kuullut moisesta. Poliitikka on toinen luonto eikä siellä pääse koskaan ilman riitoja. Paikallisessa sd-työväenyhdistyksessä virtaukset eri suuntiin olivat vahvempia. Minun isäni oli yksi demareiden rovaniemeläisistä edustajista eräässä SDP:n puoluekokouksessa, jossa näitä asioita käsiteltiin. Ja ainoa, joka piti puheenvuoron.

- TUL:ssa eripuraa lietsoi Pekka Martinin valinta puheenjohtajaksi vuonna 1956. Erikoista kyllä, Martinhan oli alun perin Väinö Leskisen junttamies, mutta vaihtoi sittemmin puolta. Molemmat olivat persoonina samanlaisia, suoraviivaisia, melko röyhkeitä, vallanhimoisia ja malttamattomia. Sen huomasi Pajulahdessa yhdessä TUL:n tilaisuudessa,

kun yksi osanottaja takelteli omassa puheenvuorossaan. Martin lohkaisi puheen jälkeen hänelle, että annahan paperi seuraavalla kerralla sellaiselle, joka osaa lukea. Kukaan ei viitsinyt episodin jälkeen puhua mitään. Martinin kanssa täytyi olla kova naama, jos meinasi pärjätä.

Tapahtumat työväen urheiluliikkeen sisällä johtivat siihen, että TUL hajosi ja osa sen jäsenseuroista perusti oman keskusjärjestön, Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton joulukuussa 1959. Reippaassa löytyi sen kannattajia, mutta lopulta liittyminen tapahtui vasta vuonna 1963.

- En tosiaan ollut enää Reippaassa mukana, kun TUK perustettiin. Tiesin kyllä sen, ketkä kannattivat uutta keskusjärjestöä. Malisen Orvo sitä ajattelulinjaa veti ja halusi seuran ”Tukkiin”. Syyt siihen olivat poliittiset. Minulla on käsitys, että monet demarit luulivat silloin TUK:sta tulevan suuremman ja vaikutusvaltaisemman kuin siitä lopulta tulikaan. Sehän kuivui tavallaan myöhemmin kokoon ja jäi keskusjärjestönä kääpiöksi. Ei TUK:illa ollut käytännön menestymismahdollisuuksia, kun valtaosa TUL:n jäsenistä ei lopulta halunnutkaan liittyä siihen.

Mikkonen toimi jonkin aikaa Reippaan puheenjohtajuuden jälkeenkin vielä Rovaniemen sd-työväenyhdistyksen nuorisosaston vetäjänä. Tuolloin puolue oli jo pahasti hajalla.

- Samansuuntainen asia oli puolueen ja TUL:n ohella SDP:n nuorisoliiton hajoaminen toukokuussa 1959. Paikallisen nuorisosaston puheenjohtajana olin sen perustamisesta lähtien siihen saakka, kun se hajosi. Liityin itse sitten TPSL:ön. Saavalaisen Niilo oli siihen aikaan työväenyhdistyksen puheenjohtajana. Meillä oli kyllä useasti erilaisia näkemyksiä asioista, en nimittäin halunnut olla mikään käskyläinen. Mutta ne erimielisyydet eivät liittyneet poliittiseen ajatteluun vaan ennemminkin luonne-eroihin.

”Reippaan toimintaan en osallistunut puheenjohtajavaihdoksen jälkeen millään tavoin, vaikka ei toisaalta ollut minkäänlaista vihaa eikä kaunaa seuraa kohtaan”

Pentti Mikkosen urheilutoiminta jatkui Rovaniemen Reippaan jälkeen vuosikausia lajin paikalliseksi erikoisseuraksi 9. marraskuuta 1958 perustetussa Ounaksen Pyörä-Pojissa.

- Reippaan pyöräilijät vain halusivat perustaa oman

seuran. Jos siihen pitää jokin syy löytää, niin kai se oli sitten raha. Ei OPP:n perustaminen ollut minusta lähtöisin eikä siitä, etten enää ollut Reippaan puheenjohtaja.

- Ennen sitä pyöräily oli ollut Reippaan tähtilaji. Pyöräilijöiden lähteminen pudotti seuran urheilullista menestystä. Pääosaa alkoivat esittää nuoret, vaikka toisaalta luistelijoita tulikin hieman myöhemmin Reippaaseen.

Uuteen seuraan liittyivät käytännössä kaikki Reippaan entiset kilpapyöräilijät. Marraskuussa 1958 sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Veikko Ruuskanen ja sihteeriksi Eero Lehtoniemi sekä johtokuntaan Reippaan polkijoina tutuksi tulleet Kauno Meriläinen sekä Jouni ja Aaro Peuraniemi.

- Ensimmäiseksi rahastonhoitajaksi valittu Erkki Simonaho ei kuulunut Reippaaseen eikä johtokunnasta myöskään Jorma Liinamo. Olin minä itsekin Pyörä-Poikien puheenjohtaja hieman myöhemmin seitsemän vuoden ajan.

- Tänä päivänä Pyörä-Poikien asiat ovat hyvällä tolalla ja se onkin lajin ainoa rovaniemeläinen erikoisseura. Itse asiassa koko Lapin valtaseura, jolle on tullut mukavaa menestystäkin. Välillä kuvioita tosin sotki Rovaniemen Lappi, joka otti pyöräilyn ohjelmaansa. Osa OPP:n porukastahan siirtyi silloin sinne.

Nykyisin entinen Reippaan puheenjohtaja on seuran kunniajäsen järjestysnumerolla yksi.

- Reippaan toimintaan en osallistunut puheenjohtajavaihdoksen jälkeen millään tavoin, vaikka ei toisaalta ollut minkäänlaista vihaa eikä kaunaa seuraa kohtaan. Ja tarjottiin minulle seuraan tuloa uudelleen, Kallion Veijo siitä aikanaan soittelikin.

- 90-vuotisjuhlissa minusta tehtiin Reippaan kunniajäsen. Se oli hieno tilaisuus, jossa oli läsnä vanhoja reipaslaisia. Värysen Vilho muun muassa, joka oli vuosien ajan Reippaan varsinainen takapiru.

Pentti Mikkosen herrasmiesmäisen älykkäiseen, rauhalliseen ja analyysoivaan olemukseen sopii hyvin vuosikymmeniä urheilun ohella jatkunut toinen, spesifi harrastus.

- Harrastan edelleen tähtitiedettä. Nykyisin tosin lähinnä vain kirjojen kautta, näkö on mennyt sen verran huonoksi. Mutta seuraan alaa hyvinkin tarkasti, mielenkiintoista kaikki aiheeseen liittyvä on ja herättää jos jonkinmoisia kysymyksiä pohdittavaksi. Aikaisemmin tarkkailin taivasta enemmän ja olen onnistunut kuvaamaan muun muassa komeettoja.

Pentti Mikkonen

** 15.2.1925*

*Rovaniemen Reippaan
puheenjohtaja 1956-1957*

Rovaniemen Reippaan kunniajäsen nro 1.

Pertti Sinkkonen

” Senaikaista rahaa näytti seuran tilillä olevan jäljellä alle tuhat markkaa, kahdeksansataa ja jotain”

PERTTI SINKKONEN – KAATOI KARHUN

”Me muutimme Rovaniemelle 1939 syksyllä ja asuimme aluksi Kittiläntien varressa Heiskarin pajasta vähän ylöspäin ja myöhemmin alempana Kylmälän talossa. Evakon jälkeen kansakouluni alkoi Vanhantorin laidalla ja jatkui Keskuskansakoulussa, opettajana Eero Urponen. Välitunneilla joskus nahisteltiin. Sen muistan, että Väinö Mustalampi oli samalla luokalla ja tosilailta kovanyrkkinen. Se uskalsi lyödä isompiakin. Oli se sitkiä tappelija. Isojen koulupoikien joukkoon kuului myös semmosia kasvatuslaitoksessa olleita. Kerran yksi tällainen poika uhitteli minua keskellä kauppalaa meisselillä. Mie pistin käden taskuun ja sanoin, että mullakin on täällä ase. Uhittelijan pokka petti ja hän häipyi.

Mie kuuluin Ratantaustan poikajengiin. Tehtiin me pieniä pommejakin. Apteekista haettiin kurlaussuolaa. Se oli jotain ”karbonaattia”. Se sekoitettiin hiileen. Seosta lorautettiin hylsyyn ja sytytettiin sytytyslangalla. Näitä kranuja me viskeltiin toistemme joukkoon. Räjähdyks kuuluu, muttei repinyt hylsyä, eikä aiheuttanut vahinkoa. Pesäpallo oli kova sana. Pelattiin usein Sahanperää vastaan. Sen joukkueeseen kuuluivat myös Juhani ja Kalevi Oksman. Meidän porukkaan kuului Harjuniemen Pentti, ihan mahoton lyöjä. Useasti hän iski pallon kentän taakse, joskus kadoksiin asti. Me pärjättiin hyvin. Järjestin mie monesti kesäisin lähialueen pojille juoksu- ja hyppykilpailuita. Joskus saivat palkinnoksi minun tekemiäni kuparimitaleita, joissa oli palkintonumerot. Peltisaksilla kuparilevystä ne leikkasin koulussa ja stanssasin numerot. Kilpailuissa oli myös osanottomaksu. Kesäolympialaisiin -52 osallistuin Lapin Poikien ryhmän mukana. Menomatalla juna suistui kiskoilta ja meillä jäi näkemättä ”Satupekan” kymppin juoksu. Joka päivä käytiin stadionilla ja jännää oli.

Ketunpyyntin mie innostuin isän opastuksella ja virittelin Korkalovaaraan rautoja. Siellä ei silloin ollut asutusta. Sai vapaasti kulkea. Se oli hyvää pyyntialuetta. Aikuisiässä, paljon myöhemmin innostuin haulikkoammunnasta ja kennel-toiminnasta. Muka-

va harrastus sekin. Luisteluinnostus lähti käyntiin 50-luvulla. Lähellä nykyistä uimahallia oli isoja leveitä ojia. Ojissa oli vettä. Kun ojien jää kesti, mentiin opettelemaan luistelua. Aluksia nilkat nuljuivat ja lähiaidasta haettiin tukea huterille jaloille. Sitten siirryttiin Harjulammelle.

Vuonna -51 olin jo kolmas koululaisluistelussa ja sain kunniakirjan. Naapurissa asuivat Jorma ja Jouko Jokinen. Minullakin veli-Jorma ja me ruvettiin kulkemaan Lapin Poikien harjoituksissa. Muistaakseni seuran puitteissa oli alkanut jo paria vuotta aiemmin pikaluistelun valmennustoiminta, jota veti kauppiaat Virtanen ja Hirvisalo, joilta sai ostaa pikaluistimia. Mäntyvaarassa treenattiin ahkerasti luistelukävelyä. Meidän kaikkien kehitys oli nopeaa. Mie pärjäsin ja voitin monissa kilpailuissa, eivätkä ne kaikki olleet pieniä tapahtumia.

Eräänä vuonna Suomen pikaluistelujoukkueeseen Norjaa vastaan kuului Lapin Lukosta Jokisen ja Sinkkosen veljekset, siis neljä täältä Rovaniemeltä sekä kaksi muuta etelästä. Veljeni Jorma oli ilmeinen lahjakkuus luistelijana. Hän voitti peräkkäisinä vuosina viisi nuorten Suomen mestaruutta. Mutta sitten, niin kuin elämässä liiankin usein käy huippuyksilöille, joka nousee raketin tavoin kuuluisuuteen, tempaa ”elämä” mukaan ja lupaava ura kääntyy

laskuun. Se on tuskallista perheelle, läheisille ja ystäville, mutta hyväksyttävä tosiasia.

Talvisodasta mie muistan sen verran, että me juostiin pommituksia pakoon syvälle Korkalovaaran metsiin ja soille. Yksi tai kaksi pommia putosi samalle suolle. Ne sujahtivat melko syvälle mättäikköön ja pehmeä maa-aines vaimensi räjähdysten tuhovoimaa. Maa vavahti ja muta lensi korkealle. Jäätyneitä suopaakkuja ilmassa. Näky on yhäkin

muistissa.

Asuessani 60-luvulla Sodankylässä metsästelin usein Asko Kietäväisen kanssa. Loka altaan vettä ei oltu vielä nostettu. Siellä maisemissa juoksi karhu vastaan. Toisella laukauksella kellistyi. Lähellä asui muuan poromies, joka neuvoi miten kontio pitää nylkeä, jotta taljaa ei turmeltaisi. Lihat osti joku kauppias. Taljaa ei taida enää olla.”

**Ote Arne Selanderin kirjasta
Rovaniemen kauppalanpojat**

Kolmannen Reippaan viimeisiä toimintavuosia sävyttivät taloudelliset vaikeudet ja työväenurheilua repineet kiistat, joilla oli heijastusvaikutuksensa 50 vuotta täyttäneeseen yleisseuraan. Urheilulliseksi valtalajiksi kehittyi 1950-luvun loppua kohden luistelu. Aivan vuosikymmenen lopussa Rovaniemen Reipas sai luistelutalliinsa merkittävää vahvistusta, kun kansallisella kärkitasolla kilpailleet Sinkkosen veljekset Jorma ja Pertti liittyivät seuran riveihin. Pertistä tuli kaksi vuotta myöhemmin Erkki Ylipäävalniemen luovuttua tehtävästä Rovaniemen Reippaan kolmannen tulemisen viimeinen puheenjohtaja.

Sinkkosten luistelu-ura alkoi Lapin Pojissa

Veljeskaksikon taival luisteluratojen parissa sai alkunsa 1950-luvun alkuvuosina.

- Oltiin Jorman kanssa alun perin Lapin Pojissa, josta meidän ura lähti käyntiin 1950-luvun alussa. Maisonvaaran Pekka oli yksi mieleenpainuvimmista 1950-luvun rovaniemeläisistä luistelupersoonista. Rovaniemellehän luistelun olivat tuoneet kauppiaina toimineet Väinö Hirvonsalo ja toinen mies, jonka sukunimi oli Virtanen. En muista hänen etunimeään, mutta hänen liikkeestään ostin ensimmäiset omat luistimeni. Opettelin luistelemaan pikaluistimilla. Hokkareilla oli sitten myöhemmin vaikeampi oppia luistelemaan, mikä on aika yllättävää.

Lapin Pojat lopetti oman toimintansa seurafuusiossa. Monen rovaniemeläisen urheiluseuran yhteensulautumisesta syntyi Lapin Lukko, joka otti muiden lajien ohella ohjelmaansa myös luistelun.

- Ryhdyimme edustamaan Lapin Lukkoa vuonna 1953. Minusta tuntuu, että Reippaalla ei tuolloin ollut luistelutoimintaa juuri ollenkaan. Ainakaan kilpailumielessä sitä ei muistaakseni Reippaassa vielä

siihen aikaan harrastettu.

Velipoika Jorman ura eteni 1950-luvulla mukavasti. Plakkariin kertyi eri ikäluokkien SM-mitaleita ja vuonna 1958 hän pääsi edustamaan Suomea jopa MM-kisoissa. Samana vuonna menestystä oli tullut SM-kisoista 10 000 metrin hopean ja 5 000 metrin pronssin arvoisesti. Vuonna 1959 Jorma oli luistelun SM-kisojen yhteispisteissä kolmas sekä puki Suomipaidan päälle maaottelussa Norjaa sekä Leningradia vastaan. Pertin uran saavutukset eivät olleet aivan tätä luokkaa, mutta luistelun SM-kisoihin Reippaan tuleva keulakuva kuitenkin 1950-luvulla otti osaa.

”Ei Reippaan luistelussa niinä vuosina ollut varsinaista vetäjää tai valmennuk- sen johtohahmoa”

Sekä Pertti että Jorma Sinkkosen Lapin Lukon edustusasu vaihtui talven 1959 jälkeen Rovaniemen Reippaan kuoseihin. Luistelu oli ylipäänsä Rovaniemellä kovassa huudossa ja Reippaastakin löytyi nuoria lajin harrastajia runsaasti.

- On aika vaikea sanoa näin jälkepäin yhtä yksittäistä selvää syytä seuranvaihtoon Lukosta Reippaaseen. Isämme oli toki toiminut laaja-alaisesti Kansantalon piirissä. Hän muistutti aina, että miksemme voisi edustaa Reipasta. Tuttuja seurassa oli paljon. Muun muassa Koistisen Tauno ja Säaskilahden Esko, jotka eivät varsinaisesti kuitenkaan olleet luistelijoita. Mutta ehkä nämä olivat ne syyt, miksi sitten siirryimme Reippaaseen. En nimittäin sillä tavalla itse koskaan ollut Kansantalon harrastustoiminnassa mukana. Reippaan kokoukset olivat sitten niitä tilaisuuksia, jolloin talolla tuli käytyä.

Monialaisella yleisseuralla oli ohjelmistossaan vielä vuosikymmen vaihdetta lähestyttäessä useita

urheilulajeja. Luistelijoiden kesäharjoitusmuotona ollut pyöräily oli kuitenkin siirtynyt miltei kokonaisuudessaan muualle.

- En kilpaillut, mutta harrastin pyöräilyä luistelun oheisharjoitteluna. Pyöräilyähän Reippaassa oli 1950-luvulla harrastettu melko tavalla. Seuran entinen puheenjohtaja Pentti Mikkonen oli sellainen urheilumies, että hän harrasti kaikkea suurella sydämellä, vaikka kyvyt eivät aina riittäneetkään. Urheilumyönteinen ihminen hän oli ilman muuta, sellainen mielikuva minulla hänestä jäi. Hänhän oli perustanut pyöräilyseura Ounaksen Pyörä-Pojat jo ennen kuin minä liityin Reippaaseen.

Reippaan väreissä Pertti osallistui muun muassa TUL:n luistelumestaruuskilpailuihin Helsingissä 5.-6. tammikuuta 1960. Paras sijoitus tuli 5 000 metrillä, jossa hän oli kuudes.

- Sen muistan, että 1 500 metrillä luistelin maailmanmestari Juhani Järvisen parina. Pääsin samalle suoralle, mutta takkiin tuli rankasti. Sijoitus sillä matkalla näyttää olleen seitsemäs ja 500 metrillä 11:s. Olin aika hidas, pidemmät matkat sujuivat paremmin.

- Järvinen oli tuohon aikaan lajin mestarismies. Hänen luistelutyyliään ei kuitenkaan kannattanut matkia. Se ei ollut sellainen kuin sen olisi pitänyt olla. Juhani ei ollut myöskään kestävyyttä tarpeeksi. Se kai esti hänen edelleen kehittymisensä luistelijana.

Pertti ja Jorma Sinkkosen ohella Reippaan miesluistelijoiden parhaimmiston 1960-luvun alussa kuului myös Kauko Iljin.

- Sellainen mielikuva jäi, että Iljininkin luistelu-ura jäi hieman kesken.

Reippaan pitämässä luistelun hokkarikilpailuissa oli kymmeniä luistelijoita, joskus jopa toiselle sadalle kivunnut osanottajamäärä. Seuran tyttöluistelijoiden parhaimmiston edustivat Kaija-Liisa Keskivitikka ja Maila Ankkuri, jotka kuitenkin vuoden 1961 syksyllä siirtyivät Lapin Lukkoon.

- En valmentanut tätä kaksikkoa, mutta kyllä he kävivät jäällä samaan aikaan harjoittelemassa. Kaija-Liisahan menestyi muutama vuosi myöhemmin erinomaisesti ja oli olympialaisissa parhaimmillaan neljäs.

- Ei Reippaan luistelussa niinä vuosina ollut varsinaista vetäjää tai valmennuksen johtohahmoa. Kohokohtia olivat ne tilaisuudet, kun TUL:n luiste-

lualmentaja Reino Erävaara tuli Rovaniemelle jatkamaan harjoitusoppejaan ja vetämään harjoituksia. Kaikki harrastivat asiaa omalla tavallaan. Luulen, että jos luistelutoimintaa olisi hoidettu keskitetymmin, niin siitä ei sitten olisi lähdettykään niin helposti pois eikä toiminta olisi loppunut.

Harjoitteluolosuhteet Rovaniemellä kysyivät rakkautta lajiin.

- Omana aktiiviaikana radat putsattiin itse ennen harjoitusta kolalla lumesta. Rata oli jonkinmoisessa kunnossa, kenttämiehet jäädyttivät minkä jäädyttivät. Harjoittelimme luistelua sekä Keskuskentällä että Korkalovaaran kentällä. Voimaharjoitteluaikin oli runsaasti mukana. Mäntyvaaran soramontulla juostiin sauvoilla alhaalta ylös, sekin oli kovaa hommaa. Kunto nousi mukavasti. Puntit teimme itse sitten, että valoimme kurkkupurkit sementtiä täyteen ja laitoimme tangon väliin. Sillä sitten treenasimme. Myös yhden jalan ponnistusta harjoiteltiin paljon, sata kertaa putkeen ja sitten jalanvaihto. Jo siihen aikaan ymmärrettiin, että luistelijalla pitää olla hyvä selkä ja hyvät jalat sekä tasapaino. Välillä tuli harjoitteluohjeita Erävaaran toimistosta. Kyllä senaikaisesta treenaamisesta on ollut valtavasti hyötyä myöhemmässä elämässä, sen olen huomannut. Minulla on erinomainen kävelykunto ja käyn kesäisin viikoittain samoilemassa.

- Ei meillä ollut luisteluharjoituksissa mitään varsinaista pakkasrajaa. Muistan, kun kerran otin Oulussa kilpailuissa osaa 10 000 metrille. Pakkasta oli 25 astetta, mutta päätin siitä huolimatta luistella. Nivuset siitä jäätyivät.

Kaikkien aikojen lupaavimmaksi rovaniemeläisestä luistelijaksi Pertti nostaa veljensä Jorman.

- Olen aina sanonut sen, että menestyvät urheilijat ovat siinä mielessä poikkeuksellisia ihmisiä, että he ovat lahjakkaita. He ovat lahjakkaita monessa lajissa ja asiassa. Tietyn tason saavuttaakseen urheilijan ympäristön pitää kuitenkin olla tätä menestystä tukeva. On monia esimerkkejä siitä, että ulkopuolisen paineen kasvaessa liian kovaksi sitä ei enää kestä.

Pelkkien hokkarikilpailuiden lisäksi Reipas järjesti kansallisia kilpailuita. 1.-2. helmikuuta 1961 seura isännöi Rovaniemellä kansainvälisiä luistelukilpailuita, jonka ulkomaiset osanottajat saapuivat Neuvostoliitosta. Kotimaista luisteluosaamista edustivat TUL:n seurojen teräskengät.

- Hotelli Polarissa oli näiden kisojen banketti. Nämä leningradilaiset luistelijat eivät olleet aivan maail-

man huippuja, mutta eivät ne mitään huonojakaan olleet. Ei me niille pärjätty. Tällä seurajoukkueella oli muuten naisjohtaja ja urheilijoilla kova kuri, se muistuu mieleen. Jos määrättiin, että tietynä kelsonaikana he menevät nukkumaan, niin näin myös tapahtui. Että kyllä he tosissaan luistelua harrastivat.

”Minut siihen tehtävään sitten vähän kuin puoliväkin valittiin”

Vuonna 1961 Reipasta kaksi kautta luotsannut Erkki Ylipaavalniemi luopui puheenjohtajan tehtävistä. Tilalle valittiin Pertti Sinkkonen.

- Yksi kaunis päivä Erkki ilmoitti, ettei jatka enää seuran peräsimessä. Minut siihen tehtävään sitten vähän kuin puoliväkin valittiin. Ajattelin, että olisin puheenjohtajana sen aikaa, kun seuran tiliasioita selvitettäisiin. Einari Ijäs oli siihen aikaan Lapinmaalla konttoripäällikkö tai vastaava. Hän otti hoitaakseen seuran talouspuolen. En silloin nuorena miehenä siitä puolesta niin paljon ymmärtänyt eikä vanhaa tietoa taloudenpidosta ollut. No, taloudelliset velvoitteet saatiin kuitenkin täytettyä ja minun osuus oli oikeastaan siinä.

Rovaniemen Reippaan tilin saldossa vain ei enää ollut kehumista.

- Olen kuullut, että Eskot Palovaara ja Sääskilahti ne Reippaan taloudelliset asiat olivat sotkeneet. En voi itse kumpaakaan syyttää, kun en tiedä aiempia tapahtumia. Pankkikirjat olivat kuitenkin olleet Esko Palovaaran hallussa ennen kuin ne tuotiin minulle. Senaikaista rahaa näytti seuran tilillä olevan jäljellä alle tuhat markkaa, kahdeksansataa ja jotain. En tiedä, paljonko siellä aikaisemmin oli ollut, mutta summahan tarkoitti, ettei siellä käytännössä rahaa ollut. Hyvä puoli tilanteessa oli se, että saatiin kuitenkin kirjanpito tehtyä. Se oli seuran johtamisen kannalta parempi, että asiat olivat johonkin pisteeseen saakka hoidettu.

1960-luvun alkuun ajoittuivat myös työväenurheilun voimakkaat sisäiset ristiriidat. Työväen Urheiluliitosta oli eronnut tai erotettu joukko menestyneitä ja perinteisiä työväenurheiluseuroja. He olivat joulukuussa 1959 perustaneet oman keskusjärjestön TUK:n ja kuuluivat uuden järjestelyn kautta erikoisliittoihin. Monessa urheilulajissa TUL:n jäsenseurojen ja SVUL:ään kuuluneiden erikoisliittojen välillä ei 1960-luvun alussa ollut yhteistoimintasopimusta. Tämä tarkoitti samalla sitä, että TUL:n seurojen ur-

heilijoilla ei ollut osanotto-oikeutta SM-kilpailuihin tai kansainvälisiin arvokilpailuihin.

Näin oli myös Rovaniemen Reippaan luistelijoiden kohdalla. 3. joulukuuta 1961 pidetyssä kokouksessa Reipas päättikin liittyä kaikkien niiden urheilulajien erikoisliittojen jäseneksi, joita sillä oli ohjelmassa.

- Muistelisin, että olisin ollut mukana tuossa kokouksessa. Työväenurheilu oli silloin jo keskusjärjestötasolla jakaantunut kahtia ja Reipas kuului vielä TUL:ään. Poliitikka kuului siihen aikaan huomattavasti voimakkaammin urheiluun kuin nykypäivänä. Minun nähdäkseni yksittäisen urheilulajin harrastajille sillä ei ollut niin suurta merkitystä, minkä keskusjärjestön seurassa henkilökohtaisesti toimi. Pääasia oli, että sillä liitolla tai seuralla oli lajin toimintaa ja sille rahoitusta.

- Ylipäätään jos miettii näin jälkeenpäin sitä, että edustin muitakin urheiluseuroja ennen Reippaaseen liittymistä. Niiden historiikeissa ei mainintoja juuri ole. Tavallaan silloin on unohtettu menneisyys ja oma historia. Siitäkin huomaa, kuinka jyrkkää toimintaa on ollut. Voi olla, että se on heijastunut muutoksiin ja on sitten lähdetty muuttamaan asioita.

Saman vuoden syksyllä oli perustettu Reippaan palloilutoiminnan jatkajaksi Rovaniemen Työväen Palloilijat.

- En muista, että olisin ollut RTP:n toiminnassa mitenkään tiiviisti mukana. Asuin Rovaniemellä tosiaan enää vuoden 1962, joten siinäkin mielessä RTP:n asiat jäivät etäisiksi. Mutta sen ja myöhemmän Reippaan piirissä oli monta henkilöä, jotka tunsin hyvin. Fräkin Arvo ja Kallion Veijo olivat tietenkin ja Mäkelän Pertti, joka muutti sitten Rovaniemeltä Lappeenrantaan.

- Vilho Väyrynen oli seuran nokkamiehiä. Hänen veljensä Antero oli toiminut Oulussa Oulun Työväen Palloilijoiden puheenjohtajana vuosina 1957-1958. Siitä kai RTP nimensäkin lainasi.

Vuosi 1962 jäi viimeiseksi Reippaassa

Alkuvuonna 1962 Reippaalla oli vielä urheilutoimintaa jonkin verran jäljellä. Nuorille järjestettiin perinteisiä sisähyppykilpailuita ja reipaslaisia junioreita nähtiin luistinradalla muutamassa seuran pitämässä hokkarikilpailussa.

- Olen näköjään antanut toukokuun alussa haastattelun Lapin Kansaan Reippaan alkuvuoden toiminnasta. Siinä on tullut sitten kesä vastaan ja toiminta

on kaiketi hiipunut siihen.

- Tuo vuoden 1962 loppupuolisko oli tosiaan jo sellaista väliaikaa minun urheiluharrastamisen ja seuratoiminnan kannalta. Muutin vuoden 1963 alussa Sodankylään, jolloin luisteluharrastus sitten hiipui lopullisesti. Myös Jorman luistelu-ura loppui samoihin aikoihin. Rovaniemeltä muuton jälkeen luistelu ja muu urheilutoiminta jäivät vähäksi aikaa täysin toisarvoisiksi asioiksi. Vuonna 1965 aloin harrastamaan skeet-ammuntaa ja kuuluin myöhemmin Rovaniemen Ampujiin ja Metsämiehiin.

Rovaniemen Reippaan toimintaa Pertti ei juuri seurannut pitkään aikaan.

- Muutin tosiaan 1960-luvun alkupuolella Rovaniemeltä työn perässä ensin Sodankylään ja sitten Kemijärvelle. Parisenkymmentä vuotta asuttua myös Lahdessa, kunnes muutin takaisin Lappiin vuonna 1989. Silloin etelässä asumisen aikana Reippaan asioiden seuraaminen omalta osaltani jäi tyystin. Lomilla Rovaniemellä käydessäni näin kuitenkin aina välillä reipaslaisia, kuten Koistisen Taunoa, Sääskilahden Eskoa ja Fräkin Arvoa.

Tämän päivän seurasta kolmannen Reippaan viimeisellä puheenjohtajalla on joka tapauksessa selvä käsitys.

- Olen tyytyväinen siihen, että Reippaassa on nykypäivänä toimintaa ja myös menestystä. Menestystähän on tullut melko hyvin. Tavallaan nykypäivän Reipas on palannut juurilleen, seurassa perinteisesti harrastettuihin lajeihin. Voimailuahan oli eri muodoissa ohjelmassa miltei alusta lähtien, kuten yleisurheiluakin. Luistelu oli toiminnassa mukana vain vähän aikaa ja eli oman nousunsa ja laskunsa sekä paikkakunnalla että seurassa.

Entisen lajin taitajan näkemys luistelun nykytilasta Suomessa ja Rovaniemellä on kaksijakoinen.

- Luistelua tulee seurattua nykyisin jonkin verran, varsinkin kun suomalaiset ovat menestyneet lajissa melko mukavasti. Luistelu vaatii notkean lantion. Rataa pitää mennä viivasuoraan eteenpäin. Kun katsoo yleensä ottaen suomalaisia luistelijoita, kenties ei aivan näitä huippunimiä, niin he luistelevat radan laidasta laitaan. Toinen ongelma on se, ettei Suomessa tahdo löytyä pidempien matkojen spesialisteja ollenkaan. Se vaatii paljon ja harjoittelu on rankkaa.

- Minua ihmetyttää se, ettei täällä pohjoisessa tahdo millään syntyä luistelutoimintaa eikä Rovaniemellä taida olla edes rata talvella kunnossa.

Pertti Sinkkonen
Rovaniemen Reippaan puheenjohtaja
1961-1962

Kohti työväenurheilun hajaannusta

Rovaniemen Reippaan uudelleenperustamisen aikaan 1940-luvun jälkipuoliskolla työväenurheilun keskusjärjestötason asetelma oli muuttanut huomattavasti muotoaan verrattuna sota edeltäneeseen aikaan. Suomen poliittinen ilmasto oli monilta osin kääntynyt pääläelleen, kun koko itsenäisyyden ajan paitsiossa olleet ja pelkästään epävirallista toimintaa harjoittaneet kommunistit saivat oikeuden lailliseen puolue- ja poliittiseen työhön. Kommunistien tavoite muuttuneessa tilanteessa oli ilmeinen. He pyrkivät saamaan hallintaansa työväenliikkeen sisällä olleita järjestöjä, kuten yksittäisiä työväenyhdistyksiä, työväenyhdistysten omistamia työväentaloja samoin kuin vaikkapa yksittäisiä urheiluseurojakin.

Monen yhteiskunnan toimintalohkon ja työväenliikkeeseen kytköksissä olleen organisaation tapaan myös TUL:ssä käytiin ankaraa kamppailua vallasta. Osittain tästä syystä ja osittain tästä huolimatta TUL kasvoi 1940-luvun loppuvuosina ja vielä 1950-luvun alussa huomattavasti. Sen jäsenmäärä ylitti reilusti 200 000 hengen rajan. Aikakautta onkin luonnehdittu työväen urheiluliikkeen kukoistusvaiheeksi ja aktiivisuuden huippukaudeksi.

Suomalainen, monelta osin omaleimainen työväenliikkeen sisäisten toimintojen keskinäissuhde säilyi elinvoimaisena toisen maailmansodan jälkeisinä vuosina. Työväestö kiinnittyi työväenliikkeeseen edelleen melko pitkälle samalla tavoin kuin ennen sotia. Omaehtoisella, kokonaisvaltaisella työväenkulttuurin harrastamisella, jossa paikalliset työväentalot olivat toiminnan keskipisteitä, pystyttiin mahdollistamaan työn ja yhteisöllisyyden arvoille perustuvan työläisidentiteetin rakentamista. Varsinkin pienempien paikkakuntien ilmiönä olleen erilaisten sivistys- ja kulttuuriharrastusten limittäisen harrastamisen lisäksi luonnollinen osa työväenkulttuuria oli urheilu. Siksi useiden TUL:n urheiluseurojen toiminta kytkeytyi edelleen oleellisena osana paikallistason työväenliikkeeseen.

TUL oli painottanut vuonna 1945 tekemässään periaateohjelmassaan työväenkulttuurin kokonaisuuden ihannetta. Se oli asettanut tärkeimmäksi seuratyön perustaksi harrasturheilun yhdistettyinä jäsenistön henkiseen kasvatukseen. Tällaisen joukkourheilun näkyvimmiä huipennuksiksi muodos-

tuivat keskusjärjestön liitto- ja piirijuhlat, TUL:n järjestämät erilaiset toimintakilpailut kuten myös joukkoliikuntakampanjat. Toisaalta monessa TUL:n jäsen seurassa perinteisen työväestön liikuntakulttuurin edelläkävijänä ja seuratyön kulmakivenä olleen joukkovoimistelun asemat alkoivat kaventua kilpaurheilulajien kustannuksella.

Urheilupoliittisen kokonaisratkaisun etsintä 1950-luvun alussa

Suomalainen urheiluelämä valmistautui vuosikymmenen vaihtumisen jälkeen yhä kiivaammin lähestyviin Helsingin olympialaisiin. Jo talvisodan päättymisen jälkeen vuodesta 1940 lähtien TUL:n ja SVUL:n välillä oli miltei katkeamattomasti ollut voimassa yhteistoimintasopimus, joka oikeutti työväen urheiluseurojen jäsenten kilpailemisen muun muassa SM-kilpailuissa. Samalla työläisurheilijoilla oli mahdollisuus, suoritusastonsa edellyttäessä, tulla valituksi kansainvälisiin arvokilpailuihin. Edesauttaakseen Helsingin olympialaisten onnistumista parhaalla mahdollisella tavalla TUL ja SVUL solmivat marraskuussa 1951 linnarauhan, joka turvasi keskusjärjestöjen välisen yhteistoiminnan jatkumisen vuoden 1952 loppuun estäen samalla suomalaisten huippu-urheilijoiden seurasiirrot liittojen välillä.

Jo tätä ennen kesäkuussa 1951 pidetyssä TUL:n XII liittokokouksessa tehdyllä periaatepäätöksellä työväen urheiluliikkeen sosialidemokraattiset toimijat olivat hallinnollisen enemmistönsä turvin ryhtyneet

ajamaan urheilupoliittista kokonaisratkaisua, jonka tavoitteena oli TUL:n seurojen liittäminen osaksi uudentyyppistä valtakunnallista urheilun keskusjärjestöä. Neuvottelujen aloittamisesta tulevan valtakunnanliiton järjestömuodoista ja perustamisaikatauluista heti olympialaisten jälkeen sovittiin TUL:n ja SVUL:n kesken marraskuun 1951 linnarauhan solmimisen yhteydessä.

Vuoden 1952 puolella, ennen Helsingin olympialaisia TUL antoi ensimmäisen neuvottelumallinsa uudesta valtakunnanliitosta. TUL:n tavoitteena oli niin sanottu kokonaisratkaisu. Käytännössä tämä tarkoitti kaikki urheilunalat kattavan järjestelyn etsimistä. Lopullisesti onnistuessaan kokonaisratkaisu olisi merkinnyt uuden valtakunnanliiton perustamista ja vanhojen keskusjärjestöjen lakkauttamista tai niiden siirtymistä hoitamaan muita asioita, kuten kuntourheilua. Samalla kokonaisratkaisu olisi heikentänyt huomattavasti SVUL:ään kuuluvien erikoisliittojen eli lajiliittojen itsenäistä asemaa ja valtaa.

Erinäisten vaiheiden ja olympiakisojen aiheuttaman luonnollisen katkoksen jälkeen neuvotteluita uudesta valtakunnanliitosta päästiin jatkamaan syksyllä 1952. SVUL suhtautui kielteisesti kokonaisratkaisuun ja katsoi, että tie uuteen valtakunnanliittoon kulki erikoisliittojäsenyyksien kautta. SVUL:n mielestä seurat eivät olisi saaneet olla minkään keskusjärjestön vaan sen alaisten erikoisliittojen ja piirijärjestöjen jäseniä. Uudessa ratkaisuehdotuksessaan TUL esitti, että seurat olisivat sekä keskusjärjestöjen että erikoisliittojen jäseniä. Tämäkään ei SVUL:ää miellyttänyt. TUL oli rukautunut ratkaisuehdotuksen yhteydessä esittänyt, että erääksi uudeksi erikoisliitoksi olisi perustettu kansanurheilua vaaliva järjestö, jonka rungon TUL olisi muodostanut ja johon SVUL:n seurat olisivat luonnollisesti voineet liittyä mukaan. Kansanurheilujärjestöstä olisi näin ainakin alkuvaiheessa tullut TUL-enemmistöinen, mikä jossakin mielessä oli, ainakin SVUL:n puolelta, tulkittavissa TUL:n toiminnan jatkumiseksi.

SVUL:n erikoisliittojen itsenäistä asemaa ja toimintaa sekä selkeästi kilpa- ja huippu-urheilua puoltava asenne oli odotettavissa myöskin vertailtaessa keskusjärjestöjen jäsenseurojen urheilullista tasoa. SVUL:n seuroihin kuuluvien urheilijoiden kilpailumenestys oli ollut jo edelleen selvästi TUL:n urheilijoita väkevämpää. Tosin TUL:kin eli jäsenmäärän kasvun lisäksi 1940-luvun lopussa ja

1950-luvun alkupuolella suurta urheilullista kukoistuskauttaan ja panosti enenevässä määrin huippu-urheiluun. Olihan liiton urheilijoista jo Lontoon kesäkiisoissa vuonna 1948 olympiakultaa saavuttaneet keihäänheitossa Tapio Rautavaara sekä vapaapainissa Lenni Viitala. Lontoon sankareista Rautavaara tuli tunnetuksi koko kansalle myös näyttelijänä ja trubaduurina. Viitala puolestaan herätti Lontoossa hämmennystä myöhästymällä sarjansa palkintojen jaosta, joka suoritettiin otteluita seuranneena päivänä.

Varsinaisen urheilupoliittikan lisäksi valtakunnanliittoasiassa oli kysymys yleispoliittisista tavoitteista. Seppo Hentilä (1984) kirjoittaa, että vuoden 1952 valtakunnanliittoesitys oli TUL:n taholta laadittu tunnustelutarkoituksessa. Hänen mukaansa esityksen tosiasiallisena taustana olivat SDP:n urheilupoliittikan tavoitteet, joilla se pyrki vahvistamaan omia asemiaan SVUL:n erikoisliittojensa kautta hallitsemassa urheiluelämässä. Porvarillisten urheilujärjestöjen poliittisilla taustaryhmillä oli ollut kotimaisessa urheiluelämässä täydellinen määräysvalta eikä sosialidemokraattisilla toimijoilla, kommunisteista puhumattakaan, ollut vallitsevassa tilanteessa mitään asiaa maan urheilun johtopaikoille. Demareiden tavoitteena oli, että esitetyssä uudentyyppisessä keskitetyssä valtakunnallisessa organisaatiossa päätöksentekojärjestelmä noudattaisi poliittisia voima-suhteita.

Konkreettisia asemia ja valtaa demarit halusivat senkin takia, että porvarillisten toimijoiden käsissä olevat erikoisliitot pitivät urheilulajien kansainvälisten katto-organisaatioiden jäsenyysoikeuksien kautta hallussaan huippu-urheilun avaimia. TUL:n edustajilla ei ollut mahdollisuuksia päästä vaikuttamaan suomalaisten huipputasoon kansainvälisiin urheilukosketuksiin.

Tilanteessa oli luonnollista, että TUL:n kommunistit ja kansandemokraattinen ryhmä vastustivat jyrkästi kyseistä valtakunnanliiton rakentamista ja puolustivat työläisurheilun itsenäisyyttä. He pelkäsivät TUL:n menettävän kehityksen myötä itsenäisyytensä. Toinen ääri-vasemmiston vastustava argumentti perustui siihen, että puhuttu valtakunnanliitto oli vallitsevassa, 1950-luvun alun poliittisessä tilanteessa heidän mukaansa epäedullinen niin TUL:lle kuin koko työväenliikkeelle. Lisäksi TUL:n demareista vasemmalla olevien uhkakuvana oli, että kaavailun keskusjärjestöuudistuksen myötä jäse-

Väinö Leskinen (vas.) vastaanottamassa TUL:n puheenjohtajan nuijaa Olavi Suvannolta keskusjärjestön liittokokouksessa vuonna 1951. Kovapintaisena ja päämäärätietoisena poliittisena taktikkona tunnettu Leskinen oli keskeisessä roolissa Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton perustamiseen johtaneissa tapahtumissa 1950-luvulla. Kuva: TUK 1959-1979 – Työläisurheilijain toinen mahdollisuus.

nistö irtaantuu muusta työväenliikkeestä ja siirtyy porvariston ideologisen vaikutuksen piiriin.

Kommunistien ja kansandemokraattien pelot eivät kuitenkaan päässeet konkretisoitumaan, sillä TUL:n ja SVUL:n väliset neuvottelut uudesta keskusjärjestöstä sekä sen rakenteellisesta sisällöstä eivät lopulta tuottaneet toivottua lopputulosta. Kompastuski-veksi jäi kysymys erikoisliittojen asemasta. SVUL vaati erikoisliittojen aseman turvaamiseksi erillisiä sopimuksia. Historiallinen tavoite suomalaisen urheilun yhdestä, yhteisestä valtakunnanliitosta hautautui, vaikka se oli ollut lähempänä kuin koskaan aikaisemmin valtiollisen itsenäisyyden aikana.

Erikoisliittoasia kriisiytti TUL:n johtoa

TUL:n puheenjohtajaksi oli vuonna 1951 valittu Väinö Leskinen. Uusi puheenjohtaja, itsekkin vuoden 1937 työläisolympialaisten 200 ja 400 metrin rintauinnin voittaja, oli toiminut nuoresta iästään huolimatta TUL:n pääsihteerinä jo vuosina 1940-

1943 sekä Suomen Aseveljien Liiton sihteerinä vuosina 1943-1944. Lisäksi hän toimi muun muassa SDP:n puoluesihteerinä vuosina 1946-1957 ja valtioneuvoston jäsenenä useissa hallituksissa vuodesta 1952 lähtien. Leskinen, useissa liemissä keitetty kovapintainen poliittinen taktikko, idealisti ja taotoihminen, oli päättänyt omalta osaltaan tehdä kaikkensa yhdistääkseen suomalaisen urheilun. Hän korosti välttämättömyyttä saada luoduksi kaikille kansalaisille, urheilijoille, samanarvoinen asema kansallisen toiminnan ja erityisesti kansainvälisen kilpailuedustusten suhteen. Kuten TUK:n historiikissa (1990) kirjoitetaan, Leskinen ei katsonut vallinneiden organisaatioiden tarjoavan tällaista tasa-arvoa eikä edes omaavan täysitehoisia edellytyksiä sellaisen luomiseenkaan.

Suomalaisen urheilun yhdistämiseen liittyen ”leskisläiset”, kuten puheenjohtajaa ja puoluesihteerää tukeneita sosialidemokraatteja TUL:ssä ja SDP:ssä kutsuttiin, alkoivat kannattaa varsinkin kokonaisratkaisusuunnitelmien kariuduttua yhteisten valtakunnallisten erikoisliittojen muodostamista eli eri-

koisliittoratkaisuja eri urheilunaloilla. Leskinenkin kuitenkin halusi, että olemassa olevat keskusjärjestöt jatkaisivat toimintaansa ainakin tietyn siirtymäkauden ajan itsenäisinä keskittyen lähinnä kasvatus- ja valistustyöhön. Samalla hänen ja hieman myöhemmin ”marraskuun linjaksi” ristityn ajattelutavan ideana oli, että uusissa yhteisissä erikoisliitoissa TUL:n seuroille taattaisiin sääntömääräyksillä niiden asemaa ja vaikutusvaltaa vastaava edustus.

SVUL:ään kuulumaton Suomen Palloliitto (SPL) oli ennättänyt jo syyskuussa 1952 ehdottamaan TUL:lle yhteisen jalkapalloliiton muodostamista. Tällöin TUL oli torjunut esityksen. Perusteluina oli, ettei mitään erillISRatkaisuja tehdä ennen valtakunnanliittokysymyksen lopullista ratkaisua. Vaikka neuvottelut valtakunnanliittohankkeesta TUL:n ja SVUL:n välillä katkesivatkin vuonna 1953, oli yhteisen jalkapalloliiton asia esillä koko ajan. TUL:n puheenjohtaja Väinö Leskinen, varapuheenjohtaja Arvi E. Heiskanen sekä pääsihteeri Eino A. Wuokko allekirjoittivat 18. marraskuuta 1953 SPL:n puheenjohtaja Juuso Waldenin kanssa aiesopimuksen yhteisen lajiliiton muodostamisesta. Samalla TUL ja SPL sopivat yhteisen sarjatoiminnan jatkumisesta seuraavalla kaudella. Edellytyksenä oli, että vuoden 1954 aikana pyritäisiin määrätietoisesti aikaansaamaan koko maan jalkapalloilun kattava lajin erikoisliitto.

TUL:n liittoneuvosto käsitteli Palloliitto-sopimusta 22. marraskuuta 1953 ja 20. joulukuuta 1953 pitämässään kokouksissa. Liittoneuvoston kanta oli, että SPL:n kanssa solmittavan lopullisen sopimuksen ehtona oli vastaanlaisen periaatesopimuksen samanaikainen tekeminen myös valtakunnanliittokysymyksessä. Osa liittoneuvoston jäsenistä, joukossa oli myös sosialidemokraatteja, vastusti jyrkästi erillisten sopimusten solmimista erikoisliittojen kanssa. He näkivät, että Palloliitto-asiassa TUL:n puolelta neuvotteluihin osallistuneet olivat toimineet aiemmin sovitusta niin sanotun kokonaisratkaisun periaatteesta poikkeavasti ja siirtyneen ilman valtuuksia erikoisliittolinjalle. Samalla Palloliitto-asia paljasti julkisuuteen TUL:n sosialidemokraattisessa ryhmässä pinnan alla pidetyt mielipide-erot suhteessa urheilun keskusjärjestötason uudelleenorganisointiin. Alkoi väijäämätön prosessi työväenurheilun sisäiseen järjestölliseen hajaannukseen. Asiakysymysten lisäksi taustalla olivat jossain määrin myötävaikuttamassa tulehtuneet henkilösuhteet.

TUL:n demariryhmän sisäinen kahtiajakautuminen syveni edelleen vuonna 1954. TUL kävi tästä huolimatta vuoden aikana neuvotteluita SVUL:n kanssa valtakunnallisesta urheilun uudelleenorganisoinnista kokonaisratkaisupohjalta. Lokakuuisissa neuvotteluista SVUL oli ilmoittanut jatkavansa omalta osaltaan sen erikoisliittojen ja TUL:n välillä olevia yhteistoimintasopimuksia vuoden 1955 maaliskuun loppuun, mikäli TUL ryhtyisi neuvotteluihin SPL:n tapaisten erikoisliittosopimusten aikaansaamiseksi myös muissa urheilulajeissa. Käytännössä SVUL:n kanta merkitsi sillä erää kokonaisratkaisun hautaamista. Vuoden aikana TUL etsi kokonaisratkaisun ohella erikoisliitto-ratkaisumallia neuvottelemalla paitsi SPL:n, mutta myös SVUL:ään kuuluneen Suomen Urheiluliiton (SUL) kanssa yhteisen, valtakunnallisen yleisurheiluliiton perustamisesta.

SVUL:n kanssa käytyjen neuvotteluiden jälkeen TUL:n liittotoimikunta hyväksyi lokakuun lopussa 1954 ajatuksen, jossa ”kokonaisratkaisupyrkimyksen rinnalla ryhdytään neuvotteluihin valtakunnallisten erikoisliittojen muodostamiseksi valtakunnanliittoa silmälläpitäen”. TUL:n ylimääräinen liittokokous pidettiin Helsingissä 27.-28. marraskuuta 1954. Sen tärkeimpänä asiana käsiteltiin TUL:n jalkapalloilun yhdistämistä Suomen Palloliiton kanssa. Liittokokouksessa jalkapalloilun yhdistäminen ja erikoisliittoasia kokonaisuudessaan kuitenkin hylättiin. Enemmistö liittokokousedustajista oli edelleen kokonaisratkaisun kannalla, tosin Palloliitto-asiassa syntyi kompromissi valmistelujen jatkamiseksi. Kokouksen päätöksillä oli joka tapauksessa omat heijastusvaikutuksensa. Vuodenvaihteeseen 1954-1955 saakka TUL:n ja SVUL:n erikoisliittojen sekä TUL:n ja SPL:n välillä voimassa olleet yhteistoimintasopimukset raukesivat TUL:n kannalta viidellä merkittävällä urheilunalalla, jalkapallossa, yleisurheilussa, voimistelussa, painonnostossa ja pyöräilyssä.

Pääroolia TUL:n sosialidemokraattisen johdon kannalta odottamattoman ja vähintäänkin kiusallisen lopputuloksen syntymisessä näytteli keskusjärjestön demareiden oppositio, olivathan kommunistit vastustaneet alusta asti yhteistyötä porvarillisen urheiluliikkeen kanssa. Viimeistään tämä leskisläisille demareille hyvin epämieluisa päätös roihautti TUL:n sosialidemokraattisten toimijoiden sisäisen riidan ilmieliekkisiin. TUL:n sosialidemokraattisen opposition keulakuvaksi ja Väinö Leskinen haastajaksi oli syksyn 1954 aikana noussut moninkertai-

nen ministeri Penna Tervo. Hänen lähimpänä tukijana ja demareiden opposition primus motorina toimi silloinen TUL:n järjestöpäällikkö Pekka Martin.

”Väiski” lähtee, Penna Tervo tilalle TUL:n johtoon

Liittokokouksen yllätyksellisen tuloksen seurauksena leskisläisten hallussa ollut TUL:n liittotoimikunta päätti alistaa erikoisliittoasian vuodenvaihteen jälkeen pidettyjen TUL:n piirijärjestöjen sääntömääräisten kokousten käsittelyyn. Tällä pyrittiin saamaan selville koko TUL:n järjestökentän mielipide asiaan. Tempelinharjalle armottomassa ja kyseenalaisiakin keinoja sisältäneessä järjestösodassa nousi TUL:n Helsingin piiri, sillä sen kahdeksan edustajaa lopulta ratkaisivat demariyhmän lopullisen koostumuksen maaliskuun lopussa pidetyksi määrättyssä TUL:n ylimääräisessä liittokokouksessa. Helmikuun lopulla 1955 järjestetyssä Helsingin piirijärjestön kokouksen ratkaisevissa äänestyksissä leskisläiset lopulta hävisivät, kommunistien antaessa tukensa sosialidemokraattien oppositiolle, ”tervolaisille”. Leskisläiset syyttivät heitä yhteispeleistä kommunistien kanssa ja veivät asian SDP:n puoluetoimikunnan tutkittavaksi, tosin laihoin tuloksin.

Yhteistoimintasopimukset SVUL:n loppujenkin erikoisliittojen kanssa olivat katkolla maaliskuun lopussa vuonna 1955. Niinpä TUL:n ylimääräinen liittokokous kutsuttiin koolle 31. maaliskuuta 1955. Kokouksessa TUL:n kanta erikoisliittoasiaan ei kuitenkaan muuttunut ja jo kertaalleen hylätty esitys jalkapalloilun yhdistämisestä torpedoitiin uudelleen tervolaisien ja kommunistien äänin. Samalla aiempien erikoisliittoneuvottelijoiden tilalle vaihdettiin uudet henkilöt.

Puheenjohtaja Väinö Leskinen teki liittokokouksen tapahtumista omat johtopäätöksensä ja erosi TUL:n johdosta näytävästi. Häntä seurasivat muun muassa toinen varapuheenjohtaja Arvi E. Heiskanen sekä viisi muuta TUL:n liittotoimikunnan jäseniä. Lisäksi kevään 1955 aikana TUL:n organisaatiossa erosi tai erotettiin koko joukko leskisläisiä toimi- ja luottamushenkilöitä. Värikkäiden vaiheiden jälkeen esimerkiksi keskusjärjestön pääsihteeri Eino A. Wuokko sai lähteä. Toisaalta leskisläiset valtasivat tukikohdakseen Urheiluopistosäätiön, joka oli perustettu hoitamaan TUL:stä irrotetun Pajulahden

urheiluopiston asioita.

Seppo Hentilä (1984) toteaa, että TUL oli maaliskuun 1955 ylimääräisen liittokokouksen jälkeen pahemmassa umpikujassa kuin koskaan aikaisemmin. Yhteistoimintasopimusten katkeamisen johdosta oli ajautettu ennen Talvisotaa edenneeseen tilanteeseen eli urheilulliseen eristäytymiseen. Samalla TUL:n sosialidemokraattisen ryhmän sisäinen skisma alkoi heijastua SDP:hen puolueena. Se ei nimittäin kyennyt saamaan TUL:ssä demarien välillä meneillään ollutta riitaa millään ratkaistuksi. Kyvyttömyys oli SDP:lle kohtalokasta, sillä riidasta muodostui vähitellen osa 1950-luvun lopulla tapahtunutta koko sosialidemokraattisen puolue- ja järjestökentän hajaannusta. Muun muassa sittemmin SDP:n puheenjohtajana toimineen Kalevi Sorsan (1998) muistelmissa asia nähdään niin, että demareiden sisäinen välienselvittely TUL:ssä oli tosiasiallinen alkusoitto SDP:n repeytymiskehitykselle: ”TUL:stä se kaikki alkoi!”

Vaikka osa TUL:n liittotoimikunnan jäsenistä olikin eronnut tehtävästään, säilytti se päätösvaltaisuutensa. Leskisen eron jälkeen TUL:n toimikunta oli laatinut Penna Tervon johdolla esityksen uudesta mallista valtakunnanliittoratkaisuksi. Mallia nimettiin runko- eli r-sopimukseksi. Julkisuuteen sopimusesitys annettiin TUL:n liittotoimikunta taholta 12. huhtikuuta 1955. Leskisläisten leirissä uskottiin, että tervolaiset olivat neuvotelleet runkosopimuksen sisällöstä SVUL:n maalaisliittolaisten johtohenkilöiden kanssa jo ennen valtaannousua TUL:ssä.

Runkosopimus sisälsi suunnitelman urheilutoiminnan järjestelyistä väliajalla ennen valtakunnallisen urheilun keskusliiton lopullista perustamista. R-sopimus rakentui kokonaisratkaisun pohjalla siten, että keskusliiton perustaminen toteutettaisiin rinnan erikoisliittoratkaisujen kanssa. Välikauden aikana TUL:n seurojen oli esityksen mukaan mahdollista liittyä SVUL:n erikoisliittoihin joko varsinaisiksi tai muodollisiksi jäseniksi. Tosin SVUL:n piirijärjestöihin TUL:n seurojen ei ollut vielä tässä vaiheessa tarkoitus liittyä. Varsinaisiksi jäseniksi TUL:n seurat olisivat voineet liittyä sen jälkeen kun niiden oikeudet, kuten jäsenmäärä ja edustusoikeudet, olisivat tulleet lopullisesti selvitettyksi. Muodollisina jäseninä TUL:n seurat eivät olisi olleet erikoisliitoissa äänioikeutettuja, mutta urheilullisten kysymysten hoitamiseksi välikauden aikana olisi esityksen mukaisesti pitänyt kutsua erikoisliittojen hallintoon

TUL:n edustajia kussakin tapauksessa erikseen sovitettava määrä.

Tärkein asia r-sopimuksessa oli se, että välikauden aikana erikoisliitot olisivat olleet keskusjärjestöistä riippumattomia. Välikausi määriteltiin päättyväksi sen jälkeen, kun kaikilla erikoisliittoihin liittyneillä seuroilla olisi liittojen edellyttämät toiminta-oikeudet. Runkosopimuksessa oli myös maininta siitä, että välikauden päätyttyä vanhat, olemassa olleet keskusliitot olisivat suorittaneet sääntöjensä mukaiset toimenpiteet toimintansa lopettamiseksi. Käytännössä tämä tarkoitti myös TUL:n toiminnan lopettamista. Välikautena SVUL oli ensin esittänyt vuoden 1957 loppuun saakka ulottuvaa aikaa. Myöhemmin keväällä jatkuneissa neuvotteluissa tarkarajapäiväksi ei enää sisällytetty mitään ehdotonta määrääaikaa.

Runkosopimusesitystä käsiteltiin lyhyen ajan sisällä kolmannen kerran koolle kutsutussa TUL:n ylimääräisessä liittokokouksessa 14. huhtikuuta 1955. Tervon vetämän toimikunnan siihenastiset toimenpiteet hyväksyttiin kokouksessa sillä lisäyksellä, että myös yhteisen jalkapalloliiton perustamisjärjestelyt voitaisiin toteuttaa sen jälkeen, kun SVUL:n kanssa olisi saatu kokonaisratkaisun periaatteet riittävän selviksi. TUL:n kommunistiset liittokokousedustajat vastustivat luonnollisesti runkosopimusta. Heidän mukaansa sopimuksen hyväksyminen olisi merkinnyt TUL:n lopettamista.

Varsinainen liittokokous, joka oli TUL:n historiassa järjestysnumeroltaan XIII, oli vuorossa 19.-21. toukokuuta 1955. Päätöksiltään se muodostui osittain yllätykselliseksi. Kokous kaatoi vastoin ennako-odotuksia tervolaisten ajaman runkosopimusesityksen leskisläisten ja kommunistien äänin. R-sopimuksen hylkääminen merkitsi periaatteellista voittoa leskisläisten tavoittelemalle marraskuun linjalle. Linjan ytimenhän muodostivat erilliset sopimukselliset ratkaisut erikoisliittojen ja TUL:n kesken, jolloin TUL olisi organisaationa säilyttänyt ainakin jossain muodossa itsenäisyytensä ja tehtävänsä työväen urheiluseurojen aatteellisena yhdisteenä.

Runkosopimusesityksen kaaduttua leskisläisten aiemmin ajama palloliittoasia sai liittokokouksen siunauksen. Samalle puolelle asettuivat r-sopimuksen kaatajat, leskisläiset ja kommunistit. Valtaosa TUL:n jäsenseuroista, jotka olivat osallistuneet aiemmin

yhteistoimintasopimusten turvin SPL:n sarjaportaisiin, olivat hyväksyneet runsasta kuukautta aiemmin 8. huhtikuuta 1955 pitämässään omassa neuvottelutilaisuudessa Palloliiton esityksen. SVUL:ään kuulumaton SPL oli vaatinut yhteistoiminnan ja yhteisen sarjajärjestelmän jatkumisen ehdoksi TUL:n seurojen liittymistä jäsenikseen. Vaikka seuroista tuli järjestelyn myötä SPL:n jäseniä, niillä säilyi oikeus kuulua samanaikaisesti TUL:ään. TUL:n jalka- ja jääpallotoiminta siirrettiin kokonaisuudessaan SPL:n hoidettavaksi keväällä 1956.

Leskisläisten ja kommunistien ”epäpyhä allianssi” ei pitänyt enää liittokokouksen henkilövalinnoissa. TUL:n puheenjohtajavaalissa Penna Tervo voitti vastaehdokkaansa leskisläisten Olavi Suvannon numeroin 20-15, kommunistien pidättäytyttyä äänestämästä. Liittotoimikunnan jäsenen vaalissa tervolaiset ja kommunistit äänestivät yhteistä listaa. Voimasuhteet liittotoimikunnassa menivät sosialidemokraattien kesken 8-4 tervolaisten hyväksi. Piireittäin valittavassa liittoneuvostossa puolestaan tervolaisille tuli yhdeksän paikkaa, leskisläisille seitsemän ja kommunisteille viisi, jolloin viimeksi mainittu ryhmä sai vaa’an kielen aseman. Liittokokouksen tekemät TUL:n luottamushenkilövalinnat tarkoittivat kenties ratkaisevinta askelta työväenurheilun hajaannuksen tiellä.

Penna Tervon poismeno pahensi entisestään hankalaa TUL-asiaa

Kesän 1955 kilpailusesongin kynnyksellä urheilun yhteistoiminta oli poikki lähes kaikilla urheilunaloilla. Yleisurheilussa TUL:n ja SUL:n välisissä neuvotteluissa sovittelijaksi ryhtyi pääministeriksi tuolloin kohonnut Urho Kekkonen. Yleisurheilussa loppukesän 1955 väliaikaisratkaisuksi kehkeytyi lopulta malli, jossa TUL:n yleisurheilujaosto liittyi SUL:n jäseneksi. Tällainen sopimusmenettely laajeni syksyllä 1955 monelle muullekin urheilunalalle. Kauimmin sopimukseton tila jatkui hiihdossa, jossa sitä kesti tammikuuhun 1957. Voimistelussa neuvottelut kestivät tammikuuhun 1956. Perinteisissä työläisurheilulajeissa painissa ja nyrkkeilyssä, jotka olivat tuottaneet TUL:lle menestystä, sopimukset solmittiin vasta elokuussa 1956, muutamaa kuukautta ennen Melbournen kesäolympiakisajoja.

SDP:n puoluetoimikunnassa oli kevään 1955 kes-topuheenaiheena ollut TUL:n tilanne. Eräiden laajempien poliittisten kysymysten ohella siitä oli

muodostunut Väinö Leskisen ja Penna Tervon välinen voimaainkoitus. SDP:n XXIII puoluekokous 4.-6. kesäkuuta 1955 oli haluton ottamaan asiassa ratkaisijan roolia, sovittelijan kylläkin. Tosin puoluekokous antoi periaatteellisen päätöslauselman koskien kaikkia sellaisia järjestöjä ja elimiä, joissa oli demareiden lisäksi edustettuina muitakin puolueita ja ryhmiä. Tällaisissa organisaatioissa sosialidemokraattisten valtuutettujen tai edustajien olisi puoluekokouslauselman perusteella aina noudatettava oman ryhmänsä enemmistön kantaa ja pidättäytyttävä ehdottomasti poikkeamasta siitä joidenkin muiden puolueyhymien hyväksi. Lisäksi päätöslauselmassa oli maininta, ettei SDP puolueena hyväksy TUL:n piirissä ollutta sosialidemokraattien yhteistoimintaa kommunistien kanssa. Edelleen puoluekokous totesi, että TUL:n eheyden kannalta sen piirissä tapahtuneet liiton toimihenkilöiden erottamistoimenpiteet olisi saatava viipymättä tarkistettavaksi.

SDP:n puoluekokouksen periaatteellinen päätöslauselma jäi nimensä mukaisesti periaatetasolle, käytännön merkitystä sillä ei TUL:n demarileirien lähentymiseksi puolin eikä toisin enää ollut. Oikeastaan päinvastoin. Puoluekokouksessa leskisläiset jäivät puoluetoimikunnan jäsenäänestyksessä vähemmistöön. Tämän seurauksena puoluesihteeritä tukevat tahot aloittivat heti kokouksen jälkeen määrätietoisen kamppailun voimasuhteiden muuttamiseksi koko sosialidemokraattisella kentällä. Sisäinen valtataistelu siirtyi työväenurheilusta koko sosialidemokraattiseen liikkeeseen.

Kaksi viikkoa SDP:n puoluekokouksen jälkeen Väinö Leskinen esitti Pajulahden urheiluopistolle kokoontuneelle urheiluväelle säätiöpohjaisen, valtakunnallisen sosialidemokraattisen liikunnan yhteysjärjestön perustamista. Esityksen toteuttamisen ajankohtaa ei vielä tuolloin lyöty lukkoon. Pohjustava, suuntaa-antava luonnos Urheiluopistosäätiön tulevaksi toimintaohjeeksi kokoontumisen pohjalta kuitenkin tehtiin ja se esiteltiin elokuussa 1955.

Syksystä 1955 lähtien TUL:n johdon urheiluliittisessä linjassa tapahtui muutoksia. Samoin keskusjärjestön terävimmän kärjen työnjako muuttui jonkin verran. Aiemmin TUL:n kolmanneksi varapuheenjohtajaksi valittu Pekka Martin ryhtyi hoitamaan keskusjärjestön päätoimista toimitusjohtajan vakanssia. Runkosopimuksesta siihen tiukasti kiinni pitäneet tervolaiset nostivat nyt esiin TUL:n

itsenäisyystunnuksen ja alistivat tavoitteelle kaikki muut urheilupolitiikan vaihtoehdot, valtakunnanliiton ja jopa yhteistoiminnan jatkamisen.

Leskisläiselle urheiluväelle syksy 1955 oli aktiivista toiminnan ja kokoontumisten aikaa. 24. syyskuuta 1955 ”socialidemokraattinen urheiluväki”, toisin sanoen leskisläiset pitivät neuvottelutilaisuuden, jossa päätettiin muodostaa koko maata kattava yhdyselin. Yhdyselimelle perustettiin myöskin vakinainen toimisto, joka sai lisänimen ”Bunkkeri”.

Urheilupolitiikka ja TUL olivat tosin vain pieni osa Bunkkerin työskarkaa. Yhdyselimen tärkeimpänä tavoitteena oli enemmistön saaminen SDP:n ylimääräiseen puoluekokoukseen. Tästä syystä sen toiminta suuntautui laajalti demareiden puoluekentälle. Koska bunkkerin tosiasiallisena toiminnallisena tavoitteena oli ylipäättään saada aikaan voimasuhde muutoksia sosialidemokraattisessa liikkeessä, kehoitettiin leskisläisiä urheiluseuroja pysymään TUL:n jäseninä. Maltillisen etenemisen toisena syynä oli Väinö Leskisen ja Penna Tervon väliset henkilökohtaiset keskustelut, joissa yritettiin hieroa sovintoa tulehtuneeseen tilanteeseen. Huolimatta avoimesta sisäisestä kriisitilanteesta TUL:n demarileirien välillä niiden kesken saatiin neuvottelukosketus 26. syyskuuta 1955. Tilaisuus ei kuitenkaan tuottanut minkäänlaista hedelmällistä lopputulosta, vaan keskustelu ajautui keskinäiseen syyttelyyn ja täydelliseen umpikujaan.

SDP:n puoluetoimikunta otti 14. lokakuuta 1955 toivottomalta näyttävässä TUL:n tilanteessa normalisointiin tähtäävän askeleen kutsumalla riidan sovittelijaksi itsensä Väinö Tannerin. Samalla kumpikin TUL:n demariryhmistä suostui 16. lokakuuta 1955 pidettäväksi ajoitun TUL:n ylimääräisen liittokokouksen siirtämiseen. Liittokokouksen tarkoituksena oli ollut käsitellä runkosopimusta. Uunituore sovittelija esitti ensitöikseen jäsenäänestyksen pitämistä TUL:ssä. Äänestyksen tarkoituksena oli mitata keskusjärjestön jäsenistön mielipide suhtautumisessa urheilun valtakunnanliittoon.

Jäsenäänestys pidettiin 11.-12. joulukuuta 1955. Osallistumisinnokkuus osoittautui odottamattoman laimeaksi, sillä äänestyslippuja jätettiin yhteensä vain 25 155. Lukumäärä tarkoitti noin 19 prosenttia TUL:n äänioikeutetuista aikuisjäsenistä. Enemmistö päätöksien turvin TUL:n keskusvaalilautakunta hylkäsi kahden leskisläisen seuran, Väinö Leskisen

ja ennen Leskistä TUL:n puheenjohtajana olleen Olavi Suvannon edustaman Helsingin Työväen Uimareiden sekä Kotkan Kisailijoiden äänestysliput.

Vaalin tulokset julkistettiin aivan joulukuun lopussa 1955. Tulosten perusteella voitiin todeta, että 11 843 TUL:n jäsentä, etupäässä kommunisteja, ei hyväksynyt urheilutoiminnan valtakunnallista yhdistämistä. Loput 13 312 eli enemmistö äänestykseen osallistuneista TUL:n jäsenistä hyväksyi urheilun yhdistämisen. Heistä 6 522 eli lähinnä tervolaiset kannattivat yhdistymistä kokonaisratkaisun eli runkosopimuksen pohjalta. 5 855 eli leskisläiset äänestäjät puolestaan näkivät parhaaksi yhdistymiseksi erillISRatkaisut, toisin sanoen marraskuun linjan, jossa TUL jatkaisi joka tapauksessa järjestönä toimintaansa. Lisäksi 935 äänestäjää kannatti valtakunnanliittoa muodossa tai toisessa. Kuten tuloksesta voi nähdä, mielipidemittaus ei tuonut lopullista selvyyttä demareiden sisäiseen mittelöön. Ne 935 äänestyslippua, joissa kannatettiin valtakunnanliittoa muodossa tai toisessa, muodostivat tilanteen, jossa sekä tervolaiset kokonaisratkaisun kannattajat että erillISRatkaisuja ajaneet leskisläiset saattoivat pitää itseään ja omaa linjaansa enemmistönä.

SDP:n puoluetoimikunta käsitteli TUL:n sovinnon edellytyksiä 20. tammikuuta 1956. Väinö Tannerin vaikutti erittäin epäilevältä yrityksen mielekkyyteen, mutta lupautui toimimaan vielä kerran välittäjänä leirien kesken. Tammikuun lopun ja helmikuun alun 1956 aikana käydyissä Tannerin, Tervon ja Leskisen välisissä neuvotteluissa tilanne kehittyi yllättäen sovintoratkaisulle suotuisaksi. SDP:n puoluetoimikunnan kokouksessa 13. helmikuuta 1956 Leskinen ja Tervo allekirjoittivat sopimuspaperin, joka päätettiin lopullisesti sinetöidä TUL:n seuraavassa liittokokouksessa toukokuussa. Tanner ja SDP:n puheenjohtaja Emil Skog toimivat sen todistajina.

Sopimuksessa TUL:n riitelevät demariosapuolet lupasivat vastaisuudessa luopua niin sanottujen paperiseurojen käytöstä sekä liittoutumisesta muiden ryhmien eli tässä tapauksessa kommunistien kanssa. Voimasuhteet TUL:n organisaatiossa, liittoneuvostossa ja liittotoimikunnassa, Urheiluopistosäätiössä sekä menettelytavat asetettaessa puheenjohtajaehdokkaita määriteltiin hyvin tarkasti. Kenties tärkein sopimuskohta koski TUL:n ”johtavien riitapukarien”, leskisläisten ja tervolaisten joukkojen kakkosmiesten Eino A. Wuokon ja Pekka Martinin aseman

järjestämisestä. Edellisenä vuonna erotettu Wuokko olisi saanut sopimuksen mukaan TUL:n pääsihteerin toimen takaisin ja päätoimisen toimitusjohtajan tehtäviä hoitavasta Martinista olisi tullut hänen kanssaan tasa-arvoinen TUL:n taluspäällikkö.

SDP:n puoluetoimikunta oli ollut TUL-asiassa ensimmäisen ja viimeisen kerran yksimielinen. Kohdalo puuttui karmaisevalla tavalla asioiden kulkuun jo parin viikon kuluttua. 26. helmikuuta 1956 Penna Tervo oli palailemassa kiireellä TUL:n Hämeen piirikokouksesta Riihimäeltä Helsinkiin seuraamaan meneillään olleita pikaluistelun EM-kilpailuita. Valtiovarainministerinä tuolloin toimineen Tervon virkakulkuneuvo ajautui lähellä Hyrylää vastaan tulevalle kaistalle ja törmäsi toiseen henkilöautoon. Onnettomuuden seurauksena Tervo menetti henkensä.

Monissa muistelmateoksissa on pohdiskeltu, olisiko TUL:n ja mahdollisesti koko sosialidemokraattisen liikkeen hajaannus voitu välttää, jos Tervo olisi elänyt ja saanut vaikuttaa asioiden kulkuun. Seppo Hentilä (1984) arvelee, ettei Tervollakaan, vaikka olikin voimakastahtoinen ja kokoava persoona, olisi kuitenkaan ollut riittävän vahvaa arvovaltaa kohota TUL:n eheyttäjäksi. Monia tervolaisia ei miellyttänyt lainkaan hänen yksityinen sovinnonhieroita leskisläisten kanssa.

Penna Tervon odottamaton poismeno mutkisti TUL:n tilannetta joka tapauksessa erittäin paljon, eikä vähiten sen takia, että keskusjärjestölle oli ryhdyttävä etsimään uutta puheenjohtajaa. Maaliskuun alussa 1956 puhjennut yleislakko lykkäsi työväenurheilukysymyksen edelleen käsittelyä SDP:n sisällä useita viikkoja. SDP:n puoluetoimikunta antoi lopulta toukokuun puolivälissä Tannerin, Skogin ja Erkki Lindforsin tehtäväksi jatkaa sovittelua TUL:n 26. toukokuuta 1956 pidettävään liittoneuvoston kokoukseen saakka. Emil Skog oli jo hieman aiemmin suostutellun uudeksi puheenjohtajaksi moninkertaista ministeriä Aarre ”Sapeli” Simosta, mutta tämä oli kieltäytynyt. Myös muita henkilöitä TUL:n johtoon etsittiin, molemmille leireille sopivaa ehdokasta ei vain tuntunut löytyvän.

Toukokuun kokouksessa liittoneuvosto valitsi lopulta TUL:n johtoon äänestyksestä Pekka Martinin. Leskisläiset edustajat eivät osallistuneet vaaliin lainkaan. Martin oli heille punainen vaate, henkilö, josta ei missään nimessä olisi pitänyt tulla työvä-

enurheilun johtomiestä. Leskisläiset katsoivat, että puheenjohtajan valinnassa oli menetelty aiemmin sovitusta poikkeavasti, olihan Tervon ja Leskisen allekirjoittamassa paperissa nimenomaan päätetty Martinin sijoittamisesta TUL:n talouspäälliköksi. Myös seuraavaksi päiväksi eli 27. toukokuuta 1956 koolle kutsuttu, Tannerin esityksen mukainen vaalikokous peruutettiin.

Puheenjohtajaratkaisun seuraukset olivat TUL:lle kohtalokkaita, vaikka keskusjärjestön johto oli niistä täysin tietoinen. Vielä samana liittoneuvoston kokouspäivänä viisi TUL:n leskisläisten hallussa olevaa piiriä julkaisi yhteisen tiedotteen, jossa he ilmoittivat ryhtyvänsä erillistoimenpiteisiin. Liittoneuvoston tapahtumien seurauksena SDP:n ”Grand Old Man” Tanner, joka oli tähän asti esiintynyt sosialidemokraattisten ryhmien välisessä riidassa neutraalina sovittelijana, sitoutui enenevässä määrin leskisläisiin. Tanner tuhtui sovittelutyönsä valumisesta hukkaan, haluttiinhan Martinin valinnalla osoittaa, että TUL:ssä vallassa olevan demariryhmän kanta myös muihin Tervon ja Leskisen sopimiin asioihin oli nyt muuttunut kielteiseksi. Tervolaisista ”martinilaisiksi” muuttuneen ryhmän taholta tätä tilannetulkintaa pidettiin erheellisenä ja he esittivät retorisesti jopa sovitteluneuvotteluiden jatkamista. Vastaus tosin oli molempien ryhmien tiedossa jo etukäteen.

TUL:n tapahtumilla oli alkukesästä 1956 lähtien yhä enemmän SDP:n hajaannusta kiihdyttävä vaikutus. Kesäkuun alkupuolella leskisläiset olivat pitäneet useita kokoontumisia sekä puolue- että TUL-asian tiimoilta. He vaativat SDP:tä kutsumaan ylimääräisen puoluekokouksen, joka pidettiinkin pääsiäisenä 1957, koolle. Perusteluina oli TUL-ky-symys, tosin laajempaan leskisläisten tavoitteena oli puoluejohdon voimasuhteiden muuttaminen. Väinö Tanner kävi jopa TUL:n martinilaisten kokouksessa ja koetti tuloksetta saada Martinin luopumaan keskusjärjestön puheenjohtajuudesta.

Heinäkuun alkupuolella SDP:n puoluetoimikunta, joka oli enemmistöltään puolueen puheenjohtajan ja martinilaisten menettelyä TUL:n liittoneuvostossa tukeneen Emil Skogin kannattajia, ryhtyi julkiseen vastahyökkäykseen leskisläisiä vastaan syyttäen heitä TUL:n hajaannuksesta ja sovittelu-yritysten epäonnistumisista. SDP:n puolueen puolesta oli sen sijaan leskisläisenemmistöinen. Elokuun lopun 1956 kokouksen päätöksellä se uhkasi TUL:n

Vuonna 1919 työväen urheiluseurojen keskusjärjestöksi perustettu Työväen Urheiluliitto ei kyennyt säilyttämään yhtenäisyyttään 1950-luvun kuluessa esille nousseisiin urheilupoliittisiin kysymyksiin liittyen. Työväenurheilun hajaannusta kesti lopulta kaksi vuosikymmentä.

johdossa olevia martinilaisia järjestöllisillä kurinpitotoimilla, mikäli Tannerin sovitteluesitystä ei laitettaisi keskusjärjestössä toimeen lokakuun loppuun mennessä. Käytännössä puolueen puolesta päätös tarkoitti epäluottamuslausetta Pekka Martinille ja hän ilmoittikin jättävänsä paikkansa TUL:n puheenjohtajana. Hieman myöhemmin Martin kuitenkin pyörsi eroaikaansa vedoten siihen, ettei TUL:n johtoa voitu vaihtaa ylimääräisessä liittokokouksessa.

TUL:n martinilainen johto ei taipunut SDP:n puolueen puolesta määräyksiin. Sen sijaan Pekka Martin lähetti henkilökohtaisesti SDP:n puoluetoimikunnalle marraskuun puolivälissä laajan selvityksen. Siinä ilmoitettiin TUL:n martinilaisen ryhmän asettuneen varauksettomasti sille kannalle, että TUL:n asioista olivat oikeutettuja päättämään ainoastaan liiton omat toimet eikä sovintoa ollut mahdollista saada aikaan ulkopuolisella sanelupäätöksellä. Samalla puoluetoimikunnalle ilmoitettiin martinilaisten asettuvan solidaarisiksi niille TUL:n luottamus- ja toimihenkilöille, joita vastaan SDP:n puolue-elimissä suunnitellaan rankaisutoimenpiteitä.

Kohti Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton perustamista

TUL:n toukokuun lopun liittoneuvoston kokous ja Pekka Martinin valinta monen esillä olleen kandidaatin ohi keskusjärjestön puheenjohtajaksi syvensi

huomattavassa määrin jo muutenkin vakavaa sosiaalidemokraattisten urheiluryhmien välistä epäsopua. Seppo Hentilä (1984) kirjoittaa, että se oli TUL:n leskisläisille demareille viimeinen pisara. Kesäkuun alussa postitettiin leskisläisten kannattajaseuroille kutsu lähettää edustaja Pajulahden urheiluopistolle 25. kesäkuuta 1956 pidetyksi kaavailtuun kokoukseen.

Kirjeessä todettiin, ettei TUL:n johdon politiikasta voi enää ottaa vastuuta, koska se oli menettänyt sisäisen eheydensä ja ulkoisen arvovaltansa. Lisäksi siinä muistutettiin, että keskusjärjestön johto oli tarkoituksellisesti vaikeuttanut määrättyjen piirien ja seurojen toimintaa, jättänyt maksamatta niille kuuluvia toiminta-avustuksia sekä siirtänyt tekemänsä epäonnistuneet urheilupoliittiset ratkaisut viime kädessä piirien ja seurojen selvitettäväksi. Oli ryhdyttävä ”erillisiin toimenpiteisiin”, joiden avulla TUL:n piireille, seuroille ja yksityisille jäsenille pyritään turvaamaan kilpailu- ja toimintamahdollisuudet.

Päivää ennen kokouskutsun postittamista 5. kesäkuuta 1956 TUL:n maineikkain uintiseura Helsingin Työväen Uimarit, monen johtavan leskisläisen kotiseura, oli liittynyt marraskuun linjan mukaisesti SVUL:n alaiseen Suomen Uimaliittoon. TUL:n johto ei tätä omien päätöksiensä mukaisesti hyväksynyt, varsinkaan kun sen ja Uimaliiton väliset yhteistoimintasopimusneuvottelut oli paraikaa käynnissä. Vielä saman kuun aikana ne katkesivat tuloksettomina. TUL:n liittotoimikunta päätti kokouksessaan 22. kesäkuuta 1956 erottaa Helsingin Työväen Uimarit keskusjärjestöstä. Martinilaisia tukeva SDP:n puheenjohtaja, myös Työväen Uimareiden jäsen Emil Skog ilmoitti julkisesti eroavansa seurasta.

Pajulahden urheiluopistolle kokoontui 25. kesäkuuta 1956 liki 200 henkeä 96 urheiluseurasta. Näiden TUL:ssä oppositioon jääneiden demaritoimijoiden kokoontumisen tuloksena syntyi Urheilun Tuki-niminen yhdistys. Säätiön tärkeimmäksi tehtäväksi määriteltiin perustavassa kokouksessa yhdistää TUL:n johdon toimenpiteillä hajotettu sosiaalidemokraattinen urheiluväki, palauttaa sille järjestöpoliittiset oikeudet sekä ryhtyä toimenpiteisiin Suomen kilpa- ja edustusurheilun järjestämiseksi marraskuun linjan mukaisesti. Urheilun Tuen virallinen perustamissopimus kirjoitettiin muutamaa viikkoa myöhemmin.

Sinänsä järjestö jäi toiminnaltaan paljolti latentiksi, sillä esimerkiksi hallituksen kokouksia pidettiin sen olemassaoloaikana vain muutamia. Urheilun Tuen toimesta tai sen toimintaan nimenomaisesti liittyen ei myöskään perustettu yhtään urheiluseuraa eikä sille luotu varsinaista piiriorganisaatiota, paikallisia järjestöjä kylläkin. Henkisen avun ja yhteisten keskustelutilaisuuksien järjestämisen lisäksi järjestö pystyi toimimaan ainakin jossain määrin taloudellisesti tukijana TUL:ssä paitsioon joutuneille leskisläisille urheiluseuroille ja niiden jäsenille.

TUL:n martinilainen johto piti Urheilun Tukea alusta alkaen kilpailevana järjestönä ja suhtautuminen oli sääntöpykäläiä hyväksikäyttäen sen mukaista. TUL:n liittotoimikunnan yksiselitteisen päätöksen mukaan Tuen jäsenillä ja jäsenseuroilla oli vaihtoehtoina joko erota yhdistyksestä tai tulla erotetuksi TUL:stä. Vuoden 1956 loppuun mennessä TUL olikin erottanut jäsenyydestään Urheilun Tuen neljän perustajajäseneseuran lisäksi Turun Työväen Uimarit, jonka jäseniä oli yhteistoimintasopimuksen katkeamisen jälkeen osallistunut Suomen Uimaliiton kilpailuihin.

Leskisläisten seurojen erottamiset eivät sujuneet pelkällä nurinalla ja julkisella naljailulla. Helsingin Työväen Uimarit haastoi TUL:n jopa oikeuteen. Tuomioistuin katsoi myöhemmin keväällä 1957 antamassaan ratkaisussa TUL:n menetelleen erottamis päätöksen vahvistamisessa laittomasti, mutta toisaalta hylkäsi seuran anomuksen jäsenoikeuksien palauttamisesta.

Uusi jäsenseurojen erottamisalta TUL:stä tapahtui vuoden 1957 alkupuolella. TUL:n johtavat jääkiekkoseurat olivat osallistuneet Suomen Jääkiekkoliiton sarjatoimintaan. Tämän johdosta TUL osoitti myöhemmin keväällä 1957 ovea liiton kymmenelle eturivin palloiluseuralle, joiden joukossa oli vahva yleisseura Turun Toverit. Ennen työväenurheilun loppullista repeytymistä TUL:stä erottamisia tai eroamisia tapahtui myös koripalloilun ja pesäpallolun tiimoilta. Lähes kaikille näille seuroille yhteistä oli leskisläisvetoisuuden lisäksi niiden hyvä kilpame- nestys.

SDP pyrki puolueena olemaan pitkään sovittelijan roolissa TUL:n sosiaalidemokraattisten toimijoiden välisessä taistelussa. SDP:n ylimääräinen puoluekokous järjestettiin Helsingissä 21.-24. huhtikuuta 1957. Vaikka käytännössä sen tärkein asia oli puolue-

een uuden puheenjohtajan valinta, TUL:n tilanteen käsittelyyn pureuduttiin huolella ja siitä puhuttiin tuntitolkulla. Ylimääräistä puoluekokousta oli edeltänyt osapuolten välinen kiivas propagandasota sanomalehdissä. Suomen Sosialidemokraatti ja Jo riittää-lehti tykittivät sanomaa leskisläisten puolesta. TUL-lehti, samoin kuin SDP:n puheenjohtaja Emil Skogin kannattajien ”skogilaisten” perustaman Työväenjärjestöjen Tiedotuskeskuksen aviisi TTK puolestaan toivat julki martinilaisten näkökulmaa.

Leskisläisten niukalla enemmistöllä kokoontunut puoluekokous totesi päätöslauselmassaan, ettei SDP tukenut työväenurheilun keskusjärjestön martinilaisen johdon menettelyä. Martinilaisethan olivat ilmoittaneet SDP:lle aiemmin, etteivät ota vastaan ohjeita TUL:n jäsenpiiriin ulkopuolella olevan ryhmän taholta. Puolue katsoi, että TUL:n martinilainen johto oli itse jättänyt sosiaalidemokraattisen työväenliikkeen ulkopuolelle eikä heidän toimintansa voinut näin kaiken tapahtuneen jälkeen saada SDP:n hyväksymistä. Käytännössä päätöslauselma merkitsi leskisläistä oppositiota tukevan SDP:n ja martinilaisten johtaman TUL:n suhteiden katkeamista.

SDP:n ja TUL:n suhteiden katkeaminen oli ensimmäinen konkreettinen välirikko puolueen ja sosiaalidemokraattisten tai sosiaalidemokraattisemmistöisten työväenliikkeen järjestöjen välillä. Lumipallo lähtikin sitten vyörymään voimalla. Jo huhtikuisen puoluekokouksen viimeisenä päivänä skogilaiset edustajat marssivat ulos kokouspaikalta ja jättivät puolueen johtoelimet. Tähän oli syynä leskisläisten ehdokkaaksi hahmottuneen Väinö Tannerin niukka valinta puolueen uudeksi puheenjohtajaksi sekä neuvotteluiden kariutuminen uuden puolue toimikunnan kokoonpanosta. Tanner voitti puheenjohtajakilvassa edellisenä vuonna täpärästi Urho Kekkoselle presidentin valitsijamiesvaaleissa hävinneen Karl-August Fagerholmin äänin 95-94.

Muutamaa päivää myöhemmin edellä mainittu SDP:n puoluekokouksen puheenjohtajavaalissa häviölle jäänyt ”Ryhmä 94” järjestäytyi väliaikaiseksi toimikunnaksi valiten puheenjohtajakseen Aarre Simosen. TUL:n puheenjohtaja Pekka Martin valittiin toimikunnan jäseneksi. Karl-August Fagerholmin johtama hallitus puolestaan hajosi toukokuun lopulla. Uuden hallituksen muodosti Maalaisliiton Vieno Sukselainen ja syyskesällä siihen kutsuttiin mukaan viisi skogilaista edustajaa.

Vuoden 1957 kuluessa pyrittiin vielä Väinö Tannerin johdolla sovitteluratkaisuun TUL:nkin leskisläisten ja martinilaisten välillä, mutta nämä yhteydenotot eivät johtaneet mihinkään käytännön jatkotoimenpiteisiin. Käytännössä ne jäivät viimeiseksi vakavasti luonnehdittaviksi yrityksiksi saada urheilusopu aikaa demarileirien välille TUL:ssä.

Nyt hajoamisasteessa oleva SDP oli 1950-luvulle tultaessa ja liki koko vuosikymmenen ajan ollut suuri, voimakas ja sisäisesti eheä poliittinen liike. Taistelu työväenliikkeen sisällä kommunisteja vastaan oli päättynyt voitokkaasti, osittain siinä oli käytetty hyväksi kovaotteisia ja kyseenalaisiakin menetelmiä. Seppo Hentilä (1984) toteaa, että SDP:tä vaivasi, ainakin osittain, rajun kammoittelun jälkeinen aatteellinen tyhjiö.

Toisaalta 1950-luvun SDP ryhtyi korostamaan Suomen yhteyttä läntiseen kulttuuripiiriin hakiensa sieltä malleja ja esikuvia. Tähän pyrkimykseen liittyi halu vapautua vanhasta ja etsiä jotain uutta, modernia, jonka pohjalta suuren murroksen kynnyksellä olevaa, länsimaista teollisuus-Suomea ryhdyttäisiin toden teolla rakentamaan. Muutaman muun päätavoitteen ohella leskisläisen sosiaalidemokratian uusitumishalu purkautui pyrkimykseen urheilun valtakunnanliiton perustamisesta. Osaltaan urheilukysymyksen ratkaisemisella modernisoitaisiin suomalaista sosiaalidemokratiaa sen perinteisestä luokkapohjaisuuden roolista kohti laajempia yhteiskunnallisia tavoitteita.

SVUL pyrki olemaan TUL:n sosiaalidemokraattien välisessä riidassa puolueeton, vaikka se luonnollisesti hyötyi paljon voimavaroja kilpailevan keskusjärjestön sisällä vieneestä tilanteesta. SVUL:nkaan johdon kanta urheilukysymyksen ratkaisemiseen ei kuitenkaan missään nimessä ollut yhdestä muotista valettu monoliitti. Maltillisten maalaisliittolaistojen sekä jyrkän linjan oikeistolaisten näkemykset valtakunnanliitosta erosivat huomattavasti toisistaan.

Lisäksi SVUL:n sisällä oli tammikuussa 1956 puhjennut poliittinen selkkaus, kun joukko urheilujohdajia oli asettunut julkisesti tukemaan Urho Kekkonen valintaa tasavallan presidentiksi kirjoittamalla nimensä hänen tukiaadressiin. Näihin niin sanottuihin adressimiehiin kuuluivat SVUL:n puheenjohtaja Kauno Kleemola, SUL:n puheenjohtaja ja SVUL:n varapuheenjohtaja Reino Piirto, Suomen Painonnos-

toliiton puheenjohtaja, suomalaisen painonnoston isä Bruno Nyberg sekä SUL:n liittovaltuuston puheenjohtaja Kalle Kaihari, Kekkonen hyvä ystävä.

SVUL:n liittokokouksessa 14. toukokuuta 1956 vaadittiin adressimiesten eroa keskusjärjestön johdopaikoilta. Kokouksen oikeistoedustajat katsoivat, että tukiadressin allekirjoittaminen oli ”urheilumiehille sopimatonta politikointia”. Arvostelijoiden nokkamiehinä olivat Suomen Hiihtoliiton puheenjohtajana ja sittemmin 1960-luvulla SVUL:n puheenjohtajana toiminut Akseli Kaskela, joka itsekin oli ollut Kokoomuksen kansanedustajaehdokas, sekä Edistyspuolueen poliitikko, Jatkosodan aikana pääministerinä toiminut Johan Wilhelm Rangell. Rangell oli toiminut kahteenkin otteeseen SVUL:n puheenjohtajana.

Joka tapauksessa tämän liittokokouksen seurauksena Reino Piirto sai luovuttaa SVUL:n varapuheenjohtajan tehtävät Kaskelalle ja hieman myöhemmin häntä yritettiin kammata myös SUL:n johdosta. Ulkomaisissa painonnostopiireissä erittäin arvostettua ja Kansainvälisen Painonnostoliiton presidenttinä vuosina 1952-1960 toiminutta Nybergiä ei enää valittu SVUL:n liittohallitukseen, vaikka hän oli ainoa suomalainen kansainvälisen erikoisliiton puheenjohtaja. Kaiharikin sai luovuttaa paikkansa SUL:n luottamustehtävistä.

Suomen olympiakomitean ja SUL:n puheenjohtajanakin toiminut Kekkonen suuttui kannattajiinsa kohdistuneesta ajolahdistusta suunnattomasti. Hän palautti kaikki SVUL:lta saamansa kunniamerkit ja muut huomionosoitukset. Yllättävä, mutta looginen seuraus tasavallan presidentin ja SVUL:n väliin rikoutumisesta tapahtui TUL:n liittoneuvoston kokouksessa, joka järjestettiin kaksi viikkoa SDP:n ylimääräisen puoluekokouksen jälkeen 5. toukokuuta 1957. Liittoneuvosto päätti pyytää hänet TUL:n ensimmäiseksi kunniajäseneksi. Oletettavasti Kekkonen omasta aloitteesta syntyneellä idealla hän selvästikin näpäytti SVUL:n johtoa, mutta episodilla oli myös laajempia poliittisia tarkoituksia. TUL:n kunniajäsenyydellä Kekkonen halusi eittämättä antaa tukensa SDP:n oppositiolle eli skogilaisille, olivathan hänen ja SDP:n leskisläisen johdon välit olleet kauan aikaa viileät.

TUL:n ja SVUL:n erikoisliittojen välit olivat 1950-luvun lopulla jatkuvaa kissanhännänvetoa. Joillakin urheilunaloilla yhteistoiminta sujui, toisilla se ei ottanut millään sujuakseen. Useimpien

yhteistoimintasopimusten mukaan TUL:n lajijaostot olivat kokonaisuudessaan erikoisliittojen jäseniä. Erikoisliitot hoitivat käytännössä kaiken kilpailu- ja valmennustoiminnan, jolloin väistämättä nousi SVUL:n taholta esiin kysymys, mihin TUL:n jaostoja ja koko liittoa oikeastaan tarvitaan. Eräät erikoisliitot esittivätkin, että TUL:n seurat olisivat liittyneet SVUL:n paikalliseen piirijärjestöön ja eronneet TUL:stä.

Tämänsuuntaisia vaatimuksia oli etenkin painissa, pesäpallossa, uinnissa ja jääkiekossa, joissa yhteistoiminta sujui kaikkein kehoiten. Uinnissa, painissa ja pesäpallossa yhteistoiminta oli poikki vuosina 1957-1959. Muidenkin kuin edellä mainittujen erikoisliittojen kanssa TUL:n yhteistoiminta katkeili aika ajoin milloin mistäkin syystä. Keskusjärjestöjen johtotasolla vallitsi kyllä neuvottelukosketus, mutta sovinnonhalua ilmeni lähinnä TUL:n johdon ja vähemmistönä SVUL:ssä olleiden niin sanotun K-linjan eli lähinnä maltillisten maalaisliittolaisten urheilujohtajien kesken.

Lokakuussa 1957 presidentti Kekkonen teki urheiluasiaan sovintoesityksen, jolla pyrittiin yhteistoimintasopimusten välittömiin solmimisiin sellaisissakin lajeissa, joissa niitä ei ollut sekä tekemään yleissopimus, joka olisi mahdollistanut keskusjärjestötason yhteistyön yhdenmukaistamisen kaikilla urheilunaloilla ja olisi ulottunut aina vuoden 1960 Rooman kesäolympialaisiin turvaten kaikkien potentiaalisten suomalaisurheilijoiden valmistautumisen kisoihin. Lisäksi sovintoesityksessä pyydettiin valmistautumaan urheilun järjestöongelman loppullisena ratkaisuna kaikille yhteisen Valtakunnan Urheiluliiton perustamiseen yleissopimuksen voimassaoloaikana eli ennen Rooman kesäkisoja 1960. Hienot aloitteet valuivat kuitenkin hiekkiaan eikä yhteisestä valtakunnanliittohankkeesta tullut korkeasta sovittelijapuolesta huolimatta mitään.

Sosialidemokraattinen liike repesi monella rintamalla

Huhtikuussa 1957 pidetystä SDP:n ylimääräisestä puoluekokouksesta toden teolla alkanut sosialidemokraattisen liikkeen kahtiajako johti siihen, että saman vuoden syksyllä sosialidemokraattien oppositio skogilaiset ryhtyivät julkaisemaan Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestön (SAK) ja TUL:n taloudellisesti tukemana omaa sanomalehteä, Päivän Sanomia. SDP:n eduskuntaryhmä puolestaan

hajosi 26. maaliskuuta 1958, kun kansanedustajat Aarre Simonen ja Valdemar Liljeströmin perustivat puolueesta riippumattoman sosialidemokraattisen valtiopäiväryhmän.

Seitsemän Suomen SAK:sta eronnutta ammattiliittoa perusti puolestaan 30. lokakuuta 1958 Ammattiliittojen Yhteistyöjärjestön, josta muodostui sittemmin vuoden 1960 syksyllä osa SAK:n kanssa kilpailevasta leskisläisestä ammattiyhdistysliikkeestä Suomen Ammattijärjestöstä (SAJ). Kuu-kautta myöhemmin 29. marraskuuta 1958 SDP:n puolueuuvosto erotti jäsenyydestä erillisen eduskuntaryhmän perustaneita ja perustamiseen vaikuttaneita skogilaisia. Lopulta tästä seurasi, että 6. toukokuuta 1959 perustettiin SDP:stä erillinen sosialidemokraattinen puolue, Työväen ja Pienviljelijäin Sosialidemokraattinen Liitto (TPSL). TUL:n puheenjohtaja Pekka Martin valittiin perustamiskokouksessa TPSL:n puoluetoimikuntaan, kuten muutamia muitakin TUL:n liittotoimikunnan jäseniä. Runsas viikko myöhemmin 15. toukokuuta 1959 hajosi Sosialidemokraattinen Nuorisoliitto ja myöhemmin syksyllä 25. syyskuuta 1959 aktualisoitui Sosialidemokraattisen Nuorisoliiton hajautumisprosessi. SDP oli siis hajalla.

Vuonna 1959 koettiin sosialidemokraattisen urheiluliikkeen repeytymisen viimeiset, lopulliset vaiheet. Niillä leskisläisillä seuroilla, jotka eivät olleet tulleet erotetuksi TUL:stä ennen vuotta 1959, oli halua pysyä keskusjärjestön jäsenenä yksistään jo perinteiden takia. Oman keskusjärjestön perustaminen ei alun perin kuulunut leskisläisen urheilupoliittikan ohjelmaan, sillä tavoitteenahan oli luopuminen omaleimaisesta suomalaisesta kahtiajakautuneesta urheiluorganisaatiosta ja tätä kautta työväen urheiluseurojen liittäminen suoraan erikoisliittojen jäseniksi. Aiemmin perustettu Urheilun Tuki palveli leskisläisiä seuroja aatteellisena yhdyselimenä, jollaiseksi TUL:kin pyrittiin tekemään muuttuneessa urheilupoliittisessa tilanteessa. Tämä oli myös SDP:n urheilujaoston kanta, puolueen mukaan yhteisten erikoisliittojen muodostamiseen tulisi liittyä ehdoton ehto TUL:n toiminnan jatkumisesta itsenäisenä järjestönä marraskuun linjan mukaisesti.

Seppo Hentilän (1984) mukaan TUL:ssä tapahtuneiden toimenpiteiden lisäksi ratkaisevana tekijänä kehitykselle oli urheilun keskusjärjestötason kokonais tilanteen sanelemat välttämättömyydet. Hyvin pitkälle tiukkojen parlamentaaristen kytkentöjen sä-

vyttämässä urheilupoliittisessa päätöksenteossa leskisläisellä sosialidemokratialla, siten myös SDP:nä puolueena, ei ollut käytännössä minkäänlaista mandaattia. Esimerkiksi valtion urheilulautakunnassa oli TUL:n edustajina pelkästään martinilais-skogilaisia henkilöitä eikä leskisläisillä seuroilla ollut myöskään juuri mitään sananvaltaa erikoisliitoissa. Niinpä SDP:n urheilujaosto esitti 27. huhtikuuta 1959 pitämänsä kokouksen jälkeen, että TUL:stä erotettu tai eronnut sosialidemokraattinen urheiluväki perustaisi virallisen keskusurheiluliiton. Asiaa käsiteltiin Urheilun Tuen valtuuskunnassa 29. kesäkuuta 1959 ja SDP:n puoluetoimikunnassa myöhemmin 24. syyskuuta 1959. Puoluetoimikunta kehotti SDP:n urheilujaostoa ryhtymään tilanteen mukaisiin jatko-toimenpiteisiin.

Kehotusta joudutti TUL:n liittoneuvoston ja liittokokouksen päätökset. Joulukuussa 1958 kokoon-tunut liittoneuvosto hyväksyi TUL:lle urheilupoliittisen ohjelman, jossa se ryhtyi tavoittelemaan keskitettyä, kaikille urheilunaloille yhteistä, mutta toisaalta osapuolten oman toiminnan takaavaa yhteistoimintaratkaisua SVUL:n kanssa. Samalla liittoneuvosto päätti esittää seuraavalle TUL:n liittokokoukselle SVUL:n kanssa voimassa olevien yhteistoimintasopimusten purkamista, mikäli ohjelmaa ei siihen mennessä olisi saatu toteutetuksi. Alkuvuonna 1959 otetut yhteydenotot erikoisliittojen kanssa eivät tuottaneet minkäänlaista lopputulosta ja ohjelman tavoitteiden toteuttamisesta tuli TUL:lle täysi fiasko.

TUL:n 30. kesäkuuta ja 2. heinäkuuta 1959 välisenä aikana järjestämä XIV liittokokous päätti sanoa irti SVUL:n erikoisliittojen kanssa voimassa olleet yhteistoimintasopimukset. Erityisen järeällä, mutta tosiasiassa työväenurheilun eristäytymiseen johtaneella päätöksellä TUL halusi, paitsi tuoda oman näkemyksensä vahvasti esille, tehdä tilit lopullisesti selviksi leskisläisen opposition kanssa. Olihan Urheilun Tuen olemassaolo ja toiminta synnyttänyt jatkuvaa epäjärjestystä keskusjärjestön riveissä. Seppo Hentilä (1984) kirjoittaa TUL:n eristäytymisen kiihdyttäneen omalta osaltaan työväen urheiluliikkeen hajaannusta, sillä se sai marraskuun linjaa kannattavat seurat pohtimaan huomattavasti hanakammin irtiotta keskusjärjestöstä.

TUL:n liittokokouksen päätöksen ja SDP:n puoluetoimikunnan antaman kehotuksen seurauksena Pajulahden urheiluopistolla järjestettiin 25. lokakuuta

1959 leskisläisen urheiluväen kokoontuminen, jossa aiheena oli oman keskusjärjestön perustamisen valmisteleminen. Urheilun Tuella ei ollut muodollista osuutta tilaisuuden järjestämisessä, vaan kokous järjestettiin SDP:n urheilujaoston kutsusta. Annetussa julkilausumassa todettiin ”ryhdyttävän toimenpiteisiin, joilla voidaan aikaansaada maan urheiluelämän eheys ja yhtenäisyys”. Lisäksi julkilausumassa mainittiin työläisurheiluseurojen irtisanoutuvan TUL:n toiminnasta ja organisoivan uudelleen keskinäisen yhteistoimintansa.

Urheilun uuden keskusjärjestön syntyminen oli näin väistämätöntä. SDP:n puoluetoimikunta päätti 28. lokakuuta 1959 pitämässään omassa kokouksessa ”antaa myötätuntonsa sosialidemokraattisen urheiluväen kokouksen hahmottelemalle toiminnalle ja oikeuttaa puoluetoimiston kiertokirjeissään ja tiedotuksissaan ilmaisemaan tämän puoluetoimikunnan kannan”.

Työväen Urheiluseurojen Keskusliitto (TUK) piti perustavan kokouksensa Helsingissä 13. joulukuuta 1959 yhteensä 55 seuran ja 94 henkilön voimin. Keskusjärjestön ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Arvi E. Heiskanen. TUK:n urheilupoliittiseksi päämääräksi julistettiin yhtäältä kotimaisen urheiluelämän järjestöllinen eheyttäminen sekä toisaalta jäsenjärjestöjen urheiluharrastuksien laajentuminen terveys- ja kansanurheilun alalle. Edelliseen liikeyn TUK näki huippu-urheilun roolin nuorison innoitta-

Työväen Urheiluseurojen Keskusliitto julisti perustamisensa yhteydessä tavoittelevansa organisaationa suomalaisen urheiluelämän järjestöllistä eheyttämistä. Keskusjärjestöön liittyneille työväen urheiluseuroille se tarjosi kanavaa päästä vaikuttamaan muun muassa erikoisliittojen päätöksentekoon.

jana ja kannustajana sekä kansallisen ja kansainvälisen kanssakäymisen yhtenä tärkeimpänä muotona, kuitenkin niin, ettei se saanut kehittyä liikuntatoiminnan keskeisimmäksi alueeksi.

Urheiluelämän järjestölliseen eheyttämiseen liittyen TUK tavoitteli eri urheilumuotojen ja -lajien erikoisliittojen itsenäisyyttä suhteessa keskusjärjestöihin, käytännössä siis porvarilliseen SVUL:ään. TUK katsoi, että sen omien jäsenseurojensa liittyminen erikoisliittoihin kaventaisi näiden riippuvuutta SVUL:stä. Omassa liikuntapoliittisessa ohjelmassaan TUK ilmoitti olevansa osa suomalaista työväenliikettä ja korosti liikunnan vaalimisen ohella henkisen kasvatuksen tärkeyttä sekä aatteellista tehtävää nuorison keskuudessa.

Tilanne työväenurheilun kentällä jäi TUK:n perustamisen jälkeenkin toviksi elämään

Tilanne työväenurheilussa oli TUK:n perustamisen jälkeenkin aivan 1960-luvun alussa jonkin aikaa epäselvä sekä piiri- että seuraportaassa. Aiemmin erotetuissa ja TUK:hon heti sen perustamisen jälkeen liittyneissä seuroissa oli reilusti alle 10 prosenttia yhtenäisen TUL:n kokonaisjäsenmäärästä. Toisaalta monet näistä uuden organisaation jäsenseuroista olivat urheilullisesti vahvoja ja menestyksekkäitä. Muihin urheilun keskusjärjestöihin verrattuna suhteellisen pienen jäsenmäärän lisäksi TUK:n toiminnan aloittamisessa hankaluutta se, että monille leskisläisille urheiluseuroille eroaminen TUL:stä oli tunnetasolla erittäin vaikeaa.

Käymistila siis jatkui. Sitä ilmensivät edelleen jatkuvat seurojen erottamiset TUL:stä. Vuosina 1960-1963 TUL:stä erotettiin yhteensä 71 seuraa. Lisäksi 12 seuraa erosi keskusjärjestöstä omasta anomuksesta. Työväenurheilun hajaannusilmiossa tapahtui jo ennen TUK:n synnyttämistä myös seurojen sisäisiä jakaantumisia ja uusien perustamisia.

Seppo Hentilä (1987) näkee TUL:n seuraportaan hajaannuksessa kaksi yleistä piirrettä, jotka paikallisissa oloista riippuen vaikuttivat eri tavoin yksittäisissä urheiluseuroissa tehtyihin ratkaisuihin. Työväenurheilun kriisin alkuvaiheessa, siis aikana ennen TUK:n perustamista, hallitsevana tekijä oli urheilullinen, sillä useat TUL:n seurukset halusivat jatkaa kilpailutoimintaansa erikoisliittojen kanssa.

Monille palloilulajeja ohjelmassa pitäneille ja oman asemansa yhteisissä sarjoissa vakiinnuttaneille seuroille erikoisliittoihin liittyminen oli myös taloudellinen kysymys.

TUK:n perustamisen jälkeen esille nousivat lisäksi tiettyjen poliittisten tekijöiden vaikutukset. Niillä alueilla, joilla TUK ei saanut vahvaa jalansijaa eikä kyennyt heti perustamaan omaa piiriä, sen kannattajatkin melko tarkkaan harkitsivat ennen kuin jättivät TUL:n. Kommunistien hallitsemissa TUL:n piireissä seurojen erottamisia tai eroamisia tapahtui varsin vähän. TUL:n Lapin piirissä hajaannusta ei Rovaniemen Reippaan vuonna 1963 tapahtunutta eroa lukuun ottamatta käytännössä ilmennyt.

Kentällä työväen urheiluliikkeen hajaannus uomitui lopullisesti juuri vuoteen 1963 mennessä. Sen jälkeen vain harva seura siirtyi keskusjärjestöstä toiseen. 1960-luvun päästessä kunnolla vauhtiin TUL ja TUK keskittyivät kumpikin tahoillaan uusien seurojen perustamiseen ja jäsenmääränsä kasvattamiseen. Samalla TUK:n toiminta itsenäisenä urheilun keskusjärjestönä alkoi voimistua. Perustamisvuoden 1959 jäsenmäärältään 10 000 henkilön ja 55 seuran TUK:sta kasvoi työväenurheilun uudelleeneheytymisvaiheeseen eli vuoteen 1978 mennessä yli 216 000 jäsenen ja 524 seuran keskusjärjestökokonaisuus.

TUL:n ja SVUL:n erikoisliittojen väliset yhteistoimintasopimukset olivat katki kesän 1959 jälkeen. Luonnollisesti tämä rajoitti oleellisesti TUL:n seurojen urheilijoiden kilpailutoimintaa. Esimerkiksi

edustustehtävät ja SM-kilpailuihin osanotto-oikeus olivat heidän ulottumattomissaan. Vaikka vuoden 1960 talviolympialaisiin Squaw Valleyhin saatiinkin TUL:n urheilijoille, lähinnä luistelun maailmanmestarille Juhani Järviselle, erikoisratkaisulla paikka Suomen joukkueesta, neuvottelut Rooman kesäkisojen valinnoista kariutuivat kesäkuussa 1960. Ilman olympiakelpoisuutta jäi TUL:n menestystoivoista muun muassa Olli Mäki, joka edellisenä vuonna oli voittanut nyrkkeilyn Euroopan mestaruuden.

Yhteistoimintasopimuksia TUL:n ja vuoden 1961 marraskuussa nimensä Suomen Voimistelu- ja Urheiluliitosta Suomen Valtakunnan Urheiluliitoksi muuttaneen SVUL:n erikoisliittojen välille saatiin solmituksi vasta vuoden 1962 kuluessa. Näistä ensimmäinen oli huhtikuun alussa 1962 TUL:n ja Suomen Painonnostoliiton (SPNL) välille muodostunut yhteistoimintasopimus. Sen solmimisessa avainroolia näytteli TUL:ään lämpimästi suhtautunut SPNL:n pitkäaikainen puheenjohtaja Bruno Nyberg. Rovaniemen Reippaan menestyslajin luistelun kohdalla sopimus saatiin valmiiksi syyskuussa 1962, jolloin TUL liittyi myös Suomen Luisteluliiton jäseneksi.

TUK lakkautettiin ja työväenurheilu yhdistyi uudelleen TUL:n keskusjärjestökaton alle vuoden 1979 alussa. Työväenurheilun kahden erillisen keskusjärjestön aikaa kesti näin miltei 20 vuotta. TUK:n purkautumiseen ja työväenurheilun uudelleeneheytysvaiheeseen palataan neljättä Reipasta käsittelevässä aihekokonaisuudessa.

Kappale 5

**Rovaniemen Reippaan
neljäs tuleminen
vuodesta 1967**

Rovaniemen Reipas herätetty 60-vuotias seura järjestäytyi

Rovaniemen Reipas-niminen urheiluseura perustettiin vuonna 1907. Aikoinaan tämä seura toimi melko vilkkaasti, mutta jostakin syystä toiminta lamaantui niin, että nuorempi polvi ei juuri muista edes seuran nimeä. Herätyskokous pidettiin marraskuussa ja nyt näyttää uudelleen järjestyneen seuran toiminta viriävän

Reippaan puheenjohtajaksi valittiin Taisto Utrai-
nen, sihteeriksi Tauno Koistinen, rahastonhoitajak-
si Eino Rajamäki ja johtokuntaan muiksi jäseniksi
Osmo Pähti, Pekka Romppanen, Erkki Moilanen,
Jorma Sinkkonen. Päätettiin, että Rovaniemen Rei-
pas tulee olemaan TUL:n jäsen. Päätös oli yksimie-
linen.

Seuran toiminta päätettiin aloittaa aluksi palloilu-,
yleisurheilu- ja uintijaostoilla. Toiminnassa pan-
naan pääpaino nuorten urheiluun.

Rovaniemen Reippaan henkiinherättäminen on

lähtenyt yleisön kiinnostuksen virittämänä ja en-
nen kaikkea nuorten suoranaista vaatimuksesta.
Toiminnassa pyritään rakentamaan työhön paikka-
kunnalla jo toimivien urheiluseurojen kanssa. Ovet
ovat avoinna kaikille, jotka haluavat tulla mukaan.
Eri jaostot pyritään saamaan kokoon aivan lähitule-
vaisuudessa.

Harjoittelu aloitetaan välittömästi, kun tilakysymys
ratkeaa. Seura on saanut jo runsaan urheilua harras-
tavan joukon mukaan.

Lapin Kansa 26.11.1967

Numeroa seitsemän pidetään onnen symbolina. Ro-
vaniemen Reippaan historiassa numerolla on taval-
lista suurempi merkitys, vaikka seuran taival ei aina
ruusuinen ole ollutkaan. Reippaan urheilutoiminnan
loppuminen vuonna 1962 oli tainnutta sen ruusu-
sen uneen. Sen sijaan reipaslaisuus ja Reipas-henki
ei ollut kadonnut Rovaniemeltä minnekään. Numero
seitsemän tuli jälleen näyttämään seuran historias-
sa suurta roolia.

Monet kolmannen Reippaan jäsenistä olivat siirty-
neet Rovaniemen Työväen Palloilijoiden seuratu-
nuksen alle sen vuoden 1961 syksyllä tapahtuneen
perustamisen jälkeen. 1960-luvun kuluessa RTP:lle
muodostuikin vireää joukkuelajien toimintaa, läh-
innä jalkapallossa ja jääkiekossa, mutta myöskin
jääpallossa. Seuran keskeisenä taustatoimijana ja
RTP:n perustamiseen voimakkaasti vaikuttaneena
persoonana esiintyi Vilho Väyrynen, myöhemmin
Rovaniemen Reippaan kunniajäsen numero kaksi.

Huolimatta siitä, että RTP kantoi organisaationa
1960-luvun ajan Reippaan perintöä ja traditiota
harteillaan, toiveita seuran henkiinherättämisestä
ilmeni yhä enemmän. Aloite Rovaniemen Reippaan

uudelleenperustamiseen ei kuitenkaan tullut varsi-
naisesti RTP:n taholta. Kuten seuran historiassa mo-
nesti aiemminkin, järjestäytymistoiveet kumpusivat
Kansantalon liepeiltä.

Rovaniemen Sosialidemokraattisen työväenyhdis-
tyksen nuoriso-osaston, Nuorten Kotkien, ohjaajana
1960-luvun loppupuolella toiminut Taisto Utrai-
nen veti rakennuksen suojissa 15-18-vuotiaille pojille ja
tytöille monialaista kerhotoimintaa. Liikunta sen eri
muodoissa oli yksi kerhotoiminnan keskeisimmistä
harrastuksista. Erityistä mielenkiintoa pojat tunsit-
vat jalkapalloa kohtaan ja Utraisen vetämänä lajia
harrastettiin nuoriso-osastossa taajaan. Lisäksi
yhdistyksen sisällä järjestettiin jalkapallo-otteluita
aikuisjäsenistä ja nuoriso-osastolaisista koostuneiden
joukkueiden välillä.

Näistä lähtökohdista Utraiainen otti ohjat käsiinsä
ja ryhtyi ajamaan Reippaan uudelleenperustamista.
Perimmäisenä ajatuksena oli yhdistyksen piirissä
harrastetun jalkapallotoiminnan siirtäminen uusvan-
han seuran nimen alle. Ennakkoluulottomana, ener-
gisenä ja kokoavana persoonana hän pyrki innos-
tamaan ideansa taakse niin Reippaan toiminnassa

Taisto Utriainen (toinen oik.) näytteli Reippaan neljännen tulemisen käynnistämässä keskeistä roolia ja toimi seuran puheenjohtajana vuosina 1967-1969. Painonnoston TUK:n mestaruuskilpailut pidettiin Järvenpäässä huhtikuussa 1969. Kuvassa joukkueenjohtajana toimineen Utriaisensa kanssa poseeraavat nostajat Martti Pirkkiö (vas.), Erkki Anttonen (toinen vas.) ja Matti Wiik (oik.). Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

aiemmin mukana olleita henkilöitä kuin aivan uutta, nuorta väkeä.

Puoli vuosikymmentä kestänyt Rovaniemen Reippaan uinumisen loppui syksyn 1967 aikana. Toiminnan virallisesta elvyttämisestä päätettiin Kansantalolla marraskuussa pidetyssä järjestäytymiskokouksessa. Siinä seuran uudeksi puheenjohtajaksi valittiin itseoikeutetusti Taisto Utriainen, sihteeriksi Tauno Koistinen, rahastonhoitajaksi Eino Rajamäki sekä muiksi johtokunnan jäseniksi Osmo Pähti, Pekka Romppanen, Erkki Moilanen sekä Jorma Sinkkonen.

Palloilun lisäksi 60-vuotiaan yleisseuran valikoimaan päätettiin ottaa uinti sekä yleisurheilu. Uintijaoston perustaminen oli rohkea, mutta tulevaisuuteen kurkottava ratkaisu, sillä Rovaniemellä millään urheiluseuralla ei ollut lajia ohjelmistossaan. Ensimmäisenä syynä tähän oli uimahallin puuttuminen. Se valmistui kaupungin keskustaan seuraavan vuoden alkupuoliskolla. Reippaasta tuli näin lajin rovaniemeläinen edelläkävijä.

Ensimmäisen vuosikokouksen myötä TUK:n jäseneksi

Neljännen tulemisen ensikuukausien toiminnan

pääpaino oli jalkapallon talviharjoittelussa sekä valmistautumisessa uintitreenien aloittamiseen uudessa hallissa. Tammikuun lopulla 1968 pidettiin ensimmäinen varsinainen vuosikokous. Kokouksessa Reippaan jaostojen lukumääräksi määräytyi viisi. Palloilu-, uinti-, yleisurheilu- ja naisjaoston ohella seuraan tuli kuuluvaksi nuorisajaosto, olihan seuratoiminnan tavoitteellinen pääpaino nimenomaan nuorten harrastamisessa.

Ensimmäisen vuosikokouksen myötä Reipas teki ratkaisevan päätöksen asennoitumisestaan työväen urheiluliikkeen keskusjärjestötilanteeseen. Seura oli eronnut kolmannen tulemisen päätteeksi marraskuussa 1963 Työväen Urheiluliitosta ja liittynyt Työväen Urheiluseurojen Keskusliittoon. Uudelleenperustamiskokous marraskuussa 1967 oli kuitenkin valinnut yksimielisesti TUL-jäsenyyden, mikä peruutettiin runsas kaksi kuukautta myöhemmin. Rovaniemen Reippaasta tuli vuosikokouksen päätöksellä TUK:n jäsen seura aina keskusjärjestön vuonna 1979 tapahtuneeseen lakkauttamiseen saakka.

Vuoden 1968 loppupuolella Reippaan repertuaariin otettiin vajaa vuosikymmen aikaisemmin seuran valtalajina ollut luistelu. Tässäkin urheilumuodossa

Esko Säaskilahti (keskellä) heilutteli seuran puheenjohtajan nuijaa kolmannen tulemisen aikana vuoden 1958. Tässä Reippaan neljännen tulemisen alkuvuosina aktiivisesti seuratoimintaan monessa lajissa osallistunut Säaskilahti johtamassa juniorijalkapalloilijoiden terveystarkastusta vuonna 1971.

liikunnan riemua pyrittiin välittämään nimenomaan lapsille ja nuorille. Siitä osoituksena olivat niin sanotut hokkarikilpailut, joista ensimmäiset järjestettiin loppiaisena 1969.

Vuoden 1969 alussa seura sai siipiensä suojaan jälleen uuden urheilulajin. Joukko rovaniemeläisiä painonnostajia halusi liittyä kasvamassa olevaan, tulevaisuuteen suuntaavaan Reippaaseen. Painonnostosta onkin sittemmin kehittynyt saavutusten valossa neljännen Reippaan menestynein urheilumuoto.

Samana vuonna tapahtui seurajohdossa valitettava menetys. Toiminnan keskushahmona parisen vuotta huseeranneen Taisto Utriais oli vaihdettava työasioiden merkeissä paikkakuntaa ja samalla hänen oli luovuttava puheenjohtajan tehtävistä. Vajaan vuoden seuran peräsimessä oli varapuheenjohtajaksi alun perin valittu Osmo Pähti, joka tuolloin oli jalkapallojaoston puheenjohtaja ja veti muun muassa seuran edustusjoukkueen harjoituksia.

Uudelle vuosikymmenelle, 1970-luvulle Reipas astui Veijo Kallion johtamana. Vuoden 1970 vuosikokouksessa seuran jaostojen määrä kohosi seitsemään, sillä jalkapallon, uinnin, painonnoston ja

luistelun ohella Reippaalle perustettiin talousjaosto sekä tämän lisäksi valmennusjaosto. Naisjaoston puheenjohtajaksi tuli puolestaan Leila Pähti. Vuosikymmenen alussa Reippaaseen kaavailtiin 1950-luvun tapaan hiihtojaoston perustamista, mutta suunnitelmasta kuitenkin luovuttiin.

Helmikuussa 1970 Reippaaseen organisoitiin myös bingotoimikunta. Sen jäseniksi tulivat Juhani Lahti, Esko Säaskilahti, Eino Ylitapio, Heikki Asikainen sekä seuran puheenjohtaja Veijo Kallio. Johtokunnan suosituksesta toimikunnan tehtäväksi muotoutui bingotoiminnan pikainen aloittaminen seuran talouden tasapainottamiseksi. Saman vuoden huhtikuun puolivälissä pyörähtikin käyntiin Rovaniemen Reippaan ja Kansantalo Oy:n yhteinen niin sanottu lappubingo. Näitä Kansantalolla järjestettyjä tapahtumia pidettiin sittemmin vuosien ajan Reipas-Bingon nimellä.

Rovaniemen Reippaan varainhankinnan kultamuna Rova-Bingo laitettiin pystyyn marraskuussa 1971

Kansantalon lappubingosta saadut myönteiset kokemukset rohkaisivat reipaslaisia yhä uusien tulo-
hankkimismuotojen etsimiseen. 1960-luvulla ympä-

ri Suomen alkanut automaattibingoinnostus levisi myös Rovaniemelle. Vetovoimaa asiaa kohtaan tunsivat myös paikalliset urheiluseurat eikä Reipas ollut tässä suhteessa poikkeus. Asiassa nähtiin monia myönteisiä mahdollisuuksia.

Vuoden 1971 loppupuoliskolla Reippaan jalkapallojaoston piiristä syntyi ajatus koneellisen bingon aikaansaamiseksi. Heidän suunnitelman mukaan emoseura olisi hankkinut laitteet itselleen ja vuokrannut ne edelleen jaostolle. Tästä kaavailusta luovuttiin, mutta automaattibingon Reipas kuitenkin sai.

Aimo Huttusen, Osmo Pähdin, Veijo Kallion, Juhani Lahden, Arvo Fräkin ja Valto Lehmuskosken takauksella joukko otti pankista 10 000 silloisen markan (vuoden 2008 rahanarvolla runsaan 12 200 euron) lainan, jonka turvin automaattibingon välineistö voitiin hankkia. Laitteet ostettiin Ruotsista. Rova-Bingoksi ristitty seuran pelipaikka sijoittui ensi alkuun Rovakatu 2:n alatasoon. Sen avajaisia juhlittiin 28. marraskuuta 1971. Bingon vastaavana hoitajana työskenteli alkukaudet Osmo Pähti.

Jo edellisinä vuosina olleiden jaostojen lisäksi Reippaaseen perustettiin vuonna 1971 joukkuelajien harrastamista tukeva nappulatoimikunta, jonka ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Lauri Orre. Urheilulajivalikoimaan tuli vuoden aikana lisäys, olihan seuran panostus lasten sekä nuorten liikuntaan tuonut Reippaalle uusia juniorijäseniä. Heidän tarpeitaan silmälläpitäen ohjelmistoon otettiin mukaan nappulatoimikunnan jäsenten ohjaama minikoripallo, joka oli suunnattu ensisijaisesti alle 13-vuotiaille pojille. Huhtikuussa Reippaan minikoripalloilijat osallistuivat muun muassa ikäluokkansa SM-karsintoihin Laukaalla. Vuosi 1971 jäi kuitenkin reipaskoripalloilun ainokaiseksi.

Jorma Tervon liki vuosikymmenen kestänyt puheenjohtaja-aika alkoi 1972 Veijo Kallion siirtyessä toiminnanjohtajaksi

Rovaniemen Reippaan toiminnan, jaostojen ja jäsenistön määrän kasvun sekä Rova-Bingon perustamisen myötä seuran johtokunta ryhtyi vuodenvaihteessa 1971-1972 miettimään vakavasti päätoimisen toiminnanjohtajan palkkaamista. Sopiva henkilö löytyikin varsin läheltä. Taidoiltaan ja kokemuksel-

taan itseoikeutettuna Rovaniemen Reippaan toiminnanjohtajana aloitti maaliskuun alussa Veijo Kallio.

Veijo Kallio Reippaan toiminnanjohtajaksi

Rovaniemen Reippaan uudeksi puheenjohtajaksi valittiin rehtori Jorma Tervo Reippaan vuosikokouksessa torstaina. Kokouksen päätöksellä perustettiin myös päätoiminen toiminnanjohtajan toimi, johon tehtävään valittiin seuran monivuotinen puheenjohtaja Veijo Kallio.

Kokouksen avauksen suoritti Veijo Kallio. Hän loi katsauksen kuluneen vuoden toimintaan todeten muun muassa, että seuran toiminta on ollut virkeää ja myös tuloksia tuottavaa. Kallio mainitsi, että ilahduttavan runsas nuorten osallistuminen seuran toimintaan on antanut uskoa lupaavasta tulevaisuudesta. Kuluneen vuoden parhaimpia saavutuksia nuorten saralla on Reippaan neljäs sija Suomen Palloliiton valtakunnallisessa poikatoimintakilpailussa sekä pronssitila D-nuorten SM-sarjassa että myös nappulajoukkueen hopeatila TUK:n mestaruuskilpailuissa.

Painonnostossa on myös menty aimo askel eteenpäin. Mainittakoon, että seuramme jäsenet tekivät viime vuoden aikana 35 uutta SVUL:n Lapin piirin ennätystä. Viljo Issakaisen ja Matti Wiikin hyvät saavutukset huomioitiin myös etelässä. Heidät valittiin TUK:n painonnostojoukkueeseen, joka kävi Belgiassa.

Uinnin kohdalla on todettava, että harrasteen laueus on kavennut, mutta samalla kärki terävöitynyt. Tästä hyvänä esimerkkinä on muun muassa Tampereen Suurkisoissa saavutetut 15 mitalia sekä hyvä menestykset SM-hallikisoissa Rovaniemellä ja kesäkisoissa Kotkassa. TUK:n kisoissa saavutettiin myös runsain mitoin mitalisijoja. Unohtaa ei voida myöskään seuran järjestämiä kansainvälisiä uintikilpailuita, jotka tulostasoltaan nousivat paremmaksi kuin Helsingin olympialaiset. Hyvänä esimerkkinä voidaan mainita näistä kisoista, että Suomen ennätyksellä sijoituttiin vasta kolmannelle sijalle.

Seura on järjestänyt myös useita valmennus- ja leiritilaisuuksia. Mittavin niistä oli Leirikarissa elokussa pidetty leiri, mihin osallistui yli 150 tyttöä ja poikaa.

Kokouksessa käsiteltiin jaostojen toimintakertomukset ja tilit, jotka hyväksyttiin yksimielisesti. Samalla käsiteltiin myös uuden toimintakauden toimintasuunnitelma ja talousarvio. Eri jaostojen

toimintasuunnitelmissa on havaittavissa, että jaostot pyrkivät tulevaisuudessa toiminnassaan kiinnittämään entistä enemmän huomiota urheiluvalmennukseen ja ”laadun” parantamiseen ja kärjen terävöittämiseen. Tähän tähtäviä pyrkimyksiä palvelee useat eri lajikohtaiset valmennusleirit sekä valmentajakoulutus. Mainittakoon, että esimerkiksi nappulatoimikunta järjestää neljä viikon kestävästä leiriä nuorille jalkapalloilijoille. Myös edustusjoukkueen valmennukseen on saatu tehokkuutta ja nousujohteisuutta Tapani Helinin tullessa seuran valmentajaksi.

Urheilullisena suurtapahtumana voidaan pitää Suomen nappulamestaruuskilpailuita, jotka pidetään heinäkuun lopulla Rovaniemellä. Yhtenä suurtapahtumana voidaan mainita myös helmikuun 19.-20. päivänä pidettävät kansainväliset uintikilpailut, jonka jälkeen välittömästi järjestetään viikon kestävä uintileiri, johon osallistuu myös Helsingin ja Porin uimareita.

Laajentunut ja tehostunut toiminta vaatii myös rahoja ja se näkyy myös seuran hyväksymässä talousarviossa, joka lähentelee 90.000 markkaa. Mainittakoon, että Reipas on ottanut erikoisesti nuorten toiminnan huomioon talousarviossa. Niinpä nappulatoimikuntaan on varattu 25.000 markkaa, mikä kertoo reipaslaisten nuorisoystävällisestä toiminnasta.

Reippaan johtokuntaan valittiin puheenjohtaja Jorma Tervo, varapuheenjohtaja Valto Lehmuskoski, Matti Wiik, Lauri Orre, Pirkko Vitikka, Osmo Pähti, Arvo Fräki sekä johtokunnan ulkopuolisiksi jäseniksi rahastonhoitaja Ritva Jouhki ja sihteeriksi toiminnanjohtaja Veijo Kallio.

Jalkapallojaosto: puheenjohtaja Veijo Kallio, jäsenet: Osmo Pähti, Valto Lehmuskoski, Esko Sääs-kilähti, Martti Höllander ja Juhani Lahti.

Uintijaosto: puheenjohtaja Lauri Orre, jäsenet: Aapo Koskenniemi, Jouko Pistokoski, Pirkko Vitikka, Veikko Härönen ja Arvo Fräki.

Painonnostajaosto: puheenjohtaja Matti Wiik, jäsenet: Esko Tarsaranta, Raimo Hedemäki, Jorma Ulkuniemi ja Martti Pirkkiö.

Nappulatoimikunta: puheenjohtaja Osmo Pähti, jäsenet: Esko Sääs-kilähti, Leila Kylmäniemi, Usko Turunen, Tauno Koistinen, Martti Kylmäniemi ja Arvo Fräki.

Taloustoimikunta: puheenjohtaja Veijo Kallio, jäsenet: Valto Lehmuskoski, Jorma Tervo ja Reijo Saarinen.

Naistoimikunta: puheenjohtaja Pirkko Vitikka, jäsenet: Pirkko Lehmuskoski, Riitta Koskenniemi,

Leila Pähti, Leila Kylmäniemi ja Liisa Härönen.

Kokouksen puheenjohtajana toimi Jorma Tervo ja sihteerinä Veikko Härönen.

Lapin Kanssa 29.1.1972

Järjestely tarkoitti samalla sitä, että Kallion oli luovuttava seuran puheenjohtajan tehtävistä. Vuosikokouksessa tammikuun lopulla 1972 Reippaan peräsimen valittiin rehtori Jorma Tervo. Tervo sai johdettavakseen yleisseuran, jonka urheilukirjo käsitti jalkapallon, uinnin ja painonnoston. Jaostoina olivat kilpaurheilulajien lisäksi nappulatoimikunta, talousvaliokunta sekä naistoimikunta. Miltei heti neljännen tulemisen alusta mukana ollut luistelutoiminta oli sen sijaan hiipunut eikä lajille saatu enää kokoon erillistä jaostoa.

Jäällä suoritettavaa urheilua Reipas ei kuitenkaan kokonaan hylännyt. Jo vuosikokouksessa tehtiin periaatepäätös nuorten jääkiekkotoiminnan aloittamisesta, mutta kevään lähestyessä asia oli jäänyt vielä lepäämään. Seura aloitti Rovaniemen Kiekon edustajien kanssa loppukesällä neuvottelut heidän

Veijo Kallio

taloudellisissa vaikeuksissa olevan nuorisojääkiekkotoiminnan siirtämiseksi Reippaan nimiin. Reippaan omana tavoitteena oli tarjota jääkiekon avulla talviurheiluharrastus seuran nuorille jalkapallon harrastajille. Päätös erillisen jääkiekkojaoston perustamisesta tehtiin syyskuussa 1972. Sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Esko Palovaara.

Reippaalle oma urheilutavaraliikekin

Viiden ensimmäisen toimintavuotensa aikana Rovaniemen Reipas oli noussut nolatilasta vireäksi yleisseuraksi, johon liittyi kaiken aikaa uusia jäseniä. Toiminta oli ensisijaisesti suunnattu nuorille, mutta Reippaan urheilullinen menestyskin oli nousussa. 1970-luvun alun vuodet olivat seuralle ennennäkemättömän kasvun aikaa. Reippaan aiemmasta historiasta poiketen tällä kertaa myös taloudelliset asiat olivat paremmalla tolalla kuin koskaan, sillä olihan Rova-Bingo tuottanut jo ensimmäisenä toimintavuotenaan voittoa, joka voitiin siirtää seuran urheiluun.

Toiminnanjohtaja Veijo Kallio etsi kuitenkin yhä uusia tulonhankkimislähteitä. Vuodenvaihteessa 1972-1973 Reippaan johtokunnan tekemällä päätöksellä avattiin seuran omistuksessa oleva vapaaajan asusteita ja urheilutarvikkeita tarjoava myy-

mälä, jonka nimeksi tuli Reipas-Urheilu. Se aloitti toimintansa Kansankatu 2:n alatasossa, johon samalla siirrettiin Kansantalolla aiemmin sijainnut Reippaan toimisto. Liikkeen alkupääomaksi Reipas siirsi 35 000 silloista markkaa. Reipas-Urheilu palveli asiakkaita aina vuoteen 1976 saakka.

Reipaslaisten aktiivisuus ei loppunut Rova-Bingoon ja omaan urheilutarvikemyymälään. Paikallista tiedotusta varten ja samalla mainosmyynnin edistämiseksi Reippaan johtokunta päätti jääkiekkojaoston aloitteesta ryhtyä julkaisemaan seuran omaa lehteä. Aviisin nimeksi tuli Reipas-Uutiset. Sen ensimmäinen numero ilmestyi keväällä 1973 ja levikkiä julkaisulla oli 14 000 kappaleen verran. Reipas-Uutiset ilmestyivät muutaman kerran vuodessa aina 1990-luvun alkuun saakka. Myös eri jaostot ovat julkaisseet neljännen Reippaan aikana omia tiedotuslehtiään. Jalkapallojaoston lehden nimi on ollut Reipas-Jalkapallo ja painonnostojaoston Puntti-Reipas.

Reipas sai jälleen uuden urheilumuodon vuonna 1973

Vuoden 1973 vuosikokouksen yhteydessä Reipaaseen liitettiin jälleen uusi urheilumuoto, kun lentopallo tuli täydentämään seurassa jo hyvin

1970-luvun alkupuolisko oli Reippaan voimakkaan kasvun aikaa. Yhtenä sen ilmentymänä oli vuosina 1973-1976 Kansankatu 2:n alatasossa sijainnut oma urheiluvälinekauppa Reipas-Urheilu.

edustettuna ollutta joukkuelajien kirjoja. Jaoston ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Allan Hirvioja. Näin neljännen Reippaan kuudentena toimintavuotena kilpaurheilulajeja oli viisi. Yksilölajeina ohjelmassa säilyivät edelleen painonnosto ja uinti.

Taloudellisesti bingojen ja muiden liiketoimintamuotojen avulla seuran jaostoja pystyttiin vuoden 1973 aikana avustamaan yhteensä 124 150 silloisella markalla, mikä tarkoittaa vuoden 2008 rahanarvokertoimella yli 127 000 euroa. Toisaalta vuoden 1972 maksuunpannut verot rasittivat seuran taloutta merkittävästi. Verokarhu rohmusi Reippaalta pelimerkkejä liki 54 000 markan (noin 55 000 euron) edestä.

Bingokilpailu kiristyi Rovaniemellä 1970-luvun alkuvuosina merkittävästi. Paikallisista urheiluseuroista muun muassa Lapin Lukko, Ounasvaaran Hiihtoseura, Rovaniemen Palloseura kuin Rovaniemen Lappikin käyttivät hyväksi havaittua tulonhankkimiskeinoa edukseen, samoin monet muut yhdistykset. Reipas ei tätä kilpailua pelännyt, vaan vuoden 1974 aikana seura pyöritti kaupungin alueella peräti kolmea pelipaikkaa. Rova-Bingo siirtyi Rovakatu 7:ssä sijaitsevaan kiinteistöön, jonka Reipas osti itselleen ja jonka katutason huoneisto on edelleen seuran omistuksessa. Tähän kiinteistöön muutettiin myös seuran toimisto.

Rovakatu 2:ssa olleen bingon uudeksi osoitteeksi oli puolestaan tullut Rovakatu 31. Reipas tuotti asiakkaille muutaman vuoden ajan bingopalveluita näiden kahden pisteen ohella myös Korkalovaaran palvelutalon kiinteistössä Hillapolku 9:ssä. Seura osti tämänkin huoneiston itselleen ja se on Reippaan hallussa edelleen 2010-luvulla. Asiakkaita hajauttavan sekä lisäkustannuksia tuovien Rovakatu 31:n ja Hillapolun bingopisteet kuitenkin suljettiin 1970-luvun puolivälin jälkeen ja Rova-Bingon ainoaksi pelipaikaksi jäi jäljelle Rovakatu 7.

Edellä mainittu kilpailu ei näkynyt suurella tavalla myöskään näiden kolmen bingopisteen yhteenlasketussa tuotossa. Vuonna 1974 se oli 1 073 100 markkaa eli vuoden 2008 elinkustannusindeksillä noin 937 400 euroa. Mikäli mukaan laskee myös Reipas-Bingon tuoton, yhdessä nämä tuottivat kyseisenä vuotena ylijäämää miltei 70 000 markkaa eli yli 61 000 euroa. Jaostojen urheilutoimintaa pääseura tuki vuonna 1974 yhteensä yli 115 000 markalla eli yli 100 000 eurolla.

Viljo Issakaisesta ensimmäinen reipaslainen yleisen sarjan Suomen mestari vuonna 1975

Monijaoksisen Reippaan urheilullinen menestys oli kehittynyt seuran taloudellisen myötätuulen ohella 1970-luvun puolivälissä mukavalle tasolle. Jalkapallossa seuran juniorit olivat kirjoittaneet vuonna 1973 lajin lappilaista historiaa voittamalla nappuloiden SM-kultaa ja pystyneet puolustamaan titteliä seuraavana vuonna pronssin arvoisesti. Uinnissa 1970-luvun alku oli ollut vahvaa juniorityön aikaa ja mitaleita oli tullut niin TUK:n ikäkausimestaruuskilpailuista kuin nuorten Suomen mestaruuskilpailuistakin. Samoin Reipas oli ampaissut ikäkausijoukkueillaan TUK:n parhaimmistoon jääkiekossa ja lentopallossakin toiminta oli vireytymässä.

Ensimmäistä yleisen sarjan Suomen mestariaan Rovaniemen Reipas sai juhlia vuoden 1975 huhtikuussa, kun Viljo Issakainen pystyi taituroimaan painonnostossa 56-kiloisten kotimaiseksi ykköseksi Lahdessa järjestetyissä SM-kammoitteluisa. Issakaisesta oli tullut jo vuonna 1970 ensimmäinen reipaslainen yleisen sarjan Suomen ennätyksen rikkoja.

Kilpaurheiluun panostaminen ei ohentanut seuralta sen toista tarkoitusta, jäseniensä liikuttamista

Reippaan kuntojaosto on perustamisestaan vuodesta 1975 lähtien ollut seuran ei-kilpaurheilujäsenten liikuttaja. 1970-luvulla kuntoilureittejä oli seitsemän

ja urheilun riemun tarjoamista. Helmikuussa 1975 pidetyssä Reippaan vuosikokouksessa seuran alaisuuteen oli perustettu kuntoliikuntajaosto, jonka ensimmäiseksi puheenjohtajaksi oli nimetty Valto Lehmuskoski. Saman vuoden marraskuussa Pirkko Vitikan luovutettua uinnin vetämisen työkiireiden takia uintijaosto muuntautui uinti- ja kuntoliikuntajaostoksi. Näin 70-vuotisjuhlavuoteen valmistautumassa olevalla seuralla oli kaikkiaan kahdeksan jaostoa. Kilpaurheilun jalkapallon, painonnoston, jääkiekon ja lentopallon sekä edellä mainitun kuntoliikuntajaoston lisäksi Reippaan hallinnolliseen kokonaisuuteen kuuluivat tiedotusjaosto, talousjaosto sekä koulutus- ja valmennusjaosto.

Kuntoliikuntajaoston, jonka nimi muuntui sittemmin kuntojaostoksi, toiminnalliseen repertuaariin kuuluivat sananmukaisesti erilaiset kuntoliikuntamuodot. Ensimmäisen toimintavuotensa aikana sillä oli kaikkiaan seitsemän eri kuntoilureittiä, joista jäsenet olivat voineet saada suoritusmerkinnän kävelen, hölkkäämällä tai pyörällä polkien. Näitä olivat niin sanottu Siltojen lenkki, Mäntyvaaran lenkki, Viirinkankaan lenkki, Isonrakan lenkki, Rinteenmäen lenkki, Nivavaaran lenkki sekä Ylikylän lenkki. Kuntojaosto tuli myöhemmin vuosina järjestämään Reippaan jäsenille erilaisia kuntoilutapahtumia sekä liikuntaretkiä muun muassa Lapin tuntureille niin kevät- kuin syysaikaan.

Kuntojaoston piirissä tehtiin myös paljon talkootyötä. Yksi tällaisista pyyteettömän seuran tukemisen muodoista oli Reippaan bussien huolto- ja ajotoiminta. 1970-luvun puolivälissä suurseuralla oli omistuksessaan kuljetuskalustoa peräti kolmen linja-auton verran. Näihin kuljettajat ja huoltohenkilöstö löytyi seuran omasta piiristä. Reippaan kunniajäsenen Martti Kylmäniemen ohella pitkän päivätyön, tuhansien kilometrien verran seuran joukkueita ja jäseniä kuskasivat muun muassa Jouko Pistokoski sekä Paavo Ritola.

Vuoden 1976 rovaniemeläisessä ja monella tavalla koko lappilaisessa urheiluelämässä tapahtui käänne parempaan. Lapin urheiluopiston päärakennus valmistui ja varsinaista sisäurheilulajien keskitettyä harjoittelupaikkaa, urheilutaltoa, vailla oleva rovaniemeläinen urheilu sai ajanmukaisen harjoittelupaikan. Rovaniemen Reipas oli yksi Lapin urheiluopistosäätiön perustajista ja liittyi lahjoitetulla alkupääomalla sen jäseneksi vuoden 1972 alussa. Seuran urheilulajeista ”Opiston” tiloja käyttivät

harjoitteluun sekä painonnostajat, nyrkkeilijät että palloilulajien joukkueetkin. Heti ensimmäisten joukossa valmistumisen jälkeen rehtori Allan Pietilän johtamalle urheiluopistolle päärakennuksen voimailunurkkaukseen siirtyivät Reippaan painonnostajat.

70-vuotisjuhlat Rovaniemen Reippaan voimannäyte

Viimeistään vuosi 1977 nosti Reippaan rovaniemeläisten urheiluseurojen raskaaseen sarjaan, suurten rinnalle. Tällöin vietettiin aktiivisesti ja näyttävästi vanhimman paikallisen toiminnassa olevan urheilua harjoittavan yhdistyksen 70-vuotisjuhlavuotta. Juhliva Reipas oli kasvanut 1970-luvun kuluessa jäsenmäärältään tasaisesti ja vuonna 1977 siihen kuuluikin jo 870 jäsenmaksunsa maksanutta seuran henkilöä. Heistä yli 15-vuotiaita miehiä oli 270 ja naisaikuisjäseniä 118. Vireän jalkapallon nappula-toiminnan ansiosta alle 15-vuotiaita poikia Reippaan jäsenrekisteriin kuului peräti 435 ja tyttöjäkin 47.

Myös Reippaan talous oli vankalla pohjalla. Vuonna 1976 Rova-Bingojen ja Reipas-Bingon yhteenlaskettu myyntituotto oli ollut 2 416 600 markkaa eli miltei 1 712 800 euroa. Jaostojen käyttöön tästä oli voitu lohkaista 227 500 markkaa eli 147 500 euroa.

70-vuotiaan seuran organisaatioon kuului kaikkiaan kahdeksan jaostoa. Reippaan urheilulajien jalkapallon, painonnoston, lentopallon ja jääkiekon ohella juhlavuotta organisoivat tiedotusjaosto, koulutus- ja valmennusjaosto sekä kunto- ja naisjaosto. Koulutus- ja valmennusjaoston tehtävänä oli toimia Reippaassa lähinnä jaostokohtaisen valmennuskoordinaation toteuttamisen apuna, seuran eri urheilulajien valmentajien määrän, tason ja koulutustarpeen kartoittajana sekä teoreettisen valmennustiedon lisääjänä lähinnä oman keskusjärjestön sekä erikoisliittojen ohjaus- ja kurssitoimintaa hyväksikäyttäen.

Juhlavuoden avajaisia vietettiin Lapin urheiluopistolla 5. maaliskuuta. Tässä tilaisuudessa esiteltiin vierasjoukolle Reippaan toimintoja, periaatteita ja joiltakin osin historiaa. Tilaisuuden avauksen suoritti silloinen Rovaniemen kaupunginjohtaja Tuure Salo. Samassa yhteydessä kilpailtiin painonnostossa Pohjois-Suomen aluemestaruuksista.

Muillakin jaostoilla oli vuoden aikana omat juhla-ilailunsa. Lentopallossa Reipas järjesti urhei-

70-vuotisjuhlia vietettiin elokuussa 1977 Lappia-talolla. Tapahtumassa Reippaan lippua vihkimässä itsekin seuran jäsenenä ollut pastori Aimo Ajo (kesk.). Rovastin arvonimen vuonna 1986 saanut Ajo teki elämäntyönsä Rovalan työkeskuksen johtajana. Lisäksi hän toimi Lapin vaalipiirin kansanedustajana vuosina 1972-1990.

luopistolla kotimaisten joukkueiden lisäksi ruotsalaisilla yhdistelmällä täydennetyin juhlaturnauksen 8.-10. huhtikuuta. Jalkapallossa puolestaan pidettiin ikäkausijoukkueille suunnattu juhlaturnaus 3.-5. syyskuuta. Siihen otti osaa peräti 31 joukkuetta Suomesta, Ruotsista ja Länsi-Saksasta. Jalkapallon juhlaturnausviikonloppu huipentui Keskuskentällä Rovaniemen Reippaan ja Oulun Työväen Palloilijoiden edustusjoukkueiden väliseen otteluun. Reippaan miehet olivat vieraskoreita, sillä OTP korjasi voiton numeroin 4-1.

Varsinainen 70-vuotiaan Reippaan pääjuhla järjestettiin Lappia-talossa 20. elokuuta. Edellisenä päivänä Kansantalolla oli jo pidetty juhlakokous, jonka pääaiheeksi nousi seuran lipun vihkiminen. Sen suoritti kansanedustaja, pastori Aimo Ajo. Tilaisuudessa jaettiin lisäksi Reippaan 70-vuotisjuhlalakeit eri yhteisöille ja yksityisille henkilöille.

Pääjuhlaa vietettiin seuraavana päivänä arvovaltaisen kutsuvierasjoukon kera. Juhlapuhujana tilaisuutta kunnioitti valtion urheiluneuvoston puheenjohtajan roolissa Matti Ahde, samana vuonna TUL:n puheenjohtajaksikin valittu silloinen SDP:n kansanedustaja. Juhlayleisölle esiintyivät Elannon

Iskun naisvoimistelijat, Rovaniemen teatterilaiset, keskustan ala-asteen musiikkiluokka sekä varuskuntasoittokunta.

Lappia-talolla palkittiin lisäksi pitkään tai muuten ansiokkaasti mukana olleita henkilöitä Reippaan hyväksi tehdystä seuratyöstä. Reippaan ensimmäiset kultaiset ansiomerkit ojennettiin Alli ja Orvo Maliselle. Hopeisten ja pronssisten ansiomerkkien saajia oli kaikkiaan 26. Kenties konkreettisin juhlavuoden ja pääjuhlan yksittäisistä seikoista oli Reippaan historiateoksen julkaiseminen. Kaarlo Haapasen toimittama 70-vuotishistoriikki pureutui ennen muuta seuran ensimmäisen, toisen ja kolmannen tulemisen vaiheisiin. Haapasen tekemän, rovaniemeläisen urheilun ja koko pohjoisen Suomen työläisurheilun historian kannalta merkittävän työn arvoa nostaa se, että Reippaan toiminnan alkuvuosikymmenistä oli saatavana erittäin vähän kirjallista tietoa tai valokuvia.

1970-luvun lopussa jäsenmäärä reilusti toisella tuhannella

Juhlavuoden tapahtumista lisää intoa saanut Reipas siirtyi kahdeksannelle vuosikymmenelleen yhä

kasvavan jäsenmäärän siivittämänä. Vuonna 1978 jäsenmaksunsa maksaneita reipaslaisia oli rekisterissä tasan 1 200. Reipas oli saanut saman vuoden syksyllä katraaseensa uuden urheilumuodon, kun Osmo Pähdin luotsaamat rovaniemeläisnyrkkeilijät perustivat seuran alaisuuteen lajijaoston. Sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi tuli Pertti Viik. Reipas virittäytyi 1980-luvulle jalkapallon, painonoston, nyrkkeilyn ja lentopallon allianssilla, sillä seuran jääkiekkotoiminnan viimeiseksi kaudeksi oli jäänyt 1977-1978. Kilpaurheilulajien ohella Reippaan jaostoiksi tulivat vuodelle 1979 tiedotus sekä kuntoilu- ja naisjaosto. Talousjaostoa sen paremmin kuin erillistä koulutus- ja valmennusjaostoakaan ei enää katsottu aiheelliseksi ylläpitää.

Työväen urheiluliikkeen yhdistyminen vuoden lopussa kosketti Reipastakin. Lokakuussa 1978 pidetyssä ylimääräisessä yleisessä kokouksessaan se teki sisarseuransa Rovaniemen Työväen Palloilijoiden tapaan päätöksen liittyä seuraavan vuoden alusta monen muun lakkautetun TUK:n jäsenseuran tavoin Työväen Urheiluliittoon. Reippaan osalta marraskuussa 1963 virallisesti alkanut ja neljännen tulemisen alkukuukausina uudelleen vahvistettu ero TUL:stä sai näin oman päätöksensä. Samalla TUL:oon liittymispäätöksen kanssa Reipas erosi SVUL:n ja sen erikoisliittojen jäsenyydestä. Ratkaisulla oli hallinnollinen vaikutus lähinnä seuran yksilöurheilulajeihin painonnostoon ja nyrkkeilyyn. Joukkuelajeissa jalkapallossa ja lentopallossa joukkueet pelasivat erikoisliittoihin kuuluvien seurojen kanssa samoissa sarjoissa.

Yksilöurheilulajit toivatkin vuonna 1979 mukavaa menestystä. Reima Tapiosta leivottiin seuran ensimmäinen nyrkkeilyn Suomen mestari helmikuussa Helsingissä järjestetyissä SM-kisoissa. Vesa Viikistä puolestaan tuli samana vuonna lajin ensimmäinen reipaslainen maaotteluedustaja. Painonnostossa Reipas taisteli vuoden lopulla Rovaniemellä pidetyissä seurajoukkueiden Suomen mestaruuskilpailuissa maan parhaimman painonnostoseuran tittelin ensimmäistä kertaa itselleen. Molemmat seuran voimailulajit olivat näin kovassa myötätulessa.

Myötätulessa oli edelleen myöskin seuran talous. Vuonna 1978 Rova-Bingon ja Reipas-Bingon yhteenlaskettu myyntituotto oli ollut 1 848 400 markkaa eli noin 989 000 euroa. Tästä potista pystyttiin avustamaan seuran urheilulajeja 507 000 markalla eli noin 271 000 eurolla. Historiansa jäsenmäärän

huipun Reipas saavutti vuonna 1979. Tällöin sen jäsenrekisterissä oli 1 312 henkilöä. Kun mukaan laskee jalkapallon sisarseuran RTP:n, yhteenlaskettu jäsenmäärä kipusi aina 1 544:ään.

Jorma Tervo jätti paikkansa puheenjohtajana elokuussa 1981

1980-luvulle alkutahteja löivät painonnostajien ja nyrkkeilijöiden menestyksen jatkumisen ohella palloilulajien nuorisoryhmien rynnistys. Jalkapallossa punavalkoiset B-juniorit nappasivat lokakuussa 1980 Rovaniemellä järjestetyssä SM-lopputurnauksessa hopeaa. Lentopallossa Reippaan C-pojat saalistivat samanvärisen mitalin huhtikuussa 1981 Kurikassa pidetystä SM-loppusarjasta. Reippaan tähänastisen historian paras kansainvälinen urheilu-saavutus tuli puolestaan toukokuussa 1981. Se oli nyrkkeilyn EM-pronssi, jonka takoi Osmo Pähdin valmentama Vesa Viik.

Elokuussa 1981 tapahtui seuran peräsimessä vaihdos. Vuodesta 1972 Reippaan asioihin varmallalla ja vakaalla kädellä vaikuttanut Jorma Tervo luopui puheenjohtajan paikastaan. Syynä Tervon vetäytymiseen olivat erimielisyydet muun johtokunnan kanssa Reippaan palloilulajien ulkomaalaisvahvistuksien saamiin korvauksiin liittyvissä asioissa. Ulkomaalaisvahvistuksia oli alettu rekrytoida muutamaa vuotta aiemmin jalkapalloon ja 1980-luvun alussa myöskin sarjaportaan vaihtoa hamuavaan lentopalloon. He toimivat joko pelaajina tai pelaaja-valmentajina. ”Legioonalaisten” hyväksikäyttö puhutti reipaslaisia runsaasti. Kysyttiin, onko suunnitelmia tehty hätiköiden, onko otettu huomioon kaikki vahvistuksista koituvat suorat sekä välilliset menot ja tiedetäänkö kaikki sopimuksiin liittyvät seikat viimeistä piirtoa myöten.

Jorma Tervon jättämä puheenjohtajaperintö oli kaikilta osin mittava. Rovaniemen Reipas oli kehittynyt neljännen tulemisensa alkua ajoista urheilun rovaniemeläiseksi ja lappilaiseksi voimatekijäksi ja suurseuraksi. Kilpaurheilumenestyksen laajuudelta Reipas kasvoi 1970-luvun loppupuolella sekä vuosikymmenen vaihteessa historiansa toistaiseksi kukoistavimpaan vaiheeseen. Kaikissa seuran ohjelmistossa olleissa lajeissa strategisena tavoitteena oli kohentaa urheilullista valmiutta.

Yksilölajeissa painonnostossa ja nyrkkeilyssä Reipas oli jo Suomen kärkiseuroja. Jalkapallossa koko

Vesa Viik EM-kehässä Tampereella toukokuussa 1981. Viikin turnauksesta saavuttama Euroopan mestaruuskilpailuiden pronssimitali on Rovaniemen Reippaan historian kansainvälisesti paras urheilusaavutus yleisessä sarjassa

1970-luvun jatkunut erittäin aktiivinen juniorityö tuotti tukun pelimiehiä, jotka olivat avainasemassa myöhemmin 1980-luvulla Rovaniemen nousussa lajin parhaiden kotimaisten paikkakuntien joukkoon. Jalkapallon edustusjoukkueellakin oli jatkuva pyrkimys vähintään I-divisioonaan. Samoin lentopallossa saavutettiin tavoite lajin lappilaisen ykkösseuran asemasta. Vaikka Tervon viimeisinä puheenjohtajavuosina toimintaan ei enää otettu mukaan uusia urheilulajeja, Reipas oli perustamassa vuoden 1980 heinäkuussa Rovaniemen Keilailuliittoa. Keilailu ei tästä huolimatta koskaan tullut seuran ohjelmistoon mukaan.

Toinen 1970-luvun Reippaan strateginen tavoite, laajalle ulottuva lapsi- ja nuorisotyö, onnistui sekin vähintään odotusten mukaisesti. Satoihin noussut alle 15-vuotiaiden jäsenten määrä kertoi omaa kielitään siitä, että seura oli tärkeä, arvostettu ja luotetta-

va lenkki rovaniemeläislasten liikuttajana. Voidaan sanoa, että neljännestä Reippaasta oli tullut myös sosiaalinen urheiluseura, joka järjesti paikkakuntalaisille monipuolista ja mukavaa vapaa-ajan toimintaa. Siitä esimerkkinä oli nuorisotoiminnan ohella kuntoilu- ja retkeilyjaoston järjestämät aktiviteetit, kuntolentopallo, sähly ja naisten jumppailat sekä erilaiset virkistytymisretket kuntoilureittien ylläpitämisen lisäksi.

1980-luvun alussa jäsenmäärän kasvu oli toisaalta aavistuksen tahtunut. Huippuvuodesta 1979 oli tultu hieman alaspäin, sillä Tervon jättäessä puheenjohtajuuden Reippaaseen kuului 907 jäsentä. Jäsenmäärä pysyi aavistuksenomaisesta laskusuunnasta huolimatta yli 900 koko 1980-luvun alkupuolen. Kuten yhdistyksien toiminnassa yleensä, seuran ilmoittama jäsenmäärä oli todellisuutta korkeampi. Esimerkiksi vuonna 1983 Reipas itse ilmoitti jäsenmääräk-

seen peräti 1 712 henkilöä.

Jorma Tervon johtamana Reipas oli betonoinut taloudellisen asemansa. Seuran liiketoiminta oli ollut läpi 1970-luvun kokonaisuudessaan varsin tuottoisaa ja sen veturina oli ollut Rova-Bingo. Viimeisenä Tervon täytenä kautena 1980 Rova-Bingon ja Reipas-Bingon yhteenlaskettu myyntituotto oli ollut 2 302 900 markkaa eli noin 1 029 400 euroa. Tästä varsinaiseen toimintaan oli pystytty siirtämään 670 700 markkaa (liki 300 000 euroa). Suurimman siivun, yli puolet, potista oli saanut jalkapallojaosto, jota pääseura tuki kauden aikana 354 600 markalla (158 500 eurolla). Lentopallojaostolle oli puolestaan myönnetty 67 800 markkaa (30 300 euroa) ja painonnostajaostolle 44 100 markkaa (19 700 euroa). Nyrkkeilyjaostolle oli pääseuralta puolestaan lohjennut 29 980 markkaa (13 400 euroa).

Ylijäämällä seura oli avustanut paitsi jaostojaan ja kilpaurheilua, mutta myös hankkinut omaisuutta. Rovakatu 7:n ja Hillapolku 9:n liikehuoneistojen ohella Reipas oli kyennyt ostamaan itselleen asunto-osakkeita. Lisäksi seuralla oli edelleen omistuksessa kaksi linja-autoa, pienoisbussi sekä henkilöauto, josta kuitenkin luovuttiin varsin pikaisesti. Myöskin seuran toisesta linja-autosta luovuttiin muutaman vuoden kuluessa. Vuonna 1980 kuljetuskustannukset olivat olleet yhteensä 68 500 markkaa (30 600 euroa).

Rovaniemen Reippaan seurahallinnossa oli tapahtunut Jorma Tervon luopumisen lisäksi toinenkin henkilövaihdos. Palkattuun henkilöstöön toiminnanjohtaja Veijo Kallion ja puolentusinan bingoemännän ohella vuodesta 1975 kuulunut taloudenhoitaja Heikki Lähtevänoja oli irtisanoutunut marraskuussa 1980 omasta tehtävästään. Hänen tilalleen oli valittu Lauri Vartiainen.

Jorma Tervon seuraajaksi Valto Lehmuskoski

Jorma Tervon eropäätös aiheutti syksyllä 1981 Reippaan toimijoiden keskuudessa kuumeisen etsinän sopivan puheenjohtajan löytämiseksi. Sopiva henkilö löydettiin läheltä ja marraskuun 1981 vuosikokouksessa uudeksi puheenjohtajaksi valittiin yksimielisesti Valto Lehmuskoski. Lehmuskoski oli ollut keskeisillä paikoilla niin paikallisessa työväenyhdistyksessä kuin muissakin luottamus-tehtävissä. Reippaan toimintaan hän oli osallistunut

miltei seuran neljännen tulemisen alusta lähtien.

Lehmuskosken puheenjohtaja-aikana Reippaan urheilulliset saavutukset pysyivät edelleen hyvällä tasolla, vaikka joukkuelajeissa tulikin takapakkia. Jalkapallossa edustusryhmä oli tippunut vuoden 1981 syksyllä kolmoseen ja pysyi siellä kaudet 1982 ja 1983. Lentopallossa kaudeksi 1981-1982 kakkosdivisioonaan noussut edustusjoukkue oli lähellä päästä edelleen sarjaporrasta ylemmäs. Keväällä 1982 Reippaan lentopallon ykkösryhmä kuitenkin hajosi eikä lajin reipaslainen menestys yltänyt tämän jälkeen enää kolmosdivaria ylemmäs. Yksilölajeissa painonnostossa ja nyrkkeilyssä taso kyettiin joka tapauksessa pitämään. Reipas muun muassa voitti vuonna 1982 kolmannen kerran painonnoston seurajoukkueiden Suomen mestaruuden. Nyrkkeilyssä Vesa Viik sekä Tapion veljekset Reima ja Rainer olivat edelleen kotimaista kärkitasoa.

Uuden puheenjohtajan suurin tavoite oli seuran talouden tasapainottaminen ja kulujen saattaminen järkipäiselle tasolle. Muun muassa vuoden 1982 syksyllä tehtiin päätös, joka velvoitti jaostot tuomaan määrärahojen ylitykset johtokunnan käsiteltäviksi ja kiinnittämään erityistä huolellisuutta erilaisten hankintojen suorittamiseen. Päätös tehtiin siksi, että jaostojen kulut maksettiin keskitetysti yhteisestä kassasta taloudenhoitajan kautta. Muun muassa jalkapallojaostolle oli kertynyt menettelyn seurauksena runsaasti maksamattomia menoja eli menokehyksen ylitystä. Jaostolla oli ollut johtokunnan tietämättä lisäksi omia pankkitilejä, joille oli ohjattu osa oman varainhankinnan tuotoista.

Edelliseen liittyen Lehmuskosken puheenjohtaja-aikana johtokuntaa puhututtivat edelleen joukkuelajien, lentopallon edustusjoukkueen hajottua lähinnä jalkapallon, vahvistuksien sekä yleisesti pelaajien saamat palkkiot. Niihin vaadittiin säännönmukaisuutta ja sisällöltään maksutositteiden edellytettiin olevan tästä eteenpäin tosiasioihin perustuvia.

Valto Lehmuskosken puheenjohtajuus päättyi vuoden 1983 marraskuussa pidettyyn vuosikokoukseen. Pidetty, hillitty ja tasapuolisuutta jaostojen kesken viljellyt persoona joutui luopumaan paikastaan työesteiden takia. Seura oli samassa tilanteessa kuin kaksi vuotta aiemmin. Jälleen oli löydettävä uusi henkilö Reippaan peräsimeen.

Veijo Kallio luopui toiminnanjohtajan tehtävästään syksyllä 1985

Väistyvän puheenjohtajan seuraaja löytyi Lehmuskosken tapaan työväenyhdistyksen piiristä. Pöydän päähän asettui Rovaniemen kaupungin tiedotussihteeri Mauri Paasilinna. Paasilinnan valinta oli yksimielinen.

Johdettavakseen seuran neljännen tulemisen järjestyksessään kuudes puheenjohtaja sai edelleen yli 900 jäsenen sekä neljän kilpaurheilulajin kokonaisuuden. Jalkapallo-, lentopallo-, nyrkkeily- ja painonnostojaoston ohella Reippaan hallinnolliseen organisaatioon kuuluivat kuntoilu- ja retkeilyjaosto sekä tiedotusjaosto, joka kuitenkin lakkautettiin vuoden 1984 jälkeen. Kuntoilu- ja retkeilyjaoston puheenjohtajuudessa tapahtui vuoden lopussa vaihdos vuodesta 1977 jaostoa johtaneen Leila Pähdin jättäessä paikkansa.

1980-luvun puoliväliin tultaessa seuran urheilullinen menestys jatkui totuttuja uria. Painonnostossa Reipas nousi aavistuksenomaisesta notkahduksesta vuoden 1984 päätteeksi takaisin seurajoukkueiden Suomen mestariksi. Nyrkkeilyssä tapahtui vuoden 1984 aikana sukupolvenvaihdos Vesa Viikin ja Tapon veljesten lopettaessa kilpailu-uransa. Toisaalta Ilkka Engelberg sekä Veli-Matti Nopanen olivat nousemassa kovaa vauhtia kohti kansallista kärkeä. Jalkapallossa sarjanousija Reipas oli kaudella 1984 lähempänä nousta ykkösdivisioonaan kuin koskaan aikaisemmin historiassaan. Tavoitteen tielle asettui lopulta Lauritsalan Työväen Palloilijat. Lentopallossa painopiste oli siirtynyt vuosikymmenen puoliväliin tultaessa juniorityöhön.

Paasilinnan kaksivuotisen seuran peräsimessä olon jälkimmäinen kausi 1985 jatkui Reippaan taloustilanteen osalta kireänä. Johtokunta joutui puuttamaan jalkapalloilijoiden menoihin, sillä jaosto ylitti sovitut budjettiraamit useilla kymmenillä tuhansilla markkoilla. Toisaalta vuoden aikana etsittiin kumeisesti uusia täydentäviä tulonhankkimismuotoja Rova-Bingon rinnalle, niissä kuitenkin onnistumatta. Pientä helpotusta taloustilanteeseen toi useita kuukausia tyhjillään olleen Hillapolun kiinteistön vuokraaminen Rovaniemen kaupungille. Tämä tempu ei riittänyt, sillä loppuvuodesta 1985 seura joutui ottamaan useiden kymmenien tuhansien markkojen edestä lainaa maksamattomien kulujen peittämiseksi.

Vuoden 1985 elo-syyskuun vaihteessa tapahtui seuran palkatun henkilöstön osalta muutoksia. Vuodesta 1972 päätoimisena Reippaan toiminnanjohtajana työskennellyt Veijo Kallio irtisanoutui tehtävästään. Hänen työtään ryhtyi jatkamaan elokuun 1985 alusta Seppo Niva. Miltei samanaikaisesti oman pestinsä taloudenhoitajana jätti vuodesta 1980 seuran leivissä ollut Lauri Vartiainen. Hänen irtisanouduttuaan taloudenhoitajan tehtäviä hoiti jälleen Heikki Lähtevänoja aina vuoteen 1988 saakka.

Sulo Paksuniemi luotsaamaan seuraa

Toiminnanjohtajan ja taloudenhoitajan vaihtumisen lisäksi vuoden lopulla Reippaan oli jälleen etsittävä myös uusi luottamushenkilöhallinnon pää. Mauri Paasilinna lopetti seuran puheenjohtajan tehtävät kahden kauden jälkeen. Vuosikokouksessa Reippaan johtoon hänen seuraajakseen asettui yksimielisesti Sulo Paksuniemi. Ay-aktiivi ja kunnallispolitiikko oli osallistunut seuran toimintaan jalkapallojaoston kautta jo muutamien vuosien ajan.

Paksuniemi sai johtakseen toiminnaltaan edelleen vireän urheiluseuran. Painonnostossa nuori lupaus Jaarli Pirkkiö oli kautta aikojen toisena reipaslaisurheilijana edustanut vuoden 1985 syksyllä Suomea yleisen sarjan MM-kilpailuissa ja laji oli menestyksen osalta Reippaassa jälleen vahvassa nousussa. Nyrkkeilyssä ykkösnumera olleen Veli-Matti Nopasen lisäksi nuorissa oli kasvamassa uusia lahjakkuuksia. Seuran palloilulajit puolestaan tahkosivat tasaista sarjatyöskentelyä.

Vuoden 1986 suurena kysymyksenä oli kuralle menneen talouden tasapainottaminen. Tasapainottamisoperaatio ulottui seuran kaikille tasolle. Rova-Bingon kuudesta palkatusta bingoemännästä yksi irtisanottiin ja pelipaikan toimintaa tehostamaan perustettiin bingon taloustoimikunta. Vaikka bingo tuottikin tilikauden aikana melko mukiinmenevät 1 574 400 markkaa (451 200 euroa), koko seuran tilinpäätös oli alijäämäinen lähes 130 000 markkaa (37 100 euroa).

Tulonlähteiden monipuolistamista haettiin edelleen aktiivisesti. Kansankadun varteen sekä vaihtoehtoisesti Rovakatu 7:n päähän kaavailtiin vuoden aikana Reippaan grillikioskin avaamista, mutta hankkeesta ei lopulta tullut mitään. Myös palkatun henkilöstön osalta tapahtui jälleen muutoksia, sillä toiminnan-

johtajan pestiä elokuusta 1985 hoitanut Seppo Niva joutui jättämään tehtävänsä saman vuoden kesäkuun lopussa. Varsinaista uutta toiminnanjohtajaa ei hänen tilalleen valittu. Seuran kuntourheiluun otettiin vuoden aikana uusi laji tennis. Vuosikokouksessa marraskuussa 1986 kunto- ja retkeilyjaoston nimi muuntuikin tennis- ja kuntojaostoksi, jonka ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Reino Karasti. Myös tiedotustoimintaan oltiin perustettu jälleen oma jaosto.

80-vuotisjuhla Kansantalolla lokakuussa 1987

Rovaniemen Reippaan 80-vuotisjuhluvuosi 1987 vietiin läpi taloudellisesti ristiriitaisissa tunnelmissa. Seura oli saanut jossakin määrin tasapainotettua talouttansa, vaikka vuoden aikana johtokunnan pitikin tehdä jälleen päätöksiä useiden kymmenien tuhansien markkojen lisälainan ottamisesta. Rovabingon tuotto oli kauden aikana aikaisempiin vuosiin nähden melko stabiili 1 578 700 markkaa (436 500 euroa). Vaikka vuoden aikana Reipas joutuikin ottamaan lisälainaa, oli tilikauden tulos kaiken kaikkiaan ylijäämäinen runsaat 14 000 markkaa (3 800 euroa).

80-vuotiaan yleisseuran jäsenmäärässä ei ollut tapahtunut muutamaan aiempaan vuoteen verrattuna radikaalia muutosta. Reippaan juhluvuoden jäsenmäärä oli 848 henkeä, joista peräti 532 oli alle 15-vuotiaita nuoria. Saavutuksiltaan parhaat urheilulajit painonnosto ja nyrkkeily olivat pystyneet säilyttämään asemansa Suomen kärkitasolla. Painonnostossa vuosi päättyi neljanteen peräkkäiseen seurajoukkueiden Suomen mestaruuteen ja etenkin nuorissa oli kasvamassa hyviä raudankesyttäjiä. Heistä Samuli Pirkkiö onnistui vuoden aikana voittamaan niin 17-, 20- kuin 23-vuotiaidenkin Suomen mestaruuden, yleisen sarjan SM-hopeaa sekä 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuden. Lisäksi Jaarlin pikkuveli oli yhtenä lenkinä voittoisassa SM-finaalijoukkueessa. Nyrkkeilyssä Veli-Matti Nopanen onnistui neljännen kerran peräkkäin iskemään SM-pronssille.

Nuorennetulla jalkapallon edustusryhmällä paikka kakkosdivisioonassa säilyi, vaikka tällä kertaa nousuhaaveita ei ollutkaan. Juhlavuoden kunniaksi jalkapallojaosto järjesti Juhannuksena ensimmäistä kertaa junioreille suunnatun Santa Claus-turnauk-

sen, joka keräsi Rovaniemelle satamäärin osanottajia sekä Suomesta että ulkomailta. Niin Reippaan kuin yleensä rovaniemeläisten jalkapalloharrastajien harjoittelumahdollisuudet olivat parantuneet huomattavasti edellisenä talvena valmistuneen Ounashallin myötä. Edelleen seuran lajina mukana olleessa lentopallossa miesten ykkösjoukkue osallistui kolmosdivariin ja kakkosjoukkue kaksi sarjaporrasta alemmas. Reippaan naislentopallitit esiintyivät kaudella nelosdivarissa.

Juhlavuotena Reippaan yhteyteen viriteltiin Pirkko Heikuran vetämänä lajin harrastajamäärien lisääntyneenä aktiivisempaa tennistoimintaa. Vuoden lopulla perustettiin erillinen tennisjaosto, jolla oli säännölliset harjoitusvuorot. Kuntoilu- ja retkeilyjaosto pyöri sekin edelleen aktiivisesti ja jaosto pyrki kauden aikana aktivoimaan sekä Reippaan jäseniä että seuran tukijoita säännölliseen liikunta- ja ulkolutoimintaan. Elo-syyskuun vaihteessa jaoston toimesta reipaslaisille järjestettiin myöskin lomamatka Bulgarian Eleniteen.

80-vuotiaan seuran juhluvuosi huipentui 31. lokakuuta Kansantalolla pidettyyn tilaisuuteen. TUL:n varapuheenjohtaja Matti Saarinen piti salintäyteiselle reipasjoukkolle sekä kutsuvieraille juhlapuheen. Tilaisuuden viihdepuolesta vastasi rautatieläisten harmonikkakerho sekä Karihaaran Visan naisvoimisteluryhmä. Juhlavuoden kunniaksi Reippaan kultainen ansiomerkki kiinnitettiin ansiokkaasta seuratyöstä Veijo Kallion sekä Osmo Pähdin ja Martti Pirkkiön rintaan. Hopeisia ansiomerkkejä myönnettiin kaikkiaan 13 seura-aktiiville, pronssisia puolestaan 35 vuosien varrella Reippaan hyväksi työskennelleelle urheilijalle ja toimitsijalle. Juhlaviikonloppu jatkui vielä seuraavana päivänä kunto- ja retkeilyjaoston organisoimalla kuntotempauksella.

Vuosi 1988 toi tullessaan Reippaan historian kannalta monta merkittävää tapahtumaa ja ratkaisua

Juhlhumua seurasi Rovaniemen Reippaan historialle monella tapaa merkittävä vuosi 1988. Siihen mahtui niin ennennäkemätön urheilullinen edustus, vuoden lopulla seuran johdossa tapahtunut vaihdos kuin taloudellisesti merkittäviä ratkaisuja. Ilmassa oli muutoksen merkkejä.

Rova-Bingosta tuli Reippaan rahasampo heti sen vuoden 1971 lopulla tapahtuneen perustamisen jälkeen. Rova-Bingon aikaa kesti marraskuuhun 1988. Kuva 1970-luvun alkuvuosilta, jolloin Rova-Bingo sijaitsi Rovakatu 2:ssa. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

Urheilullisen menestyksen osalta vuosi 1988 oli seuralle ennennäkemättömän huikea. Reippaan neljäs tuleminen ja toiminnan kehittyminen 1970-luvun alusta 1980-luvun lopulle oli ollut seuran kilpaja huippu-urheilun osalta etenemisen aikaa. Aikaa, vaivaa ja resursseja säästämättä oli pyritty saamaan yhä parempia tuloksia ja saavutuksia. Varsinkin Reippaan yksilölajeissa kurkotettiin kotimaisen kärkiseuran tittelin lisäksi lähemmäs kansainvälistä tasoa.

Painonnostaja Jaarli Pirkkiöstä tuli Rovaniemen Reippaan ensimmäinen olympiaedustaja syyskuussa Etelä-Korean Soulissa järjestetyissä XXIV kesäolympialaisissa. Pirkkiö sijoittui 75 kilon painoluokassa 12:nneksi $317\frac{1}{2}$ ($137\frac{1}{2}+180$) kilon yhteistuloksella. Paikka Suomen joukkueeseen oli varmistunut jo Suomen olympiakomitean ensimmäisessä valintakokouksessa kesäkuun puolivälissä. Painonnostojaoston hullun vuoden kruunun ohella Reipas oli ollut lajissa Suomen paras seura niin 17-, 20-, 23-vuotiaiden kuin yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailuissa. Sinettinä seuran puntinkolisteelijat olivat jyränneet mykistävän ylivoimai-

sesti joulukuussa Rovaniemellä viidennen kerran peräkkäin seurajoukkueiden Suomen mestariksi.

Urheilullisesti ennennäkemättömät saavutukset eivät kulkeneet käsi kädessä seuran taloustilanteen kanssa. Se oli nimittäin pahasti kuralla ja vuoden aikana tehdyt ratkaisut enteivät laihoja aikoja. Elokuussa Reipas päätti tehdä ratkaisun, joka velvoitti jaostot huolehtimaan aiheuttamistaan, pääseuran vuosikokouksessa antaman tuen ylittävistä kuluista itsenäisesti. Tämä oli johtokunnan ehto seuran taloustilanteen ottamalle 200 000 markan (52 700 euron) lisälainalle. Vuoden lopussa Reippaalla oli pitkäaikaisia lainoja kaikkiaan 762 000 markan (200 000 euron) edestä. Seuran tilikauden tulos oli puolestaan alijäämäinen 353 900 markkaa (93 300 euroa).

Pääasiallinen tulonlähde Rova-Bingo tuotti vuoden aikana tappiota. Aukioloaikoja jouduttiin supistamaan, vaikka pelitiloihin tehtiin kesän aikana remonttia. Tämä ei voinut olla näkymättä tuotossa. Miltei päivälleen 17 vuotta aikaisemmin valtavan innostuksen vallassa avatun Rova-Bingon toiminta

päätettiin lopettaa seuran johtokunnan päätöksellä 22. marraskuuta. Rovaniemen Reippaan historian toistaiseksi tuottoisimman taloudellisen tukimuodon taru oli lopussa.

Loppumetreillä palkattuna olleet päätoimiset kolme bingotyöntekijää irtisanottiin, bingolaitteet myytiin ja seuran omistamalle Rovakatu 7:n liikekiinteistölle ryhdyttiin etsimään vuokralaista. Se löytyikin Musiikkimestareista, joka on vuoden 1989 alusta lähtien ollut Reippaan yhteistyökumppani. Rova-Bingon lopettamispäätöstä vauhditti se, että viimeisenä toimintavuotenaan Rova-Bingo oli tuottanut selvästi aiempia vuosia vähemmän eli 1 219 900 markkaa (321 600 euroa). 1970-luvulle kovassa huudossa ollut ajanviete ei ollut enää samalla tavalla yleisen mielenkiinnon kohteena.

Myös henkilöstöpuolella tapahtui vuoden aikana vaihdoksia. Seppo Korkala työskenteli seuratoiminnan konsulttina alkuvuoden kesäkuun loppuun saakka. Loppuvuoden toiminnanjohtajan vakanssia hoiteli puolestaan taloudenhoitajankin tehtävät Heikki Lähtevänojalta syyskuun alusta ottanut Kari Niukkanen. Niukkanen onkin pidellyt Reippaan rahakirstun avaimia nyt jo neljällä vuosikymmenellä.

Kilpaurheiluaktiivisuuden ohella Reipas kunnostautui vuoden aikana kuntojaostonsa kautta. Suurimpana yksittäisenä ohjelmanumerona kuntojaosto järjesti poutaisena sunnuntaina 4. syyskuuta Siltojenlenkki-tapahtuman, joka keräsi kaikkiaan 1 025 osallistujaa. Kuntotempausta oli alustettu runsaasti niin lehdissä kuin muulla ilmoittelulla ja osanottajien kesken arvottiin mukavia palkintoja. Lapin-aukealta kävellen, juosten tai pyörällä suoritettun lenkin lähtölaukauksen suoritti Reippaan olympiaedustaja, Souliin matkalaukkuja jo pakannut Jaarli Pirkkiö.

Reippaan kuntojaosto jatkoi edelleen viikonloppuleirien järjestämistä Leirikarissa. Vuoden 1988 aikana niitä pidettiin kaikkiaan kolme ja jokaisessa osanottajamäärä kohosi yli kahdenkymmenen. Vuoden reipaslaiseksi kuntoilijaksi itsensä liikkui, kuten monesti aiemmin ja myöhemminkin, Armas Sutinen, jolle kertyi vuoden aikana eri kuntosuorituksia kaikkiaan 564. Siltojenlenkkejä eniten puolestaan suoritti Jouko Pistokoski, joka kiersi monelle rovaniemeläiselle tutun reitin vuoden aikana 335 kertaan.

Vuosikokouksessa marraskuussa oli edessä seuran puheenjohtajan vaihdos. Sulo Paksuniemi jättäytyi kolmen kauden jälkeen tehtävästään ja Reippaan oli alettava etsimään uutta henkilöä seurapomoksi. Paksuniemen tilalle puheenjohtajaksi valittiin väliaikaisesti Jorma Tervo, joka oman tilanteensa vuoksi joutui luopumaan pestistä jo tammikuussa 1989. Paksuniemen kaudella Reippaan jäsenmäärä oli pysynyt vakaana. Vuoden 1988 lopussa seuran kuului kaikkiaan 855 henkilöä, joista 535 oli alle 15-vuotiaita.

Esko Riepuhan puheenjohtajakausi alkoi vuosikokouksessa marraskuussa 1989

Paksuniemen jättäytyttyä sivuun seuran peräsimestä sen taloudelliset näkymät olivat haastavia. Vuoden 1988 puolella kurjan taloustilanteen pakottamana johtokunta teki päätöksen myydä seuran omistama, pitkään vuokrattuna ollut yksio Sompiontiellä. Se saatiinkin myydyksi vuoden 1989 puolella ja rahoilla lyhennettiin velkataakkaa, joka pysyi tästä huolimatta edelleen varsin massiivisella tasolla. Vuosikymmen vaihteessa velkaa oli lyhennettävänä vielä yli 600 000 markkaa (yli 148 000 euroa).

Reippaan johtokunta oli pakotettu miettimään ja tehostamaan muita tulonhankkimismuotoja Rova-Bingon tuoton loppumisen myötä. Tiedossa oli, että jatkossa seuran omistamien kiinteistöjen vuokratulot sekä Rovaniemen kaupungin antama avustus eivät tulisi riittämään jaostojen kaikkien kulujen kattamiseen. Ja varsinkaan, kun lainojen hoitokuluihin oli tästä lähtien vuosittain menossa lähes sama summa kuin kahdesta kiinteistöstä oltiin saamassa vuokratuloja. Jaostot pyrkivätkin tulevina vuosina omatoimisesta keräämään sponsori- ja muita tuloja esimerkiksi tapahtumien järjestämisen kautta. Vapaaehtoinen talkootoiminta nousi arvoonsa.

Urheilullisen menestyksen osalta Reipas teki vuoden aikana uuden aluevaltauksen. Tanja Kultista tuli 26. elokuuta Lempäälässä järjestetyissä naisten painonnoston SM-kilpailuissa ensimmäinen seuran naispuolinen urheilija, joka on voittanut yleisen sarjan Suomen mestaruuden. Yli 82½-kiloisten painoluokassa rautaa nousi 150 (65+85) kilon edestä.

Monilajiseura oli kulkenut lähes koko vuoden vaila vakituista nuijanheiluttajaa. Reippaan puheenjohtajan tehtäviä oli hoitanut tammikuusta lähtien varapuheenjohtaja Veijo Kallio. Laivan kapteenia

etsittiin lähellä seuraa olevilta tahoilta. Kaikin puolin sopiva mies löytyi työväenyhdistyksen piiristä. Rovaniemen Reippaan historian pitkäaikaisin puheenjohtaja Esko Rieppula aloitti tehtävänsä 2. marraskuuta 1989 pidetyn vuosikokouksen jälkeen.

Rieppula otti hallintaansa urheilutoimintaa harjoittavan yhdistyksen, joka oli edelleen sekä yksilö- että joukkueurheilulajien yleisseura. Painonnosto-, nyrkkeily-, jalkapallo- ja lentopallojaostojen ohella organisaatioon kuuluivat kuntojaosto sekä Erkki Koivurannan vetämä nuorisajaosto. Vuodelle 1990 ei katsottu enää tarpeellisena ylläpitää erillistä tennisjaostoa eikä tiedotusjaostoa. Reippaan budjetti uuden vuosikymmenen ensimmäiselle vuodelle oli 350 000 markkaa (86 500 euroa).

1990-luvun alku muovasi seuran sisäistä lajirakennetta

1990-luku pyörähti Reippaalla käyntiin näin uudistunein voimin. Uuden puheenjohtajan ja uuden taloudenhoitajan ohella monen vuoden ajan seuran sihteerinä toimineen Irma Halvarin (os. Pieskä) tilalle tuli Teuvo Pohjolainen, joka jatkoi omaa pestiään aina vuoteen 1993 saakka.

Onnahteleva, velkainen taloustilanne aiheutti Reippaan sisällä luonnollista keskustelua ja kritiikkiäkin. Pääseuran pienentyneet tulot, johon toki vaikutti lisäksi jo oven takana kolkuttanut raju lama, leikkasivat kaikkien jaostojen siltä saamia avustuksia. Monet pitkän linjan seuratoimijat, varsinkin yksilölajien edustajat kokivat, että tähän oli tultu jalkapallojaoston menokäyttäytymisessä ilmenneiden holtittomuuksien seurauksena. Haluttiin, että laskua ei maksatettaisi muiden lajien toiminnan kustannuksella. Vuoden 1990 vuosikokouksesta kirjoitettiin Lapin Kansassa näin:

Reippaan niukkasbudjetti laukaisi kielenkannat

Lamavuoden näkymät leimasivat Rovaniemen Reippaan vuosikokousta ja nostatti kärkeväkin sananvaihtoa. Äänessä olivat lähinnä jalkapalloilijat ja painonnostajat, jotka ovat seuran näkyvimvät lippulaivat. Kielenkannat laukesivat, kun johtokunta esitteli ensi vuoden niukkasbudjetin, joka vähentää muun muassa emäseuran jaostoille antamia avustuksia.

Punttiväen puuhamies Martti Pirkkiö ei purematta niellyt johtokunnan esitystä, joka leikkaa jaoston avustusta 5000 markalla nykyisestä 35 000:sta markasta. Pirkkiön mielestä johtokunta on unohtanut huippu-urheilun tukemisen ja sen, että Reipas on – on ollut jo kohta vuosikymmenen – painonnoston ykkösseura Suomessa. Pirkkiön mukaan jaoston saama avustus ei ole oikeassa suhteessa menestykseen, varsinkin jos rinnalle asetetaan muiden jaostojen avustukset ja saavutukset.

Painonnostajien kokonaisbudjetti on 110 000 markkaa, joten seuran avustus kattaa siitä vajaa neljäsosan. Jalkapallojaoston avustus on 25 000 markkaa, nuorisajaoston 23 000 markkaa, nyrkkeilijöiden 20 000 markkaa ja lentopalloilijoiden 5000 markkaa.

Jalkapalloilijoiden vetäjä Veijo Kallio vastasi Pirkkiölle esittelemällä jalkapalloilijoiden lähes puolen miljoonan markan budjetin, joka on selvästi suurempi kuin emäseuran vastaava. Kallion mielestä jalkapalloilijoiden saama 25 000 markkaa on ”hytysten ininää Itämeressä” verrattuna jaoston 458 000 markan talousarvioon.

I divisioonaan kahdessa vuodessa

Jalkapalloilijoiden tavoite on nousta I divisioonaan viimeistään 1992. Siihen pääseminen vaatii hyvää menestystä ja sijoittumista pohjoislohkon kärkipäähän jo ensi kesänä. Nämä ovat kovia tavoitteita ja budjetin toteuttaminen vaatii jaostolta rajusti töitä, Kallio painotti.

Yksistään jalkapalloilijoiden matkabudjetti on muhkea, sillä ottelumatkoja kertyy yli 12 000 kilometriä. Ottelukulut päivärahoineen ja muine korvauksineen nousevat yli 200 000 markan.

Pirkkiön mukaan Reippaan jalkapalloilijat eivät ole vielä lähelläkään Suomen huippua, missä painonnostajat ovat olleet jo vuosia. Yhtään maajoukkuemiestäkään ei löydy Reippaan pelaajista.

- Kyllä meiltä oli viime kesänä yksi pelaaja 17-vuotisten maajoukkueringissä. Lisäksi pitää muistaa, että Reippaan riveistä on lähtöisin monta SM-sarjatasoista pelaajaa. Viime kesänäkin heitä esiintyi parhaimmillaan neljä RoPS:n otteluissa, Kallio vastasi.

Reippaan puheenjohtajaksi edelleen valittu Esko Rieppula rauhoitteli sananvaihtoa ja totesi, että jaostojen avustuksia on supistettu tasapuolisesti kaikilta.

Vuokratulot pienenevät

- Seuran kiinteistöjen vuokratulot (vajaat 200 000

markkaa) menevät lähes kokonaisuudessaan lainojen hoitokuluihin ja jaostoille jää jaettavaksi vain kaupungilta tuleva toiminta-avustus (104 000 mk). Vuokratulot pienenevät ensi kaudella ja sen pienentää myös seuran kokonaisbudjettia, Riepula totesi.

Emäseuran budjetin loppusumma on 306 800 markkaa, mikä on noin 20 000 markkaa pienempi kuin tämän vuoden budjetti. Toimintasuunnitelmaan seura kirjasi ensi vuodelle taloudellisen tilan pysyvän kohentamisen. Tätä varten Reipas perusti erityisen talousjaoston ja kutsui sen nokkamieheksi veteraanijäsenen ja vuosikokouksessa puhetta joh-taneen Vilho Väyrysen.

Henkilövalinnat sujuivat yksimielisesti. Riepu-lan lisäksi johtokuntaan valittiin Veijo Kallio (varapuheenjohtaja), Teuvo Pohjolainen (sihteeri), Kari Niukkanen (taloudenhoitaja), Rauno Tapio, Osmo Pähti, Tauno Koistinen, Tuomo Heikkinen, Seppo Niva, Erkki Koivuranta ja Timo Bergman. Jaostojen puheenjohtajiksi valittiin Veijo Kallio (jalkapallo), Esko Sääskilahti (kuntoilu), Erkki Koivuranta (nuoriso), Osmo Pähti (nyrkkeily), Rauno Tapio (painonosto) ja Vilho Väyrynen (talous).

Ensi vuoden toimintasuunnitelmassa Reipas aikoo aktivoida jäsenistöään ja kasvattaa jäsenmääräänsä kymmenen prosenttia. Eritoten naispuolisten jäsenten puute on koettu ongelmalliseksi. Kokous-puheissa pohdittiin, olisiko uusilla lajeilla, kuten taitoluistelulla ja aerobicilla vetovoimaa naisiin. Päätöksenteko jätettiin kuitenkin johtokunnan har-teille.

JORMA KILPELÄINEN **Lapin Kansa 16.11.1990**

Sanallisesti kiivaita vuosikokouksia oli toki käyty historian varrella, myös Reippaan neljännen tule-misen aikana ennenkin, joten tässä mielessä mistään ennukuulumattomasta asiasta ei ollut kysymys. Vertailun vuoksi vuodelle 1990 pääseura oli jaka-nut avustuksia kilpaurheilujaostoilleen seuraavasti: Jalkapallojaostolle 25 000 markkaa (5800 euroa), painonostajaostolle 35 000 markkaa (8150 euroa), nyrkkeilyjaostolle 22 500 markkaa (5200 euroa) ja nuorisajaostolle 32 500 markkaa (7550 euroa).

Vuosi 1991 taas oli viimeinen, jolloin Reippaan joukkue osallistui lentopallossa sarjatoimintaan. Miesten joukkue pelasi kaudella vielä viittosarjassa. Vuodesta 1973 lähtien seuran ohjelmassa olleelle joukkuelajille ei enää perustettu vuodelle 1992 omaa jaostoa.

Vuoden 1992 päätteeksi seuran jalkapallo fuusioitui FC Santa Clausiksi

Reippaan neljännen tulemisen perustan luoneen jalkapallotoiminnan ympärille oli kerääntynyt jo 1980-luvun loppupuolella kysymysmerkkejä. Eikä vähiten taloudellisten realiteettien sanelemana, olihan alun perin juuri jalkapallon tukemiseksi kaavailtu Rova-Bingo lopettanut toimintansa marraskuussa 1988. Kuten jalkapallojaoston osiossa esitettävistä lehtiartikkeleista käy ilmi, Reippaan piirissä kaavailtiin vakain tuumin jo samana syksynä seurafuusiota Rovaniemen Lapin jalkapallojaoston kanssa. Tällöin hanke kaatui Reippaan sisällä olleeseen ristivetoon, sillä monet etenkin vanhemman polven reipaslaiset eivät halunneet menettää heille rakasta lajia eivätkä antautua urheilulliseen yhteistyöhön asiassa Lappi-seuran kanssa. Ideologiset raja-aidat olivat kaivautuneet syvälle mieliin.

Vaikka vuosikymmenen vaihteen vuosina jalkapallojaoston budjetti kaventuikin, kaudet 1991 ja 1992 olivat seuran jalkapallon edustusjoukkueelle hyvien esitysten aikaa. Ryhmä oli molempina kesinä kakkosdivarin pohjoislohkossa keskiviivan yläpuolella. Kesällä 1991 punavalkoiset olivat lisäksi yltäneet seuran historian parhaaseen cup-sijoitukseen taistelemalla tiukasti puolivälieräpaikasta lopulta kannon vieneen TPS:n kanssa.

Vuoden 1992 aikana tapahtui toki muissakin Reippaan urheilulajeissa. Alkuvuodesta Barcelonan kesäkisoihin oli tyrkyllä jopa kaksi seuran urheilijaa, sillä nyrkkeilyssä Petri Männikkö oli hankkinut Suomen mestaruuden ohella maaliskuun lopulla Italian San Pellegrinossa järjestetyssä karsintaturnauksesta henkilökohtaisen olympiapaikan ja huhtikuussa Unkarin Szekszardissa painonoston EM-kilpailuissa Jaarli Pirkkiö oli sijoittunut olympiakomitean kriteerien mukaisesti 10:nneksi.

Tätä taustaa vasten sekä Männikön että Pirkkiön olympiaedustus piti olla vain sinettiä vaille, mutta toisin kävi. Reippaan historian kenties upein urheilullinen saavutus, kaksi seuran urheilijaa olympialaisissa yhtä aikaa, ei toteutunut. Barcelonaan ei matkustanut lopulta yhtään reipaslaista. Suomen olympiakomitea piti kesän aikana järjestämissään valintakokouksissa, hänen henkilökohtaisesti hankkimasta paikasta huolimatta, Männikön näyttöjä riittämättöminä olympiakehään. Pirkkiön kohdalla Suomen Painonnostoliitto pullautti puolestaan mie-

livaltaisain ja tekosyillä ryyditettyihin argumentteihin vedoten miehen kokonaan olympiakomitealle esittämästään urheilijalistasta.

Vuosi 1992 kirjoitettiin suurin kirjaimin Rovaniemen Reippaan historiaan paitsi epäoikeudenmukaisten olympiavalintojen, mutta myös seuran lajivalikoiman muutosten aikana. Loppusyksystä sarjapeliin loputtua oli jalkapallon fuusioasiassa ryhdytty touhuamaan toden teolla sekä Reippaan että Lappi-seuran tahoilla. Touhuaminen johti siihen, että itsenäisyyspäivänä 6. joulukuuta 1992 Rovaniemen Reippaan, sisarseura Rovaniemen Työväen Palloilijoiden ja Rovaniemen Lapin jalkapallotoiminta sulautui FC Santa Clausiksi.

Yksilölajeihin keskittyvän Reippaan ”viides tuleminen” alkoi vuonna 1993

Vuoden 1993 alusta Reippaassa alkoi kuntojaostolla täydennetty yksilölajien aikakausi. Tätä nykypäivään kestänyttä seuran historian vaihetta voidaan kutsua vähintään lainausmerkeissä ”viidenneksi tulemiseksi”, vaikka toiminta jatkuikin aiemmista kriisitilanteista poiketen keskeytyksettä. 1990-luvun keskivaiheilla painonnoston ja nyrkkeilyn järkiavoliiton kolmantena pyöränä oli tosin vähän aikaa jujutsu, jota ei kuitenkaan harrastettu kilpailumielessä.

Nyrkkeilyssä Reippaan tallista alkoi nousta Petri Männikön ohella sangen taistelutahtoisia lupauksia. Jarno Leppiaho takoi SM-pronssia 1993 ja iski vuotta myöhemmin hopealle. Myös Jarno Mustonen kehittyi samaan aikaan SM-mitalitason bokseriksi. Junioripuolella uraansa puolestaan olivat aloittelemassa Samuli Leppiaho sekä jo hyviä saavutuksia kerännyt Ilkka Timonen, joka voitti A-junioreiden Pohjoismaiden mestaruuden vuosina 1994 sekä 1995 ja jäi ainoastaan voiton päähän saman ikäluokan Euroopan mestaruuskilpailuiden pronssista vuonna 1995.

Painonnostossa Reipas koki suomalaisessa urheilussa ennennäkemättömän voittoisan, vuosina 1984-1992 saavutetun yhdeksän peräkkäisen seurajoukkueiden SM-kullan jälkeisen menestyskrapulan vuosina 1993 ja 1994. Tällöin reipaslaisia rautakouria ei nähty loppuottelussa, mutta kumpanakin vuotena seura sai tästä huolimatta yleisen sarjan SM-kilpailuissa kultaa. Vuonna 1993 Mika Ollonen

rutisti 76-kiloisten yllätysmestariksi ja Jaarli Pirkkiö pokkasi seuraavana vuonna harjoittelutauon jälkeensä saman sarjan voiton. Painonnostossakin nuorta kaartia oli kuitenkin nousemassa.

Punttimiesten Lapin urheiluopistolta saama häätö innosti perustamaan Kuntosali Reippaan

1990-luvun puolivälin vuosille leiman antoi rajua taloudellinen lama, joka kosketti koko Suomea. Vaikka Rovaniemen Reipas oli joutunut omien rahaongelmien eteen jo edellisen vuosikymmenen loppupuolella, jatkui pääseuran nälkäkuuri koko vuosikymmenen. Liikekiinteistöjen vuokrasta saadut tuotot menivät edelleen lähes kauttaaltaan varsin runsaana pysytelleen velan lyhennyksiin. Lisäksi Rovaniemen kaupungilta saatujen toiminta-avustuksien määrä alkoi laskea runsasjäsenisimmän jalkapallojaoston lakkauttamisen myötä. Jalkapallon poissiirtyminen laski etenkin alle 15-vuotiaiden nuorisojäsenten määrää.

Jaostojen rahankeruu tapahtui, kuten nykypäivänäänkin, erilaisella talkootoiminnalla. Suurta roolia näyttelivät kilpailuiden järjestämiset, jotka olivat oiva väylä mainostuloihin saamiseksi. Luonnollisesti-kaan voimailulajit painonnosto ja nyrkkeily eivät kerää suuria massoja katsomoon eivätkä nauti sellaista massayleisön sen paremmin kuin yksityisten sponsorien mielenkiintoa kuin esimerkiksi jalkapallo. Joka tapauksessa nämä Reippaan urheilumuodot olivat 1990-luvulla ja ovat yhä paikallisesti suhteellisen vetovoimaisia, kiitos erinomaisen kilpailumestyksen sekä riittävän mediahuomion.

”Viidennen tulemisen” alkuaikojia, 1990-luvun puolivälin Reippaan sisäisiä tunnelmia ja tilannetta kuvaa hyvin maaliskuussa 1995 pidetystä vuosikokouksesta kertova Lapin Kansan sanomalehtijuttu. Seuran kilpaurheilujaostoissa oli kehittymässä nuoria kykyjä, joita haluttiin kannustaa ja tukea. Rahamääräisiä valmennusstipendejä ”laman lapsille” ei pääseuran taholta juurikaan herunut, mutta sitäkin enemmän henkistä fokuointia.

Benjamin Pirkkiö vuoden reipaslainen

*Rovaniemi
Benjamin Pirkkiö nimettiin viime vuoden reipaslaiseksi Rovaniemen Reippaan vuosikokouksessa.*

Pirkkiö menestyi hyvin painonnostossa nuorten arvokisoissa ja teki tukun Suomen ennätyksiä.

Vuoden parhaan urheilijan palkinnon saivat nyrkkeilijä Ilkka Timonen sekä painonnostaja Tanja Kultti. Vuoden valmentaja on nyrkkeilyn pitkäaikainen vetäjä Osmo Pähti ja vuoden kuntoilija Armas Sutinen.

Reippaan puheenjohtajana jatkaa Esko Rieppala, varapuheenjohtajaksi valittiin Veijo Kallio, sihteeriksi Leila Pähti ja rahastonhoitajaksi Kari Niukkanen. Johtokuntaan kuuluvat lisäksi Rauno Tapio, Juhani Lahti, Osmo Pähti ja Erkki Koivuranta.

Tämän vuoden talousarvion loppusumma on 420 000 markkaa. Sen mukaan seuran on elettävä har-kitusti ja säästeliäästi.

Lapin Kansa 16.3.1995

Vuoden 1995 alkupuolella seuran painonnostajien kimppeun hyökkäsi odottamaton, mutta ratkaisevaintuinen ongelma. Edellisenä syksynä Lapin urheiluoipiston rehtorina sen perustamisesta lähtien toiminut Allan Pietilä oli siirtynyt ansaitsemalleen eläkkeelle. Pietilän eläkkeelle jäännin seurauksena valittu uusi Lapin urheiluoipiston johto suhtautui voimailuun ja aivan erityisesti Reippaan menestyslajiin huomattavasti edeltäjänsä kylmäkiskoisemmin. Painonnostajien, kuten sisarseura Rovaniemen Sarastuksen voimannostajienkin harjoittelu rakennuksen voimailunurkkauksessa kiellettiin eikä vastaavia tiloja haluttu osoittaa muualta ”Opiston” suojista. Miltei 20 vuoden ajan tiloja käyttäneiden voimailijoiden häätöargumenttina esitettiin harjoittelusta rakenteille aiheutuneet haittavaikutukset. Myöhemmin 2000-luvulla silloisen Lapin urheiluoipiston johdon perustelut ovat osoittautuneet paik-kansapitämättömiksi ja tiloja käytetään tänä päivänäkin voimailuharjoitteluun.

Reippaan painonnostajille annettiin maaliskuun loppuun saakka aikaa etsiä uusi harjoittelupaikka. Muutaman kuukauden kuilun partaalla ollut seuran urheilullinen lippulaiva sai kuitenkin nopeasti tilanteesta kiinni, kun jaoston aktiivit päättivät Antti Hyvärin ideoimana yhdistää treenitilakysymyksen sekä lisätulojen hankkimisen talkootyöllä. Huhtikuussa 1995 avattiin Kairatie 54:n vuokrakiinteistössä Kuntosali Reipas, joka tarjosi niin seuran painonnostajille uudet asianmukaiset voimailutilat kuin maksavalle asiakaskunnalle mahdollisuuden kuntosaliharjoitteluun huokein hinnoin. Kuntosali Reippaasta tulikin perustamisensa jälkeen ennen muuta opiskelija-asiakkaiden keskuudessa suosit-

tu kuntoilupaikka. Kuntosali Reipas toimi Kairatie 54:n kiinteistössä maaliskuuhun 2000 ja sen jälkeen vuoden 2007 joulukuun loppuun Marjamatka 2:ssa.

Vuosi 1995 merkitsi käännekohtaa Reippaan painonnostajien menestyksenkin suhteen. Aallonpohjasta nousiin nopeasti takaisin Suomen huipulle, sillä harjoittelupaikkakysymys oli tehnyt yhteishengestä saumattoman. Yleisen sarjan Suomen mestaruuteen voimailivat niin Jaarli Pirkkiö kuin Kari Laine. Jaarli Pirkkiö valittiin jälleen edustustehtäviin ja hän nosti toukokuussa ensimmäistä kertaa kolmeen vuoteen Euroopan mestaruuskilpailuissa. Benjamin Pirkkiö puolestaan taisteli elokuun lopulla itsensä 16-vuotiaiden Euroopan mestariksi Kreikan Kavalassa ja edellisen kerran vuonna 1992 voitettu seurajoukkueiden Suomen mestaruus kaapattiin joulukuussa takaisin Reippaan haltuun.

Petri Männikön Atlantaan pääsy tyssäsi Vejlen EM-kisoihin

Barcelonan olympiakisoista tylästi pudotettu Petri Männikkö oli joutunut pitämään harmillisten loukkaantumisten takia ottelutaukoa yli vuoden. Syksyllä 1995 kehiin palannut Reippaan ykkösnyrkki sijoittui Tammer-turnauksen kolmanneksi. Helmikuun 1996 SM-kisoissa oli tosin tullut häviö 75-kiloisten loppuottelussa Turun Mikko Meriharjua vastaan, mutta reipaslainen valittiin tästä huolimatta maaliskuuhun vaihteessa Tanskan Vejlessä pidettyihin EM-kisoihin, joka oli samalla maanosan karsintaturnaus Atlantan olympialaisiin.

Tanskassa Männikkö kukisti ensimmäisellä kieroksella espanjalaisvastustajan, mutta olympiapaikan hankinta tyssäsi neljännesvälierässä Irlannin Brian Mageeseen pistein 12-7. Männikkö ei liioin saanut turnauksessa ”lucky loser-mahdollisuutta” Atlantan osallistumisoikeuden hankintaan, jollainen suotiin sarjoittain yhdelle puolivälierästä pudonneelle nyrkkeilijälle.

Männikön amatööriura jatkui vielä pari seuraavaa vuotta. Lokakuussa 1997 Unkarin Budapestissä hänestä tuli ensimmäinen Reippaan nyrkkeilijä, joka on ottanut osaa yleisen sarjan MM-kilpailuihin. Ottelukaavio tosin heitti lepovuoron jälkeen neljännesvälierässä vastaan tulevan hopeamitalistin, Kuuban Ariel Hernandezin. Reipaslainen sai nitistettyä ottelussa kaksinkertaiselta olympiavoittajalta ja kaksinkertaiselta MM-kultamitalistilta yhden pisteen.

90-vuotiaan Reippaan taivalta juhlistettiin painonnoston SM-kilpailuiden sekä nyrkkeilyn Ruskaturnauksen merkeissä

Vuoteen 1997 Reipas suunnisti juhlien merkeissä. Sen 90-vuotista olemassaoloa vanhimpana rovaniemäläisenä ja yhtenä koko pohjoisen Suomen vanhimmista yhä toiminnassa olevista urheiluseuroista juhlistettiin käytännöllisellä tavalla. Reippaan kilpaurheilulajien painonnoston ja nyrkkeilyn järjestämät kotimaiset suurkilpailut palvelivat tällä kertaa sekä jäsenistöä että ylipäätään urheiluelämää juhluvuoden merkkitahtumina.

Rovaniemen Reippaan perustamisesta 90 vuotta Rovaniemen vanhin loistaa voimailulajeissa

*Rovaniemi
Kari Pyykkö*

Rovaniemen vanhimman urheiluseuran Rovaniemen Reippaan perustamisesta tulee tänä vuonna kuluneeksi 90 vuotta. Reipas näki päivänvalon 1907, mutta seura on ollut lakkautettuna kahteen otteeseen, pisimmillään 15 vuotta. Seuran alkuperäinen nimi oli Rovaniemen työväenyhdistyksen voimistelu- ja urheiluseura Reipas.

Reipas on ollut koko toimintansa ajan monialainen urheiluseura, jossa parhaimmillaan oli edustettuna kymmenkunta eri urheilulajia. Yleisseurat ovat kuitenkin saaneet väistyä erikoisseurojen tieltä ja Reipaskin tunnetaan tänä päivänä ennen muuta vahvana voimailuseurana painonnostajien ja nyrkkeilijöiden ansiosta.

Reippaan puheenjohtajan Esko Riepulan mukaan seuralla on ollut joka vuosikymmenellä omat painotukset. Vuosisadan ensimmäisinä kymmeninä voimistelulla oli vahva asema. Se oli silloista kansaterveysliikuntaa. Voimistelun ohella yleisurheilulajit olivat hyvin edustettuna.

Sotien jälkeen 1950- ja 1960-luvulla Reippaan vahvat lajit olivat pikaluistelu ja pyöräily. Seuraava vuosikymmen toi uinnin, painonnoston, jääkiekon ja jalka-, lento- sekä koripallon keskeisimmiksi lajeiksi. Jalkapallossa Reipas oli vahva juniorikasvattaja. Se muun muassa voitti nappuloiden Suomen mestaruuden 1973 ja nappasi myöhemmin B-junioreiden SM-hopeaa. Jalkapallon taru loppui muutama vuosi sitten kun Reipas ja Rovaniemen Lappi fuusioituvat FC Santa Clausiksi.

Rautakourilla pitkä historia

Kahtena viimeisenä vuosikymmenenä Reipas on keskittynyt lähinnä painonnostoon ja nyrkkeilyyn. Niissä se onkin maan johtavia seuroja.

Varsinkin painonnostajat ovat jyllänneet valtakunnan huipulla pitkään. Siitä kertoo parhaiten 13 kertaa voitettu seurajoukkueiden Suomen mestaruus. Ensimmäinen kulta tuli 1979. Ensimmäisen miesten Suomen mestaruuden voitti Reippaalle Viljo Issakainen 19765. Sen jälkeen väkevimmin ovat olleet esillä Pirkkiön veljekset, joista Jaarlilla on tähän mennessä merkittävin ura. Hän on edelleen Reippaan ainoa olympiaedustaja (Soul 1988). Nuorin veli Benjamin Pirkkiö tulee kuitenkin takaa kovaa. Hänellä on plakkarissa toissa vuodelta alle 16-vuotiaiden Euroopan mestaruus.

Omista SM-kisoista haussa kolme mestaruutta

Reippaan painonnoston sielu on Martti Pirkkiö, joka on tehnyt rautojen parissa töitä vuodesta 1969. Valmentajana ja innostajana hänen roolinsa on ollut ratkaiseva.

- Pari vuotta sitten saimme omat tilat ja se on tieninyt toiminnan laajenemista entisestään. Ei tulevaisuudessakaan voi luvata muuta kuin että tulosta tulee, Martti vakuutti.

Reippaan juhluvuoden toinen päätapahtuma onkin 21.-23. helmikuuta Rovaniemellä ensimmäistä kertaa järjestettävät painonnoston yleisen sarjan SM-kilpailut.

- Meidän tavoitteena on kolme Suomen mestaruutta ja parhaan seuran titteli, latasi Martti Pirkkiö ilmeenkään värähtämättä.

Vesa Viikin EM-pronssi nyrkkeilyn ykkössaavutus

Reippaan nyrkkeilijät ovat niinkään menestyneet kansallisesti ja kansainvälisesti. Komein saavutus tähän mennessä on Vesa Viikin EM-pronssi vuodelta 1981. Olympiaedustus oli lähellä 1992 kun Petri Männikkö jo hankki olympiapaikan, muttei tullut koskaan valitukset Barcelonan kisoihin.

Nyrkkeilystä tuli Reippaan laji 1978 kun seuran riveihin liittyi tukku Lapin Lukon kasvattajia. Ensimmäinen Suomen mestaruus tuli jo seuraavana vuonna. Alkuaikojen menestyksestä huolehti Tapion veljekset Reima ja Rainer.

Reippaan nyrkkeilyn ehdoton sielu on Osmo Pähti, joka on ollut seuran toiminnassa mukana jo vuodesta 1952. Pähti on tätä nykyä arvostettu nyrkkeilyvalmentaja, joka parhaillaan luotsaa joukkojaan kahden viikon kuluttua pidettäviin SM-kisoihin.

- Meillä on jopa kolme ennakkosuosikkia Suomen mestareiksi, joten tilanne on varsin hyvä. Lisäksi Samuli Leppiaho valmistautuu B-junioreiden EM-kisoihin, Pähti kertoi.

Ensi elokuussa (30.-31.8.) järjestettävä nyrkkeilyn kansainvälinen Ruskaturnaus on toinen Reippaan juhluvuoden päätapahtumista. Ruskaturnauksen arvoa nostaa muun muassa se, että Suomen maajoukkue on kokonaisuudessaan mukana. Turnaus palvelee maajoukkuetta valmistautumisena syksyn EM-kisoihin. Reipas järjestää Ruskaturnauksen yhdessä Lapin Lukon kanssa.

Rovaniemen Reipas ei järjestä varsinaista 90-vuotisjuhlaa vaan Ruskaturnauksen yhteydessä pidetään vastaanottoilaisuus. Joulukuussa seuran entisille ja nykyisille aktiiveille sekä toimitsijoille pidetään yhteinen joulujuhla. Reippaan kuntojaosto juhlii tasavuosia toukokuussa jokamiehen liikuntatapahtumalla.

Reippaalla on tällä hetkellä noin 460 aktiivijäsentä. Puheenjohtaja Esko Rieppala luonnehtii seuran taloustilannetta vakaaksi ja niukaksi.

Lapin Kansa 25.1.1997

Painonnostossa Reipas isännöi ensimmäistä kertaa Rovaniemellä pidettyjä yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailuita. Rauta kolisi Kauppaoppilaitoksen urheiluhallissa 21.-23. helmikuuta järjestävän seu-

ran kannalta historiallisesti, sillä Reippaan nostajien onnistui hankkia ennennäkemättömät kolme sarjavoittoa. Niistä vastasivat Samuli (54-kiloiset), Jaarli (83-kiloiset) ja Benjamin (91-kiloiset) Pirkkiö. Punttimiehet kruunasivat juhluvuoden lajimenestyksen ottamalla joulukuussa ylivoimaisella tavalla jälleen seurajoukkueiden Suomen mestaruuden.

Reippaan nyrkkeilytalli eli 1990-luvun puolenvälin jälkeen heti jaoston perustamista seuranneiden vuosien tapaan korkeasuhdannetta. Vuosi 1997 oli Reippaan nyrkkeilyhistorian yksi parhaimmista. Suomen mestareiksi helmikuun alussa takoiivat sekä Jarmo Leppiaho 63½-kiloisissa että 91-kiloisten Ilkka Timonen. Petri Männikkö otteli aina loppuotteiluun saakka, mutta hävisi 71-kiloisten finaalissa Jani Rauhalalle. Jarmo Mustosen pronssi 75-kiloisissa takasi lisäksi sen, että Reipas palkittiin ensimmäistä kertaa SM-nyrkkeilyiden parhaana seurana. Suotta ei Suomen Nyrkkeilyliitto antanut Osmo Pähdille saavutteista Vuoden valmentaja-tunnustusta.

Reipas juhli pyöreitä vuosia

Rovaniemi

Rovaniemen Reipas juhli kotoisasti 90-vuotista toimintaansa sunnuntaina Monitorilla. Maineikkaan urheiluseuran pitkistä ja vaiherikkaasta historiasta riitti tarinaa.

Monialaseurana tunnetun Reippaan lippua pitävät juhluvuotena korkealla nyrkkeilijät ja painonnostajat. Reippaasta onkin tullut nimenomaan huippu-

Jouko Pistokoski (toinen vas.) sekä Martti Kylmäniemi (oik.) saivat 90-vuotisjuhlissa seuran kunniajäsenyyden tuhansista ja taas tuhansista ajokilometreistä Reippaan hyväksi.

urheiluun painottunut seura.

- *Toimintamme on ollut laaja-alaista vuosikymmenet, mutta kirkkaimmat saavutukset ovat aivan viime vuosilta.*

- *Emme kuitenkaan ole koteloituneet nykyiseen tilanteeseen, vaan uusille harrastajajoukoille löytyy tarvittaessa tilaa, Reippaan puheenjohtaja Esko Riepula kertoi.*

Juhlavastaanotolla kutsuttiin seuran kunniajäseniksi Jorma Tervo, Martti Kylmäniemi, Jouko Pistokoski, Veijo Kallio, Pentti Mikkonen ja Vilho Väyrynen.

TUL:n kultaisella ansiomerkillä palkittiin Martti Pirkkiö.

Lapin Kansa 1.9.1997

90-vuotiaan seuran veteraaneja muistettiin Ruskaturnauksen yhteydessä Monitori-talolla eli Mondella 31. elokuuta järjestetyllä juhlavastaanotolla. Tilaisuudessa ensimmäisiksi Reippaan kunniajäseniksi kutsuttiin seuran kolmannen ja neljännen tulemisen vuosina toiminnassa voimallisesti mukana ollut kuusikko. Historian aikana puheenjohtajina olleet Pentti Mikkonen, Jorma Tervo ja Veijo Kallio saivat tämän tunnustuksen, kuten vahvana taustavaikuttajana monella vuosikymmenellä ollut Vilho Väyrynenkin. Neljännen tulemisen vuosina, etenkin 1970- ja 1980-luvuilla seuran eteen kullannarvoista ja pyyteetöntä talkootyötä tehneet Martti Kylmäniemi ja Jouko Pistokoski palkittiin niin ikään korkeimmalla mahdollisella seuran sisäisellä huomionoitsuksella.

Juhlavuosi päättyi joulukuussa Kansantalolla järjestettyyn, koko jäsenistölle suunnattuun pikkujouluun. Lämminhenkisessä tilaisuudessa kohotettiin seurahenkeä ja siihen liittyi myös ripaus nostalgiala. Ohjelmassa oli muun muassa lappubingin pelaamista Reipas-bingon hengessä.

Vuosituhannen vaihteessa nuoret tekijät Ali Oksala, Benjamin Pirkkiö ja Samuli Leppiaho olivat Reippaan ykkösnimet

1990-luvun lopussa Reippaan urheilullisesta menestyksestä vastasivat ennen kaikkea nuoret. Painonnostossa Benjamin Pirkkiö sijoittui 20-vuotiaiden MM-kilpailuissa vuonna 1998 neljänneksi ja nappasi tempauksen lajihopeaa 94 kilon sarjassa. Vanhan vuosituhannen viimeisenä vuotena hän paransi edellisen vuoden sijoitustaan voimailemal-

la nuorten MM-pronssille Yhdysvaltojen Savannahissa. 94-kiloisissa kehkeytyi yhteistulos 360 (160+200) kiloa. Työnnössä tuli kaupanpäällisiksi myös lajipronssia.

Pirkkiön rinnalle Reippaan painonnoston keulakuvaksi kehittyi Ali Oksala. Vuoden 1999 20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuissa Puolan Spalassa kiistatta suomalaisen painonnostohistorian lahjakkain nostaja raapi kasaan 77-kiloisissa 325 (145+180) kilon tulossarjan. Sillä sai sekä yhteistuloksen että työnnön hopeamitalin. Vuonna 2000 Oksala sijoittui ikäluokan MM-kilpailuissa viidenneksi ja EM-kilpailuissa pronssille. Kroatian Rijekassa pidetyissä maanosan mestaruuskilpailuissa hän runttasi työnnössä suorille käsille 185½ kilon raudat, jotka olivat hetken aikaa 20-vuotiaiden Euroopan ennätysnumeroita.

Benjamin Pirkkiön ja Ali Oksalan kansainväliset saavutukset olivat vuosituhannen vaihteen Reippaan painonnostossa vain jäävuoren huippu. Vuonna 1998 reipaslaiset ylsivät ensimmäistä kertaa yleisen sarjan SM-kisoissa neljään sarjavoittoon ja kahta vuotta myöhemmin he nappasivat yhteensä peräti viiden sarjan mestaruuden. Seurajoukkueiden SM-finaalissa Reipas oli ykkönen neljästi peräkkäin vuosina 1997-2000.

Myös maailmanmestaruuskilpailuihin valittiin ennätysmäärä seuran rautakouria. Ensimmäisissä Suomessa järjestetyissä MM-mitteloissa Lahdessa vuonna 1998 lavalla nähtiin kolme Reippaan nostajaa. Vuotta myöhemmin Kreikan Ateenassa Suomen joukkueessa esiintyi peräti neljä reipaslaista punttimiestä Ali Oksalan (85-kiloiset), Toni Puurusen (85-kiloiset), Benjamin Pirkkiön (94-kiloiset) sekä Mika Kuoksan (105-kiloiset) hahmoissa. Vuosituhannen vaihde oli kokonaisuudessaan seuran painonnoston tähänastisen historian tasokkainta aikaa.

Nyrkkeilyssä Jarno Leppiahon pikkuveli Samuli oli latonut 1990-luvun kuluessa lajin kotimaisen historian ällistyttävimmän voittoputken poikien ikäluokissa. D-poikien Suomen mestaruus viidesti peräkkäin 1989-1993, C-poikien SM-kulta vuosina 1994 ja 1995, B-junioreiden Suomen mestaruus 1996 sekä 1997 ja menestystä täydentäen A-junioreiden SM-kilpailuiden sarjavoitot vuosina 1998 ja 1999. Taitonyrkin meriittilistä täydentyi vuosien 1999 ja 2000 yleisen sarjan Suomen mestaruuksilla sekä vuoden 1999 A-junioreiden EM-kisojen osanotolla. Vuonna 2000 Leppiahon veljessarjan keskimääräinen

pääsi haistelemaan aikuisten arvokisatunnelmaa Tampereella järjestettyihin maanosan mestaruuskilpailuihin. 60-kiloisten ensimmäisellä kierroksella vastapäiseen nurkkaukseen asettui lopulta sarjan hopealle lyönyt Kroatian Filip Palic. Ottelu päättyi kroatialaisen 9-4-voittoon.

2000-luvun alkuvuosina pääseuran ykköstehtävä oli velkojen lyhennysten loppuunsaattaminen

Vuosituhanen vaihduttua vuodesta 1995 seuran sihteerinä tarkkaakin tarkempaa jälkeä tehnyt Leila Pähti sai työnsä päätökseen. Vuodesta 2000 johtokunnan kokousten pöytäkirjaajana ja seuran paperiasioiden pyörittäjänä on kunnostautunut Jaarli Pirkkiö. 2000-luvulle Reipasta luotsasi edelleen puheenjohtajana jatkanut Esko Rieppula sekä rahastonhoitajana monia vähemmän mukaviakin ratkaisuja tekemään joutunut Kari Niukkanen.

1990-luvun ”viidettä tulemistaan” tehneen Reippaan taloudellinen tilanne oli ollut seuran omistuksessa olleiden kiinteistöjen vuokratulojen ansiosta vakaa, mutta edelleen suurehkona pysytelleiden lainanhoitokulujen seurauksena niukka. 2000-luvun ensimmäisten vuosien suurimpana missiona seuran johdolla olikin Reippaan velkojen lyhennysten saattaminen päätökseen.

Seuran taloudenhoitoon liittyvässä monen palapelin yhtälössä oli tullut vuosien saatossa uusia, mutta rovaniemeläisen urheilun lajikirjon laajentumisen myötä seuranneita melko odotettuja haasteita. Vuosituhannen vaihteeseen mennessä Rovaniemen kaupungin Reippaalle antama toiminta-avustus oli selvästi kaventunut. Näin oli sekä seuratoimintaan liittyvien avustusten määrässä että harjoitustilavarojen tukemisessakin. Kehityssuunta on sittemmin 2000-luvun kuluessa pysynyt Rovaniemen kaupungin ja Rovaniemen maalaiskunnan yhdistymisestä huolimatta samankaltaisena. Tämä on aiheuttanut ja aiheuttaa yhä monia ongelmia varsinkin Reippaan kaltaiselle yksilöurheiluseuralle, jonka edustamat lajit eivät ole suuren yleisön suosiossa eivätkä kerää massaharrastajajoukkoja.

Painonnostajaoston budjetin tuotto puolen täydentäjänä vuodesta 1995 toiminut Kuntosali Reipas muutti maaliskuussa 2000 uusiin tiloihin Marjamatka 2:een entisen päivittäistavarakaupan tiloihin, kun muutamat painonnostajaoston toimijat tekivät

rohkean ratkaisun ostaa kiinteistö itselleen. Paikannuutoksen myötä seuran puntinnoistajat saivat käyttöönsä aiempaa väljemmät harjoittelutilat.

Asiakkaille uusittu Kuntosali Reipas tarjosi entistä monipuolisemmat mahdollisuudet kunnan kohottamiseen. Samalla talkotoimintaperiaatteella ensimmäiset vuodet hoidettu toiminta sai tuekseen osakaista palkattua henkilöstöä.

Nyrkkeilyjaostolla lisätulon hankkimisen apuna puolestaan oli Ruskaturnauksen järjestämisen ohella ollut 1990-luvulta lähtien monet kuntonyrkkeilykurssit, jotka ovat keränneet kymmeniä osanottajia. Niitä on suunnattu sekä miehille että naisille ja erilaisille koululais-, opiskelija- sekä työpaikkaryhmille.

Rajoittavana tekijänä on vuosien mittaan kuitenkin ollut vetäjien ja tilojen rajallisuus. Kansantalon nyrkkeilysalin koko sekä pukuhuonetilat mahdollistavat vain tietyn henkilömäärän yhtäaikaista läsnäolon.

95-vuotias seura halusi juhlistaa ”välijuhlavuottaan” kutsumalla uusia kunniajäseniä

Vuonna 2002 Reippaalla oli jälleen vuorossa merkivuosi. Erillistä välijuhlailaisuutta ei vietetty, mutta 95-vuotiaan seuran historian varrella mukana olleita ansioituneita henkilöitä haluttiin huomioda. Kunniajäseniksi kutsuttiin kaikkiaan viisi ”vannoutunutta” reipaslaista, jotka olivat tehneet neljännen tulemisen aikana mittavaa työtä seuran puolesta.

Kunniajäsenyyden saivat erityisesti jalkapallojaostossa toimineet Juhani Lahti sekä Seppo Korkala ja kunto-, nais-, lentopallo- sekä nyrkkeilyjaoston asioita ja seuran sihteerin tehtäviä itseään ja vaivoja säästämättä hoitanut Leila Pähti. Samoin Reippaan taloudenhoitajana vuosia työskennellyt Heikki Lähdevänoja sekä puheenjohtajan nuijaa heilutellut Sulo Paksuniemi kutsuttiin kunniajäsenten joukkoon. Kultaisilla ansiomerkeillä palkittiin entiset puheenjohtajat Jorma Tervo ja Valto Lehmuskoski kuten vannoutuneena seuraihminenä vuosikymmeniä toiminut Veikko Härönenkin.

Satavuotisjuhlia lähestyneen seuran jäsenmäärä oli vuosituhanen vaihteeseen mennessä noussut yli

puolella 1990-luvun puolivälistä. 95 vuotta täyttä-
neen seuran jäsenmäärä oli yhteensä 1 060, joista
alle 15-vuotiaita oli 115 henkeä. Määrällisesti suurin
jaosto oli painonnostajilla, jolla oli Kuntosali
Reippaan ansiosta rekisterissään peräti 706 nimeä.
Nyrkkeilyjaoston piirissä puolestaan toimi 253 hen-
keä. Loput sata kuuluivat kuntojaostoon tai olivat
kannatusjäseniä.

Painonnostajien ja nyrkkeilijöiden menestys oli
pysynyt vuosituuhannen vaihteen lihavien vuosien
jälkeen tasaisena. Vuonna 2002 1990-luvun lopun
nyrkkeilyn ykkösnimien Petri Männikön, Jarno
Leppiahon ja Ilkka Timosen lopetellessa uraansa
ja Samuli Leppiahon kärsiessä valitettavasta louk-
kaantumisesta SM-mitalimiehiksi oli nousemassa
Joonas Koivuranta sekä Tommy Heiniemi. Kaksi-
kosta tuli 2000-luvun puoliväliin mennessä myös
maaotteluedustajia ja molemmat edustivat Suomea
myös muun muassa kansainvälisessä Tammer-tur-
nauksessa.

Painonnostossa Reippaan ykkösnimiksi kehittyivät
ennen 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen
puoliväliä muun muassa vuoden 2001 MM-kilpai-
luissa Suomea edustaneet Toni Puurunen, Benjamin
Pirrkkiö sekä seuran tähänastisen naispainonnoston
parhaat saavutukset kerännyt Hanna Keränen. Ke-
räsien kansainvälisen menestyksen huippuvuodeksi
osui 2002, jolloin hän oli EM-kilpailuissa 69-kiloisten
yhteistuloksen kuudes sekä MM-kilpailuiden
12:s. Lajikohtaiset EM-sijoitukset olivat Turkin An-
talyassa pidetyissä maanosan mestaruuskilpailuissa
työnnön viides ja tempauksen kuudes.

Kuntojaostolla piirissä oli vuodesta 2000 lähti-
en harrastettu kerran viikossa lentopalloa, joka oli
suunnattu erityisesti seniorireipaslaisille. Lentopal-
lon lisäksi jaosto pyrki aktivoimaan seuran jäseniä
kuntoliikuntaan ylläpitämällä jo aiemmilta vuosi-
kymmeniltä tuttuja suorituskertaviihkoja kolmessa
pisteessä. Ounaskosken, Suutarinkorvan ja Nelos-
tien siltojen kautta kulkema reitti on ristitty rovanie-
meläisten keskuudessa yleisesti Siltojen lenkiksi,
josta lyhennetty versio kulkee Jätkänkynntilän sillan
kautta. Tämän lisäksi Ounasvaaran ja Korkalovaar-
an kuntopolkujen varsille on sijoitettu reipaskun-
toilijoille omat vihkonsa. Reitit voi suorittaa kävel-
len, hölkäten, pyöräillen tai Siltojen lenkkiä lukuun
ottamatta talvisin hiihtämällä.

Pääseura velaton maaliskuusta 2005 lähtien

2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen puoli-
välissä Reipas irtaantui yli viidentoista vuoden ajan
jatkuneesta lainanlyhennyskurimuksestaan. Velko-
jen takaisinmaksun viimeisen erä lähti seuran tililtä
pankille maaliskuussa 2005. Yksi Reippaan koko
”viidettä tulemistä” leimannut ajanjakso saatiin näin
onnellisesti päätökseen ja seura pystyi tältä osin
hengittämään hieman vapaammin. Samalla velaton
Reipas pystyi käynnistämään valmennusstipendien
muodossa pienimuotoisen tukitoiminnan seuran me-
nestyneille urheilijoille.

Reippaan talousarvion loppusummat olivat keik-
kuneet 2000-luvun ensimmäisinä vuosina 60 000
euron ja runsaan 70 000 euron välillä. Esimerkiksi
vuonna 2003 pääseuran talousarvion loppusumma
oli kohonnut 74 830 euroon. Painonnostajaoston
budjetti oli puolestaan kyseisenä vuonna 39 720
euroa, josta Kuntosali Reipas oli kerryttänyt tuotto-
puolelle runsaat 20 000 euroa.

100-vuotisjuhliiaan lähestyvän Reippaan painon-
nostossa oli 2000-luvun puolivälissä alkanut suku-
polvenvaihdos, vaikka menestystä tuottivat vielä
etupäässä vanhat tutut sotaratsut. Puntinnostajat oli-
vat kyyneleet seurajoukkueiden Suomen mestaruus-
teen vuonna 2000 ja tämän jälkeen seuraavan kerran
kolme vuotta myöhemmin kotikisoissa Rovaniemel-
lä. Parhaan painonnostoseuran titteli tuli Napapiiril-
le myös vuosina 2005 ja 2006.

Henkilökohtaisella tasolla Reippaan painonnos-
totallin ykkösnimenä esiintyi Toni Puurunen, joka
kahmi yleisen sarjan Suomen mestaruudet neljä
kertaa peräkkäin vuosina 2004, 2005, 2006 ja 2007.
Parhaana kansainvälisenä saavutuksena Puurusella
oli EM-kilpailuiden kahdeksas tila 94-kiloisten sar-
jassa vuodelta 2001. Vuonna 2005 maanosan mesta-
ruuskilpailuissa hän sijoittui 14:nneksi.

Yleisen sarjan SM-kisoissa seuran rautakourat
saalistivat neljä mestaruutta sekä 2005 että vuonna
2006. Vuosi 2006 oli painonnostajaostolle muuten-
kin saavutusten osalta erinomainen. Reipas oli paras
seura yleisen sarjan SM-kilpailuissa, voitti murs-
kaavalla tavalla Rovaniemellä järjestetyn seurajouk-
kueiden SM-finaalin ja valloitti myös 17-vuotiaiden
parhaan seuran tittelin. Lisäksi seura oli pisteissä
20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuissa

miesten painoluokkien ylivoimainen ykkönen.

Nyrkkeilyssä Tommy Heiniemen lopetellessa uraansa vuoden 2005 SM-pronssimitaliin ja Tammern-turnauksen kolmanteen sijaan oli painopiste siirtynyt naisiin. Ensimmäistä kertaa Reippaasta oli edustus nyrkkeilyyn naisten SM-kilpailuissa vuonna 2006, jolloin Linda Koivisto iski sarjassa 54 kiloa historiallisesti pronssille. 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen lopusta tulikin Reippaan naisnyrkkelyyn nousun aikaan.

Rovaniemen Reipas 100 vuotta

Rovaniemeläisen urheilun vanhin ”elossa” oleva seura Reipas juhli 100-vuotista olemassaoloaan vuonna 2007. Juhlavuodesta muodostui toiminnantäyteinen, menestyksenkäs ja nostalginenkin. Pääjuhlaa vietettiin Kansantalolla 29. syyskuuta, mutta sitä ennen ehti tapahtua paljonkin.

Painonnostajat olivat saaneet tasalukujen kunniaksi järjestettäväkseen 90-vuotismerkkipuoden tapaan yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailut. Tällä kertaa ne voimailtiin Lapin urheiluopistolla 17.-18. maaliskuuta. Painonnostajien saalis oli ennennäkemätön, sillä seuran plakkariin kertyi yhteensä viisi sarjavoittoa. Naisissa kuudennen kerran 2000-luvulla Suomen mestariksi tyylitteli 69-kiloisissa Riitta Pirkkiö ja miesten painoluokkien ykkösiksi runnoivat niin Samuli Pirkkiö (56-kiloiset), Toni Lintula (62-kiloiset), Sami Raappana (69-kiloiset) sekä Toni Puurunen (94-kiloiset). Reipas voitti ylivoimaisesti myös seurakilpailun.

Arvokisatunnelmaan pääsi tutustumaan SM-kisoissa superraskaassa sarjassa hopeamitalin napannut Elmo Oksman, joka runnoin huhtikuussa Euroopan mestaruuskilpailuissa Ranskan Strasbourgissa 105-kiloisten 19:nneksi 345 (155+190) kilon yhteistuloksella. Reippaan painonnoston parhaaksi osa-alueeksi oli kehittynyt kuitenkin nuorten ikäluokat. Siitä osoituksena 20-vuotiaiden maailmanmestaruuskilpailuissa Tshekin Prahassa Suomea edusti 62-kiloisissa 17:nneksi sijoittunut Toni Lintula ja 17-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuissa Italian Paviassa Sami Raappana. 17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Ruotsin Landskronassa Reippaan nuorisokaartista oli valittuna yhteensä ällistyttävä seitsemän nostajan ryhmä. Yleisen sarjan Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Tanskan Hillerødissä Samuli Pirkkiö nosti puoles-

taan 56-kiloisissa uransa kolmannen ja samalla viimeisen mestaruuden.

Nyrkkeilyssä kauden päätapahtumana oli XXI Ruskaturnaus, joka järjestettiin Lapin yliopiston harjoittelukoulun salissa 8.-9. syyskuuta. Reippaan nyrkkeilytallille voiton toi naisten 54-kiloisissa iskenyt Tuovi Honkela, joka löi Turun Maiju Hyvösen äänin 4-1. Naisten SM-kilpailuissa aiemmin keväällä Tuovi oli sijoittunut sarjassaan viidenneksi. Esko Honkela puolestaan murjoi toistaiseksi viimeisimmän Reippaan miesnyrkkelijöiden SM-mitalin maaliskuussa Kuortaneella järjestetyissä Suomen mestaruuskilpailuissa. 60-kiloisista heltisi pronssia.

Juhlavuoteen Reipas oli valmistautunut runsaan 59 600 euron budjetilla. Seuran urheilullisten suur tapahtumien ohella pyöreitää numeroita juhlistettiin 10. maaliskuuta ilmestyneellä Reipas-Uutisten erikoisnumerolla. Pääseura petasi lehden lisäksi 100-vuotisjuhlailaisuutta syyskuun ajaksi Kansantalolle pystytetyllä Reippaan historiasta kertovalla valokuvanäyttelyllä, johon materiaalin oli tuonut Arvo Fräki.

Itse 100-vuotisjuhlaa vietettiin Kansantalolla lauantaina 29. syyskuuta. Mukaan juhlimaan oli kutsuttu kymmeniä vuosikymmenten varrella seuran piirissä toimineita reipaslaisia, niin veteraaneja kuin nykypäivän urheilijoita ja toimihenkilöitä. Lapin Kansa kirjoitti juhlista seuraavanlaisen jutun:

”Hallituksen liikuntapolitiikka hukassa”

Esko Ranto arvosteli liikuntabudjettia Reippaan 100-vuotisjuhlissa

Rovaniemi

Rovaniemen Reippaan 100-vuotisjuhlissa lauantaina Kansantalon Wiljami-salissa puhunut Suomen Työväen Urheiluliiton pääsihteeri Esko Ranto arvosteli maan uuden hallituksen liikuntabudjettia.

- Liikuntaväen odotukset olivat korkealla, koska hallitusohjelma sisälsi hyvin paljon liikunta-asioita erityisesti terveysliikuntaa painottaen. Tyrmistyksemme olikin suuri, kun sitten näimme hallituksen budjettiesityksen vuodelle 2008, Ranto totesi

Rannon mukaan liikunnan resursseja on – kustannustason nousu huomioon ottaen – esityksessä käytännössä vähennetty ja veikkausvoittovaroista rahoitettaviksi on siirretty noin 20 miljoonan euron

edestä sellaisia menoja, jotka on aiemmin rahoitettu muista varoista.

Rannon mielestä hallituksen liikuntapolitiikka on ainakin toistaiseksi ollut hapuilevaa ja epäuskottavaa.

- Ensin luvataan maat ja mannut ja sitten viedään resurssit. Liikuntaväen yhteisvoimin vetoamme nyt eduskuntaan, että se korjaisi tämän hallituksen lapsuksen.

- Tästä ei pidä nyt tehdä mitään puoluepoliittista kilpalaulantaprojektia vaan liikuntaväen yhteinen laajapohjainen hanke asian korjaamiseksi. Irtopisteitä ei jaeta. Lopputulos ratkaisee, Ranto painotti.

Ranto otti kantaa myös huippu-urheilun ja terveysliikunnan suhteeseen. Hän näki huippu-urheilun välttämättömäksi ja tärkeäksi osaksi liikuntakulttuuria.

- Huippu-urheilulla on Suomessa myös laaja kansan tuki ja esimerkiksi television katsojatutkimukset osoittavat selvästi sen suuren merkityksen, joka huippu-urheilulla on monelle kansalaiselle elämysten tuottajana.

Rannon mukaan terveysliikunnan ja huippu-urheilun edut eivät välttämättä ole vastakkain.

- Esimerkiksi koululiikunnan merkityksen lisääminen on Suomessa välttämätön ehto sekä paremmalle kansanterveydelle että tulevaisuuden huippu-urheilumenestykselle.

”Reipas on jättänyt vahvan kädenjäljen”

Ranto muistutti juhlapuheessaan, että Rovaniemen Reipas on 100 vuoden ajan tehnyt merkittävää työtä liikunnan, urheilun ja myös työväenliikkeen hyväksi.

- Reipas on ollut läsnä paitsi Rovaniemen liikuntapaikoilla, myös kodeissa, kouluissa, työpaikoilla ja kaikkialla siellä, missä ihmiset kohtaavat. 100 vuotta kestänyt näin mittava toiminta on jättänyt vahvan kädenjäljen koko paikkakunnan ja myös maamme urheilun historiaan.

- Reippaan toiminnassa on vuosien saatossa ollut useita lajeja ja toiminnassa on ollut normaalin urheiluseuran tapaan ylä- ja alamäkiä sekä tasaiseman kehityksen vaiheita, mutta elinvoimansa seura on säilyttänyt, Ranto lisäsi.

Lapin Kansa 30.9.2007

Antti Liikkasen juontamassa juhlassa esiintyi TUL:n pääsihteerin Esko Rannon puheen lisäksi Ke-

min Innon sirkeä tanssi- ja joukkuevoimisteluryhmä Zircone. Tilaisuuden musiikkipuolesta vastasivat Rovaniemen VPK:n soittokunta sekä mieslaulajien kvartetti. 100-vuotiaan seuran merkkitapahtuman kunniaksi palkittiin jälleen pitkän linjan reipaslaisia kunniajäsenyyksillä. Tämän huomionosoituksen saivat painonnostojaoston pitkäaikainen fasilitaattori Martti Pirkkiö, nyrkkeilyjaoston sielu Osmo Pähti, vuosikymmenten ajan Reippaan kohtaloissa mukana elänyt Arvo Fräki sekä jalkapallojaostossa keskeisenä toimijana vuosien ajan ollut Tuomo Heikkinen.

Seuran kultainen ansiomerkki luovutettiin Leila Pähdille, Kari Niukkaselle, Esko Riepulalle, Taisto Utriaiselle, Pirkko Vitikalle sekä Jaarli Pirkkiölle. Hopeisia ansiomerkkejä myönnettiin seuran eteen tehdystä työstä tai urheilullisista saavutuksista kaikkiaan 15 henkilölle ja pronssisia 30 nykyiselle tai entiselle reipaslaiselle. Suomen Nyrkkeilyliitto oli lisäksi luovuttanut juhlan yhteydessä myönnettäväksi kultaisen ansiomerkkinsä Osmo Pähdille.

Merkkivuoden rennohkon päätapahtuman pölyjen laskeuduttua voitiin katsoa seuran nykyistä toimintaa. Reipas oli säilyttänyt itsenäisyyden ja eheyden historian aikana kokemista eri vaiheista huolimatta. Lajikirjo oli vuosikymmenten aikana moneen otteeseen muuttunut ja jäljellä olleet kaksi voimailulajia olivat tulleet Reippaan siipien suojaan seuran neljännen tulemisen aikana. Ne eivät siis olleet alun alkaen niin sanottuja perinteisiä reipaslaisten lajeja, vaikka nyrkkeilyä harrastettiinkin hetkisen vuonna 1930 seuran nuorten miesten toimesta.

Reippaan historiassa 40 vuotta yhtäjaksoista, katkeamatonta toimintaa oli pisin yhtenäinen rupeama seuran 100 vuotta kestäneellä taipaleella. Toiselle vuosisadalle Reipas pystyi siirtymään luottavaisin mielin niin taloudenhoidon kuin urheilullisen elinvoiman näkökulmasta. Sekä painonnostossa että nyrkkeilyssä oli vankka harrastajakunta ja näiden jaostojen piirissä oli vakiintunut vannoutuneiden ja itsensä likoon laittavien perusreipaslaisten ydinryhmä. Molempien lajien harrastajilla oli niin halutesaan kaikki edellytykset kehittyä seuran tarjoamien tiedollisten, taidollisten ja harjoitteluympäristöön liittyvien apujen puolesta vähintäänkin kansalliselle kärkitasolle.

Taloudellisesti Reippaan tilanne oli vakiintunut ja seura oli ollut parin vuoden ajan velaton. Vaikka mitään radikaaleja tilanteenmuutoksia ei suuntaan

tai toiseen ollut eikä olekaan luvassa, Reippaalla on omaisuutta, joka tuottaa tasaisesti kohtuullisen summan pääseuran ja jaostojen käytettäväksi. Toisaalta pääseuran jaostoille antamien avustusten määrä tarkoittaa sitä, että niiden pitää kyetä myös itsenäiseen varainhankintaan suunnitellun toiminnan toteuttamiseksi.

Vuosituhanne ensimmäisiin vuosiin verrattuna Reippaan jäsenmäärä oli ollut 2000-luvun puoliväliin tultaessa hienoisessa laskussa. Vuonna 2005 seuran rekisterissä oli kaikkiaan 644 henkeä. Kahden seuraavan vuoden aikana kehityssuunta muuttui, sillä 100-vuotiaalla Reippaalla oli juhluvuoden lopussa jäseniä 710. Heistä nyrkkeilyjaostoon kuului 280 henkeä ja painonnostojaostoon 309 jäsentä. Kuntojaoston tai kannattajajäsenten rekisterissä oli 111 reipaslaista. Nuoria jäseniä Reippaaseen kuului yhteensä 119.

Vuosikymmenen lopussa jäsenmäärä laski Kuntosali Reippaan lopettamisen myötä

2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen lopussa Reippaan jäsenmäärässä tapahtui merkittävää laskua. Muutos johtui Kuntosali Reippaan toiminnan lopettamisesta vuoden 2007 joulukuussa ja sitä seuranneesta painonnostojaoston jäsenmäärän laskusta. Marjamatka 2:ssa sijaitseva kiinteistö oli myyty jo saman vuoden toukokuussa ja loppuvuoden painonnostajat harjoittelivat rakennuksen niin sanotulla pikkupuolella, jossa kuitenkin edelleen oli joitakin kuntosaliharjoitteluun soveltuvia välineitä asiakkaiden käytössä. Kokonaisuudessaan painonnostotoimintaan soveltumattomat kuntosalilaitteen ja muu irtaimisto myytiin lopullisen alasajon yhteydessä ja Reippaan puntinostajat suuntasivat sisarseura Napapiirin Voimailijoiden voimanoistajien kanssa yli vuosikymmenen kestäneen tauon jälkeen Lapin urheiluopistolle.

Jäsenmäärässä tapahtunut turbulenssi oli useita satoja henkiä. Kun vuonna 2007 rekisterissä oli jäseniä rahtusen päälle 700, vuonna 2008 luettelossa löytyi 325 henkilön nimet. Nuorisojäsenten määrä oli joka tapauksessa pysynyt lähes ennallaan. Heitä kuului Reippaaseen vuoden 2008 lopussa 112. Vuoden 2009 vastaavat numerot olivat 328 jäsentä, joista nuoria oli 109 henkeä.

Seuran nyrkkeilyn ykkös-nimeksi oli kasvamassa Emma Seppänen. Seppänen löi vuonna 2009 itsensä naisten SM-kilpailuiden hopealle sarjassa 57 kiloa. Reippaan miesnyrkkeilijät eivät olleet osallistuneet vuoden 2007 jälkeen yleisen sarjan SM-mittelöihin, mutta Joonas Pursiainen oli sitä vastoin kerännyt SM-kultaa niin B-junioreissa vuonna 2007 kuin A-junioreissa vuosina 2008 ja 2009.

Painonnostossa vuosikymmenen puolivälin jälkeen alkanut sukupolvenvaihdos alkoi toden teolla näkyä. Vuonna 2008 yleisen sarjan Suomen mestaruuteen voimailivat nuorisoryhmän edustajat Toni Lintula (56-kiloiset) ja Milko Tokola (62-kiloiset) sekä 2000-luvun seitsemännen ja samalla uransa viimeisen henkilökohtaisen SM-kullan napannut Riitta Pirkkiö (69-kiloiset). Tokola edusti Suomea samana vuonna sekä 17-vuotiaiden että seurakaveri Sami Raappana asiaparinaan syksyllä lisäksi 20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuissa.

Vuonna 2009 Reippaan painonnostotallin ykkös-nimeksi ponnahti Toni Lintula. Hän voitti ainoana reipaslaisena yleisen sarjan Suomen mestaruuden. Esitystensä ansiosta Lintula valittiin myöskin Euroopan mestaruuskilpailuihin Romanian Bukarestiin, missä hän sijoittui 246 (111+135) kilon yhteistuloksella 62-kiloisten yhdeksänneksi. Samalla sijaluvulla Lintula oli myöskin 20-vuotiaiden EM-kilpailuissa Ruotsin Landskronassa, missä hänen lisäksään Reippaasta oli valittu Sami Raappana ja Milko Tokola. 17-vuotiaiden EM-kisoissa Israelin Eilatissa Suomen väreissä esiintyi puolestaan Milko Tokola ja Robert Pirkkiö. Vuoden lopussa Reippaan onnistui taistella itselleen vuoden 2006 jälkeen ”kardoksissa” ollut seurajoukkueiden SM-kulta.

Reipas siirtyi uudelle vuosikymmenelle lajikirjon osittaisella retroilulla

Uusi vuosikymmen, 2010-luku alkoi Reippaalla kisajärjestelyn merkeissä. Seura oli saanut Suomen Nyrkkeilyliitolta järjestettäväkseen ensimmäistä kertaa Rovaniemellä pidetyt naisten Suomen mestaruuskilpailut. Ne vietiin läpi Lapin yliopiston harjoittelukoulun juhlasalissa 27.-28. helmikuuta.

Reippaan ykkösnyrkki Emma Seppänen eteni 57-kiloisissa vakuuttavasti aina loppuotteluun saakka. Finaalissa vastaan asetui Tampereen Marjut Lausti, jonka Seppänen oli onnistunut tiukan vään-

nön jälkeen voittamaan kuukautta aiemmin TUL-turnauksessa Helsingissä. Kotiyleisön tukemana hän otteli nytkin ennakkoluulottomasti, mutta tasan matsin vei lopulta Lausti tuomariäänin 3-2. Reippaan ensimmäinen naisnyrkkeilyn SM-kulta antoi vielä toistaiseksi odottaa itseään.

Naisnyrkkeilyvuoden oivaa menestystä täydensi syyskuisessa Ruskaturnauksessa Linda Koivisto, joka iski ykköseksi sarjassa 64 kiloa. Miesten puolella parhaasta sijoituksesta vastasi Jonne Kallo, joka oli 81-kiloisissa turnauskolmonen. Vuoden 2010 Reippaan miesnyrkkeilijöiden parhaasta saavutuksesta vastasi kuitenkin Joonas Pursiainen, joka taiteili tammikuisen TUL-turnauksen ykköseksi sarjassa 51 kiloa.

Vuosikokouksessa 25. maaliskuuta tehtiin päätös, joka palautti seuran ohjelmaan viimeksi 1950-luvulla Reippaan kolmannen tulemisen aikana kuuluneen yleisurheilun. Lajin yhdyshenkilönä ryhtyi toimimaan Tuovi Honkela. Yleisurheilulle ei kuitenkaan katsottu tarpeelliseksi vielä tässä vaiheessa perustaa omaa jaostoa, mutta Reipas liittyi joka tapauksessa Suomen Urheiluliiton jäseneksi.

Kesän 2010 aikana reipaslaisia kisaili sekä yleisurheilussa että edellisen tapaan viimeksi 1950-luvulla Reippaan lajikirjossa esiintyneessä suunnistuksessa. Suunnistuksessa ”viidennen tulemisen” ensimmäisenä urheilijana viralliseen kisaan osallistui Pöyliövaarassa 11. toukokuuta Esko Honkela, joka suunnisti läpi B-radon. Esko Honkelan tapaan suven kuluessa perinteisillä Ounasrasteilla kävivät suunnistamassa myös Joonas Pursiainen sekä Jonne Kallo.

Yleisurheilussa ensimmäiseen kisakosketukseen päästiin Posiolla 25. kesäkuuta pidetyissä Juhannuskisoissa. Siellä Tuovi Honkela osallistui Reippaan väreissä naisten keihäaseen ja lisäksi Rosa Pirkkiö kävi työntämässä 11-vuotiaiden tyttöjen sarjassa kuulaa. Honkela sijoittui 25,37 metrin kiskaisulla toiseksi ja Rosa Pirkkiön 7,10 metrin pukkaisu riitti omassa ikäluokassa viidenneksi.

Kahta päivää myöhemmin 27. kesäkuuta yleisurheilulajeihin lukeutuvassa suojuoksussa tuli SM-menestystä. Rovaniemen Mäntyjärvellä pidetyissä mestaruuskilpailuissa Golshan Shabani nappasi naisten 1 kilometrin sarjassa hopeaa. Ensimmäiset Reippaan seurattunukset alla kisailleet yleisurhei-

lumiehet olivat Rovaniemi Marathonille 3. heinäkuuta osallistuneet Jonne Kallo, Joonas Pursiainen sekä Iraj Shabani.

Painonnostossa vuosi alkoi väkeväsorjittisesti. Yleisen sarjan SM-kilpailuissa Kouvolan Kuusankoskella Reipas rohmusi yhteensä viisi sarjavoittoa ja oli pisteissä ylivoimaisesti paras seura. Vaikka miesten tai naisten maailmanmestaruuskilpailuissa sen paremmin kuin EM-kilpailuissakaan ei reipaslaistajaa nähty, oli nuorten ikäluokkien kansainvälinen osanotto sangen aktiivista.

Kesäkuussa 20-vuotiaiden MM-kilpailuissa Milko Tokola sijoittui 77-kiloisten 23:nneksi ja ikäluokan EM-kilpailuissa irtosi jo kymmenes tila. Samassa 77 kilon painoluokassa Kyproksen Limassoksella marraskuussa järjestetyissä maanosan mestaruuskilpailuissa esiintyi myös Sami Raappana, joka seurakaverinsa tapaan nosti 77-kiloisissa. Raappana sijoittui 13:nneksi. 17-vuotiaiden EM-kilpailuissa Espanjan Valenciassa toukokuussa Suomea edusti Robert Pirkkiö. Marraskuussa Norja Spydebergissä Pohjoismaiden mestaruuden puolestaan voimaili viidentenä reipaslaisena 69-kiloisten Jorma Pallari.

2010-luvun Rovaniemen Reipas

105 vuoden ikäpaalun vuonna 2012 saavuttava Reipas tähyää tulevaisuuteen luottavaisin mielin. Kilpaurheilun ytimen 1990-luvun alkupuolelta muodostaneet painonnosto ja nyrkkeily omaavat jo vuosikymmeniä jatkuneet perinteet ja tietotaidon, joiden varaan tulevia visioita sekä tulevaisuuden menestystä voidaan rakentaa. Kummankin jaoston piirissä on voimavaroja, joita oikein hyödyntämällä Reipas pysyy paitsi elinvoimaisena, mutta tulee jäsenmäärältään siirtymään jälleen kasvun uralle. Lisäksi kuntojaosto tarjoaa edelleen perusliikkujalle oivat mahdollisuudet omasta kunnosta huolehtimiseen suoritusmerkintöjen keräämisellä eri reiteiltä.

Vuonna 2010 mukaan otettu yleisurheilu piristää lähes kaksi vuosikymmentä muuttamattomana ollutta Reippaan lajirakennetta. Yleisurheilusta ja samana kesänä harrastusmielessä kisaillusta suunnistuksesta toivotaan omalta osaltaan toiminnan laajentajaa. Niiden vaikutukset tulevat kuitenkin näkymään vasta myöhemmin vuosina. Joka tapauksessa pitkän historian omaavan monipuolisen yleisseuran strategisena tavoitteena on laajentaa tulevana vuosina edelleen omaa urheilukirjoa.

Nykyistä ”viidettä tulemistaan” tekevän seuran ta-
lous on jäljellä olevan omaisuuden tuottojen ansiosta
vakaa, mutta niukahko. Selvän haasteen muodostaa
Rovaniemen kaupungilta saadun tuen väheneminen
lähinnä nimelliseksi, eikä näköpiirissä ole tässä suh-
teessa käännettä parempaan. Erityyppinen jaostojen
sisällä tehty vapaaehtoinen talkootyö muodostaa tu-
levinakin vuosina tulopuolen selkärangan. Suuressa
roolissa ovat vuosittaiset kilpailujen järjestämiset,
joista sekä painonnostajilla että nyrkkeilijöillä on
pitkä kokemus.

Harjoittelutilakysymykset ovat oma lukunsa. Nyrk-
keilijöillä jo miltei kolmen vuosikymmenen ajan
jatkonut yhteistyö Kansantalon kanssa on luonut
heille varman, toimivan ja turvallisen, joskin tilare-
sursseiltaan ja mukavuuksiltaan rajallisen harjoitte-
lupaikan. Kansantalon uumenista on vuosien varrel-
la noussut kilpakehiin monta kovan luokan iskijää
ja toisaalta karuntoimivassa tilassa on vihitty lajin
saloihin kymmenittäin tyytyväisenoloisia, kunnos-
taan huolehtivia harrastelijanyrkkeilijöitä. Ja miksei
näin olisi myös tulevaisuudessa.

Painonnostajien harjoittelumahdollisuudet tullevat
tulevaisuudessakin pysymään tyydyttävällä tolalla.
Vuoden 2007 lopulla tapahtunut muutto takaisin
Lapin urheiluopistolle on antanut punttimiehille
käyttöön tilat, joita voi luonnehtia käytännöllisiksi,
mutta melko ahtaiksi. Ne ovat tarkoitettu sananmu-
kaisesti raskaaseen voimailu-urheiluun. Huolimatta
hienoisesta ahtaudesta mikään ei estä reipaslaisen
voiman siirtymistä väkevänä kisalavoille myös tu-
levina vuosina.

Rovaniemen Reipas on säilyttänyt itsenäisyyteensä
ja elinvoimansa monista eri vaiheista ja historiansa
aikana kohtaamistaan vastoinkäymisistä huolimatta.
Paikallisen työväenyhdistyksen perustamisesta
alkunsa saanut ja kansalaissodan ankariin jälki-
seuraamuksiin katkennut ensimmäinen tuleminen,
1910- ja 1920-lukujen taitteessa herännyt ja käsit-
tämättömän äärioikeistolaisen terrorin vuonna 1930
katkaisema toinen tuleminen, poroksi palaneiden
talojen, hiiltyneiden savupiippujen ja nopeasti ky-
hättyjen lautaparakkien keskellä vuonna 1947 syn-
nytetty ja taloudellisten vaikeuksiin 1960-luvun
alussa päätynyt kolmas tuleminen, 1960-luvun lo-
pun huumassa virinnyt neljäs tuleminen ja 1990-lu-
vun alusta katkeamattomasti jatkonut yksilölajien
aikakausi, ”viides tuleminen”, ovat kaikki pitäneet
sisällään omat urheilulliset painotuksensa, hyvät ja

huonot hetkensä.

Nyt jo yli 100 vuotta jatkunut reipaslainen taival
pohjautuu siihen, että seura on onnistunut histori-
ansa aikana vastaamaan juuriaan kunnioittaen eri
aikakausien yhteiskunnallisiin muutoksiin ja suo-
malaisen urheiluelämän sisällä tapahtuneeseen kehi-
tykseen sitoutuneiden jäsenten kautta, työtä ja vas-
toinkäymisiä pelkäämättömällä asenteella. Näistä
lähtökohdista, samanlaisella peräänantamattomalla
suhtautumisella asiaan Reippaan on hyvä ponnistaa
eteenpäin seuran toiselle vuosisadalle.

*Yleisurheilu otettiin uudestaan Reippaan lajivali-
koimaan vuonna 2010. Posion Juhannuskilpailuissa
25.6.2010 ensimmäiset viralliset kilpailijat olivat
naisten keihäänheittoon osallistunut Tuovi Honkela
(vas.) sekä tyttöjen kuulaa pukannut Rosa Pirkkiö.*

Jorma Tervo

”Minä sanoin, että Reipas liittyy TUL:ään”

Reipas ei hätkähdä porvarien huolista

- Työväen urheiluliikkeen eheyttämisen yhteydessä on ollut mielenkiintoista seurata porvarillisen urheiluliikkeen reaktioita. Kun työväenliikkeen eri sektorit ovat yksivakaasti ilmoittaneet pyrkivänsä eheytykseen, on porvarilliselta taholta lähes päivittäin tullut julkisuuteen uhkauksia, maanitteluja, lupauksia jne. tarkoituksena eheytyksen järkyttäminen ja työväen urheiluliikkeen hajoittaminen. Heti perään on sanottu, etteivät porvarit urheilussa politikoi. On kai heti todettava, että edellä mainittu on juuri politiikkaa. Niin, ja vieläpä politiikkaa, joka lähentelee valheellisuutta.

Käsitykseni mukaan Rovaniemen Reippaassa ei ole kovin hätkähdetty näistä porvarien huolista. ”Karaavaani on kulkenut koirien haukkumisesta” huolimatta. Reipas on yli 71 vuotta edustanut työväen urheiluliikettä Pohjolassa ja edustaa sitä edelleen. Se ei ole ainakaan viime vuosina osallistunut poliittisuonteiseen toimintaan, mutta urheilutoimintaa on ollut sitäkin enemmän.

Porvarien taholta on peloiteltu urheilutoiminnan vaikeutumista. Jos tarkastellaan tässä suhteessa Reippaan harjoittamia urheilumuotoja, on havaittavissa seuraavaa:

Jalkapallossa ei ole viime aikoina ollut liitto-ongelmia eikä ilmeisesti tule olemaankaan. Seura voi osallistua ja osallistuu kaikkeen toimintaan.

Painonnostossa Reipas edustaa Oulu-Kajaani-linjan pohjoispuolella lähes kaikkea toimintaa. Ei siinä auta eikä paranna SVUL eikä TUL. Itse olemme hoitaneet kaiken ja niin teemme jatkossakin, jos on tarpeen.

Nyrkkeilyssä TUL edustaa ainakin tällä hetkellä selvästi suurempaa painovoimaa kuin SVUL:n erikoisliitto. Näin TUL pystyy tarjoamaan paljon enemmän kuin Nyrkkeilyliitto. SVUL:n Lapin piiri ei taas ole tarjonnut kuin korkeintaan tyhjää kättä.

Lentopallossa on TUL:n seuralle avoinna kaikki muu sarjatoiminta paitsi SVUL:n omat piirisarjat siinä tapauksessa, että nykyisessä käytännössä

kiristetään otetta. Viime vuosina TUK:n seurojen joukkueet on otettu kiitollisina mukaan jopa pelaamaan SVUL:n piirinmestaruuksista. Mm. Lapin juniorisarjoissa Reipas selvisi mestariksi yhdellä ainoalla ottelulla. Tämä ottelu tarvittaessa löytynee muualtakin.

Kuntoilua ja retkeilyä eivät liittoasiat mutkista. Sitä harrastetaan ja sitä kehitetään TUL:n, TKL:n ja Työväen Retkeilyliiton systeemeissä.

Mikäli Reipas jäisi työväen urheiluliikkeen ulkopuolelle, se kuihtuisi ja kuolisi. Sitähän jotkut kenties toivovatkin. Näin ei Reipas kuitenkaan tee, vaan kasvaa ja kukoistaa työväen urheiluliikkeen seurana.

Reipas liittyy TUL:oon 1.1.-79

Rovaniemen Reippaan yleisessä kokouksessa eilen tehtiin päätös liittyä vuoden 1979 alusta TUL:n jäsen seuraksi. Päätöstä oli tekemässä yllättävän vähän seuranjäseniä – vain 21 henkeä. Päätös tehtiin yksimielisesti ja johtokunnan esityksen mukaisessa muodossa.

Kokouksen avasi seuran puheenjohtaja Jorma Tervo, joka tarkasteli puheessaan työväen urheiluliikkeen eheyttämistapahtuman yhteydessä esille tulleita seikkoja. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Vilho Väyrynen. Kuultiin Jorma Tervon

selvitys TUK:n ylimääräisen liittokokouksen päätöksistä joiden mukaan TUK:n seuroja kehoitetaan liittymään TUL:oon. Käsiteltiin seuran johtokunnan ehdotus liittymisestä TUL:n jäseneksi TUL:n paikallisen piirin kautta. Kokous päätti TUK:n ylimää-

räisen liittokokouksen suosituksen mukaisesti liittyä TUL:n jäseneksi vuoden 1979 alusta lukien. Päätös oli yksimielinen.

Lapin Kansa 1.11.1978

Jorma Tervon kymmenvuotiseen puheenjohtajakauteen mahtuu Rovaniemen Reippaan toiminnan räjähdysmäinen laajeneminen paikalliseksi ja alueelliseksi suurseuraksi, työväenurheilun yhdistyminen ja Reippaan liittyminen monen muun TUK:n jäsenseuran tavoin takaisin TUL:on, talouden kehittyminen seuran historiassa ennennäkemättömiin mittoihin ja monen Reippaan urheilulajin edustajien nouseminen kotimaiseen kärkikastiin. Jäsenmäärä kohosi hänen aikanaan parhaillaan yli 1 000 hengen. Kaiken tämän johtaminen, lajijaostojen välisten asioiden ja suurseuran jäsenien tavoitteiden ja näkemysten yhteen saattaminen on vaatinut uskomatonta kykyä ja konsensustaitoa. Sitä siviilityössä Ounasvaaran koulun rehtorilla on ollut. Rovaniemen Reippaan puheenjohtaja vuosina 1972-1981 ja kunniajäsen numero kolme – Jorma Tervo.

Ounasvaaran yhteiskoulu perustetaan – Jorma Tervo sen rehtoriksi elokuun alussa 1967

Lapin läänin pääkaupungin kouluelämässä vallitsi 1960-luvulla haastava tilanne. Paikkakunnan nuorison pääseminen oppikouluun oli selvästi muuta maata vaikeampaa. Rovaniemellä toimivat Rovaniemen yhteislyseo, Rovaniemen yhteiskoulu ja Rantavitikan yhteiskoulu eivät lukumääräisesti enää riittäneet tyydyttämään alati kasvavan väkimäärän ja lisääntyneiden koulutusvaatimusten asettamia realiteetteja. Syntyi paine uudelle oppikoululle. Sellainen perustettiin Kiirunan kaupunginosaan Ounasvaaran kupeeseen vuoden 1967 elokuussa. Uuden Ounasvaaran yhteiskoulun rehtoriksi valittiin teiskolainen Jorma Tervo.

- Oma tarinani on sellainen, että valmistuin vuonna 1958 voimistelunopettajaksi. Ennen viran hakemista olin toiminut kuuden vuoden ajan Teiskon yhteiskoulun rehtorina. Valinnan varmistuttua muutimme perheen kanssa sitten Tampereen kupeesta Rovaniemelle.

- Olihan se 1960-luvun lopussa ennenkuulumatonta, että sosialisti on sellaisessa asemassa suuren koulun rehtorina. Ounasvaaran yhteiskoulua kutsuttiinkin vuosikymmenen taitteessa puolileikillään ”Tervon kouluksi”. Pientä hämminkiä yritettiin tietenkin järjestää, mutta kyllä minä pystyin ne asiat selvittämään.

Vuonna 1972 tapahtuneen peruskoulu-uudistuksen myötä Ounasvaaran yhteiskoulu eriytyi kahdeksi kokonaisuudeksi, Ounasvaaran yläasteeksi ja Ounasvaaran lukioksi. Tervo toimi siitä lähtien lukion rehtorina.

Miltei samanaikaisesti opetustoiminnan kanssa alkoi ura Rovaniemen kaupungin kunnallispolitiikassa.

- Olin ehdolla ensimmäistä kertaa vuoden 1968 kunnallisvaaleissa. 1970-luvun aikana en ollut kaupunginvaltuuston jäsenenä, mutta muita kunnallisia luottamustehtäviä kyllä kertyi niin Rovaniemen liikuntalautakunnassa kuin koululautakunnassakin, jossa toimin varapuheenjohtajana. Lisäksi olin vuosikymmenen kuluessa myös oman puolueeni SDP:n paikallisen kunnallisjärjestön puheenjohtajana.

Jorma Tervo tulee mukaan Reippaan toimintaan

Sosialidemokraattisen työväenyhdistyksen hoteissa aloitettiin myös Rovaniemen Reippaan neljäs tuleminen.

- Taisto Utriainen piti 1960-luvun loppupuolella sd-työväenyhdistyksen puitteissa nuorisotoimintaa. Nämä toiminnassa mukana olleet nuoret olivat sen ikäisiä, että mielellään myös urheilivat, lähinnä pelasivat jalkapalloa. Syntyi idea järjestää työväenyhdistyksen sisällä nuorten ja ”ukko yhdistyksen” eli aikuisjäsenten välisiä jalkapallo-otteluita Keskuskentällä. Näistä lähtökohdista Taisto alkoi vuonna 1967 touhuamaan ja sai aikaan kokouksen, jossa Reipas perustettiin uudelleen. Alussa ajateltiin, että

seuran ohjelmassa olisi lähinnä jalkapalloa. Olin itse tuossa vaiheessa toiminut jo jonkin aikaa Rovaniemelle muuton jälkeen työväenyhdistyksessä, kun minutkin haluttiin mukaan tähän urheilutoimintaan. Vedin sitten jo seuraavana talvena muun muassa jalkapalloharjoituksia.

- Henkiin herättävä kokous pidettiin Kansantalon alakerrassa ja toimin siinä puheenjohtajana, Koistisen Tauno oli sihteeri. Kokouksessa päätettiin laittaa Rovaniemen Reippaan hommat uudelleen käyntiin ja valittiin toimihenkilöt. Taisto Utriainen valittiin seuran puheenjohtajaksi.

Valitettavasti innokas seurahenkilö Taisto Utriainen joutui muuttamaan vuosikymmenen vaihteessa töiden takia Etelä-Suomeen. Reippaalle oli etsittävä uusi puheenjohtaja, joka löytyi Veijo Kalliosta. Hän hoiti luottamustointaan vuodet 1970-1971.

- Toiminta jäi Taiston muuton myötä muiden harteille. Minua pyydettiin Reippaan peräsiimeen, mutta en katsonut voivani siinä vaiheessa ottaa pestiä vastaan. Silloin oli puhetta, että jos tulen voimakkaammin mukaan toimintaan, seuralla pitäisi olla toiminnanjohtaja. Niinpä kävikin niin, että taloudelliset asiat rupesivat nopeasti 1970-luvun alussa kohenemaan.

Taloudellisen tilan kohenemisen syynä oli ennen muuta bingo, jota vielä vuosikymmenen vaihteessa pyöritettiin niin sanottuna kynäbingona Kansantalolla.

- Olin heti Rovaniemelle muuton myötä tosiaan mennyt mukaan sd-töväenyhdistyksen toimintaan ja jo siinä vaiheessa minulle annettiin tehtäväksi kohentaa Kansantalo Oy:n taloudellista tilannetta. Niinpä bingoja pidettiin Kansantalolla siten, että tuotto meni puoliksi Reippaan ja Kansantalo Oy:n kesken. Reippaan ei kuitenkaan tarvinnut maksaa tiloista koituvia kuluja. Bingin palkinnot olivat 1970-luvun alussa runsaita, pääpalkintona oli keran jopa henkilöauto. Ihmiset bingosivat alussa innokkaasti ja asiakkaita oli paljon.

- Toki muutkin rovaniemäläiset urheiluseurat huomasivat tämän varainhankkimistavan nopeasti ja monella seuralla oli bingoja samaan aikaan. Nimismies kuitenkin päätti neuvottelujen jälkeen, että hän antaa luvat niin, ettei päällekkäisiä bingoaikoja ole.

Puheenjohtajaksi vuonna 1972

Rovaniemen Reippaan vuosikokouksessa 27. tam-

mikuuta 1972 Jorma Tervo valittiin seuran puheenjohtajaksi. Samassa kokouksessa päätettiin Veijo Kallion toiminnanjohtajan pestistä.

- Minut tosiaan valittiin tuossa kokouksessa Reippaan puheenjohtajaksi ja Veijo Kallio alkoi sitten toiminnanjohtajaksi. Katsottiin, että Veijolla oli niin paljon askarrettavaa toiminnanjohtajan pestissä, että hän ei yksinkertaisesti jaksa olla samanaikaisesti puheenjohtajana.

- Veijo antoi vuosien varrella Reippaalle varainkeruussa ja toiminnanjohtajan pestissään mittaamatoman arvokkaan ja vaativan työpanoksen.

Kokopäivätoiminen toiminnanjohtajan virka oli seurausta nopeasti laajenneesta seuran toiminnasta sekä Rova-Bingin nimellä kulkeneen automaattibingin avaamisesta vuoden 1971 lopulla.

- Toiminta laajeni 1970-luvun alussa huomattavasti. Seuran lajivalikoimaan tulivat nopeasti jalkapallon lisäksi jääkiekkoa, uintia ja lentopalloa niin miesten kuin naistenkin osalta. Painonnosto tuli mukaan vuonna 1969 ja Martti Pirkkiö hoiti lajin pyörittämisen kyllä kiitettävästi. Painonnoston osalta taisi käydä toteen hieman mahtipontinen lausuma siitä, että Reipas on läntisen maapallon paras painonnostoseura. Jalkapallossa puolestaan junioreita oli paljon, monia satoja, jopa yli 500. Tästä kaikesta oli seurauksena, että kulupuolikin luonnollisesti kasvoi.

- Rahantavoittelu oli joka tapauksessa aktiivista. Reippaalla oli ensin yksi automaattibingo ja sitten kaksi bingoa ja jossakin vaiheessa 1970-luvulla oli kolmaskin bingo. Katsottiin kuitenkin, että monta toimipistettä yhdellä seuralla suhteellisen pienessä kaupungissa ei ole tarkoituksenmukaista, koska potentiaalinen asiakaskunta jakaantuu niiden välillä ja sama raha tulee yhdestäkin paikasta.

1970-luvun alkupuolella automaattibingo oli Reippaan kultakaivos ja seura kehitti varainhankintaan myös muita keinoja.

- Reippaan bingolla meni taloudellisesti pitkään hyvin. Pyrin puheenjohtajakaudella siihen, että liikenevää rahaa, liiketoiminnan tuottoja sijoitettiin tuottavasti. Tällöin Reipas osti muun muassa osakehuoneistoja. 1970-luvun puolivälin jälkeen rupesi bingo-innostus laantumaan. Ihmisiä näissä bingoissa kulki maaseutua myöten autolasteittain. Muutamat bingot, kuten joulun alla nämä kinkkubingot, säilyivät pitempään. Mutta viikoittaiset bingot rupesivat kyllä köyhtymään.

- Oli myös muunlaista liiketoimintaa. Reippaalla oli jopa muutaman vuoden urheiluliike, Reipas-

Urheilu, Kansankatu 2:n alakerrassa, jossa myytiin muun muassa verryttelypukuja. Vähän aikaa sekini sujui, mutta huomattiin, että siitä on kuluja ja kauppa päätettiin lopettaa. Samoin noina vuosina seura julkaisi Reipas-Uutisia. Lehteä toimitti Harry Johansson, joka samalla ahkeroi talouspuolella.

Reipas-Urheilun perustamisen ideana oli keskitää seuran urheiluvälinehankinnat yhteen paikkaan, saada sitä kautta seuralle taloudellista lisähyötyä ja samalla tarjota jäsenistölle tuotteita huokeammilla hinnoilla. Hyvä ja yleishyödyllinen ajatus ei aina toiminut toivotulla tavalla.

- Kun esimerkiksi Reippaan verryttelypukuja myytiin, ongelmaksi nousi se, että perusjäsenistössä monet olivat niin köyhiä ihmisiä, että heiltä ei tahtonut saada rahaa. Jäsenistö oli keskittynyt Korkalovaaraan, jonkin verran myös keskikaupungille. Tämän seurauksena erityisesti Korkalovaara rupesi ”punastumaan”, sieltä tuli porukkaa, pientä ja isoja. Eräät porvarilliset piirit pelästyivät tätä ilmiötä ja jos totta puhutaan, ryhtyivät heittämään kapuloita seuran ratkaisiin.

Jorma Tervon puheenjohtajauran ensimmäiseen vuoteen mahtui Reippaan järjestämä suurtapahtuma, nappuloiden SM-turnaus jalkapallossa loppukesästä 1972. Se oli kasvavan seuran voimannäyte.

- Turnauksen alkuparaati järjestettiin Vanhalta torilta läpi keskustan. Turnauksen osallistuvat joukkueet olivat mukana, oli varuskunnan soittokunta musisoimassa ynnä muuta. Marssimme kaupungin läpi Keskuskentälle.

- Niissä kisoissa Reipas ei vielä pärjännyt aivan odotetunlaisesti, mutta voitti seuraavana vuonna nappuloiden Suomen mestaruuden Iisalmessa. Juniorijalkapallotyö oli, kuten sanottua, 1970-luvun Reippaassa erittäin aktiivista ja laadukasta. Reippaan nappulaliigaan oli tulijoita kuin meren mutaa. Osasta sitten kehittyi myöhemmässä vaiheessa kovan luokan pelaajia ja olihan Reippaan eri ikäkausijoukkueet siihen aikaan kyllä hyvää tasoa. Kerrottakoon vielä, että Ounasvaaralle oli ensimmäisen turnauspäivän illalla nuotioilta ja palavereita. Sisällä ravintolassa nykyisessä Sky Hotellissa oli johtoporukka ja siellä oli joitain esityksiä, tarjottiin ruokaa ja juomista. Mukana oli arvovaltaisia vieraita, muun muassa Aatos Erkko, joka johti nappulaturnauksen pääsponsorina Sanoma Osakeyhtiötä.

”1970-luvun puolivälin jälkeen ei enää riittänyt rahaa säästöön. Mikä tuli, se myös meni”

Rovaniemen Reippaan lajijaoston määrän kasvu toi 1970-luvun kuluessa myös uusia jäseniä runsaasti. Ensimmäisen kerran 1 000 jäsenen raja ylittyi vuonna 1978 ja pysyi 1970-luvun lopun ja 1980-luvun alun melko stabiilina toisella tuhannella. Suurseura keräsi joukkoonsa perusreipaslaisten ohella muunlaistakin jäsenistöä.

- Reippaaseen liittyi eri lajien valmentajia lähinnä sillä edellytyksellä, että heille maksettiin erisuuruisia korvauksia tehdystä työstä. Tästä syystä 1970-luvun puolivälin jälkeen ei enää riittänyt rahaa säästöön. Mikä tuli, se myös meni.

Joukkuelajit olivat tämän kehityksen etunenässä. Jorma Tervon mukaan erityisesti jalkapallojaosto.

- Puheenjohtajauran loppupuolella moitin moneen kertaan sitä, että jalkapallopuolella maksettiin suuria korvauksia, mutta ei harjoitella. Kesällä ja viikonloppuisin, kun aikaa olisi enemmän ollut, monet menivät mökille, kalastamaan ja niin edelleen. Tästä oli seurauksena, ettei kyllä pärjättykään odotetunlaisesti. Minulle tuli monesti mieleen, ettei tuollaista touhua kannata pitää rahalla yllä. Kyllä jokaisessa seurassa on varmaan sen historian aikana ilmennyt myös vähemmän mukavia asioita. Reippaan jalkapallotoiminnassa oli yhtenä vetäjänä henkilö, jolla oli taipumusta taloudellisiin väärinkäytöksiin. Hän siirtyi aikansa huseerattuaan toiseen seuraan ja sai sielläkin aikaan mittavan taloudellisen sotkun.

- 1970-luvulla Reippaassa oli, kuten todettu, myös jääkiekkoa. Siinä toiminta tuli kuitenkin melko nopeasti kalliiksi ja hankalaksi toteuttaa. Vetäjätkin sitten luopuivat hommasta. Silloin oli ajatus, ja siitä puhuttiin muun muassa Väyrysen Vilhon kanssa, että jos tulee jäähalli, niin sen jälkeen otetaan laji kunnolla seuran ohjelmistoon ja ruvetaan tosissaan hakemaan menestystä. 1970-luvun lopun Rovaniemellä oli kuitenkin vähän jääkiekon harrastajia eikä innostus asiaan ollut niin suurta. 1970-luvun lopussa jääkiekkoilijat perustivat sitten oman seuran Rovaniemen Kiekko-79:n.

Lentopallojaosto saa entiseltä puheenjohtajalta kiitosta.

- Lentopalloa harrastettiin 1970-luvun alussa Reippaassa kuntoilupohjalta alasarjoissa, mutta vuosi-

kymmenen kuluessa toimintaan tuli uusia henkilöitä mukaan, jotka halusivat konkreettista menestystä. He olivat erittäin innokkaita ja tavoitenälkäisiä. Esitinkin sen perusteella seuran johtokunnassa, että jalkapalloilijoilta supistetaan määrärahoja ja siirretään sitä lentopallotoimintaan. Sehän herätti kyllä vastustusta jalkapallovetoisessa johtokunnassa.

Lähes samaan aikaan puolalainen Viktor Ziolkowski tuli seuraan lentopallon pelaajavalmentajaksi. Ziolkowskista kirjoitettiin, että hän oli siihen asti paras Suomessa pelannut ulkomaalaisvahvistus. Lentopalloilijat nousiva lopulta II-divisioonaan ja nousu ykköseenkin oli hilkulla. Kyllä Reippaalla oli silloin aika edistynyt ja hyvä joukkue siihen aikaan, edellytyksiä pärjätä oli. Ziolkowskin muutto Etelä-Suomeen kenties lamautti hieman tilannetta. Niin sanotuista perusreipaslaisista Jorma Jeskanen toimi pitkään lentopallojaoston puheenjohtajana. Monet jaoston toimijoista olivat Someroharjun varuskunnan kantahenkilöstöä.

Jorma Tervolla oli lentopalloon myös omakohtaista kiinnostusta.

- Toimin itse lentopallolepeissä usein kuuluttajana. Reipshän pelasi kotiottelunsa Korkalovaaran koulun salissa ja tunnelma siellä oli poikkeuksetta hyvä.

”Ounasvaaran koulun pojat muodostivat minun puheenjohtaja-aikanani Reippaan juniorinostajien rungon”

Vaikka Reippaan neljännen tulemisen alkusoinnut kajahtivatkin lähinnä jalkapallokentän ääreltä, seuraseura tuli 1970-luvulla tunnetuksi etenkin yksilölajien menestyksen kautta. Uintijaosto perustettiin heti jalkapallovetoiminnan aloittamisen jälkeen.

- Uimahalli saatiin Rovaniemelle talvella 1968. Reippaan uimatoiminta polkaistiin pystyyn jo ennen uimahallin valmistumista. Ajatuksena oli, että oltaisiin heti valmiina, kun asianmukaiset tilat harastamiselle paikkakunnalla olisivat valmiina. Seura järjesti lyhyehköksi jääneellä uintijaksollaan muun muassa kansainvälisiä kilpailuita, joihin tuli osanottajia Ruotsista saakka. 1970-luvun loppua kohden jaoston toiminta hiipui.

- Kyllä uintikin vaatii sekä urheilijalta että valmentajalta runsaasti pitkäjänteisyyttä ja erikoisesti asiaan innostuneisuutta. Olin uintijaoston toiminnassa mukana jonkin verran, muun muassa Reippaan järjestämissä kilpailuissa ajanottajana.

Painonnostossa Reipas singahti 1970-luvun lopussa maan kärkeuraksi.

- Pirkkiön Martin kanssa olimme 1970-luvun alussa monta kertaa pohtineet Reippaan painonnostajien harjoitustila-asiaa. Sattui niin, että Ounasvaaran koulun tiloja laajennettiin vuonna 1972. Lisärakentamisen myötä koulun kellaritilat oli varattu ensi alkuun palolaitoksen käyttöön, mutta he ilmoittivat, etteivät tarvitse kyseistä paikkaa omiin tarkoituksiinsa. Käytimme tilaisuuden hyväksi. Painonnostajaoston toiminta ja harjoittelupaikka siirtyikin kaupungin liikuntalautakunnan lopullisella siunauksella vuonna 1973 Ounasvaaran koululle.

- Uusien harjoittelutilojen myötä mukaan tuli nopeasti uutta juniorikaartia, muun muassa koulun oppilaita. Muistan näistä pojista Jaarli Pirkkiön ohella Mika Ollosen hyvin, olihan Mika minun poikani kanssa koulussa useamman vuoden samalla luokalla. Mika oli motorisesti erittäin lahjakas. Ounasvaaran koulun pojat muodostivat minun puheenjohtaja-aikanani Reippaan juniorinostajien rungon.

Rovaniemen Reipas oli liittynyt heti vuoden 1972 alussa Lapin urheiluopistosäätiöön. Sen tarkoituksena oli lappilaisen liikuntakoulutuksen tehostamisen ohella rakentaa Rovaniemelle ajanmukainen urheiluhalli. Reippaan painonnostajien harjoittelupaikka siirtyi Ounasvaaran koululta vastavalmistuneelle urheiluopistolle vuoden 1976 alussa.

- Urheiluopiston valmistumisen myötä painonnostajatkin saivat sitten suuremmat harjoitustilat. Kävin puheenjohtaja-aikanani usein seuraamassa punttimiesten harjoittelua. Toimin silloin myös urheiluopistosäätiön hallituksen jäsenenä ja hoidin käytännössä myös säätiön puheenjohtajan tehtäviä silloin, kun Tuure Salo toimi oikeusministerinä Sorsan II-hallituksessa. Oma mielipiteeni on, että rakennuksen suunnitteluvaiheessa olisi pitänyt huomioida parempi tilaratkaisu painonnostajien harjoituspaikan osalta. Asiaan ei kuitenkaan kiinnitetty sen suurempaa huomiota Allan Pietilän johtaja-aikana varsinkin, kun Reipas menestyi lajissa loistavasti.

- Elävästi painonnoston osalta on mieleen jäänyt vuoden 1979 seurajoukkuefinaali Rovaniemellä, jonka Reipas voitti. Katsomosta seurasin, kun Pirkkiön Martti touhusi niin toimitsijana kuin nostajana, hoiti käytännössä kaikkia tehtäviä. Kyllä ensimmäinen mestaruus oli varmasti Martin tähtihetkiä.

Nyrkkeily tuli seuran lajivalikoimaan vuoden 1978 loppupuolella.

- Nyrkkeilyn osalla oli alussa samat ongelmat kuin

painonnostossa eli se, mistä löytää asianmukaiset harjoitustilat. Ensi alkuun nyrkkeilijätkin treenasivat urheiluopistolla, mutta siirtyivät sitten Kansantalolle. Kansantalolle siirrossa oli jälleen kysymys siitä, että treenipaikka piti remontoida talkoovoimin. Talkootyö onnistui, mutta ilmastonin suhteen on kaiketi ollut hankaluuksia. Kävin myös Kansantalolla useaan otteeseen katsomassa Reippaan nyrkkeilijöiden harjoittelua. Pähdin Osmon merkitys Reippaan nyrkkeilylle on ollut erittäin suuri.

- Kyllähän molemmat nykyisin Reippaan ohjelmassa olevat lajit, painonnosto ja nyrkkeily, vaativat harrastajaltaan paljon. Niissä pitää laittaa itsensä tosissaan likoon ja harjoitella lujasti huipulle päästäkseen.

Varsinaisen kilpaurheilun lisäksi Reipas otti heti neljännen tulemisensa alussa jälleen mukaan kuntoilun. Syntyi yhdistetty kunto- ja naisjaosto.

- Alun perin Reippaalla oli ryhmä tällaiseen kuntourheiluun. Samalla naisjäsenistö toimi huoltotehtävissä muissa seuran tapahtumissa. Kuntoliikuntamuotoina oli lentopalloa ja liikkumista erilaisten lenkkien muodossa muun muassa Ounasvaaralla. Veijo Kallio oli erityisen innostunut erilaisista kuntoliikuntatapahtumista. Oli esimerkiksi kuntoliikuntapäivä, jolloin lähdettiin joko kävellen tai polkupyörällä Lapinaukean kentältä ja kierrettiin Siltojen lenkki ja palattiin uudelleen Lapinaukealle. Kuntoliijoille jaettiin erilaisia palkintoja, joskus merkittäviäkin. Tapahtuma oli tarkoitettu kaikille rovaniemeläisille. Reippaalla oli myös virkistystoimintaa vanhemmalle jäsenistölle, teimme muun muassa viikonloppuretkiä tunturiin.

- Naisissa Reippaalla oli 1970-luvulla myös muutamana vuonna jalkapallojoukkue. Naisjalkapallotoiminnan loputtua jotkin pelaajat siirtyivät Kemin Intoon, joka oli siihen aikaan aivan Suomen kärkijoukkueita.

Kuntojaoston piirissä hoidettiin lisäksi Reippaalle hankittua kuljetuskalustoa.

- Tosia oli ja on vieläkin, että Rovaniemeltä on pitkä matka joka paikkaan. Isolle joukkueelle, kuten nyt esimerkiksi jalkapallossa Reippaalla oli useita eri ikäkausijoukkueita, oma kuljetuskalusto oli näppärin ratkaisu. Yleisillä kulkuneuvoilla aikataulut pakkasivat olla hankalia. Liikennöitsijöiltä saatiin ostettua melko huokeilla hinnoilla käytettyjä busseja. Seuran toiminnassa oli mukana useita linja-autokuskeja, jotka suostuivat ajamaan reissuja talkootyönä, kuten Martti Kylmäniemi. Martin lisäksi ratin takana olivat usein muun muassa Jouko Pisto-

koski sekä Esko Niemelä.

Kuntoilu ja retkeily ei ollut 1970-luvun Rovaniemen Reippaan ainoa kilpaurheiluun kuulumaton toiminnan muoto. Monelle rovaniemeläislapselle mieleen ovat jääneet seuran järjestämät lasten ja nuorten virkistysleirit.

- Niitä pidettiin Leirikarissa ja osanottoa oli melko kiitettävästi. Ne olivat yleisleirejä, oli pallopelejä ja suunnistusta. Tapahtumat olivat hyviä tilaisuuksia etenkin niille kouluikäisille lapsille, jotka eivät päässeet muille kesäleireille tai sellaisille, joiden perheissä oli taloudellisia vaikeuksia. Leirityksessä oli mukana siis myös tällainen sosiaalinen ulottuvuus. Keittiöhenkilökuntaa niille oli seuran omasta takaa, samoin nuoria vetäjiä. Matti Mäkinen taisi olla niillä miltei aina vetäjänroolissa.

Vuonna 1977 isot 70-vuotisjuhlat ja punatähtikuviolla koristetun historiikin julkaisu

Jorma Tervon puheenjohtaja-aikaan osuivat toiminnan ilmiömäisen laajenemisen ja kasvavan urheilullisen menestyksen ohella kaksi seuran voimannäytettä. Vuoden 1977 elokuussa vietettiin 70-vuotisjuhlia ja tilaisuuden yhteydessä julkaistiin myös Reippaan historiikki, ensimmäinen laatuaan.

- Kalevi Haapanen toimitti 70-vuotishistoriikin. ”Kassu” oli sukkela kirjoittaja ja tiesi vanhan Reippaan asioita runsaasti 1920-luvulta lähtien. Papeista ei ollut saatavissa apua historiikin kirjoittamisessa, joten tietoa piti hankkia tähän teokseen lähinnä haastatteluin.

Historiikista tuli punakantinen teos, jonka etukannessa komeilee vanhoille työväen urheiluseuroille tyypillinen punatähtinen vaakuna.

-70-vuotishistoriikin kannessa oleva tähtimerkki tietysti säikähdyttää sellaisia, jotka eivät tiedä asiaa tarkemmin. Myöhemminhän punaiset tähtimerkit olivat eri muodoissaan käytössä Itä-Euroopan sosialistimaissa. Reippaan ensimmäisellä seuravaakunalla ei ole kuitenkaan mitään tekemistä kansandemokratioiden kanssa, sillä 1800-luvun lopulla ja 1900-luvun alussa oli tämäntyyllisiä merkkejä käytössä norjalaisilla ja ruotsalaisilla urheiluseuroilla. Otaksun, että malli vanhan Reippaan merkkiin on otettu sieltä.

- Kun historiikkia Kassun toimesta tehtiin, etukanteen tuli symbolisena eleenä juuri tämä tähtimerkki ja takakanteen nykyinen seuravaakuna. Niiden

merkkien välissä Reippaan toiminta on tapahtunut. Kyllä kannesta silloin keskusteltiin, mutta loppu-tulos oli, että voihan sen laittaa juuri tästä syystä. 70-vuotisjuhlassa vieraat saivat sitten käteensä tuon punakantisen teoksen. Kyllä kai jotkin ajattelivat, että onpa laitavasemmistolainen seura tämä Reipas. Olihan kyllä totta, että Reipas oli sen ensimmäisen ja toisen tulemisen, miksei myös kolmannen tulemi-sensa alussa se punaisempi rovaniemeläisistä urhei-luseuroista. Lappi-seura oli siihen aikaan 1940-lu-vun loppupuolella vielä oikeistolaisempi, mutta asetelmahan muuttui varsin nopeasti.

Vieraita 70 toimintavuottaan juhliivan tuli satamää-rin, vaikka virhekin suunnittelussa ilmeni.

- Juhlissa tehtiin sellainen tekninen virhe, että ensin kutsuttiin Kansantalolle henkilöitä, lähinnä vanhempia työväenyhdistyksen ja Reippaan toimin-nassa mukana olleita ihmisiä. Kansantalon sali oli täynnä. Seuraavana päivänä järjestettiin varsinainen Reippaan 70-vuotisjuhla Lappia-talossa. Oli virhe pitää edellisenä päivänä erillinen tilaisuus Kan-santalossa ja seuraavana päivänä sitten varsinainen pääjuhla, sillä Lappia-taloon ei sitten enää tullut-kaan niin paljon väkeä kuin olisi toivonut. Tästä huolimatta ohjelma oli mukava, lausuin tilaisuuden alkusanat ja Matti Ahde piti juhlapuheen. Paikalla oli myös TUK:n silloinen puheenjohtaja, Rovanie-men kaupunginjohtaja ja muuta kutsuvierasväkeä.

1970-luvun lopussa vietiin läpi työväen urheiluliikkeen eheytyminen

1970-luvun kuluessa alkoi kahteen keskusjärjes-töön jakaantuneen työväen urheiluliikkeen eheyttäminen. Vuonna 1959 perustettu Työväen Urheiluseurojen Keskusliitto TUK päätettiin lopulta lakkauttaa ja liittää keskusjärjestön toiminta takai-sin Työväen Urheiluliittoon TUL:ään. Rovaniemen Reipas teki 1. lokakuuta 1978 ylimääräisessä vuosikokouksessa monen muun TUK:n jäsenseuran tavoin yksimielisen päätöksen päätökseen liittyä takaisin TUL:ään.

Rovaniemen Reippaan neljännen tulemisen pe-rustamiskokouksessa marraskuussa 1967 oli tosin päätetty liittyä TUL:ään TUK:n asemesta. Tammi-kuussa 1968 pidetyssä vuosikokouksessa päätös pyörrettiin ja jo kolmannen tulemisen päätteeksi vuonna 1963 tehty ratkaisu liittyä TUK:hon sai uu-delleensiunauksen.

- Ei siinä mitään ihmeellisyyksiä ollut silloin. Rat-kaisu oli täysin yksimielinen eikä siitä keskusteltu sen enempää. TUK:hon liittyminen oli siihen aikaan 1960-luvun lopussa Reippaan osalta täysin luonnol-linen valinta.

TUK:n vahvan rovaniemeläisseuran johtaja osallis-tui keskusjärjestöfuusioon omalla panoksellaan. Iso pyörä pyöri kuitenkin muualla.

- Aika vähän tähän sulautumisprosessin neuvotte-luun Reippaan puheenjohtajana osallistuin 1970-lu-vun loppupuolella, mutta jossakin määrin kyllä. Meillä oli sellaisia kokouksia, TUK:n ja puolueen eli SDP:n kokouksia, joissa asiaa tietysti pohdittiin. Eli pohdittiin sitä, miten tämä asia tulee järjestää. Mutta ei tähän kokonaisuuteen ollut Rovaniemel-tä käsin vaikuttaa, mutta sen verran kuitenkin, että oman mielipiteeni olin eräissä yhteyksissä lausunut.

- Minä muistan, että se oli aika tavalla, Ulf Sund-qvist oli silloin SDP:n puoluesihteerin, niin hänen kanssaan mentiin kokouksesta kokoukseen, kun olin käymässä erään kerran Helsingissä. Eduskuntatalon alakerrassa oli sitten sellainen kokous, jossa näitä asioita selviteltiin ja päästiin tulokseen. Kyllä tässä prosessissa oli mukana pääosaltaan eteläsuomalaisia toimijoita, ei Pohjois-Suomesta ollut Matti Ahteen lisäksi juuri muita.

Prosessin aloittamisen syitä oli monia. 1970-luvun alussa puoluehajaannuksen jälkeen uudelleenehey-tynyt SDP halusi poliittisena liikkeenä lisää urheilu- ja liikuntapoliittista vaikutusvaltaa, jota se ei pelkäs-tään TUK:hon keskittymällä saanut. Samaan aikaan vasemmistopuolueiden, demarien ja SKP:n urhei-lupoliittiset näkökannat olivat lähentyneet. Lisäksi Jorma Tervo näkee yhtenä syynä yleiset muutokset silloisessa suomalaisen urheilun keskusjärjestöajat-telussa.

- 1970-luvun loppupuolella ei enää ollut niin suurta väliä, kuuluiko seura SVUL:ään, TUL:ään tai vaika TUK:hon. Kaikille annettiin edellytykset pärjätä parhaalla mahdollisella tavalla ja edustusurheilijat valittiin suoritustason mukaan arvokisoihin riippu-matta heidän seurataustastaan. Asenteet Olli Mäen ja kumppaneiden olympiavalintojen ajoista olivat siis ylipäätään muuttuneet.

TUK:n lakkauttaminen ja Reippaan aiheet liittyä parinkymmenen vuoden jälkeen uudelleen Työväen Urheiluliittoon synnyttivät paikkakunnalla monen-laisia ajatuksia. Reipaslaiset suhtautuivat asiaan kui-tenkin enemmistöltään myönteisesti.

- Ylimääräisessä sääntömääräisessä vuosikoko-

uksessa 1. lokakuuta 1978, kun puheenjohtajana esittelin asiaa, niin minä sanoin, että Reipas liittyy TUL:ään. Tai oikeammin sanottuna, Reipas jää TUL:ään. Se oli vähän sellainen se tilanne. Huomasin, ettei kukaan kritisoinut tuossa kokouksessa asiaa, ettei tämä mene oikein. Kyllä varmasti jäsenjoukossa oli sellaisiakin, jotka itse olisivat ajatelleet asiasta toisin, mutta julki he eivät tätä tuoneet.

- Rovaniemellä oli tietenkin sellaisiakin seuraan kuulumattomia ihmisiä, joille Reippaan liittyminen TUL:ään oli vaikea asia ja aiheutti jännitettä. Aika tavalla monet ihmiset, urheilutoimittajat ja muut, olivat sitä mieltä ja toivoivat, että Reipas jättäytyisi TUL:n ulkopuolelle. Siihen oli eräitä syitä ja ajatuksia. Heille rintamalinjat työväen ja porvarillisten urheiluseurojen välillä olivat jääneet mieleen. Kyllä minuakin pidettiin tietyissä porukoissa tämän jälkeen ”pahana” ihmisenä TUL:n seuran puheenjohtajuuden kautta.

Päätös keskusjärjestöjäsenyydestä merkitsi samalla liittymistä TUL:n Lapin piiriin.

- Reipas oli ollut miltei ainoa TUK:n jäsen seura Lapissa. Muut työväen urheiluseurat olivat kuuluneet hajaannuksenkin ajan TUL:ään. Mutta oli Reippaan liittyminen TUL:ään hyvin ratkaiseva asia Pohjois-Suomea ajatellen.

- Tietysti ratkaisu vaikeutti ja heikensi 1980-luvun alussa seuran joidenkin lajien toimintamahdollisuuksia. Mutta moraaliselta ja aatteelliselta kannalta se oli täysin oikea ratkaisu. Toisenlaista päätöstä asiasta ei voinut tehdä.

”Katsoin, etten voi enää hyväksyä seuran menojen jatkuvaa nousua”

Jorma Tervon liki vuosikymmenen kestäneen puheenjohtajuuden kulmakivenä oli aktiivisuus ja seuran eteen uhrautuminen.

- Halusin omana puheenjohtaja-aikanani sitä, että pystyin vaikuttamaan asioihin ja olin niissä elimissä mukana, joissa todella päätettiin seura koskevista asioista. Toimin Rovaniemen kaupungin liikuntalautakunnan ja urheiluopistosäätiön lisäksi TUK:n liittohallituksessa ja sen edustajana SVUL:n liittoneuvostossa. Ajatuksena oli, että täytyi olla mukana, jotta tiedettiin, missä mennään ja asioihin pystytään konkreettisesti vaikuttamaan. Koin, että se oli

velvollisuuteni Reippaan puheenjohtajana.

Talouden hoitamiseen liittyvät näkökulmaerot joidenkin Reippaan toimijoiden kanssa johtivat vuoden 1981 elokuussa siihen, että Tervo luopui puheenjohtajan tehtävistä.

- Tarkka päivämäärä oli 17. elokuuta 1981. Silloin pidettiin johtokunnan kokous. Katsoin, etten voi enää hyväksyä seuran menojen jatkuvaa nousua ja erosin puheenjohtajan tehtävistä saman tien.

- Täytyy sanoa, että kulupuolen langat eivät pysyneet enää 1980-luvulla käsissä. Minun puheenjohtajakauden jälkeen Reipas joutui sitten myymään 1970-luvulla hankittuja osakehuoneistoja.

Tervon dramaattisen ratkaisun jälkeen Reippaan väliaikaisena puheenjohtajana toimi muutaman kuukauden Jouni Hägg. Varsinainen seuraaja Valto Lehmuskoski valittiin uudeksi puheenjohtajaksi marraskuun lopulla 1981 pidetyssä seuran vuosikokouksessa.

Elämäntyö Ounasvaaran lukion rehtorina päättyi vuonna 1990 myönnettyyn eläkkeeseen. Reipas tuli jälleen lähemmäs sydäntä.

- Olin välillä monta vuotta kokonaan pois seuran toiminnasta. Sairastuin vakavasti ennen vuosikymmenen vaihdetta, mutta parannuttuani ja eläkkeelle päästyäni ilmoitin, että voisin tehdä jotakin hommaa, kun asuin vielä Rovaniemellä ja voimia riitti. Seura oli tuolloin ajautunut vakaviin taloudellisiin vaikeuksiin. Syntyi idea Reippaan jäätelökioskista, joka sijoitettiin Kansantalon tontille ja se toimikin yhden kesän. Tragikoomista kyllä, se kesä oli kokonaisuudessaan sateinen eikä liikevaihtoa ollut tarpeeksi. No, tappiota tästä projektista ei tullut, muttei voittoakaan.

- Olin sitten vielä vuonna 1992 mukana FC Santa Clausin perustavassa kokouksessa, kun Reippaan ja Lappi-seuran jalkapallojaostot fuusioitiin.

Nykyisin eläkeläisen päivät kuluvat synnyinkaupungissa.

- Muutimme Rovaniemeltä 1990-luvun puolivälissä ja asuimme vaimoni kanssa välillä Portugalissa. Ulkomailta palattuamme olemme asettuneet Kajaniin. Rovaniemen Reippaan asioita ja urheilumenes-tystä tulee seurattua edelleen tiiviisti lähinnä lehtien välityksellä.

Reippaasta kasvoi monilajiseura. Puheenjohtajalla riitti mielenkiintoa ja aktiivisuutta jokaista urheilulajia kohtaan. Tässä hän on avaamassa Reippaan nappuliigaa Uuden Torin kentällä 8.5.1979 ja lähettää avauspotkulla pelipallon liikkeelle.

***Jorma Tervo**
* 9.5.1933
Rovaniemen Reippaan
puheenjohtaja 1972-1981
Rovaniemen Reippaan kunniajäsen nro 3.
Rovaniemen Reippaan kultainen
ansiomerkki nro 6.*

Valto Lehmuskoski

”Saimme tavoitteen mukaisesti taloutta paremmalle tolalle”

Budjetti 834.000 mk

Valto Lehmuskoski Reippaan johtoon

Kun Jorma Tervo syksyllä ilmoitti eroavansa Rovaniemen Reippaan peräsimestä, oli seura kuin laiva ilman kapteenia. Tiistai-iltana tuo vireä rovaniemeläisseura sai kuitenkin laivansa ruoriin uuden kapteenin. Seuran vuosikokouksessa valittiin Reippaan uudeksi puheenjohtajaksi yksimielisesti Valto Lehmuskoski.

Seuran syyskokous noudatteli muilta linjoiltaan varsin rutinoitun vuosikokouksen linjoja. Varapuheenjohtajan nuijan sai Jouni Hägg ja sihteeriksi valittiin Lauri Parviainen.

Seuran johtokuntaan valittiin Pertti Viitasaari, Kari Heikkinen sekä kuuden jaoston puheenjohtajat: Jouni Hägg (jalkapallo), Ilpo Laamanen (lentopallo), Tero Hildén (nyrkkeily), Rauno Tapio (painonnosto), Leila Pähti (kuntoilijat) ja Matti Mäkinen (tiedotus).

Jaostojen kokoonpanot muodostuivat seuraaviksi: Jalkapallojaosto: puheenjohtaja Jouni Hägg, jäsenet Pertti Viitasaari, Seppo Niva, Vilho Puurula, Ilkka Ollakka, Reino Kavasti, Matti Mäkinen, Pentti Hiukka.

Lentopallojaosto: puheenjohtaja Ilpo Laamanen, jäsenet Pentti Jokelainen, Esko Laitinen, Martti Kantola, Juhani Kilpeläinen, Maire Silvennoinen, Irma Pieskä, Pekka Kulppi, Jari Haavikko.

Nyrkkeilyjaosto: puheenjohtaja Tero Hildén, jäsenet Esa Alaiso, Tauno Koistinen, Kari Heikkinen, Kalervo Torvinen, Osmo Pähti, Reima Tapio, Aulis Saraniemi, Akseli Oja.

Painonnostajaosto: puheenjohtaja Rauno Tapio, jäsenet Esa Alatörmänen, Ari Moilanen.

Kuntoilu- ja retkeilyjaosto: puheenjohtaja Leila Pähti, jäsenet Seppo Korkala, Leila Kylmäniemi, Martti Kylmäniemi, Jouko Pistokoski, Sirkka Hiukka.

Tiedotusjaosto: puheenjohtaja Matti Mäkinen, jäsenet Aili Mäkinen, Seppo Niva, Seppo Korkala, Harry Johansson.

Lentopallo nostaa päätään

Vuoden 1982 toimintasuunnitelman ehkä mielenkiintoisin piirre on se, että lentopallon tavoitteeksi on asetettu jo tämän kauden päätteeksi nousu I-sarjaan. Lentopalloilijoiden budjettikin on ensi vuonna 43,8 prosenttia enemmän kuin kuluneella toimintakaudella.

Vastaavasti jalkapallon merkitys tulee ainakin edustustasolla sarjaportaan vaihdoksen vuoksi hieman laskemaan. Jalkapallobudjetti on 48 prosenttia vähemmän kuin 1981.

Nyrkkeilijät ovat pistäneet ensi vuoden tavoitteeseen SM- ja TUL:n mestaruuskilpailuista 15-20 mitalisijaa, saada yksi edustaja Münchenin MM-kisoihin, olla paras seura TUL:ssä sekä paras laji Reippaassa.

Painonnostajilla on myös kovat tavoitteet: yleisessä sarjassa tavoitteena on 13 SM-mitalia, seurajoukkueiden joukkue Suomen mestaruus, TUL:n mestaruudet sekä olla Suomen paras painonnostoseura.

Talousarvio 834.000 mk

Ensi vuonna 75-vuotisjuhliiaan viettävä Reipas on tehnyt vuodeksi 1982 15,1 prosenttia suuremman budjetin kuin tälle vuodelle. Budjetin loppusumma on 834.000 markkaa. Reippaan talous perustuu lähes yksinomaan Rova-Bingolta saatavaan tuottoon. Reippaan mukaan muun muassa kaupungilta saata-va avustus on toimintaan verrattuna vähäinen.

Vuoden 1982 talousarvioon on varattu mahdolli-

suus investointeihinkin 60.000 markan määrällä, jolla on pyritty varautumaan ainakin osarahoitukseksi maapalstahankintaan, mahdolliseen harjoitus-tilan kunnostamiseen seuran voimailulajien harrastajille, toimiston saneeraukseen. Lisäksi on varaus ennalta arvaamattomiin menoihin. Vaikka tilanne

näyttäisi seuran taholta kireältä, on silti juhlimiseen aihetta, sillä Reippaan 75-vuotisen taipaleen huomioimiseen on talousarviossakin varauduttu.

Lapin Kansa 25.11.1981

Rovaniemen Reipas jäi tosiaan syksyllä 1981 muutamaksi toviksi ilman varsinaista puheenjohtajaa Jorma Tervon luovuttua luottamustehtävästä. Sopiva mies silloisen suurseuran peräsimeen löydettiin kuitenkin nopeasti ja hänen valinta siunattiin lopulta vuosikokouksessa 24. marraskuuta 1981. Valto Lehmuskoski luovi Reippaan johdossa kaudet 1982 ja 1983.

”Minun nähdäkseni panostus Reippaan juniorityöhön ja kasvatus toimintaan olisi kaiken kaikkiaan ollut siinä vaiheessa huomattavasti tärkeämpää kuin kilpaurheilumenestys palloilulajeissa”

Reipas ja uusi puheenjohtaja eivät olleet toisilleen mitenkään tuntemattomia ennen valintaakaan.

- Minun kohdallani toiminta Reippaassa alkoi, kun sain pestin Osuusliike Lapinmaan rautaosastolle ja muutimme perheeni kanssa Raahesta takaisin Rovaniemelle. Tämä tapahtui vuoden 1971 alussa. Olin kylläkin 1950-luvun puolivälistä 1960-luvun alkuun saakka osallistunut sd-työväenyhdistyksen nuorisosaston toimintaan ja tunsin tätä kautta ne kaverit, jotka urheilivat silloisen Reippaan riveissä. Muun muassa Veikko Härönen, Pähdin veljekset, Veijo Kallio ja Arvo Fräki eli moni myöhemmän Reippaan aktiiveista oli jäänyt jo tuolta ajalta mieleen. Entisistä reipaslaisista muistan myös Pentti Mikkosen, mutta hänhän ei enää minun aikani ollut Reippaan seuratoiminnassa mukana.

- Toki Rovaniemelle takaisinmuuton jälkeen oli tullut muutakin aktiviteettia runsaasti, sillä toimin erilaisissa luottamustehtävissä, muun muassa paikallisen työväenyhdistyksen johtokunnassa ja sittemmin sen puheenjohtajana, ay-liikkeessä Liiketyöntekijäin liitossa, kunnallistoimikunnassa, kunnallisjärjestön edustajistossa ja SDP:n piirikokouksissa. Kaiketi katsottiin, että olin mies, joka osasi lyödä nuijalla riittävän napakasti pöytään, ettei tullut liian pitkiä puheita.

Lähimpänä sydäntä neljännen Reippaan toiminnan alkuvuosina oli urheilulajeista uinti. Jäsenenä Lehmuskoski osallistui kuitenkin muihin tukitoimintoi-

hin.

- Vuonna 1971 Reippaan uudelleenperustetun Reippaan toiminta oli päässyt hyvin käyntiin ja voi sanoa, että se oli jo aika mittavaa. Uintitoiminta varsinkin, johon itse tempauduin kannustamaan mukaan altaanreunalle, kun oma tytär aloitti seurassa harrastuksen. Esko Sääskilähti ja Kaija-Liisa Keskitikka ovat silloisista vetäjistä jääneet mieleen. Pirkko Vitikka oli myös Reippaan uintitoiminnassa tiiviisti mukana.

- Sinänsä en toiminut seurassa aktiivina varsinaisesti missään muualla kuin kuntojaostossa ja talousjaostossa.

Vuoden 1971 Reippaan päätettiin perustaa sittemmin tehokkaaksi tulonhankkimismuodoksi osoittautunut automaattibingo.

- Olin mukana Rova-Bingon perustamistouhussa, silloin kun Pähdin Osmo lensi bingokoneita ostamaan Ruotsiin. Lainaahan asian hoitamiseksi piti saada ja sitä marssittiin toimikuntaporukalla pankkiin pyytämään. Huttusen Aimo, Fräkin Arvo, Kallion Veijo, Lahden Juhani, Pähdin Osmo ja ketä kaikkia siinä sitten olikaan mukana. Omavelkainen 10 000 silloisen markan vekseli sitten saatiinkin. On minulla edelleen kehystetty kopio tuosta asiakirjasta tallella.

- Bingolaitteiden ostamiseen Ruotsista oli omat syynsä. Tulonhankkimismuotona bingo tuli Suomeen juuri länsinaapurista ja täällä ei siihen aikaan saanut ostettua pelilaitteita itselle, vaan ne täytyi vuokrata. Täkäläisten vuokrausfirmojen ottama provisio olisi ollut huomattavan korkea. Tuumimme, ettei ole järkeä tehdä työtä, josta joku muu sitten ottaa rahat itselleen. Bingotoiminta lähti pyörimään ja rahaa alkoi tulla aika runsaastikin. Sitä sitten ohjattiin seuran jaostoille, puutettahan rahasta oli aikaisemmin ollut. Seuraus oli, että urheilutoiminta kyllä vilkastui huomattavasti, varsinkin palloilulajit saivat tästä lisäpotkua.

Samalla myös vaatimukset kävivät rohkeammiksi.

- Kun seuralla alkoi 1970-luvun kuluessa olla varo-

ja urheilutoiminnan pyörittämiseen yhä enemmän, Reippaaseen perustettiin muun muassa lentopallo- jaosto, johon pelaajat siirtyivät alussa muista seuroista. Rahan perässä, näin voi sanoa. Urheilullisia tuloksia alkoi palloilulajeissa kyllä tulla, mutta samalla toiminta rupesi olemaan melko kallista ylläpitää. Oli pelaajia, joille piti maksaa kuukausipalkkaa ja ykkösjoukkueiden vahvistuksia hankittiin ulkomailta. Näille nimimiehille piti järjestää asunto- ja autoetuja, oli myös monta bussia joukkueiden kuljettamiseen ottelumatkoille. Vaatimukset ja budjetit paisuivat vuosi vuodelta, näin oli sekä jalkapallon että lentopallon kohdalla. Pääseuran antaman avustuksen lisäksi ykkösjoukkueilla ei kuitenkaan ollut juuri muita tulonhankkimismuotoja. Pääsylippu-putuloja oli vain nimeksi eikä suuria sponsorisopimuksia siihen aikaan ollut.

- Samalla bingotoimintaan iski verottaja ja nämäkin velvoitteet piti seuran hoitaa. Vaikka tulotaso oli sen aikaisiin urheiluseuroihin verrattuna kokonaisuudessaan huima, se ei yksinkertaisesti riittänyt kulujen kattamiseen.

Vahvistuksien hankkimisessa oli Lehmuskosken mukaan omat ryhmädynamiikkaan liittyvät haasteensa.

- Vahvistuksien palkkaamisessa piilee usein ryhmän sisäisen tasapainon järkkymisen vaara. Joukkueessa vuosikausia puurtaneesta pelaajasta voi tuntua epäoikeudenmukaiselta, kun ulkopuolelta tulee kaveri, jolle ryhdytään maksamaan huomattavasti mittavampaa korvausta kuin hänelle itselleen.

- Palloilulajien ykkösjoukkueiden taloudenpito ja niille ohjatut rahavirrat herättivät tietenkin närää junioritoiminnassa mukana olevissa sekä muiden lajijaostojen henkilöissä. Painonnostolle ja nyrkkeilyllehän jäi vain murusia kokonaispotista.

Lehmuskoski itse olisi 1970- ja 1980-lukujen taitteen tilanteessa kohdentanut rahavirtoja Reippaan sisällä toisiin.

- Reippaan nappulatoiminta oli siihen aikaan 1970-luvulla erittäin vilkasta, jalkapallossa oli joukkueita joka tasolla. Juniorijoukkueiden toimintaan osallistui useimmiten pelaajien vanhemmat, mikä oli erittäin hienoa. Uskon kyllä, että vanhempien osallistuminen lastensa harrastuksiin ja esimerkiksi ottelumatkoille mukaantulo antoi heille itselleenkin elämyksiä ja arjesta irrottautumista, mukavaa yhdessäoloa. Näin ja kuulin, että näissä Reippaan junioriryhmissä henki oli erinomainen.

- Minun nähdäkseni panostus Reippaan juniorityö-

hön ja kasvatustoimintaan olisi kaiken kaikkiaan ollut siinä vaiheessa huomattavasti tärkeämpää kuin kilpaurheilumenestys palloilulajeissa. Rovaniemen kokoisella pienellä paikkakunnalla junioripelaajista huolehtiminen vain korostuu resurssien rajallisuuden takia. Senaikaisen Reippaan jalkapallon junioritoiminnan piiristä nousi kyllä sitten useita kansallisen kärkitason pelaajia, Markku Kalliota, Pasi Tauriaista, Petteri Karilaa ja niin edelleen. Eli 1970-luvun lopun ja 1980-luvun alun junioritoiminta kantoi muutamia vuosia myöhemmin hedelmää.

Uuden puheenjohtajan lähtötilanne ei hänen mielestään ollut kuitenkaan edeltäjänsä syytä.

- Jorma Tervolla oli puheenjohtaja-ajan suurena näkemysnä se, että seuran täytyy olla voimakas ja laajalla rintamalla urheilullisesti menestyvä. Toiminnasta haluttiin näyttävää. Ykkösjoukkueiden piti olla mahdollisimman vahvoja ja saavutusten antaman esimerkin kautta sitten kasvatettaisiin junioreita. Menestysodotukset eivät toteutuneet kaikilta osin, muttei talouden epätasapaino ollut kyllä Jormankaan syytä, sillä hänkin kannatti tiukempaa kontrollia. Näkemyserot taloudenpidosta aiheuttivat sitten sen, että Jorma jättäytyi puheenjohtajan tehtävistä sivuun.

- Toisaalta Reipas oli hyvin näkyvä seura Rovaniemellä 1970- ja 1980-luvuilla. Jäseniä oli satoja, Reippaan bussit olivat tuttu näky paikkakunnan katukuvassa, sanomalehdissä oli runsaasti ilmoittelua ja media huomioi tulospuolenkin kiitettävästi. Sinänsä seura tuli laajalti tutuksi rovaniemeläisille juuri bingojen kautta. Ne pönkittivät meidän imagoa ja loivat positiivista mielikuvaa.

”Tavoitteena oli talouden tasapainottaminen ja menojen järkiperaistaminen kohtuulliselle tasolle”

Talouden tasapainottamisesta muodostui Valto Lehmuskosken kahden vuoden puheenjohtajapestin pääteema.

- Itselläni ei ollut omana nuoruusaikana varsinaista urheilu-uraa, vaan Reippaan puheenjohtajuuden vastaanottaminen liittyi lähinnä seuran talousasioiden kuntoon saattamiseen. Tavoitteena oli talouden tasapainottaminen ja menojen järkiperaistaminen kohtuulliselle tasolle. Oli pakko ryhtyä supistamaan jaostoille menevää rahamäärää. Tapahtui niin, että

lentopalloilun ykkösjoukkue lähti Reippaasta ensimmäisenä. Kun ydinporukka oli muualta tulleita, niin he suuntasivat sitten hakemaan rahaa sieltä, mistä sitä sai enemmän. Kieltämättä, näin täytyy sanoa, lentopallomenestys on myöhemmin ollut Rovaniemellä erinomaista.

- Jalkapallossa oli useamman vuoden pelaajasopimuksia, mutta onneksi näiden puolalaisvahvistuksien lähdöstä ei tullut kaikkia velvoitteita maksettavaksi. Selvisimme taloudellisesti vähemmällä kuin pahimmassa tapauksessa olisi voinut käydä. Jalkapallo säilyi Reippaassa aina 1990-luvun alkuun, jolloin se fuusioitui Lappi-seuran kanssa emäseuroista riippumattomaksi kokonaisuudeksi. Menestyksen hakeminen ja tavoite noususta sarjaportaisissa ylemmäs kysyy jalkapallossa valtavasti resursseja, eikä onnistuminen ole taattua ilman palkattuja vahvistuksia. Aiemmissa divisioonissa pääsylippu- ja sponsoritulot ovat minimaalisia, joten yhtälö on tosiaan vaikea ratkaista. Talouteen liittyvät asiat taitavat olla 2000-luvunkin rovaniemeläisen jalkapallon suurimmat kompastuskivet.

Suuren jäsenmäärän omaavien yhdistysten johtamisessa vaaditaan aina delegointitaitoja. Lehmoskoski antoi eri urheilulajien jaostoille vapaat kädet toimia.

- Jaostot toimivat minun, kuten ymmärtääkseni muidenkin puheenjohtajien aikana sinänsä itsenäisesti. Koetimme pääseuran puitteissa luoda eri urheilulajeille taloudellisia mahdollisuuksia. Jaoston kesken oli kieltämättä köydenvetoa annettavista toimintarahoista, niiden painotuksista. Kyllähän siinä oli tietysti hieman epäoikeudenmukaisuutta, kuten jo tuossa aiemmin mainitsin, eri jaostoille annettavista summista.

- Painonnostosta ja nyrkkeilystä tuli jo 1980-luvun alussa hyviä tuloksia, mutta tukisummat eivät vastanneet menestystä. Toki yksilölajit tulivat ylipääntään vähemmällä rahamäärällä toimeen, koska urheilijoita ei ollut niin paljon. Seuran voimailulajeille ominaista oli tehokkuus, sillä muutamien erittäin aktiivisten ja motivoituneiden toimijoiden kautta saatiin aikaiseksi pienellä panostuksella mittavaa jälkeä.

Pääseuran johtokunnan työskentelyilmapiiri oli 1980-luvun alkuvuosina hyvä.

- Minusta johtokuntatyöskentelyssä ei ollut mitään moittittavaa. Nähdäkseni kaikki ymmärsivät tilanteen ja toimivat koko lailla sen mukaan. Ei se hauskaa ollut minustakaan lähteä kaventamaan jaostoille

meneviä rahasummia. Joka tapauksessa lentopallon ykkösjoukkueen lähtö tuntui pahalta, sitä ei voi kieltää.

Samoin aito Reipas-henki leijui tuona aikanakin vahvana.

- Johtokunnan lisäksi myös jaostoissa vallitsi mielestäni hyvä henki ja niiden toimijat pyrkivät ponnistelemaan kaikin tavoin Reippaan hyväksi. Tosin ainahan suureen joukkoon mahtuu ”omien pelien pelaajia”. Martti Pirkkiö jäi painonnostopuolelta mieleen seurapersoonana. Martilla oli suora toimintaperiaate, mitä hän lupasi, niin sen painonnostajaosto toteutti eivätkä painonnostajat aiheuttaneet minkäänlaista päänvaivaa emoseuralle. Mitään kieroilua ei tarvinnut sieltä päin kyllä odottaa.

Manu Reippaan vieraana tammikuussa 1982

Valto Lehmoskosken puheenjohtajuuden alkukuukausiin liittyi Rovaniemen Reippaan kannalta hyvin mairitteleva tapaus. Tasavallan presidentiksi vastikään valittu Mauno Koivisto saapui Rovaniemelle tammikuussa 1982.

- Vuoden 1982 alussa tapahtui tosiaan tasavallan presidentin vaihdos. Mauno Koivisto siirtyi Urho Kekkosen sairastuttua ensin syksyllä 1981 virkaatekevaksi presidentiksi ja tuli heti vuoden 1982 alussa järjestetyissä vaaleissa valituksi suurella äänimäärällä varsinaiseen tehtävään.

- Presidentinvaalin ja viran vastaanottamisen välillä hän oli käymässä Rovaniemellä Kemijoki-yhtiön vieraana ja lataili akkujaan muun muassa hiihtelämällä.

Akkujen latailu raskaan vaalikiertueen jälkeen ei olisi sujunut ilman Koiviston rakastamaa lentopalloa.

- Hän ilmoitti halustaan pelata lentopallo-ottelun SDP:n piirijärjestölle. No, me organisoimme puolueen piirijärjestön välityksellä ottelun, jossa Reippaan lentopallon ykkösjoukkue oli jaettu kahtia. Toisen puolen ”vahvistuksena” pelasi Koivisto ja tapahtuma järjestettiin Lapin urheiluopistolla Allan Pietilän myötävaikutuksella. Hän sai samalla oivan tilaisuuden esitellä laitosta ja valaista sen silloista haastavaa tilannetta. Itse tapahtumasta tuli ”mediasuksee”, lehtimiehethän halusivat luonnollisesti tehdä juttua tulevasta valtiopäämiehestä. Osansa valokeilasta saivat myös Reipas ja urheiluopisto.

Samalla reissulla Koivisto piipahti myös seuran toimistolla ja sieltä presidenttipari sai lahjaksi aidot fanituotteet, punavalkoiset Rovaniemen Reippaan pipot ja puserot. Muun muassa Suomen Kuvalehden numeron 5/1982 kannessa on kuva Mauno ja Tellervo Koiviston hiihtolenkistä Rovaniemellä. Maan silloinen ykkösnainen on laittanut lenkillään päähänsä Rovaniemen Reippaan pipon.

”Työväenyhdistyksessä Reipas miellettiin aina omaksi seuraksi”

Rovaniemen Reippaan kytköksistä politiikkaan ja poliittisiin puolueisiin on vuosikymmenten saatossa ollut puhetta. 1980-luvun alussa seuran suhteet paikalliseen sd-työväenyhdistykseen olivat läheiset.

- Työväenyhdistyksessä Reipas miellettiin aina omaksi seuraksi. Kyllä seuralle annettiin siltä suunnalta kaikki tuki. Yhdistyksen keulahahmo ja monivuotinen puheenjohtaja Vilho Väyrynen oli aikanaan innokas Reippaan tukija ja seurasi urheilutoimintaa tiiviisti. Hänet nähtiin usein kannustamassa joukkuetta kentän laidalla.

Muutamaa vuotta aikaisemmin 1970-luvun lopussa oli tapahtunut keskusjärjestötasolla muutoksia. Reipas oli liittynyt TUK:n lakkauttamisen myötä uudestaan Työväen Urheiluliittoon.

- Minun mielestä aika oli tavallaan kypsytynyt silloin 1970-luvun lopussa keskusjärjestöjen yhdentymiseen. Sinänsä Jorma Tervon aikaan seuralla oli hyvät yhteydet TUK:n päättäjiin ja johtoon.

- Minulla jäi sellainen mielikuva, ettei Reippaan sisällä ollut niin hirveän suurta halukkuutta, joskaan ei vastustustakaan liittymiseen TUL:ään. Mutta kun päätökset asiasta ja TUK:n lakkauttamisesta oli tehty korkeammalla tasolla, emme halunneet laittaa siinä vastaanakaan. Kun olin sitten TUL:n piirikokouksessa Reippaan puheenjohtajana, niin siinä syntyi sellainen hassu tilanne, että olin porukan ainoa demari, muut olivat SKDL:stä. Tuli tunne, etten suoranaisesti kuulu joukkoon. Mutta hyvinhän sekin meni eikä suuria erimielisyyksiä ollut. Tosin linjakysymyksissä poliittinen raja tuli selkeästi esille, porukan ainoana ei-kansandemokraattina ei niihin kuitenkaan voinut juuri vaikuttaa, enemmistö mää räsi. Mutta kyllä Reipas otettiin silloin 1980-luvun alussa TUL:n Lapin piirin toimintaan mukaan ilman kieroon katsomista, vaikka poliittiset näkemykset olivatkin erilaisia. Avarakatseisuutta tässä mielessä siis oli. Voi sanoa, että jos seura vain muuten toimi,

niin se kelpasi.

Suhteet paikkakunnan muihin urheiluseuroihinkin olivat kaiken kaikkiaan kunnossa.

- Minulle ei jäänyt mitään negatiivista mielikuvaa Reippaan suhteesta Rovaniemen muihin urheiluseuroihin. Mitään huonoja välejä ei kenenkään kanssa ollut. Me keskityimme 1980-luvun alussa Reippaan ohjelmassa oleviin lajeihin. Palloilutoiminnassa RoPS paini tavallaan kuitenkin omassa kastissaan ja Lapin Lukko keskittyi muun muassa yleisurheiluun, jota Reippaalla ei ollut. Suhteet Lappi-seuraankin olivat hyvät. Tietysti pientä kilpailua joillakin alueille oli, kun kyse oli urheilusta.

- Myöskin paikallisen median suhtautumisessa Reippaaseen ei ollut mitään moitittavaa. Kirjoitukset olivat asiallisia ja toiminta huomioitiin tasapuolisesti.

”Kyllähän Reippaassa toimiminen antoi elämyksiä”

Valto Lehmuskoski luopui Rovaniemen Reippaan puheenjohtajan tehtävistä kahden kauden jälkeen. Pestille asetetut tavoitteet tulivat täytettyä.

- Ennen kuin luovuin puheenjohtajatehtävistä, saimme tavoitteen mukaisesti taloutta paremmalle tolalle menoerien pienenemisen myötä. Toisaalta bingotoiminnan tuotto hieman kaventui, mutta kokonaisuudessaan tultiin paremmin toimeen. Olimme ylipäättään vankemmalla pohjalla. 1980-luvun alussa saatiin ostettua Reippaalle muutama kiinteistöosake, joten jotain jäi seuralle aikakaudesta säästöönkin tulevaisuutta ajatellen.

Tavoitteiden täyttymisen ohella toiminta puheenjohtajana antoi työteliäänä ja toimeensa suurella antaumuksella suhtautuvalle, suurta luottamusta seuran sisällä nauttineelle Lehmuskoskelle muunlaistakin mielihyvää.

- Kyllähän Reippaassa toimiminen antoi elämyksiä. Kävimme aika ajoin viikonloppuisin seuran ydinporukan kanssa Hirvikarissa virkistäytymässä. Näin sai yhdistettyä omaa vapaa-aikaa ja kunnosta huolehtimista Reippaan asioista puhumiseen, vaikka näiden kokoontumisten päätavoitteena oli kyllä sosiaalinen yhdessäolo.

Ydinporukkaan kuului johtokunnan lisäksi usein mittavan päivätyön seuralle antaneita henkilöitä.

- Veijo Kallion panos koko seuraa ajatellen oli äärimmäisen mittava, niin toiminnanjohtajana kuin

muutenkin. Veijo oli suuri reipaslainen. Voi sanoa, että hän oli kasvanut kiinni Reippaaseen ja piti lan-koja käsissään ammattitaidolla. Toiminnanjohtajana Veijolla oli valtava työtaakka jokapäiväisten asioiden pyörittämisessä. Seuran bingotoiminnan käynnistäminen henkilöityi Osmo Pähdin ohella häneen, erityisesti kun aloitettiin koneilla pelattava Rova-Bingo vuonna 1971. Veijo oli bingon itseoikeutettu vetäjä ja päällikkö, jolla oli ilmiömäinen kyky ideoida erilaisia palkintoja. Se sai asiakkaat liikkumaan.

- Jalkapallopuolella antautumisellisia seuraihmissiä olivat puolestaan niin Juhani Lahti kuin Seppo Korlakin.

Lehmuskoski luovutti puheenjohtajan nuijan vuoden 1983 marraskuisessa vuosikokouksessa Mauri Paasilinnalle.

- Puheenjohtajuus Reippaassa loppui omasta halusta ja elämäntilanteesta johtuen. Alun alkaenkin oli puhe, että pesti seuran peräsimessä kestäisi ainoastaan muutaman vuoden. Leipätyöhöni Renlundilla liittyvät toimet veivät Rovaniemeltä Etelä-Suomeen vuosiksi, enkä ole sen jälkeen ollut seuran toiminnassa mukana.

Tänään vireän eläkeläisen elämään kuuluvat mitä erilaisimmat virikkeet.

- Asumme nykyisin vaimoni kanssa osan vuodesta Rovaniemellä, mutta kesät vietämme Etelä-Suomessa. Eläkevuosien harrastuksiin kuuluvat Neuvokkaan hoivarenkaan ja seurakunnan vapaaehtoistyö, kuorolaulu, soittaminen sekä mökkeily.

Valto Lehmuskoski

**** 19.4.1934***

Rovaniemen Reippaan

puheenjohtaja 1982-1983

***Rovaniemen Reippaan kultainen
ansiomerkki nro 7***

Mauri Paasilinna

”Seura saatiin puheenjohtajakaudel- lani luotsattua oikealle tielle”

Paasilinna luotsaa Reipasta

*Rovaniemen kaupungin tuore tiedotussihteeri Mauri Paasilinna valittiin yksimieli-
sesti Rovaniemen Reippaan johtoon seuran vuosikokouksessa. Paasilinna seuraa
Valto Lehmuskoskea, joka luopui puheenjohtajan nuijasta paikkakunnalta
muuton vuoksi.*

*Reippaan vuosikokous oli kerännyt Kansantalon
alasalun täyteen seuran jäseniä. Vuosikokouksen
esityslistalla oli puheenjohtajan valinnan lisäksi
ensi vuoden talousarvio, puolen miljoonan kakku,
joka kokouksen oli määrä jakaa eri jaostojen kesken
tasapuolisesti.*

Valinta yksimielinen

*Mauri Paasilinnan valinta Reippaan johtoon sujui
ilman ainuttakaan soraääntä. Paasilinna, joka va-
littiin vastikään Rovaniemen kaupungin tiedotussiht-
teeriksi, on aiemmin toiminut useita vuosia Lapin
sos.dem. piirin piirisihteerinä. Paasilinnan valintaa
puheenjohtajaksi perusteltiin kokouksessa paitsi
vankalla järjestökokemuksella niin myös hyvillä
suhteillaan poliittisiin päätöksentekijöihin.*

*Rovaniemen Reipasta useita vuosia luotsannut
Valto Lehmuskoski jätti puheenjohtajan tehtävät
paikkakunnalta muuton vuoksi. Lehmuskoski siirtyi
Valkeakoskelle paikallisen Renlund-rautakaupan
johtajaksi.*

Budjetista puolet jalkapalloon

*Reippaan jalkapallojoukkue ja sen nousu II-divisi-
oonaan aiheutti suuren loven Reippaan ensi vuoden
budjettiin. Jalkapalloilijat saivat 551 800 markan
suuruisesta budjetista seuralta avustusta 275 000
markkaa. Loput, eli lähes yhtä paljon on jalkapal-
loilijoiden hankittava ensi kaudella itse, mikäli mie-
livät viedä ensi kauden taloudellisesti läpi.*

*Jalkapalloilu II-divisioonan pohjoislohkossa on
ensi kaudella todella kallista puuhaa, sillä jalka-
pallojaoston ensi vuoden talousarvio oli lähes yhtä*

suuri kuin koko seuran.

*Tavoitteekseen jalkapalloilijat asettivat ensi kau-
delle sarjapaikan säilyttämisen, toissijainen tavoite
on nousu ykkösdivisioonaan.*

Painonnostajilla kova urakka

*Reippaan painonnostajat aikovat uusia ensi vuon-
na viimevuotisen joukkueestaruuden. SM-jouk-
kuekullan lisäksi Reippaan painonnostajat aikovat
kahmia ensi vuonna yksilötasolla vähintään kolme
SM-kultaa, 4 hopeaa ja 6 pronssia. Reippaan pun-
tinkolistelijat aikovat tämän lisäksi saada maajouk-
kueeseen vähintään 3 edustajaa.*

Johtokunta ja jaostot

*Johtokunta: puheenjohtaja Mauri Paasilinna, va-
rapuheenjohtaja Martti Pirkkiö, jäsenet: Tapio Ves-
tinen, Martti Kantola, Kari Heikkinen, Rauno Tapio,
Kalevi Katisko, Seppo Korkala, Seppo Niva.*

*Jalkapallojaosto: puheenjohtaja Tapio Vestinen,
jäsenet: Ilkka Ollakka, Seppo Niva, Timo Kesälahti,
Esko Niemelä, Sulo Paksuniemi, Seppo Korkala.*

*Painonnostajaosto: puheenjohtaja Rauno Tapio,
jäsenet: Ari Moilanen ja Esa Alatörmänen.*

*Nyrkkeilyjaosto: puheenjohtaja Kari Heikkinen, jä-
senet: Osmo Pähti, Kalervo Torvinen, Reima Tapio,
Akseli Oja, Tero Hildén.*

*Kuntoilu- ja retkeilyjaosto: puheenjohtaja Kalevi
Katisko, jäsenet: Helena Pistokoski ja Martti Kyl-
mäniemi.*

*Tiedotusjaosto: puheenjohtaja Seppo Korkala, jä-
senet: Mauri Paasilinna ja Jaarli Pirkkiö.*

Lapin Kansa 30.11.1983

Mauri Paasilinna oli nuoresta iästään huolimatta kulkenut ennen Rovaniemelle tuloaan pitkän tien seka- ja metsätyömiehestä Tampereen yliopistossa suoritettun sosionomin tutkinnon kautta sosiaali- ja piirisihiteeriksi. Rovaniemelle lappilaislähtöisten Paasilinnojen kuulun sisarusparven kuopus muutti 1970-luvun loppupuolella kaupungin tiedotussihteeriksi.

”Reippaan sisäiseen toimintaan tutustuminen toi lukuisia yllätyksiä”

Valto Lehmuskosken ilmoittama jättäytyvänsä vuoden 1983 lopulla Rovaniemen Reippaan puheenjohtajan tehtävistä seuran oli etsittävä pöydän päähän sopiva mies. Se löytyi paikallisen työväenyhdistyksen piiristä.

- Minua pyydettiin Rovaniemen Reippaan puheenjohtajaksi syksyllä 1983 kaiketi järjestökokemukseksi vuoksi.

Urheiluseura ei ollut paikalliset olot erinomaisesti jo ennestään tunteneelle Paasilinnalle millään tavalla vieras organisaatio.

- Tunsin seuran historian, tehtävät ja yhteiskunnalliset ulottuvuudet. Silti Reippaan sisäiseen toimintaan tutustuminen toi lukuisia yllätyksiä.

Yllätyksiä löytyi etenkin Reippaan senhetkisestä sisäisestä toimintakulttuurista.

- Varojen hankinnassa ilmeni puutteellisuuksia. Toiminnan organisoimisessa ei myöskään ollut sitä järkevyyttä ja ryhtiä, mitä urheiluseuratyössä tarvitaan.

Uuden puheenjohtajan missioksi tulikin seuran tulorahoituksen parantaminen.

- Reippaan tervehdyttäminen vaati rivakoita toimia. Johtokunta joutui käsittelemään koko joukon vaikeita asioita, jotka koskettivat sekä seuran taloudellisia rakenteita että sen palveluksessa olevia työntekijöitä. Tulorahoitusta kehitettiin. Jo seuraavana vuonna Reippaan talousarviota voitiin nostaa peräti 52 prosenttia. Tällaisesta tuloksesta mikä tahansa yhdistys voisi olla ylpeä.

Reippaan tulorahoituksen järkeväyttäminen ei silti sujunut ongelmitta.

- Seuran talousarvion toteuttaminen oli tuskallista, sillä bingoista saatavat tulot heilahtelivat ja rahaa kului mielestäni tarpeettomiin menoihin.

- Päällimmäisen ongelman muodosti kuitenkin II-divisioonassa pelaavan jalkapallojoukkueen rahoit-

taminen, sillä se imaisi yksistään puolet vuotuisista määrärahoista. Seuran perinteiset menestyslajit, painonnosto ja nyrkkeily, jäivät tällöin pakostakin hieman lapsipuolen asemaan.

”Tiesin olleeni saneeraaja”

Seuran piirissä kaikki eivät tiukkenevaa menokuria hyväksyneet. Syntyi jupinaa ja vuoden 1985 aikana alettiin tietyillä tahoilla etsiä uutta puheenjohtajakandidaattia.

- Ikävistä päätöksistä vastaa, kuten kuuluukin, puheenjohtaja. Parin toimintavuoden jälkeen jättäydin seuran toiminnan ulkopuolelle. Ratkaisuani tukivat monet Reippaan jäsenet vanhaa sananlaskua mukailevalla ”Mauri on tehtävänsä tehnyt, Mauri saa mennä”-periaatteella.

- En pahastunut asiasta. Tiesin olleeni saneeraaja ja voin näin vuosien jälkeenkin iloita siitä, että seura saatiin puheenjohtajakaudellani luotsattua oikealle tielle.

Reippaan urheilullinen taso pysyi 1980-luvun puolivälissä muista vaikeuksista huolimatta erinomaisena.

- Reippaan urheilijat menestyivät puheenjohtaja-aikanani hyvin. Mieleeni muistuu erityisesti painonnostajien saavutukset ja Pirkkiöiden keskeinen osuus lajin vahvistumiseen. Nyrkkeilijät Viik ja Nopanen toivat pronssia SM-kisoista Helsingistä ja jalkapallonkin piiristä löytyi monia lupaavia pelaajia. Kaiken kaikkiaan Reipas piti osaltaan yllä Rovaniemen urheilukaupunki-imagoa ja pitää toivon mukaan yhä.

Paasilinna ei löydä moitittavaa myöskään Reippaan ja sen toimintaympäristön välisistä senaikaista suhteista.

- Rovaniemen Reippaan suhteet ympäröivään yhteiskuntaan olivat toiminta-aikanani varsin hyvällä tolalla. Paikallinen media uutisoi seuran urheilijoiden saavutuksista myönteiseen sävyyn eikä sen paremmin TUL:n, puolueiden tai kaupungin osalta ilmaantunut sanottavia ongelmia.

- Tietenkin salivuorot ja monet muut vastaavat seikat aiheuttivat toisinaan napinaa, mutta sehän kuuluu seuratoiminnan luonteeseen.

”Kaunokirjallisin menetelmin on kuitenkin mahdollista valottaa salattujakin asioita”

Paasilinnojen suvun juuret ovat vahvasti Lapissa.

Ennen Talvisotaa monia vuosia Petsamossa asunut perhe etsiytyi evakkomatkan eri vaiheiden jälkeen vuonna 1947 Tervolan Varejoelle. Isä Väinö (aik. Gullstén) oli innokas kirjoittaja tehden muun muassa erilaisia kirjelmiä ja artikkeleita. Hänen kirjoittamistyö olikin esimerkiksi kotipiirissä. Kirjoittaminen ja lukeminen olivat itsestään selviä harrastuksia seitsenjäseniselle lapsikatraalle.

Sisarussarjan esikoinen, nyt jo edesmennyt Pasi oli pojista ainoa, joka ei ole kirjoittanut kirjoja. Tytöt Salme ja Sirpa kunnostautuivat taiteilijoina. Salme toimi elämänsä aikana ammattinäyttelijänä niin Kemin, Kajaanin kuin Joensuun teattereissa. Sirpa puolestaan on tehnyt uraa leipätöidensä ohella kuvataiteilijana erikoistuen akryylimaalauksiin.

Pojista toiseksi vanhin Erno kirjoitti kirjailijauransa aikana 49 teosta ja lukemattoman määrän muuta tekstiä. Reino tuli alkujaan suomalaisille tunnetuksi TV-toimittajana sekä sittemmin diplomaattina, kansaedustajana, YLE:n pääjohtajana sekä europarlamentaarikkona vuosina 1996-2009.

Ernon ohella tuotteliain kirjailija on ollut Arto. Hänen filosofis-humoristisia kertomuksia on käännetty useille kielille. Suomessa Arto Paasilinnan satiiri on ollut erittäin myyvä, ympäri maailmaa hänen kirjojaan on ostettu yhteensä liki 10 miljoonaa nidettä.

Mauri Paasilinna ryhtyi kirjailijaksi myöhemmällä iällä, Rovaniemeltä muuton ja virkamiesuransa jälkeen. Siitä huolimatta häneltä on tähän mennessä ilmestynyt jo 15 teosta, jotka käsittelevät ennen muuta Lappia ja sen luontoa, pohjoista elämänmuotoa ja sen ihmisten karua historiaa. Esikoisteos *Lapinhullu ja muita tarinoita* putkahti markkinoille vuonna 1997 ja sitä seurasi *On ilmoja pidellyt* (1998), *Jo vain* (1999), *Sääsket* (2000), *Synnyynnäisiä liikemiehiä* (2000), *Pohjoisen yössä kerran* (2001), *Valkoinen poro* (2001) sekä *Kivijumalat* (2002).

Tämän jälkeen alkoi niin sanottu Rovaniemi-sarja, johon kuuluvat *Sotamorsian* (2004), *Korpivaellus* (2005), *Vihkiloma* (2006) sekä *Jäämerentie* (2007).

- Rovaniemi-sarja kertoo jatkosodasta paikkakuntalaisten silmin. Lapissa liikehti tuolloin lähes 200 000 saksalaista. Heidän ja alueen väestön välillä tapahtui paljon sellaista, mistä virallinen historia vaikenee. Kaunokirjallisin menetelmin on kuitenkin mahdollista valottaa salattujakin asioita.

Jatkosodanaikaisen Rovaniemen kuvailun jälkeen Paasilinna on siirtynyt kirjallisessa tuotannossaan muutamia vuosia eteenpäin. *Kylmän sodan kaupamiehet* (2008) on historiallisesti tosipohjainen vakoilujännäri 1950-luvun taitteen vaaran vuosien Suomesta, jolloin länsivallat värväsivät suomalaisia miehiä tiedustelutehtäviin itärajan taakse. *Roihan-korpi* (2009) on puolestaan fiktiivinen muisteludokumentti sota-ajan jälkeen Petsamosta Tervolan Varejoelle tulleiden evakkoajasta ja kovasti Paasilinnan näköisen raivaajaperheen elämästä. Viimeisin mestarinäyte, *Ivan Petrov ja Helsingin henki* (2010) on romaaniin muotoon puettu kertomus Helsingissä kuumana käyneestä suurvaltojen välisestä agenttitoiminnassa ETYK-vuotena 1975.

MAURI PAASILINNA
* 7.2.1947
Rovaniemen Reippaan
puheenjohtaja 1984-1985

Sulo Paksuniemi

”Jaostojen kulukontrollin siirtäminen heille itselleen oli minun puheenjohtaja-aikani suurin päätös”

RoRe vaihtoi puheenjohtajaa Sulo Paksuniemi Reippaan johtoon

Rovaniemen Reippaan puheenjohtaja vaihtui eilen Kansantalolla pidetyssä vuosikokouksessa. Kaksi vuotta seuran vetojuhtana toiminut Mauri Paasilinna totesi jo avauspuheenvuorossaan, ettei hän enää mielellään asetu ehdokkaaksi työkiireisiin vedoten. Näin vuosikokouksella oli helppo tehtävä valita yksimielisesti uudeksi puheenjohtajaksi piiripäällikkö Sulo Paksuniemi, joka istuu myös kaupunginvaltuustossa SDP:n ryhmässä.

Vuosikokous sujui muutenkin lähes täydellisen yksimielisyyden vallitessa. Vain johtokuntaa valittaessa jouduttiin äänestämään. Uuden puheenjohtajan lisäksi johtokuntaan kuuluvat Osmo Pähti (varapuheenjohtaja), Irma Pieskä (sihteeri), Tapio Vestinen, Rauno Tapio, Veijo Kallio ja Veikko Lindroth. Seuran johtokunta pieneni kolmella jäsenellä, mikä osaltaan johti äänestykseen.

Eri jaostojen puheenjohtajiksi valittiin seuraavat henkilöt: Pentti Jokelainen (lentopallo), Ilkka Olakka (jalkapallo), Tero Hildén (nyrkkeily), Rauno Tapio (painonnosto), Vesa Mustonen (kuntoilu- ja retkeily) ja Reino Karasti (tiedotus).

Eroava puheenjohtaja Mauri Paasilinna totesi avauspuheessaan, että vaikka urheilullisesti Reipas voi viedä aikakirjoihin menestyksekkään vuoden, on se samalla nakertanut seuran taloutta. Bingon reaalituottoakin on hieman laskenut ja suurin osa tuloistahan tulee juuri bingon avulla.

Talousarviolla tiukat raamit

- Talousarvio onkin tehty tiukkoihin raameihin ja jatkossa on elettävä sen antamien puiteiden mukaan, Paasilinna toivoi.

Talousarvion loppusumma on vajat 850 000 mark-

kaa. Suurimman osan siitä haukkaa luonnollisesti jalkapallo, jonka osuus on 489 500 markkaa. Toiseksi eniten nielevät toimintavaroja painonnostajat (82 000 mk).

Toimintasuunnitelmassa jalkapalloilijoiden tavoitteet on asetettu sarjapaikkojen uudistamiseen. Sarjanousijoille A-nuorille ja RTP:lle siinä tavoitetta kerrakseen.

Myös Reippaan edustusjoukkue lähtee toimintasuunnitelman mukaan varovasti liikkeelle. Ensimmäisenä tavoitteena on varmistaa sarjapaikka mahdollisimman varhaisessa vaiheessa ja tarkistaa sen jälkeen tavoitteita.

A-nuorten SM-sarjan matkakustannukset ovat lähes kaksinkertaiset edustusjoukkueeseen verrattuna. Kun A-nuorten matkoihin on talousarviossa varattu 60 000 markkaa, köröttelee edustusjoukkue matkiaan 35 000 markalla.

Jalkapallotoiminnan laajeneminen asettaa ensi kaudelle yhä kovempia haasteita myös B- ja C-junioreille.

JORMA KILPELÄINEN

Lapin Kansa 27.11.1985

1980-luvun puoliväliin tultaessa Rovaniemen Reippaan talous oli ajautunut haasteiden äärelle. Suurimpana syynä tähän oli se, että rahasaamona aiempina vuosina ollut Rova-Bingon tuotto oli alkanut laskemaan. Monijaoksisen seuran toiminta nieli kuitenkin varoja entiseen malliin. Jorma Terwon pitkän puheenjohtajakauden jälkeen niin Valto Lehmuskoski kuin Mauri Paasilinnakin olivat olleet seuran peräisissä kaksia kautta.

Paasilinnan ilmoitettua eroaikaistaan vuonna 1985 Reippaan oli etsittävä uutta laivan kipparia. Se löytyi jalkapallojaoston piiristä. Sulo Paksuniemellä oli jo ennen tätä urheilun luottamustehtävää vankka kokemus järjestöelämästä niin ay-liikkeen kuin poliittikankin piiristä.

”En tiennyt seuran taloudellisista vaikeuksista käytännössä mitään”

Paksuniemen valinta sinetöitiin yksimielisesti Rovaniemen Reippaan vuosikokouksessa 26. marraskuuta 1985.

- Jos puhutaan omasta urheiluelämäkokemuksistani, niin jalkapalloa pelasin nuorempana. Ennen puheenjohtajaksi ryhtymistä olin toiminut jo useita vuosia aktiivisesti jalkapallojaostossa, vedin Reippaan nappulajoukkueita ja olin jäsenenä seuran nappulatoimikunnassa. Oma poikani oli myöskin ryhtynyt pelaamaan Reippaassa. Ne olivat ensikosketuksiani seuraan.

- Vuoden 1985 aikana minun kanssa keskusteluja puheenjohtajaksi ryhtymisestä kävivät Sepot Niva ja Korkala. Oli siinä porukassa muitakin. He kysyivät suostumustani lähteä vetämään koko seuran toimintaa. Suostuin, jälkepäin voi sanoa, tietämättä siitä mihin ryhdyin. En tiennyt seuran taloudellisista vaikeuksista käytännössä mitään.

Reippaan taloudellinen tilanne valkeni kuitenkin valinnan jälkeen nopeasti myös uudelle puheenjohtajalle.

- Aloimme selvittämään, miten organisaatiota pitäisi ryhtyä hoitamaan, Heikki Lähtevänoja siinä oli taloudenhoitajana. Seppo Niva tuli sitten toiminnanjohtajaksi. Oikeastaan hän oli tullut jo vuoden 1985 puolella ennen kuin ryhdyin puheenjohtajan tehtävään.

- Tältä pohjalta sitten lähdimme liikkeelle. Meilähän pelasi silloin jalkapallon ykkösjoukkue II-divisioonaa. Se oli ok, sillä he tekivät rahaa. Rova-Bingon osalta tuottavuus oli menossa 1980-luvun puolivälissä alaspäin, bingo toiminta ei ollut enää

kannattavaa. Kustannukset olivat nousseet, mutta tulot eivät. Mietimme erilaisia vaihtoehtoja. Suunnitelmissa oli muun muassa grillikioskitoiminnan aloittaminen Rovakatu 7:n päässä. Päädyimme kuitenkin siihen, ettei sellaista riskiä voi ottaa. Se oli johtokunnan päätös.

Paksuniemen mielestä Rovaniemen Reippaan kulkukäytännöissä vallitsi 1980-luvun puolivälissä ”villin lännen meininki”.

- Puheenjohtajakauteni alkupuoli oli kokonaisuudessaan hajanaista aikaa. Toimintakulttuuri oli muotoutunut sellaiseksi, että Rova-Bingon yhteydessä olleelta Reippaan toimistolta haki pelimerkkejä yksi sun toinenkin. Kukaan ei tuonut sinne mitään, paitsi laskuja. Lähtevänojan Heikki otti ne vastaan ja soitti minulle, että mitä näille tehdään. Kaikki olettivat, että bingon kautta se raha tulee. Kyllä se vaikeaa aikaa, siihen oli tultava toppi.

- Hyvä olo, joka oli Veijo Kallion toiminnanjohtajan aikana, tuli siitä, kun bingo tuotti erinomaisesti. Reippaalla oli syytä rahaa joka puolelle. Kaikki olettivat, että se jatkuu ikuisesti. Sieltä maksettiin kassasta laskuja niin jalkapallolle kuin muillekin jaostoille. Sitten kun tulot alkoivat pienetä, niin ei muistettu, että menojenkin piti kutistua. Eipä sillä, kyllä Rova-Bingon toiminta oli parhailaan mahtavaa.

”Reippaan urheilullinen menestyshän oli 1980-luvun loppupuolella erinomaista”

Vaikka Reippaalle, ja varsinkin sen johdolle, tulikin taloudellisten vastoinkäymisten johdosta harmaita hiuksia ja hampaiden kiristystä, seuran kilpaurheilutaso pysyi Paksuniemen puheenjohtaja-aikana vähintäänkin hyvänä. Painonnostossa Reipas säilytti asemansa Suomen parhaana seurana, samoin nyrkkeilyssä tahkottiin menestystä lähes 1980-luvun alun malliin. Jalkapallossa ykkösjoukkue pysyi kaikki kaudet 1986-1988 kakkosessa. Lisäksi Jaarli Pirkkiöstä tuli ensimmäinen reipaslainen olympiakävijä Soulissa syksyllä 1988.

- Kaikista taloudellisista ongelmista huolimatta seuran urheilullinen toiminta oli puheenjohtaja-aikanani aktiivista ja näyttöjä riitti. Reippaan urheilullinen menestyshän oli 1980-luvun loppupuolella erinomaista.

- Henkilökohtaisesti suurin aktiivisuus suuntautui jalkapalloon ja nuorisotoimintaan. Reippaan lehtiä

jaettiin, liimattiin mainoksia varastolla montakin kertaa viikossa ja niin edelleen. Olin mukana myös monilla ottelureissulla. Melkeinpä voi sanoa, että päätyönä. Se oli sen ajan aktiivisuutta. Oli kymmeniä henkilöitä, jotka tekivät vapaaehtoistyötä. Reippaalla oli monia juniorijoukkueita, seura oli vahva nuorisotyöntekijä vielä siihenkin aikaan 1980-luvulla. Oli innostusta ja vanhemmat olivat antaumuksella mukana. Täytyy sanoa, ettei nykypäivinä sellaista innostusta taida löytyä. Ensimmäisenä on vain eurot mielessä.

Juniorijalkapallotyöstä puheenjohtaja löysi itselleen suurimmat ilonaiheet.

- Minun mielestä tehdyn juniorityön lisäksi suuria yksittäisiä onnistumisen hetkiä olivat esimerkiksi juhannusjuhlien järjestelyjen onnistuminen. Väkimäärä oli suuri. Se oli suuri haaste ja riski, joka kuitenkin onnistui. Santa Claus-turnaus oli toinen suuri haaste, joka pystyttiin viemään läpi kunnialla. Pelejä oli kymmeniä.

Paksuniemen puheenjohtaja-aikana järjestettiin Rovaniemen Reippaan 80-vuotisjuhlat, jotka pidettiin Kansantalolla 31. lokakuuta 1987. Ne olivat laajuudeltaan iso tapahtuma, seuraveteraanien ja silloisten aktiivien kohtaaminen, jossa osanottajia oli runsaasti. Kansantaloon sali oli ääriään myöten täynnä.

- 80-vuotisjuhlat sattuivat tosiaan lokakuun 1987 loppuun. Se oli mukava tilaisuus, minulle jäi kokonaisuudesta hyvä kuva niistä juhlista.

Vuonna 1988 isoja päätöksiä seuran sisällä

Paksuniemen viimeiselle puheenjohtajavuodelle 1988 osuivat Reippaan kannalta suurimmat yksittäiset päätökset. Syyskuun alussa seuran johtokunta runnoi kokoon päätöksen, jolla jaostot velvoitettiin vastaamaan tästä eteenpäin kuluistaan itsenäisesti.

- Syyskuussa 1988 johtokunta teki minun ajaman päätöksen, ettei yhteistä kassaa enää ole, vaan jaostot huolehtivat kuluistaan itsenäisesti ja heille annetaan pelkästään etukäteen sovittu vuosittainen rahamäärä. Avointa piikkiä ei siis enää ollut. Jaostojen kulukontrollin siirtäminen heille itselleen oli minun puheenjohtaja-aikani suurin päätös, iso ajatus. Saada asiat kuntoon, vaikka kyllä se piti tehdä vähintään puoliväkisin. Se oli ehto tämän viimeisen 200 000 markan suuruisen lainan ottamiselle.

- Eihän kaikki tästä tykänneet ja palautetta tuli, miksi näin? Ei ollut muuta vaihtoehtoa, jos Reipas haluttiin pitää pystyssä. Toinen tie olisi ollut se, että muutaman vuoden päästä loputkin omaisuudesta olisi pitänyt myydä ja Reipas olisi lakannut kokonaan olemasta. Siihen ei olisi mennyt pitkäkään aikaa. Jotkut uskoivat asian, toiset eivät.

Reippaan oli tosin pitänyt ottaa lainaa melko rutkasti jo ennen tätä päätöstä.

- Vuonna 1988 otettu 200 000 markan laina merkitsi sitä, että puheenjohtajan tehtävät luovuttaessani Reippaalle oli kerääntynyt pitkäaikaisia lainoja yhteensä yli 600 000 markkaa (yli 158 000 euroa). Seuran piti myydä velkojen katteeksi myöskin Sompiontiellä ollut yksiö. Se tosin tapahtui vuoden 1989 puolella.

Saman vuoden marraskuussa, vain muutamia päiviä ennen Reippaan vuosikokousta, päätettiin lisäksi lopettaa kannattavuudeltaan jo jonkin aikaa pahasti yskähdellyt Rova-Bingon toiminta kokonaan.

- Rova-Bingon toiminnan lopettamisen jälkeen Reipas sai Rovakatu 7:n kiinteistön nopeasti vuokrattua. Samoin muut seuran omistamat kiinteistöt olivat jo aiemmin siirtyneet vuokralle, muun muassa Hillapolulla. Näistä saaduilla vuokratuloilla piti sitten alkaa lyhentämään velkoja, joita oli jouduttu ottamaan toiminnan rahoittamisen katteeksi.

Paksuniemen näkee näistä kahdesta erillisestä, mutta seuran sisäiseen toimintaan oleellisesti vaikuttaneesta päätöksestä syyn Reippaan jalkapallon lähtemiseen lopulta omille teilleen.

- Jalkapallon edustusjoukkue piti siirtää muualle, ei ollut enää muuta vaihtoehtoa. Seuran oli pakko lopettaa sen tukeminen. Reippaan jalkapallotoiminta siirtyikin sitten 1992 FC Santa Clausiin. Menot olivat jalkapallossa noin 500 000 markan luokkaa, mutta jaoston tulopuoli oli enää marginaalista. Ei sellaista mikään seura kestä. Parempi tehdä päätöksiä siinä vaiheessa, kun bingo lopetettiin.

- Minusta nämä päätökset olivat kuitenkin oikeita. Kulut saatiin oleellisesti laskemaan.

Jalkapalloasiat olivat tapetilla syksyn 1988 aikana useaan otteeseen enemmän tai vähemmän virallisesti.

- Fuusiosta Lappi-seuran kanssa oli keskustelua jo tuolloin. Niitä sävyttivät tietyt ideologiset seikat. Kaikki eivät yhdistymistä vielä silloin hyväksyneet.

”Oli helpotus luopua puheenjohtajan tehtävistä”

Paksuniemi luopui pestistään Reippaan vuosikokouksessa 30. marraskuuta 1988. Hetken tehtävää hoiti väliaikaisena puheenjohtaja Jorma Tervo ja miltei koko vuoden 1989 Veijo Kallio ennen Esko Riepuilan valintaa varsinaiseksi laivan kippariksi seuran vuosikokouksessa.

- Kolme vuotta oli riittävän pitkä rupeama puheenjohtajana. Periodi oli raskas ja taloudellisesti tiukkaa aikaa. Miltei koko ajan Reippaan velkamäärä kasvoi. Oli helpotus luopua puheenjohtajan tehtävistä. Joka tapauksessa tämänlaatuinen luottamustehtävä oli haasteena mielenkiintoinen ja kokonaisuudessa aika meni plussan puolelle, vaikka tällaisessa tilanteessa oltiinkin.

Haasteita asettivat Reippaan asioiden miltei joka-päiväinen hoitaminen. Suuren seuran sisällä aktiiviteettia oli tuohon aikaan runsaasti.

- Johtokuntatyöskentely kehittyi ja tiukentui minun ajallani loppua kohden. Se parantui huomattavasti sitten vuonna 1988. Kokouksiahan pidettiin tiuhaan, useita kertoja kuukaudessa. Se oli oman työn ohessa raskasta. Muista juoksevista asioista pidettiin yhteyttä toimiston kanssa lähes päivittäin ja langat piti pitää käsissä, olla päällepäsmärinä.

- Ei emoseuran ja jaostojen väliset suhteet olleet sinänsä huonot. Olihan siinä jaostokohtaista kissanhännänvetoa. Yksilöläjit varsinkin pitivät, että jalkapallo vei kaikki seuran rahat. Jalkapallojaostolla oli suurin edustus johtokunnassa ja paine tässä suhteessa kova.

Senaikaisista Reipas-aktiiveista Paksuniemi haluaa nostaa esiin tuttuja nimiä.

- Lakkalan Pirkko, Korkalan Seppo, Nivan Seppo, Lähtevänojan Heikki olivat heitä, joiden kanssa tuli tehtyä paljon seuratyötä. Kallion Veijohan ei enää minun aikani ollut toiminnanjohtajana. Veijo teki kyllä paljon töitä Reippaan eteen. Tämä vanhempi kaarti Saavalaiset ja Väyryset olivat jo syrjässä tuihuista, mutta hehän eivät olleet niin paljon nimenomaan Reippaan toiminnassa mukana.

- Sponsoreista ensimmäisenä mieleen tulee Liikenne Niemelä. Kuljetusfirma oli merkittävä tukija siinä mielessä, että se oli hyvin pitkämielinen laskujen maksujen odottamisessa. Todella pitkämielinen, jos näin voi sanoa.

”Kaikki tiesivät, että seuralla oli vuosikymmenten kuluessa ollut vahvat kytkökset paikalliseen sd-työväenyhdistykseen”

Sulo Paksuniemi on tullut vuosikymmenten aikana tutuksi vahvana rovaniemeläisenä kunnallispoliittisena vaikuttajana. Ensimmäistä kertaa hänet valittiin kaupunginvaltuustoon 1980-luvun alussa ja sittemmin aktiivinen demari on esiintynyt keskeisellä paikalla myös kaupunginhallituksessa. Rovaniemen sosialidemokraattisen työväenyhdistyksen puheenjohtajana nykyisin toimiva yhteyspäällikkö näkee Reippaalla ja puolueen paikallisyhdistyksellä olleen vielä hänen puheenjohtaja-aikanaan tiivis yhteys.

- Vaikka Reipas oli 1980-luvulla TUL:n seura, ei sitä päällimmäisenä haluttu tuoda esille. Se ei ollut pääasia, pääasia oli aina urheilu. Mutta kaikki tiesivät, että seuralla oli vuosikymmenten kuluessa ollut vahvat kytkökset paikalliseen sd-työväenyhdistykseen. Toiminnassa mukana olleet pelaajat ja vanhemmat, toimijat ylipäätään, niin kyllä he monesti aatteen sitä kautta saivat. Siinä mielessä toiminta oli tietyllä tavalla kasvatuksellista. Ja olivathan monet eri jaostoissa työskennelleet henkilöt mukana sitten kunnallispolitiikassa ja työväenyhdistyksen toiminnassakin.

Rovaniemen Reippaan ja muiden paikallisten urheiluseurojen suhteet olivat 1980-luvun loppupuolella Paksuniemen mielestä suhteellisen hyvät.

- Pientä kissanhännänvetoa oli RoPS:n kanssa. Eihän RoPS ollut jalkapallossa edustusjoukkuettaan lukuun ottamatta juurikaan sen vahvempi seura kuin Reipas. Lappi-seuran kanssa sitten taisteltiin ykkösjoukkuetasolla kaupungin toiseksi parhaan seuran tittelistä. Ei näiden tai minkään muunkaan paikallisen seuran kanssa ollut kyllä toisaalta yhteistyötä. Kaikki hoitivat omat tonttinsa.

- Kaupungin urheilulautakunnassa jakolinja näkyi ehkä selvimmin. Siellä sitä vääntöä oli enemmän kuin rovaniemeläisseurojen välillä. Poliittisilla päätöksillä Reippaalle myönnettäviä osuuksia haluttiin kaventaa. Toki sen aikainen käytössä ollut pisteytysjärjestelmä oli huomattavasti nykyistä toimivampi ratkaisu. Urheiluseuroja ei ollut läheskään niin paljon kuin nykyään. Mutta kokonaisuudessaan kaupungin tuki oli vielä minun aikani aivan hyvä. Reipas sai suhteellisen osuutensa kokonaispotista melko tavalla oikeudenmukaisesti.

Entinen puheenjohtaja vakuuttaa olevansa edelleen ”vakaumuksellinen reipaslainen”.

- Nykyisin työväenyhdistyksen puheenjohtajana olen lähtenyt siitä, että Reippaan pitämistä tilaisuuksista ja nyrkkeilijöiden harjoittelutilasta ei peritä mitään maksua. Olen edelleen seuran hengessä vahvasti mukana. Reipas on osaltaan yksi koko liikkeemme perusta ja toimii pääsääntöisesti Kansantalolla niin kuin muutkin sd-työväenyhdistystä lähellä olevat tahot.

Paksuniemi uskoo, että Reipas toimii myös tulevaisuudessa, vaikka jotkin asiat huolettavat.

- Kaikenlaisen järjestötoiminnan yleisenä ongelmana nykyisin on, että toimijoita on vähän. Pitäisi saada uutta verta. Toisena negatiivisena asiana on, että kaupungilta tuleva tuki Reippaalle on aivan mitätön siihen verrattuna, mitä se vielä 1980-luvulla oli.

- Vaikka minun ajoistani kaupungin avustus onkin laskenut jyrkästi, niin nykyään Reipas on velaton seura. Ja onhan jäljellä olevista kiinteistöistä säännöllistä vuokratuloa, jotka kattavat nykytoiminnan menot tyydyttävällä tavalla.

SULO PAKSUNIEMI

*** 12.12.1946**

**Rovaniemen Reippaan
puheenjohtaja 1986-1988
Rovaniemen Reippaan
kunniajäsenen nro 11.**

Esko Riepula

”Tulevaisuuden Reippaan täytyy löytää keinoja harrastustoiminnan laajentamiseen”

Suomalaisille julkisoikeuden tutkijoille, opettajille ja harrastajille Esko Riebulan nimi kävi tutuksi viimeistään hänen vallitsevaan oikeustieteen tutkimusperinteeseen varsin kriittisesti suhtautuneen väitöskirjansa myötä. Tässä vuonna 1973 julkaistussa eduskunnan perustuslakivaliokuntaa perustuslakien tulkitsijana koskevassa tutkimuksessa esitetyissä ajatuksissa oli ainesta paljon enempi kuin tähdenlento. Tutkimukseen sisältyvän kritiikin puhtauslinjaisuudesta sekä oikeuteen ja oikeudellisiin ilmiöihin avatun uuden näkökulman vakuuttavuudesta kertoo jotain mm. se, että teosta on luonnehdittu edustavimmaksi esimerkiksi valtiosääntöoikeustieteen kolmannen vaiheen aloittaneesta uudesta tutkimustraditiosta. Eskon väitöskirja on edelleenkin viitatuimpia teoksia suomalaisessa valtiosääntötutkimuksessa.

Vaikka sankarimme ehti osoittaa kykyä uusiin innovaatioihin tutkijana, hän valitsi tavallaan suuremmat haasteensa ja varsinaisen elämäntyönsä tutkijakammion ulkopuolelta. Ehkäpä Esko oli jo pienenä päättänyt tulla yliopiston rehtoriksi. Kun vapaita rehtoripaikkoja ei ollut näkyvillä, oli tarpeen perustaa oma korkeakoulu. Vaikka tällaisen hankkeen läpivieminen ei onnistu ilman ns. markkinarakoa ja merkittävää yhteiskunnallista tukea, Eskon osuutta ja ponnisteluja ei ole syytä väheksyä – eikä niin kyllä kuule tehtävänkään.

Määrätietoisuuden lisäksi Eskolla on pelisilmää – luontaista taipumusta ennakoida strategisesti mielekkäitä valintoja. Nähdäkseni arvoisa rehtorimme on vuosien kuluessa jättänyt hikisen työn vähemmälle ja keskittänyt tämän luontaisen kykynsä käyttöön. On turha kiistää, etteikö yliopiston johtaminen olisi sellaista junailua ja sukkulointia, johon kuuluu

myös salattu ja sellaisena usein kielteiseksi leimautuva puolensa. Mutta – asiaa positiivisesti katsoen – juuri Eskon pelisilmän ansiota on varmasti pitkälti esim. se, että Lapin yliopisto on selvinnyt tyylikkäästi läpi yliopistomaailmaa ravistaneen raskaan ja pitkällisen kansantalouden murrosvaiheen.

Esko on tunnetusti temperamenttinen johtaja. Silloin, kun salamet ja tulikivet sinkoilevat vierustoveriin ja siitä kauemmaksi pois päin, voi paikallaolija nauttia luonnonvoimista (edellyttäen tietysti, ettei liiallinen samaistuminen tulilinjalla oleviin sitä estä). Totisesti, silloin kielellisen ilmaisujen koko kirjo ja desibelivoimat jylläävät! Lapin yliopiston henkilöstö on saanut nauttia – ja kun kohdalle on sattunut, myös kärsiä – värikkäästä rehtorista. Joskus olisimme uskoneet vähemmästäkin!

Ote esipuheesta Ilpo Paason toimittamassa juhla-kirjassa Esko Riepula 1941•2/2•2001

Mies ja yliopisto. Esko Riepulalla oli keskeinen rooli Lapin yliopistoksi sittemmin nimensä muuttaneen Lapin korkeakoulun saamiseksi Rovaniemelle 1970-luvun lopulla.

Esko Riepula ja Lapin yliopisto. Siinäpä kaksi tekijää, jotka ovat vaikuttaneet viimeisen kolmen vuosikymmenen aikana merkittävästi Rovaniemen kehittämisessä moderniksi, vetovoimaiseksi opiskelijakaupungiksi. Eikä Esko ole tyytynyt laittamaan puumerkkiänsä pelkästään yliopistomaailmaan, vaan kotimaisen korkeakouluhistorian pitkäaikaisimman rehtorinkauden (1979-2006) tehnyt julkisoikeuden emeritusprofessori on tullut vuosien varrella tunnetuksi myöskin aktiivisena rovaniemeläisenä kunnallispoliittisena toimijana.

Yliopiston johtaminen ja erilaiset muut yhteiskunnalliset luottamustehtävät eivät suinkaan ole ainoita, joihin innostavalla, kokoavalla, energisellä ja aikaansaavalla tahtoimisella on ollut motivaatiota omaa kompetenssiaan käyttää. Näitä ominaisuuksia Rovaniemen Reippaan luotsilta onkin viimeisen kahden vuosikymmenen varrella vaadittu runsaasti. Ja niitä Esko Riepula, Rovaniemen Reippaan historian pitkäaikaisin puheenjohtaja, on halunnut seuralle pyyteettömästi antaa. Vuoden 1989 marraskuussa alkanut puheenjohtajakausi kesti kaikkiaan 21 vuotta ja runsaat kolme kuukautta. Riepula lu-

pui seuravetäjän pestistään Reippaan vuosikokouksessa 15. maaliskuuta 2011.

Esko Riepulan lapsuudessa ja nuoruudessa monipuolista urheiluharrastusta

Vaikka Esko Riepula tunnetaankin ensisijaisesti akateemisesta ja yhteiskunnallisesta suuntautumisestaan, on hänellä myös henkilökohtaisia ”urheiluluurankoja” kaapissaan. Suhde liikuntaan ja urheiluun on säilynyt lämpimänä läpi elämän.

- Maaseudulla tuolla Paavolassa Oulun alapuolella syntyneenä kosketusta urheiluun oli jo lapsena. Urheilimme aina jollakin tavalla. Koulussa oli hiihtoa, siitä minä en oikein perustanut ja hiihtokilpailuihin osallistuminen oli tuskaista. Mutta sitten oli keskikouluaikana kaksi sellaista lajia, jotka olivat mieluisia ja joissa jollakin tavalla jopa menestyin, yleisurheilu ja pesäpallo. Olin aika nopeakinttuinen, harrastin pikajuoksua, pituushyppyä ja kolmiloikkaa ja osallistuin niissä nuorten sarjassa aina Oulun piirinmestaruuskisoihin asti. Pesäpallossa tuli mäiskittyä Paavolan Kisan ringissä ja osallistuimme lä-

hinnä ystävyysotteluihin.

- Keskikoulun jälkeen varsinainen aktiiviurheilu kuitenkin jäi. Mutta sitten taas kun olin muuttanut Rovaniemelle, niin pelasimme kauppaopistossa lentopalloa. Se on ollut mieluinen juttu siitä lähtien. Reippaan kuntojaoston piirissä alettiin sitten puuhaamaan kenties 10 vuotta takaperin seniorilentopalloilua, joka on pyörinyt siitä lähtien joka lauantai Harjoittelukoululla. Niin ja tietenkin noin 10 vuotta sitten tuli alettua harrastamaan golfia, mikä on itselläni ollut kuntoliikuntamuotona sekä täällä Suomessa että ulkomaanmatkoilla. Talvisin tulee nykyisin myös hiihdettyä.

Lapin yliopistosta tullut lappilainen menestytarina

Julkisoikeuden tohtorin muuttotie toi hänet nuoruudenmaisemistaan Pohjois-Pohjanmaalta Rovaniemelle vuonna 1977. Hän oli päättänyt antaa oman panoksensa maan pohjoisimman läänin pääkaupungin hyväksi ja Lapin korkeakoulu perustettiin kahta vuotta myöhemmin maaliskuun alussa 1979. Sen johtamisesta tuli Riepulalle varsinainen elämäntyö ja vuonna 1991 Lapin yliopiston nimen saaneesta opinahjosta on liioittelematta tullut lappilainen menestytarina. Rovaniemelle Lapin yliopiston merkitys on ollut ratkaiseva vetovoimatekijä. Paljolti sen ansiosta paikkakunnalle on virrannut nuorta ja koulutettua väkeä ja väkiluku on pysynyt 2000-luvun kuluessa kasvu-uralla.

1980-luvulta lähtien Esko Riepulän tarmo suuntautui akateemisten ongelmien ja kysymysten ratkaisemisen ohella yhteiskunnalliseen vaikuttamiseen. Rovaniemen sosialidemokraattisen työväenyhdistyksen monivuotinen puheenjohtaja on toiminut vuosien ajan aktiivisesti kunnallispolitiikassa ja ottanut osaa yhteisten asioiden hoitoon eri luottamustoimien kautta. Poliittiseen uraan mahtuu muun muassa Rovaniemen kaupunginhallituksen puheenjohtajuus 1985-1992 sekä varapuheenjohtajuus 2006-2009.

- Oikeastaan ensimmäinen syvempi kosketus Rovaniemen Reippaaseen tuli, kun kävin kaupunginhallituksen puheenjohtajana lausumassa seuralle tervehdyksen Kansantalolla pidetyissä 80-vuotisjuhlissa. Nehän olivat vuonna 1987.

- Rovaniemelle muuton jälkeen seurasin Reippaan juttuja muuten lähinnä jalkapallon kautta. Kävin katsomassa kakkosdivisioonassa pelanneen edus-

tusjoukkueen pelejä. Joukkueellahan oli ”jatkuva pyrkimys” ykköseen. Reippaan jalkapallo sai silloin aika suuren huomion, ei se mikään huomaamaton asia 1980-luvulla ollut. Seuran muihin menestyslajeihin, painonnostoon ja nyrkkeilyyn, ei oikeastaan ollut varsinaista kosketuspintaa ennen Reippaan puheenjohtajuutta.

Rovaniemen Reippaan puheenjohtajaksi

Kosketuspinta kuitenkin laajeni. Esko Riepula valittiin yksimielisesti Rovaniemen Reippaan puheenjohtajaksi seuran vuosikokouksessa 2. marraskuuta 1989.

- Nyt kun tässä muistelen, niin en millään saa päähäni, kuka tai ketkä olivat minua pyytämässä seuran puheenjohtajaksi. Työväenyhdistyksen piirissä tosiaan toimin jo 1980-luvulla aktiivisesti, lähinnä johtokunnan jäsenenä, mutta myös puheenjohtajana. Olisikohan Kallion Veijo ja Pähdin Osmo minua ”kosiskelleet”, voi olla näin.

- Lapin yliopistossa perusvirkani oli julkisoikeuden professorin työ. 1980-luvun loppupuolella Teuvo Pohjalainen tuli sitä hoitamaan. Teuvon kanssa seurailimme tosiaan tiiviisti Reippaan jalkapalloa ja oli siinä porukassa ikään kuin kumppanina myös Väyrysen Vilho. Villen kanssa olimme paljonkin tekemisissä, hänhän oli erittäin innokas jalkapallomies sekä henkeen ja vereen reipaslainen. Reipas tuli siis jalkapallon seuraamisen ja Väyrysen Villen kautta tutuksi, ei voi sanoa kuitenkaan, että varsinaisesti vielä läheiseksi. Mutta tunnustaa täytyy, että aika puskasta minä Reippaan puheenjohtajaksi ryhdyin.

Vilho Väyrysen nimi liittyi menneinä vuosikymmeninä vahvasti niin Rovaniemen sosialidemokraattiseen työväenyhdistykseen kuin urheiluun. Hän oli voimahahmoja sekä paikallisessa politiikassa että jalkapallossa Rovaniemen Työväen Palloilijoissa ja Rovaniemen Reippaassa. Sosialidemokraattisessa liikkeessä, erityisesti paikallisella tasolla, on perinteisesti ollut yksi ”grand old man”, jonka mielipiteillä ja persoonalla on ollut suuri painoarvo ja joka on nauttinut jäsenien keskuudessa suurta kunnioitusta. Rovaniemellä tällainen henkilö oli aiemmin Vilho Väyrynen ja hänen jälkeensä paikan on ottanut Esko Riepula. Miehiä yhdisti sosialidemokraattisen vakaumuksen lisäksi reipaslaisuus.

- Työväenyhdistys tukee Reipasta nykyisin lähinnä tietyillä avustuksilla Kansantalons kautta. Selvästikään ei enää tunneta sellaista traditionaalista yh-

teyttä yhdistyksen ja seuran välillä, mitä varmasti joskus aikaisemmin on ollut. Niin sanottua klusteri-ajattelua ei ainakaan tällä hetkellä ole.

1980-luvun kuluessa Rovaniemen Reippaan taloudellinen tilanne oli kehittynyt varsin haasteelliseksi. Menoihin oli tullut räsistystä enemmän kuin tuloissa olisi voitu antaa myöden. Pöydän päähän tarvittiin pätevää isäntää ja hänelle taitavaa hallinnollista tiimiä.

- Toivoin Reippaan puheenjohtajaksi ryhtymisen yhteydessä, että Pohjalaisen Teuvo voisi alkaa seuran sihteeriksi ja hän suostui. Kärkeen tuli näin eräänlainen kahden miehen tandem. En silloin tiennyt seuran taloudellisista vaikeuksista kuin ylimalkaisesti. Niitä ei kuitenkaan säikähdetty, kun toisaalta Reippaalla oli omaisuutta. Raskaimmasta velkataakasta päästiin eroon myymällä siitä osa. Alun perin suunnitelmissa oli, että olisin puheenjohtajana sen aikaa, kun seuran velat olisivat tulleet kokonaisuudessaan kuitatuksi.

”1990-luvulla jouduttiin tekemään strategisia valintoja”

Rovaniemen Reippaan 1990-lukua leimasivat aiempia vuosia huomattavasti tiukempi menojen tarkkailu ja muuttuminen kilpaurheilullisessa mielessä pelkästään yksilölajien seuraksi. Jalkapallo poistui seuran lajivalikoimasta vuoden 1992 lopulla.

- 1990-luvulla jouduttiin tekemään strategisia valintoja. Jalkapallohan ”myytiin” vuosikymmenen alussa uudelle seuralle, johon fuusioitui myös Rovaniemen Lapin lajijaosto. Ei jalkapallon kohdalla ollut käytännössä muuta mahdollisuutta. Jos sanotaan hieman kärjistäen, niin näin täytyi tehdä, jotta Reipas olisi välttynyt konkurssilta ja pystynyt säilyttämään niin sanotun terveen ytimen. Olihan se toiminta 1980-luvun nousukaudessa ollut aika hurjaa, palkkioita oli maksettu pelaajille aika tavalla eikä kokonaisvaltaista varainhankintajärjestelmää oltu toisaalta luotu. Överiksi mennyt touhu kaatui seuran yleishallinnon päälle. Jalkapallon menestys oli tosiaan tyydyttävää, mutta olihan Reipas lajin kakkosseura Rovaniemellä ja hieman pelaajakasvattajan asemassa. Parhaat pallotaiturit livahtivat pääsääntöisesti RoPS:iin.

- Jossain määrin jalkapalloilun tekemiset aiheuttivat vastakkainasettelua ja kinaa, jos niitä nyt tarkemmin rupeaa jälkepäin ajattelemaan. Pyrin kuitenkin tehokkaasti vaimentamaan suokovun, etteivät riidat olisi päässeet seuran sisällä leimah-

telemaan. Jäihän Reippaalta saamatta uudelta jalkapalloseuralta tietty summa rahaa, 100 000 markkaa, pelaajasiirroista, mutta arvelimme jo silloin, etteivät he pysty tätä maksamaan. Eikä sitä ole maksettu Reippaalle tänä päivänäkään. Mutta jos asiaa ajattee yleisemmältä kannalta, niin oli hyvä, että jalkapalloilijat pääsivät jatkamaan omaa toimintaansa. Ja nythän FC Santa Clausin edesottamukset näyttävät aika vahvapohjaisilta.

Rovaniemen Reippaan varainhankinnan selkärangana 1970- ja 1980-luvun olleen Rova-Bingon taru päättyi marraskuussa 1988. Samoin seuraa kaupungissa näkyvämmäksi tehnyt Reipas-Uutiset, jonka tarkoituksena oli ilmoitusmyynnin kautta tukea varainhankintaa, lakkasi ilmestymästä 1990-luvun alussa.

- Rova-Bingon toiminta lakkautettiin vähän ennen oman puheenjohtajuuteni alkamista. Sen toiminnasta minulla ei ole juuri minkäänlaista kuvaa, mutta olen kuullut kyllä asiasta aika mahtavia kaupunkitarinoita, nimenomaan sen tuoton suhteen. En tiedä, mikä on ollut syy seuran bingon lopettamiseen, todennäköisesti se on alkanut sitten tuottamaan tappiota ja sitä on säikähdetty. Nyt kun katsoo, niin bingohomma on yllättävän elinvoimainen täällä Rovaniemelläkin. 1990- ja 2000-luvuilla bingotoiminta ei ole tullut esille muuta kuin muistoina, ei sitä kukaan ole analysoinut millään tavalla.

- Varainhankinta on kokonaisuudessaan oma juttunsa. Ei oman lehden toimittaminenkaan ollut ollenkaan huono juttu. Mutta kyllä niihin tavallaan väsyttiin siinä mielessä, että samat voimat pyörittivät montaa asiaa, vapaaehtois pohjalta. Hattua täytyy nostaa niille henkilöille, jotka aikanaan ovat näitä toimintoja seuran piirissä pyörittäneet. Nykypäivänä urheiluseurojen varainhankintaan olisi tarjolla muitakin muotoja, joita voisi hyödyntää, kunhan niiden toteuttamista mietittäisiin huolella.

”Viimeiset 10 vuotta olivat hyvin rutiininomaisia”

1990-luvulla Reippaan urheilullinen menestys jatkui jäljelle jääneissä yksilölajeissa vahvana. Uudelle vuosituonnelle siirryttäessä tahti ei ole hiljentynyt, vaan painonnosto ja nyrkkeily ovat edelleen tuoneet näkyvyyttä seuralle.

- Reippaan urheilullinen menestys on ollut kiva asia ja miellyttävä juttu. Jaostoja on voitu tukea, vaikka isojahan summat eivät ole olleet. Ne ovat tavallaan olleet sellaisia takuusummia, perusturvaa,

joilla kilpailutoimintaa on pystytty jaostojen oman varainhankinnan ohella pyörittämään. Jaostoja sekä niiden aktiiveja ei voi muuta kuin kiittää, painonnostossa erityisesti Martti Pirkkiötä ja nyrkkeilyssä Osmo Pähtiä. Kuntojaoston Erkki Koivuranta on hänkin tehnyt sarallaan pitkän päivätyön. Ja viimeiset 5-7 vuotta olivat puheenjohtajan pestin kannalta sillä tavalla helpompia, että veloista on päästy irti. Jäljelle jäänyt omaisuus, kiinteistöt, ovat tuottaneet kohtalaisesti. Kokonaisuutena viimeiset 10 vuotta olivat hyvin rutiininomaisia. Organisaatiota pidettiin käynnissä ja kokouksia järjestettiin säännöllisin väliajoin.

- Lisäksi huomattavasti mutkattomammaksi oman puheenjohtajuuteni tekivät etevät sihteerit ja melko kitkaton johtokuntatyöskentely. Tietenkin ensimmäisen 10 vuoden aikana oli johtokunnan piirissä pientä jupinaa, kun loimme selviytymisreittiä Reippaalle. Seuran sihteerinä Pohjalaisen Teuvon jälkeen olleet Leila Pähti ja Jaarli Pirkkiö hoitivat hekin leiviskänsä erittäin tarkasti ja huolellisesti. Myös rahastonhoitajana pitkän pestin tehnyt Kari Niukkanen on ollut mies paikallaan.

Esko Riepulan puheenjohtaja-aikanaan seuran sisälle mahtui sekä positiivisia että vähemmän myönteisiä asioita, iloja ja suruja.

- Urheilullinen menestys oli tosiaan erittäin myönteinen ja tyydytystä tuottanut asia. Reippaalla on toki taloudellisten vaikeuksien lisäksi ollut muitakin mustia hetkiä. Painonnostajien doping-tapaukset häiritsivät toimintaa ja niiden mukana seuran imago kärsi. Imagotappio ulottui paikallisen tason lisäksi myös valtakunnalliselle urheilujärjestöpuolelle. Minulle henkilökohtaisesti suurimpia yksittäisiä pettymyksiä olivat Benjamin Pirkkiön saamat urheilun toimintakiellot. Tänä päivänä kyseisiä urheilun negatiivisia ilmiöitä ei Reippaassa nähdäkseeni kuitenkaan esiinny.

”Reipas on osa rovaniemeläistä urheiluperinnettä”

Rovaniemen Reipas on ehtinyt 2010-luvun alkaessa jo yli 100 vuoden ikään. Se on kunnioitettava taival mille tahansa suomalaiselle urheiluseuralle. Rovaniemellä Reipas on vanhin toiminnassa oleva urheilua harjoittava yhdistys paikkakunnalla.

- Kyllähän Reipas tiedetään laajalti sekä täällä että yleisemmin koko valtakunnan alueella vanhana, perinteikkäänä ja menestyneenä rovaniemeläise-

nä urheiluseurana. Näkisin, että tässä mielessä se kuuluu Ounasvaaran Hiihtoseuran ja Rovaniemen Palloseuran kanssa samaan raskaaseen sarjaan osana rovaniemeläistä urheiluperinnettä ja mediassa seuran näkyvyys on tänä päivänäkin melko hyvä. Rovaniemen kaupungin urheilutoimen piirissä on tosin selvästi nähtävillä se, ettei Reippaalle nykyisin anneta sitä asemaa, mikä sille kuuluisi. Siihen vaikuttavat sekä virkamiehistön että poliittisten päättäjien, erityisesti liikuntalautakunnassa toimivien luottamushenkilöiden, vähättelevä ja jopa syrjivä asenne seuraa kohtaan. Nähdäkseni tällainen asennoituminen on viimeisten 20 vuoden aikana lisääntynyt. Kun esimerkiksi olin kaupunginhallituksen puheenjohtajana 1980- ja 1990-lukujen taitteessa, niin kaupunginhallinnon asennoituminen Reipasta kohtaan oli positiivisempaa. Muun muassa seuran saama toiminta-avustus vastasi paremmin urheilullista toimintaa ja menestystä.

- Nykyisinhän urheilutoimi perustele avustusten leikkaamista varsinkin Reippaalla sillä, että uusia urheilulajeja ja -seuroja on paikkakunnalla tullut lisää, mutta jaettava rahamäärä ei ole samassa suhteessa kasvanut. Tosiasia joka tapauksessa on, ettei kaupungin puolelta ole odotettavissa tulevaisuudensakaan merkittävää lisäystä avustuksiin. Ei pelkääntään niiden varaan voi rakentaa mitään toimintaa.

Rovaniemen Reippaan seuratyön perinteet ovat muodostuneet aikojen saatossa vankoina ja valtaosa nykyisistäkin aktiiveista ovat henkeen ja vereen reipaslaisia. Näihin seikkoihin on ollut hyvä nojata myös vastoinikäymisten hetkellä ja niiden ansiosta tulevaisuudenusko on pysynyt seuran sisällä lujana. Reippaan kunniapuheenjohtajaksi vuoden 2011 vuosikokouksen yhteydessä kutsuttu Riepula katsoo nykyhetken ohella jo tuleviin vuosiin.

- Toiveissa oli, että löytäisimme Reippaalle kaikin puolin sopivan puheenjohtajan, joka olisi nuorempaa kaliiberia ja innokas. Kriteerinä oli, että hänellä täytyisi olla ambitiota ja hoksottimia uusien urheilullisten mahdollisuuksien, ylipäätään uusiutumisen löytämiseen ja toteuttamiseen. Eli kaivattiin proaktiivisuutta. Yhteiskunnallinen orientaatio ja yhteiskuntajärjestelmän tunteminen ei ollut myöskään pahasta, sillä mielestäni Reippaan puheenjohtajan pestissä täytyy urheilun lisäksi hahmottaa muukin toimintaympäristö.

- Tulevaisuuden Reippaan täytyy löytää keinoja harrastustoiminnan laajentamiseen ja jäsenmäärän kasvattamiseen. Olemassa olevat jaostot toimivat omalla, jatkuvasti uusiutuvalla dynamiikallaan,

mutta jotakin muutakin pitäisi saada. Sellaista, joka tuo ”elävän merkin” touhuun. Rovaniemihän on siinä mielessä nuorekas ja sporttinen kaupunki, että täällä on runsaasti aktiivisesti liikkuvia ja urheilevia opiskelijoita. Tässä joukossa olisi mielestäni potentiaalia jäsenmääriensä kasvattamiseen. Vetäjästä asia on tietenkin kiinni. Yksi kokeilu puheenjohtajakampaniani oli muun muassa ju-jutsu, jossa seuralla oli porukka hetken verran. Vuonna 2010 tehtiin päätös liittymisestä Suomen Urheiluliiton jäseneksi eli seuran lajivalikoimaan on otettu uudestaan pitkän tauon jälkeen yleisurheilu.

Esko Riepulan työn jatkajaksi valittiin 15. maaliskuuta 2011 Rovaniemen Reippaan vuosikokouksessa Kimmo Niukkanen.

Esko Riepula

**** 2.2.1941***

***Rovaniemen Reippaan
puheenjohtaja 1989-2011***

***Rovaniemen Reippaan
kultainen ansiomerkki nro 11.***

Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton lakkauttamisen seurauksena tie vei jälleen Työväen Urheiluliittoon

Työväenurheilun 1950-luvun puolivälistä alkanut hajaannus kesti lopulta kaksi vuosikymmentä. Aivan vuoden 1959 lopussa tapahtunut Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton eli TUK:n perustaminen ei vaikuttanut ratkaisevasti Rovaniemen Reippaan kolmannen tulemisen viimeisiin vuosiin 1950- ja 1960-lukujen taitteessa. Reipas pysyi TUL:n jäsenenä marraskuuhun 1963 saakka ja liittyi TUK:on jo tämän seurahistorian vaiheen aktiivisen toiminnan loputtua. Sen sijaan syksyllä 1961 perustettu Rovaniemen Työväen Palloilijat liittyi suoraan uuteen keskusjärjestöön ja kuului siihen koko työväenurheilun hajaannuksen ajan.

Rinnakkaisen työväenurheilun keskusjärjestön TUK:n perustamisesta ja kiivaasta sen ja TUL:n välisestä järjestösodasta huolimatta eheytyiskysymys alkoi nousta esille sosialidemokraattisen liikkeen kaikilla lohkoilla esille heti 1960-luvun alusta lähtien. Kumpikin osapuoli, niin TUK kuin TUL:kin esitti alusta lähtien päämääräkseen eheytyksen, mutta sovinnon edellytykset, kuten Seppo Hentilä (1987) tutkimuksessaan toteaa, olivat tuolloin ja koko vuosikymmenen ajan kovin heikot. Riidan ratkaisu ei riippunut ainoastaan puoluepoliittisella tasolla SDP:n ja TSPL:n suhteiden kehityksestä, sillä TUK:n ja TUL:n urheilupoliittiset näkemykset poikkesivat merkittävästi toisistaan.

TUK:n ja TUL:n välisiin sovintoneuvotteluihin ryhdyttiin joka tapauksessa ensi kerran jo keväällä 1962, pian sen jälkeen kun TUL ja eräät SVUL:on kuuluneet erikoisliitot olivat päässeet väliaikaisiin sopimuksiin Suomen kansainvälisen urheiluedustuksen järjestämisestä. Neuvotteluista ei kuitenkaan kehkeytynyt käytännössä minkäänlaisia konkreettisia lopputuloksia, sillä TUL vaati TUK:n purkamista ja siihen liittyneiden urheiluseurojen palaamista TUL:n urheilupoliittiselle linjalle. TUK puolestaan edellytti neuvotteluissa TUL:n puheenjohtajan Pekka Martinin ja hänen taustajoukkojen aikaisemmin tapahtuneiden menettelytaparikosten sovittamista SDP:n virallisten päätösten mukaisesti.

Puolueetasolla SDP:n ja TPSL:n sovinnon edellytyksiä koetettiin löytää niin ikään tarmokkaasti. Vai-

kein pulma puoluehajaannuksen paikkaamisessa oli alusta lähtien se, miten työväen urheiluliikkeen ja ammattiyhdistysliikkeen repeämä voitiin selvittää ja olisiko puolueason sovinnolle ylipäätään löydettävissä ratkaisua ilman sosialidemokraattisen liikkeen yhdistymistä muissakin työväen joukkojärjestöissä. Erimielisyydethän olivat ensimmäiseksi ja voimakkaimmin kärjistyneet juuri TUL:ssä ja SAK:ssa. Nämäkään ensivaiheen tunnustelut eivät tuottaneet konkreettisia tuloksia.

SDP:n vuoden 1963 puoluekokouksessa tapahtui tiettyjä henkilövaihdoksia. Väinö Tannerin luopuessa puheenjohtajan tehtävistä hänen tilalleen valittiin puolueriidasta erossa pysytellyt Rafael Paasio. Paasion johdolla SDP siirtyikin tehdyn ohjelmaluonnoksen pohjalta ”pari piirua vasemmalle”. Samassa puoluekokouksessa TUL:n hajaannuksen toinen pääriitapukari Väinö Leskinen pudotettiin puolue-toimikunnasta.

SDP:n johdossa ja noudatetussa politiikassa tapahtuneiden muutosten seurauksena sosialidemokraattisten puolueiden väliset neuvottelut alkoivat tuottaa konkreettisia tuloksia. Helmikuun lopussa 1964 Rafael Paasion ja Emil Skogin johtamat neuvottelukunnat allekirjoittivat yhteisten sopimussuosituksen puolueiden päättävien elinten käsiteltäviksi. Vaikka varsinaiseen puolueason eheytykseen liittyvät sopimuskohdat syntyivätkin yllättävän helposti, edelleen vaikeimmiksi kysymyksiksi muodostui työväen urheiluliikkeen ja ammattiyhdistysliikkeen

eheyttäminen. Nämä kysymykset päätettiin lykätä edelleen tuonnemmaksi.

23.-25. toukokuuta 1963 pidetty TPSL:n puoluekokous ei kuitenkaan hyväksynyt valmiina olevaa sopimusluonnosta. Myös TPSL:n johdossa tapahtui kokouksessa muutoksia, sillä Emil Skogin tilalle puheenjohtajaksi valittiin Aarre Simonen ja varapuheenjohtajaksi Pekka Martin, edelleen TUL:n puheenjohtajana toiminut työväen urheiluliikkeen hajaannuksen toinen ”pääarkkitehteistä”. Valinnat tarkoittivat sitä, että TSPL hajosi käytännössä kahtia ja monet ”skogilaiset”, Emil Skog etunenässä, alkoivat palailemaan vanhaan emopuolueeseen SDP:hen.

”Tepsuttelijat” palaavat SDP:hen ja ammattiyhdistysliike eheytyi, mutta työväenurheilun keskusjärjestötason fuusio jäi vielä haaveeksi

1960-luvun puoliväliin mennessä myös suomalaisen urheilukentän tilassa oli tapahtunut muutoksia. TUK oli vakauttamassa ja voimistamassa omaa keskusjärjestösänsänsä ja siihen liittyi kaiken aikaa uusia jäseniä ja jäsenseuroja. TUK:n jäsenseuroilla ja jäsenseurojen urheilijoilla oli myös koko keskusjärjestön historian ajan täydet jäsen-, ääni-, kilpailu- ja edustus oikeudet SVUL:n alaisissa erikoisliittoissa.

30. kesäkuuta 1966 TUL:n ja SVUL:n välillä allekirjoitettiin runkosopimus, jonka nojalla TUL ilmoitti jäsenseuransa SVUL:n erikoisliittojen kilpailujäseniksi. Tähän niin sanottuun avoimien kilpailuiden järjestelmään siirtyminen takasi myös ”tullilaisille” urheilijoille kansainvälisen edustus oikeuden. Tästä näkökulmasta kansallinen kilpailutoiminta otti melkoisen eheytymisaskeleen.

Työläisurheilun eheytyminen siirtyi sekini 1960-luvun puolivälin jälkeen uuteen vaiheeseen, vaikka konkreettisia tuloksia ei vielääkään saatu. Vasemiston vaalivoitto vuoden 1966 eduskuntavaaleissa loi maahan poliittisen ilmapiirin muutoksen ja antoi SDP:n ja sen työväenliikkeen sisäisen vihollisen SKP:n suhteille hallitusyhteistyön ansiosta lujemman ja asiallisemman pohjan.

Työväenliikkeen kahden pääsuunnan lähentymisen seurauksena ammattiyhdistysliikkeen eheytyminen

saatiin loppuun vuosina 1966-1969. Vuoden 1960 marraskuussa perustettu Suomen Ammattijärjestö (SAJ) lakkautettiin lopullisesti lokakuussa 1969 ja sen jäsenliitot siirtyivät uudelleennimetyn SAK:n eli Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestön alaisuuteen. Ammattiyhdistysliikkeen keskusjärjestöjen fuusion seurauksena TPSL menetti vahvimman linna kkeensa ja jäsenvirta emopuolueeseen SDP:hen kiihtyi. Vuoden 1970 eduskuntavaaleissa sen paremmin kuin vuoden 1972 eduskuntavaaleissakaan TPSL ei enää saanut yhtään kansanedustajaa valtiopäiville ja puolue lakkautettiin lopulta järjestön omasta toivomuksesta 2. tammikuuta 1973.

Työväenurheilun eheytymistä ei kuitenkaan saatu nivoutettua sen paremmin sosialidemokraattisen liikkeen kuin ay-kentänkään uudelleenyhdistymiseen. Seppo Hentilä (1987) näkee näiden ilmeisinä syinä kaksi tekijää. Ensimmäinen oli 1960-luvun kuluessa tapahtunut TUK:n selvä vahvistuminen urheilun keskusjärjestönä. Se oli saanut asemansa yleisesti tunnustetuksi ja toisaalta keskusjärjestön johtoeleimiin kuului huomattava joukko vaikutusvaltaisia sosialidemokraatteja. TUK olikin varsin pitkään sosialidemokraattisen liikkeen ”leskiläisten” vahvimpia tukijärjestöjä. Joka tapauksessa SDP pysytteli puolueena aina 1970-luvun alkuun saakka urheilupoliittisesti sangen passiivisena.

Jo hieman aiemmin TUL:n hajaannuksen toinen pääriitapukari Pekka Martin oli tehnyt oman päätöksensä ja palasi ennen TUL:n vuonna 1967 järjestämää XVI liittokokousta SDP:hen. Se maksoi hänelle TUL:n puheenjohtajan paikan organisaatioissa, jossa sosialidemokraattinen oppositio ja kommunistit olivat enemmistönä. Martinin tilalle TUL:n johtoon valittiinkin TPSL:n lukeutunut Olavi Saarinen.

SDP:n liikuntapolitiikan linjat-ohjelma syntyi vuonna 1969

Voimasuhteet TUL:ssä muuttuivat sosialidemokraattisemmistöiseksi pian XVI liittokokouksen jälkeen. Keväällä 1968 TUL:n demariryhmä julkistikin oman, Pekka Martinin laatiman tavoiteohjelmansa, jossa päämääräksi esitettiin TUL:n ja SDP:n suhteiden normalisointi. Ohjelmassa luonnehdittiin suhteiden normalisoinnin olevan askel kohti työläisurheilun eheytymistä. Toisaalta siinä kuvattiin, että TUK:n ja TUL:n uudelleenfuusio olisi pelkästään näiden kahden järjestön välinen asia.

Varsinainen ydinkysymys tavoiteohjelmassa oli kuitenkin se, että TUL:n sosialidemokraatit ilmoittivat omaksi päämääräkseen keskusjärjestön jäsenien saattamisen tasaveroiseen asemaan päättämään kotimaisista urheiluasioista. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että TUL:n jäsenseuroille haluttiin SVUL:on kuuluvissa erikoisliitoissa äänioikeus, eli oikeus osallistumaan niiden työhön ja päätöksiin, kilpailujäsenyyden lisäksi TUK:n jäsenseurojen tapaan kuitenkin niin, että TUL:n oma toiminta jatkuisi. Samalla ohjelmassa pyrittiin siihen, että erikoisliitot irrotettaisiin itsenäisiksi organisaatioiksi, jotka eivät kuuluisi mihinkään keskusjärjestöön, toisin sanoen siis Suomen Palloliiton tapaan SVUL:on. Urheilun keskusjärjestöille olisi jäänyt tämän tavoitteen mukaisesti huolehtiminen jäsenistönsä valistus-, koulutus- ja aatteellisesta työstä.

Kuten todettua SDP:llä, eikä millään muullakaan kotimaisella poliittisella puolueella, ollut omaa liikuntapoliittista ohjelmaa ennen vuotta 1969. Samoin SDP:n urheilujaosto koostui kokonaisuudessaan TUK:ssa toimivista demareista. Syksyllä 1968 SDP:n puoluetoimikunta asetti kuitenkin urheilupoliittisen työryhmän, johon otettiin edustajia niin TUK:sta kuin TUL:n demariyhmästä. Ryhmän tehtäväksi määriteltiin SDP:n liikuntapoliittisen ohjelman valmistelu Turussa kesäkuussa 1969 pidettävää puoluekokousta varten.

Seppo Hentilä (1987) kuvaa SDP:n urheilupoliittisen toimikunnan valintaa ja yhteisten ohjelmallisten tavoitteiden asettamista ensimmäiseksi huomattavaksi sovinnon eleeksi TUL:n sosialidemokraattisen ryhmän ja TUK:n välillä toistakymmentä vuotta jatkuneen eripurauksen jälkeen. Tavoitteet myös yhtenäisivät sosialidemokraattisen urheilupoliittikan linjaa. Toisaalta, kuten Hentilä painottaa, TUL:n kommunististen ja TPSL-ryhmän suhtautuminen erikoisliittokysymykseen oli periaatteellisen kielteinen ja myös pysyi sellaisena.

Toimikunta sai työnsä valmiiksi talvella 1969 ja ohjelma hyväksyttiin lähes sellaisenaan SDP:n XXXVIII puoluekokouksessa Turussa. Liikuntapoliittisen ohjelman laatiminen oli jo sinällään moderni ja ainutlaatuinen ratkaisu ja kuvasi, kuten Seppo Hentilä (1987) toteaa, puolueen aseman samoin kuin koko yhteiskunnan muutosta. Urheilutoimikunta oli yksi 38 puolueen muutamaa vuotta aiemmin perustetun tutkimusosaston alaisuudessa toimineista eri alojen työryhmästä. Ne tuottivat Tu-

run puoluekokoukseen yhteensä 27 eri yhteiskunta-alojen ohjelmaluonnosta.

SDP:n Liikuntapoliittikan linjat-ohjelma liittyi kulttuuripoliittisten asiakirjojen nippuun, johon sisältyivät lisäksi kannanotot koulu-, tiede- ja korkeakoulu- sekä taidepoliittisista ja yleisradio toimintaa koskevista tavoitteista. Oli ilmeistä, että 1960-luvun loppupuolella SDP:n vallannut niin sanottu suunnitteluoptimismi, johon sisältyi halu ja tarve perustella puolueen toimintaa tutkimuksen ja suunnittelun avulla, tähtäsi yhteiskunnan muuttamiseen sosialidemokraattisen ihanteiden mukaiseksi. Silloisen näkemyksen mukaan tämä olisi mahdollista nopeastikin, kunhan puolueen politiikka perustuisi riittävän tehokkaaseen suunnitteluun ja yhteiskunnan kehityksen järkipäiseen ohjaukseen.

TUL:n ja SDP:n suhteet ohjelma normalisoi ja merkittävää oli, että keskeiset järjestöpoliittiset tavoitteet oli muotoiltu TUL:n sosialidemokraattisen ryhmän ja TUK:n yhteisesti hyväksytyjen tavoitteiden mukaisesti. Tärkein ohjelmakohta oli sen yhdeksäs luku.

Kansainvälisen urheiluliikkeen rakenteesta johtuen eri urheilualoja edustavilla erikoisliitoilla on yksinoikeus viralliseen kansainväliseen kilpailutoimintaan. Sen vuoksi ainoa mahdollisuus vaikuttaa päätöksentekoon virallisessa kansainvälisten liittojen alaisessa urheilutoiminnassa on olla jäsenenä kansallisissa erikoisliitoissa. Siksi laajan, demokraattisen päätöksenteon toteuttamiseksi kaikkien kilpa- ja huippu-urheilua harrastavien urheiluseurojen tulee kuulua täysivaltaisina jäseninä kansallisiin erikoisliittoihin. Niiden on puolestaan oltava itsenäisiä ja toimittava nykyisiin keskusjärjestöihin kuulumattomina.

Keskusjärjestöt toimivat jäsenseurojensa aatteellisina yhdysiteinä hoitaen niitä liikuntatehtäviä, kuten naisten liikuntatoimintaa, valistus-, nuoriso- ja järjestötyötä, erilaista koulutus- ja kilpailutoimintaa, jotka eivät suoranaisesti kuulu erikoisliittojen toimialueeseen. Kun eri keskusjärjestöihin kuuluvat urheiluseurat ovat jäseninä kansallisissa erikoisliitoissa, työväen urheiluliikkeessä avautuvat edellytykset voimien kokoamiselle. Tavoitteeksi on tällöin otettava työläisurheilun eheyttäminen ja yhteisen organisaation luominen.

Pitkällä tähtäyksellä on urheilun alalla pyrittävä

valtakunnallisen keskusorganisaation luomiseen. Kaikessa urheilun järjestötoiminnassa on pyrittävä laajaan demokratian toteuttamiseen muun muassa suhteellisten vaalien avulla.

Käytännössä SDP:n puoluekokouksen hyväksymä ohjelma tarkoitti samalla TUL:n sosialidemokraattisen ryhmän ja TUK:n demareiden rinnastamista toisiinsa ja kummankin ryhmän kytkemistä puolueen urheilujaoston toimintaan. SDP:llä oli näin tarve keskittää urheilupoliittisten kannanottojen valmistelu nimenomaan puolue toimikunnan alaiselle urheilujaostolle. Tällä kaikella SDP:lle haettiin luonnollisesti lisää valtaa kotimaisessa urheiluelämässä.

Työväen kuntoliikuntajärjestöt yhdistyivät vuonna 1973

Vuoden 1970 puolella avattiin SDP:n ja SKP:n välinen poliittisen tason neuvotteluyhteys TUL:n sisäisen tilanteen vakauttamiseksi. Kommunistien asenne erikoisliittokysymystä kohtaan pysyi kielteisenä. Toisaalta miltei samaan aikaan ryhdyttiin kartoittamaan tilannetta suomalaisen urheiluhallinnon uudistamiseksi, toisin sanoen yhteisen valtakunnanliiton rakentamiseksi. Myös tässä kysymyksessä kommunistit halusivat säilyttää TUL:n itsenäisyyden. Joka tapauksessa työväenurheilun keskusjärjestöjen eheyttäminen sai neuvotteluista lisäpontta. SDP:n ja SKP:n välillä solmitun sopimuksen pohjalta TUL:n asema sosialidemokraattien ja kommunistien yhteistoimintajärjestönä palautui ennalleen normaalitilaan puolentoista vuosikymmenen tauon jälkeen. Paluu yhteistoimintajärjestöksi sinetöitiin lopullisesti helmikuussa 1971 pidetyn TUL:n XVII liittokokouksen henkilövalinnoilla. TUL:n uudeksi puheenjohtajaksi valittiin SDP:hen kuulunut nuoremman poliitikkopolven Osmo Kaipainen.

Oli selvää, että SDP:n osallistuminen puolueena TUL:n ratkaisuihin oli jyrkästi ristiriidassa TUK:n tavoitteiden kanssa. Kuten Seppo Hentilä (1987) mainitsee, TUK:n ärtymyksen voi ymmärtää, sillä 1970-luvun alkuun mennessä keskusjärjestön urheilullinen ja järjestöllinen kehitys oli edelleen vahvassa nousussa. TUK panosti voimakkaasti omaan urheilutoimintaan ja purki lujittamaan profiliaan nimenomaan itsenäisenä urheilun keskusjärjestönä. Huomionarvoista oli sekin, että TUK arvosteli ajoittain hyvinkin ankarasti SVUL:a kotimaisen urheilun ”dominointipyrkimyksistä”, sillä TUK:n edustus SVUL:n hallinnollisissa elimissä ei ollut

kehittynyt toivotulla tavalla.

Kuten edellä jo todettiin, miltei samaan aikaan suomalaisessa urheiluelämässä oli käynnistynyt Valtion urheiluneuvoston (VUN) hanke, jonka päämääränä oli kotimaisen urheiluorganisaation kokonaisuudistus. Käytännössä keskeisin tavoite oli uuden valtakunnanliiton eli ”Suomen Urheilun Keskusjärjestön” (SUK) perustaminen. Tätä silmälläpitäen vuoden 1971 alussa perustettiin urheilun neuvottelukunta, jota vetämään kutsuttiin lopulta Helsingin yliopiston sosiologian professori Paavo Seppänen. Neuvottelukunnassa oli edustettuna kaikki suomalaisen urheilun keskusjärjestöt eli SVUL, TUL, TUK, CIF ja Suomen Palloliitto. Erinäisten vaiheiden ja Seppäsen tekemien organisaatio- ja toimintamalliehdotusluonnosten jälkeen neuvottelukunnan varsinaiset tulokset jäivät sangen laihoiksi eikä mitään konkreettista lopulta syntynyt. Myönteisimmin Seppäsen tekemiin ehdotuksiin suhtautuivat TUK ja Suomen Palloliitto ja joiltakin osin myöskin CIF ja SVUL. Kaikkein kielteisemmin valtakunnanliittohankeeseen suhtautui TUL. Urheilun neuvottelukunta hajosi vuoden 1973 aikana.

Urheilun neuvottelukunnan työn ajauduttua umpikujaan painopiste siirtyi ratkaisevasti työväen urheiluliikkeen sisällä sen eheytyksen suuntaan. Yksi käytännön etapeista koko kentän yhdistymisprosessissa olikin Työväen Kuntoliiton syntyminen marraskuussa 1973, kun TUK:ta lähellä ollut Kuntoliikunnan Keskusliitto ja TUL-väritteinen Kansanurheilun Keskusliitto lopettivat oman toimintansa. Huomattavaa kuitenkin oli, että Työväen Kuntoliitto syntyi SAK:n myötävaikutuksella ja sillä tavoiteltiin ensisijaisesti ammattiyhdistysväen kuntoliikuntainnokuuden lisäämistä. Uuteen järjestöön liittyivät TUK, TUL, SAK, Kulutusosuuskuntien Keskusliitto sekä työväen raittius- ja eläkeläisjärjestöt.

SDP:n ja SKP:n ehdotukset työväen urheiluliikkeen eheyttämiseksi olivat vielä vuosina 1974-1975 kaukana toisistaan

SDP:n leimallisena piirteenä pitkälle 1970-luvulle oli pysyttely työväen urheiluliikkeen eheyttämiskysymyksessä varovaisella kannalla. Vuoden 1974 aikana demareiden puoluejohdossa tapahtui kuitenkin käänne huomattavasti aktiivisempaan suuntaan. Tammikuun 1974 lopulla silloinen puoluesihteerri Kalevi Sorsa kutsui SDP:n urheilujaoston sekä

TUL:n ja TUK:n johtoa luokseen antamaan tilaneselvitystä. Tilaisuudessa oli läsnä myös SDP:n puheenjohtaja Rafael Paasio. Sorsa korosti tapaamisessa SDP:n olevan aiempaa kiinnostuneempi liikuntapoliittista kysymyksistä ja tarkastelevan urheilujärjestöongelmaa poliittisen tarkoituksenmukaisuuden pohjalta. Hän alleviivasi, että lopulliset päätökset tapahtuvat vain poliittista tietä. Sorsan mielestä työväen urheiluliikkeen ongelmat oli otettava SKP:n kanssa käytävien neuvotteluiden yhdeksi kohteeksi.

Tilaisuuden yhteenvetona todettiin, että SDP:n tulisi vahvistaa vaikutusmahdollisuuksia liikunta-toiminnan todellisessa päätöksenteossa ja samalla kartoittaa SVUL:n piirissä toimivien sosialidemokraattien voimat ja avata vaikutuskanava näihin päin. Kokoon tumisen seurauksena SDP:n urheilujaostolle annettiin tehtäväksi selvittää työväen urheiluliikkeen keskuudessa vallitsevat erimielisyydet ja ongelmat. Urheilujaosto nimesikin työryhmän valmistelemaan puoluetoimikunnalle ehdotusta työväen urheiluliikkeen eheytyksen malliksi, jota SDP voisi tarjota SKP:lle. Sen jäseniksi tulivat urheilujaoston puheenjohtaja Leo Kari sekä TUL:n demareista puheenjohtaja Osmo Kaipainen ja Uno Nokelainen sekä TUK:n puolelta puheenjohtaja Väinö Soininen ja Toni Bärlund. Lisäksi työryhmään kuului sihteerinä SDP:n järjestöpäällikkö Matti Mansikka.

Vuoden 1974 aikana monet sosialidemokraattiset urheilutahot ja -toimijat esittelivät erilaisia ratkaisuvaihtoehtoja eheytyksen toteuttamiseksi. Hyvin erilaisista näkökulmista eheytyksen menettelytapoja tarkastelevat kannanotot päätyivät pääkohdista lopulta yksimielisyyteen. SDP:n puoluetoimikunta jättikin lopulta 15. marraskuuta 1974 SKP:lle ehdotuksen työläisurheilun eheytyksen pohjaratkaisuksi. Sen ydinkohtana oli, että niin TUL:n kuin TUK:n seurat, jotka ovat ennen eheytymistä keskusjärjestöjensä päättävien elinten luvalla liittyneet oman toiminta-alansa erikoisliittoon, säilyttävät jäsenyytensä, kunnes uusi perustettu liitto varsinaisessa liittokokouksessaan toisin määrittelee. Samalla seuroja, jotka kuuluvat SVUL:n piirijärjestöihin, kehoitetaan sanoutumaan irti kyseisen piirijärjestön toiminnasta.

SDP tarjosi näin eheytyksen toteuttamista ammattiyhdistysliikkeen mallin mukaisesti. Puolueen mielestä oli perustettava uusi työväen urheiluseuro-

jen keskusjärjestö, jonka perustamisen yhteydessä TUL:n ja TUK:n toiminta lakkaisi. Uuden liiton nimeksi SDP esitti Työväen Urheiluseurojen Liittoa, jonka lyhenne olisi TUL ja jolla olisi vanhan TUL:n yhdistysrekisterinumero. Edelleen SDP esitti, että ennen uuden keskusjärjestön perustamista olisi pidettävä eheytykokous, johon valittaisiin kustakin TUL:n ja TUK:n jäsenpiiristä yksi edustaja kutakin alkavaa 2 000 jäsentä kohti.

SKP:n poliittinen toimikunta antoi SDP:lle alustavan vastauksen 27. marraskuuta 1974. Siinä kommunistit ilmoittivat olevansa valmiita neuvotteluihin työväen urheiluliikkeen eheyttämiseksi. Samalla SKP totesi kuitenkin kannakseen, että SDP:n puoluetoimikunnan ehdotus ei vastaa työläisurheiluliikkeen itsenäistä olemassaoloa eikä sen lujittamista tarkoittavia perusvaatimuksia. Varsinaisen vastauksen SKP lupasi toimittaa SDP:lle myöhemmin.

Mitään kiirettä SKP ei vastauksen kanssa sitten pitänyt, sillä lopullinen esitys valmistui vasta joulukuussa 1975. Siihen sisältyi yhteensä 10 kohtaa, joista tärkeimmät olivat kohdat kaksi, kolme ja neljä. SKP ehdotti eheytyksen perustaksi TUK:n seurojen paluuta TUL:ään sillä ehdolla, että ne hyväksyisivät TUL:n säännöt ja liikuntapoliittisen linjan. Tämän jälkeen pidettäisiin eheytykokous, jossa todettaisiin TUK:n lopettaneen toimintansa. Eheytykokouksen edustajat valittaisiin SDP:n ehdottamalla tavalla, kuitenkin niin, että TUK:n seurojen yhteiseksi edustajamääräksi olisi tullut ainoastaan 20 eli käytännössä 50-60 edustajaa vähemmän kuin SDP oli ehdottanut. Lisäksi SKP vaati, että eheytykokouksessa edustettuna oleva seura ei saisi olla minkään erikoisliiton eikä SVUL:n piirijärjestön jäsen. Aikataullisesti SKP katsoi eheytykokouksen voivan olla mahdollista vuoden 1977 lopussa. Tosiasiallisesti SDP:n ja SKP:n ehdotukset olivat kahdessa ratkaisevassa kohdassa, niin erikoisliittokysymyksessä kuin voimasuhteiden määrittelyssä, hyvin kaukana toisistaan. Sovintoa näiden esitysten pohjalta ei voida odottaa vielä saatavan aikaan.

Eheytyksneuvottelut käynnistyivät

Seppo Hentilä (1987) korostaa, että eheytyksprosessia viivyttivät kaikkein pahiten erikoisliittokysymystä koskeneet erimielisyydet. TUL:n järjestöpäätökset ja liikuntapoliittinen ohjelma kielsivät aivan yksiselitteisesti sen seurojen erikoisliittojäsenyyden. Tämä kanta oli myös SDP:n ja SKP:n TUL:ää

koskeneiden yhteistyösopimusten pohjana. Valtaosa TUK:n jäsenseuroista kuului erikoisliittoihin ja huomattava osa oli lisäksi SVUL:n piirien jäseniä. Erikoisliittoratkaisu oli myös SDP:n liikuntapoliittisen ohjelman virallinen linja aina kevääseen 1977 saakka. Demarit noudattivat TUK:ssa ja TUL:ssä näin ollen toisistaan täysin poikkeavia menettelytapoja.

Kuten edellisestä voi todeta, työväen urheiluliikkeen eheytyminen oli nimenomaan SDP:n päänsärky. Prosessin onnistumisen edellytykset riippuivat nyt demareiden kompromissiherkkyydestä. Sinänsä puolueessa vallitsi moninaisista asiaan liittyvistä ongelmista huolimatta yksimielisyys siitä, että työväen urheiluliikkeen ehyttäminen olisi useista yleis- ja liikuntapoliittisista syistä johtuen hyvinkin tarpeen. Prosessin onnistuminen tietäisi joka tapauksessa sosialidemokraattien sananvallan vahvistamista liikuntapoliitikassa ja toisaalta se kehittäisi vasemmistopuolueiden yhteistyötä ja palvelisi yhteisiä etuja. 1970-luvun puoliväliin tultaessa uudistuneessa SDP:n johdossa oli nimittäin voimistunut käsitys siitä, että työväenliike tarvitsisi porvarillisesta urheiluliikkeestä riippumattoman urheilujärjestön. Näiden johtopäätösten pohjalta SDP kallistui lopulta itsenäisen, yhteisen, traditionaalisen TUL:n organisaation ympärille rakentuvan työläisurheilujärjestön muodostamisen kannalle, mikä oli ollutkin SKP:n antaman esityksen ideana.

Jyväskylässä kesäkuussa 1975 pidetyssä SDP:n XXX puoluekokouksessa puoluesihteeriksi valittu Ulf Sundqvist ryhtyi näiden johtopäätösten pohjalta keväällä 1976 tunnustelemaan sosialidemokraattisen urheiluväen mielialoja. Tehtävä ei ollut nuorella, mutta sitäkin kyvykkäämmällä puoluesihteerillä helppo, sillä TUK:lla oli joka tapauksessa SDP:n johdossa paljon enemmän vaikutusvaltaisia tukijoita ja ystäviä kuin TUL:n demariryhmällä. Tiedossa oli, että TUK osa eheytysohjelmassa olisi näistä lähtökohdista kaikkein raskain ja merkitsisi sen olemassaolon päättymistä huolimatta siitä, että keskusjärjestön alaisuuteen oli vuosien varrella perustettu pitkälti toistasataa uutta seuraa ja joissa urheili sukupolvi, jolla ei ollut minkäänlaisia siteitä vanhaan TUL:on. Tilannetta tarkasteltaessa on syytä muistaa sekin, että TUL:ssä toimi omassa ryhmässään runsaasti myös arvovaltaisia kommunisteja, joten lähtökohdat ei olleet SDP:n kannalta todellakaan maireat.

TUK:n johdossa työläisurheilun eheytyksen tarpeellisuus tunnustettiin toki laajasti. Vaikeutena oli liikuntapoliittisten erityiskysymysten sovittaminen kyseiseen yleistavoitteeseen. Keskusjärjestössä oli jäsenenä useita urheilullisesti erittäin vahvoja seuroja, jotka eivät olleet halukkaita luopumaan erikoisliittojäsenyydestään. Ja toisaalta, kuten Seppo Hentiläkin (1987) mainitsee, monissa TUK:n seuroissa oli mukana väkeä, joka karsasti kaikenlaista urheiluun liittyvää politikointia. Lisäksi TUK:ssa nähtiin, kuten olettaa saattaakin, että eheytysohjelmassa etenisi ”kommunistien ehdoilla”. Kaikesta huolimatta TUK:n johtolimissä ei juuri ollut eheytyksen suoranaista vastustajia, toisin kuin piiri- ja seuratasolla. Keskusjärjestön johto koki tärkeimmäksi tehtäväkseen puolueen edun ja TUK:n liikuntapoliittisten erityiskysymysten yhteensovittamisen.

SDP:n vuoden 1969 puoluekokouksessa hyväksytyn liikuntapoliittisen ohjelman uudistamistyö aloitettiin syksyllä 1975 puolueen urheilujaoston toimesta. Ohjelman uudistamistyö eteni erinäisten vaiheiden ja ehdotusten jälkeen lopulta niin, että hyväksyttävään muotoon se saatiin vasta keväällä 1977. SDP:n puolueenvaltuusto vahvisti uuden ohjelman 9. maaliskuuta 1977. Ohjelmauudistuksen ydinkohta oli siinä olevien järjestöpoliittisten osien muotoilu ja ne aiheuttivatkin runsaasti päänvaivaa ja pitkittivät sen valmistumista. Kannanotto työväen urheiluliikkeen eheytykseen oli lopulta se, että työläisurheilun voimat kootaan yhteen keskusjärjestöön, mikä tarkoitti tosiasiansa TUL:oa. Käytännössä SDP sanoutui uudessa liikuntapoliittisessa ohjelmassaan irti erikoisliittotavoitteistaan, mutta toisaalta ilmensi, että erikoisliittojen tulisi olla itsenäisiä, mihinkään keskusjärjestöön, eli SVUL:on, kuulumattomia organisaatioita.

Kesäkuussa 1977 SDP:n puheenjohtaja Kalevi Sorsa totesi ajan olevan kypsä työläisurheilun eheytysohjelmien aloittamiselle. Puolueen neuvottelutarjousta SKP:lle ryhtyikin valmistelemaan Ulf Sundqvistin johdolla piiri, johon kuuluivat Matti Ahde, Erkki Tuomioja, urheilujaoston puheenjohtaja Leo Kari, järjestöpäällikkö Matti Mansikka sekä toimitsija Jaakko Kuusela. Näissä palavereissa ei ollut läsnä sen paremmin TUK:n puheenjohtajaa Väinö Soinista kuin TUL:n puheenjohtajana lähtölaskentaa läpikäynyttä Osmo Kaipasta, vaikka molemmat olivat SDP:n urheilujaoston jäseniä. Seppo Hentilä (1987) näkee, että Ulf Sundqvist halusi pitää pääosapuolten edustajat vielä tässä vaiheessa tarkoi-

Matti Ahteen valinta TUL:n puheenjohtajaksi vahvisti työväen urheiluliikkeen poliittisia edellytyksiä. Kuva Rovaniemen Reippaan 70-vuotisjuhlista elokuulta 1977. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

tuksellisesti sivussa poliittisen tason eheytystunneteluista.

Ensimmäinen poliittisen tason eheytykokoukseen SDP:n ja SKP:n välillä järjestettiin elokuussa 1977. Siinä sosialidemokraatteja edustivat Kalevi Sorsa, Veikko Helle, Ulf Sundqvist, Matti Ahde, Leo Kari ja Matti Mansikka sekä kommunisteja Aarne Saarinen, Arvo Aalto, Paavo Aitio sekä Ossi Sjöman. Molemmat puolueet olivat näin mukana ”ykkösketjuillaan”. Tapaamisen jälkeen SDP ja SKP asettivat jatkotunnustelijoikseen Sundqvistin ja Sjömanin. Kaksikko valmisteli loppukesän ja alkusyksyn 1977 kuluessa sopimusluonnosta, joka perustui jo TUL:n organisaation pohjalta toteuttavaan yhdistymisratkaisuun.

SDP:n puoluetoimikunta päätti 27. lokakuuta 1977 nimetä puoluesihteerinsä suosituksesta demareiden viralliset neuvottelijat valmistelemaan SKP:n edustajien kanssa puoluesuositusta työväen urheiluliikkeen eheyttämiseksi. Neuvottelukuntaan valittiin edelleen ”puolueen superraskaan sarjan miehet”, puheenjohtaja Sorsa, varapuheenjohtaja Veikko Helle, puoluesihteeriksi Sundqvist, urheilujohtaja Kari sekä järjestöpäällikkö Mansikka. Tässäkään vaiheessa TUK:n tai TUL:n demareita ei kelpuutettu neuvotteluihin mukaan. Puoluetoimi-

kunta totesi, että ”monet seikat puoltavat eheytyä, vastaan ei puhu mikään”.

Saatuun SDP:n virallisen neuvottelutarjouksen SKP nimesi oman neuvottelukuntansa edustajikseen puolueen puheenjohtajan Saarisén, pääsihteeriksi Aallon, pääsihteeriksi Sjömanin, kansanedustaja Ensio Laineen sekä toimitsijaksi Hannu Vuorion. SDP:n ja SKP:n neuvottelukuntien ensimmäinen tapaaminen oli joulukuussa 1977. Siinä päätettiin asettaa työryhmä valmistelemaan puolueiden suositusta työläisurheilun eheyttämiseksi. Työryhmä koostui hyväksi havaitusta yhteistyökaksikosta Sundqvist-Sjöman, joilla oli omien ryhmiensä täysi luottamus takanaan. Kaksikon työ kesti lähes puoli vuotta.

SDP:n ja SKP:n puoluesuositus syntyi keväällä 1978

Samaan aikaan syksyllä 1977 tapahtui TUL:ssä puheenjohtajavaihdos. Vuodesta 1971 liittoa johtaneen Osmo Kaipaisen asema oli jo pidemmän aikaa kiikkunut veitsenterällä. Työläisurheilun eheytyksen kannalta TUL:n puheenjohtajavaihdos tuli otolliseen aikaan, vaikka sillä ei ollutkaan asian kanssa käytännössä mitään tekemistä. Lopulta uusi TUL:n puheenjohtaja tuli SDP:n terävimmältä huipulta ja oli kaiken lisäksi nuori, vain reilu kolmikymppinen. Matti Ahteen valinta sujui niin TUL:n sosialidemokraattisessa ryhmässä kuin keskusjärjestön 25. marraskuuta 1977 kokoontuneessa liittoneuvostossa yksimielisesti. Ahteen toimikausi TUL:n puheenjohtajana alkoi virallisesti 26. tammikuuta 1978 ja kesti aina vuoteen 1995 saakka. Seppo Hentilä (1987) toteaa, että uuden puheenjohtajan valinta oli TUL:n demariryhmän arvovallan kannalta käännekohta ja vahvisti omalta osaltaan työväen urheiluliikkeen poliittisia edellytyksiä.

Ulf Sundqvistista ja Ossi Sjömanista koostuva työläisurheilun eheytysohjelma sai oman urakkansa valmiiksi toukokuussa 1978. Sopimusasiakirja oli nimenomaan poliittinen eikä siihen oltu sisällytetty kovinkaan runsaasti järjestötekniisiä erityiskohtia. Käytännössä sopimus oli sekä SDP:n että SKP:n urheilu- ja liikuntapoliittinen kannanotto. Siinä todettiin, että ”työväen urheiluliikkeen aseman ja vaikutusvalta ei vastannut kotimaisessa liikuntapolitiikassa yhteiskunnan yleisiä voimasuhteita eikä työläisurheilun urheilullista panosta. Sen vuoksi itsenäisen työläisurheiluliikkeen vahvistuminen ja kotimaisen liikuntapolitiikan kansanvaltaistaminen

muodostuu työväenliikkeelle entistä tärkeämmäksi ja kiireellisemmäksi tehtäväksi”.

Puolueet suosittivat, että työläisurheilun voimat kootaan Työväen Urheiluliittoon ja tämä jälkeen ryhdytään kehittämään itsenäisen TUL:n ja porvarillisen urheiluliikkeen välistä yhteistoimintaa tasavertaiset kilpailumahdollisuudet takaavien yhteistoimintasopimusten pohjalta ilman työläisurheiluseurojen jäsenidonnaisuutta SVUL:oon ja urheilun erikoisliittoihin. SDP ja SKP ilmoittivat eheytyksen tavoitteiksi Suomen liikuntapolitiikan demokratisoimisen, työväenliikkeen liikuntapolitiittisen voiman kasvun ja työläisurheilun omien toimintaedellytysten kaikinpuolisen parantamisen.

SDP:n puoluetoimikunta hyväksyi sopimuksen kokouksessaan 11. toukokuuta 1978, joskin närkästyttä herätti se, että Ulf Sundqvist oli tuonut esityksen päätettäväksi niin nopeasti, että kuultavina olleet TUK:n edustajat Salme Myyryläinen ja Toni Bärlund eivät olleet ehtineet valmistella omaa kannanottoaan riittävästi. SKP:n poliittinen toimikunta hyväksyi asiapaperin vasta samana päivänä 24. toukokuuta 1978, kun se piti allekirjoittaa puolueiden kesken ja silloinkin niukasti äänin 6-5. Itse varsinaisen sopimusosa oli kokonaisuudessaan seuraava:

SOPIMUS TYÖVÄEN URHEILULIIKKEEN EHEYTTÄMISESTÄ

Pitäen tavoitteenaan työväen urheiluliikkeen eheyttämistä ja työväenliikkeen voimien kokoamista yhteen itsenäiseen työläisurheilun keskusjärjestöön suosittavat Suomen Sosialidemokraattinen Puolue ja Suomen Kommunistinen Puolue Työväen Urheiluliitolle ja Työväen Urheiluseurojen Keskusliitolle tämän sopimuksen vahvistamista ja eheytyksen toteuttamista sen pohjalta. Tässä tarkoituksessa ko. puolueet suosittavat seuraavaa:

1. Eheytyneen Työväen Urheiluliiton itsenäisen olemassaolon ja toiminnan perusteet vahvistetaan osapuolten kesken siten, kuin tässä sopimuksessa ja vetoomuksessa on edellytetty.

2. Eheytyminen toteutetaan jäljempänä sovitulla tavalla Työväen Urheiluliittoon.

3. Eheytykokous, jossa tämä suositus vahvistetaan, pidetään elokuun 26. päivänä 1978, ja se kutsutaan koolle kesäkuun 15. päivään mennessä kummankin liiton (TUL-TUK) päättävien elinten toimesta.

4. Lähtien siitä, että eheytykokouksen poliittiset voimasuhteet heijastaisivat likimain työväenliikkeen

yleisiä yhteiskunnallisia sekä työläisurheiluliikkeesä vallitsevia voimasuhteita, sovitaan eheytykokouksen voimasuhteiksi 120 sosialidemokraattia ja 80 kansandemokraattia.

5. Eheytykokouksen varsinaisina asioina:

a) Vahvistetaan puoluetason suositus työväen urheiluliikkeen eheyttämisestä.

b) Valitaan työryhmät valmistelemaan TUL:n liittokokoukselle tehtäviä sääntömuutos- ja ohjelmaesityksiä. Esityksiä valmisteltaessa pidetään lähtökohdiana TUL:n voimassa olevia sääntöjä ja 1970-luvun liikuntapoliittista ohjelmaa sekä soveltuvin osin TUK:n urheilullisia tavoitteita.

Tavoitteena on ohjelmien kehittäminen ja toiminnallisen tason parantaminen puoluetason sopimuksen edellyttämältä pohjalta. Sääntöjä muutettaessa otetaan huomioon suhteellisuusperiaatteen soveltaminen käytäntöön siten, että päättävien elinten valinta määräytyy pysyvästi sen mukaisesti.

c) Nimetään työryhmä valmistelemaan esitystä 8.-10.6.1979 työläisurheiluliikkeen 60-vuotisjuhlien ja TUL:n liittojuhlan juhlatoimikunnan kokoonpanoksi. Työryhmän voimasuhteet saatetaan vastaamaan eheytykokouksen voimasuhdetta.

6. TUK:n ylimääräinen liittokokous, jossa hyväksytään puoluetason sopimus ja päätetään sen edellyttämistä järjestöllisistä toimenpiteistä, pidetään syyskuussa 1978. Liittokokous, joka päättää TUK:n lakkauttamisesta, pidetään kesäkuun alkuun 1979 mennessä.

7. TUL:n liittokokous pidetään kesäkuussa 1979. Siihen on oikeutettuja osallistumaan TUL:n sääntöjen ja päätösten mukaisella tavalla myös kaikki v. 1978 loppuun mennessä erikoisliitoista ja SVUL:n piirijärjestöistä eronneet TUK:n varsinaiset urheiluseurat, jotka hyväksytään hakemuksesta TUL:n ja sen piirijärjestöjen jäseniksi vuoden 1979 piirikokoukseen mennessä. Liittokokous kutsutaan koolle sääntöjen määräämällä tavalla ja kokouskutsussa tulee ilmoittaa sääntömuutoksesta. Ne TUK:n urheiluseurat, jotka ovat eronneet erikoisliitoista v. 1979 puolella ja hyväksyneet TUL:n seurojen mallisäännöt sekä jättäneet jäsenhakemuksensa TUL:lle ja sen piirijärjestöille, voivat osallistua TUL:n toimintaan ja hyväksytään täysivaltaisiksi jäseniksi TUL:oon välittömästi TUK:n purkaututtua.

8. TUL:n liittokokouksessa valittavan liiton johdon voimasuhteet sovitaan vastaamaan eheytykokouksen voimasuhteita. Vastaavia voimasuhteita noudatetaan myös toimitsijaportaisissa. Liiton puheenjohtajaksi valitaan sosialidemokraatti, ensimmäiseksi varapuheenjohtajaksi kansandemokraatti, toiseksi

TUK:n loppusuoran päättäjiä. Edessä istumassa keskusjärjestön viimeinen puheenjohtaja Väinö Soininen. Takana vasemmalta oikealle Per-Erik Förars, Osmo Karhunen, Jorma Tervo, Toni Bärlund, Oiva Eloranta, Lasse Hankaa, Martti Beloff, Helge Nygrén, Heimo Hellstén ja Pertti Mattila. Kuva: TUK 1959-1979 – Työläisurheilijain toinen mahdollisuus.

varapuheenjohtajaksi sosialidemokraatti, pääsihteeriksi kansandemokraatti ja apulaissihteeriksi sosialidemokraatti. Liittoneuvoston puheenjohtajat valitaan samassa suhteessa kuin liiton puheenjohtajat.

9. Liiton kansainvälisessä yhteistoiminnassa noudatetaan yya-sopimuksen perustuvia ja aktiivista rauhantahtoista ulkopoliittikkaa tukevaa TUL:n ohjelmia, sopimuksia ja päätöksiä. Liitto pyrkii tältä pohjalta tehostamaan kansainvälistä yhteistoimintaansa sosialististen maiden urheilujärjestöjen ja kansainvälisen työläisurheiluliikkeen kanssa. Liitto pyrkii edistämään Suomen kansainvälisten liikuntayhteyksien kehittämistä kansanvaltaiselta pohjalta.

10. TUL:n suhteet SVUL:oon ja erikoisliittoihin hoidetaan yhteistoimintasopimusten pohjalta. Tässä yhteistoiminnassa pidetään lähtökohtana voimassa olevia sopimuksia ja tavoitteena niiden kehittämistä tasavertaisen yhteistoiminnan aikaansaamiseksi.

11. Turvataan säätiölainsäädännön sallimissa puitteissa TUL:n voimasuhteita vastaava tilanne Urheiluopistosäätiön hallinnossa 1980-luvun alkuun mennessä. TUL:n nykyinen omaisuus säilytetään liiton johdon hallinnassa.

12. Nykyisille työntekijöille taataan järjestelyin ja

ottaen huomioon, mitä tämän sopimuksen 8 kohdassa on toimitsijaportaasta sanottu, nykyistä paikkaa vastaavat, heille soveltuvat tehtävät.

13. Tämä sopimus on voimassa toistaiseksi, kuitenkin niin, että tarkistusneuvottelut käydään vuoden 1983 ja myöhemmin pidettävien liittokokousten osalta tarpeen niin vaatiessa.

Helsingissä toukokuun 24. päivänä 1978

SUOMEN
SOSIALI-
DEMOKRAATTINEN

PUOLUE r.p.
Kalevi Sorsa
Ulf Sundqvist
Veikko Helle
Leo Kari

SUOMEN
KOMMUNISTINEN

PUOLUE r.p.
Aarne Saarinen
Arvo Aalto
Jorma Hentilä
Ossi Sjöman

TUK:n purkautui ja valtaosa sen jäsen-seuroista liittyi TUL:oon

SDP:n ja SKP:n 24. toukokuuta 1978 allekirjoittama puoluesuositus varmisti työläisurheilun poliitti-

sen perustan ja hanke sai työväenliikkeessä laajalti tukea. Joissakin urheilun erikoisliitoissa eheytymprosessin eteneminen sai aikaan aktivoitumista, koska nämä pelkäsivät TUK:n urheilullisesti vahvojen seurojen menettämistä. SVUL suhtautuminen keskusjärjestönä asiaan pysyi sen sijaan koko prosessin ajan melko maltillisena.

TUK:n ja TUL:n sosialidemokraattisen ryhmän väliset neuvottelut eheytyemisestä alkoivat hyvissä ajoin jo ennen toukokuisen puoluesuosituksen allekirjoittamista. Niiden tarkoituksena oli selvittää tulevasta ratkaisusta aiheutuvat järjestöpoliittiset ongelmat. Tämä olikin prosessin vaikein asiakokonaisuus ja teetti runsaasti töitä. Toukokuussa 1977 pidetyssä TUK:n VIII liittokokouksessa keskusjärjestö oli linjannut omat tavoitteensa työläisurheilun eheytymisessä. Niiden mukaan ratkaisun tuli vahvistaa työväenliikkeen asemia urheilu- ja liikuntatoiminnan kaikilla aloilla. Samalla TUK ilmoitti omaksi kannakseen sen, että eheytyvästä keskusjärjestöstä oli muodostettava nykyaikainen ja urheilullisin perustein koottu ja organisoitunut järjestö. Vaikka TUK ei enää tuonutkaan erikoisliittolinjaa voimakkaasti esiin, järjestöpoliittisessa kannanotossa vaadittiin avoimien suhteiden solmimista kaikkeen kansallisen ja kansainväliseen liikuntatoimintaan.

TUK:lle oli koko eheytymprosessin vaikeimpana tehtävänä sovittaa yhteen järjestöpoliittiset realiteetit ja jäsenseurojen urheilulliset intressit. TUK:n kohtalo sinetöityi käytännössä kuitenkin jo SDP:n ja SKP:n myöhäisyyksyllä 1977 alkaneissa puolue-tason neuvotteluissa. Sosialidemokraatteina TUK:n johdon edustajat eivät voineet ryhtyä avoimesti vastustamaan puolueensa menettelytapaa ja Seppo Hentilän (1987) näkemyksen mukaan ”tukkilaisten” demareiden suhtautuminen asiaan vaihteli myöntyväisyydestä alistumiseen. Todellista vastarintaa eheytymistä ja etenkin sen toteutustapaa ja sisältöä kohtaan esiintyi tästä huolimatta TUK:n piiri- ja seurasalolla sekä yksityisten henkilöiden mielipiteissä.

TUK:n Pajulahdessa 18. maaliskuuta 1978 koontunut liittoneuvosto joutui äänestämään tuossa vaiheessa jo hyvin tiedossa olleeseen eheytyratkaisuun. TUK hyväksyi jatkoneuvotteluihin ryhtymisen niukasti äänin 16-12. Järjestötason neuvottelut TUK:n ja TUL:n sosialidemokraattisen ryhmän ensimmäiset neuvottelut käytiin sitten 27.

huhtikuuta 1978 ja niissä sovittiin jatkotapaamisten asialistat. Asiakokonaisuus käsitti kaikkiaan seitsemän pääkohtaa, jotka olivat tulevan keskusjärjestön voimasuhteet, TUK:n työntekijöiden sijoittaminen liiton lakkauttamisen jälkeen, talous, urheilullisten toimintaedellytysten turvaaminen, työväen urheiluliikkeen nykyaikaistaminen, erilliskysymykset sekä eheytyksen aikataulu.

Näistä tulevat voimasuhteet TUL:ssä sekä TUK:n henkilöstön sijoittaminen olivat visaisimpia kysymyksiä. TUK vaati voimakkaasti myös työväen urheiluliikkeen nykyaikaistamista. Se painotti, että TUL:oa olisi kehitettävä ”TUK:n voimin”. TUK halusi uudistaa TUL:ää ”nykyaikaiseen, urheilulliseen suuntaan” ja vähentää politikointia. Käytännössä tämä tarkoitti kommunistisen vaikutusvallan vähentämistä ja sosialidemokraattisen otteen lujittamista. TUK:n neuvottelijoiden tavoitteena oli TUL:n ohjelman, sääntöjen ja järjestöorganisaation uudistaminen. Erilliskysymyksistä keskeisin oli TUK:n jäsenseurojen hyväksymismenettely niiden liittyessä TUL:on. Ehdoiksi asetettiin, että TUK:n seurojen olisi erottava erikoisliittojen ja SVUL:n paikallisten piirien jäsenyydestä ja jättää hakemus TUL:on liittymisestä vuoden 1978 loppuun mennessä.

TUL:n demariryhmän ja TUK:n sopimus työväen urheiluliikkeen eheytymprosessin yhteydessä tehtävistä sosialidemokraattisista ratkaisuista vahvistettiin 31. toukokuuta 1978. Puoluesuositus ja demareiden sisäinen menettelytapasopimus loivat pohjan sille, että TUL ja TUK saattoivat yhdessä kutsua koolle työläisurheilun eheytymprosessin, joka pidettiin Helsingin työväentalolla 26. elokuuta 1978. Eheytymprosessin käsiteltiin SDP:n ja SKP:n puoluesuosituksista ja sen edellyttämien toimenpiteiden päättämisestä. Puoluesuositus hyväksyttiin yksimielisesti ja samassa tilaisuudessa päätettiin myös TUK:n lakkauttamiskokouksen päivämäärästä.

TUK:n ensimmäinen lakkauttamiskokous järjestettiin jo vajaata kuukautta myöhemmin 23. syyskuuta 1978. Siinä keskusjärjestön lakkauttamisesta jouduttiin äänestämään ja esitys hyväksyttiin numeroin 198-48. Esityksen läpimeno ei näin lopulta ollutkaan läpihuutojuttu, sillä hylkäämiseen olisi riittänyt sääntöjen mukaan 62 ääntä. Lakkauttamiskokouksen jälkeen TUK:n seuroilla oli kolme kuukautta aikaa jättää anomus liittymisestä TUL:on.

Loppuvuoden 1978 aikana monet TUK:n seurat

jäivät pois erikoisliittojen toiminnasta ja toimittivat liittymisanomuksensa TUL:ään. Toisaalta lukuisissa tukkilaisissa seuroissa pidettiin syksyn 1978 ja vielä kevään 1979 aikana kiivaita kokouksia, joissa äänestettiin TUL:ään liittymisen puolesta tai sitä vastaan. Kenties huomattavin TUK:n jäsenseura, joka ei liittynyt uudelleen TUL:on, oli Helsingin Tarmo. Tarmon kohdalla tilanne oli monelle helsinkiläiselle sosialidemokraattiselle poliitikolle vähintäänkin nolo, sillä se oli aikoinaan paikallisen työväenyhdistyksen alaisuuteen perustettu urheiluseura.

Energiaa tällaisten vastaanhangoittelevien urheiluseurojen päänkääntämiseen käytettiin runsaasti ja muun muassa SDP:n silloinen puheenjohtaja Kalevi Sorsa (1998) kirjoittaa muistelmissaan, että perinteikästä ja maineikasta Tarmoa ”ei saatu mukaan millään ilveellä”. Viime hetkellä, vuoden 1979 puolella, TUL:on liittyi TUK:n kenties vahvin yleisseura Turun Toverit, jonka vuosikokouksessa äännettiin liittymisen puolesta olivat menneet 179-122. Osa Tovereidenkin vähemmistöön jääneistä jäsenistä erosi seurasta. Joissakin tapauksissa erityisesti jonkin tietyn lajin erikoisseurat jäivät liittymättä TUL:on ja muutamassa tapauksessa TUK:n jäsenenä ollut yleisseura hajosi ja sen jokin tietty jaosto perusti SVUL:n alaisen erikoisseuran. Yleisesti jätettyjä työläisurheilun eheytyksen ulkopuolelle perusteltiin seuratasolla erikoisliittojäsenyydellä, joka koettiin urheilulliselta kannalta välttämättömyytenä. TUK sinetöi oman toimintansa lopettamisen toisessa sääntömääräisessä ylimääräisessä liittokokouksessaan Pajulahdessa 26. toukokuuta 1979 ja TUL puolestaan vahvisti lopullisesti työväen urheiluliikkeen yhdistymisen XIX liittokokouksessaan Helsingissä 29. kesäkuuta 1979.

TUK:n Lapin piirin osalta ensimmäinen purkamiskokous järjestettiin Rovaniemellä 17. marraskuuta 1978 ja sääntöjen määräämä toinen purkamiskokous niin ikään Rovaniemellä 20. maaliskuuta 1979. Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton pohjoisin piiriorganisaatio purettiin molemmilla kerroilla yksimielisesti. Sen viimeisenä täytenä toimintavuotena eli vuonna 1978 piiriin kuului yhteensä 15 jäsenyhdistystä. Rovaniemen Reippaan ja Rovaniemen Työväen Palloilijoiden lisäksi jäsenseuroja olivat Ounaksen Kajo, Rovaniemen Painonnostotuomarikerho, Pöytätennis-60, Rovaniemen Retkeilijät ry, Rovaniemen Kuntoliikunta ry, Napapiirin Naiset ry, Rovaniemen Kiekko, Pohjan Loimu-72, Oikaraisen Isku, Muurolan Kunto, Aavasaksan Voima, Länsi-

Pohjan Voimailijat sekä Ranuan Veto.

Käytännössä miltei kaikki kilpaurheilutoimintaa harjoittaneista TUK:n Lapin piirin jäsenseuroista liittyivät eheytyksen myötä TUL:n Lapin piiriin. Rovaniemen Reippaan historian kannalta emoseuraa lähellä olevia rovaniemeläisiä erikois- tai kuntoliikuntaseuroja näistä olivat RTP:n lisäksi voimastoon suuntautunut Ounaksen Kajo, Rovaniemen Painonnostotuomarikerho, Pöytätennis-60, Rovaniemen Retkeilijät ry, Rovaniemen Kuntoliikunta ry, Napapiirin Naiset ry, Rovaniemen Kiekko sekä Pohjan Loimu-72.

Kotimaisessa urheilun keskusjärjestökentän tilanteessa ei tapahtunut työväen urheiluliikkeen eheytymisprosessin päättymisen jälkeen 1980-luvulla käytännössä minkäänlaista muutosta. TUL:n jäsenseurat pysyivät erikoisliittojen jäsenyyksien ulkopuolella ja ”tullilaisien” ja ”svullilaisien” välinen kilpailutoiminta hoidettiin edelleen yhteistoimintasopimuksin. Tätä aikaa kesti koko vuosikymmenen ajan.

1990-luvun alkuvuosina suomalaisessa urheiluelämässä, nimenomaan keskusjärjestötasolla, tapahtui sen historian kenties suurin muutos. Vuoden 1993 aikana SVUL:n toiminta ajettiin taloudellisten vaikeuksien siivittämän alas. Jo hieman aiemmin oli ryhdytty toimeenpanemaan kotimaisen urheilun ja liikunnan järjestörakenteen uudistusta. Tässä rakennemuutoksessa SVUL:n lakkauttamisen myötä myös TUL, Suomen Palloliitto ja CIF menettivät keskusjärjestöasemansa ja suomalaisen urheilun katto- ja palvelujärjestöksi perustettiin Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry. SLU:n jäseniksi siirtyivät myös erikoisliitot.

Erikoisliittojen ja TUL:n lajijaostojen välille solmittiin vuoden 1994 aikana sopimukset, joiden pohjalta ”tullilaiset” urheiluseurat liittyivät välittömästi erikoisliittoihin saaden yhtäläiset toiminta- ja hallinnolliset oikeudet entisten SVUL:n jäsenseurojen kanssa. Suomen Työväen Urheiluliitoksi nimensä uudistanut TUL keskittyy nykyisin nuorisourheiluun, kuntoliikuntaan ja seuratoiminnan kehittämiseen. Demarivetoisten urheiluseurojen kannalta SDP:n vuoden 1969 puoluekokouksessa hyväksytyt liikuntapoliittiset tavoitteet täyttyivät näin viimein 1990-luvun alkuvuosina toteutetussa järjestörakennemuutoksessa, hitaasti mutta varmasti neljännesvuosisata niiden laatimisen jälkeen.

Kappale 6

**Rovaniemen Reippaan
kunniajäsenten ja
kultaisten kunniamerkkien
saajien
haastatteluartikkelit**

Vilho Väyrynen

”Reippaan nukkahtaminen koettiin Kansantalon piirissä mustana auringon pilkkuna”

Sosialidemokraattisen liikkeen järjestöhistoriassa on perinteisesti arvostettu varttuneita, kokemusta omaavia miehiä, joiden ympärille on rakentunut vaikutusvallan ja arvokkuuden sädekehä. Heidän apuun ja neuvoihin on turvaututtu hädän hetkellä ja silloin, kun on tarvittu sovittelijaa purkamaan tulehtuneita ristiriitatilanteita. Sellaisia henkilöitä on ollut menneinä vuosikymmeninä niin puolueorganisaation valtakunnallisella tasolla kuin paikallisissakin yhdistyksissä.

Lapin pääkaupungin työväenyhdistyksessä tällainen mies oli varatuomari Vilho Väyrynen, joka tuli rovaniemeläisille tunnetuksi leipätyössään asianaajajana sekä poliitikkona niin paikallisella kuin valtakunnallisella tasolla. Kansanedustajana hän toimi neljä kautta vuosina 1948-1961 ja kuului valtioneuvostoon sisäasiainministerinä sekä oikeusministerinä Karl-August Fagerholmin johtamassa hallituksessa vuosina 1956-1957. Rovaniemen kunnallispolitiikassa Väyrynen antoi panoksensa ensin kauppalanvaltuuston ja myöhemmin kaupunginvaltuuston puheenjohtaja sekä -hallituksen jäsenenä.

Hänen monialaiseen yhteiskunnalliseen toimintaan kuului oleellisesti myös osallistuminen paikallisella tasolla urheilun tukemiseen ja taustavaikuttamiseen. Sydäntä lähellä olivat palloilulajit ja erityisesti jalkapallo. Rovaniemen Reippaan toimintaan Väyrynen osallistui aktiivisesti niin koko yleisseuran organisaatiossa kuin varsinkin neljännen tulemisen jalkapallon kautta 1960-luvun lopulta 1990-luvun alkuun saakka.

1960-luvulla Rovaniemen Reippaan kolmannen ja neljännen tulemisen välisenä aikana reipaslaisuutta ja seurahenkeä ylläpidettiin vuoden 1961 syksyllä perustetun Rovaniemen Työväen Palloilijoiden kautta. Vilho Väyrynen, RTP:n perustajajäsen ja Rovaniemen Reippaan kunniajäsen numero kaksi, kirjoitti Reipas-Uutisten huhtikuussa 1991 ilmesty-

neessä numerossa Työväen Palloilijoiden vaiheista ja yhteydestä emäseuraan seuraavan artikkelin.

RTP 30 VUOTTA 1961-1991

Mustan aukon synty

Rovaniemen Työväen Palloilijat RTP perustettiin aikana, jolloin urheilun kirjat olivat sekä inhottavalla että järkyttävällä tavalla sekaisin. Suurella voimalla ja kovalla kiireellä maahamme puuhattiin Valtakunnan Urheiluliittoa, joka ottaisi suojiinsa kaikki urheilijat, edustivatpa he mitä rotua ja mitä poliittista väriä tahansa. Valtakunnan liittoa tosin ei saatu syntymään, mutta samaan aikaan Työväen Urheiluliittoon onnistuttiin istuttamaan niin katkera keskinäinen riita, että liitto hajosi kahteen leiriin ja yhden liiton tilalle saatiin kaksi erillistä keskenään kilpailevaa, jopa toisilleen vihamielistä liittoa. TUL:n rinnalle syntyi Työväen Urheiluseurojen Keskusliitto TUK, kun TUL:stä erotetut ja eronneet seurat yhteisjärjestökseen perustivat oman liiton. TUK perustettiin vuonna 1959.

Vielä 1950-luvun puolivälissä ja aina vuoteen 1958 saakka Reippaan toiminta oli varsin vilkasta ja laajaa, luistelu, jalkapallo ja pyöräily päälajeina. Mutta sitten tuli pysähdys. Linjariita saapui Rovaniemellekin se kaikille eri aloille. Vuonna 1959 Reipas

toiminnallisesti sammui kuin karhu talviuneen, jota kesti kymmenen vuotta. Maaliskuussa 1960 ja 1961 Sodankylään muuttanut puheenjohtaja kuulutti lehdessä kutsun vuosikokoukseen. Edelliseen saapui vain eräs henkilö, rivijäsen ja toiseen puheenjohtaja sekä edellä mainittu rivijäsen. Kokouksia ei luonnollisestikaan voitu pitää.

RTP:n perustaminen

Reippaan nukahtaminen koettiin Kansantalon piirissä mustana auringon pilkkuna, johon oli saatava syytymään valon pilke, sillä olihan urheilu jo 1907:stä lähtien ollut talolla yksi sen parhaimmista, nuorisoa mukaansa kokoavista harrasteista. Uudelle yritykselle oli syntynyt historiallinen tilaus eli, kuten asia nykykielellä ilmaistaan, markkinarako.

Mielessä uuden seuran perustaminen kesällä 1961 talolla toimivan nuorison tiedoksi heitettiin ajatus liikkeellelähdestä. Vastaus ei antanut kauan odoteltua. Nuorten edustajina Veijo Kallio ja Arvo Fräki ilmoittautuivat tulevansa mukaan hankkeeseen.

Monien kokoontumisten jälkeen RTP perustettiin syksyllä 1961 ja yhdistysrekisteriin se merkittiin 14.9.1961. Näin seuran perustamisesta tulee kuluneeksi 30 vuotta. Seuran hallitus, se näkyy rekisteristä, oli seuraava: pj. Eino Ruotsalainen, vpj. Vilho Väyrynen, jäsenet Eino Rajamäki, Veijo Kallio, Veikko Karhula, Arvo Fräki, Pekka Soikkeli ja Pertti Mäkelä.

Lait ja liitto

Kukaan ei voine kieltää sitä, etteikö Oulun Työväen Palloilijat (OTP) olisi ollut mallina ja esikuva-
na RTP:n perustamiselle. Seuran lajeiksi valittiin jalkapallo ja jääkiekko, molemmat yleisöön meneviä joukkuelajeja, joiden kasvatuksellinen arvo on kiistämätön. Vaikka jääkiekko paikkakunnalla polkaistiin tyhjältä, siitä oli tuleva seuran alkuajan voimakkain laji.

Jatkuvan toiminnan varmistamiseksi seuran oli liityttävä jäseneksi valtakunnallisiin liittoihin, joita olivat Suomen Palloliitto ja Jääkiekkoliitto. Kun seuran liikunnallinen harrastus katsottiin osaksi työväen urheilua, tämän lisäksi liitettiin jäseneksi Työväen Urheiluseurojen Keskusliittoon (TUK). Tämä olikin ainoa vaihtoehto kun tiedettiin, että OTP oli erotettu TUL:sta vain siksi, että se oli liittynyt Suomen Palloliittoon.

Jalkapallo

RTP:tä perustettaessa ykköslajina pidettiin jalkapalloa, sillä eihän silloin jääkiekkoa täällä ennestään harrastettu. Tosiasiallisesti jalkapallo jäi kakoslajiksi RTP:n itsenäisen olemassaolon aikana. Sitä kuitenkin pelattiin kuutena pelikautena 1962-1967. Parhaimmillaan ylettiin IV divisioonaan tasolle. Tälle vaatimattomalle menestykselle antaa arvoa tietoisuus siitä, että pohjan luominen tulevaisuudelle oli todella merkittävä.

Luovuttamisen aika

Vuosia RTP:ssä odoteltiin Reippaan heräämistä, uutta tulemistä, mikä tapahtui vuosina 1966-1967. Kevätalvella 1968 Osmo Pähti tuli luokseni pyytäen, etteikö RTP luovuttaisi sarjapaikkaansa ja joukkueitaan Reippaalle, joka ryhtyisi toden teolla panostamaan jalkapalloon ja pyrkiisi heti sarjanousuun. Luovutuspuuhaan ryhdyttiin heti ja sarjapaikka luovutettiin. Reipas täytti lupauksensa nostaan joukkueensa ensi yrittämällä 1968 III divisioonaan, eräänlainen urheiluteko sekini.

Vaikka RTP 20 vuotta sitten luopui kaikesta Reippaan hyväksi, se ei sittenkään kuollut kokonaan. Kun Reippaalla oli 70-luvulla nappulajalkapalloilijoita satamäärin, tarvittiin RTP:n ”apua” helpottamaan painetta nappuloiden edustustasolla, ja vuonna 1980 tuli tarve perustaa ”kakkosketju” Reippaan I-joukkueelle, eli ns. farmiseura. RTP:tä tarvittiin jälleen.

RTP:n toinen tuleminen alkoi vuonna 1980 jalkapallon karsintasarjalla, mistä heti noustiin IV divisioonaan, jossa viivytettiin vuodet 1981-1985. Viime-mainittuna vuonna noustiin III divisioonaan, missä on pelattu hienosti menestyen viisi vuotta. Ja joukkue on yhä koossa.

Jääkiekko

Jääkiekosta luovuttiin Reippaan hyväksi vuonna 1970, kun Reippaan talous bingopelin ansiosta oli kyllin vahvistunut. Muutamia vuosia myöhemmin Reipaskin luopui jääkiekosta. Sen harrastaminen oli liian kallista ja sään vuoksi kovin vaivalloista. Pahimpia vaikeuksia olivat pitkät ottelumatkat ja arktinen sää, pyryn ja pakkasen ikuinen riesa.

Jääkiekkoilu vuonna 1961 tällä paikkakunnalla oli uutta, ennen kyntämätöntä sarkaa. Ennen kuin kiekkoilu kilpaurheiluna voitiin aloittaa, sille oli saatava valaistu kaukalo, jonka rakentaminen kuului kunnalle. Kelvollisen kaukalon saaminen oli niin suuri tehtävä, että hankkeen toteuttamiseksi oli löydettävä toinenkin kilpaileva seura. Sehän löytyikin. Lapin Lukko lämpeni myös asialle ja yhdessä Lukon Antti Aho sekä RTP:n Vilho Väyrynen kävivät kaupunginjohtaja Lauri Kaijalaisen virkahuoneeseen esittelemään hanketta. Jo samana syksynä valaistu kaukalo saatiin Lapinaukealle ja niin Lukko ja RTP uranuurtajina alkoivat jalon kilvan jääkiekkoilun taitamisessa suoraan maakuntasarjassa. Myöhemmin Lappi ja RoPS tulivat mukaan leikkiin.

Itsenäisen toimintansa aikana RTP koki parhaan menestyksensä jääkiekkoilussa. Kovin korkeaan tasoon tosin ei ehditty nousta, mutta kyllä kai omalla paikkakunnalla "kotikylän kukkona" hääriäitiin ja piiriin portaassakin ihan kunnialla selvittiin. Vaikeudet suureen menestykseen olivat suuret. Jäähallin puuttuminen, kylmä arktinen sää ja pitkät matkat on ylitsepääsemätön este, ja se on ollut vaivana täällä ihan viime syksyyn saakka. Näillä leveysasteilla talvi on ankara; pyry pakkasen perästä, eli parhaana peliaikana pakkasta ja pyry, ei muuta. Pelaaminen tuossa säässä ei ole mielekäästä, siitä täällä on vahva vuosikymmenten varrella syntynyt kokemus.

Unohtamatta ketään RTP:n (myöhemmin Reippaan) suuresta kiekkoilijajoukosta, valovoimaisina tähtösinä mainittakoon veljekset Ahti ja Markus Yliriesto, lempinimiltään Rietu ja Nupi, jotka nuorina tulivat mukaan ja varttuivat miehiksi jalossa kilvasa RTP:n lipun alla. Kirkkain tähti oli Rietu. Nimet RTP ja Rietu kuuluvat niin lujasti yhteen, ettei niitä voi erottaa toisistaan silloin, kun puhutaan 1960-luvun jääkiekosta Rovaniemellä.

Reipas Uutiset 2/1991

Vilho Väyrynen

*12.3.1912

† 23.3.2000

Rovaniemen Reippaan kunniajäsen nro 2.

Martti Pirkkiö

”Syntyi ajatus lähteä kehittämään toimintaa yhä tehokkaammaksi”

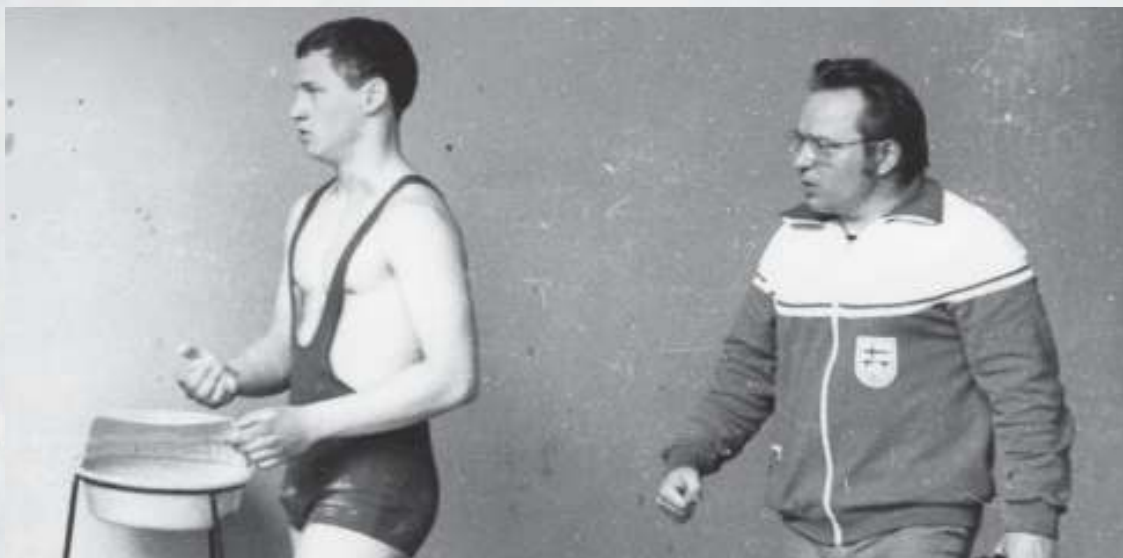
Eletään vuotta 1988, on toukokuinen perjantai-ilta. Kevät on saapunut Napapiirillekin, lumet ovat sulaneet ja auringonpaiste paljastanut talvehtineen maan. Eipähän tarvitse moneen kuukauteen tehdä lumitöitä, mutta suuren rakennuksen pihalla on vielä hiekkaa talven jäljiltä. Saattaapa vain talkkarin luuta lakaista nekin kohta pois.

Rakennuksen sisällä, Ounasvaaran koulun juhlasalissa on määrä pitää huomenna painonnostokilpailut. Luvassa on tasokas voimailutapahtuma, jollaisia Rovaniemellä on totuttu jo monena vuotena näkemään. Vuoden 1988 Rovaniemi cupin osanottajaluettelo on perinteisen mittava. Listalta löytyy hallitsevia Suomen mestareita, koko TUL:n painonnoston parhaimmisto ja tietenkin oman kylän poikina kaikki Reippaan menestyneet raudan-kesyttäjät lippulaivanaan Jaarli Pirkkiö. Tuleva olympiaedustaja, näin lajin asiantuntijat ovat ennättäneet moneen kertaan toistella.

Kansainvälistä väriä mukaan tuovat Rovaniemen ystävyyskaupungin Murmanskin ”shtangistit” sekä

tummakulmaiset nuoret bulgaaripojat, jotka edustavat kotimaassaan Burgas Tshernomoret- ja Maritsa Plovdiv-urheiluseuroja, painonnostossa kahta maailman parasta seurayksikköä. He ovat lajin supervallan huippulahjakkuuksia, tulevaisuusreserviä, joista sikäläiset valmentajat ovat rakentamassa arvokisalavojen tekijämiehiä. Eivätkä turhaa olekaan, osasta heistä tulee muutaman vuoden päästä MM-mitalisteja ja ennätysten murskaajia.

- Pitääpä laittaa vielä nämäkin paikoilleen, tuumii yksin työntouhussa oleva lyhyt, vanteran lihaksikas mies. Kisalava asettuu salin keskelle paikoilleen, samoin seinän takana olevat lämmittelylavat. Isol-

TUL:n alle 20-vuotiaiden painonnostojoukkue vieraili Neuvostoliiton Uljanovskissa toukokuussa 1984 leiri- ja kilpailumatkalla. Kuvassa Martti Pirkkiö (oik.) antamassa viimeisiä ohjeita kisanostoon marssivalle Jaarli Pirkkiölle.

la puolen myös katsomotuolit löytävät paikkansa, niin kuin tuomaripöydät, kuuluttajan ja sihteerin työskentelypaikka, kisalevyt ja -tanko, tuomari-valot, tulostaulu, numerotaulu, ylipäättään kaikki painonnostokisoissa tarvittava rekvisiitta. Aikaa ei kulu kauan ja viikkoja kisaa valmistelleen miehen otteista näkee, että hän on tottunut tekemään asioita suoraviivaisen tehokkaasti, päämäärän tuntien ja turhia sivuille vilkuilematta. Työtä ei pelätä, päinvastoin sitä suorastaan hakemalla haetaan. Muiden apuunkaan ei kannata liikaa laskea, yleensä lopputulokset jää silloin hempulinpuoleiseksi.

- Tulihan se valmiiksi, saattaa mies todeta aikaansaannostaan. Kellokin käy jo puoltayötä, on aika mennä nukkumaan. Muhkeasta avainnippusta löytyy

oikea väline, koulun ulko-ovet sulkeutuvat.

Yhteiset kisatalkoot on sovittu aloitettavaksi aamulla kello kahdeksan. Unenpöpperöisiä Reippaan painonnostoaktiiveja kerääntyy määräämäärä juhlasaliin kourallinen. He saattavat vain nähdä kaiken olevan käytännössä valmiina. Hyväriin Antti, joka muutaman tunnin päästä odottavista nostoista huolimatta on saapunut järjestämään kisapaikkaa kuntoon, kysyy naama virneessä eilisten talkoolaisten lukumäärää. Heitto on esitetty illalla touhunneelle miehelle. Vastaus on kysymättäkin kaikkien tiedossa, se on sama kuin jo monesti aiemmin.

- Olihan siellä talkoissa montakin henkilöä. Minä, Pirkkiön Martti ja Ounasvaaran koulun talonmies.

Eipä kai Rovaniemen Reippaan painonnosto olisi koskaan ilman tuollaista asennetta noussutkaan sille tasolle, missä se on viimeisten vuosikymmenten aikana ollut. Toimeen pitää tarttua ja uhrauksia on tehtävä. Asialle täytyy omistautua, myydä sille sielunsa ja laittaa itsensä kauttaaltaan likoon.

- Tuota iänikuista painonnostoa aina vaan, vuodesta toiseen, Sirkka-vaimo lausui enemmän kuin kerran.

Sitä. Martti Pirkkiö on ollut painonnoston kanssa naimisissa miltei kuuden vuosikymmenen ajan.

Rovaniemen Reippaan painonnoston luojan oma urheilu-ura alkoi kotikylällä Pelkosenniemen Saunavaarassa jo 1940-luvun lopulla. Talvisin hiihtoa ja sulan maan aikana yleisurheilua. Perinteisiä suomalaislajeja harrastettiin maaseudulla vapaa-aikana pikkupojasta lähtien. Jos sitä vapaa-aikaa vain liikeni alati lisääntyviltä kodin askareilta. Pelkosenniemen Vastuksen rivit tarjosivat kotipaikkakunnalla ensimmäisen urheiluseuran jäsenyyden.

1950-luvun Koillis-Lapissa metsätyöt toivat maanviljelyn ohella elannon maaseudun väestölle, tukisavotat olivat vielä voimissaan. Murrosikäiset pojat hakivat niistä aikuisten ohella tienestiä, kotiolut kun olivat monella hyvinkin vaatimattomat. Ensimmäisen kerran saunavaaralaisnuorukainen oli itse metsäsavotassa Kemijoki-yhtiölle vuonna 1954, 14-vuotiaana. Miehinen yhteisö piti arvossaan raskasta työtä, työn tekemistä itseisarvona. Samalla karskit jätkät ihannoivat lihasvoimaa. Ajattelumaa ilma sai maalaispojasta oivan tarttumapinnan, kiinnostus voimailuun heräsi.

- Tilasin ensimmäiset voimailuvälineet, painonnostotangon ja levyt, turenkilaiselta ilmavoimistelija Niilo Salolta. Hän oli silloin urheilun monitoimimies ja kauppa postimyynnillä eri sporttivälineitä. Vuosi oli 1956. Siitä varsinainen painonnostoura alkoi. Nosteltiin iltaisin kotitaloni kamarissa, mukana oli muitakin samanikäisiä kylänpoikia. Punnerrettiin, tempaistiin ja työnnettiin. Itse tempaisin ja vedin rinnalle saksiiin, pikkuserkkuni Erkkilän Ossi oli Saunavaaran ensimmäinen kyykkyytempaaja.

- 1950-luvun loppupuolelta aloin kulkea Möllärissä Rovaniemellä painonnostokisoissa. Koska kilpailuiden järjestäjänä täällä oli Lapin Lukko, minutkin merkittiin sen edustajaksi.

”Kokonaisuutena Reippaaseen liittymisen oli ratkaisuna oikea”

Varusmiespalveluksen suoritettuaan nuoren miehen ajatukset siirtyivät yhä useammin muuttoon isommalle paikkakunnalle, läänin keskukseseen Rovaniemelle. Mieli teki päivätöihin ja säännöllisiin ansiotöihin.

- Muutin vuoden 1963 alussa pysyvästi Rovaniemelle. Tienestit piti repiä rakennuksilta, joita olikin paikkakunnalla runsaasti. Poikamiehen liikenevä vapaa-aika meni painonnoston parissa. Lajia harrastettiin Rovaniemellä siihen aikaan kahdessakin seurassa, Lapin Lukossa ja Rovaniemen Lapissa. Lukkolaiset treenasivat Valistustalolla ja lappilaiset Työväentalolla. Lukolla oli omat harjoitusvuoronsa Valistustalolla maanantaisin, keskiviikkoisin ja per-

jantaisin. Kävin seuran jäsenenä niissä, mutta sitten tiistaisin ja torstaisin olin lappilaisten mukana harjoittelemassa Työväentalolla. He suhtautuivat toisen seuran nostajaan erittäin ystävällisesti.

- 1960-luvun kallistuksessa lopulle rovaniemelaisten painonnostajien keskuudessa syntyi ajatus lähtä kehittämään toimintaa yhä tehokkaammaksi. Lukossa lajiin suhtautuminen oli vähättelevää ja vallitsevaan tilaan oltiin yleisesti kyllästetty. Painonnostajien toiminnan pyörittämiseen ei oikein liennyt markkoja eikä jaoston johtokaan ollut tehtäviensä tasalla.

Toiveikkaat katseet suuntautuivat vuoden 1967 loppupuolella uudelleenperustettuun Rovaniemen Reippaaseen. Uusvanhassa seurassa piili mahdollisuuksia, innostus reipaslaisten keskuudessa eri urheilumuotojen harrastamiseen oli luja.

- Rovaniemeläisistä painonnostajista Risto Tamsi siirtyi Reippaaseen ensimmäisenä jo vuoden 1968 alussa, muttei varsinaisesti kuitenkaan kilpaillut vuoden aikana. Risto joka tapauksessa organisoivat alustavasti painonnostotoimintaa siten, että seuraavan vuoden alusta Reippaaseen siirtyminen ei tuottanut enää minkäänlaisia ongelmia. Kokonaisuutena Reippaaseen liittyminen oli ratkaisuna oikea, sillä seura suhtautui myötämielisesti painonnostoon. Vuoden 1969 tammikuussa Reippaan painonnostajaoston ensimmäiset jäsenet olivat sitten Tamsin Riston ja minun lisäksi Esko Mäkinen, Matti Wiik, Erkki Anttonen, Kalevi Kyntömaa ja Esko Tarsaranta. Korkalaisen Juhani oli ensimmäisten painonnostajaoston jäsenten joukossa. Nopeasti mukaan liittyi muitakin, kuten Jussi Reili ja Jouni Harju. Ryhdyin itse painonnostajaoston puheenjohtajaksi.

- Vuosi 1969 oli vielä hieman totuttelua ja opettelua jaoston sisällä, kuten toiminnan aloittamisessa aina. Harjoittelupaikaksi tuli ensin Poliisilaitoksen voimistelusalii, mutta pian siirryimme Kansantalon alaliiniin. Sekin oli painonnostotoimintaa ajatellen valittavasti melko epäkäytännöllinen. Osallistuimme Wiikin Matin ja Anttosen Erkin kanssa toki jo huhtikuussa TUK:n mestaruuskilpailuihin Järvenpäässä. Utraisen Taisto oli pääseuran puolesta mukana joukkueenjohtajana ja autokuskina. Ja toukokuussa oli vuorossa Reippaan järjestämät Pohjois-Suomen mestaruuskilpailut Rovaniemellä. Ne olivat seuran ensimmäiset isommat itse järjestämät painonnostokilpailut.

Vuoden vaihtuessa ja 1970-luvun alkaessa perään-

antamaton työ alkoi pikku hiljaa tuottaa tuloksia.

- Kilpailin itse oikeastaan vielä koko 1970-luvun. Parhaimmaksi oman painonnostouran henkilökohtaiseksi saavutukseksi jäi Pohjois-Suomen mestaruus seurajoukkueiden SM-kullan ja -hopean lisäksi. En koskaan saanut rikotuksi henkilökohtaisen Suomen mestaruuskilpailuiden tulosrajaa. Tosin siihen aikaanhan tulosrajat SM-kisoihin olivat nykypäivään verrattuna korkeammat ja taso laajempi. Punnerrus oli paras osalaji, sillä pystyin 75-kiloisissa punnertamaan 132½ kiloa. Tempaus oli heikoin, ennätys jäi 105 kiloon. Työnnössä puolestaan käsien nokkaan nousi 147½ kiloa.

- Kyllähän heti Reippaan painonnostajaoston perustamisen jälkeen aikaa ja energiaa alkoi kulumaan paljon muiden valmentamiseen ja ylipäättään toiminnan pyörittämiseen. Mutta toisaalta toiminta laajeni.

Omista valmennettavista vuoden 1970 alussa Reippaaseen liittynyt Viljo Issakainen nappasi 5. huhtikuuta Riihimäellä SM-kisojen neljännen sijan. Issakaisesta oli tullut paria kuukautta aikaisemmin Reippaan ensimmäinen SE-mies. 52-kiloisten punnerruksen ennätysnumerot olivat siirtyneet hänen nimissään 80½ kiloon Tapionkylässä 8. helmikuuta. ”Vikestä” tuli myöskin vuotta myöhemmin ensimmäinen Rovaniemen Reippaan SM-mitalisti. 8. huhtikuuta 1971 hän pokkasi 52-kiloisten SM-pronssia.

- Ensimmäinen SM-mitalisti vuonna 1971, ensimmäinen Suomen mestari Reippaan kaikki lajit huomioiden vuonna 1975. Viken mestaruus oli sinänsä suuri asia erityisesti Reippaan painonnostolle, mutta kyllä se oli sitä myös koko seuralle.

1970-luvun alkuvuosina Reippaan painonnosto vahvistui merkittävästi. Rauno Tapio tuli mukaan punavalkoisen seuratuunnuksen alle vuoden 1973 alusta, Matti Wiik ja Eeli Juotasniemi osallistuivat 1970-luvun alkupuolella Issakaisen ohella SM-kilpailuihin.

- Koossa alkoi olla jo puolen kymmenen nostajan ryhmä, joilla kaikilla oli mahdollisuuksia SM-menestykseen. Juotasniemi oli painonnoston huippulahjakkuus, jolla oli edellytyksiä vaikka mihin, mutta Suomen mestaruuskilpailuissa ei onni suosinut. Melkein joka kerran mies jäi ilman tulosta.

Todellinen piristysruiske oli Juhani Avellanin siirtyminen Reippaaseen. Muutamaa vuotta aikaisemmin kolme maailmanennätystä ja arvokisamitaleja saavuttanut maailman kärkitason nostaja edusti seuraan vuoden 1974. Kyseisen vuoden EM-kilpailuista

tuomisina oli neljäs tila. MM-nostoissa hän sijoittui puolestaan kuudenneksi.

- Ne ovat tänä päivänäkin Reippaan painonnoston parhaita kansainvälisiä saavutuksia yleisen sarjan arvokilpailuissa. Avellan edesauttoi Reippaan nousua jo nimenä, mutta toi hän myös uudenlaista valmennustietoutta ja siirsi erityisesti harjoittelun määrään ja kovuuteen liittyvän ajattelun muihin reipaslaisiin.

- Hänen tulonsa Reippaaseen oli hieman sattumaa. Avellan muutti vuoden 1974 alussa vähäksi aikaa Rovaniemelle töihin TUK:n Lapin piirin koulutusohjaajaksi ja halusi itse alkaa edustamaan seuraa. Painonnoston reissumies ”Jussi” oli, trenaili ympäri Suomea ja välillä Ruotsissakin, milloin missäkin. Suomen mestaruutta hän ei vuonna 1974 voittanut, sillä jäi tempauksessa ilman tulosta. Työnnön lajimestaruuden Jussi kyllä nappasi 90-kiloisissa 190 kilon raudoilla. Seuraavana vuonna sitten tehtiin sulassa sovussa seuranvaihto Oikaraisen Iskuun, joka sekini kuului siihen aikaan TUK:hon.

”Reippaalla on mahdollisuus kehittyä Suomen parhaaksi painonnostoseuraksi”

1970-luvun puoliväliin tultaessa Reippaan painonnostajien harjoittelupaikkakin oli ehtinyt muuttua. Poliisitalon ja Kansantalon jälkeen raudat saivat kyytiä Ounasvaaran koulun kellarissa.

- Reippaan nostajien harjoittelupaikan metsästykseseen liittyy yksi hauska tapaus, jonka tässä voi kai jo vuosikymmenten jälkeen kertoa. Suomalainen painonnosto oli aivan 1960-luvun lopussa ja 1970-luvun alussa kansainvälisessä huipussaan. Vuonna 1968 México Cityn olympialaisissa kultaa nostaneen Kaarlo Kangasniemen veli Leo oli käymässä Rovaniemellä yksi marraskuinen viikonloppu valmentelemassa tšekäläisiä painonnostajia. Hän oli silloin myös Painonnostoliiton valmennustehtävissä. Pyysin Leon luokseni kahville ja juttelimme painonnostoasioista yleisesti. Esiin nousi Reippaan nostajien harjoittelupaikka. Tiedettiin, että Poliisitalolla oli voimailutilat ja Leo ujostelemattomana toiminnan miehenä käski minut mukaan juttelemaan nimismies Kauko Haatajan tykö. Haatajalle hän esitteli itsensä pelkästään Kangasniemeksi, joka nyt oli saapunut nimismiehen kansliaan juttelemaan tämän Pirkkiön kanssa siitä, että reipaslaisille pitäisi saada harjoittelupaikka talon kellarista. Nimismies luuli Leoa Kaarloksi, kieltämättä he olivat saman-

näköisiä ja Leokin oli ollut SM-tason nostaja. Emme alkaneet oikomaan tahallisesti synnytettyä väärinkäsitystä. No, Leo edesauttoi suoralla toiminnallaan huomattavasti trenipaikan saannissa sillä erää.

- Poliisitalon ja Kansantalon jälkeen seuran nostajien harjoittelun tukikohta siirtyi Ounasvaaran koululle. Olin itse tullut valituksi koulun kiinteistöhoitajaksi vuonna 1969, rehtorin tehtäviä hoiti puolestaan Jorma Tervo. Rakennuksen autotalli oli jäänyt tyhjilleen ja senhän me otimme käyttööme Jorman suosiollisella myötävaikutuksella. Tila oli kieltämättä pieni, suihku- ja pukeutumispaikea vaatimaton, mutta toisaalta sali oli käytössämme joka päivä. Moni Reippaan juniorinostaja kävi Ounasvaaran koulua ja he harjoittelivat jopa välitunneilla. Itse asiassa siellä trenaili kymmeniä koululaisia ja joillekin kipinä lajiin jäi pysyväksi.

Ounasvaaran koulun ahtaat voimailutilat alkoivat kantaa oivaa hedelmää myös junioripuolella. Vuonna 1976 Rovaniemen Reipas osallistui ensimmäistä kertaa 17-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuihin Turussa. Seuraavana vuonna 1977 tuli jo ikäluokan Suomen mestaruuskilpailuiden joukkuevoitto.

- Turun poikien SM-kisa oli lähtölaukaus nuorten menestykselle. Nämä pojat muodostivat 1980-luvulla Reippaan nostokaartin rungon.

Vuonna 1976 tapahtui lisäksi toinenkin Rovaniemen Reippaan painonnostajien menestykseen tulevina vuosina myönteiseksi osoittautunut seikka.

- Harjoitustilat vaihtuivat Lapin urheiluopiston valmistumisen myötä sinne. Urheiluopiston rehtoriksi valitun Allan Pietilän myötämielinen asenne vaikutti kyllä asiaan. Rakennus oli valmistuessaan nykyaikainen urheilulaitos, tilat olivat riittävän väljät ja vuoroja riittävästi. Urheiluopistolla pystyttiin harrastamaan samalla muitakin urheilulajeja.

- Suomen Painonnostoliiton toiminnanjohtaja Mauri Rauvanto ja TUK:n painonnoston lajivalmentaja Sakari Puuras olivat 1970-luvun alussa lausuneet Rovaniemellä nostajien harjoitteluun tutustuessaan, että Reippaalla on mahdollisuus kehittyä Suomen parhaaksi painonnostoseuraksi. Niihin suhtauduttiin lähinnä vieraiden lausumina kohteliaisuuksina, sellaisia ajatuksia ei toiminnan alkuvaiheessa ollut kelläkään. Mutta kohteliaisuus alkoi käydä toteen, jopa suuremmissa määrin kuin lausujatkaan osasivat aavistella.

”Ajatukset ja henki oli loppuottelumenestyksen kannalta selkeä, me menemme ylöspäin ja seuraava askelma on voitto”

Suomen Painonnostoliitto päätti vuonna 1968 ryhtyä mittaamaan kotimaisten painonnostoseurojen paremmuutta seurajoukkueiden SM-kisalla. Seurajoukkueiden mestaruudesta muodostui 1970-luvun alkuun mennessä arvostettu palkinto, jonka saavuttaminen merkitsi kiistatonta paikkaa Suomen parhaana painonnostoseurana. Tämä tiedostettiin hyvin myös Rovaniemen Reippaassa ja sen ykkösjoukkue nousi vuoden 1974 lopussa seurajoukkueiden mestaruussarjaan. SM-loppuotteluun pääsi 1970-luvulla olleiden sääntöjen perusteella kolme parasta mestaruussarjan kevät- ja syyskierroksen joukkuetta. Vuonna 1975 Reipas jäi vielä mestaruussarjassa viidenneksi, vuotta myöhemmin tuloksena oli neljäs tila.

Nousu jatkui ja vuonna 1977 reipaslaiset onnistuivat lunastamaan jo loppuottelupaikan.

- Tampereella vuoden 1977 joulukuussa seurajoukkuefinaalissa palkintona oli pronssia ja Lahdessa vuoden päästä hopeaa. Ajatukset ja henki oli loppuottelumenestyksen kannalta selkeä, me menemme ylöspäin ja seuraava askelma on voitto.

Tavoite ei ollut tuulesta temmattu, sillä Rovaniemen Reippaan painonnostotallin taso oli noussut 1970-luvun aikana hurjasti.

- Tuossa vaiheessa Viljo Issakaisen ohella Rauno Tapio oli tunkeutunut sarjassaan aivan Suomen kärkeen, samoin Ari Moilasen ja Esa Alatörmäsen kehitys oli kulkenut jo SM-mitalitasoon. Vuoden 1979 alussa Reippaaseen liittyi lisäksi Markku Härkönen, mikä oli yksi ratkaisevimmista seikoista tulevien vuosien asemalle ykkösjoukkueena. He kaikki nosivat eri painoluokissa, joten asetelma oli tässä suhteessa Reippaalle mitä otollisin.

Toive seurajoukkuemestaruudesta toteutui Rovaniemellä 15. joulukuuta 1979.

- Lapin urheiluopistolla järjestetty loppuottelu päättyi Reippaan voittoon 240 $\frac{1}{2}$ kilon yhteistuloksella. Pahimpaan haastajaan Tampereen Pyrintöön eroa summautui 15 kiloa, taistelu oli siis tiukka. Henki oli silloisella joukkueella mahtava ja kultamitali kuin olympiavoitto.

Martti Pirkkiökin kuului mestaruuden voittaneeseen ryhmään. 82 $\frac{1}{2}$ -kiloisten edustajana hän auttoi seuraa 237 $\frac{1}{2}$ (100+137 $\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksen edestä. Omalle uralle se oli henkilökohtaisten saavutusten ohella kirkkain kruunu.

- Lavalta oli aika siirtyä kokonaan lavan äärelle, vaikka kokeilumielessä tuli käytyä vielä ikämiesten SM-kilpailuissa vuonna 1982.

”Oletan, että seurajoukkuekilpailun sääntöjä yritettiin räätälöidä Reippaan ylivoiman torpedoimiseksi”

Voittoisan seurajoukkuekilpailun jälkeen alkoi 1980-luku. Reippaan painonnostajat asettuivat vuosikymmenellä laajana rintamana kotimaisen painonnoston eturiviin.

- Vuosi 1980 merkitsi Reippaalle painonnostoseurana ennennäkemätöntä menestystä. 17-vuotiaiden Suomen mestareiksi taistelivat Antti Hyväri ja Mika Ollonen, 20-vuotiaiden SM-kultaa nosti Ollosen lisäksi Hannu Yli-Suvanto, 23-vuotiaiden Suomen parhaaksi sarjassaan taiteili Rauno Tolppi ja yleisen sarjan SM-kisaan osallistuttiin peräti kuuden miehen voimin, mitä ei ollut koskaan aiemmin tapahtunut. Reipas oli paras seura niin 17-, 20- kuin 23-vuotiaidenkin SM-kisoissa. Vuoden lopulla seurajoukkueiden Suomen mestaruus pystyttiin uusia, vieläpä selvällä erolla Tampereen Pyrintöön. Tällaiseen menestykseen ei ollut mikään suomalainen painonnostoseura aiemmin kyennyt. Se oli raju osoitus kokonaistasosta, siitä, mihin toiminta oli kehittynyt 10 vuoden aikana.

Vuoden 1981 huhtikuun alussa Markku Härkösestä tuli toinen reipaslainen yleisen sarjan Suomen mestari.

- Markkuhan oli 90-kiloisissa aivan Suomen ykkösnostaja jo 1970-luvun lopulla ja oli sitä melkein 1980-luvun loppuun saakka. Mestaruus tuli 1981 ja monena muunakin vuonna voitto oli täparällä. Kotkan SM-kisoissa vuonna 1983 häneltä meni aloitustyönnössä reisilihas poikki ja tällöin varma kultamitali vaihtui pitkään sairaalareissuun. Täytyy muistaa, että siihen aikaan 1970- ja 1980-luvuilla Suomen mestaruuskilpailuissa oli kolmesta viiteen potentiaalista voittajasuosikkia per sarja.

Kun Reipas onnistui vuonna 1980 voittamaan toistamiseen seurajoukkueiden Suomen mestaruuden, Suomen Painonnostoliiton johtokunta päätti alkaa

rukkaamaan mestaruuskilpailuiden sääntöjä. Aiemmin loppuottelussa piti olla nostaja jokaisessa kymmenessä painoluokassa. Nyt lukumäärä pudotettiin kahdeksaan. Vuosina 1981 ja 1983 seurajoukkuefinalisteilla sai olla kaksi alle 60-kiloista miestä, neljä alle 90-kiloista miestä ja kaksi yli 90-kiloista miestä. Vuonna 1982 Reippaan jälleen voittaessa joukkueen kriteerinä oli kaksi alle 60-kiloista miestä (joiden täytyi olla eri painoluokissa), nostaja sarjoissa 67½ kiloa, 75 kiloa, 82½ kiloa ja 90 kiloa sekä kaksi nostajaa sarjoissa 100- yli 110 kiloa, molemmat eri painoluokissa. Tätä käytäntöä jatkettiin 1990-luvulle saakka.

Vuosien 1981 ja 1983 kriteerit olivat kuin tehty Tampereen Pyrinnön, mutta etenkin tuolloin kovassa vedossa olleen Taisto Kuivasen valmentaman Imatran Jyskeen nostajamateriaalille. Molemmat olivat SPNL:n seuroja.

- Kokoonpanokriteerit muuttuivat tosiaan 1980-luvun alussa vuosittain. Oletan, että seurajoukkuekilpailun sääntöjä yritettiin räätälöidä Reippaan ylivoiman torpedoimiseksi.

Imatran Jyske ja Tampereen Pyrintö kävivät vuosina 1981 ja 1983 tiukat taistelut seurajoukkueestaruudesta. Molemmilla kerroilla imatralaiset vetivät pitemmän korren. Noina vuosina Reipas sijoittui finaalissa kolmanneksi ja neljänneksi. Sen sijaan Reipas oli murskaavan ylivoimainen vuoden 1982 loppuottelussa ja tekikin yhteiskilojen ennätysnumerot 2117½ kiloa.

”Yhdeksän mestaruuden voittoputki on historiallinen. Epäilen, ettei kukaan enää pysty vastaavaan”

1980-luvun puoliväliin tultaessa Reippaan painonnostajat olivat betonoineet asemansa kotimaisen painonnostoelämän kärjessä. Vankka ja tiivis yhteishenki oli muodostunut rovaniemeläisten tavaramerkiksi. Etelän painonnostoseurojen edustajat sitä ihmettelivät suurenkin ääneen, eräät myös kadehtivat. Saumaton yhteen hiileen puhaltaminen oli voimavarana ensiarvoisen tärkeä. Liioittelematta voi sanoa senkin, että toiminnan vetäjän henkilökohtainen asenne ja edesottamukset vain lujittivat joukon yhteenkuuluvuutta. Parhaimpana osoituksena tiivistä yhteishengestä, reipaslaisuudesta, oli seurajoukkueiden SM-kulta yhdeksän kertaa peräkkäin vuosina 1984-1992.

- Reipas oli 1980-luvun puolivälistä lähtien seurajoukkuefinaalissa ylivoimainen. Yhdeksän mestaruuden voittoputki on historiallinen. Epäilen, ettei kukaan enää pysty vastaavaan. Ei painonnostossa eikä missään muussakaan urheilulajissa.

1980-luvulla Reipas ei silti järjestänyt seurajoukkuefinaaleita lukuun ottamatta muita SM-tason kilpailuita. Tähän oli omat syynsä. Vuonna 1979 alkanut yhteistyö Rovaniemen ystävyyskaupungin Murmanskin painonnostajien kanssa poiki kutsuja kilpailuihin itäisen naapurin pohjoiseen satamakuntaan. Urheilijavaihto toimi toisinkin päin. Etupäässä Pohjoisen laivaston painonnostojoukkueesta koostunut murmanskilaisryhmä tuli vuosittain Reippaan vieraksi. Näiden Rovaniemi-Murmansk-ystävyysskilpailuiden pohjalta syntyi Rovaniemi cup, jotka pidettiin ensimmäistä kertaa vuonna 1983.

- Rovaniemi cup oli Reippaan järjestämänä 1980-luvun huippukisa. Useana vuotena nostajia oli kotimaisen kärkikaartin lisäksi paitsi Murmanskista, myös Bulgariasta sekä Ruotsista. Monta kertaa cup oli kovatasoisempi kuin esimerkiksi yleisen sarjan SM-kilpailut.

1980-luvun kuluessa vanhin poika Jaarli alkoi nousta kansalliselle kärkitasolle ja edustustehtäviin. Vuonna 1985 oli vuorossa ensimmäiset MM-kisat sekä alle 20-vuotiaissa että yleisessä sarjassa. Vuoden 1986 maaliskuussa Oulusta tuli ensimmäinen SM-kulta.

- Jaarlin Suomen mestaruus oli Reippaan kolmas Issakaisen ja Härkösen jälkeen. Nostajamateriaali oli laajan tasokas, mutta tosiaan SM-kultaan ei ollut aiemmin näitä lukuun ottamatta muut kyenneet. 1980-luvulla voiton avaimia kylläkin pitivät eri kerroilla työnnössä käsissään niin Rauno Tapio, Rauno Tolppi, Ari Moilanen kuin vähän myöhemmin myös Antti Hyväri ja Seppo Hepo-oja. Ja edustustehtävissä olivat lisäksi käyneet nuorissa muun muassa Hannu Yli-Suvanto ja Mika Ollonen, jotka olivat huippulahjakkuuksia.

- Jaarlin olympialaisiin pääsy vuonna 1988 oli mahtava asia ja palkinto monen vuoden pitkäjänteisestä työstä.

”Vuodesta 1995 alkoi uusi tuleminen”

Rovaniemen Reippaan painonnosto koki vuoden 1992 jälkeen kovia. Asema Suomen painonnoston ykkösenä romuttui väliaikaisesti.

- Vuosien 1993 ja 1994 lama oli raju. Se johtui pit-

kähti siitä, että moni 1980-luvun Reippaan nostajista lopetti uransa samaan aikaan. Samalla seura putosi Suomen terävimmästä kärjestä.

Muutoksia alkoi näkymään kuitenkin parin vuoden jälkeen.

- Vuodesta 1995 alkoi uusi tuleminen. Jaarli voitti Suomen mestaruuden, kuten Reippaseen liittynyt Kari Lainekin. Samoin seurajoukkuefinaalin voitto oli tosiasia kahden kuivan vuoden jälkeen. Ja nuorin poika Benjamin voitti 16-vuotiaiden Euroopan mestaruuden.

Reippaan painonnostolle sattui samana vuonna toinenkin suuri asia, joka kääntyi lopulta voitoksi. Allan Pietilä oli toiminut Lapin urheiluopiston rehtorina sen perustamisesta lähtien. ”Allu” siirtyi eläkkeelle vuonna 1994 ja hänen tilalleen tuli uusi rehtori. Seuran painonnostajat saivat tuntea tuulenmuutoksen nahoissaan.

- Suoraan sanottuna Reippaan painonnostajat ajamalla ajettiin ulos Urheiluopistolta muuttuneen johdon taholta. Perustelut tuntuivat jo silloin varsin heppoisilta ja ovat myöhemmin osoittautuneet täysin paikkansapitämättömiksi. Kiitos Rovaniemen kaupungin silloisen liikuntatoimenjohtajankin avun, saimme treenipaikan Kairatieltä.

Kairatie 54:ään perustettiin Kuntosali Reipas, jossa oli painonnosto- ja voimainostovälineiden ohella monipuolinen kuntosalivälineistö.

- Kairatiellä painonnostajaoston toiminta oli kuitenkin ensisijaista emmekä olisi selviytyneet silloisista vuokra- tai muistakaan kuluista ilman kaupungin antamaan avustusta. Tuntuu hullunkuriselta, että vuonna 1995 ankarana laman puristuksessa kaupungin myöntämä vuokra- ja liikuntapaikka-avustus oli selvästi suurempi kuin nykyään.

Kuntosali Reippaan jokapäiväisestä toiminnasta vastasi vuodesta 1995 lähtien Antti Hyväri. Hyväri toimi myös 1990-luvun lopulla useiden reipaslaisnostajien henkilökohtaisena valmentajana.

- Antti otti vastuun eikä ihan vähää ottanutkaan. Hän pyöritti salia itseään ja työtunteja säästämättä. Tehtävä osoittautui varsinkin vuonna 2000 Marjamatkaan 2:een siirtymisen jälkeen erittäin hankalaksi ja vastuulliseksi. Kokonaistaakkaa on vaikea kuvitella, vaikka toiminnassa olin itsekkin omalta osaltani mukana ja sitä läheltä seurasin.

- Vuonna 2000 uuteen tilaan muuttamisen taustalla oli se, että kaupungin antama vuokra-avustus pieneni huomattavasti. Eräät mukana olevista seu-

ran toimijoista ostivat vanhan kaupan kiinteistön ja perustivat kiinteistöosaakeyhtiö Marjamatka 2:n. He ottivat rakennuksen ostoa varten lainan yksityiseltä taholta. Marjamatka oli kiinteistönä toimiva myös erilaisten kisojen järjestämisessä ja siellä organisoitiin muun muassa peruskoululaisten, 20- ja 23-vuotiaiden sekä seurajoukkueiden SM-kilpailut.

1990-luvun puolivälistä lähtien Rovaniemen Reipas nousi takaisin suomalaisen painonnoston kärkseuraksi.

- 1990-luvun loppu oli jälleen huippuaikaa. Väki aktivoitui uuden salin myötä ja monet lahjakkaat juniorit, kuten Ali Oksala ja Benjamin Pirkkiö, kasvoivat suuriin mittoihin.

- Vuonna 1997 Reipas järjesti ensimmäistä kertaa yleisen sarjan SM-kilpailut. Ne olivat suuret kisat seuran mittakaavassa ja menestystäkin tuli runsaasti. Niin Jaarli, Samuli kuin Benjamin Pirkkiökin voittivat omat painoluokkansa. Samalla SM-kisa oli 90-vuotiaan yleisseuran juhlatapahtuma.

”2000-luvun ensimmäisenä vuosikymmenenä urheilullinen taso säilyi muista vaikeuksista huolimatta vähintään hyvänä”

Uudella vuosituhanella Reippaan painonnoston harjoittelupaikka Kuntosali Reipas Marjamatka 2:ssa osoittautui taloudellisesti kannattamattomaksi. Lähes vuosittainen kiinteiden kustannusten nousu ja Rovaniemen liikuntatoimen antamien avustusten pieneneminen verrattuna salista saataviin tuottoihin johti kestävämpään tilanteeseen.

- Toiminta meni 2000-luvun kuluessa pahasti tappiolliseksi ja täytyi alkaa hakemaan muita ratkaisuja. Vuoden 2007 päätteeksi siirryttiin uudestaan Heikki Keskitalon johtamalle Urheiluopistolle, jonka johdolla talo oli muuttunut jälleen painonnostomyönteiseksi. Nykyinen ratkaisu on osoittautunut siitä lähtien, sanoisinko riittävän, toimivaksi.

Vaikka harjoittelupaikkakysymys sekä muut vastoinkäymiset huolettivatkin vuosien saatossa reipaslaisia, seuran nimi pysyi Suomen painonnostoken-
tän eturivissä.

- 2000-luvun ensimmäisenä vuosikymmenenä urheilullinen taso säilyi muista vaikeuksista huolimatta vähintään hyvänä. Tänä päivänä meillä on Suomen mestareita ja etenkin nuoret nostajat ovat työntyneet parrasvaloihin. Valitettavasti kotimainen painonnos-

to on keskittynyt vain joillekin paikkakunnille eikä tulostaso ole sitä, mitä se oli 20-30-vuotta sitten.

”Lähinnä jalkapallojaoston osalta menokäytäntö äityi tietyssä vaiheessa holtittomaksi”

Martti Pirkkiö on ollut painonnoston lisäksi tiivistä mukana koko Rovaniemen Reippaan kohtaloissa 1960-luvun lopulta lähtien. Yleisseuran johtokunnassa Reippaan kunniajäsenen numero 12 oli ensimmäisen kerran jo painonnostojaoston perustamisvuonna 1969.

- En tuntenut urheilujärjestötoimintaa millään tavoin, kun tulin painonnostajana Reippaaseen. Eikä minulla ollut silloin alussa mitään käsitystä esimerkiksi siitä, että Reipas oli TUK:n jäsen seura. Asiat kuitenkin tulivat tutuksi hyvin nopeasti. Ymmärrys urheiluseuran pyörittämiseen ja laajemmin urheilun järjestötoimintaan kasvoivat kohisten.

Yleisseura kasvoi 1960-luvun lopun ja 1970-luvun alun kiihkeinä ja työntäyteisinä vuosina huomattavasti. Samalla alettiin luomaan Reippaan taloudellista kivijalkaa.

- Tuolloin yleisseurassa tapahtuneet toimet ja taloudellisen perustan luominen olivat osaltaan edellytyksenä myös painonnostotoiminnan kehittämiseksi. Se on kiistaton tosiasia. Talouden kohentamiseen liittyvät manööverit taas kytkeytyivät ennen muuta yleisseuran laajenemiseen, joka vaati satsauksia. Veijo Kallio yhdessä Osmo Pähdin kanssa olivat tekijämiehiä ja he ideoivat bingotoimintaa. Siihen Reipas lähtikin johtokunnan suosituksella. Samalla Kallion Veijo ryhtyi vuonna 1972 päätoimiseksi seuran toiminnanjohtajaksi, tätä ennen hän oli ollut Kultra-Nopasella töissä.

- Rova-Bingo osoittautui alussa kultakaivokseksi. Täytyy ihmetellä, miten kaikki menikin silloin taloudellisen voiton osalta niin hyvin. Voittojen avulla pääseura pystyi toteuttamaan jaostojen osalta kaikki kohtuulliset kustannukset. Myös omaisuutta hankittiin kiinteistöjen muodossa.

Lihavilla vuosilla on taipumus päätyä jossain vaiheessa.

- 1980-lukukin oli puoliväliin saakka vielä taloudellisesti mukiinmenevää aikaa. Lama iski Reippaaseen kuitenkin jo hieman etuajassa 1980-luvun loppupuolella.

Martti Pirkkiöllä on selvä käsitys Reippaan talous-

tilanteen silloisesta huononemisesta.

- Lähinnä jalkapallojaoston osalta menokäytäntö äityi tietyssä vaiheessa holtittomaksi. Hommaan ei tahtonut löytyä minkäänlaista kontrollia. Taloudellisten rasitteiden peittämiseksi hyvinä vuosina hankittua omaisuutta piti myydä ja vieläpä ottaa lainaa.

- Jos tällaista vertausta voi käyttää, niin seuraseuran kulujen osalta joukkuelajit ovat yksilölajeihin verrattuna isovatsaisia syöppöjä. Maksettavista määrärahoista syntyy monijaoksisen seuran sisälle väistämättä jonkinasteista kitkaa. Reippaassa joukkuelajien nokkamiehet eivät aina ymmärtäneet eivätkä minun nähdäkseni halunneetkaan ymmärtää vaatimuksissaan kokonaisuutta ja tasapuolisuutta. Kyllä seuran vuosikokouksissa käytiin kiivaitakin keskustelua potin jakamisesta. Lisäksi johtokunnan henkilövalintojen osalta esiintyi monta kertaa junttausta.

Yleisseuran johto saa sen sijaan kiitosta, samoin ”aidot reipaslaiset” henkilöt.

- Reippaan puheenjohtajat ovat kuitenkin aina toimineet tasapuolisesti jaostoja kohtaan, myös seuraseuran aikana. Niin Jorma Tervo, Valto Lehmuskoski, Mauri Paasilinna, Sulo Paksuniemi kuin Esko Riepulakin. Eskon puheenjohtajauran alkuun sattui suuri murros, jossa jalkapallo eriytyi omaksi seuraksi.

- Mikäli puhutaan pyyteettömistä reipaslaisista, niin Veijo Kallio oli taloudellisen toiminnan promoottori ja laittoi bingoasiassa itsensä likoon. Osmo Pähti on puolestaan tehnyt vuosikymmenten mittaisen työn Reippaan eteen. Alkuaikojen kantavia voimia olivat myös Eino Ylitapio ja Taisto Utriainen, tämän nykyisen Reippaan toiminnan virittäjä. Samoin Juhani Lahti on jäänyt mieleen.

”TUL:n painonnostotoiminta oli 1980-luvulla järjestetty erittäin hyvin”

Painonnostojaoston ja Reippaan yleisseuran asioiden hoitaminen ei ole ollut Martti Pirkkiön ainoita harrastuksia. Miehestä on ollut moneksi. Hän toimi vastaperustetun TUK:n Lapin piirin sihteerinä ottopohjalta vuosina 1972-1975, TUK:n painonnostojaoston jäsenenä vuosina 1971-1978 sekä valmennusvaliokunnan puheenjohtajana vuosina 1974-1978. Ansoistaan hän sai Jorma Tervon ohella ainoana reipaslaisena TUK:n kultaisen ansiomerkin.

Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton toiminta ajettiin alas vuoden 1978 jälkeen ja Reipas liittyi

monen muun työväen urheiluseuran tavoin takaisin TUL:oon vuodenvaihteessa 1978-1979.

- Suhtauduin myönteisesti TUK:n ja TUL:n neuvotteluihin yhteistoiminnosta 1970-luvun loppupuolella.

1980-luku oli TUL:n painonnoston kulta-aikaa. Martti Pirkkiö kuului uudistuneen TUL:on painonnostojaoston johtokuntaan vuosina 1982-1993 ja oli valmennusvaliokunnan puheenjohtajana kymmenvuotiskauden 1983-1993.

- TUL:n painonnostotoiminta oli 1980-luvulla järjestetty erittäin hyvin ja keskusjärjestön antama taloudellinen tuki jaostolle oli varsin kohtuullista. TUL:llä oli yhteistoimintasopimukset Bulgarian ja Neuvostoliiton urheilijoiden ammattiliiton Profsportin kanssa. Tämä yhteistyö oli painonnostajille erittäin hyödyllistä. Suurta roolia 1980-luvun TUL:n painonnoston nousussa näytteli päävalmentaja Kauko Kangasniemi, joka oli kaikin puolin asiansa osaava ammattimies. Tietysti sellaiset henkilöt kuin Ahti Hämäläinen, Ahti Kinnunen sekä Raimo Laine olivat niin ikään edesauttamassa TUL:n painonnostojaostossa toiminnan kasvua. Samoin lajipäällikkö Juhani Juoksukangas oli liiton toimistossa mies paikallaan.

- Tammikuussa 1994 tapahtui sitten TUL:n painonnostojaoston ja Suomen Painonnostoliiton yhdistyminen saman katon alle. Olin mukana näissä neuvotteluissa, joita TUL:n puolelta veti keskusjärjestön puheenjohtaja Matti Ahde. Toivottiin, että painonnoston yhdistyminen saattaa lajia riivaavat talousasiat paremmalle tolalle. Toiveissa kuitenkin petyttiin. En osaa sanoa, miksi näin kävi, mutta tässä suhteessa yhdistyminen oli suuri pettymys.

Pirkkiölle on kertynyt kokemusta myös Suomen Painonnostoliiton luottamustehtävistä, vaikka vuosina 1979-1993 Työväen Urheiluliiton jäsenseurojen henkilöt eivät voineetkaan osallistua erikoisliittojen päätöksentekoon. Johtokunnassa hän toimi 1972-1976, uudelleen 1994-1995 sekä myös vuosina 2002-2003. Vuonna 2003 hän oli SPNL:n varapuheenjohtaja.

- Rovaniemen Reippaan ja Suomen Painonnostoliiton suhde oli TUK-jäsenyyden aikaan 1970-luvulla lämmin ja toimiva. Vuosina 1973-1980 SPNL:n puheenjohtajana toiminut Mauri Rauvan to antoikin moneen otteeseen seurasta myönteisiä lausuntoja. Myöhemmin 1980-luvulla, kun Reipas liittyi TUL:oon, alkoivat erimielisyydet, vaikka periaatteessa liittotasolla TUL:n painonnostojaoston ja SPNL:n välit olivatkin minun mielestä tyydyttävät.

Yksittäisten henkilöiden suhteen ei aina voinut sanoa samaa.

- Kansainvälisissä kilpailuissa olin Suomen Painonnostoliiton valmentajana vuonna 1974 Itä-Saksan Meissenissä ”Sinisen miekan” turnauksessa sekä vuoden 1978 EM-kilpailuissa Tshekkoslovakian Havirovissa. 1980-luvun alussa TUL:n aloitettua voimakkaan painonnostovaihdon Profsportin ja bulgarialaisten kanssa kisa- ja leirimatkoja kertyi näihin maihin runsaasti. Toimin niissä monta kertaa joko valmentajana tai joukkueenjohtajana.

Painonnoston seuratoiminta-, valmennus- ja luottamustehtävien lisäksi Pirkkiöllä on Kansainvälisen I-luokan tuomarikortti.

- Suurin kansainvälinen kilpailu, jossa olin teknisenä toimihenkilönä, oli vuoden 1998 MM-kilpailut Lahdessa. Tällöin toimin monessa painoluokassa kilpailuiden pöytäkirjasihteerinä.

Moni Rovaniemen Reippaan aktiiveista on vuosikymmenten saatossa halunnut vaikuttaa kunnalliseen päätöksentekoon etenkin paikkakunnan urheiluasioissa. Martti Pirkkiö toimi Rovaniemen liikuntalautakunnan varapuheenjohtajana vaalikauden 1977-1980.

- 1970-luvun lopulla olimme avaamassa Rovaniemen ja Murmanskin välistä urheiluyhteistyötä ja se toteutuikin joidenkin lajien osalta. Yhteistyö lähti siitä, kun murmanskilainen urheiludelegaatio oli palaamassa Luulajasta Rovaniemen kautta takaisin Neuvostoliittoon. He esittivät Rovaniemen kaupungille kutsun tulla neuvottelemaan urheiluun liittyvästä vaihdosta ystävyyskaupunkien kesken. Teimme sitten kolmistaan liikuntalautakunnan puheenjohtajan Esko Kähkösen ja liikuntatoimenjohtaja Ensio Salomaan kanssa matkan Murmanskiin. Päänavaus kannatti, yhteistyö osoittautui kiinnostavaksi ja etenkin painonnoston osalta se oli aktiivista sekä molempia osapuolia hyödyttävää. Nyrkkeilyssä se on jatkunut nykypäivään saakka.

- Olen ollut 1970- ja 1980-lukujen taitteesta lähtien venäläisten urheiluihmisten kanssa paljonkin tekemisissä. Opettelin tuolloin kielen ja taidosta on ollut sittemmin huomattavaa hyötyä. Erilainen kulttuuri ja poikkeavat toimintatavat avarsivat maailmankatsomusta.

Murmanskin alueen urheilutoimenjohtajana toimi 1970-luvulta 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen loppupuolelle saakka Vjatsheslav Nemkin, itsekin kilpapistäjä.

- Nemkin oli oma persoonansa. Hän oli myös Rovaniemen kaupunginjohtaja Matti Pelttarin tuttava. Toimin useita kertoja tulkkina Pelttarin ja Nemkinin välisissä neuvotteluissa. Tietenkin kaupunginhallintoon syntyi sitä kautta yhteyksiä, jotka hyödyttivät muun muassa kilpailuiden järjestämiseen liittyvissä asioissa.

- Urheiluasioiden ohella vuosikymmenten saatossa lähellä sydäntä olivat ammattiyhdistysasiat Kuntalan ammattiliiton KTV:n paikallisessa osastossa sekä toiminta Työväen sivistysliiton Rovaniemen alueen johtokunnassa.

”Mielestäni Reippaan nykyinen toimintamalli on sopivin ratkaisu”

Martti Pirkkiö ja Rovaniemen Reippaan painonnosto ovat kulkeneet käsi kädessä jo yli neljä vuosikymmentä. Mukaan on mahtunut ankaraa seuratyötä, toiminnan vetämistä, mittaavaa menestystä ja erinomaisia saavutuksia, vastoinkäymisiä, kymmenien nostajien opastusta, ylipäättään kaikkea painonnostoon liittyvää. Rovaniemen sijainti pohjoisessa on merkinnyt ylimääräisiä matkapäiviä yleensä Etelä-Suomessa oleviin kilpailu- ja leiritapahtumiin sekä toisaalta useimpia suomalaisia painonnostoseuroja runsaampaa taloudellista panostusta niiden toteuttamiseen.

- Rovaniemen Reippaan painonnosto on todistanut, että vapaaehtoistoiminnalla voi edetä lähes mihin vain. Tosin yhteiskunta on muuttunut, kuten ihmisten asenteet. Nykyisin vaaditaan korvausta lähes joka asiasta eikä talkootoiminta ole muodissa. Emme pysty tarjoamaan nostajillemme edes puoliammattilaisuuden mahdollistavaa tukea, ei siihen pysty käytännössä mikään muukaan suomalainen painonnostoseura. Varsinkaan, kun yhteiskunnan apu on laskussa kaiken aikaa. Samoin, mikäli asiat ovat yksien ja samojen henkilöiden harteilla vuosia, vuosikymmeniä, tilanne muuttuu kestäättömäksi.

- Minulta on usein kysytty, mikä on Rovaniemen Reippaan painonnoston tulevaisuus. Selvisimme 1990-luvun alkupuolen erittäin hankalasta tilanteesta ja selvisimme myös 2000-luvulla ensimmäisellä vuosikymmenellä ilmenneistä valitettavan monitahoisista ja vakavista ongelmista. Sanotaanko siis

näin. Ei ole syytä epäillä, etteivätkö miehet olisi edelleenkin rautaa ja ettemmekö pystyisi nykäusemään menestykseen liittyvät kysymysmerkit suoriksi uuden vuosituhannenkin edetessä.

Pirkkiöllä on näkemys myös koko Rovaniemen Reippaan tulevien vuosien toiminnalle.

- Nykyisin en tietenkään ole yhtä aktiivisesti pääseuran toiminnassa, mutta joissakin tapahtumissa tulee oltua mukana, kuten vuosikokouksissa. Mielestäni Reippaan nykyinen toimintamalli on sopivin ratkaisu.

Martti Pirkkiö

*** 8.1.1940**

Rovaniemen Reippaan

kunniajäsen nro 12

Rovaniemen Reippaan

kultainen ansiomerkki nro 5

Martti Kylmäniemi

”Seuran väreissä olleet linja-autot herättivät huomiota”

Moneen sataan jäseneseen yltäneen yleisseuran toiminta on kysynyt huomattavia resursseja. Ensimmäisenä tulee tietenkin mieleen taloudellisten resurssien riittävyys. Kaikkea ei voi laskea korvauseriaatteelle ja kun urheilusta on kysymys, aika ajoin ja säännöllisesti on osallistuttava myöskin kilpailuihin, otteluihin ja turnauksiin. Yleensä Rovaniemeltä on pitkä matka joka paikkaan, ja varsinkin takavuosikymmeninä, kun Reippaan lajivalikoimaan kuuluivat myös palloilulajit, pelireissuille ja muihin urheilutapahtumiin lähtijöitä oli kymmenittäin. Kustannustehokkaimmin matkat taittuivat Reippaan omistukseen hankituilla omilla linja-autoilla. Niihin tarvittiin asiansa osaavia ja päteviä kuskeja. Tuhansia ja taas tuhansia kilometrejä kotimaisia ja joskus jopa ulkomaisia teitä Rovaniemen Reippaan linja-autojen ratissa on sompaillut Martti Kylmäniemi, Reippaan kunniajäsen numero neljä.

Näistä reissuista kerrottavana olisi varmasti jokaisella kymmenittäin tarinoita. Mieleen ne varmasti ovat jääneet niin Reippaan eri palloilujoukkueiden jäsenille, matkassa etenkin nuorempien ryhmien osalta olleille vanhemmille ja tietenkin valmentajille, joukkueiden huoltajille sekä itse kuljettajille. Ratin takana seuraa palveltiin ilman palkkaa, intohimosta Reipasta kohtaan.

- Homma oli täysin vapaaehtoista talkootoimintaa, ei siitä kukaan kuski saanut korvausta. Kyllä touhu lähti sydäimestä. Ennen yritettiin kaikin konstin saada seura pysymään pystyssä, talkootoiminta oli vireää. Se oli kerta kaikkiaan mukavaa aikaa.

Martti Kylmäniemen oma Reippaaseen liittyminen tapahtui jalkapallon kautta.

- Sääskilahden Esko oli 1960-luvun lopulla Reippaan nappulajalkapallon vetäjänä ja hän houkutteli minutkin toimintaan mukaan, kun omat poikani ryhtyivät pelaamaan seuran riveissä.

Pian tuleva kunniajäsen tempautui mukaan toimintaan miltei jokapäiväisesti. Leipätyö Postin palveluksessa linja-autonkuljettajana oli mitä sopivin pohja 1960- ja 1970-lukujen taitteessa seuralle hankittujen bussien ajamiseen. Työ ja vapaa-aika kului-

vat samansuuntaisen tekemisen parissa.

- Yleensä reissuja oli yhdelle paikkakunnalle viikonloppuisin, mutta joskus jalkapalloilijoilla oli otteluita viikollakin. Pelireissuille kuskeiksi lähtivät ne, jotka sattuiivat olemaan vapaapäivillä varsinaisesta leipätyöstä. Mikäli en itse ehtinyt jostain syystä mukaan, kysyin aina joltakin mahdollisuutta lähteä.

- Koko perheen yhteinen harrastus 1970-luvun alun vuosina meillä oli Reippaan uintitoimintaan osallistuminen. Monta kertaa otin Saarenkylästä, jossa asuin, porukkaa uintitreeneihin kyytiin ja kuskasin heitä uimahallille. Auton lasit olivat tulomatalla huurussa, sen muistan. Tätä hommaa tehtiin monta vuotta, mutta enemmän aktiivisuus itselläni suuntautui tosiaan omien poikieni kautta jalkapallon pariin.

”Pojat käyttäytyivät matkoilla asiallisesti, minkäänlaisia ylilyöntejä ei tapahtunut”

Parhaimmillaan 1970-luvun puolivälissä Reippaalla oli omistuksessaan yhtä aikaa kolme linja-autoa, Liikenne Niemelältä käytettynä ostettu Volvo sekä

kaksi Vanajan Ajokkia, vanhoja Postin kulkupelejä.
- Kestäviä vehkeitä sinänsä. Reippaan kuljetustoiminta alkoi, kun seura osti toisen noista Vanajoista Postilta. Seuran väreissä olleet linja-autot herättivät huomiota sekä matkoilla että paikallisesti. Niitä säilytettiin Rovaniemellä pääsääntöisesti Kansantalon pihalla.

Kansantalon pihamaa oli yleensä bussien huoltoaluetta. Rakennus oli myöskin useimmiten matkojen aloituspiste.

- Remontteja busseihin tehtiin Kansantalon pihalla, vaihdelaatikkoja ja mäntiä vaihdettiin, moottoreita auottiin ja muuta vastaavaa. Minä olin siinä mukana melkeinpä jokaisessa huollossa. Kumman hyvin ne pelasivat eikä tielle jääntejä käytännössä tapahtunut, vaikka kilometrejä tuli ja autot olivat jo ikään-tyneitä. Yhdellä reissulla bensapumppu meni rikki, mutta sekin korjattiin paikanpäällä. Pikkuremonttia toki joutui aina välillä linjureihin tekemään, mutta korjaustaitoa oli riittämiin eikä sormi mennyt missään tilanteessa suuhun

- Reissuihin tosiaan lähdeittiinkin yleensä sieltä ja joissain tapauksissa Rova-Bingon edestä. Ennen lähtöä järjestettiin matkapalavereita. Olihan reissuille aina oma organisointinsa, kun porukkaa oli lähdössä mukaan runsaasti, pelaajien lisäksi lasten ja nuorten vanhempia. Junioreiden kanssa majoitimme turnauksissa usein kouluille.

Erään kerran matkalle lähtö ei meinannut toteutua ollenkaan.

- Yhden auton kohdalla oli käydä katsastuksessa köpelösti. Ajoin linkkurin aamulla konttorille, mutta vuorossa ollut mies ei päästänytkaan ajoneuvoa katsastuksesta läpi. Siinä yksilössä jarruvalot olivat tavallista passiivisemmat eivätkä reagoineet heti, kun jalka siirtyi polkimelle. Valot olivat olleet jo alkujaan sellaiset, vaikkei jarrujen tehossa sinänsä ollut mitään vialla.

- No, hylsyhän siitä ensin tuli ja hätä käteen, sillä seuraavana päivänä autolla oli määrä lähteä pelireissulle. Muut seuran bussit eivät olleet sillä hetkellä käytettävissä. Menin pohtimaan Kallion Veijon kanssa hankalaa tilannetta Reippaan toimistolle, mutta Haposen Oiva sattui juuri olemaan käymässä siellä. Hän soitti katsastuskonttorille ja selitti katsastusmiehet hyvin tuntevana heille autoyksilön vaiheet. Ja ajolupakin sitten heltisi.

Matkat ulottuivat ympäri Suomea.

- Turussa käytiin nappulajalkapallokisoissa, Helsin-

gissä samoin. Lauri Girsén oli heidän valmentajana silloin 1970-luvun puolivälissä. Täytyy sanoa, että Reippaan nappulajalkapallotoiminta oli 1970-luvulla erittäin laajaa, poikia oli mukana satoja. Seura oli tässä suhteessa aivan ylivoimainen ja menestystäkin tuli mukavasti. Saarenkylästä oli paljon poikia, samoin keskustasta. Entisiä Reippaan junioreita, nyt jo aikamiehiä, tulee harva se päivä vastaan kaupungilla. Kyllä ne minut muistavat. Itselläni kaikkien nimet eivät kyllä tule aina mieleen.

- Jalkapallon ykkösjoukkueen kanssa teimme linja-autoilla myös muutaman seuran kustantaman palkintomatkan pääsystä ylempään divisioonaan. Yksi niistä ulottui Varsovaan, toinen silloiseen Leningradiin. Lisäksi kerran olin mukana jalkapalloilijoiden palkkiomatalla Playa de Inglesissä Kanarialla. Se matka tosin tehtiin lentämällä.

Välimatkat saattoivat olla pitkiä ja ajokilometrejä kertyä samalla reissulla runsaasti.

- Kerran veimme Turkuun yhden Reippaan porukan ja lähdimme saman tien hakemaan vielä toista linja-autolastillista Rovaniemeltä. Meitä oli kaksi kuskia, toinen taisi olla Pistokosken Jouko, jonka kanssa ajoimme vuorotellen. Autoissa oli nimittäin takana patjat, joissa pelaajat ja mahdollinen vaihtokuski saattoivat vetää välillä sikeitä.

- Hurjin tekemäni yhtämittainen reissu ratin takana oli, kun lähdin aamuyöllä Ivalosta ja Rovaniemeltä lähdimme sitten saman tien Mikkeliin Reippaan porukan kanssa. Jälkeenpäin ihmetyttää, miten sitä jaksoi sellaista savottaa.

Vaikka matkoja kertyikin vuosien aikana kymmeniä ja taas kymmeniä, Kylmäniemen Martti ei toki ollut ainoa Reippaan bussien ohjaimissa viihtynyt kuljettaja.

- Lahden Juhani, Pistokosken Jouko ja Kantolan Martti olivat etupäässä muita bussien ohjaajia. Aatu Koskeniemikin oli jonkin aikaa. Kuljettajat olivat pääsääntöisesti Postin palveluksessa. Oma poikani Ristokin viihtyi kortin saatuaan Reippaan linja-autojen ratissa.

Jalkapalloilijat olivat suurin kuljetettavien ryhmä. Mutta oli Martilla vuosien varrella keikkoja muidenkin Reippaan urheilulajien edustajien kanssa.

- Lentopalloilijat olivat myös melko tiiviisti kuljetuspalveluiden käyttäjiä. Pelireissut olivat tosin lyhyempiä kuin jalkapalloilijoilla. Heidän puoleltaan mieleen on jäänyt Kurvisen Kauko ja Jeskasen Jorma. Nyrkkeilijöiden kanssa tehtiin myöskin reis-

suja, kun laji tuli seuraan mukaan 1970-luvun lopulla. Lyhyempiä matkoja Pohjois-Suomen alueella oli heidän kanssaan useampia, pisin nyrkkeilijöiden kanssa tekemäni ajokeikka suuntautui Tampereelle.

- Kun siirryin vuonna 1985 eläkkeelle vakinaisesta leipätyöstä, jäi aikaa vielä enemmänkin seuran kuljettajan tehtäviin. Tosin Reippaan jalkapallotoimintaa, joka työllisti kuskeja eniten, ei montaa vuotta enää ollutkaan.

Miltään Reippaan matkalta ei miehellä ole pahaa sanottavaa. Ei, vaikka kyydissä on ollut niin koltostenteolla alttiita pikkupoikia, energiaa pursuavia murrosikäisiä nuorukaisia kuin kenties joskus tappionkin otteluissa kokeneita raavaita miehiä.

- Pojat käyttäytyivät matkoilla aina asiallisesti, minkäänlaisia ylilyöntejä ei tapahtunut.

- Yhdeltä tällaiselta retkeltä jäi aivan erityisesti mieleen Väyrysen Vilho, joka oli Reippaan toiminnassa tärkeä taustahenkilö. Hän oli viimeisen päälle herrasmies ja kun istuimme reissulla iltaa, Vilho otti konjakkia muutaman annoksen verran. Mikään muu juoma ei hänelle kelvannut.

Autovanhusten kohtalona oli päätyä kuljetustoiminnan loputtua romuttamolle. Linja-autojen ohella Reippaalla ollut Transit-pikkubussi myytiin 1980- ja 1990-lukujen vaihteessa. Viimeinen Vanajan Ajokki poistui seuran omistuksesta aivan 1990-luvun lopulla. Yhden viimeisistä matkoistaan se palveli reipaslaisia painonnoston Suomen mestaruuskilpailuissa Parkanossa maaliskuussa 1998.

”Sunnuntaisin oli yleensä kuntojaoston jäsenten lenkipäivä”

Reippaan kuljetustehtävien ohella Martti Kylmäniemi osallistui vuosien varrella omalla panoksellaan kuntojaoston ja sen johtokunnan toimintaan. Useampaan otteeseen hänet on palkittu Reippaassa vuoden kuntoilijana ja myös vuoden reipaslaisena. Kuntojaostossa repertuaariin kuuluivat niin kunto liikunta eri muodoissa kuin mitä erilaisimmat aktiiviteetit.

- Yleensä sunnuntaisin oli kuntojaoston jäsenten lenkipäivä. Monesti teimme Siltojenlenkin ja itse ei tullut oltua takavuosisikymmeninä sieltäkään pois montaa kertaa. Kuntojaosto osallistui myöskin 1970-luvulla Kansantalolla järjestettyihin kynäbingoihin eli Reipas-Bingon pyörittämiseen. Siellä minäkin olin numeroiden huutajana. Möin myös venttiä bingon asiakkaille arvontojen väliajalla. Ky-

näbingoja oli sunnuntaisin ja kyllä niihinkin osallistuttiin ahkerasti. Härösen Veikon muistan niistä kynäbingotouhuista erittäin hyvin.

- Rova-Bingollakin osallistuimme sen olemassaolona remonteihin ja kiinteistön siivoustalkoisiin. Toisaalta siellä oli palkattu henkilöstö jokapäiväisen toiminnan pyörittämiseen. Lisäksi kuntojaoston ja naisjaoston jäsenet siivosivat ja pesivät talkoilla esimerkiksi näitä seuran linja-autoja. Naisjäsenet tekivät lisäksi useasti jalkapallojunioreille reissuihin välipalat ja huolsivat heidän varusteitaan. Oma edesmennyt vaimoni oli muuten Reippaan nappula-toiminnan rahastonhoitajanakin.

Sosiaalisen kanssakäymisen muoto oli moninainen virkistystoiminta.

- Jäsenten kesken tehtiin retkiä esimerkiksi Kuusamoon ja pohjoisen tuntureille sekä myöskin lomareissuja ulkomaille. Kävimme muun muassa Elenitessä Bulgariassa. Matkalla oli mukana kymmeniä henkilöitä.

- Ja oli meillä jaoston järjestämänä vähintään keran vuodessa iso kuntotempaus, jossa rovaniemeläiset kiersivät Siltojen lenkin. Näihin tapahtumiin osallistujia oli paljon. Lähtö lenkille tapahtui Lapinaukean kentältä, jossa otimme ylös nimiä. Nykyään kaikki on tässä suhteessa mennyt alaspäin. Ei ihmisiä kiinnosta tänä päivänä tuollainen toiminta, valitettavasti.

Leirikarissa järjestetyt virkistysleiritkään eivät jääneet useasti Martilta väliin.

- Väliillä meitä oli siellä koko perhe ja olin näillä leireillä mukana itse lähes joka kerta. Bussilla mentiin ja paikanpäällä tehtiin ruuat itse.

Kuntojaoston toimintaan osallistui moni perusreipaslainen.

- Veijo Kallio oli monessa mukana, alussa seuran puheenjohtajana, sittemmin toiminnanjohtajana ja innokkaana osallistujana ja organisaattorina myös kuntojaoston rientoihin. Mäkisen pariskunta oli myös monessa mukana, samoin Pistokosket ja Bergit, joiden pojat menestyivät uinnissa erinomaisesti.

Nykyisin kunniajäsen seuraa Reippaan tapahtumia lähinnä lehdestä.

- 100-vuotisjuhlat Kansantalolla jäivät mieleen. Oli valokuvanäyttelyä ja palkitsemisia, se oli hieno tilaisuus.

***Martti Kylmäniemi**
* 16.1.1931
Rovaniemen Reippaan kunniajäsen nro 4*

Osmo Pähti

”Reipasta ja sen saavutuksia arvostetaan muilla paikkakunnilla enemmän kuin Rovaniemellä”

Rovaniemen Reippaan kunniajäsenten lista on 15 henkilön mittainen. Kevein perustein arvonimeä ei kenellekään heistä ole myönnetty. Kriteerinä on ollut joko mittava, vuosikymmeniä jatkunut seuran jäsenyydessä suoritettu ansiokas toiminta hallinto-, järjestö- tai valmennustehtävissä, urheilullinen menestys kansainvälisellä kilpailutasolla, merkittävä taloudellinen tukitoiminta tai muut käytännön toimet erilaisissa tehtävissä, jotka sellaisenaan ovat oleellisesti liittyneet seuran toimintaan ja urheilumenestykseen. Käytännössä vaatimukset ovat tarkoittaneet Reippaan korkeimman kunnianosoituksen saajalta yli 50 vuoden ikää ja vähintään 20 vuoden ajan jatkunutta, erittäin aktiivista panosta Reippaan hyväksi.

Jokainen noista henkilöistä on tai on epäilemättä ollut niin sanottu perusreipaslainen, henkeen ja vereen Reippaan puolesta ahkeroinut seuratoimija, joka on vannonut, että hän on mukana niin myötä- kuin varsinkin vastamäessä, tiukoissa paikoissa ja kriisitilanteissa, loppuun asti. Mutta kuka on se henkilö, jolle sopisi valojensammuttajan, ovien säppiin laittajan ja viimeisen, seuran lakkauttamisesta kertovan asiapaperin postittajan rooli, jos jonain päivänä niin huonosti kävisi? Jos Reippaasta ei olisi mitään tai ketään muuta jäljellä, tilanteelle ei voisi tehdä enää yhtään mitään? Jos pelkkä tyhjyys ympäröisi Kansantalon nyrkkeilytiloja, jossa joskus on kuulunut iskujen mäiske, hyppynarujen viuhunta ja päärynäpallon lyömisestä syntynyt kolke, jos punttien kolina olisi lakannut jo aika päiviä sitten, jos ammoisesta toiminnasta kertoisivat vain pahasti kellastumaan päässeet mapit ja pari albumillista valokuvia, vanhat lehtileikkeet ja jo hämärtyneet muistot, muutama hassu hakutulos netissä?

Ei se teoreettinen rooli sopisi kuin yhdelle henkilölle, reipaslaisista reipaslaisimmalle, miehelle, joka on palvellut seuraa jo seitsemällä vuosikymmenellä. Hän on kokenut 1950-luvun toiminnan kirjon ja 1960-luvun alussa Reippaan sammumisen, ollut sen henkiin herättäjänä 1960-luvun puolenvälinen

jälkeen, osallistunut aktiivisesti 1970-luvulla räjähdysmäisesti laajenneeseen toimintaan, tuonut vuosikymmenen loppupuolella Reippaaseen nyrkkeilyn ja ollut keskeisesti lajin mittavien saavutusten takana, nähnyt läheltä 1980-luvun loppupuolen talousahdingon sekä ollut läpikäymässä Reippaan ”viidettä tulemista”, muuntumisen 1990-luvun alussa yksilölajiseuraksi, 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen puoliväliin ulottuneiden velanlyhennysvuosien pitkän saaton sekä siirtymisen 2010-luvulle, uusien haasteiden pariin.

Osmo Pähti on tosiaan ollut kokemassa kaiken tuon, nähnyt yli puolet Reippaan nyt jo runsaan 100 vuoden historiasta, toiminut pakkotilanteessa vajaan vuoden seuran puheenjohtajanakin, ollut yksi avainhenkilöistä Rova-Bingon perustamisessa, ohjannut kymmeniä ja kymmeniä nappulajalkapalloilijoita, valmentanut leegion kilpakehiin nousseita nyrkkeilijöitä, istunut satoja tunteja yli 33 johtokuntavuoden aikana Reippaan kokouksissa, edesauttanut välillisesti seuran toimintaa olemalla useamman kauden paikallisessa kunnallispolitiikassa luottamushenkilönä, ollut moottorina Ruska-turnauksen järjestämisessä vuosien vuosien ajan. Touhunnut pyyteettömästi sitä ja tätä, aina Reippaan hyväksi.

”Ei Esko tiennyt pätkeäkään talouden hoitamisesta”

Tuleva kunniajäsen ja Rovaniemen Reipas löysivät toisensa Helsingin olympiavuonna.

- Olen tullut ensimmäisen kerran Reippaaseen vuonna 1952 pikkunassikkana, silloin kun Mikko-son Peeke veti erilaisia juttuja, muun muassa as-kartelukerhoja ja oli sitten muutamaa vuotta myöhemmin seuran puheenjohtajana. Meille järjestettiin maastajuoksukilpailuita ja yleisesti kaikenlaisia aktiviteetteja. Sitten myöhemmässä vaiheessa tuli jalkapallo mukaan kuvioihin. Pelasin veljeni kanssa Reippaan junioreissa ja olin seuran edustusjoukkueessakin kausina 1958-1959.

Jalkapallon ohella Osmon päälajiksi alkoi muotoutua nyrkkeily.

- 1950-luvulla aloitin myös Lapin Lukossa nyrkkeilyn harrastamisen. Itse olin voimakkaasti nimenomaan nyrkkeilyssä mukana jo silloin, mutta kävin tosiaan samanaikaisesti pelaamassa Reippaassa. Järjestötoiminnassa en ollut vielä silloin millään lailla mukana.

Sen sijaan Reippaan aktiiveja, nimenomaan jalkapallossa, olivat jo silloin myöhemminkin seuran kohtaloissa mukana olleet henkilöt.

- Reippaan jalkapallotouhuissa olivat voimakkaasti mukana muun muassa Sääskilahden Esko ja Fräkin Arvo. Sääskilahti toimi vuoden 1958 Reippaan puheenjohtajanakin. Hän oli erittäin aikaansaava monessa asiassa, mutta ei Esko tiennyt pätkeäkään talouden hoitamisesta. Reippaan talous pääsi 1950-luvun lopulla aivan kuralle ja seura joutui tätä kautta suuriin vaikeuksiin.

Kehnoksi ajautuneen taloudellisen tilanteen ohella Reippaaseen alkoi heijastua 1950-luvun puolenvälin jälkeen työväen urheiluliikkeen hajaannuksesta johtuneet seikat.

- Hajaannus TUL:n sisällä vaikutti Reippaaseenkin. Siitä seurasi sisäistä riitelyä jäsenistön kesken. Taustalla vaikutti omalla panoksellaan myöskin Vilho Väyrynen, joka oli pitkäaikainen sd-työväenyhdistyksen puheenjohtaja. Toisella puolella olivat sitten Mikkoset ja Ravot. Se oli sellaista valtataistelua. Osa jäsenistä perusti Ounaksen Pyörä-Pojat ja osa siirtyi Lappi-seuraan. Luistelijat siirtyivät puolestaan miltei kokonaisuudessaan Lapin Lukkoon.

”Pankrotti” ja muut vaikeudet pakottivat perusta-

maan Reippaan tilalle toisen seuran.

- No, kolmannen Reippaan jalkapallotoiminta loppui vuosikymmenen taitteessa ja sitä jatkamaan perustettiin Rovaniemen Työväen Palloilijat syksyllä 1961. Liityin RTP:hen ja olin siinä ensimmäisiä valmentajia ja valmensin seuran joukkuetta muutaman vuoden. RTP:hen otettiin mukaan myöskin jääkiekko. Vilho Väyrynen oli RTP:n perustamisessa van- kasti mukana.

- Kyllä ajatus Reippaan toiminnan aloittamisesta uudelleen kyti taustalla koko 1960-luvun.

1960-luvun kuluessa Osmo Pähdin oma nyrkkeily-ura kulki eteenpäin Lapin Lukossa RTP:n jalkapal- lotoiminnan rinnalla.

- Matsasin ja kävin säännöllisesti myös Rovanie- men Iskun harjoituksissa työväentalolla. Silloin Iskulla oli erinomaiset valmentajat, Heikkisen Os- vald, Niemisen Matti ja Ylikokkareen Anterokin, joka sittemmin valmensi Reima Virtasta Kemiin muuton jälkeen. Rovaniemen Lapillahan ei ollut sii- hen aikaan minkäänlaista omaa nyrkkeilytoimintaa ja kyllä se oli Lukossakin omana aktiiviaikana se toiminta vähän niin ja näin. En kuitenkaan vaihtanut Iskuun, olin edustanut Lukkoa nyrkkeilyurani alusta asti. Käreahon Jouko oli siihen aikaan Lukossa val- mentajana.

”Sovittiin, että homma pyöräytetään käyntiin”

Vuoden 1967 syksy toi mukanaan muutoksen tuu- lia rovaniemeläiseen urheiluelämään. Joukko nuoria miehiä kokoontui Kansantalolla. Heidän missionaan oli 60 vuotta aikaisemmin perustetun, perinteikkään Reippaan herättäminen.

- Taisto Utriainen ohjasi Kansantalolla nuorisotoi- mintaa. Taisto kävi 15-18-vuotiaiden nuorten kanssa pelaamassa jalkapalloa ja veti kaikenlaista muutakin kerhotoimintaa. Hän otti minuun yhteyttä, kun toi- min RTP:ssä ja kysyi, voitaisiinko tämä jalkapallo- toiminta siirtää Reippaan nimen alle. Lähtökohta oli hyvä, oli valmis nuorisoporukka, jota voitiin alkaa peluuttamaan.

- Ensimmäiseen kokoontumiseen Kansantalon ala- salissa, missä Reipas sitten herätettiin, tulivat minun ja Taiston lisäksi Tauno Koistinen, Pertti Mäkelä, Erkki Moilanen ja Juhani Lahti. Taisto oli tosiaan tässä herättelyssä aloitteentekijänä.

Kokoontumisessa lyötiin lukkoon toiminnan suun- taviivat.

- Sovittiin, että homma pyöräytetään käyntiin, kun meillä on jo valmiina ensimmäinen jalkapallojoukkue, RTP pelasi vielä siinä rinnalla. Pikkusen siinä tuli ristiriitaa lähinnä Väyrysen Vilhon kanssa, hän syytti minua hajottamisesta. Mutta esitin, että eikö voitaisi yhdistää RTP Reippaaseen ja niinhän siinä sitten kävi, että RTP:nkin kaverit liittyivät seuraan seuraavana keväänä. Ja jalkapallotoiminta jatkui kokonaisuudessaan Reippaan nimissä.

- Minä ja muutamaa kuukautta myöhemmin mukaan tullut Jorma Tervo vedettiin Reippaan jalkapalloharjoituksia. Utriaisesta Taisto toimi alkuun jalkapallojoukkueen joukkueenjohtaja.

Vuoden 1969 aikana Taisto Utrainen joutui muuttamaan pois Rovaniemeltä ja varapuheenjohtajana ollut Osmo Pähti hoiteli seuran vetovastuuta vajaan vuoden verran. Jalkapallon ja uinnin ohella saman vuoden alussa seuraan oli perustettu painonnostojaosto ja hieman myöhemmin 1970-luvun alussa mukaan tulivat myös jääkiekko ja lentopallo.

- Toimin alussa seuran varapuheenjohtajana, tuon vajaan vuoden puheenjohtajana sekä 1970-luvun alussa johtokunnan jäsenenä. Halusin itse kuitenkin vielä silloin olla ensisijaisesti toimija kentällä, jalkapallossa pelasin ja toimin valmentajana ja toisaalta nyrkkeilin vielä Lukossa.

Puheenjohtajan pestin jatkaminen ei tuntunut mielekkäältä ja Osmo päättikin suostutella tehtävään toista Kansantalolla ja RTP:n toiminnoissa kunnostautunutta nuorta miestä.

- Kallion Veijo oli toiminut Kansantalolla muissa aktiviteeteissa ennen kuin hän tuli minun pyytämäni mukaan Reippaan toimintaan. Myöhemmässä vaiheessa [vuoden 1972 alussa] suostuttelimme Veijon ryhtymään Reippaan toiminnanjohtajaksi. Hän alkoi siihen toimeen mielellään, palkka oli kohtuullinen ja hän pärjäsi työssään erinomaisesti.

Toiminnanjohtajan pestin perustaminen kytkeytyi monelta osin Reippaan räjähdysmäisesti 1960-luvun lopussa ja 1970-luvun alussa laajentuneen toiminnan asettamiin vaatimuksiin. Merkittävin seikka oli kuitenkin Rova-Bingon perustaminen vuoden 1971 lopulla. Osmo Pähti oli tässäkin asiassa eräs avainhenkilöistä.

- Bingo oli ratkaiseva tekijä neljännen Reippaan nousulle. Ensin pelattiin pienimuotoista kynäbingoa Kansantalonsalissa. Nopeasti bingonpelaajia tuli kuitenkin lisää, parhaillaan Kansantalolla oli kaikki käytävätkin täynnä väkeä. Tätä Reipas-Bingoa pyöritettiin kymmenen vuoden ajan joka ikinen viikko

samalla porukalla talkootyöllä, yleensä lauantaisin ja sunnuntaisin, joskus viikollakin. Ne tuottivat rahaa. Toimin itse siihen aikaan leipätyössä automyyjänä ja touhusin kynäbingoon palkinnoksi kerran jopa kolme autoakin.

- Jalkapallojaoston keskuudessa, toimin siinä jaoston puheenjohtajana, syntyi keskustelua siitä, että pitäisi laittaa pystyyn automaattibingo. Lehmuskosken Valto, Lahden Juhani ja minä siinä olivat idean isänä.

Asiaa tutkittiin ja havaittiin, että paras ratkaisu olisi ostaa omat laitteet. Suomesta niitä ei kuitenkaan saanut.

- Suomesta olisi pystynyt pelkäästään vuokraamaan laitteita ja se olisi ollut kallista. Lähin bingolaitteita valmistava tehdas sijaitsi Göteborgissa. No, hypäsin lentokoneeseen, minulla sisko ja veli asuivat siihen aikaan kaupungissa, ja siellä sitten solmittiin kaupat. Hintakin oli melko edullinen. Laitteet tulivat vähän ajan päästä junarahtina Rovaniemelle. Siitä se Rova-Bingon taru alkoi.

Vaikka laitteet olivatkin kenties edullisia, ilmaisia ne eivät olleet. Reippaalla tällaista alkupääomaa ei ollut sijoittaa.

- Laitteiden ostamista varten otimme viiteen pekkaraan pankista 10 000 markan (vuoden 2008 rahassa noin 12 200 euron) lainan. Lehmuskosken Valto oli siinä ansiokkaasti mukana. Rovakatu 2:n kiinteistö oli juuri vapautunut käyttöön ja kävin maalaiskunnalta kysymässä, voisiko tilan vuokrata. Yllättävää kyllä saimme sitten rakennuksen katutasen vuokralle.

Rova-Bingo avautui vuoden 1971 marraskuun lopussa. Täysipäiväistä palkattua toiminnanjohtajaa ja bingotoiminnan koordinoijaa ei ennen Veijo Kallion aloittamista tehtävässä maaliskuun alusta 1972 ollut. Tarvittiin satoja talkootuntunteja.

- Olin Rova-Bingon käynnistämässä kolme-neljä kuukautta mukana täysipäiväisesti aamusta iltaan. Tällä startilla bingo lähtikin sitten hyvin liikkeelle ja rahaa rupesi tulemaan mukavasti. Sitten irrottauduin omiin töihini. Henkilökunnan valinnan teimme yhdessä Valto Lehmuskosken kanssa. Ne onnistuivat hyvin ja bingoemänniksi saatiin näyttävännäköisiä nuoria naisia.

Huolimatta siitä, että Rova-Bingo ja Kansantalolla järjestetty Reipas-Bingo osoittautuivatkin 1970-luvulla melkoisiksi rahasammoiksi, kilpailu oli paikallisesti alalla melko kovaa. Rova-Bingo ei nimittäin

ollut ensimmäinen urheiluseurojen pystyyn laittama pelihuone Rovaniemellä.

- RoPS taisi oli liikkeellä jo ennen meitä. Katsoimme, millaista touhu heillä oli ja otimme mallia. RoPS:n bingolla oli kuitenkin vuokralaitteet. Laskimme tosiaan, että olisi huomattavasti parempi ostaa omat vehkeet. Sittenhän bingoja laitettiin pystyyn täällä enemmänkin. Lappi-seuralla, Ounasvaaran Hiihtoseuralla ja Lapin Lukolla oli omansa. OH ja Lukko taitavat kärsiä vielä tänä päivänäkin bingojensa tuottamista veloista.

- Kyllä Reippaassakin tehtiin bingotoiminnan osalta ajattelemattomia siirtoja siinä mielessä, että omia pelipisteitä oli yhteen aikaan jopa kolme. Pelaajakunta vain jakaantui eikä kokonaistuotto lisääntynyt.

”Reippaalta kysyttiin kantaa nyrkkeilyn ottamisesta mukaan lajivalikoimaan ja seurajohdolle se sopi erittäin hyvin”

Osmo Pähdin ”kenttätöskentely” piti 1970-luvun kuluessa sisällään sekä Rovaniemen Reippaan nappulajalkapallovalmentamista että Lapin Lukon nyrkkeilijöiden ohjaamista. Nyrkkeilyvalmentajana hän aloitti 1960- ja 1970-lukujen taitteessa oman uran viimeisinä vuosina.

- Viimeisen oman matsini ottelin vuonna 1972. Kipinä nyrkkeilijöiden valmentamiseen lähti oikeastaan siitä, kun Rötkösten veljesten isä Olli tuli työpaikalleni kysymään halukkuutta ryhtyä valmentamaan lukkolaisia nyrkkeilijöitä. Innostuin hänen ehdotuksestaan, olihan nyrkkeily ollut intohimo jo aivan pikkupojasta lähtien ja omaa uraa oli takana useita vuosia.

- Reippaassa vedin samanaikaisesti nyrkkeilyvalmentamisen kanssa 1970-luvulla jalkapallon nappulajoukkueita. Seuralla oli näitä poikaryhmiä ympäri kaupunkia ja sen lisäksi Saarenkylässä sekä jopa Sinetässä ja Muurolassa. Pikkupoikia oli satoja ja monen pelaajan vanhemmat olivat myös mukana. Se oli Reippaan kulta-aikaa, meillä oli kolme linja-autoakin ja niiden lisäksi pikkubussi, jolla kuljettiin. Niillä kertyi paljon hyviä reissuja.

Ongelmia tästä kahden seuran palvelemisesta ei tullut.

- Olin tosiaan samanaikaisesti sekä Rovaniemen Reippaassa että Lapin Lukossa, tosin eri urheilulajien vetäjänä. Mitään ristiriitaa ei silloin asiassa ollut. Kaikki vapaa-aika meni totaalisesti urheilun parissa

ja omat pojatkin alkoivat 1970-luvun kuluessa urheilla. Petri pelasi jalkapalloa Reippaassa ja Kimmo nyrkkeili Lukossa.

- Täytyy sanoa, että Matti Korkala, joka toimi 1970-luvulla Lapin Lukon puheenjohtajana, oli fiksu kaveri. Hän suhtautui minuun erittäin myönteisesti.

1970-luvulla Lapin Lukon nyrkkeily alkoi nousta pitkälti Osmo Pähdin ansiosta. SM-tasolla nyrkkeilijät niittivät menestystä niin eri juniiori-ikäluokissa kuin aikuistenkin tasolla. Resursseja ei vain tahtonut ohjautua lajille maineikkaassa seurassa riittävästi.

- Suoraan sanottuna olimme tyytymättömiä Lukon touhuihin. Keskustelimme tilanteesta nyrkkeilijöiden kanssa ja päätimme tehdä ratkaisun, että lähdemme seurasta. Reippaalta kysyttiin kantaa nyrkkeilyn ottamisesta mukaan lajivalikoimaan ja seurajohdolle se sopi erittäin hyvin. Valtaosa Lapin Lukon nyrkkeilijöistä siirtyi Reippaan tunnuksen alle vuoden 1978 syyskuun alusta.

Loppuvuosi 1978 menttiin yhteisessä voimailuajostossa, kunnes vuoden 1979 alussa perustettiin nyrkkeilyjaosto. Harjoittelupaikkoina oli alussa sekä lukkolaisten tukikohta Valistustalo että Lapin urheiluopisto.

- Homma lähti heti alusta käyntiin voimakkaasti. Valistustalolla ehdittiin järjestää ensimmäiset isomat kansainväliset kilpailutkin keväällä 1979, jonne saapui osanottajaksi puolalaisjoukkue. Myöhemmin samana vuonna Reippaan nyrkkeilijät käytännössä savustettiin pihalle kiinteistön omistajien taholta. Allan Pietilän suosiollisella myötävaikutuksella saimme harjoittelutilat Lapin Urheiluopistolta.

Urheilullisia saavutuksiakin Reippaan uunituoreelle lajille saatiin laajassa mittakaavassa ensimmäisenä täytenä toimintavuotena.

- Aloitus oli erinomainen. Reima Tapio saavutti vuonna 1979 Suomen mestaruuden ja Vesa Viik sekä Esa Loppukaarre säestivät menestystä mitalisijoillaan. Samana vuonna seura sai ensimmäiset maaotteluedustajansakin.

”Usein sattui niin, että parempi nyrkkeilijä ei voittanutkaan matsia, varsinkin jos hän sattui olemaan TUL:n seurasta”

Samanaikaisesti vuoden 1979 alussa työväen urheiluliikkeen sisällä tapahtui muutoksia. Työväen

Tuttu näky vuosien varrelta sekä kehästä että kehän viereltä. Osmo Pähti antamassa ohjeita suojeilleen.

Urheiluseurojen Keskusliitto TUK lakkautettiin ja valtaosa sen jäsenseuroista, Rovaniemen Reipas mukaan lukien, liittyivät Työväen Urheiluliittoon. Nyrkkeilyssä kilpailuasetelma ja kissanhännänveto TUL:n lajijaoston ja SVUL:oon kuuluneen Suomen Nyrkkeilyliiton kesken oli voimakasta. Tämä heijastui muun muassa vuoden 1980 nyrkkeilyn Suomen mestaruuskilpailuiden järjestämiseen ja osanottoon liittyviin seikkoihin.

- TUL teki päätöksen boikotoida sen vuoden nyrkkeilyn SM-kilpailuita. Olin mukana TUL:n nyrkkeilyjaoston jäsenenä tekemässä boikottipäätöstä. Tämä johtui siitä, että Nyrkkeilyliitto ilmoitti ennen kilpailuita, ettei se maksa TUL:n nyrkkeilijöiden majoituskuluja, eikä perääntynyt kannastaan. Siihen asti käytäntö oli ollut, että Nyrkkeilyliitto oli maksanut myös TUL:n nyrkkeilijöiden majoitukset. Nyrkkeilyliitto järjesti SM-kilpailut perinteisesti Helsingissä Töölön Kisahallissa, joka oli siihen aikaan aina tupaten täynnä maksavia katsojia. Nyrkkeilyliitolle SM-kisojen järjestäminen oli näin luonnollisesti taloudellisesti kannattavaa.

- Kuitenkin TUL:n nyrkkeily oli siihen aikaan paljon voimakkaampaa kuin SNL:n. TUL:llä oli runsaasti hyviä nyrkkeilijöitä, jotka toivat yleisön paikalle kannustamaan omiaan. Meteli Kisahallissa oli otteluiden aikana korvia huumaava, tuomiot olivat 3-2 ja niin edelleen. Usein sattui niin, että parem-

pi nyrkkeilijä ei voittanutkaan matsia, varsinkin jos hän sattui olemaan TUL:n seurasta. Räikeän tuomaripelin uhriksi joutui reipaslaisista muun muassa Viikin Vesa [vuoden 1982 60-kiloisten] loppuottelussa Jose Tuomista vastaan. Tuominen osui Vesaa sen verran, että hänelle laskettiin lukua kahdeksaan. Vesalla ei ollut kuitenkaan mitään hätää, hän johti selvästi ottelua siihen saakka, mutta Nyrkkeilyliiton tuomari lopetti ottelun täysin perusteettomasti ja Tuomisesta saatiin voittaja.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeily ei moisesta hiillostuksesta notkhdellut, vaikka varmoja mitaleita menetettiin.

- Vuoden 1980 SM-kilpailuista tuli urheilullisesti täysi fiasko. Otteluita oli vain muutamia ja yleisöä kourallinen. Sen vuoden jälkeen TUL:n nyrkkeilijöidenkin kulut jälleen maksettiin.

- Reippaalta olisi ollut lähdössä kaikkiaan seitsemän nyrkkeilijää kisoihin. Seuran joukkue oli kauttaaltaan todella kovassa iskussa ja mestaruuksia olisi tullut useita. Reipas olisi ollut aivan varmasti sen vuoden SM-kisojen paras seura. Yleensä lepususti treenannut Loppukaarten Esakin valmistautui erittäin huolellisesti ja olisi ollut 57-kiloisissa yli-voimainen.

Takavuosisikymmeninä silmiinpistävänä ollutta eri-

puraisuutta ei nykyisin yhdistyneessä lajikentässä esiinny.

- Rajaa ei nykypäivänä enää näe. Yksistään jo senkin takia, että vanhojen TUL:n seurojen miehet ovat ”vallanneet” pitkälle nykyisen Nyrkkeilyliiton johdopaikat.

Vaikka SM-kilpailussa ei nähtykään kovakuntoisia reipaslaisia, realistisissa toiveissa oli, että Moskovan olympialaisiin valittaisiin seuran riveistä vähintään yksi nyrkkeilijä.

- Samana vuonna huhtikuussa SM-kilpailuiden jälkeen järjestettiin nyrkkeilijöiden olympiakarsinnat Helsingissä. Viikin Vesa otteli siellä Joni Nymania vastaan ja Tapion Reima kohtasi Esko Pallaspuron. Huonoa tuuria oli molemmilla potentiaalisella seuran olympiakandidaattilla. Vesa iski läpi ottelun tasapäisesti Nymanin kanssa. Aivan kolmannen erän lopulla Vesa osui Nymania leukaan. Tämä roikkui matsin viimeiset sekunnit kiinni Vesassa jalat vatkulina. Kongi pelasti Nymanin, hän olisi hävinnyt ottelun keskeytyksellä.

- Reiman kohdalla oli niin, että hänellä nyrjähti aivan toisen erän alussa nilkka. Siitä huolimatta Reima otteli matsin loppuun, vaikkei pystynyt liikkumaan käytännössä ollenkaan. Sarjaan ei kuitenkaan sitten valittu edustajaa Suomesta.

”Meillä oli Vesan kanssa hyvä valmistautuminen Tampereelle”

Vuonna 1981 kruunautui Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn ensimmäisen menestyskukupolven 1970-luvulta alkanut pitkäjänteinen ja ahkera työ. Vesa Viik voitti helmikuussa 60-kiloisten Suomen mestaruuden. SM-kullan myötä hänet valittiin toukokuussa Tampereella järjestettyihin EM-kilpailuihin. Sieltä oli tuomisina Rovaniemen Reippaan historian ja Osmo Pähdin valmentajauran paras kansainvälinen saavutus aikuisten sarjassa, EM-pronssimitali.

- Meillä oli Vesan kanssa hyvä valmistautuminen Tampereelle. Hän kävi päivisin treenaamassa puolitoista tuntia silloisen työpaikkani kuntosalilla ja illalla oli sitten aina vuorossa lajiharjoitukset. EM-kilpailuissa Vesa otteli hyvin, vaikkei semifinaalissa voinutkaan Neuvostoliiton kaksinkertaiselle olympiapronssimitalistille ja vuoden 1979 Euroopan mestarille Viktor Rybakoville mitään. Rohkeasti Vesa kuitenkin neuvostoliittolaisen kanssa otti yhteen.

Rybakov eteni turnauksessa vakuuttavasti Euroopan mestaruuteen ja palkittiin kisojen parhaana nyrkkeilijänä aivan kuten edellisessäkin EM-turnauksessa.

- Mikäli ottelukaavio olisi ollut erilainen, Vesalla olisi rahkeidensa puolesta ollut täydet mahdollisuudet hopealle. Loppuottelussa Rybakovia vastaan otelleen Italian Carlo Russolillon Vesa olisi EM-kunnolla pystynyt hoitamaan.

Viikin EM-pronssi merkitsi luonnollisesti Reippaan nyrkkeilylle paljon. Se toi rutkasti arvostusta ja saavutuksen jälkeen oli monella tapaa helpompi toimia.

- Vesahan ei ollut nyrkkeilijänä lahjakas. Hän ei voittanut yhtään poikien Suomen mestaruutta, ei C- eikä B-junioireissa. Nuorten SM-kulta lohkesi viimeisenä mahdollisena vuonna 1977. Treeneissä tuli turpaan niin Loppukaarten Esalta kuin Rötökösen Pekaltakin. Vesa oli kuitenkin sitkeä harjoittelija. Nousu SM-kärkeen ja maajoukkueeseen kävi sitten nuorten voiton jälkeen nopeasti. Asetelma kääntyi harjoituksissakin päälaelleen, muut alkoivat olla otavana osapuolena.

Samana vuonna tapahtui Reippaan nyrkkeilijöiden harjoitteluympäristössäkään muutoksia. Lapin urheilupuiston sinänsä toimiva kokonaisuus sai jäädä.

- Opiston tila oli nyrkkeilijöille vain vähän liian rauhaton. Siksi siirsimme treenipaikan nykyiseen tilaan Kansantalolle. Tiedettiin, että rakennuksessa oli kaukolämpöön siirtymisen myötä tyhjilleen jäänyt pannuhuone ja kysyimme mahdollisuutta kunnostaa tila sopivaksi tarkoitukseen. Siihen suostuttiin ja kesän 1981 aikana remontoimme huoneen ahkeralla talkootyöllä treenipaikaksi. Kaksi isoa öljypannua sekä valtava öljysäiliö poistettiin ja väliseiniä purettiin. Huoneeseen piti tinkiä muutakin remonttia, että pystyimme aloittamaan siellä toiminnan syksyllä 1981. Kansantalo tuli tarvikkeissa vastaan ja alkoi saada takaisin sijoittamiaan rahoja, kun kaupunki ryhtyi maksamaan harjoitusvuoroista.

- Tapion veljekset ja Heikkisen Kari tekivät Kansantalon treenipaikan remontissa suuren työn. Koko Reippaan nyrkkeilyporukka oli talkoissa aktiivisesti mukana.

Kansantalon karussa, mutta toimivassa treenimiljöössä on sittemmin saanut oppinsa kymmenet reipaslaiset nyrkkeilijät.

”Siihen aikaan oli valmennusringissä runsaasti porukkaa”

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn ensimmäinen menestyskukupolvi iski saavutuksia SM-kehässä myös vuosina 1982 ja 1983. Samoin edustusketju maaotteluissa ja kansainvälisissä turnauksissa sai jatkoa. Vuonna 1984 oli jälleen toiveita olympiapaikan saamisesta Reippaan nyrkkeilylle, tällä kertaa Los Angelesiin. Rainer Tapio oli olympiavuonna elämänsä kunnossa.

- Rainer voitti kauden aikana muun muassa TUL:n mestaruuden. Los Angelesiin saakka kipinä ei kuitenkaan yltänyt.

- Kokonaisuudessaan Rainer oli nyrkkeilijänä huomattavasti lahjakkaampi kuin veljensä Reima. Keskinäisissä harjoitusmatseissa Reima oli altavastaaja. Kiihkeä tunnelma ja kilpailuhenki veljeksillä monesti treniotteluissa oli. Temperamentti puski esiin myös oheisharjoituksissa, muun muassa silloin kun kävimme pelaamassa jalkapalloa.

1980-luvulla Reippaan nyrkkeilyharjoituksissa oli ylipäättään tunkua ja tunnelmaa.

- Siihen aikaan oli valmennusringissä runsaasti porukkaa. Enemmän kuin nykyään, sillä vielä 1980-luvulla ei ollut nyrkkeilyn kanssa samoista harrastajista kilpailevia budolajeja. Nykyisinhän eri kamppailulajeja on parikymmentä. Se on tehnyt yleisesti nyrkkeilylle hallaa koko Suomessa.

1980-luvun puolivälissä nousivat Reippaan nyrkkeilytallista esiin uudet nimet. Ilkka Engelberg ja Veli-Matti Nopanen nousivat kotimaiselle kärkitasolle sarjoissaan. Nopasen ottelukirjaan tuli merkin-
töjä myös kansainvälisistä turnauksista.

- Ilkalla jäi ura harmittavasti kesken töistä johtuneen paikkakunnalta muuton myötä.

Heidän jälkeensä vuonna 1988 SM-hopeaa nappasi puolestaan Mika Setälä.

- Mikakin pääsi muutamaaan kansainväliseen turnaukseen, hän kävi matsaamassa muun muassa Unkarissa ja Tukholmassa Stockholm Box Openissa.

Tukholmassa Setälä voitti ensin japanilaisen iski-
jän. Sen jälkeen kehän vastapäiseen kulmaan asettui kuubalainen vastustaja.

- Muunmaalaiset kunnioittivat kuubalaisia valtavasti. Mika sen sijaan päätti taistella eikä kumarrellut kuvia. Hyvä matsi se oli, vaikka olihan vastustaja lopulta selvästi parempi. Ottelu toi kuitenkin esiin Mikan päättäväisen luonteen, asennetta hänellä oli

maailmanluokan miestä vastaan loppuun saakka.

Vuonna 1989 Reipas oli ensimmäistä kertaa mukana järjestämässä Ruska-turnausta. Osmo Pähdin loppukesät ja alkusyksyt ovat viimeisen runsaan 20 vuoden aikana kuluneet tiiviisti turnauksen valmisteluissa.

- Idea Ruskan järjestämiseen on alun perin lähtöisin Lapin Lukosta. Alkuvuosina turnaus oli yksipäiväinen, siitä se on lähtenyt kehittymään valtakunnalliseksi syyskauden avaukseksi nyrkkeilyssä. Järjestämisaikakohta syyskuun alussa on mitä parhain. Reippaalla on ollut suuri panos nykymuotoisen Ruskan läpiviennissä.

- Lisäksi Reipas on järjestänyt nuorten SM-kilpailut Rovaniemellä kahteen otteeseen. Helmikuussa 2010 oli vuorossa puolestaan naisten SM-kilpailuiden järjestäminen.

”Petrin olympiavalinnassa tuli politi- kointi voimakkaasti esiin”

Vuosikymmenen vaihteessa Reippaassa seurasi pieni suvantovaihe seuran aikuisnyrkkeilijöiden menestyksen osalta. Taustalla oli kuitenkin jälleen kasvamassa uusi nuori sukupolvi, joka tahkosi me-
riittejä junioriturnauksissa. Se astui parrasvaloihin muutamaa vuotta myöhemmin. Jarno Leppiaho pokkasi SM-pronssia vuonna 1990. Vuotta myöhemmin ensimmäistä kertaa SM-mitaleille nousivat myös Herkko Taavetila ja Petri Männikkö. Osmo Pähdin valmennustyö alkoi jälleen tuottaa kärkituloksia.

Olympiavuonna 1992 oli Petri Männikön vuoro voittaa yleisen sarjan Suomen mestaruus. Järjestyksessään se oli kolmas reipaslaisten saavuttama SM-kulta. 19-vuotiaan rautanyrkin kunto oli vakuuttava ja toiveet Barcelonaan pääsyä ajatellen katossa. Maaliskuun lopulla Italiassa järjestetyssä karsintaturnauksessa Männikkö sijoittui kolmanneksi ja lunasti nyrkkeilemällä itselleen paikan olympialaisiin. Toinen suomalainen, joka löi Italiassa itsensä olympialaisiin, oli Barcelonassa pronssille yltänyt Jyri Kjäll.

- Italian karsintaturnauksessa Petrin jälkeen viidenneksi sijoittui Irlannin Michael Carruth, joka myöhemmin Barcelonassa iski sarjan olympiakultaa. Tuokin kertoo Petrin kunnosta paljon, hän oli silloin valtavan hyvässä tikissä.

Urheilemalla ansaittu mandaatti olympialaisissa ei kuitenkaan riittänyt Männikön lopulliseen valintaan Suomessa.

- Petrin olympiavalinnassa tuli politikointi voimakkaasti esiin.

Verukkeena Männikön lopullisessa pullauttamisessa käytettiin välittömästi Italian kamppailuiden jälkeen käynnistyneen GeeBee-turnauksen loppuotteluhäviötä toiselle suomalaisiskijälle.

- Petri oli kahta päivää aikaisemmin tullut Italian kisamatkalta GeeBeeseen Helsinkiin. Hän oli luonnollisesti hyvin väsynyt erittäin kovasta monipäiväisestä karsintaturnauksesta. Helsingissäkin huhtikuun alussa Petri voitti vielä alkukierroksella kovatasoisen bulgaarin. GeeBeen finaalisissa Petri kärsi kuitenkin tappion Sami Elovaaralle.

- Tätä häviötä ryhdyttiin käyttämään aseena hänen olympiavalintaansa vastaan. Perusteltiin, ettei tuotasoista miestä voi kerta kaikkiaan valita turnaukseen.

Käsittämätön valintamenettely ihmetytti laajalti suomalaista nyrkkeilyväkeä. Pähdin se sai raivoihinsa. Asian tiimoilta kasattiin valituskirjelmä, mutta se ei muuttanut päätöstä. Rovaniemen Reipas ei saanut ansaitsemaansa nyrkkeilyn olympiaedustusta.

- Ainoa, joka todella hyötyi Petrin rannalle jättämisestä, oli Irlannin Carruth. Hänhän pääsi näin kisoihin, vaikkei ollutkaan sijoittunut karsinnoissa riittävän korkealle.

Barcelonan rannalle jättämisen jälkeen reipaslainen huippuiskijä kohtasi loukkaantumisia, jotka vaikeuttivat huomattavasti hänen kehittymistä. Siitä huolimatta Männikkö raivasi itsensä vuoden 1996 EM-kilpailuihin. Vuonna 1997 hänestä tuli ensimmäinen Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijä MM-kisoissa.

- Petrin jatkoura amatöörinä oli tosiaan epäonnea täynnä. Tammer-turnauksessa kanadalainen vastustaja torjui Männikön lyöntejä nostamalla kynärpäitään. Petrin isku osui vastustajan suojaukseen ja hän mursi peukalonsa. Vamman hoito oli lääkäreiltä alle arvostelun. Ensin peukalo pelkästään lastoitettiin. Sitten havaittiin, että käsi pitääkin leikata. No, se leikattiin, mutta edelleen oli kipua. Siellä olikin jänne poikki, jota ei oltu pantu merkille. Taas peukaloa kursittiin leikkaamalla kuntoon. Ketju, joka oli asennettu tämän leikkauksen yhteydessä, meni poikki ja osa siitä jäi edelleen sisälle. No, se tuli aikanaan sieltä ulos, mutta pysyvä vamma tuosta epi-

sodista Petrin peukaloon jäi, iskuista häipyi tehoja ratkaisevasti. Siinä menivät parhaat vuodet, ennen vuoden 1996 EM- ja vuoden 1997 MM-kilpailuita.

Myöhemmässä vaiheessa seurasi vielä tragikoominen jalan loukkaantuminen.

- Kävimme pelaamassa jalkapalloa puulaakiotte- lussa. Kulman jälkitilanteessa Petri pukkasi pallon maalia kohti, mutta tuli alas yhden jalan varassa. Jalka vääntyi yli. Sen onnettomuuden kuntoutuksessa meni kaikkine episodeineen kolme vuotta.

- Petri oli yksi lahjakkaimpia nyrkkeilijöitä, joita Reippaan tallissa on ollut. Taidollisesti hän oli erittäin lahjakas. Nämä loukkaantumiset pilasivat hänen nousunsa kansainväliseen menestykseen.

Valmentajauransa lahjakkaimmaksi suojatiksi Pähdi mainitsee kuitenkin 1990-luvun lopussa juniorisarjoissa menestyneen Henry Flinkin. 17-vuotiaana uransa lopettaneella Flinkillä kertyi 44 ottelua, joista hän voitti jokaisen.

- Liiottelematta Henrystä olisi kehittynyt täysin maailmanluokan nyrkkeilijä. Hänellä oli siihen kaikki edellytykset, sekä nopeutta että taitavuutta oli yllin kyllin. Murmanskissa ja Apatityssa järjestetyissä turnauksissakin Henry oli täysin pitelemätön. Kukaan ei voinut hänelle kehässä mitään. Sääli, ettei Henry jatkanut uraansa pidemmälle.

1990-luvulla edetessä Reippaan nyrkkeilyn eturiiviin tulivat Petri Männikön ohella Jarno Leppiaho ja Jarno Mustonen. Molemmat selviytyivät useampaan kertaan SM-loppuotteluun ja Leppiaho nappasi Suomen mestaruuden vuonna 1997, jolloin Pähdin valmentama Reipas palkittiin turnauksen parhaana seurana.

- Mikäli Leppiahon Jarno olisi ollut yhtä pitkäjänteinen treenaaja kuin veljensä Samuli, niin eväitä olisi ollut vaikka mihin. Luontoa Jarnolla oli yllin kyllin.

- Mustosen Jarno hävisi räikeällä tuomaripelillä SM-kullan Juha Fyhrille vuonna 2000. Tuomio oli täysin käsittämättömästi 13-4 Fyhrin hyväksi. Sitä seurasi hillitön vihellyskonsertti. Fyhr luovuttikin jo matsin yhdessä vaiheessa, hän kääntyi ja käveli jo omaan nurkkaukseen. Tuomarin olisi pitänyt keskeyttää ottelu siihen. Fyhrin valmentaja sai suojatinsa kääntymään takaisin. Kyllä Fyhr sai Jarnolta kunnolla köniinsä, mutta lopputulos oli tuo. Mustosellakin ura jäi harmittavasti kesken.

”Nyrkkeily on kova laji, ei siitä pääse mihinkään”

Uuden vuosituhannen kynnyksellä Reippaan nyrkkeilyn keulakuvaksi kehittyi Samuli Leppiaho, joka oli tehnyt 1990-luvulla huikean kultamitaliputken eri ikäluokkien SM-kilpailuissa.

- Samuli saavutti 11 junioreiden Suomen mestaruutta. Hän aloitti jo 8-vuotiaana D-junioreiden ikäluokassa, vaikka sääntöjen mukaanhan niin nuori ei saisi otella. Nyrkkeilyliitossa kuitenkin tiedettiin pojien taidot ja ottelulupa tuli. D-junioreissa kertyi viisi Suomen mestaruutta, C:ssä kaksi, B:ssä kaksi ja A:ssa kaksi.

Odotukset myös aikuisten sarjassa menestymiselle olivat ylhäällä.

- Samuli otteli vuoden 2000 EM-kisoissa hyvin kroatialaista vastaan vaikkei tätä voittanutkaan. Samulin uraa haittasi sittemmin silmävamma, josta seurasi vuoden tauko harjoitteluun ja otteluihin. Vamma ei koskaan parantunut kunnolla, silmä ei ole vielä tänäänkään entisenlainen. Se oli ratkaiseva käänne, odotukset olivat sitä ennen olleet korkealla. Vamma toi sitten varovaisuutta hänen otteisiin, vaikka resursseja olisi senkin jälkeen ollut paljon.

- Vamma syntyi Pajulahdessa leirillä, kun Samuli otti harjoitusmatsin Jani Rauhalaa vastaan. Rauhala oli selvästi painavampi vastustaja, otteli monta painoluokkaa ylempänä. Minun mielestä oli suuri virhe siellä olleilta valmentajilta antaa ylipäättään Samulin otella Rauhalaa vastaan. Ero lyöntitehoissa oli valtava. Siitä seurasi se, mitä seurasi.

2000-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä Reippaan miesnyrkkeilyn SM-mitalimenestyksestä ja maaotteluedustuksista tulivat vastaamaan Tommy Heiniemi ja Joonas Koivuranta.

- Tommy oli useaan otteeseen maaotteluissa ja SM-mitaleilla. Joonaskin kärsi viimeisessä amatöörien SM-ottelussa vuonna 2007 plussapisteellä häviön Mikko Marttiselle 23-23. Se oli kova pettymys, siinäkin matsissa tuomio olisi voinut olla toinen.

Reippaan naisnyrkkeily on 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen puolivälin jälkeen noussut voimakkaasti esiin. SM-mitaleita on tullut Linda Koiviston ja Emma Seppäsen suoritusten myötä. Naisten SM-kehässä on nähty Reippaan värejä myös Tuovi Ala-Pöntiön (nyk. Honkela) ja Maaru Moilasen toimesta.

- Tällä hetkellä Rovaniemen Reippaan tallissa tree-
naa viisi kilpanaisnyrkkeilijää.

Heistä Emma Seppänen on edennyt jo kahdesti SM-kilpailuiden loppuotteluun.

- Emma on kova tyttö, hänellä on luonnetta nyrkkeilyyn, niin harjoitteluun kuin ottelemiseen, vaikka muille jakaa. Kun kokemusta saadaan vielä lisää niin uskon, että Emma näyttää menestystä.

Reippaan miesnyrkkeilykin on 2010-luvulle siirryttäessä uusien mahdollisuuksien äärellä.

- Joonas Pursiainen on nousemassa ja menestynyt junioreiden SM-kisoissa mukavasti. Joonaksella oli aiemmin ongelmana oma paino. Hän oli niin kevyt, ettei kisamatseissa tahtonut löytyä sopivaa vastustajaa. Jonne Kallo on myöskin tiiviisti harjoitteluringsissä mukana. Taustalla on muitakin innokkaita harjoittelijoita, joilla on halua kilpailla.

Pähti uskoo vakaasti reipaslaiseen nyrkkeilyyn myös tulevina vuosina.

- Jatkoa Reippaan nyrkkeilyllä on varmasti ja juniorityötä tehdään koko ajan tiiviisti. Nyrkkeilykoulussa on väkeä mukavasti. Yleinen ongelma on se, ollut aina, että jos syksyllä nyrkkeilykouluun ilmoittautuu vaikka 30 aloittelijaa, heistä yksi, korkeintaan kaksi jää lajin pariin pitemmäksi aikaa. Nyrkkeily on kova laji, ei siitä pääse mihinkään. Kehittymiseen vaaditaan rutkasti omaa halua ja sitkeyttä. Joukkuelajeissa voi mennä joukon mukana, nyrkkeilyssä se ei onnistu.

Vetäjiä toki tarvittaisiin enemmän.

- Itselleni kaipaisin kaveria kilpanyrkkeilijöiden vetämiseen. Kari Heikkinen oli alussa todella hyvä aisapari. Myöhemmin muun muassa Samuli Leppiaho oli vähän aikaa minun kanssani ohjaajatouhussa, mutta hänelläkin työasiat veivät muualle. Tällä hetkellä ”koulutan” Esko Honkelaa mukaan valmennustoimintaan, hän vetääkin nyrkkeilykouluja.

- Hyviä apuvalmentajiakin on matkan varrella ollut. Heikkisen Kari oli alussa tosiaan voimakkaasti mukana ja Kalervo Torvinen oli kaverina vähän aikaa valmennuspuolella. Samoin Olavi Niemelä oli joitakin vuosia touhussa aktiivisesti mukana niin valmentajana kuin tuomarina ja Tapani Lindholm kantoi niin ikään valmennusvastuuta joitakin vuosia. Leppiahon Jarno veti jonkin verran nyrkkeilykouluja, samoin Pekka Jaatinen on toiminut niin jaoston sihteerinä kuin kuntonyrkkeilyn ohjaajana. Ja Tero Hildén oli alkuvaiheessa jaoston puheenjohtajana.

Nykyisin Janne Laine vetää aktiivisesti kuntonyrkkeilyä, kuten Nykäsen Tapiokin.

Pähdillä on myös selvä näkemys amatöörinyrkkeilyn valtakunnallisesta nykytilasta.

- Nyrkkeilyliiton toimintaa on vaivannut ja vaivaa yhä suuri rahapula. Sponsoreita ei juurikaan ole. Tämä johtuu osaksi siitäkin, että tällä hetkellä Suomen amatöörinyrkkeilyssä ei ole valovoimaista kansainvälisen luokan tähteä. Robert Heleniuksesta olisi sellainen tullut, mutta hänkin siirtyi aikaisessa vaiheessa ammattilaiskehiin.

Aiemmin asiat olivat toisin. Nyrkkeilyssä oli monta räväkkää menestyjää, jotka omalla persoonallaan keräsivät näkyvyyttä.

- Tarmo Uusivirta oli yksi tällainen ja oli heitä useita muitakin. Viimeisen kymmenen vuoden aikana tällaista persoona ei suomalaisesta nyrkkeilystä ole löytynyt. Vikaa on toki nykyisessä Nyrkkeilyliiton johtokunnassakin. Siellä ei ole sellaisia toimijoita, jotka keräsivät nimenomaan rahaa lajille.

Harrastajia on kerännyt kuntonyrkkeily. Iahduttavasti myös lisenssinyrkkeilijöiden määrä on kääntynyt pienen notkahduksen jälkeen nousuun.

- Taso vain ei ole yhtä korkea kuin se oli esimerkiksi 1980-luvulla. SM-mitalin saavuttaminen on ollut 2000-luvulla helpompaa kuin kaksikymmentä tai kolmekymmentä vuotta sitten. Suomalaisessa nyrkkeilyssä on onneksi kasvamassa muutamia nuoria lahjakkuuksia, joista voi hyvinkin kehittyä kansainvälisen tason ottelijoita.

- Kuntonyrkkeilyn suosio on noussut sitä vastoin valtavasti. Kansantalollakin eri ryhmissä treenaa toistasataa harrastajaa. Kuntonyrkkeilyharjoituksia on joka ilta, yhtenä iltana on parhaimmillaan kolmenkin eri ryhmää ohjattavana. Yhdessä ryhmässä saattaa olla 30-40 harrastajaa. Kuntonyrkkeilyyn on löytynyt myös päteviä vetäjiä riittävästi. Vahinko vain, että Kansantalon tilat ovat rajalliset, tulijoita voisi olla vieläkin enemmän.

”Jalkapallon osalta toiminta meni hävyttömäksi”

Reippaan yleisseuran osalta Osmo Pähti ei ollut johtokunnassa vuoden 1974 jälkeen. Pelkästään nappulajalkapallovetämiseen ja varsinkin nyrkkeilyvalmentamiseen keskittyntä aikaa kesti vuoteen 1986, jolloin mies valittiin uudestaan seurana varapuheenjohtajaksi. Johtokuntatyöskentely on jatkunut siitä lähtien katkeamatta. Syyt palaamiseksi

olivat selvät. Vuosikymmenen kuluessa Reippaan talous oli alkanut yskähdellä.

- Jalkapallon osalta toiminta meni hävyttömäksi. Maksettiin sarjapisteistä, edustusjoukkue kävi Espanjaa myöten virkistäytymismatkoilla, mitään tolkkua touhuissa ei oikein enää ollut. Pelaajat saattoivat marssia urheiluliikkeeseen ja ottaa sieltä kahmalokaupalla tavaraa Reippaan piikkiin. Lentopallossahan toiminta ei ollut niin räikeää, lähinnä sillä puolen kulunkia aiheuttivat ulkomaalaisvahvistusten palkat. Ziolkowski pelasi yhden kauden Reippaassa. Hän oli kohtuullisen kallis mies sinänsä, mutta hoiti hommansa erittäin hyvin. Samoin jalkapallossa hyvä tyyppi oli monta kautta valmentanut Andrzej Drozdowski. Mutta muu toiminta siinä ympärillä meni aivan överiksi. Jääkiekossakin oli hieman aikaisemmin pikkuisen vinkeitä suuren maailman tyylistä. Jos kiekko meni harjoituksissa yli laidan, sitä ei haettu enää takaisin, vaan laitettiin vain uutta välinettä peliin.

- Ylipäätään vaatimukset kohosivat pilviin eikä kontrollia rahan käytöstä ollut Reippaan sisällä nimeksikään. Seurassa oli paljon sellaisia tyyppejä, joilla ei ollut mitään vastuuta omista tekemisistään. Toppia touhulle ei tuntunut laittavan kukaan.

1980-luvun lopulla Reippaalle koittivat kovat ajat. Omaisuutta jouduttiin myymään ja lisävelkaa otta-
maan rajusti.

- Seuran jo ottamat velat tulivat minulle täysin yl-
lätyksenä. Laskuja oli karmeita pinoja ja niitä piilo-
teltiin. Johtokunnan olisi pitänyt ottaa 1980-luvun
kriittisinä vuosina paljon tiukempi ote kulupuole-
leen yleensä ja myös bingotoimintaan. Lepsuilusta
johtuen Reipas hukkasi, ei onneksi kaikkea, mutta
huomattavan osan omaisuudestaan. Kaksi kiinteis-
töähän jouduttiin myymään syntyneiden velkojen
kattamiseksi.

Kunniajäsenen mielestä heikentyneestä taloustilan-
teesta kärsivät eniten seuran yksilölajit nyrkkeily ja
painonnosto.

- Reippaan vuosikokouksissa Kansantalon alasali
oli tupaten täynnä. Jalkapalloilijoita oli enemmistö
ja he valloittivat seuran johtopaikat. Ei heitä vastaan
pärjännyt. Nyrkkeilyjaostolla ja painonnostojaostol-
la ei ollut paljoa sanomista kokonaisuuteen. Kun ra-
haa on käytettävissä, se vetää puoleensa henkilöitä,
jotka haluavat käyttää tilannetta hyväkseen. Niinhän
siinä kävi eikä Reippaan johto pystynyt pitämään
palettia käsissään. Jopa kuntojaosto ja bingoporukka
kävivät Reippaan rahoilla ulkomailla lomareissulla.

1970-luvun jättimenestyksen ja vielä 1980-luvulla-kin kohtuullisesti tuottaneen Rova-Bingon taru lop-
pui miltei samaan rytäkään vuoden 1988 marras-
kuun lopussa. Pelipaikkaa perustamassa ollut Pähti
ei anna toiminnan lopettamisesta vastuusta olleille
korkeita arvosanoja.

- Voi sanoa suoraan, että Rova-Bingon lopettami-
seen liittyvät asiat hoidettiin Reippaassa typerästi.
Sen sijaan, että bingon toiminta katkaistiin kerta-
laakista, henkilökunta sanottiin samalla irti ja heille
maksettiin puoli vuotta palkkaa tyhjältä, olisi toi-
mintaa pitänyt jatkaa ainakin vielä tämän puolen
vuoden ajan.

- Olen sitä mieltä, että bingo toimisi vielä tänä päi-
vänäkin tuossa Rovakatu 7:n kiinteistössä, jos Reip-
paassa olisi osattu hoitaa kaikki asiat loppuun asti
harkiten.

”Reippaan pitäisi suunnitella tänä päi- vänä muitakin tulonhankkimiskeinoja”

1990-luvun alkuun osui sitten Reippaan muuntumi-
nen yksilölajiseuraksi. Jalkapalloilu siirtyi vuoden
1992 joulukuussa perustettuun FC Santa Clausiin.

- FC Santa Clausinkin liittyen Reipas toimi ajat-
telemattomasti. Uuden jalkapalloseuran perustami-
sen yhteydessä esitettiin korvaussuunnitelma, jolla
Reippaan jalkapallojaoston omaisuus ja pelaajat
siirtyisivät uudelle seuralle. 100 000 markkaa (mil-
tei 22 000 euroa) kaikesta luvattiin, mutta ei sum-
masta lopulta saatu meille penniäkään.

1990-luvun yleisseuran vuosia varjostivat mittava
velkataakka, joka rajoitti pääseuran antamaa tukea
jäljelle jääneille jaostoille sekä nyrkkeilyn ja pai-
nonnoston kilpailutoimintaan.

- Lyhennykset tulivatkin sitten hoidetuksi, vaika
kaikkien velkojen hoitaminen meni pitkälle
2000-luvun puolelle. Onneksi Reipas on nyt velaton
seura ja talous kohtuullisella tolalla. Meillä on var-
mat tulonlähteet, omaisuutta, jotka tuottavat tasai-
sesti. Pohja on turvattu.

- Siitä huolimatta Reippaan pitäisi suunnitella tänä
päivänä muitakin tulonhankkimiskeinoja. Olen var-
ma, että sellaisia löytyisi. Se vaatisi aktiivisuutta
sekä nuorten ihmisten innokkuutta ja vastuunottoa.
Kansantalolla on hyvä toimipaikka, rakennusta voi
käyttää erilaisiin juttuihin. Toiminnanjohtajankaan
pestaaminen ei ole poissuljettua.

Nykyinen Reipas voi Pähdin mielestä kokonaisuus-

nessaan hyvin, vaikka jokapäiväisiä haasteita riittää-
kin.

- Toiminta on vakiintunutta. Rovaniemen Reipas
on jo perinteinen, huomionarvoinen urheiluseura
Rovaniemellä. Tietynlainen alkuaikojen kiihko on
jäänyt pois.

- Innostunutta talkooväkeä oli kuluneilla vuosi-
kymmenillä enemmän. Tänä päivänä nuoriso on
materialistisempaa. Mikäli kysytään johonkin hom-
maan avuksi, ensimmäinen kysymys on: paljonko
tästä maksetaan? Tai toinen vastaus talkootyöhön
on, että tulen, jos minulla ei ole juuri silloin muu-
ta tekemistä. Valmiutta talkootyöhön on takavuosia
vähemmän.

Rovaniemen Reippaan urheilullisten saavutuksien
ja toiminnan arvostamisessa löytyy silti huomautet-
tavaa. Tästä monta kautta Rovaniemen kaupungin
liikuntalautakunnassa jäsenenä olleella luottamus-
henkilöllä on omakohtaisia kokemuksia.

- Näkisin, että Reipasta ja sen saavutuksia arvos-
tetaan muilla paikkakunnilla enemmän kuin Rova-
niemellä. Se tunnetaan muualla eri lailla, jos näin
voidaan sanoa.

- 2000-luvulla Rovaniemen kaupungin liikun-
talautakunnan työskentelyyn ja urheiluseuroille
myönnettävien avustusten jakoon on palannut voi-
makkaammin politiikka mukaan. Aiemmin poliit-
tiset asenteet eivät näkyneet liikuntalautakunnan
työskentelyssä läheskään niin väkevästi. Reippaalle
myönnettiin takavuosisikymmeninä toimintansa ja
menestyksensä laajuuden mukaista avustusta. Avus-
tusten jakoperusteet olivat selvät, ne pohjautuivat
tasapuoliseen pisteytykseen. Nyt on toisin, ikävä
kyllä. Esimerkiksi vuonna 2008 Reipas sai vähem-
män avustusta kuin eräs rovaniemeläinen erikois-
seura, jolla on toinen Reippaan ohjelmassa olevista
urheilulajeista eikä siinäkään urheilullinen menestys
ole meidän luokkaa. Lisäksi Reippaan harjoitusvuo-
roista maksettava tuki määräytyy nykyään epäta-
sapuolisesti ja on toimintaan nähden aivan liian
pienä. Kaupungin ja maalaiskunnan yhdistymisen
seurauksena tapahtuneet voimasuhteiden muutok-
set ovat entisestään pahentaneet tilannetta. Samoin
muutosta on tapahtunut Rovaniemen kaupungin lii-
kuntatoimen hallinnon asennoitumisessa seuraan.
Asioista ei haluta eikä niistä käytännössä edes ryh-
dytä keskustelemaan.

Pähti on vakuuttunut, että Rovaniemen Reippaalla
on tilausta pitkälle tulevaisuuteen.

- Kaiken kaikkiaan meillä on täydet mahdollisuus-

det toimia ja kehittyä. Se, mikä ongelma Reippaalla, kuten monella muullakin urheiluseuralle nykypäivänä, on sisäinen aktiivisuus vapaaehtoistyöhön, kuten edellä tulikin jo todettua.

- Seuralla on ollut ja pitää mielestäni tulevaisuudessakin olla monitasoinen tehtävä. Reipas on kilpaurheilutoiminnan ohella lasten ja nuorten kasvatustyöhön keskittyvä seura. Vaikka nuoresta ei tulisikaan kilpaurheilijaa, seuratyön tulee tukea sitä, että hänestä tulee niin sanotusti yhteiskuntakelpoinen.

Kunniajäsen haluaa antaa tunnustuksen myös vuosikymmenten varrella mukana olleille kanssatoimijoilleen.

- Jorma Tervo on ollut seuran neljännen tulemisen aikana todellinen reipaslainen, kuten Veijo Kalliokin. Veijo sai paljon hyvää aikaan Reippaassa ja oli erinomainen toiminnanjohtaja.

- Valto Lehmuskoski oli alkuvaiheessa erittäin hyvä seurahenkilö ja Pirkkiön Martti on tehnyt valtavan työpanoksen seuralle niin painonnoston osalta kuin johtokuntatyöskentelyssä. Jalkapallopuolella Korkalan Seppo teki kovasti hommia junioreiden parissa ja muissa jutuissa, kuten lajin parissa touhunnut Juhani Lahtikin, joka osallistui minun ohella jo kolmannen Reippaan toimintaa. Lisäksi Leila Pähti toimi vuosia lentopallopuolella, kuntojaostossa ja liittojuhlien esiintymisryhmien vetäjänä erittäin ansiokkaasti.

Oma Reippaassa toimiminen jatkuu edelleen 2010-luvulla aktiivisena.

- Jäin eläkkeelle sinä päivänä, kun täytin 60 vuotta. Vapaa-ajan ongelmia ei sen jälkeen ole ollut. Nyt seitsemänkymppisenä toimintaa on joka päivä, vähintään riittävästi.

Liekö aktiivisuus syynä siihen, että Osmo Pähti näyttää ikäistään vähintään 20 vuotta nuoremmalta.

Osmo Pähti

*** 31.10.1939**

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyjaoston perustaja ja nyrkkeilytoiminnan vetäjä vuodesta 1978

Rovaniemen Reippaan vt. puheenjohtaja vuonna 1969

Rovaniemen Reippaan kunniajäsen nro 13. Rovaniemen Reippaan kultainen kunniamerkki nro 4.

Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun ansiomitali kullatuin ristein 1999

Suomen Nyrkkeilyliiton kultainen ansiomerkki 1997

TUL:n kultainen ansiomerkki 1998

Arvo Fräki

”1970-luvun Reipas oli paikkakunnan urheilun voimatoimija”

ARVO FRÄKI – SANOO SYNTYNEENSÄ ROVANIEMELLÄ 1936

”Oli sota-aika. Kävelimme Kairatietä siskoni kanssa. Kotiin Uittomiehentille oltiin taapertamassa. Alako sireenit soida. Merja-sisko rupes itkemään ja käski lähteä äkkiä kotiin. Mie sanoin, että ei kotona enää ketään ole. Kaikki ovat jo menneet väestönsuojaan. Rovalan seudulle juoksimme metsään piiloon.

Tuli vain mieleen, että kyllä sitä jo pienenä ymmärsi vallitsevan tilanteen vakavuuden. Mie olin täyttänyt neljä, sisko vähän yli kaksivuotias. Itsesäilytys-vietti pelasi. Saksalaisilla oli venäläisten vankileiri ei kovinkaan kaukana mejän kodista. Me saatiin saksalaisilta limppuja. Monesti me samoilla leivillä vaihdettiin vangeilta leikkikaluja, kuten lintuja ja autoja. Monet vangeista oli hyvin taitavia käsistään.

Santamäessä asui aikanaan Hevos-Hiitaksi kutsuttu nainen. Me käytiin muutamia kertoja laskemassa mäkiä Santamäen jyrkillä sivuilla ja vierailtiin Hevos-Hiitan tykönä. Hänellä oli samanikäisiä lapsia kuin me.

Välirauhan aikana sairaita lapsia koottiin Rantavitikan kansakoululle, josta heidät kuljetettiin Ruotsiin. Meitä oli sinne koululle majoitettu aika paljon. Muutamia lapsista kuoli. Muistan ainakin yhden tapauksen, kun aamulla löydettiin sängystä kuollut lapsukainen. Meidän muitten samanikäisten suhtautuminen tapahtuneeseen oli harmonisen luonnollista. Kukaan ei parkunut. Sitä jotenkin pienen lapsen selkeällä tajulla ymmärrettiin tilanne. Näin sen nyt ajattelen.

Mie päädyin veljeni kanssa Skåneen, josta paluu Suomeen 1947. Tornion asemalla meitä huuteli eräs mies. Ei me tunnettu. Kuitenkin hän oli mejän isä.

Kun me saavuttiin Rovaniemen asemalle, poliisit oli tutkimassa mahdollisia salakuljetustavaroita. Ummikkona palattiin ja kaveripiiri suhtautui meihin vähän niin kuin hurreina. Ruotsissa meitä pilkattiin finneiksi.

Täällä meillä oli selkeät säännöt. Koulussa ja koulumatkoilla ei saanut kiusata toisia. Vasta sen jälkeen saatettiin nakella kivillä toisia. Pikku kahinoissa meillä oli käsissä kilpiä estämään kivien pahoja osumia. Isoja käsiryysyjä ei ollut. En mie muista, että silloin olisi ollut koulukiusausta sillä lailla kuin nyt. Me kakarat sovittiin keskenämme säännöt.

Umpiummikkona minun koulunkäyntini loppui lyhyeen ja minut lähetettiin Ruotsiin takaisin. Siellä kävin kansakoulun loppuun. Suoritin myös rippikoulun ja maanviljelyskoulun. Urheilussa mie olen harrastanut kaikkea mahdollista. Mäkeä en ole hypännyt. Päälaaji oli juoksut ja jalkapallo. Ropsissa pelasin A-junnuissa. Maakuntaan kilpailuihin mentiin kuorma-auton lavalla.

Aina ei ollut koppi suojana. Joskus poljettiin pyörällä peninkulmienkin päähän. Kilpailtiin ja pyöräiltiin takaisin. Oli se aikaa.” Ote Arne Selanderin kirjasta Rovaniemen kauppalanpojat

Rovaniemen Reippaan neljännen tulemisen aikana Fräkin Arvo tuli tunnetuksi mitä aktiivisimpana jalkapallotoimijana. Mutta mies ja Rovaniemen Reipas löysivät toisensa paljon aikaisemmin, 1950-luvun puolivälissä.

- Oikeastaan liityin seuraan jo vuonna 1956 luistelun ja pyöräilyn kautta. Luistelin aiemmin Lapin Lukossa ja pyöräilyä pidettiin luistelijoille hyvänä kesäharjoitteluna. Sain Reippaalta jopa oman Champion-merkkisen kilpapyörän. Silloin 1950-luvun puolivälissä seuralla oli tasokas pyöräilyjoukkue, johon kuuluivat muun muassa Kauno Meriläinen, joka oli piirin parhaita, ja Eero Lehtoniemi. Itse taisin olla seuran kolmen neljän parhaan pyöräilijän joukossa. Luistelupuolella olivat samaan aikaan Paason veljekset ja sellainen lupaava juniori kuin Aarre Kemi. Hieman myöhemmin Reippaan luistelu vahvistamaan tulivat Sinkkosen veljekset Jorma ja Pertti.

Seuran päämaja sijaitsi Rovaniemen keskustassa.

- 1950-luvun Reippaan toiminnan ehdoton keskipiste oli Kansantalo. Talossa toimi myös sd-työväenyhdistyksen vireä nuoriso-osasto, jonka puheenjohtajana oli Pentti Mikkonen. Meille rakennuksesta tuli käytännössä toinen koti, siellä oltiin päivittäin. Nuorisolle oli jos jonkinlaisia aktiviteetteja. Oli valokuvien kehittelyä, pöytätenniksenpeluuta, näytelmäkerhoa, oli laulukoroja. Nuoriso-osasto linkittyi voimakkaasti Reippaaseen, sillä lähes kaikki sen jäsenet osallistuivat seuran toimintaan. ”Peeke” itse oli samanaikaisesti sekä nuoriso-osaston että Reippaan puheenjohtaja.

Tuohon aikaan vireällä urheiluseuralla oli myös tytäryhdistykset maalaiskunnan puolella.

- Olin tuohon aikaan paljon tekemisissä myös Orvo ja Alli Malisen kanssa. He perustivatkin Saarenkylään Saaren Reippaan. Karvonrannan puolella Ounasvaaran kupeessa puolestaan pidettiin hiihtokilpailuita ja lähinnä kai tähän tarkoitukseen lyötiin vähäksi aikaa pystyyn Karvon Reipas. 1950-luvulla niin Karvonrannalla kuin Saarenkylässäkin oli erittäin voimakkaat työväenyhdistykset, joiden suojissa nämä Reippaan alajaostot toimivat. Saaren Reipas ja Karvon Reipas olivat samaa Reippaan alajaostoa, mutta toimivat eri puolilla Kemijokea. Toiminta oli kaiken kaikkiaan aktiivista ja suunnattu etenkin lapsille ja nuorisolle.

”Rehellisesti täytyy sanoa, että Rovaniemellä aika oli kaunistelematta kovaa tälläkin sektorilla”

Monialainen 1950-luvun Reipas otti avosylin ideoita toiminnan laajentamisesta vastaan. Jalkapalloa oli paikkakunnalla sodan jälkeen harrastettu niin vuonna 1950 perustetussa Rovaniemen Palloseurassa kuin Rovaniemen Lapissakin. Reipas halusi mukaan ottamaan osansa paikallisesta jalkapallon harrastajakunnasta.

- Jalkapalloasiaa alettiin touhuamaan vuonna 1957, vaikka jonkinlaista jalkapalloharrastusta oli ollut jo aikaisemmin. Laji tuli Reippaan ohjelmaan kuitenkin vuonna 1958, silloin kasasimme virallisesti joukkueen ja aloimme pelata sarjaotteluita III-divisioonassa. Ensimmäisessä joukkueessa pelasivat minun lisäksi Esko Sääskilahti, Reijo Saarinen, Esa Paaso, Reino Anttila, Antti Puhakka, Kauko Luuro, Jaakko Kuivalainen, Tatu Liste, Veikko Koivikko, joka jossakin vaiheessa uraansa oli jopa poikien maaottelussa maalissa Tanskaa vastaan, sekä Aarno Ojala.

- Pelasin 1950-luvulla niin RoPS:ssa kuin sitten vähän myöhemmin Lappi-seurassakin. Kyllä sain kuulla siltä suunnalta kipakkoja moitteita siitä, että miksi nyt noin teit, kun olin perustamassa Reippaan jalkapallotoimintaa.

Rintamalinjat kulkivat paikkakunnan urheiluelämässä siihen aikaan syvällä.

- Puhutaan 1950-luvusta. Rehellisesti täytyy sanoa, että Rovaniemellä aika oli kaunistelematta kovaa tälläkin sektorilla. Oli jako porvareihin, kommunisteihin ja sitten olimme me, Reipas. Suoraan sanoen kadulla kävellessä sai varoa, ettei joku muun seuran henkilöistä tönäissyt tai jotain vielä pahempaa. Tosin olin siihen aikaan nuorena miehenä huippukunnossa, että olisi sitä saanut yrittääkin.

- Porvariseurat osasivat hankalaksi heittäytymisen. Kun Reippaalla oli harjoittelu aika Keskuskentällä, monesti nämä järjestelivät sinne samaan aikaan jonkun tilaisuuden, joka vei meiltä vuoron. Eikä siinä auttanut pullikointi. Myöhemmin 1970-luvulla Urheiluoopistolla oli hieman samanlaista toimintaa. Reippaalla oli vuoro pelikentälle, joko ennen ropsilaisia tai heidän jälkeensä. Jos siellä pidettiin jotain tilaisuuksia, Reippaalta napsaistiin lähes poikkeuksetta harjoitteluajasta lovi, mutta esimerkiksi RoPS:n pelaajille järjesteltiin niin, että he saivat treenata aina koko ennalta sovitun ajan. Tällaisia temppeja oli useasti.

Reipaslaisuutta ei tarvinnut silti silloinkaan hävetä. Seuran maine oli vastuksista huolimatta 1950-luvun Rovaniemellä hyvä.

- Vaikka paikkakunnan muiden urheiluseurojen kanssa olikin aika ajoin kädenvääntöä, suuren yleisön keskuudessa 1950-luvun Reipas toimijana arvostettiin korkealle. Se oli tosiasia. Mukaan toimintaan olisivat halunneet tulla muun muassa osa muiden seurojen hiihtäjistä, mutta moisen homman pyörittämiseen ei yksinkertaisesti ollut siihen aikaan varoja.

Vaikka seura kasvattikin jäsenmääräänsä vuosikymmenellä rajusti, on erästä Reippaan puheenjohtajavalintaan liittyvää seikkaa analysoitu pitkään jälkeensä. Mitä olisikaan tapahtunut, jos Pentti Mikkonen olisi saanut jatkaa puheenjohtajana vuodesta 1958 eteenpäin ja millaiseksi toiminta olisi jatkossa muotoutunut? Olisiko 1960-luvun väli-vaihetta, toiminnan pysähtymistä, tarvinnut kokea lainkaan? Ja miten TUL:n sisällä muutamaa vuotta aikaisemmin täyteen liekkiin roihahtanut tuima välienselvittely, joka ulottui lopulta koko Sosialidemokraattiseen Puolueeseen, vaikutti tähän paikallistason näytelmään?

- Pentti Mikkosen syrjäyttämisestä puheenjohtajan paikalta on ollut vuosikymmenten kuluessa tosiaan puhetta paljon. Minulla on sellainen mielikuva, että Esko Sääskilahti otti Reippaassa vallan, kun Mikkonen toimi puheenjohtajana. Kenties Peeke koki niin, että hänet savustettiin silloin pois puheenjohtajan paikalta. Hän oli ollut itseoikeutettu puheenjohtaja niin kauan kuin minä muistan. Peeke teki Reippaan pyöräilyn eteen valtavasti töitä 1950-luvun alusta lähtien. Saku Tuominen oli toinen suuren työ-määrän seuran eteen tehnyt 1950-luvun reipaslainen. Kun minä tulin Reippaaseen, hän hoiti rahastonhoitajan tehtäviä ja hyvin hoitikin. Aiemminhan Saku oli ollut seuran puheenjohtajana.

Valtaosa Reippaan pyöräilijöistä otti kuitenkin vuonna 1958 uuden suunnan. Moni pyöräilyaktiiveista oli tällöin perustamassa erikoisseura Ounaksen Pyörä-Poikia.

- Näkisin, että Pyörä-Pojat syntyi ensisijaisesti sen takia, että urheilulajeja yhdistettiin.

”Koko ajan oli mielessä, että RTP on vain välivaihe”

Arvo Fräkin työasiat ajoivat kuitenkin miehen väli-aikaisesti samana vuonna ulkomaille.

- Toimin vuoden 1958 Reippaan sihteerinä. Samana vuonna tuli kuitenkin lähtö töihin Norrköpingiin. Ruotsissa vierähti yhteensä reilut pari vuotta ja kun muutin takaisin Rovaniemelle, Reippaan toiminta oli päässyt pahasti hiipumaan. Oikeastaan sitä ei ollut enää laisinkaan. Taustalla olivat aikamoiset talousvaikeudet. Elettiin vuotta 1961.

Reippaan velkojatkin kyselivät saamisiaan, mutta lopulta lainoja maksettiin kuitenkin pois. Vaikea tilanne pakotti miettimään asioita porukalla. Syksyllä 1961 perustettiin Rovaniemen Työväen Palloilijat.

- Toiminnan jatkaminen Reippaan nimen alla tuntui silloin ongelmalliselta. Päätimme Väyrösen Vilhon kanssa ottaa pojat kokoon ja perustaa jalkapallon sekä Rovaniemellekin jo rantautuneen jääkiekon erikoisseuran. Sen nimeksi tuli Rovaniemen Työväen Palloilijat, RTP. Lisäksi seurassa harrastettiin pöytätennistä kerhotoimintana Kansantalon alakerassa. Lähinnä sen takia, että nuoria poikia saatiin yhteen. Tämä oli jo ennen kuin jalkapalloa ja jääkiekkoa alettiin pelaamaan. Valitettavasti Kansantalolla ei harrastamiseen ollut kuin yksi pöytä.

- RTP:n toimintaan alkoikin tulla nopeasti väkeä, nyt jo edesmennyt Pekka Soikkeli, ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittu Eino Ruotsalainen, Veijo Kalliokin oli jo silloin mukana. Sitten meillä oli siihen aikaan pikaluistelun kotimaista kärkeä ollut Pertti Mäkelä, joka oli muuttanut vastikään Rovaniemelle, Rajamäen Eikka oli myöskin, samoin Pertti Sinkkonen. Henkilöt olivat pitkälle samoja, jotka olivat toimineet jo Reippaassa.

Fräki näkee RTP:llä ja Reippaalla olleen seuroina keskenään selvä yhteys. Hänen mukaansa voidaan puhua samasta seurasta, vaikka nimi olikin toinen.

- RTP täytti sen aukon, joka kolmannen Reippaan toiminnan loppumisesta oli 1960-luvun alussa jäänyt. Reippaan toiminnan uudelleenherättämisestä alkoi olla puhetta vuonna 1966. Lopulta kävi niin, että jääkiekkotoiminta siirtyi kokonaan uudelleenperustettuun Reippaaseen ja RTP:hen jäi jalkapallo. Reipas ja RTP jatkoivat jalkapallossa sisarseuroina sitten aivan 1990-luvun alkuun asti.

- Vilho Väyrysellä oli suuri rooli RTP:n perustamisessa. Hän myös järjesteli seuralle taloudellista tukea ja pelivarusteita, hommasi otteluihin talkoo-väkeä, toimi peleissä kuuluttajana ja niin edelleen. Pistipä hän omasta taskustaankin sievoisen summan toiminnan pyörittämiseen. Lisäksi Villellä oli kontakteja ja auktoriteettia, toimihan hän Rovaniemen järjestys-oikeuden pormestarina ja oli ollut kansan-

edustajana usean kauden, myös sisäasianministerinä Fagerholmin toisessa hallituksessa vuosina 1956-1957.

1960-luvulla Reipasta ei nimenä ohjattu.

- Koko ajan oli mielessä, että RTP on vain välivaihe. Meillä oli vankkumaton luottamus siihen, että Reipas tullaan ravistelemaan uudestaan eloon ajan ollessa kypsä. Jo tunnetasolla Reippaalla oli nimenä valtavan tärkeä merkitys, vanha perinteinen seura, joka oli toiminut samalla paikalla kauan. Sen historian tapahtumia vähänkään tuntevalle asian tärkeys vain korostui. Esimerkiksi kun tätini kävi 1950-luvulla täällä Petroskoista, johon hän oli joutunut aikanaan Rovaniemeltä lähtemään, niin puhuimme paljon nimenomaan Reippaasta. Tätini kun oli ollut aikoinaan seuran aktiivisia jäseniä.

”Metkaa, mutta Reippaan toimintaan on aina jollain tavalla liittynyt luku seitsemän”

Toiveet Rovaniemen Reippaan ravistelemisesta pystyyn alkoivat muuttua todeksi vuonna 1967.

- Metkaa, mutta Reippaan toimintaan on aina jollain tavalla liittynyt luku seitsemän. Reipas on perustettu vuonna 1907 ja ensimmäisen Reippaan toiminta loppui vuonna 1917. Kolmas Reipas perustettiin vuonna 1947 ja sen toiminta virkistyi huomattavasti vuonna 1957. Nykyinen Reipas puolestaan herätettiin henkiin vuonna 1967.

- Taisto Utrainen jäi nykyisen Reippaan toiminnan käynnistämistä erityisesti mieleen. Hän toimi työväenyhdistyksen nuorisosaostossa ja ryhtyi pirauttelemaan minullekin Reippaan henkiinherättämistä. En tuntenut häntä aikaisemmin. Itselläni oli aivan 1960-luvun lopussa työesteitä sen verran runsaasti, etten ehtinyt aivan alkuun mukaan kuvioihin, mutta annoin aloitteelle ilman muuta henkisen tukeni.

- Eino Ylitapio, Osmo Pähti, Tauno Koistinen olivat eri toiminnoissa aivan alussa mukana.

Arvon työesteet alkoivat kuitenkin helpottaa ajan kääntyessä 1970-luvuksi. Samaan aikaan Reipas alkoi elämään historiansa hedelmällisintä kukoistusvaihdetta.

- Vuosikymmenen vaihduttua seura alkoi tosiaan laajenemaan voimakkaasti. Mukaan tulivat henkilöinä muun muassa Jorma Tervo ja Esko Palovaara. Itse toimin vuonna 1970 Reippaan jalkapallon ykkösjoukkueen valmentajana sekä jaoston puheen-

johtajana vuosina 1975-1979. Koko seuran varapuheenjohtajan tehtäviä hoidin vuoden 1976 sekä sihteerin tehtäviä vuonna 1979.

- Jalkapallon nappulatoiminnasta tuli varsin vilkasta. Jo 1970-luvun alussa pikkupoikia oli mukana 300-400 ja jossakin vaiheessa nappuloita oli yli 500. Vetäjistä meinasi olla pulaa, mutta täytyy sanoa, että isät ja äidit olivat toiminnassa kiitettävästi mukana.

Voimakas nappulatoiminta alkoi tuottaa nopeasti historiallista menestystä.

- Vuoden 1973 nappuloiden Suomen mestaruus ja seuraavan vuoden pronssi olivat erinomaisia saavutuksia. Meillä oli laajan ja hyvän materiaalin lisäksi erinomaisia valmentajia, en puhu tässä itsestäni. Lauri Girsén oli esimerkiksi tällainen henkilö. Niinä 1970-luvun vuosina sattui löytymään paljon sellaisia tyyppejä, jotka olivat lahjakkaita lajiin.

- Minun nähdäkseni rovaniemeläisen palloilun nousu ja kehitys on juuri 1970-luvulta lähtöisin. Reippaan panos oli tässä erityisen merkittävä, seura onnistui tuomaan paikkakunnalle kilpailua. Reippaan silloisia junnuja pelasi myöhemmin paikallisten joukkueiden lisäksi ympäri valtakuntaa, osa ulkomaillakin.

Fräkin Arvo oli junnujen kanssa monella pelireissulla valmentajana mukana.

- Pelimatkoilla pojilla suosikkieväs oli yleensä lihapullat ja muusi. Oikein mukavia reissuja ne olivat. Pääasiassa niitä tehtiin Reippaan omilla linja-autoilla, joita hankittiin käytettyinä Postilta ja maalattiin seuran väreihin. Kylmäniemen Martti sekä nyt jo edesmennyt Pistokosken Jouko olivat sellaisia henkilöitä, joille kuuluu valtava kiitos kuljetustyöstä. He olivat aina mukana. En tajua, miten näillä miehillä riitti ansiotyön lisäksi aika moiseen ja miten he jaksoivat.

1970-luvulla käytiin edustusryhmienkin osalta vielä tiukkaa hegemoniataistelua Rovaniemen jalkapalloherruudesta Reippaan ja Rovaniemen Palloseuran välillä.

- Reipas nakitti 1970-luvulla Ropsia ykkösjoukkueitasollakin. Muistan, kun Erkki Kärppä vetäisi pallon Ropsin maaliin ja Reipas voitti pelin 1-0 Suomen cupin toisen kierroksen ottelussa kesällä 1972. Erkki huusi: ”Me ollaan Herodeksia!” Kyllähän jalkapallossa Reippaan ja RoPS:n välit olivat joskus ongelmalliset, sillä ropsilaiset olivat aika ajoitin metsästävässä meidän lupaavia junioreita, jopa nappulajalkapalloilijoita. Kova paikalliskisa ulottui pelaajahankintoihin, mutta Reippaan kunniaksi voi

sanoa, että emme missään vaiheessa ottaneet rahoja nappulatoiminnasta pois.

- Yhtenäkin vuonna Sinetästä oli tulossa eräs poika, jonka vanhemmilla ei ollut kerta kaikkiaan varoja kuljettaa häntä kaupungissa jalkapallotreeneissä. No, Reipas osti tälle pojalle linja-auton sarjalipun. Toiminnassa, ei vain tässä nimenomaisessa tapauksessa, oli mukana sosiaalista ulottuvuutta.

Reippaan lapsi- ja nuorisotoiminta ei rajoittunut siihen aikaan pelkästään nappulajalkapalloon.

- Jos puhutaan 1970-luvun Reippaan nuorisotoiminnasta, niin kyllä Leirikarin leirit olivat mahtavia tilaisuuksia. Siellä oli porukkaa, helposti 100-200 poikaa. Maastoleikkejä ja pallopelejä oli runsaasti.

”Vekselihän laiteostoa varten piti saada”

Seuran kasvanut toiminta kysyi luonnollisesti ideoita uusien tulolähteiden löytämiseksi. Rovaniemen Reipas oli jo 1960-luvun lopulla ollut käynnistämässä Kansantalolla yhdessä työväenyhdistyksen kanssa pidettyjä bingoiltoja, joissa olivat runsaat palkinnot, päävoittona useaan otteeseen jopa henkilöauto. Seuran sisällä virisi ajatus bingotoiminnan tehostamiseksi.

- Olin porukassa hommaamassa Reippaalle konebingoa. Otin selvää, että Ruotsissa tehdään näitä bingolaitteita ja soitin kieltä hyvin taitavana tehtaalte Göteborgiin. Ilmeni, että niitä laitteita voisi saada sieltä ostettuakin. Kallion Veijo sitten otti eräänä päivänä yhteyttä ja kysyi, lähtisinkö Pähdin Osmon kanssa niitä Ruotsiin ostamaan. En joutanut kiireiden vuoksi irrottautua työpaikalta monen päivän reissuun, joten lopulta Osmo lensi Göteborgiin yksin.

- Vekselihän laiteostoa varten piti saada ja sen me otimmekin silloisesta SYP:stä. Rova-Bingon tilat järjestyivät sitten Rovakadun alusta maalaiskunnan talon alakerrasta. Puolen vuoden päästä olimme jo omillamme niin, että vekselin pystyi maksamaan pois. Parhaimmillaan Reippaalla oli useita bingoja.

Konebingoidea oli alun perin lähtöisin Reippaan jalkapalloilijoiden piiristä.

- Oli sellaista mielihyvää, että bingo olisi pelkästään jalkapalloilijoiden pyörittämä, mutta kyllä parhaaksi lopulta nähtiin, että se olisi koko Reippaan yhteinen. Sitä sitten esitimme pääseuran kokouksessa ja esitys hyväksyttiin.

- Bingo toi rahaa ja tavaraa liikkui. Bingotoiminnan onnistumisen myötä Reippaasta tuli melko varakas, ainakin jos tilannetta vertasi aiempaa. Ja sen avulla saatiin luotuja mitä erilaisimpia liikekontakteja, paljon muutakin kuin pelkkä bingo. Hyöty oli luonnollisesti molemminpuolista, lisäarvona pystyttiin hankkimaan useita sponsoreita esimerkiksi jalkapallojoukkueille ilman isompaa ruikutusta.

Voittoja haluttiin sijoittaa järkevästi.

- Omaisuutta myös sijoitettiin kiinteistöihin ja sitä kautta saatiin seuralle taloudellista kivijalkaa, mitä muuten ei olisi millään ilveellä pystynyt keräämään. Taloudellinen menestys edesauttoi urheilullisen toiminnan kasvua. Pystyttiin maksamaan kaikenlaisia menoja, joihin ei muuten olisi kyllä ollut varaa.

”Reippaan toimistosta tuli luonnollisesti toiminnan keskipiste”

Reippaan kunniajäsen numero 14. sai kokea seuran menojen lisääntymisen nahoissaan hyvin konkreettisella ja fyysisellä tavalla.

- Olin yhteen aikaan 1970-luvulla menotositteiden hyväksyjä. Kävin päivittäin Reippaan toimistolla, hyväksyttäviä kuitteja oli aina paksu pino. Minulla-kin oli ennen siisti allekirjoitus, mutta sen homman myötä se kyllä muuttui apteekkinimikirjoitukseksi. Ranne meinasi olla useasti kipeä.

- Oli se melkoinen savotta, kun samanaikaisesti oli ansiotöissä. Jouduin ottamaan yhteyksiä puhelimella ottelureissujen tiimoilta eri puolille maata ja ulkomaillekin, lähinnä Ruotsiin ja Norjaan. Puhelin soi urheiluhommista monta kertaa päivässä ja kun se ei soinut, useasti joku halusi tulla juttelemaan jostakin. Nämä jalkapallon puolalaisvahvistukset olivat sellaisia, että ne tahtoivat tulla työpaikalleni kertomaan, että se ja se asia ei taas pelannut. Niitä piti sitten lähteä selvittämään. Ja illalla töiden jälkeen oli sitten harjoitukset, joita olin seuraamassa valmentajana. Kotona tykättiin tietenkin hyvää tällaisesta pelistä. Jos asiaa puhutaan, välillä meinasi tulla niin sanottu burnout. Olin liikaa mukana kaikessa.

Tästä seurasi luonnollisesti jonkinasteista tympään-tymistä.

- Monta kertaa puhuin Tervon Jormalle ja Kallion Veijolle, että heidän nämä seurahommat vähäksi aikaa, ehkä vuodeksi, pois. Ei kerta kaikkiaan ollut voimia revetä joka suuntaan, kun samalla on päivätyökin hoidettavana. En muista kumpi näistä sitten kerran sanoi minulle vähän leikillään, että kuule Arvo, heit se työnteko pois ja ala kokopäivätoimi-

seksi tähän hommaan, Reipas maksaa palkan.

1970-luvulla toiminnan laajennuttua ja Rova-Bingon avauduttua seuran päämaja oli siirtynyt Kansantalolta parisataa metriä Rovakadun suuntaan.

- Reippaan toimistosta tuli luonnollisesti toiminnan keskipiste. Siellä ramppasi porukkaa laidasta laitaan. Lähinnä pelimiehiä, painonnostajat kai siellä vähän vähemmän kävivät. Samalla jotkut pelasivat bingoa. Ja sitten kävi ihmisiä, jotka eivät olleet edes jäseniä, mutta olivat muuten kiinnostuneita Reippaan toiminnasta ja seurasta yleensä. Toimistolla vierailivat myöskin vakiojäsenet, kuten Juhani Lahti, joka oli lähes kaikissa Reippaan tilaisuuksissa matkassa. Mielipiteet sinkoilivat, niin kuin ihmisten keskuudessa aina. ”Lahti-Jullikin” oli ollut reipaslainen jo pikkupojasta lähtien, seura oli hänelle rakas. Pitipä Juhani laittaa kerran jalkapallopelissä kentälle, kun joukkueesta jostain syystä puuttui yksi mies.

- Seuran sisällä tietenkin myös talkoitiin aktiivisesti. Luonnollisesti sekin oli väylä kerätä pelimerkkejä yhteiseksi hyväksi. Ja tätä vapaaehtoistyötä toteutettiin todellakin innolla. Jotenkin talkootoimintaan oli kasvanut ja sen oli sisäistänyt. Minun ikäluokalleni oli sodanjälkeisenä aikana pikemminkin sääntö kuin poikkeus, että käytiin esimerkiksi rakennustalkoissa, autettiin muita, eikä siitä pyydetty penniäkään. Nykypäivänä ei vain talkoilla enää, eipä juuri kukaan ole halukas sillä tavalla osallistumaan yhteiseksi hyväksi ilman korvausta.

Reippaasta oli tullut vuosikymmenen kuluessa merkittävä urheilutekijä.

- Kiistämättä 1970-luvun Reipas oli paikkakunnan urheilun voimatoimija. Sitä kannatettiin ja se sai osakseen suurta arvostusta. Saavutuksia alkoi niinä vuosina tulla kiitettävästi. Painonnosto nousi Suomen ykköseksi, jalkapallossa suunta oli ylöspäin ja pelaajia oli paljon, lentopallo tuli mukaan toimintaan, menestyvät nyrkkeilijät siirtyivät seuran suojiin ja niin edelleen. Tänä päivänäkin saa Rovaniemellä kuulla toiveita siitä, että seuran pitäisi aloittaa jalkapallo uudestaan, homma kun toimi aikoinaan niin hyvin ja saataisiin jotain kisaa paikkakunnan futispiireihin. Vaikka Santa Claus onkin olemassa tavallaan Reippaan työn jatkajana.

- Jossain luettelossa oli, että parhaillaan Reippaassa oli jopa yli 1 500 jäsentä. Sen ilmoitin myös eräässä TUL:n piirikokouksessa. Ei Lapissa ollut yhtäkään seuraa, joka olisi yltänyt samoihin jäsenmääriin. Kansantalonsal, joka oli isompi kuin nykypäivä-

vänä, oli kyllä ääriään myöten täynnä junioreita, kun Reipas piti omia palkintojenjakotilaisuuksiaan kauden päätteeksi. Osa porukasta joutui seisomaan.

”Minun aikamani Reippaan puheenjohtajat ovat olleet hyvin erilaisia persoonia”

Monijaostoinen organisaatio ja suurseurastatus toivat välillä mukaan myös politikointia Reippaan sisälle. Kyse oli lähinnä rahanjaosta eri lajien kesken.

- Minusta meillä oli yhtenäistä Reipas-henkeä siitä huolimatta, että seura oli laaja. Eri juttu oli talousasioiden suhteen, niissähän tietenkin syntyi omia yhteenottoja ja valtataisteluita. Totta kai, kun varallisuus ja seura kasvoivat, niin kuviot suurenlivat. Monesti huomasi, että piti olla periaatteiltaan jämerä, jos näin tehdään, niin en ole mukana.

- Olihan siellä sitten ilkeitäkin tapauksia, johon olen itse syytön. Eräässäkin vuosikokouksessa joku oli keksinyt, että minut valitaan Reippaan puheenjohtajaksi. Minulle ei kukaan puhunut etukäteen tästä suunnitelmasta mitään. Junttaporukka esitti sitten minua johtoon, se olisi mennyt äänestykseen, sillä myös Tervon Jorma halusi jatkaa ja häntäkin esitettiin seuran peräsimeen. Olimme tehneet Jorman kanssa hirveän paljon yhteistyötä, sellaistaikin, joka ei näkynyt mitenkään ulospäin. Jorma meinasi, ettei hän sitten asetukseen ehdolle ja jotkut painostivat minua, että älä kieltäydy. Kokouksessa tuli sitten tauko, jonka jälkeen sain puheenvuoron ja ilmoitin, että Reippaan puheenjohtajuus ei kiinnosta, yksintein jo sen takia, että työasiat olisivat kärsineet valtavasti. Pesti olisi ollut erittäin haastava ja aikaa vievä. Jorma valittiin puheenjohtajaksi ja sillä siisti.

Vaikka Arvo ei koskaan ole toiminutkaan Reippaan peräsimeessä, on hänellä toiminnassa mukana olleena kokemusta seuran johtajista jo seitsemältä vuosikymmeneltä.

- Minun aikamani Reippaan puheenjohtajat ovat olleet hyvin erilaisia persoonia. Ydinkysymyksen seuran toiminnan pyörittämisessä on vastuun jakamisessa ja tehtävien delegoinnissa.

- Jos puhutaan 1950-luvusta ja kolmannesta Reippaasta, niin Esko Sääskilahti toimi monessa asiassa omin päin. Esimerkiksi kun hän solmi jotain sopimuksia seuran nimissä, johtokunta ei ollut tehnyt sellaisia päätöksiä. Ne tulivat sitten eteen vähän ajan päästä ja niitä piti setviä. Sinänsä Esko oli lioittelematta monessa suhteessa hyvinkin ammattitaitoinen

ja osaava, aktiivinen kaveri. Erkki Ylipaavalniemeä en päässyt niin hyvin tuntemaan, mutta niiden kokemusta perusteella, joita minulle jäi, niin melko reteä persoonahan hän oli. Mutta samalla jämerä. Erkki ei tosin ollut mitenkään hirvittävän aktiivisesti Reippaan jokapäiväisessä toiminnassa mukana vaan enemmänkin keulakuva. Sinkkosen Pertin puheenjohtaja-aika jäi sitten melko lyhyeksi ja hän joutui muuttamaan Rovaniemeltä työn perässä siten muualle.

Neljännän, nykyisen Reippaan puheenjohtajista on kertynyt sitten enemmänkin kokemuksia.

- Taisto Utriainen oli henkilönä todella vilkas ja aktiivinen, joka hommassa matkassa. Hieman samantyyppisesti kuin Väyrysen Ville oli RTP:n aikana. Taistokin oli minuun yhteydessä harva se päivä seura-asioissa. Hän joutui melko pian muutamaan Etelä-Suomeen töiden perässä. Utraisen jälkeen Pähdin Osmo toimi väliaikaisesti muutaman tovin puheenjohtajana, hän tavallaan joutui ottamaan pestin vastaan. Veijo Kallio oli sitten vähän aikaa seuran peräsimessä. Veijo oli äärimmäisen tarkka, esimerkiksi kun laskussa oli virhe, vaikka Reippaan hyväksikin, hän otti yhteyttä sen lähettäjään. Vastuuta Veijo otti valtavasti ja oli myös erinomainen organisaattori. Jorma Tervon kausi kesti sitten lähes 10 vuotta. Jorma oli myöskin äärimmäisen aktiivinen, hän osallistui Reippaan hommiin laajasti niin taloushallinnossa, jalkapallossa, oikeastaan kaikissa seuran urheilulajeissa. Jos ei muuta niin kävi ainakin katsomassa harjoituksia, otteluita ja kilpailuita. Ja kävi seuran toimistolla, osallistui neuvotteluihin, käytännössä kaikkeen Reippaan ympärillä tapahtuvaan.

- Jos aletaan etsimään Reippaan parasta puheenjohtajaa minun aktiivijalta seuran jäsenenä, niin Jorma kyllä osasi hoitaa tehtävänjaon mallikkaasti. Jormalla oli myös varaa antaa periksi, jos joku pystyi argumentoimaan oman näkökantansa hyvin. Eli pystyi osoittamaan, että näin asia on parempi hoitaa kuin mitä hänen ehdotuksensa oli. Lisäksi Jorma osasi taidon tuoda Reipasta julki ulospäin, enemmän kuin nämä muut. Sama koski TUK:n Lapin piiriä. Vastuutakin Jorma osasi ottaa vähintään riittävästi, isossa seurassa se on tärkeä asia.

”Moni piti itseään henkisesti tuk-laisena eikä tullilaisena”

Reippaan sisäisten ja moninaisten tehtäväkuvien li-

säksi Fräkin Arvo toimi vuosina 1975-1978 TUK:n Lapin piirisihteerinä.

- Lappi ja Rovaniemen Reipas sen mukana kuuluivat ensin TUK:n Pohjanmaan piiriin, erillistä Lapin piiriä ei ollut neljännen Reippaan alkuvuosina olemassakaan. TUK:n Lapin piiri perustettiin myöhemmin vuonna 1972.

- Minut valittiin TUK:n piirisihteeriksi vuonna 1975. Tähän liittyy hauska juttu, sillä sain miettimisaikaa työn vastaanottamiseen muistaakseni muutaman tunnin ja kun suostuin, asia oli sillä selvä. Tehtäväkuva oli osapäivätoiminen. Kun TUK lakkautettiin vuoden 1978 lopulla, siirryin siitä sitten ay-toimitsijaksi, jossa toimin vähän aikaa ja myöhemmin vakuutusyhtiö Turvan vakuutustarkastajaksi. Vakuutustarkastajan työ vei runsaasti aikaa ja tarmoa, sillä jouduin kiertämään ympäri Lappia. Reippaan asiat piti jättää omalta osaltani huomattavasti vähemmälle.

Läheltä työväenurheilun 1970-luvun lopun yhdistymistä seuranneen piirisihteerin tunteet olivat asiassa osittain ristiriitaiset.

- Olin TUK:n kokouksessa, kun tämä lakkauttamispäätös tehtiin. Osahan äänesti vastaan. Lakkauttamisen puolesta oli valtakunnantasolla kuitenkin suurin osa jäseneseuroista. Toisaalta minulla on sellainen mielikuva, että TUK:n lakkauttaminen ei ollut kaikille mielekästä. Täytyy sanoa, että oli ihmisiä, jotka olivat lakkauttamisen puolesta sen lähinnä takia, että lakkautetaanhan se kuitenkin. Olin TUK-asiansa erikoisessa tilanteessa itsekin, sillä kuka haluaisi lakkauttaa oman työpaikkansa? Siitä huolimatta puhuin henkilökohtaisesti lakkauttamisen puolesta. TUK oli joka tapauksessa jäsenilleen tärkeä. Moni piti itseään henkisesti tuk-laisena eikä tullilaisena.

- Muistan, kun sitten TUL:n Lapin piirin kokouksessa kävimme katkeraa kamppailua, oikein mikään ei tahtonut siellä kelvata. Yhdellekin kokousedustajalle piti sanoa, että kun et ole urheiluihmisiä, miksi sotkeudut asiaan? Joka tapauksessa olimme TUL:n Lapin piirissä selvänä vähemmistönä, yhdestäkin kokouksesta olimme Tervon Jorman kanssa vähällä kävellä ulos.

Lähimpänä Arvon sydäntä olleeseen Reippaan jalkapalloon keskusjärjestöjen yhdistymisellä ei ollut heijastusvaikutuksia.

- Jalkapallossa Reippaan liittyminen takaisin TUL:ään ei hetkauttanut toimintaa mitenkään, sillä jo 1950-luvulla seura oli liittynyt Suomen Palloliiton jäseneksi. Me pelasimme samaa sarjaa sen jä-

senseurojen kanssa.

”Reipas elää ja voi hyvin tulevinakin vuosina”

Rovaniemen Reipas on 2000-luvullakin pysynyt seuraveteraanin elämässä mukana.

- Seuraan edelleen aktiivisesti seuran tapahtumia niin lehdestä kuin paikanpäällä. Ajan hermolla ollaan koko ajan. Mutta tietenkin monesta eri syystä se ei ole samanlaista kuin se ennen on ollut. Olen käynyt katsomassa muun muassa Reippaan nyrkkeilijöiden harjoituksia Kansantalolla ja silloin tällöin painonnostokilpailuissa. Mukavaltahan se tietenkin tuntuu, kun menestystä ja mitaleita tulee, olipa laji mikä hyvänsä. Pähdin Osmon kanssa olen melko aktiivisesti yhteydessä. Meillä on sitä vanhaa kantaa, kun olemme olleet Reippaassa 1950-luvulta lähtien. Meitä vanhoja seuraveteraaneja ei tosin ole kovinkaan montaa jäljellä, osa on huonossa kunnossa ja osa jo kuolla kupsahtanut.

Fräkilla on vahva usko tulevaisuuden Reippaaseen.

- Uskon ja toivon niin, että Reipas on seuratoimija myös tulevaisuudessa. Mutta kun ajatellaan sitä, millaisia vaiheita seuralla on ollut, mistä kaikista tilanteista se on selvinnyt, niin on todennäköistä, että vaikka väliaikaisia notkahduksia tulee, Reipas elää ja voi hyvin tulevinakin vuosina. Iloksi täytyy sanoa, että seurassa on tänä päivänä nuorta porukkaa, jolla on potentiaalia tarttua asioihin. En usko, että enää tulee sellaisia vaiheita, että seura on kokonaan eloton, kuten joskus on käynyt. Jos ajatellaan sitä Reippaan kannalta maagista numeroa seiskaa, niin sehän tulee seuraavan kerran eteen 2017. Uhkakuva kieltämättä on, ettei nykyisin ole sellaisia uurtajia, jotka jaksavat viikosta toiseen, vuodesta toiseen samojen juttujen ja seuran eteen. Siihen täytyy olla valtava kiinnostus ja aikaa.

- Toki olen vanhana reipaslaisena saanut kuulla ikävistäkin asioista, joista on jonkun kerran moitittu. Kysytään, miksi näin? Siitä huolimatta Reipas on ollut ja on edelleen suuren yleisön keskuudessa hyvässä huudossa.

Mies on ikäistään huomattavasti nuoremman näköinen ja oloinen. Syykin löytyy oikopäätä.

- Olen ollut ikäni vaellushommissa mukana ja toimin tällä hetkellä Rovaniemen Retkeilijöissä. Vuosittain tulee tehtyä useampia pitkiä vaelluksia, kun kuntoa ja terveyttä piisaa. Varmasti on etua siitä, että omasta kunnosta on pitänyt ja pitää edelleen huolta.

Arvo Fräki

** 3.7.1936*

*Rovaniemen Reippaan sihteeri 1958 ja 1979
(pöytäkirjasihteeri)*

*Rovaniemen Reippaan jalkapallojaoston
puheenjohtaja 1975-1979*

Rovaniemen Reippaan kunniajäsen nro 14.

Juhani Lahti

”Ongelmiin olisi pitänyt tarttua jämerämmin ja budjetit laatia huomattavasti tiukemmiksi”

Rovaniemen Reippaan uudelleenperustamisen, neljännen tulemisen alkumetrien ytimen muodostivat nuoret miehet, joista monen ensikontakti seuraan oli syntynyt jo 1950-luvulla ja joiden reipaslaisuus oli säilynyt toiminnan sammumisen jälkeen 1960-luvulla Rovaniemen Työväen Palloilijoiden nimen alla. Liittelematta voi sanoa, että ilman heidän panostaan nykyistä Reipasta ei olisi olemassa. Keskeisessä roolissa vuonna 1967 seuran henkiinherättämisessä oli myös Juhani Lahti, Rovaniemen Reippaan kunniajäsen numero seitsemän.

”Lahti-Jule” osallistui sittemmin 1960-luvun lopulta aina 1990-luvulle saakka tiiviisti Reippaan jalkapalloon ja koko yleisseuran toimintaan johtokunnassa jäsenenä sekä taustavaikuttajana. Raadollisen suorapuheinen, mitään seuran liepeillä vuosikymmenten aikana tapahtunutta ruotimatta jättämätön persoona on ilmaissut ajan kuluessa rakentavaa kriitikkiä Reippaan sisällä asiasta kuin asiasta. Yleensä sillä on ollut positiivinen vaikutus ja ongelmista puhuminen on saanut jäsenet ajattelemaan seuratoimintaa laaja-alaisemmin.

”Malisen Orvo kuskasi meitä poikia aina koppiautolla treeneihin”

Juhani Lahden reipaslaisuus on siis 1950-luvun peruja. Tällöin liikunnan harrastaminen oli seurassa aktiivista ja laaja-alaista ja kytkeytyi kiinteällä tavalla paikallisen työväenyhdistyksen nuorisosaston toimintaan ja sen tukikohtaan Kansantalolle. Into ja henki silloisessa Reippaassa oli sekä vetäjien että jäsenien keskuudessa valtava.

- En silloin osallistunut sd-yhdistyksen toimintaan millään tavoin. Kiinnostus nuorella pojalla suuntautui pelkästään urheiluun.

- Muistan, kun Malisen Orvo kuskasi meitä poikia aina koppiautolla treeneihin, haki kotoa ja vei harjoitusten jälkeen takaisin. Otin osaa Reippaan tunnuksen alla maastajuoksukilpailuihin ja yleisesti kaikkiin aktiviteetteihin, mitä seura järjesti.

Yleisseuran paraatilajiksi vuosikymmenen lopussa noussut luistelu oli yksi mielenkiinnon kohteista.

- Reippaan luistelussa tuli 1950-luvun puolivälin jälkeen oltua melko tiiviisti mukana. Seuran luistelutoiminta nousi vuosikymmenen lopulla räjähdysmäisesti. Sinkkoset, Paasot ja Teuvo Heikkinen olivat teräskenkien hommissa avaintekijöitä.

Tulonhankkimisessa suurta sijaa näyttelivät erilaiset Reippaan järjestämät tapahtumat, joihin seuran jäsenet rekrytoitiin mukaan talkoilemaan ikää katsoimatta.

- Monena juhannuksena Reippaan vastuulla olivat Ounasvaaralla tanssit, joissa talkoilivat kaikkien jaostojen jäsenet. Lipun ostanutta juhlakansaa tilaisuuksissa oli mustanaan. Sieltä tuli rahaa, sellainen mielikuva jäi. En sitten tiedä, ottiko joku pelimerkkejä omiin taskuihin.

- Haikon Veikon muistan tältä ajalta hyvin. 1950-luvun Reippaan taustalla rahoittajana hääri myös muun muassa eräs maalausurakoitsija.

Murrosikäisen nuorukaisen suurimmaksi urheilun kiinnostuksen kohteeksi alkoi muodostua vuosikymmenen lopulla kuitenkin jalkapallo. Joukkueessa pelaaminen toi kavereita ja mukavaa yhdessäoloa. Samaan asiaan liittyi myös lieveilmiöitä, jotka ovat olleet poikaporukoissa melko tuttuja vuosikymmenestä toiseen.

- Eräs meitä hieman vanhempi kavერი, joka pelasi seurassa jalkapalloa ja oli muutenkin Reippaan tou-

huissa tiiviisti mukana, piti silloin meidät pojat jonkinlaisessa oortningissa. Hän haki meille viinaa ja sitä sitten juotiin porukalla. Tietenkinhän pojat tällaisesta touhusta tykkäsivät ja porukkahenki kasvoi.

- Mutta kun ikää tuli lisää, pojilla alkoivat kiinnostaa tytöt. Hän ei pitänyt siitä, että pojat kävivät naisissa ja ratkesi itse juomaan yhä enemmän. Myöhemmin saman henkilön taskuun häipyi Reippaan rahoja, vaikka toisaalta mies oli kova touhuamaan kaikenlaista hyväään seuran eteen. Lopulta talous-sählinkien myötä hänet erotettiin Reippaasta. Paha kyllä tämä henkilö vei samalla mukanaan yhden jalkapallon junioriryhmistä toiseen seuraan.

”Oli se hienoa aikaa, kun sitä jälkeinpäin muistelee”

Reippaan kolmannen tulemisen jalkapallo ja koko toiminta loppui 1960-luvun alussa. Juhani Lahti siirtyi monen muun tavoin luontevasti Rovaniemen Työväen Palloilijoihin.

- RTP:ssä olin sen perustamisesta eli vuoden 1961 syksystä lähtien mukana kuin muta rattaissa. RTP:hän lyötiin pystyyn juuri sen takia, että Reippaalla oli piikkiä joka suuntaan. Niin sanotun varaseuran rooli oli selvä. Ajatus oli, että kun aika tulisi jälleen suosiolliseksi, Reipas laitettaisiin uudelleen jaloilleen.

- Väyrysen Vilho oli RTP:ssä erittäin vahvasti mukana, mutta niin hän oli myöhemmin Reippaan jalkapalloilussakin. Monilla pelireissuilla Ville oli mukana ja oli allapäin, jos saimme ottelussa turpaan.

Rovaniemen Reippaan kaivamista naftaliinista alettiin puuhaamaan toden teolla vuonna 1967.

- Olin porukassa mukana, joka laittoi seuran toimintaa uudelleen käyntiin. Sitä pohdittiin joukolla Kansantalon alasalissa. Utraisen Taisto tuli ensimmäiseksi puheenjohtajaksi, mutta perustuksia seuran uudelleen kokoamiseksi olivat tekemässä muutkin. Taisto oli kuitenkin avaintekijänä, sillä hän veti Kansantalolla puolueen [SDP:n] paikallista nuorisosaostoa, joka sitten siirtyi Reippaaseen.

Huolimatta siitä, että urheilullisesti Reipas pystyiinkin aloittamaan toimintansa nojaten nuorisojäseniin, taloudellisesti seura polkaistiin pystyyn lähes tyhjältä. Kassa kiilsi tyhjyyttään ja jotain piti keksiä.

- Kansantalolla pystyyn lyöty kynäbingo, jota nimenomaan Reipas alkoi 1960-luvun lopussa järjestämään, oli merkittävä tekijä sekä seuran että ”talon” taloudelliselle nousulle. Seuran lisäksi myös

[työväen]yhdistys pääsi rahoihin, kun tuotto laitettiin puoliksi kummallekin. Bingoissa talkoiltiin ahkerasti, kyllä Kansantalolla on tullut vietettyä aikaa runsaasti, monta monta vuotta.

Yhteisöllisyys ja yhteishenki olivat 1960-luvun loppu ja 1970-luvun alun Reippaalle tyyppillisiä. Ilman niitä seuraa ei olisi koskaan kyetty uudelleenperustamaan, saati kasvattamaan sitä monisatajäseniseksi yleisseuraksi.

- Henki, tällä tarkoitan Reipas-henkeä, oli liioittele-matta täydellinen. Sitä kuvaa työ, jota tehtiin automaattibingon perustamiseksi. Se rusikoitiin pystyyn, laitteet ostettiin Ruotsista ja sitä varten otettiin porukalla vekseli pankista. Minä olin mukana takaajana. Bingoista tuli Reippaan menestystarina. Talkootyölä saatiin homma jaloilleen, teimme pitkiä päiviä eikä kukaan vetänyt niin sanotusti välistä. Pähdin Osmo oli siinä alussa päällepäsmärinä. Ja luottamus porukan kesken oli vankkumaton ja uskoimme asiamme koko remmi. Se oli mielestäni avaintekijöitä siihen, miksi bingo tosiaan alkoi menestyä.

- Oli se hienoa aikaa, kun sitä jälkeinpäin muistelee. Kaikki mihin ryhdyttiin, onnistui.

Paikallisesti kaikki eivät toisaalta katsoneet suopein silmin uudelleen perustetun Reippaan nousua.

- Rovaniemen kunnallishallinnoissa oli henkilöitä, jotka olivat suoraan sanottuna meitä vastaan. Ei ollut väliä, kuuluiko seura TUK:hon vai kuten myöhemmin tapahtui, TUL:ään, leima oli. Siltikin, vaikka kaupunginvaltuustossa oli yhteen aikaan vemmisteoemmistö.

- Yksi räikeä esimerkki vastustuksesta liittyi Rovabingoon, kun sen toiminta alkoi toden teolla pyöriä ja liiketoiminta alkoi tuottaa seuralle plussaa. Vuokrasopimus Rovakatu 2:sta, jossa bingo oli ja joka oli maalaiskunnan omistuksesta, sanottiin irti. Porvarit nakkasivat meidät kartanolle. Onneksi Reipas oli osistanut hieman aiemmin katutason osakkeen viistosti kadun toiselta puolelta, johon pystytettiin siirtymään.

”Ei suhteet Reippaan ja Ropsin välillä aina niin kovin lämpimät olleet”

Jalkapallo pysyi Lahden Juhani varsinaisena pää-lajina neljännen Reippaan aikanakin. Hänet nähtiin kentän laidalla ja ottelumatkoilla mitä moninaisimissa tehtävissä.

- Jalkapallossa olin joukkueiden mukana pelkätään huoltajana, en valmentanut mitään ryhmää. Reippaan kotiotteluissa olin aina portilla repimässä

katsojilta pääsylippuja.

- Kerrankin olimme tulossa pelireissulta Kokkolasta. Varsinainen bussikuski sai sydänkohtauksen ja minun piti sitten hypätä rattiin, vaikka linja-autokorttia ei ollutkaan. Pelkällä kuorma-autolisenssillä ajelin Rovaniemelle ja sillä siisti.

Reippaan kunniajäsenellä on selvä käsitys seuran jalkapallon kehityksestä ja solmukohdista.

- Kyllähän jalkapallossa tehtiin virheitäkin. Pelajähankinnoissa ja rahankäytössä olisi voinut olla malttia. Erehdyttiin sijoittamaan rahoja täysin vetyksiinkin, joista ei ollut joukkueelle käytännössä hyötyä vaan heidän kiinnostus suuntautui ottelumatkoilla enemmän muihin asioihin kuin pelisuorittamiseen.

- Mutta ei se kaukana ollut, etteikö Reipas olisi ajanut Ropsin ohi paikkakunnan jalkapallon ykkös-seuraksi.

Paikallinen yhteistyö lajin sisällä ei Lahden mukaan aina ollut hedelmällistä eikä rakentavaa.

- Ei suhteet Reippaan ja Ropsin välillä aina niin kovin lämpimät olleet. Yhteen aikaan kummallakin seuralla oli kansallisella kärkitasolla olleet A-nuoret. Siinä kävin niin, että Ropsin omat A-juniorit eivät kelvanneet seuran edustusjoukkueeseen, vaan niiden piti olla Reippaan junioreita, jotka kelpasivat RoPS:n johdolle. Sillä saatiin lyötyä kapuloita ratkaisiin Reippaan jalkapallonousulle. Ennen maksettiin Reippaan miehelle siirrosta Ropsiin kuin siitä, että heidän omat lupaavat juniorit olisivat päässeet pelaamaan miesten ryhmään.

Muunlaistakin, vähemmän urheilullista toimintaa Reippaan jalkapalloilijoita kohtaan ilmeni.

- Törkeitä, täysin tahallisia ja suunniteltua tempujakin seuran pelimiehiä kohtaan esiintyi. Kerran oli vahvistuksena eräs Innanen Tornioista, joka telottiin yhdessä ottelussa sellaiseen kuntoon, että ura loppui siihen. Vastustajalle oli maksettu teosta, siitä olen varma, ja epäilyksiä on siitäkin, mistäpäin rahat tulivat.

Totisen kamppailun ohella Reippaan jalkapalloilun liepeillä sattui luonnollisesti mitä erilaisimpia tapauksia ja tapahtumia, jotka antoivat omanlaisia elämyksiä. Osa oli hauskojakin.

- Yhden kerran Rovaniemelle saapui Neuvostoliitosta ystävyysotteluun kovatasoinen volgogradilaisjoukkue. Muistaakseni he pelasivat silloin jopa maansa pääsarjassa. Ei heillä mitään rahaa kuiten-

kaan mukana ollut, mutta säkkikaupalla tiukkaa viinaa. Sitä sitten myytiin porukalla, että pojille saatiin länsivaluutaa.

”Reipasta kohdanneet taloudelliset vaikeudet johtuivat mielestäni kyvyttömyydestä johdosta”

Reippaan jalkapallon kehityksen lisäksi kunniajäsenellä on painavaa sanottavaa yleisseuran taloudenhoidosta ja tehdyistä ratkaisuista. Toiminnaltaan paisuneen Reippaan menopuoli ei pysynyt enää 1980-luvulla hanskassa.

- Reipasta kohdanneet taloudelliset vaikeudet johtuivat mielestäni kyvyttömyydestä johdosta. Sitä ei ollut, hommia ei yksinkertaisesti tullut hoidettua ja niihin suhtauduttiin leväperäisesti. Ongelmiin olisi pitänyt tarttua jämerämmin ja budjetit laatia huomattavasti tiukemmiksi. Valitettavaa oli sekin, että syntyneiden velkojen kattamiseksi piti hieman myöhemmin myydä omaisuutta.

- Mutta yllättävän moneen asiaan Reippaassa joka tapauksessa riitti rahaa 1970- ja 1980-lukujen vuosina. Sitä oli. Jos silloin seuran johto olisi älyntynyt, niin kertynyt omaisuus olisi pitänyt siirtää säätiön taakse niin, etteivät yksittäisten jaostojen talousongelmat olisi vieneet koko seuraa syösykierteeseen. Mutta ei. Pelättiin kai sitä, että säätiöön tulee valittua sellaisia henkilöitä, jotka eivät anna sieltä mitään ulos. Ensimmäisenähän pitäisi varmistaa, että seuratoiminta ei lopu koskaan.

Myös Rova-Bingon vuoden 1988 syksyllä tapahtunut toiminnan lopettaminen saa miehen sanallisen arkun avautumaan vuolaasti.

- Oli vähintäänkin valitettavaa, että Rova-Bingo lopetettiin. Jo aiemmin vetäjillä oli tullut omat ongelmansa, eikä homma pysynyt enää hallussa. Minun mielestä Rova-Bingon lopettaminen oli erittäin typerä päätös. Se ei nähdäkseni tuottanut missään vaiheessa tappiota, vaikka seuralla alkoikin mennä 1980-luvulla taloudellisesti huonosti. Bingohan ei enää pystynyt jakamaan voittoja jaostoille samaan malliin kuin ennen. Sitten henkilökunta irtisanottiin järjestelyin, jossa heille maksettiin puoli vuotta eteenpäin palkkaa tekemättömästä työstä. En tiedä ketkä tekivät nämä ratkaisut, mutta aivan tölppiä he näissä asioissa olivat.

Harmia lisäsi se, että paikasta oli muodostunut monelle reipaslaiselle miltei toinen koti, tuttu ja mieleinen sosiaalinen ympäristö.

- Rova-Bingo oli sellainen paikka, johon mentiin röpisemään asioista porukalla. Ainakin silloin kun meni hyvin.

Juhani Lahti ymmärtää myöskin 1970- ja 1980-luvuilla tulleet, lähinnä Reippaan yksilöurheilulajien edustajien esittämät vaatimukset tasapuolisemmasta kakunjaosta.

- Kyllä johtokunnan kokouksissa tuli sekä nyrkkeilijöiltä että painonnostajiltakin rahanpyyntöjä. Sanottiin, etteikö sitä nyt millään voisi antaa lisää rahaa, kun jalkapalloon menee niin vietävästi.

- Olihan se selvää, että lähinnä jalkapallojaoston toiminnasta muodostuneet velat aiheuttivat sitten katkeruutta Reippaan sisällä.

Oman kortensa kekoon yleisseuran hyväksi kunniajäsen kanto jalkapallojaoston ja johtokuntatyöskentelyn ohella nuorisosaastoon liittyvänä talkootyönä.

- Korkalon Seppo oli yksi sen aktiiveista ja Koivurannan Erkkikin taisi olla mukana. Kiinnittelimme pylväisiin mainoksia ja niin edelleen. Ostin autonkin, jotta olisin voinut jakaa näitä mainoksia. Saatu tuotto meni jalkapallonuorten hyväksi.

”Nykyisin Reipas on käsitykseni mukaan terveellä pohjalla”

Juhani Lahden läheisin Reippaan urheilumuoto jalkapallo siirtyi vuoden 1992 lopussa FC Santa Clausiin. Lajin erikoisseuran hän näkee Reippaan jalkapallotoiminnan jatkumona.

- En ollut varsinaisesti uuden seuran perustamisessa mukana. Mutta henki ”santakulauksella” oli alussa raju ja he tavoittelivat sarjanousua tosissaan. Se ei uudella seuralla silti onnistunut.

- Nyt 2010-luvun alussa Santa Clausilla näyttää menevän hyvin ja motivaatio siellä tuntuu olevan kohdillaan, mitä toimintaa on sivusta seurannut. Itse suhtaudun FC Santa Clausiin tavallaan Reippaan jalkapallon jatkajana. Omasta mielestäni he ovat oikealla puolen pöytää ja toivon heille menestystä. Ja siellä pelaa nimenomaan suomalaisia. Se on niin sanotusti aito joukkue.

Tämän päivän Reippaaseenkaan ei miehellä ole huomauttamista.

- Nykyisin Reipas on käsitykseni mukaan terveellä pohjalla. Enää ei ole velkaakaan minnekään suuntaan. Sekin on yksi osoitus Reipas-hengestä, että seura on olemassa suurten vastoinkäymisten jälkeenkin.

- Olen kaiken aikaa ajan hermolla Reippaan ur-

heilullisesta menestyksestä. Reipashan voitti muun muassa muutaman laihemman vuoden jälkeen joulukuussa 2009 painonnostossa seurajoukkueiden SM-kultaa. Välillähän laji kävi 2000-luvulla tietyistä syistä aallonpohjalla, mutta onneksi Reippaan painonnostoon on saatu kasvatettua uusi sukupolvi.

Tulevaisuus on kunniajäsenen mielestä mahdollisuuksia täynnä.

- Näkisin, että Reippaan pitäisi jälleen mennä mukaan bingoliiketoimintaan. Oma bingo vain pyörimään, sellaiseen on tässä kaupungissa tilausta vielä tänä päivänäkin. Hommaan pitäisi olla kyllä energisiä nuoria ihmisiä, jotka ottaisivat asian omakseen. Mahdollinen seuran liiketoiminta tarvitsee kyllä jämerän johdon, jolla homma on hallussa ja joka osaisi luovia rahaa myös säästöön. Pitäisi myöskin varmistaa tulevaisuus säätiöimällä olemassa oleva omaisuus. Vanhoja virheitä ei tarvitsisi toistaa.

Juhani Lahti

*** 25.9.1944**

**Rovaniemen Reippaan
kunniajäsen nro 7.**

Kari Niukkanen

”Sosiaalinen kasvaminen on yksi seuratyön perusajatuksia”

Neljännän Reippaan tulemisessa on koettu sekä nousuja että aallonpohjia, mikäli asiaa katsoo seuran taloudellisen tilan näkökulmasta. 1960-luvun lopulla vailla mitään omaisuutta oleva, suurelta osin taloudellisten rasitteiden takia vajaa kymmenen vuotta aikaisemmin toiminnaltaan hyllytetty Reipas polkaistiin uudelleen käyntiin. 1970-luvun päästessä kunnolla vauhtiin seuran talous pönkittyi bingojen ja ahkeran talkootyön avulla. Omaisuuskkin karttui pääosaltaan järkevien sijoitusten avulla. Samalla Reippaasta kasvoi monta jaostoa ja useita satoja jäseniä käsittävä seurakokonaisuus, jossa toisaalta menopuolikin oli melko ravakkaa.

1980-luvulla Reippaan talous alkoi tunnetusti yskähdellä. Menot paisuivat paisumistaan, varsinkin vuosikymmenen jälkimmäiselle puoliskolle tunnusomaisena piirteenä koko yhteiskunnassa ollut taloudellinen holtittomuus ja kontrollin puute leimasivat seuratoimintaa. Valitettavia seurauksiakin oli. Reipas ajautui hieman ennen 1980- ja 1990-lukujen taitetta vakaviin taloudellisiin vaikeuksiin, joista selvitäkseen seuran oli myytävä omaisuuttaan sekä otettava lisäksi velkaa.

Tilanne oli Reippaan kannalta vähintäänkin hankala ja seura kaipasi kipeästi jämäkkää vastuunottoa luottamushenkilöhallinnossa ja aivan erityisesti taloudenhoidossa. Tarvittiin uudistunut, luotettava ja aidosti seuran tulevaisuudesta kiinnostunut joukkue, jolla ”homma pelaa”. Tämän joukkueen yhdestä vahvimasta ja vakaammasta lenkistä on tullut samalla Reippaan historian pitkäaikaisin rahakirstun vartija. Hän on mies, joka on omalta, ei vähäisimmältä ja helpoimmalta osaltaan vienyt seuran läpi koko 1990-luvun ja 2000-luvun alkupuoliskon vaikeiden vuosien kohti 2010-luvun Reipasta, jolla on taloudellisesti jo hieman helpompi hengittää. Ansioistaan itsestään melua pitämätön puurtaja on saanut seuran kultaisen ansiomerkin, järjestysnumeroltaan kymppin. Hänen nimensä on Kari Niukkanen.

”Oma touhuamisena Reippaassa alkoi vuonna 1987”

Ensikosketuksen urheilun pariin ”niukkasbudje-

teistakin” kritisoitu työmyyrä sai Rovaniemellä pikkupoikana luistelun kautta.

- Harrastin omalta osaltani pikkupoikana Lapin Luokassa luistelua isän ostamilla luistimilla. Kilpailtiin kansakouluikäisenä, elettiin 1950- ja 1960-lukujen taitetta. Esikuvia ei lajin suomalaisista menestyjistä silloin puuttunut, sillä Topi Saloset sekä Järviset olivat silloin pinnalla ja saivat aikaan valtavan massan liikkeelle junnuja ja vanhempia ympäri Suomen. Rovaniemellä Keskuskentällä oli satoja luistelijoita useana iltana viikossa. Mitään suurempaa menestystä ei osalleni kuitenkaan tullut, mutta todellakin halu harrastaa oli silloin kova.

- Jalkapallossa, joka on aina ollut lähellä sydäntäni, ei siihen aikaan päässyt pelaamaan joukkueessa kuin 11 parasta poikaa. Ei 1960-luvulla tunnettu mitään kaikki pelaa-periaatetta, vaan valintasysteemi oli raaka. En itse tullut päässeeksi mihinkään Rovaniemellä olleista joukkueista.

Rovaniemen Reippaan toimintaan Kari tuli mukaan huomattavasti myöhemmin.

- Oma touhuamisena Reippaassa alkoi vuonna 1987. Poikani oli pelannut jalkapalloa RoPS:ssa ja RoPa:ssa. Seuraavaksi kaudeksi kyseistä ikäkausijoukkuetta ei kuitenkaan enää perustettu ja koko lössi siirtyi Reippaaseen.

- Oli minulla sillä tavalla jonkinlaista kokemusta ja näkemystä Reippaasta jo aiemmin, sillä kävin säännöllisesti katsomassa jalkapallopelejä. Edustusjoukkueella oli mahdollisuus nousta yhtenä vuonna ykköseen. Sitä jännättiin, mutta se kaatui yhteen tai

kahteen maaliin Susivoudilla pelatussa ottelussa. Lentopallojoukkueet olivat Reippaalla myös mahdollisia. Ja olihan seuralla voimakasta pikaluistelutoimintaa silloin 1950- ja 1960-lukujen taitteessa, Sinkkoset olivat siinä väkevästi mukana. Pikaluistelussa Reippaalla oli silloin myös valtavasti junnuja, kansaa oli kovasti.

”Tilanne oli hankala, jouduttiin miettimään, miten tästä eteenpäin mennään, kun rahaa ei yksinkertaisesti ollut”

Aktiivinen työ Reippaan jalkapallon parissa huomattiin heti alkuun myös koko seuran tasolla. Jo seuraavana vuonna eli 1988 Karia pyydettiin seuran toiminnanjohtajaksi.

- Nivan Seppo oli hoitanut tointa ennen minua muutaman vuoden. Toiminnanjohtajan pestiä kesti puolisen vuotta. Heikki Lähtevänoja oli puolestaan siihen aikaan taloudenhoitajana. En tiennyt etukäteen tällöin jo vaikeasta taloustilanteesta eli siitä, että laskuja oli mapeissa vinoja pinoja. Tilanne oli suorastaan katastrofaalinen, mutta onneksi Reippaalla oli hankittua omaisuutta, johon voitiin tukeutua.

Toiminnanjohtajan pesti loppui vuoden 1988 lopulla. Vuodesta 1989 Kari on vahtinut seuran tilejä rahastonhoitajan pallilta.

- Reippaan velat oli otettu monesta pankista. Ne siirrettiin yhteen pankkiin ja yhdeksi kokonaisuudeksi. Asioiden hoitaminen helpottui tämän myötä huomattavasti ja sen avulla lainan lyhentämisen aloittaminen voitiin aloittaa järkevämmin. Laina saatiin sitten maksettua takaisin, mutta aikaa siihen meni kaiken kaikkiaan kymmenkunta vuotta.

Muutamaa kuukautta aiemmin marraskuussa 1988 lakkautettiin Rovaniemen Reippaan liiketoiminnan kulmakivi Rova-Bingo. Yli 15 vuoden ajan asiakkaita ja rovaniemeläisiä palvellut peli- ja kohtaamispaikka suljettiin.

- Rova-Bingon toiminnan lopettaminen oli mielestäni oikea ratkaisu. Se oli pieni bingo ja kaupungissa oli monta kilpailijaa. Ei siinä ollut enää menestymisen mahdollisuuksia. Koskaan ei voinut aloittaa puhtaalta pöydältä, kun laskuja kertyi ja kertyi. Ja toisaalta työntekijöitä oli monta, kulut painoivat. Voi sanoa, että bingon kultaiset ajat olivat ainakin Reippaan osalta jo menneet, jotakin muuta liiketoimintaa olisi pitänyt keksiä bingonpyörittämisen oheen. Ai-

kanaanhan puhuttiin, että seura voisi laittaa pystyyn kioskin esimerkiksi Rova-Bingon vieressä olevaan tilaan, mutta idea ei kuitenkaan toteutunut.

Toinen vaikean ajan keskeisistä tapahtumista oli vuoden 1992 lopulla tehty päätös jalkapallotoiminnan lopettamisesta seurassa. Neljännesvuosisadan Reippaan jäsenmäärältään suurimpana ollut jaosto fuusioitui Rovaniemen Lapin jalkapallotoiminnan kanssa uudeksi erikoisseuraksi FC Santa Clausiksi.

- Minun mielestä henki seuran sisällä jalkapalloasi-
aan liittyen ei ollut millään tavalla huono. Velat vain painoivat päälle ja jotain ratkaisuja oli tehtävä. Tilanne oli hankala, jouduttiin miettimään, miten tästä eteenpäin mennään, kun rahaa ei yksinkertaisesti ollut. Mitään muuta neuvoa ei ollut kuin myydä ensin Sompiontiellä ollut yksiö ja perään Rovakatu 7:ssä ollut kolmen huoneen asunto-osake.

- Jalkapallon vetämiseen olisi pitänyt löytää vahvempaa taloudellista tukea. Laji oli ja on nykypäivänäkin valtava rahaa nielevä sampo. Joukkue on iso ja niitä on monta. Siihen ei yksinkertaisesti käsillä olleilla resursseilla ollut varaa millään. Voi sanoa, että jos jalkapallotoimintaa olisi vielä jatkettu, Reippaan omaisuus kokonaisuudessaan olisi huvennut olemattomiin. No, onneksi meille jäi vielä taloudelliset pesämunat, joiden avulla pystymme kohtalaisesti toimimaan.

”Onneksi ymmärrystä vaikealle tilanteelle seuran sisältä kuitenkin löytyi”

Rovaniemen Reippaan jalkapalloilun loputtua seuraan jäi käytännössä kaksi kilpaurheilun suuntautunutta jaostoa, nyrkkeily ja painonnosto. 1990-luvulla näissä urheilumuodoissa tuli Reippaalle edelleen urheilullista menestystä kiitettävästi, vaikka pääseuran antama taloudellinen tuki lajeille ei ollutkaan entisten aikojen luokkaa. Reippaan omistukseen jääneisiin kiinteistöihin, Hillapolulle sekä Rovakatu 7:ään entisen Rova-Bingon tiloihin saatiin kuitenkin luotettavat vuokralaiset. Kiinteistöosakkeista saatu tuotto oli velanlyhennyksen kulmakivi.

- Rovakadun kiinteistössä edelleen liiketoimintaa harjoittava Musiikkimestarit on ollut erinomainen vuokralainen. Tilanne muuttui Hillapolunkin kiinteistön osalta huomattavasti paremmaksi, kun vuokralle saatiin Rovaniemen kaupunki, joka päätti sijoittaa sinne Korkalovaaran sivukirjaston. Voi sanoa, että kiinteistöjen vuokralaisten suhteen Reippaalle on ollut hyvää tuuria, yhteistyö on sujunut

vähintäänkin hyvin.

- Tietenkin jossain vaiheessa jäljelle jääneiden ja-
ostojen henkilöiden keskuudessa oli varmasti jon-
kinlaista katkeruutta tilanteesta. Kyllä jotkut kävi-
vät kuumanakin, ei se ole salaisuus, kun pääseura ei
pystynyt heti kaikkia sitoumuksia jaostoilleen hoi-
tamaan. Myös Reippaalla oli tiettyjä saatavia muu-
alta. Mutta tilanteen selkiytyttyä pystyttiin elämään
reaaliajassa ja homma alkoi helpottua. Ja onneksi,
jos näin voidaan sanoa, ymmärrystä vaikealle tilan-
teelle seuran sisältä kuitenkin löytyi. Uskoa löytyi
siihenkin, että paremmat ajat vielä koittavat, kunhan
velat saadaan hoidettua.

Haastavan taloudellisen tilanteen korjaamisen
ohella Niukkasella on riittänyt mielenkiintoa ja
energiaa Reippaan urheilullisen menestyksen seu-
raamiselle. Joukossa on monta elämystä tuottanutta
reipaslaista urheilusuoritusta.

- Jaarli Pirkkiön olympiamatka on jäänyt aivan
erityisesti mieleen. Ja tietenkin kaikki Reippaan
urheilijoiden saavuttamat Suomen mestaruudet pai-
nonnostossa ja nyrkkeilyssä ovat tuoneet itselleni
mielihyvää. Voi sanoa, että harva se päivä lehdestä
saa lukea reipaslaisten menestyksestä ja osanotosta
kilpailuista. Se tuntuu luonnollisesti mukavalta. Yli-
päättään on mieluisaa, että ollaan mukana ja seuras-
sa on toimintaa. Varsinkin nuorten urheilun kautta
saama näkemys ja kokemus elämää varten tuntuu
mukavalta. Näkisin, että nuorten urheilun kautta
saamat myönteiset asiat kantavat myöhemmässä
elämässä, urheilu sinänsä on vain pieni osa elämää.
Sosiaalinen kasvaminen on yksi seuratyön perusaja-
tuksia, se että ollaan yhdessä ja toinenkin pitää ottaa
huomioon.

- Yksikin hyvä esimerkki urheilun kasvattavasta
luonteesta ja erikoisista tilanteista muistuu mieleen
1980-luvun puolelta, kun Reippaan yksi jalkapal-
lon junnujoukkueista kävi pelimatalla Kasselissa,
silloisessa Länsi-Saksassa. Pojat olivat huntaloita,
vielä yläasteiässä. Ajattelin, että saa nähdä, miten
kaverit pärjäävät. Matkalla Reippaan linja-autosta
oli mennyt kumi puhki ja muutakin erikoista oli
tapahtunut, mutta niin vain sekin reissu oli tullut
tehdyksi.

”Puheenjohtajana Esko toimi tässä meidän systeemissä tasapainottavana voimana”

Samaan aikaan Kari Niukkasen ryhdyttyä Rova-

niemen Reippaan taloudenhoitajaksi valittiin seuran
keulahahmoksi Lapin yliopiston rehtorina toiminut
Esko Riepula. Herrasmiesten yhteinen taival Reip-
paan hyväksi kahdelta keskeisimmältä paikalta kesti
yli 20 vuotta ja jatkuu Kari Niukkasen osalta vielä-
kin.

- Esko on ollut vuosikymmenet Rovaniemen vah-
va kunnallispoliitikko. On ollut hyvä, että meillä
Reippaassa on ollut jämäkkä puheenjohtaja eikä ole
lähdetty rönsyilemään mihinkään suuntaan. Puheen-
johtajana Esko toimi tässä meidän systeemissä tasa-
painottavana voimana.

- Nykyinen Reipas ja seurajohto on mielestäni
kokonaisuudessaan hyvä sekoitus vanhempaa ja
nuorempaa, urheilevaa väkeä. Ja tietenkin varmas-
ti lähivuosina tulee tapahtumaan hallinnollisella
puolella sukupolvenvaihdos paitsi puheenjohtajan,
myös rahastonhoitajan osalta. Toivotaan, että nuo-
remmat voimat ottaisivat tässä suhteessa vastuuta.

Rovaniemen Reippaan historiasta löytyy runsaasti
yhteisen hyvän eteen ponnistelleita seurahenkilöitä,
”todellisia reipaslaisia”.

- Ensimmäiset omat muistikuvani vahvoista ja an-
taumuksellisista reipaslaisista tulevat siitä vaihees-
ta, kun remontoimme talkooporukalla Rovakatu 7:n
kiinteistöä vuokrattavaan kuntoon. Siellä siivottiin
ja pestiin tilaa bingon jäljiltä, muutettiin seuran
toimistoa pois. Siinä oli Lakkalan Pirkkoa, Koivu-
rannan Erkkiä, Romakkaniemen Sepot ja Alpot ja
muitakin oli kovasti mukana. Koivurannan Erkki
oli myöskin nuorisajaoston mainostaulubisneksessä
aktiivisesti kaupungin alueella ja Muurolassa asti,
vaihdettiin muutama kerta kuukaudessa mainoksia
pylväisiin. Lahden Juhani oli lisäksi samassa asiassa
mukana.

- Jalkapallossa oli tietenkin Kallio Veijo, voimakas
persoonana, antamassa omaa panostaan, sekä Heik-
kisen Tuomo. Että kyllä näitä vakaumuksellisia
reipaslaisia löytyi. Nivan Seppo oli tietenkin myös
jalkapallotouhuissa. Oli muitakin suurena apuna,
lähinnä vanhempia, jotka olivat omien poikiensa
kautta mukana touhussa talkoolaisina. Kun jalkapal-
lo jäi pois, niin siinä mielessä he jäivät sitten vähän
syrjemmäksi toiminnoista. On tietenkin seuran his-
torian aikana aiemmin ollut muitakin väkeviä hen-
kilöitä, jotka ovat työskennelleet Reippaan puolesta.
Valto Lehmuskoski oli ennen minun luottamushen-
kilöaikaani puheenjohtajana, Tauno Koistinen, Sep-
po Korkalakin jalkapallossa ja niin edelleen. Yli-
päättään vanhemmassa polvessa yhteisöllisyyttä on
löytynyt runsaasti.

Historian aikana monien henkilöiden seuran eteen pyyteettömästi tai nimellistä korvausta vastaan tehdyllä työllä on ollut monenlaisia positiivisia heijastusvaikutuksia. Seuratoiminnassa on ollut sosiaalista ulottuvuutta.

- Esimerkiksi silloin, kun minä tulin touhuihin mukaan 1980-luvulla Reipas hoiti jalkapallossa junnuille kaikki maksut. Pelaajien omille kontoille ei jäänyt kuin seuran jäsenmaksun maksaminen. Toin tuohon aikaan sponsorirahaakin oli liikenteessä enemmän, mutta jonkunhan senkin oli hommattava. Ei sponsoritulotkaan tuosta vaan tule.

”Reipas on ennen kaikkea urheiluseura”

Reipas on perinteisesti historiansa aikana mielletty lähellä Rovaniemen Sosialidemokraattista työväenyhdistystä olevaksi kokonaisuudeksi. Kunnallispolitiikkaan vuosikausia osallistunut Niukkanen näkee siteen perustuvan nykyisin ennen muuta yhteistyöhön.

- Nykypäivänä kytkös näkyy lähinnä siinä, että joi-takin seuran jäseniä voi olla ehdokkaana kunnallisvaaleissa. Suoranaista liitääntä ei tänä päivänä kuitenkaan ole. Takavuosisikymmeninä, kun Reipasta on perustettu ja yhteiskunnalliset olosuhteet ja ilmas-ton on ollut toinen, on sidekin ollut huomattavasti tiiviimpi. Saamme toki pientä, lähinnä taloudellista tukea yhdistykseltä tai pikemminkin yhdistyksen omistamalta Kansantalolta. En pidä minään huonona asiana, että seuran sisällä toimivia henkilöitä on mukana vaikuttamassa yhteisiin asioihin. Näin on Reippaan historian aikana ollut ja on parasta aikaa. Ei tästä asetelmasta haittaakaan ole. Voisi sanoa, että side yhdistyksen ja seuran välillä on hellä, ei kova.

- Nykypäivän Reippaassa on paljon sellaisia henkilöitä, jotka eivät kuulu puolueeseen ja ovat epäpoliittisia tai sitoutumattomia. 2000-luvun Reipas on ennen kaikkea urheiluseura, ei poliittisen yhdistyk-sen alajaosto.

Reipasmyönteisyyttä, jolla tarkoitetaan rovaniemeläisten antamaa henkistä tukea ja kiinnostusta Reipasta kohtaan, esiintyi aktiivisesti seuran neljännen tulemisen alkuaikoina 1970- ja vielä 1980-luvulla-kin. 2000-luvun rovaniemeläisten ja urheiluseura Reippaan suhteen Niukkanen näkee hyvänä. Lapsia ja nuoria saadaan mukaan toimintaan. Toisaalta seuran ohjelmassa olevat lajit ovat harrastajalleen haastavia.

- Nykyinen rovaniemeläisnuoriso harrastaa toki liikuntaa, mutta lajikenttä on pirstaloitunut. Lasten ja nuorten liikunnallinen mielenkiinto suuntautuu mitä moninaisimpaan urheiluun. Itse vedin vuosia työporukan salibandyä. Laji ei kuitenkaan ole ollut Reippaan ohjelmistossa. Seuran nykyiseen kahteen pääurheilumuotoon painonnostoon ja nyrkkeilyyn kiinnostuvat määrätynlaiset henkilöt. Nehän eivät ole varsinaisia suuren yleisön suosikkilajeja ja toisaalta molempien lajien luonne kilpailumielessä on varsin kova. Vetäjistä homma kuitenkin paljon riippuu. Reippaan painonnostoa kun katsoo, niin nuorta polvea on tullut kivasti lisää. Samoin on asianlaita nyrkkeilyssä ja pitäähän jaosto säännöllisesti kuntonyrkkeilytunteja, joissa käy mukavasti ihmisiä.

- Vaikka Reipas onkin osa rovaniemeläisyyttä, vielä huomattavasti kiinteämpi yhteisöllinen side löytyy mielestäni naapurikaupungista. Osallistuin vuonna 2007 Kemin Innon 100-vuotisjuhliin Reippaan edustajana. Tilaisuus oli ainakin lappilaisten urheiluseurojen mittapuun mukaan massiivinen. Huomasi sen, että Into on Kemissä kansanliike ja seura nivoutuu paikalliseen kulttuuriin erittäin voimakkaasti.

Vaikka Reipas onkin kokenut viimeisten kahden vuosikymmenen kuluessa taloudellisesti tukalia hetkiä, hallinto- ja johtamiskulttuuri on Niukkasen mielestä ollut muuten avointa. Tiukkaa lajijaostojen kaitsemista ei ole esiintynyt.

- Näkisin, että jaostot ovat saaneet hoitaa omaa toimintaansa itsenäisesti. Nyt kun meillä on taloudellinen tilannekin kohtuullinen, rahaa on pystytty antamaan tarpeisiin vuosikokouksessa sovittu määrä. Voi sanoa, että pöytä on puhdas, mitään kitkaa seuran sisällä ei ole.

- Toisaalta Rovaniemen kaupungilta tuleva toiminta-avustus on minun rahastonhoitaja-aikana pienentynyt kaiken aikaa ja voimakkaasti. 2010-luvun alussa tilanne on ehkä vähän vakiintunut, mutta sekin on toisaalta sanottava, että parinkymmenen vuoden aikana paikkakunnalle on tullut runsaasti uusia urheilulajeja ja -seuroja. Samalla jaettava kokonaispotti ei ole suurentunut. Urheilumenestyksensä suurista avustusta Reipas ei kuitenkaan kaupungilta saa.

Reipas vapautui taloudellista velvoitteistaan 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen puolivälissä. Kahdesta kiinteistöstä saadut vuokratulot ovat muodostaneet siitä lähtien yhdessä Rovaniemen kaupungilta saatujen vuokratulojen kanssa tulopuo-

len selkärangan.

- Lyhennysten loppuunsaattaminen oli tosiaan suuri helpotus myös rahastonhoitajalle. Rovakatu 7:ään oli tullut lisänä hissilaina, joka piti hoitaa samanlaisesti pois. Hissilaina tuli seuran kontolle, vaikka Reippaan osake sijaitsee katutasossa ja vuokralaisemme eivät sitä käytä. Mutta kaikesta selvittiin ja osakkeenomistajana pitää myös varautua erilaisiin kiinteistön huoltoon liittyviin menoihin, joille ei voi mitään.

- Lyhennysten loppuunsaattamisen jälkeen Reipas on voinut palkita menestyneitä urheilijoita pienimuotoisilla stipendeillä, mikä ei ollut 1990-luvulla mahdollista. Sillä, vaikka kyse on ollutkin pienistä summista, on varmasti osaltaan ollut motivoiva vaikutus.

”Pääseuran antamalla nykyisellä tuella jaostot pystyvät joka tapauksessa pyörittämään toimintaansa”

Reippaan tulevaisuuden seuran pitkäaikaisin rahastonhoitaja näkee vakaana.

- En usko, että toiminta ainakaan heikkenee tästä mihinkään eikä Reipas katoa minnekään. Jos tilanne pysyy tällaisenakin ja talous on kutakuinkin nykyisenlainen, niin velvoitteista pystytään suoriutumaan ja seuraa pystytään pyörittämään. Ja luonnollisesti on hyvä, että saamme toimia Kansantalolla. Siellä pystytään pitämään tilaisuuksia ja Reippaan toimisto on nykyisin rakennuksessa. Järjestelyssä säästetään pitkä penni. Tietenkin se panos, mitä jaostoissa itsenäisesti tehdään oman tontin ja lajin hyväksi, on valtava. Nuorissa on tulevaisuus ja sitä varten tätä seuratoimintaa ensisijaisesti tehdään.

- Ratkaisevaa ylipäätään seuratoiminnassa on sekin, että ihmiset sitoutuvat. Se on seuratoiminnan menestymisen ydin. Mikäli ulkopuolelta tulisi paljon rahaa, sillä pystyttäisiin ostamaan väliaikaisesti ja se vetäisi vähän aikaa urheilijoita ja muita seurahenkilöitä. Vaikka sponsorituen hankkimiseen ryhtyttäisiin panostamaan, se ei olisi päällimmäinen ratkaisu. Raha on helposti hävitettävissä eikä se yksistään takaa jatkuvuutta. Toinen uhka vapaaehtoistoiminnalle on se, että yhteiskunta on muuttunut valitettavan yksilökeskeiseksi.

Takavuosien bingotoiminnan kaltaisesta tulonhankkimisesta Niukkasella on selvä käsitys.

- En usko ainakaan bingon menestykseen, minusta se ei ole enää nykypäivänä kultakaivos. Jos seuralla

olisi ylimääräistä rahaa, niin omasta mielestäni parhaimpia ja riskittömämpiä tulonlähteitä ja sijoituskohteita olisivat kiinteistöosakkeet. Ne tuovat vuokratuina varmaa tuottoa ja tällaisen omaisuuden arvo harvoin laskee, päinvastoin. Varsinkin, jos osake sijaitsee lähellä kaupungin keskustaa tai keskustassa.

- Minun mielestäni Reippaan kuitenkin pitäisi pyrkiä ensisijaisesti säilyttämään olemassa oleva omaisuus ja toimia sen mukaisesti. Jos minkäänlaista pesämunaa ei ole, on erittäin hankala toimia. Kaupungin suomat liikuntamäärärahat eivät riittäisi millään. Pääseuran antamalla nykyisellä tuella jaostot pystyvät joka tapauksessa pyörittämään toimintaansa.

Seuran kiinnostavuutta Niukkanen lisäisi nuorison lisäksi vanhempien ikäluokkien keskuudessa. Eläkeläisten määrän kasvaessa erilaiset ikäihmisten liikuntapalvelut, myös huokeat ja yksinkertaisesti toteutettavissa olevat, tulevat olemaan kysytyjä.

- Reippaan kuntojaostolle tämä olisi harkinnan arvoinen haaste ja mielestäni siihen olisi syytä tarttua. Erilaisten liikunta-aktiviteettien järjestäminen seniorikansalaisille, ja yleensä heidän aktivoiminen liikumaan, lisää heidän elämänlaatuaan. Se on myöskin kansantaloudellinen kysymys. Hyvinvoivat ja terveet eläkeläiset tuovat yhteiskunnalle säästöä.

Kari Niukkanen

*** 29.10.1949**

Rovaniemen Reippaan rahastonhoitaja vuodesta 1989

Rovaniemen Reippaan kultainen ansiomerkki nro 10

Leila Pähti

”Henki oli sellainen, että kyllä Reipas tästä nousee, me saamme aikaan vaikka mitä”

Suomessa urheiluseurojen arkirutiineiden pyörittämisen ja seuratyön ytimen on perinteisesti muodostanut talkotoiminta. Vapaaehtoisuuteen perustuvan pyyteettömän ja yleishyödyllisen toiminnan taustalta löytyvät useimmiten lasten ja nuorten urheiluharrastuksen tukemiseen sitoutuneet innokkaat isät ja äidit. Rovaniemen Reipas ei ole historiansa aikana ollut tässä suhteessa poikkeus. Otteluiden, kilpailuiden ja muiden seuran tilaisuuksien järjestämisessä, varainhankinnassa sekä nuorten urheilijoiden jokapäiväisen harjoittelun apuna ovat olleet heidän vanhempansa, jotka omalla työpanoksellaan ovat olleet mahdollistamassa paitsi Reippaan urheilullista menestystä, mutta myös punavalkoisissa väreissä esiintyneiden poikien ja tyttöjen henkistä kehittymistä kohti tasapainoista ja hyvää elämää sekä terveitä elämäntapoja.

Liioittelematta voi sanoa, että Pähdin perhe on malliesimerkki tästä, niistä arvoista ja siitä toiminnasta, mitä kokonaisvaltaisen urheiluseuratyön oletetaan pitävän sisällään. Isä Osmo on ollut Rovaniemen Reippaan neljännen tulemisen voimahahmoja niin nyrkkeilyssä kuin yleisseuran kohtalojen ohjaajana jo kuudella vuosikymmenellä. Perheen poikien Kimmon ja Petrin nuoruusvuosien pukeutumisen oleellisin osa olivat Rovaniemen Reippaan verkkarit sekä ottelu- ja peliasut. Kaksikosta vanhemman, Kimmon, nyrkkeilyuraan mahtui A-poikien Suomen mestaruus sekä lukuiset eri ikäluokkien SM-mitalit. Pikkuveli Petri puolestaan kuului Reippaan jalkapallossa vuoden 1980 B-junioreiden SM-hopeaa saalistaneeseen joukkueeseen sekä tämän jälkeen vuosien ajan edustusmiehistön vakiokokoonpanoon.

Perheen miesten vapaa-ajan pyhittäminen urheilulle ei olisi onnistunut ilman erinomaisesti sujunutta kotihuoltoa. Leila-äidin tekemät tuhannet urheiluun liittyvät työtunnit kotona ovat suoraan ja välillisesti vaikuttaneet seuran elinvoimaisuuteen tavalla, joka on ollut mittaamattoman arvokas. Tarmokkaan naisen työpanos Reippaalle ei vuosikymmenten kuluessa ole suinkaan rajoittunut pelkästään muiden perheenjäsenten urheiluharrastusten tukemiseen. Kunto- ja naisjaoston puheenjohtajuus 1970- ja 1980-luvuilla, lentopallojaoston sihteerinä

olo vuosina 1976-1978 ja osallistuminen pelaajana Reippaan naislentopalloilijoiden edustusryhmään, erittäin aktiivinen toiminta kaikessa muussakin seuran ei-kilpaurheilutoiminnassa sekä seuran sihteerin tehtävät 1970- ja 1980-lukujen vaihteessa sekä uudelleen vuosina 1995-2000 ovat olleet vähintäänkin riittäviä näyttöjä siihen, että Leila Pähti on tänä päivänä Reippaan kunniajäsen numero yhdeksän.

”Koko porukkahän me tempauduttiin siihen mukaan”

Rovaniemen Reipas ja Leila Pähti löysivät toisensa heti seuran neljännen tulemisen alussa.

- Osmon kanssa tavattiin kuitenkin jo vuonna 1958. Silloin liityin jäseneksi, kun se uusi tuleminen alkoi vuonna 1967. Osmo oli siinä alusta saakka aktiivisesti mukana. Koko porukkahän me tempauduttiin siihen mukaan, poikia myöten. Nuorempi, alle 10 vuoden ikäinen Petri alkoi pelata miltei heti seuran nappuloissa jalkapalloa.

- Olin alussa etupäässä jalkapallo-otteluissa lipunmyynnissä ja makkaranpaistossa. Mutta ei siihen vaikuttanut pelkkä Petrin pelaaminen Reippaan joukkueissa, kyllä minä siellä muutenkin olin mukana myös jalkapallon osalta. En ole koskaan lukenut itseäni seurassa sen kummemmin minkään jaoston

Liittojuhlaesitykset olivat yksi seuran naisjaoston voimannäytteistä. Reippaan kenttävoimisteluryhmä yhteiskuvassa TUL:n liittojuhlilla Helsingissä kesäkuussa 1989. Kuva: Leila Pähdin kokoelmat.

ihmiseksi, vaan olen kokonaisvaltainen reipaslainen, jos näin voi sanoa.

Uudelleen perustetun seuran alkuvuosina pioneerihenki oli reipaslaisten keskuudessa melkoinen.

- Kyllä minulle on jäänyt mieleen, että silloin uuden Reippaan alkuvuosina kaikki olivat aivan kauhian innokkaita. Minun mielestä se aika oli valoisaa ja myönteistä. Henki oli sellainen, että kyllä Reipas tästä nousee, me saamme aikaan vaikka mitä.

Se näkyi esimerkiksi Reipas-Bingon talkooporukan kesken.

- Lappu- eli kynäbingossa, jota pidettiin Kansantalolla 10 vuotta miltei joka ainoa lauantai ja sunnuntai, niin siellä Reippaan kunto- ja naisjaoston jäsenet olivat myymässä lippuja ja siivoamassa jäljet. Kylmäniemen Leilaa, Härösen Liisaa, Kallion Kaarinaa ja niin edelleen. Meidän perheestä pojat

viuhtasivat sen ajan ympäri taloa tai olivat kotona, olivat missä olivat. Osmo oli huutamassa numeroita ja minä myymässä lippuja. Ei siihen aikaan tarvinnut miettiä, mitä vapaa-aikana tekisi, pitkästyminen ei päässyt. Toisaalta, kaikki se oli elämää rikastuttavaa. Sitä aina tiesi, mitä teki, elämä oli järjestyksessä ja hallussa. Kun tuli vapaa viikonloppu noista asioista ja varsinkin, kun bingot loppuivat, niin mieleen hiipi väkisin ajatus, että miten sitä on jaksanut moista pyöritystä.

- Minusta tuntuu, ettei kovinkaan moni tajua, mikälainen taloudellinen merkitys tuolla kaikella, siis Kansantalolla järjestettyihin bingoihin liittyvällä vapaaehtoistyöllä, oli seuralle. Siltikin, että Reipas sai tuloista puolet, toinen puolihan meni Kansantalolle.

Leila valittiin vuonna 1970 Reippaaseen perustetun naisjaoston puheenjohtajaksi. Yhdistetyn kunto- ja naisjaoston vetäjän tehtäviä tuleva kunniajäsen

hoiteli sittemmin vuodet 1977-1983. 1970-luvulla Reippaan naisjäsenet ryhtyivät pitämään muun muassa jumppatunteja.

- Jytäjumppaa pidettiin tosiaan jonkun verran Kansantalon alakerrassa. Se oli innokas porukka, joka siihen osallistui. Ryhmässä alkoi olla myöskin minun työkavereita. Ryhmän vetäminen oli niin työlästä, kun siellä piti aina ne tuolit ja pöydät siirtää pois tieltä ennen jumpan alkua ja sitten sen jälkeen siirtää ne takaisin paikoilleen. Sitä ei tainnut kestää kuin yhden talven.

- Saavalaisen Niilo esitti monesti minulle, että alkaisin vetämään naisille tätä jumppaa. Niin sitten innostuin Niilon puheista ja kävin Pajulahdessa kesällä 1976 viikon mittaisen liikunnanohjaajakurssin ja ryhdyttiin pitämään jumppatunteja Pohjolankadun koulun salilla viikoittain. Jytäjumppaa pidettiin jonkin verran myös Kansantalon alakerrassa. Se oli innokas porukka, joka siihenkin osallistui. Ryhmässä alkoi olla myöskin minun työkavereita. Kansantalo suhtautui siihen aikaan erittäin myönteisesti omien tilojensa käyttöön, siinä ei ollut mitään kitkaa. Olisin ehkä jatkanut pidempäänkin, mutta taidot eivät riittäneet. Jumppatunnin suunnittelu ja toteutus vaatii monipuolisia taitoja, sellaisia, joita minulta puuttui ja pidemmän päälle se kävi niin rasakaaksi, että luovutin.

Leila Pähdin mieleen 1970-luvun Reippaasta on jäänyt myös virkistäytymisleirit ja -matkat.

- Leirikarissa alettiin pitämään aika pian silloin erilaisia leirejä, joka kesä niitä järjestettiin. Siellä siivottiin ympäristöä, pestiin saunaa ja laitettiin ruokaa. Keittiössä aikaa vierähti leirien aikana. Kuntajaoston piirissä kävimme Leirikarissa perheittäin. Rovaniemen kaupunki tykkäsi, kun siellä oltiin esimerkiksi Juhannuksen. Siinä aikana ilkeävaltaa ei rakennuksille päässyt tapahtumaan.

- Retkeilyjaoston nimissä tehtiin keväisin hiihtoretkeä Reippaan linja-autoilla. Esimerkiksi Pyhätunturilla 6. huhtikuuta 1980 oli mukana 31 innokasta hiihtäjää. Eräs toinen tällainen reissu tehtiin 7.-8. helmikuuta 1981 Aakenustunturin kuppeeseen entiselle savottakämpälle ja mukana oli 34 jäsentä. Puurulan Onervan kanssa hiihtelimme rinnettä ylöspäin ja ihastelimme maisemia. Ruoka- ja saunavesikin piti sulattaa lumesta, kun joki oli jäässä, mutta niin se vain ruokakin valmistui ja sauna vesineen lämpeni. Uni maittoi päivän jälkeen.

Tutuksi Reippaan linja-autot tulivat niiden vuosien varrella muutenkin.

- Naisjaosto pesi myöskin Reippaan linja-autoja, milloin leirin yhteydessä Leirikarissa, milloin Kylmäniemi pihalla touhuten. Seutulanharjun lomakoti oli sellainen paikka, jossa Väyrysen Helli oli johtajana ja siellä käytiin keväisin talkoilla talonvahdiksi.

- Ylipäätään nuo jaostot olivat kyllä vain paperilla erilliset kuntojaostot ja naisjaostot. Kyllä se oli samaa porukkaa aina vähän eri kokoonpanossa, joka oli aktiivisena.

Yhdeksi keskeisimmistä Leila Pähdin seuratyön muodoista tuli ensin TUK:n ja sittemmin 1980-luvulla TUL:n liittojuhlilla esitettävien kenttävoimisteluohjelmien valmistelu ja ohjaaminen. Reippaalla oli kenttävoimisteluryhmä niin TUK:n liittojuhlilla Helsingissä vuonna 1974 ja Turussa 1976 kuin TUL:n vastaavassa tapahtumassa Helsingissä 1979 ja Tampereella 1984. Samoin TUL:n liittojuhlilla Helsingissä vuonna 1989 Leila osallistui kuntokävelytapahtumaan.

- Liittojuhlat olivat siitä kivoja, että tiesi työn alkavan tammikuussa ja loppuvan kesäkuussa. Koulutus näihin liittojuhlien kenttävoimisteluihin annettiin seurojen ohjaajille yleensä tammi-helmikuussa Helsingissä ja muistaakseni sitten kerran pari keväällä joku sieltä kävi tarkistamassa, miten homma esimerkiksi Rovaniemellä edistyy ja että mennäänkö oikein. Viikoittain kokoontuimme harjoittelemaan Pohjolankadun koululle.

- Meitä naisia oli voimisteluporukassa muun muassa Kaarina Kallio, Sirkka Korkala, Leila Kylmäniemi, Helena Pistokoski, Jaana Härönen, Satu Mikko-la, Sisko, Anne ja Virpi Puro, Heli ja Toini Pasanen, Elma Mustonen, Irma Heikkinen ja Annikki Metsäkoivu. Eli samoja henkilöitä, joita oli muutenkin kunto- ja naisjaoston toiminnassa mukana. Näiden juttujen takia minut vetäistiin myöskin demarinaisten kenttätanhuihin ryhmänvetäjäksi, kun heillä oli omia kesäpäivätapahtumia muun muassa Kuopiossa 7.-8. kesäkuuta 1980 sekä 31. toukokuuta ja 2. kesäkuuta välisenä aikana vuonna 1985 Jyväskylässä. Siinä porukassa naiset olivat osittain samoja ja osittain eriä.

”Kyllä sitä itsensä lentopalloilijaksi tunsi”

Asia erikseen oli toimiminen Reippaan lentopallojaostossa. Jaosto perustettiin Reippaaseen vuonna 1973. Alkukuukausina seurassa oli ainoastaan miesten joukkue, mutta myös Reippaan naiset saivat

ryhmän kasaan ensimmäiselle sarjakaudelle 1973-1974. Tällöin he pelasivat kolmosdivisioonaa.

- Sitten kun Reippaaseen liittyi liuta miehiä, he olivat pääasiassa Tikkakoskelta Rovaniemelle muuttaneita armeijan henkilöstöä, niin tämän jälkeen seura alkoi keräämään ensin naisjaoston piiristä henkilöitä naislentopalloon. Miesten joukkue perustettiin Reippaaseen siis ensin ja tämän jälkeen naisten lentopalloryhmä. Naiset osallistuivat alimmalle sarjatasolle. Vaikka taso ei alussa ollutkaan häävi, niin kyllä sitä itsensä lentopalloilijaksi tunsu.

- Oli otteluita, sarjapeliä lisäksi matkoja tehtiin Ruotsia myöten ja ympäri Pohjois-Suomea. Reippaan lentopalloilijoille järjestettiin myöskin leirejä. Meidän harjoitukset olivat pääasiassa Ounasvaaran koulun salissa.

Harjoitukset olivat useimmiten joukkuekohtaiset. Reippaan miesten ja naisten lentopallojoukkueet kiersivät erikseen omien sarjaohjelmiansa mukaisesti.

- Tehtiin me kerran linja-autolla yhteinen ottelumatka Ruotsiin Reippaan mieslentopalloilijoiden kanssa. Siinä oli meiltä useampia joukkueita. Itse omalta ajaltani en muista, että olisi ollut muuten yhteisiä, monta ryhmää käsittäviä turnausreissuja lentopalloilijoiden kesken.

Oman pelaamisen ohella Leila toimi Reippaan lentopallojaoston sihteerinä vuodet 1976-1978.

- Toimin samalla sihteerinä, kun pelasimme aktiivisesti. Kun lopetin harrastamisen, sen jälkeen jaostossa toimiminenkin jäi.

Oikeastaan lentopalloharrastuksen loppuminen oli yhteydessä perheen miesten vaatimuksiin.

- Muistan yhden lentopalloleirin, joka oli Pohtimolammella, omat poikani olivat murrosikäisenä kynnyksellä 13-14 vuoden ikäisiä. Tulin sitten pyhäiltana takaisin kotiin ja Osmo otti minut puhutteluun, että hänellä olisi vähän asiaa. Osmo sanoi: ”Mietipä vähän, kumpi on tärkeämpää. Se, että sinä pelaat lentopalloa vai se, että minä valmennan poikia”. Meillä kotityöt oli varmaan vähän rempallaan. Enhän minä voinut itseäni laittaa nuorten poikien edelle, vaan lopetin lentopallotouhun siihen.

- Mutta pojat olivat vähän näreissään isälleen, että saahan se äitikin kulkea, kun sinäkin kuljet. Se oli minusta mukava kuulla, että he olivat siinä myötä. Olihan Osmokin lähes joka viikonloppu pois, vaikkei sitä itse tiedostanutkaan, samoin illat kaikki sallilla.

Muistot Reippaan lentopalloporukasta ovat Leilalla joka tapauksessa erittäin mieluisia.

- Reippaan 100-vuotisjuhlien aikoihin olemme viimaksi tavanneet, seuran vanhat lentopalloilijat. Aika moni, varsinkin miesten alkuaikojen pelaajista, ovat muuttaneet takaisin Etelä-Suomeen ja naisista, nuoria kun olivat, opiskelivat, valmistuivat ammatteihin ja asettuivat kuka minnekin ympäri Suomea.

”Vastasin, että mieluummin pesen näitä kuin oksennettuja paitoja”

Omat pojat Kimmo ja Petri jatkoivat omia urheiluriaan pitkälle 1980-luvulle saakka. Kimmo viihtyi Kansantalon nyrkkeilyosalissa ja Petri puolestaan taiteili viheriöillä Reippaan peliasussa.

- Äidistä tietenkin tuntui poikien urheilumenestys kivalta. Pojat olivat kauttaaltaan innostuneita urheilusta, niin totta kai siitä tuli hyvä mieli, että he olivat pois niin sanotusti viihteeltä.

- Silloin kun he olivat vielä melko pieniä, niin tahallaan käytin heitä muutamaan otteeseen kaupungin keskustassa perjantai-iltana kävelylenkillä. Katsomassa, että minkälaisia ne nuoret ovat siellä kaupungilla. Muistan, kun jompikumpi sanoi sitten, että minähän en kyllä aio alkaa istuskelemaan täällä ikkunalaudoilla ja notkumaan tunnista toiseen.

Pyykkivuoria syntyi kotona toki lentopallotouhun loppumisen jälkeenkin.

- Muistan naapurin kommentin, kun kerran taas kuivatin pyykkää, että teillä sitä piisaa noita urheiluvälineitä, verkkareita ynnä muita asuja. Vastasin, että mieluummin pesen näitä kuin oksennettuja paitoja. Kyllä urheilu on ollut monessa mielessä hyvä asia. Nyt molemmilla pojilla on omat lapset urheilun parissa.

Urheilusta saatu mielihyvä ja elämykset kantavat Leilan mukaan elämässä eteenpäin.

- Avain vapaaehtoiseen seuratyöhön sitoutumiselle on mielestäni se, että voi kokea urheilun kautta mitään erilaisimpia elämyksiä. Voittamisen iloa ja välillä pettymyksiä, mutta tietenkin myös toiminta itsessään antaa tyydytystä. Jos ajatellaan menneitä vuosia Reippaassa, niin kyllä esimerkiksi monet naiset, äidit, olivat hyvin iloisia ja tyytyväisiä siitä, että saivat olla mukana talkoojutuissa.

Omia Reippaan ja urheilun eteen tekemiä valintoja seuran kunniajäsenen ei kadu hetkeäkään.

- Vaikka itse ei ole joka kerta saanut olla kokemassa

esimerkiksi Reippaan jalkapallonappuloiden voittamisia, niin siitä huolimatta aina, kun vaikkapa katselee vanhoja valokuvia ajattelee, että se kaikki on ollut hienoa aikaa. Hienoja hetkiä sekä niille lapsille itselleen että koko seuralle.

”Eiköhän aleta korottelemaan ääntä sitten, kun meillä ei ole rahaa”

Lentopallojaoston sihteerin tehtävien jälkeen Reippaan pääseuran johtokuntatyöskentelykin tuli tutuksi vuosina 1978-1983 kunto- ja naisjaoston puheenjohtajuuden kautta. Tästä ajasta vuodet 1978-1980 kuuluivat myös koko seuran pöytäkirjasihteerin tehtäviä hoidellessa.

- Johtokuntatyöskentely oli siihen aikaan siinä mielessä helppoa, että rahaa oli jaettavana riittävästi, mitään varsinaisia riitoja ei ollut. Muistan yhden kokouksen, kun jollakin jäsenellä nousi ääni niistä rahoista, että mihin resursseja käytetään. Muistan, kun itse sanoin siihen, että eiköhän aleta korottelemaan ääntä sitten, kun meillä ei ole rahaa. Nyt kun meillä sitä on, niin mitä siitä riitelemään.

- Ylipäätään olen ollut niin monessa eri yhdistyksessä sihteerin tehtävissä, demarinaisissa, työväenyhdistyksen johtokunnassa, Seutulanharjun Lomakodin kannatusyhdistyksessä ja niin edelleen. Jostakin syystä ihmiset tykkäsivät, että teen hyviä pöytäkirjoja. Osallistuminen yhdistysten toimintaan toi myös paljon kokousmatkoja.

Vuoden 1983 jälkeen Leila luopui Reippaan luottamustehtävistä runsaan vuosikymmenen ajaksi.

- 1980-luvulla tärkein asia minulle oli Seutulanharjun lomakoti ja siellä tehty vapaaehtoistyö niin vanhuksien kuin vammaistenkin hyväksi.

Koko seuran sihteeriksi Leila palasi vuonna 1995, kun Kalevi Hirttiö luopui vuoden jälkeen tehtävästään.

- Erehdyin silloin menemään Reippaan vuosikokoukseen.

- Jalkapallohan ei enää silloin ollut seurassa mukana, oli pelkästään nyrkkeily ja painonnosto sekä kuntojaosto. Mikäs siinä, sitä pestiä kesti kylläkin viisi vuotta. Kirjoitettiin kokouspöytäkirjoja, laadittiin toimintakertomuksia ja toimintasuunnitelmia. Riepuhan Esko oli jo silloin puheenjohtajana.

1990-luvulta nykypäivään Reippaan johdattaneen puheenjohtajan toimintatapa saa kunniajäseneltä kiitosta.

- Esko oli kyllä mitä parhain puheenjohtaja. Hän sanoi, mitä kirjataan ja sillä siisti. Sihteerin kannalta toimintakulttuuri oli siis varsin helppoa. Toinen asia, mistä Eskolle voi antaa kiitettävän arvosanan, on se, että hän sai Reippaan talouden kuntoon. Esko huolehti asiasta ja niin piti ollakin. Se oli hänen päätehtävänsä. Eikä Esko koskaan pantannut mitään. Jos siihen aikaan liikenä rahaa, niin oltiin valmiita antamaan urheilijoille esimerkiksi stipendejä.

- Olen sanonut monelle, että kyllähän sitä kävisi istumassa kokouksissa laukomassa oman mielipiteen, mutta kun ne pöytäkirjatkin pitää jonkun kirjoittaa, samoin tehdä muut paperihommat. Eivät ne itsessään tapahdu sormia napsauttamalla.

1990-luku oli Reippaalle tosin aivan toisenlaista aikaa kuin vielä 1970-luvun loppu ja 1980-luvun alku.

- Minusta 1990-luvun Reippaassa oli pikkusen sellaista ilmapiiriä, että tämä on hieman tynkä juttu, ”Ontuva Eriksson”. Aina piti itselle kuitenkin sanoa, kuinka paljon tässäkin on niitä nuoria mukana, jotka ovat poissa kaduilta. Vaikka on vaan painonnosto ja nyrkkeily mukana. Mutta pitää ottaa se vaan-sana pois, sillä tosiaankin se työ, mitä Reippaassa silloinkin tehtiin, on ollut todella arvokasta.

Velkataakan lyhennykset rasittivat Reippaan taloudenpitoa.

- Jonkin aikaa velkojen painaessa päälle ja jalkapallon lähdettyä oli seurassa kieltämättä sellaista ajatusta, että mitähän tässä tapahtuu.

- Tuolloin seurattiin jatkuvasti markkoja, kun velkoja oli vielä niin runsaasti jäljellä. Totta kai oli useasti keskusteluja johtokunnassa siitä, miten lyhennetään velkaa ja paljonko jää toimintaan jäljelle. Kärsikö tehdä sitä ja kärsikö tehdä tätä. Mutta riitelyä rahasta ei ollut, painonnostajat ja nyrkkeilijät ymmärsivät hyvin toistensa tarpeet.

Leila Pähdin sihteerinä olo päättyi vuoteen 2000. Se ei tarkoittanut, että Reippaan hyväksi toimiminen olisi kuitenkaan päättynyt. Yhä edelleen seuran asiat ovat miltei joka päivä tapetilla, etupäässä nyrkkeilyjaoston toiminnan kautta.

- En ole ollut koskaan nyrkkeilyjaoston jäsen, Reippaan nyrkkeilyn matkassa toki on tullut oltua. Seuran järjestämässä nyrkkeilykilpailuissa olen 2000-luvulle saakka toiminut sihteerinä ja Osmon apuna monenlaisissa lajiin kuuluvissa asioissa. Esimerkiksi valmistellut ottelulistoja kotona, jakanut niitä sitten tarvitseville, koordinoitunut asioita, ollut kahviossa ja niin edelleen. Eli kaikkea mahdollista,

ja olen edelleen.

- Ruskaturnaus on tietenkin aina vuosittain eniten töitä vaativa nyrkkeilytapahtuma Reippaalle. Siihen valmistaudutaan käytännössä koko vuosi, tehdään taustatyötä. Kisaorganisaation on iso, mutta kyllä minullekin on kokonaisuudesta töitä riittänyt.

Vapaaehtois- ja luottamushenkilötyötä on toki riittänyt vuosikymmenten varrella muillakin sektoreilla kuin urheiluseurassa.

- Paikallisessa sd-työväenyhdistyksessä oli sihteerinä 20 vuotta ja sitä kautta minut nimettiin myös Osakeyhtiö Kansantalon hallitukseen. Poliitikkojen mukana kulkeminen erilaisissa kokouksissa oli opettavaista. Samoin puolueen vappujuhlien järjestämisessä olen ollut mukana vuosikymmenet.

- Käräjäoikeudessa toimin lautamiehenä 20 vuotta. Se oli mielenkiintoista ja opettavaista, siinä näki yhteiskunnan läpileikkauksen.

”Huvittaa näin jälkepäin se, miksei minua näy missään seuran valokuvassa mukana”

Rovaniemen Reippaan neljännen tulemisen tarua on kestänyt jo yli neljä vuosikymmentä. Leila Pähti on ollut seuran jäsen miltei yhtä kauan. Noihin vuosiin ja vuosikymmeneihin mahtuu monta muistoa ja tapahtumaa, jotka ovat jääneet mieleen.

- Itselläni ensimmäisenä on jäänyt mieleen nämä liittojuhlat, ne olivat joka kerta erittäin mieleenpainuvia. Sitten jalkapallon osalta Santa Claus-turnaus ja uinnissa 1970-luvun alussa järjestetyt kansainväliset kilpailut. Niissäkin tuli oltua keittiön puolella touhuamassa.

- Huvittaa näin jälkepäin se, miksei minua näy missään seuran valokuvassa mukana. Syy siihen on se, että olen aina touhuamassa piilossa jotakin, tekemässä sitä työtä, mikä ei oikeastaan näy mitenkään ulospäin. Sitäpä se on ollut, minun elämäni, melkein koko aikuisiän. Väkisin sitä ei ole tullut tehtyä.

Samoin seurapersoonaa.

- Reipaspersoonina 1970-luvun vuosilta jäivät mieleen muun muassa Kallion Veijo ja Kaarina, Korkalan Seppo ja Sirkka, hehän olivat muutenkin perhetuttuja. Ei aina tiennyt, ollaanko tässä seuran ajalla vai omalla ajalla. Näitä pariskuntia oli muitakin ja kuljettiin perheittäin. Niin kuin sitten esimerkiksi vuonna 1988, kun oli tämä Santa Claus-turnaus jalkapallossa, niin kaikkihan siellä olivat

perhekunnittain talkoilemassa. No, Koistisen Tauno oli eräs tällainen erikoisempi tapaus, seuramies, joka oli teki kyllä töitä, mutta piti ennen muuta positivistista mielialaa yllä. Lahden Juhanikin oli omanlainen persoona jyrkkine mielipiteineen. Hän sai kyllä ihmiset miettimään, onko joku asia tarpeellinen tai kannattaako sitä tehdä noin.

- Painonnoston osalta Pirkkiön Martti on aina hoitanut hirveän hyvin sen, että toiminnalla on jatkuvuutta, huolehtinut jälkikasvun.

Toki eräs Reippaan eteen pitkän päivätyön tehnyt henkilö löytyy paljon lähempääkin, samasta asuinhuoneistosta.

- Kun olin itse töissä, en minäkään tajunnut sitä, kuinka paljon Osmo loppujen lopuksi käyttää aikaa nyrkkeilyhommiin. Käytin omaa vapaa-aikaani joka suuntaan erilaisiin vapaaehtoisasioihin, seuratyöhön ja yhdistyksen asioihin, ettei minulla ollut aikaa sitä huomioida. Nyt kun olen ollut muutaman vuoden eläkkeellä, ymmärrän tämän paremmin ja huomaan kuinka paljon nyrkkeilyjuttuihin oikeasti kuluu aikaa.

- Mutta tehty työ tulee takaisin niin monena muuna asiana. Viimeksi naisten SM-kilpailuiden talkoolaisia nyrkkeilyjaosto käytti kiitokseksi muutama viikonloppu kisojen jälkeen ensin pitsalla ja sitten hohtokeilaamassa porukalla. Kumpi on parempi, se että jokaiselle olisi jaettu kymppi käteen vai tuollainen yhdessäolo?

Leila Pähdin mielestä Reipas pyörii tulevaisuudessakin, vaikka haasteita toki riittää.

- Toivottavasti seuran nyrkkeilystä löytyy tulevaisuudessa sellaisia vetäjiä, että toiminta säilyy nykytasolla. Painonnosto tullee kyllä jatkumaan ja menestystä varmastikin saadaan. Nykypäivän Reippaalle selvä uhkakuva on, ettei vastuunkantajia meinaa millään löytyä.

- Uusia lajeja olisi hyvä saada Reippaan siipien suojaan. Muutama vuosi sitten oli puhetta salibandyyn mukaan ottamisesta. Lajiporukkaa tulikin yhteen johtokunnan kokoukseen esittäytymään. Mutta siitä ei tullut lopulta mitään, mikä oli kaiken kaikkiaan vahinko.

Leila Pähti

**** 17.4.1942***

Rovaniemen Reippaan kunniajäsen nro 9.

***Rovaniemen Reippaan kultainen
ansiomerkki nro 9.***

***Rovaniemen Reippaan sihteeri 1978-1980
(pöytäkirjasihteeri) ja 1995-2000***

Veikko Härönen

”Kipaise Veikko äkkiä alas, sinut on valittu Reippaan sihteeriksi”

Rovaniemen Reipas ja Kansantalo ovat kietoutuneet historiansa alusta lähtien monella tapaa yhteen. Rakennuksen suojissa on vuosikymmenten kuluessa harrastettu jos jonkinlaista aktiviteettia. Se on ollut paikallisen työväenyhdistyksen tukikohta, sen seinät ovat nähneet työväenyhdistyksen nuoriso-osaston jäsenten energistä sekä innostunutta toimintaa ja mitä erilaisimpia tapahutumia, muiden joukossa bingopelitapahtumia. Myös Rovaniemen Reipas on hyötynyt rakennuksen olemassaolosta valtavasti. Monet työväenyhdistyksen nuoriso-osastolaiset ovat rekrytoituneet seuraan juuri Kansantalonsa moninaisten aktiviteettien kautta ja muodostaneet eri aikoina, jos tällaista termiä voi käyttää, reipaslaisuuden ytimen.

Reippaan kolmannessa tulemisessa ”kansantalolaiset” näyttelivät suurta roolia, samoin kuin nykyisen Reippaan neljännen tulemisen perustamisvaiheessa. Yksi aivan jo 1950-luvun alussa Reippaaseen nuoriso-osaston kautta liittynyt henkilö on Veikko Härönen, Reippaan sihteeri vuosina 1956 sekä uudemman kerran kausina 1970 ja 1971. Seuran eteen tehdystä pyyteettömästä ja arvokkaasta vapaaehtoistyöstä hän on saanut Reippaan kultaisen kunniamerkin, järjestysnumeroltaan kahdeksikon.

”Käytännössä sama porukka, nuoriso-osastolaiset, kuuluivat myös urheiluseuraan”

Rovaniemelle tuleva seura-aktiivi muutti Lapin so-taa seuranneina vuosina.

- Olen syntynyt Oulussa, mutta Rovaniemelle muutin vuonna 1948 Kittilästä äidin ja isäpuolen kanssa. Muistan, kun Rovaniemi oli silloin melko raunioina. Muutamia vanhoja taloja oli säästynyt saksalaisten jäljiltä. Pekankadun ja Rovakadun kulmassa oli taitekattoinen puurakennus pystyssä, samoin Valtakadulla Osuuskauppa sekä pankki, kuten Karjapohjolan rakennuskin. Myös puinen veturitalli nykyisen linja-autoaseman sijoilla oli paikoillaan. Vanhan linja-autoaseman vierustalla oleva talo oli tuhoutunut niin, että ainoastaan yksi seinä oli pystyssä. Sillä seinällä roikkui puuhella todella korkealla, tällaisen yksityiskohdan muistan.

Miltei heti Rovaniemelle tulon jälkeen nuori poika löysi rakentamisvaiheessa olleen Kansantalonsa, paikallisen sosialidemokraattisen työväenyhdistyksen päämajan, sijainnin.

- Kansantalolla kävin ensimmäisen kerran jo hie-man yli kymmenkesäisenä, olisiko ollut vuonna 1948 tai 1949. Muistan, kun silloin muurattiin keittiön ja alasalin välistä seinää, Ollankedon Selma piti rakentajille työmaaruokalaa. Ensitutustumisen jälkeen Kansantalosta tuli kuin toinen koti.

Kansantalonsa toimintakokonaisuuteen nivoutuivat niin sd-työväenyhdistys, sen nuoriso-osasto kuin nuoriso-osaston kanssa tiiviissä kanssakäymisessä ollut urheiluseurakin. Pitkäaikaisen reipaslaisuuden siemen oli kylvetty.

- Liityin sd-työväenyhdistyksen nuoriso-osastoon ja sen perään Reippaaseen. Käytännössä sama porukka, nuoriso-osastolaiset, kuuluivat myös urheiluseuraan.

- Reippaan toimintaan tulin mukaan aivan 1950-luvun alussa, joko vuonna 1952 tai 1953. Tuomisen Sakari oli joka tapauksessa silloin seuran puheenjohtaja. Reippaalla oli niihin samoihin aikoihin pikaluisteluryhmä, johon kuuluiin.

Pikaluistelu oli Veikon mieliurheilulaji. Siinä tuli myös menestystä.

- Muistan sellaisenkin tapauksen, että voitin Kemissä Ruutinrannan kentällä TUL:n Lapin piirin mestaruuden alle 17-vuotiaiden ikäluokassa.

- Luistelun lisäksi olin järjestämässä muun muassa pyöräilyn Ounaksen ajoja vuosikymmenen puolivälissä. Niissä oli Helsinkiä myöten mukana osanottajia.

1950-luvun Reipas oli laaja-alainen monialaseura. Huolimatta suuresta jäsenjoukosta ilmapiiri Kansantalolla toimineiden henkilöiden välillä oli kokonaisuuudessaan erinomainen.

- Henki oli silloin 1940-luvun lopussa sekä 1950-luvulla niin nuoriso-osastossa kuin Reippaassakin erittäin hyvä. Meitä nuoriso-osastolaisia oli noin 30, kenties enemmänkin, jotka olimme Kansantalolla lähes joka ilta. Rakensimme lentokoneiden pienoismalleja, retkeilimme, teimme kaikenlaista, oli kamerakerhokin. Mikä oli hyvä, vaikka olimme siinä 17-18-vuotiaita, niin alkoholia ei käyttänyt kukaan. Se oli, jos tilannetta vertaa tämän päivän nuorison käyttäytymiseen, erittäin hyvä asia.

”Ei seuran, siis Reippaan, piirissä niinkään puhuttu tai käsitelty näitä hajaannusasioita”

Rovaniemen Reippaan sihteeriksi vasta 19-vuotias nuorukainen valittiin omaksi yllätyksekseni sunnuntaina 5. helmikuuta 1956 pidetyssä vuosikokouksessa. Samassa yhteydessä seuran puheenjohtajakin vaihtui. Reippaan ohjat otti käsiinsä Pentti Mikkonen.

- Tosiaan, Reippaan sihteeriksi minut valittiin ensimmäisen kerran vuoden 1956 vuosikokouksessa, joka pidettiin Kansantalonsalissa. Sama paikka siis, missä nykyisin Reippaan vuosikokoukset järjestetään. En itse edes ollut tuossa kokouksessa alun perin mukana, olin Kansantalonsalissa käymässä elokuvissa. No, Mikkosen Peeke tuli, istuin yläsalissa takimmaisessa rivissä, taputtamaan minua olalle ja sanoi, että kipaise Veikko äkkiä alas, sinut on valittu Reippaan sihteeriksi. Suostumusta asiaan ei kysynyt minulta kukaan, ei puhuttakaan.

Vuosi 1956 kuluikin johtokunnan asioiden ylöskirjaajana.

- Siinä hommassa kokouspöytäkirjat kirjoitettiin käsin.

Pentti Mikkosen puheenjohtaja-aikaa kesti vuosi 1956 ja vuoden 1957 ensimmäinen puolisko. Hänen jälkeensä Reippaan puhemiehen nuijan otti itselleen Esko Sääsکیlahdi vuodeksi 1958. Sääsکیlahden jälkeen seuran peräsimessä oli Erkki Ylipaavalniemi.

- Erkki oli taksimies. Minä pidin häntä rehtinä ja reiluna persoonana. Sinkkosen Perttiä, kolmannen Reippaan viimeistä puheenjohtajaa, en enää sillä tavalla tuntenut.

Samaan aikaan 1950-luvun puolenvälin jälkeen sosialidemokraattisessa liikkeessä, samoin kuin työväenurheilussakin, tapahtui hajaannus. SDP:stä irtautui ryhmä, joka perusti TPSL:n ja Työväen Urheiluliitosta jäsenseuroja, jotka lopulta vuoden 1959 joulukuussa laittoivat pystyyn TUK:n

- Ei seuran, siis Reippaan, piirissä niinkään puhuttu tai käsitelty näitä hajaannusasioita. Mutta osa sd-yhdistyksen jäsenistä siirtyi ”skogilaisiksi”, he jäivät pois toiminnasta. Mikkosen Peeke oli yksi näistä henkilöistä.

- Tämä ei kuitenkaan ollut vielä silloin, kun me hoidimme esimerkiksi Kansantalolla narikkaa lauantaisseissa ja elokuvanäytännöissä. Melko useasti sali oli täynnä väkeä. Kansantalo maksoi meille tällaisesta talkoilusta rahaa, saimme tavallaan talolta toimintatukea. Työhön oli vuorolistat, kerrallaan meitä oli hoitamassa narikkapalveluita kolme-neljä henkeä.

Jos työväenurheilun sisälläkin kiehui, vallitsi 1950-luvulla rovaniemeläisten urheiluseurojen kesken ylipäättään selvät ideologiset rintamalinjat.

- Kyllä jokaisella oli omat hiekkalaatikot, joilla leikittiin. Ei meillä yhteistyötä muiden seurojen kanssa ollut. Toki tiesimme toistemme asiat hyvin.

1950-luvun loppua kohden Rovaniemen Reippaan toiminnalle kerääntyi tummia pilviä. Taloudelliset rasitteet kävivät yhä hankalammaksi hoitaa ja 1960-luvun alussa seuran kolmas tuleminen lopulta päättyi.

- En ollut Reippaan toiminnassa enää silloin vuosikymmenen vaihteessa mukana. Hieman myöhemmin perustetun RTP:nkään toimintaan en mennyt mukaan.

- Monella tuli siinä vaiheessa kuvaan mukaan perheen perustamiset. Esimerkiksi meillä Kallion Veijon kanssa, olimme hänen kanssa samanikäisiä, on melkein samanikäiset lapsetkin. Taisimme mennä tosin naimisiin vaimoni Liisan kanssa hieman aikaisemmin kuin Veijo ja Kaarina [Kallio]. No, lapset sitten kasvoivat 1960-luvun kuluessa ja Reipas tuli uudestaan niin sanotusti kuvioihin mukaan.

”Uintijaostossa olin aktiivisesti mukana silloin ensimmäisinä vuosina”

Reipas perustettiin uudelleen vuoden 1967 syksyllä.

- Vaikka en aivan perustamassa seuraa uudelleen ollutkaan, niin aika heti tulin toimintaan mukaan.

Lähimmäksi Reippaan neljännen tulemisen urheilulajeista nousi uinti. Omat lapset osallistuivat kilpailuihin innokkaasti jaoston perustamisesta lähtien.

- Jalkapallomies en ole ollut koskaan. Uintijaostossa olin aktiivisesti mukana silloin ensimmäisinä vuosina. Monesti jaosto järjesti tasokkaita kansainvälisiä kilpailuita.

- Oma tyttö Jaana ja Jokelaisen Janne olivat samanikäisiä. Siinä oli kaksi tappia, jotka polskuttelivat altaassa, heidän tekemistään oli kiva seurata. Olihan Reippaalla monta hyvää uimaria, Vitikan Anja ja Vitikaisen Erkki muun muassa, samoin Bergin Juha. Bergin vanhemmat Esko ja Eeva olivat Reippaassa hyvin aktiivisesti mukana siihen aikaan. Sääskilahden Esko oli seurassa joka paikan höylä ja oli organisoimassa esimerkiksi niitä uintikisoja. Esko oli idearikas kaveri kaikin puolin, mutta häntä ei kiinnostanut vähääkään, paljonko kaikki tuli maksamaan. Jalkapallossakin Esko oli nappuloille suorastaan jumala. Mitä hän sanoi, niin se oli varma paikka.

Nappulajalkapallo oli 1970-luvun Reippaan urheilullista ydintoimintaa.

- Girsénin Lauri oli yksi Reippaan nappulajalkapallon vetäjien sieluista.

Vaikka Veikon osalta jalkapalloilu ei ollutkaan seuratoiminnan ykkösasia, yksi syvälle mieleen painunut muisto Reippaasta liittyi nimenomaan jalkapalloon.

- Reippaalla oli joukkue nappuloiden SM-kilpailuissa Helsingissä vuonna 1974. Olin reissussa mukana, seuralta oli kolme linja-autolastillista väkeä kannustamassa. Juutin Jaska ajoi yhtä bussia, Mäkisen Oiva toista. Reippaan joukkue sijoittui siinä turnauksessa pronssille ja pelaajat tulivat palkinnoksi sitten Rovaniemelle takaisin lentokoneella. Me muut körötimme linja-autoilla.

- Värkkäsimme huoltohommaa busseihin liittyen monen monta kertaa Kansantalon pihalla. Vaihdettiin vaihdelaatikoita, moottoreita ja niin edelleen. Lankuista rakennettiin telineet, että saatiin koneet kohdalleen. Vanhoja autojahan ne olivat, tahtoivat

särkyä toisinaan reissun päällä. Niitä hinattiin sitten toisilla busseilla.

Erästä punavalkoiseksi maalattua kulkupeliä Veikko oli hakemassa Rovaniemelle Kajaanin ja Oulun väliltä.

- Siitä yksilöstä oli mennyt kannen tiiviste. Meidät hälytettiin täältä sitä hakemaan. Huttusen Aimolla oli Polski Fiat ja kolmantena taisi porukassa olla Pistokosken Jouko. Oulusta kävimme ostamassa menomatalla varasosia ja yötä vasten teimme tienvierustalla remontin kyseiseen linja-autoon. Bussi oli ajettu ojan päälle siten, että siinä oli hyvä tehdä tarvittavat toimenpiteet. Aamulla kuuden aikana työ tuli valmiiksi, saimme osat paikoilleen ja sitten vain takaisin Rovaniemeä kohti. Ei tuommoista palkantonta talkootyötä viitsisi kukaan nykypäivänä tehdä, se on tosiaasia.

- Komea kesäyö se oli joka tapauksessa tehdä hommia. Meillä oli auton takakotissa kaasugrilli, jolla keitettiin hernesoppaa ja sitä syötiin. Muistan senkin, kun ojan toisella puolen aidan takana, kenties metrin päässä meistä seisoskeli ja tuhisi iso sonnimmullikka, joka seuraili tekemisiämme. Sonni oli meille siinä ikään kuin työnjohtajana ja palkaksi senkin sai hernesoppaa.

”Reipas-Bingosta tuli jokaviikonloppuinen savotta”

1960-luvun lopulla uudelleen perustetun seuran yhteyteen varainhankintamuodoksi keksittiin bingo, jota pelattiin Kansantalolla. Se nimeksi tuli Reipas-Bingo, jota toteutettiin niin sanotusti kynäbingona.

- En muista, mistä bingoidea alun perin oli lähtöisin, mutta minun näkemyksen mukaan Kansantalolla pidetyt kynäbingot olivat alun perin Reippaan ja RTP:n yhteiset.

- Reipas-Bingosta tuli jokaviikonloppuinen savotta. Me olimme molemmat siinä mukana, vaimo ja minä. Liisa oli aina lipunmyynnissä ja minä yleensä kuuluttajan hommassa. Sitä aikaa kesti kymmenisen vuotta. Monta kertaa puhuttiin, että meillä, siis reipaslaisilla, oli Kansantalon yläsalissa setelipaino omasta takaa. Rahaa nimittäin tuli kuin suokuokalla. Se oli hyvää aikaa kaikin puolin.

Mainion tuoton taustalla olivat puoleensavetävät palkinnot.

- Ensi alkuun Reipas-Bingo oli kolmesti viikossa, keskiviikkona, lauantaina ja sunnuntaina. Myöhemmin katsottiin aiheelliseksi järjestää Kansan-

talon kynäbingoja ainoastaan sunnuntaisin. Siitä huolimatta homma vain paisui ja paisui. Palkinnot olivat mahtavia, henkilöautoista lähtien. Muistan, kun joulun aikaan kannettiin kasoittain kinkkuja palkinnoksi, samoin vehnäjuhoja, kahvipaketteja ja mitä kaikkea siinä olikaan. Pyykkikoneitakin oli palkintona, Zanussi-merkkisiä. Erään kerran kannoin pyykkikonetta ulos, kun joku sen oli voittanut. Housut rasehtivat touhussa halki.

- Yhdenkin kerran erään Juhannuksen alla meillä oli Kansantalolla sisällä 1 500 ihmistä. Sali oli ammuttuna täynnä. Kun porukkaa, pelaajia, katsoi yläsalin näyttämöltä, niin oppi tuntemaan vakiopeleläjät ja heillä oli myöskin vakiopaikat, missä he istuivat. Innokkaimmat tulivat tuntia ennen kuin pelit alkoivat. Yksikin vanhempi naishenkilö oli aina mukana, hän oli Alakorkalosta. Minun piti sitten pelinjohtajana tarkistaa, että hänkin pysyy mukana. Tänä päivänäkin tulee senaikaisia tuttuja vastaan.

Reipas-Bingo oli huviveronalaista, jännittävää kansanhupia.

- Bingohan oli siinä mielessä kaikkien peli, kaikkien kansankerrostumien. Oli varakasta ja vähemmän varoissaan olevia, mutta kaikki jännittivät samalla lailla.

- Bingotoiminta oli monelle rovaniemeläiselle ja yleensä kotimaisille urheiluseuroille pelastus. Joka niinä lihavana vuosina osasi laittaa tavaraa niin sanotusti kiven alle, hyötyi. Reippaankin nykyinen omaisuus on niitä peruja. Totta kai Reipas-Bingosta hyötyi myös Kansantalo, osa tuotostahan meni sinne. ”Talo” remontoitiin lähes kauttaaltaan niillä varoilla.

Reipas-Bingon ja Rova-Bingojen tuotot olivat 1970-luvulla nykymittapuun mukaan ruhtinaallisia. Jaettavaa kakkua eri jaostoille riitti.

- Toisaalta 1970-luvulla alkoi käytävissä olevan rahamäärän suurentumisen myötä tulemaan epäterveitä ilmiöitä, elettiin välillä kuin pellossa. Mutta onneksi koko Reippaan omaisuus ei mennyt myöhemmässä taluskriisissä.

- Useasti oli niin, että sunnuntaina Reipas-Bingon pyöriessä Kansantalolle tuli hykertelemään väenpaljoutta, asiakaskuntaa, kolmen herran poppoo. Troikan muodostivat Tervon Jorma, Saavalaisen Niilo ja Väyrysen Vilho. He tiesivät, mihin tilanne vastaa. ”Nikkehän” ei käytännössä koskaan ollut Reippaan toiminnassa millään tavalla mukana, hänellä mielenkiinto kohdistui enemmän työväenyhdistyksen ja ylipäätään politiikan suuntaan. ”Vilkekään” ei teh-

nyt varsinaisesti mitään fyysistä talkootyötä, vaikka hän olikin Reippaan taustalla. Ihmisenä Vilho oli joka tapauksessa mahtava tyyppi.

Vaikka Reipas-Bingon vapaaehtoisilla työntekijöillä olikin korkea motivaatiotaso, heidän palkitsemiseen olisi kenties voinut silti suunnata enemmän resursseja.

- Mikä oli ehkä senaikaisessa asioiden hoitamisessa Reippaalta virhe, oli se, että sille Reipas-Bingon työporukalle ei juuri koskaan järjestetty mitään palkitsemistilaisuutta. Tosin toisinaan oli illatsuja, joissa paistettiin makkaraa ja syötiin hernesoppaa.

”Ei 1970-luvun Reippaassakaan periaatteellista riitaa seuran sisällä ollut”

Uudestaan Reippaan sihteerinä Veikko toimi kaudet 1970 ja 1971.

- 1970-luvulla tuli sitten aika, jolloin Reipas ryhtyi hankkimaan muun muassa omia linja-autoja. Busseja oli parhaillaan omistuksessa neljä tai viisi. Ensimmäisen auton Reipas osti Elosen Olavilta, se oli vanha Vanaja. Sillä linja-autolla muun muassa Pistokosken Jouko keräsi uintitreeneihin porukkaa Saarenkylästä, kuskasi hallille ja takaisin kotiin.

- Ei 1970-luvun Reippaassakaan periaatteellista riitaa seuran sisällä ollut. Henki oli hyvä, mutta tietenkin rahanjakoon liittyvät seikat aiheuttivat keskustelua. Kaikki tiesivät sen, että kaapissa on rahaa. Ydinkysymys oli se, minkä verran jaostot siitä saivat. Toimintaa vartenhan rahaa tehtiin, sehän oli selvä, eikä makuuttamaan pankkitileille. Se, miten rahaa käytettiin, oli sitten asia erikseen.

Sisäisessä rahanjaossa suurin äänivalta oli jäsenmäärältään laajimmalla yksiköllä eli jalkapallojaostolla.

- Jalkapallohan on ollut tässä kylässä kova sana aina. Lajilla on ollut väkevä jalansija Rovaniemellä, niin Reippaassa kuin muissakin rovaniemeläisissä urheiluseuroissa.

Reipas-Bingon loppumisen jälkeen Veikon joka viikkoinen seuratyö jäi vähemmälle.

- Kyllä se kymmenvuotiskausi kynäbingolla oli raskasta aikaa, tavallaan siihen hommaan väsähti. Siinä oli kiinni pyhät kaikki eikä omaa aikaa juurikaan ollut. Päivätyökin alkoi kärsiä kaikesta talkoilusta, samoin perhe-elämä. Sunnuntaisin Kansantalolle mentiin kymmeneksi niin kuin töihin ja siellä oltiin iltapäivään kuuteen asti, paikathan piti siivota aina

pelien jälkeen. Mutta en antaisi siitä ajasta hetkeäkään pois, sillä se tuotti omanlaista mielihyvää ja elämyksiä. Kallion Veijo tässäkin asiassa oli päällepäsmäri, joka organisoisi ja johti toimintaa. Onhan siitä meidän bingotyöporukasta osa jo poisnukku-neita. Kallion Veijo esimerkiksi, ja Koistisen Tauno.

- Toisaalta saattoi olla niinkin, että Reippaalla ei siinä vaiheessa ollut sellaista toimintaa, joka olisi ollut minua lähellä. Uintiakaan ei enää ollut, sek in loppui vuonna 1975.

Kuntojaoston toiminnassa seura-aktiivi kuitenkin pysyi mukana.

- Siltojenlenkkiä on kierretty kuntojaoston porukan kanssa eräänkin kerran. Onhan se tänä päivänäkin hyvä kuntourheilumuoto. Mutta minulla henkilökohtaisesti tulee matkaa nykyisin tuollaiseen suoritukseen 18 kilometriä, kun asun Pöykkölässä. Keskikaupungilla asuvalla matkaa on puolet vähemmän. Jossain vaiheessa puhuttiin siitä, että olisi- siko hyvä sijoittaa yksi kuntojaoston laatikko tänne- kin, siis Ounasrinteen ja Pöykkölän alueelle.

- Rova-Bingollakin kävin silloin tällöin. Se oli ta- vallaan Reippaan tukikohta keskustassa ja siellä sijait si myös seuran toimisto. Kallion Veijo ja Läh- tevänojan Heikki päivystivät takahuoneessa. Sa- mo in Reipas-Uutisia tuli jaettua satoja ja taas satoja kappaleita pitkin poikin. Enäähän lehteä ei ilmesty, mutta silloin sitä jaettiin postilaatikoihin talkoilla. Jokaisella oli niin sanotusti oma piiri.

”Mikä on kaikkein tärkeintä, niin Rei- pas on nykyään velaton seura ja muka- na on nuorta väkeä”

Nykyisin Rovaniemen Reippaan kultaisen kunnia- merkin haltija viettää ansaittuja eläkepäiviä. Seura on edelleen lähellä Veikon sydäntä.

- Olen reipaslainen sanan kaikissa merkityksissä ja Reipas kiinnostaa edelleen, ei siitä pääse mihin- kään, vaikka en jokapäiväisessä toiminnassa ole- kaan mukana eikä ole sinänsä mitään velvoitteita seuraa kohtaan.

- Kansantalo on rakennuksena kuulunut meidän elämään, sekä minun että vaimoni Liisan, iän kai- ken. Minulla koko sen ajan, kun olen asunut Ro- vaniemellä. Minusta rakennuksen tilojen käyttä- misessä niin Reippaan, taloyhtiön kuin muidenkin tahojen, Eläkkeensaajien ja mieslaulajien, pitäisi puhaltaa tänä päivänä enemmän yhteen hiileen. Kuitenkin Kansantalo on meidän kaikkien, myös

Reippaan, päämaja.

Urheilullinen toiminta on pitkän linjan reipaslaisen mielestä edelleen vankalla pohjalla.

- Tämän päivän Reippaan toimintaa kun ajattelee, siinähan on painonnosto ja nyrkkeily, niin nehän ovat kaksi vahvaa lajia, jotka ovat elinvoimaisia. Painonnosto on aivan Suomen huippua ja niin on Reippaan nyrkkeilykin. Käyn toisinaan katsomassa molempien urheilulajien kilpailuita, kun niitä Ro- vaniemellä järjestetään. Samoin nyrkkeilijöiden tree- nejä tulee vilkultua käytännössä joka viikko, kun Kansantalolla käyn. On erittäin mukava asia, että toimintaa on ja seura on olemassa.

- Mikä on kaikkein tärkeintä, niin Reipas on ny- kyään velaton seura ja mukana on nuorta väkeä. Toivon mukaan jossain vaiheessa seuraan tulee uu- sia lajeja, mikä kasvattaisi jäsenmäärää, toisi uutta verta. Tilausta Reippaalle on Rovaniemellä edelleen olemassa.

Veikko Härönen

** 26.5.1937*

*Rovaniemen Reippaan sihteeri 1956
sekä 1970-1971*

*Rovaniemen Reippaan kultainen
ansiomerkki nro 8.*

Kappale 7

Rovaniemen Reippaan jalkapallojaoston toiminta vuosina 1967-1992

REIPAS – ROPA TÄNÄÄN KELLO 13

Rovaniemen Reipas on pannut kevään aikana maakuntasarjan pohjoiset joukkueet tiukille jalkapallon harjoitusotteluissa. Kemissä KePS voitti sen niukasti 2-1. Tänään on Reippaan kynsissä RoPa. On mielenkiintoista nähdä miten uusittu RoPa tulee taistelemaan aluesarjan joukkuetta vastaan.

Ottelu on samalla katsastus 15.5. suoritettavaan cup-otteluun, jossa Reipas ja RoPa ovat jälleen vastakkain, joten mielenkiintoa on jo tässäkin ottelussa. Ottelu on myös RoPan kenraali viikon päästä alkavaan maakuntasarjaan. Ottelu alkaa tänään Lapinaukealla kello 13:00.

Lapin Kansa 5.5.1968

Ensimmäiseen viralliseen kauteensa Rovaniemen Reippaan neljännen tulemisen jalkapallo lähti näin harjoitusotteluilla lähinnä lappilaisia ja rovanie- meläisiä joukkueita vastaan. Lajina jalkapallo oli vuoden 1967 syksyllä tapahtuneen Reippaan uudelle- leenherättämisen perusta, jonka pohjalta se alkoi nopeasti kasvamaan yleisseuraksi. Historiaakin jalka- pallolla oli, sillä lajia harrastettiin Reippaan sisällä jo 1950-luvun puolivälistä lähtien ja ensimmäinen seuran virallinen miehistö nähtiin sarjatasolla vihe- riöllä vuonna 1958. Käytännössä reipaslaisuus ja jalkapallo eivät olleet toisilleen vieraita käsitteitä seuran kolmannen ja neljännen tulemisen välisenä aikanaakaan 1960-luvulla. Siitä piti huolen emoseu- ran perinnönkantajaksi vuoden 1961 syksyllä syn- nytetty Rovaniemen Työväen Palloilijat, joka kes- kittyi palloilutoimintaan.

1960-luvun kuluessa aika muuttui ja ensikipinä lajin siirtämiseksi takaisin vanhan nimen alaisuus- teen sinkoutui Kansantalon piiristä. Idealle valoi vahvistusta 1960-luvun puolivälin jälkeen käydyt Rovaniemen sd-työväenyhdistyksen ja sen nuorisoo- saston väliset jalkapallo-ottelut. Taisto Utriais- en vetämälle, 15-18-vuotiaista nuorukaisista koostu- valle nuorisoo- sastolle haluttiin oma seura.

Ensisijaisesti nuorisotoiminnalle suunnattu jalka- pallojaosto perustettiin heti 25. marraskuuta 1967 pidetyssä, nykytuotoisen Reippaan ensimmäisessä vuosikokouksessa ja virallisen uudelleenperusta- misen jälkeen työväenyhdistyksen nuorisoo- saston jalkapallon harrastajista tuli reipaslaisia. Joukkueen harjoitukset käynnistyivät lähes välittömästi Osmo Pähdin ja Jorma Tervon ohjaamina. Varsinaisen

edustusmiehistön seuran jalkapallo sai virallisesti keväällä 1968 RTP:n luovuttua sarjapaikastaan ja luovutettuaan sen pelaajineen Reippaalle.

Ensimmäinen toimintavuosi 1968 sujui edustusjoukkueelta aluesarjassa – kauden 1969 päätteeksi noustiin jo kolmos- divariin

Rovaniemen Reippaan jalkapallotoiminnan käyn- nistämisen jälkeen ykkösjoukkue sai Rovaniemen Työväen Palloilijoiden paikan aluesarjan lohko- stako numero 17. Tornion Tarmon, Karjalahden Ihmeen, Veitsiluodon Vastuksen, Karihaaran Visan, Tornion Palloveikkojen sekä Isokylän Pallo-Poikien kanssa vedetty kausi 1968 meni hieman tunnustellen. Plak- kariin kertyi 12 ottelusta neljä voittoa ja yksi tasape- li. Yhdeksän pisteen saldolla Reippaan seuratus- nus komeili seitsemän joukkueen sarjan lopullisessa taulukossa neljännellä sijalla. Vaaraa tippumisesta ei ollut ja kauteen 1969 voitiin suunnata jo tavoiteha- kuisemmin. Sen sijaan Suomen cupin ottelu touko- kuussa Rovaniemen Palloa vastaan päättyi tappioon.

Tavoitehakuisuus tuotti joka tapauksessa tulosta. Jalkapallokokesän 1969 aikana Reipas pelasi alue- sarjassa 10 ottelua ja voitti niistä peräti seitsemän. Lisäksi punavalkoiset pelimiehet ottelivat kaksi ta- sapeliä. Maalisuhdekin oli mukavasti plussalla 17 osuman verran. Esityksillä irtosi lohkon kakkostila samalla pistemäärällä Tornio Pallo-67:n kanssa. Se takasi Reippaan edustusjalkapalloilijoille pääsyn III-divisioonaan kevääksi 1970. Lisäksi kauden 1969 aikana miehistö osallistui Suomen cupiin sekä

pelasi kansallisia ja jopa kansainvälisiä ystävyysotteluita.

Kausi 1969 merkitsi Reippaalle yhä kasvavaa panostusta myös juniorijalkapalloiluun. A-, B-, C- ja D-juniorit ottivat osaa omien ikäluokkiensa Lapin piirisarjoihin. Seuran junnufutiksen kohokohdaksi muodostui kuitenkin nappuloiden voittama TUK:n mestaruus Porissa järjestetyssä turnauksessa.

Reippaan nappulat uusivat TUK:n mestaruuden kesällä 1970

Edustusmiehistön pääsy kolmosdivariin merkitsi pelien ja vastustajien tason koventumista. Kauden aikana kasilohkossa otteluita kertyi 16, joista punavalkoiset raastivat seitsemän voittoa ja kaksi tasapeliä. 16 sarjapistettä oikeuttivat lopulta lohossa mukavaan neljanteen tilaan.

Ykkösmiehistön eteenpäin menneet esitykset eivät jääneet kauden ainoiksi ilonaiheiksi. Nappuloiden edellisen vuoden TUK:n mestaruus uusiutui 12.-14. kesäkuuta Porissa järjestetyssä turnauksessa. Reippaan tulevaisuuden jalkapallotoivojen taakse jäi Tampereen Pallo-Veikkojen hopeayhdistelmä sekä kolmannelle tilalle itsensä pelannut Oulun Työväen Palloilijoiden poikaporukka.

D-pojille epävirallinen SM-pronssi – Reippaaseen perustettiin myös mimmitisjoukkue kaudella 1971

Kaudella 1971 Reippaan edustusjoukkueen esitykset olivat kolmosdivarissa nihkeitä. Tasokkaassa 12 joukkueen lohossa irtosi ainoastaan kolme voittoa ja kaksi tasuria. Kahdeksalla sarjapisteellä ei juhlistu ja pelien loputtua oli pakko huomata vähemmän mieluihin tosiasia. Punavalkoiset olivat taulukossa viimeisiä ja vauhtia täytyi seuraavalla kaudella haakea nelosdivisioonasta.

Junioritoiminta pyöri sitä vastoin koko kauden malikkaasti. Reippaan jalkapallokoulu veti puoleensa yhä uusia ja uusia lajista kiinnostuneita pikkupoikia. Tulevaisuus näytti tältä osin turvatulta. Nappuloilla oli harteillaan TUK:n mestaruusturnauksessa kahden edellisen vuoden voitto. Tälläkin kertaa poikien peli kulki liukkaasti, ainoa ylitsepääsemätön vastus oli tasokas Oulun Työväen Palloilijoiden joukkue. Punavalkoisille pojille tästä turnauksesta siis hopeaa.

Reippaalta löytyi toki muitakin ikäkausijoukkueita. C-juniorit osallistuivat muun muassa SM-alkusarjaan, samoin D-junnot. D-poikien peli kulki omassa lohossa jyräävän tehokkaasti, sillä Kemin Innon, Rovaniemen Pallon ja Rovaniemen Palloseuran pojat saivat reipaslaisten verkkoon yhteensä vain yhden maalin. Vastustajien maalivahdit joutuivat puolestaan toteamaan tulleen yllätetyksi peräti 45 kertaa.

Alkusarjan voitto tiesi pääsyä lohkovoittajien cupiin. Siellä Reippaan D-pojat hoitelivat ensimmäisen kierroksen vastapelurinsa kahdessa osaottelussa vakuuttavasti yhteismaalein 6-1. Toisella kierroksella kokkolalainen GBK oli monta luokkaa kovempi vastus, sillä ottelut päättyivät 3-1 ja 1-3. Toisen kohtaamisen päätteeksi järjestettiin huikea rankkarikisa, jonka punavalkoiset veivät lopulta 8-7. Voitto takasi pääsyn välieriin, jossa Reippaan pojat mittasivat Kuopion Palloseuran kunnan. Vieraisa reipaslaista hävisivät 0-4, mutta kotiottelussa kovaa vastustajaa vastaan yllettiin tasapeliin 1-1. Kuopiolaiset menivät joka tapauksessa cupin loppuotteluun yhteismaalein 5-1. D-pojille tappio tarkoitti kuitenkin epävirallisia SM-pronssimitaleita.

Edustusjoukkueen ja poikien ikäkausijoukkueiden lisäksi Reippaan jalkapalloiluun tuli uusi ulottuvuus, mimmitis. Tytöt eivät treenailleet pelkästään omaksi ilokseen, vaan myöskin pelasivat otteluita. Naisten valtakunnallisessa cupissa he etenivät toiselle kierrokselle saakka.

Rovaniemen Reipas järjesti nappuloiden SM-lopputurnauksen heinäkuun lopulla 1972

Vuonna 1972 Reippaan laajentunutta nappulajalkapallotoimintaa varten perustettiin erillinen toimikunta, nappulatoimikunta. Paitsi harrastajamäärältään alati kasvavan pikkupoikafutiksen toiminnan suunnitteluun ja toteuttamiseen, oli jaostoa tukevalla elimellä toinenkin tarkoitus. Reippaalle oli myönnetty isännöisyys järjestyksessään yhdeksännen nappuloiden SM-lopputurnaukseen pitämiseksi Rovaniemellä. Isäntäseuralla oli automaattinen oikeus asettaa oma joukkue kisaamaan paremmuudesta maan 15 muun kärkijoukkueen kanssa ja Reipas pääsi tavoittelemaan 28.-30. heinäkuuta nappuloiden SM-mitaleita ilman alkukarsintoja.

Lopputurnaus avattiin joukkueiden juhlallisella

Reipas sai järjestettäväkseen järjestyksessään yhdeksännen nappuloiden SM-turnauksen heinä-elokuun vaihteessa 1972. Kuvassa reipaslaisdelegaatio pyytämässä kisojen suojelijaksi silloista Rovaniemen kaupunginjohtajaa Tuure Saloa (oikealla). Kuvassa vasemmalta Esko Säskilahti, Vilho Väyrynen, Kari Lindgren (nappulapelaaja) sekä Osmo Pähti.

marssilla Vanhalta torilta läpi Rovaniemen keskustan Valtakatua, Koskikatua, Rovakatua sekä Ruokasenkataua pitkin Keskusentälle. Auringonpaisteen hellimässä avajaisseremoniassa kuultujen Rovaniemen Reippaan puheenjohtaja Jorma Tervon, kisojen suojelijan, Rovaniemen kaupunginjohtaja Tuure Salon ja Suomen Nappulaliigaliiton puheenjohtajan Martti Kaliman puheiden jälkeen tilaisuudessa kaajahti Rovaniemen varuskuntasoihtokunnan sekä turnauksen joukkueiden esittämä, Oiva Arvolan säveltämä ja sanoittama Nappulaliigan jalkapallomarssi:

*Hei, neljä kaksi nolla,
saa pelin tulos olla,
mikä vaan, mikä vaan,
niin pelataan!
Hei katsos mutsi fatsi,
tää jalkapallomatsi,
ikioma ompii nappulain.
Kas siinä maalipotku -
näin hyökkää meidän ketju,
vaan totta vie
on paikalla puolustus,
pilli soi -
peli katkes paitsioon.
Hei veikot kiva juttu,
on peli tämä tuttu,
sitä vaan, sitä vaan*

nyt pelataan.

*On meidän oma napero
nyt pelikentän libero
ottelussa nappulain.*

*"Voi veljet, mikä kaari" -
näin huutaa meidän vaari,
yhä ylöspäin, yhä ylöspäin,
nousee sakkimme sarjassa Suomen.*

Mahtipontisten alkujuhlallisuuksien jälkeen turnauksen nelilohkoiset alkupelit vietiin läpi Keskusentällä ja Susivoudin puistossa. Reipas oli sijoitettuna I-lohkoon yhdessä perinteikkäiden ja tasokkaiden joukkueiden kanssa. Punavalkoisiin edustusasuihin pukeutuneet rovaniemeläiset survoivat ensimmäisessä kohtaamisessa voiton Turun Nappulaliigasta numeroin 2-1. Vastus ei yhtään helpottunut, kun toiselle kenttäpuoliskolle asteli Lahden Reippaan nappulatiimi. Mutta lahtelaisetkaan eivät pystyneet Rovaniemen poikia voittamaan, vaan ottelukirjaan merkittiin maaliton tasapeli. Kolmannessa pelissä oman kylän nassikat taistelivat pääsystä turnauksen välieriin. Vaikka reipaslaiset tavoittelivat mitaliunelmaa, mahtavassa säässä pelatussa ottelussa Helsingin Jalkapalloklubi oli selvästi parempi 4-0. Helsingiläisjengi sai lopulta SM-pronssia. Loppuottelun ja nappuloiden SM-kultaa vei Lahti-69:n ryhmä.

Kolmea viikkoa myöhemmin 19.-20. elokuuta Reippaan nappulat olivat tulesa TUK:n mestaruusturnauksessa Tampereella. Kolmelta edelliseltä vuodelta puolustettavana ollut mitaliketju ei kuitenkaan saanut jatkoa. Oulun Työväen Palloilijat vei kirkkaimmat mitalit, Reipas sinnitteli liittoturnauksen neljänneksi.

Nappuloiden ohella Reippaan C-pojat kurkottivat kauden aikana yhä hanakammin kohti kansallista kärkeä. SM-alkusarjassa varhaisteinit olivat pelottava vastus muille lappilaisseuroille, sillä maalisuhte reipaslaisten eduksi kuuden ottelun jälkeen oli lopulta 47-2. Puhdas, tai paremminkin mykistävä esitys soi paikan SM-lopputurnaukseen Kokkolassa. Sinne SM-mitaleita ratkomaan kelpuutettiin kahdeksan parasta kotimaista ryhmää. Alkulohkossaan Reipas onnistui pelaamaan yhden tasapelin, mutta kaksi häviötä tiesi jatko-otteluna taistelua sijoista 7-8. Sijoitusottelussa GBK:ta vastaan kokkolalaiset olivat parempia niukasti 1-0. Joka tapauksessa Rovaniemen poikien taidot huomattiin myös valtakunnan tasolla, sillä Suomen Palloliiton valmennusrenkaaseen kelpuutettiin joukkueen maalivahti Erkki Vitikainen.

Reippaan B- ja D-nuoret osallistuivat hekin kauden aikana omin ikäkausijoukkuein SM-alkusarjaan. B-nuorukaiset tosin jäivät lohkonsa viimeiseksi. D-pojat ottivat kuudessa ottelussa neljä voittoa ja sijoituivat omassa alkusarjan lohkossaan kolmanneksi. Myös Reippaan mimmijoukkue otti osaa naisten SM-sarjaan. Lohkossa kahdeksan oli tiedossa kuusi ottelua, joista leidit taituroivat kaksi voittoa ja yhden tasapelin. Paikallisvastustaja RoPS voitettiin molemmilla kerroilla.

Miesten edustusjoukkuekin pursusi kesän 1972 aikana näyttämisen halua. Edellisen syksyn putoaminen nelodivariin korjattiin ilman vastaväitteitä, sillä 12 sarjaottelua tuotti 10 voittoa ja kaksi tasuria. Suomen cupissa reipasmiehistöllä oli hurjasti vään-töä monta astetta kovempia joukkueita vastaan.

Ensimmäisellä kierroksella kumoontui tasokas Oulun Työväen Palloilijoiden ryhmä numeroin 2-1. Toisella kierroksella tunnetta oli pelissä vieläkin enemmän, sillä vaakakuppiin oli asetettu Rovaniemen paikallisherruus. Reipas murjoi RoPS:sta väkisin voiton maalein 1-0. Pelaajille se soi mahdollisuuden julistaa heidän olevansa Rovaniemen Herodeksia. Kolmannella kierroksella kohdattu

Kuopion Pallo-Toverit tosin katkaisi Reippaan cup-taipaleen selvin ottein 4-0.

Vaikka cup-karkelot loppuivat kolmanteen kierrokseen, edustusmiehistön hyvä pelivire jatkui vielä syksylläkin, sillä TUK:n mestaruusturnauksessa lokakuussa Tampereella Reippaan miehet sijoituivat pronssille. Keskusjärjestön taitavimpia pelimiehiä olivat Kotkan Työväen Palloilijat.

Edustusmiehistöön ja Reippaan jalkapalloon oli asetettu emäseuran taholta kauden käynnistettyä huomattavia resursseja. Niin oli toki 1970-luvun alusta lähtien muidenkin jaostojen kohdalla. Seuran neljännen tulemisen toimintaa haluttiin kehittää ja urheilullista menestystä parantaa. Näin tiedettiin kirjoittaa Reippaan jalkapallon ykkösjoukkueen kuulumisista maakunnan valtalehdessä Lapin Kansassa kesäkuun lopulla 1972:

Reippaalle 13 ottelua - voittoja yhtä monta

- Olemme tähän mennessä pelanneet tänä kautena kolmetoista virallista ottelua ja yhtä monta kertaa olemme poistuneet kentältä voittajina. Meillä on siis tosiaan mennyt hyvin ainakin tähän saakka, totesi Reippaan ykkösjoukkueen valmentaja Tapani "Tapsa" Helin lehdellemme. Tiesin tosin jo talvella, että selvitämme IV-divisioonan ja sarjanousun, mutta menestys TUK:n mestaruuskilvassa ja myös Suomen cupissa on ollut positiivisesti yllättävää.

- Joukkueemmehan koostuu käytännössä kahden seuran pelaajista, joten alusta saakka olen pannut pääpainon yhteisen pelisysteemin sisäänajoon ja ennen kaikkea rakoilemattoman joukkuehengen luomiseen. Tosiasiassahan joukkueen henki punnitaan vasta vastoinkäymisten sattuessa, mutta uskon, ettei porukka heti rakoile, vaikka turpiin tulisikin.

- Varsinaisen kuntosaliharjoittelun joukkueen puitteissa olemme kylmäverisesti lyöneet laimin lähes kokonaan luottaen siihen vanhaan totuuteen, että silloin jaksaa, kun peli luistaa. Lisäksi pojat ovat kiitettävästi lenkkeilleet omin päin.

Seuran johto tukemassa

- Seuran johto ansaitsee varauksettoman kiitoksen myötämielisestä suhtautumisestaan touhuihimme. Olemme saaneet ilman taloushuolia järjestellä esimerkiksi perhematkan Suomelle, Unarinjärven pilkkipailut, sauna- ja tv-iltaja samoin kuin koko per-

heen sunnuntainviettoja Seutulanharjulla, ruokailutotteluiden päätteeksi, ilmaiset yöleffat jne. Jokainen ymmärtää, että tämä kaikki on vienyt rahaa. Heinäkuussa lähemme lomamatkalle Leningradiin ja kun sarjanousu syksyllä varmistuu, on tiedossa pal-kintomatka Mallorcalle.

Puhdas peli sarjassa

- IV divisioonan kaksi kevätkierroksen ottelua selvitimme voitokkaasti. Se, ettei maalisuhteemme ole vieläkin komeampi kuin 33-6 johtunee siitä, että olemme monet peleistä pelanneet käytännöllisesti vastustajan rangaistusalueella, eikä näin syntynyt ruuhka ole ollut omiaan edesauttamaan maalien syntyä. Toisaalta moinen peli antaa aina vastustajalle yllätysmahdollisuuden painostavan joukkueen puolustuksen torkahdettua, muuten kai ei ole selitettävissä, että Vastus tekee meille kaksi maalia 9-2 ottelussa eli saman, minkä Tornion Pallo ja RoPa pystyivät yhteensä kahdessa tasaväkisessä pelissä.

Reipas kohtaa KTP:n ja TPV:n

- Keväällä pelasimme Kokkolassa TUK:n mestaruussarjassa jatkoontästä viiden pohjoisimman joukkueen kesken karsinnan. Selvitimme kaikki vastustajat – jotka olivat OTP, Seinäjoen Sisu, Kokkolan Jymy ja Vaasan Kiisto – selvin maalieroin ja pääsemme nyt taistelemaan mestaruudesta. Lopputarjua jouduttiin siirtämään cupin takia ja siinä kohtaamme Kotkan TP:n ja Tampereen PV:n.

- Cupissa selvisimme ainoana aluesarjalaisena Lapista varsinaiseen kilpailuun. Vastaamme tulee 16.7. ex-mestaruussarjalainen OTP, mutta yrittää täytyy. Toisaalta on hyväkin, että saamme testata todellisen osaamisemme ja verrata kykyjämme por-rasta korkeammalla olevien joukkueiden parissa. Uskomme nimittäin ensi kesänä kamppailevamme noususta II divisioonaan eritoten siinä tapauksessa, että RoPS, Into ja oululaiset säilyttävät sarjapaik-kansa.

- Lopuksi haluan vielä tuoda esiin iloni sen il-manpuhdistuksen johdosta, mikä kevään aikana Rovaniemen palloilumaailmassa on tapahtunut. Reipaskaan ei tahdo muuta kuin tehdä yhteistä työtä omalla sarallaan ja pitää yllä sitä paikalliskil-pailua, jota palloilu kehittyäkseen Rovaniemelläkin ehdottomasti tarvitsee, totesi ”Tapsa” Helin lopuksi

Lapin Kansa 30.6.1972

Reippaan nappulat Suomen mestareiksi Iisalmessa elokuussa 1973

Kauden 1973 eittämättä järein ja yksi koko Reip-paan jalkapallohistorian suurimmista saavutuksista tuli seuran nappuloiden toimesta. Kesällä 1972 Ro-vaniemellä järjestetty SM-lopputurnaus oli poikinu-t osaltaan lajille runsaasti lisäinnostusta ja -nostetta seuran sisällä. Reippaan junnufutiksessa oli henki päällä ja se heijastui ennen muuta seuran pienimpiin pallotaitureihin. Keväällä järjestetystä SM-karsin-nasta lohkesi paikka lopputurnaukseen.

Iisalmessa 3.-5. elokuuta kirjoitettiin sitten lappi-laista jalkapallohistoriaa. Alkulohko kolmosessa punavalkoisten pelit alkoivat tunnustellen Hyvin-kään Nappulaseuran kanssa. Ensimmäisen ottelun tulos oli tasuri 1-1. Nappuloiden haparointi jäi sii-hen ja tasapelin jälkeen kentällä nähtiin vakuuttava näytelmä, jonka pääosassa olivat reipaslaiset. Ensin Veitsiluodon Vastus väännettiin kumoon 3-2 ja loh-kon kärkipaikka varmistettiin nappaamalla Tapiolan Nappulaliigasta voitto lukemin 2-0. Reippaan tahtotilaa ei murtautunut edes edellisen kesän mestari Lahti-69. Sensaatiomainen ja makea voitto heltisi numeroin 1-0. Se aukaisi tien kohti SM-kultaa. Jat-kotapahtumista kerrotaan muun muassa seuraavaa:

Lapin joukkueet loppuotteluun Reippaalle SM-kultaa, Vastus otti hopeaa

-Ei kyllä uskoisi, että Suomen mestaruus on mei-dän. Tämä tuntuu jotenkin unennöältä, mutta nuo pytyt tuossa ovat kuitenkin totta.

Sanat ovat Rovaniemen Reippaan nappulajoukkueen SM-turneen parhaan puolustajan 10-vuotiaan Juhani Vuorenmaan suusta.

Rovaniemen Reipas löi ällikällä etelän asiantuntija-jat ottamalla ensimmäisenä lappilaisena jalkapallojoukkueena SM-kultaa. Kultaa tuli Suomen nappulaliigaliiton SM-turnauksessa Iisalmessa. Lapin panosta täydensi Veitsiluodon Vastus tuomalla myös hopeasijan Lappiin.

Kultaa ja hopeaa ratkesivat juuri näiden kahden lappilaisen joukkueen keskinäisessä loppuottelussa, jonka Reipas voitti tiukan jatkoajan jälkeen 2-0.

Jo sunnuntaipäivä oli Lapin joukkueille yllätyksel-linen: Reipas raivasi tiensä loppuotteluun kukistamalla Lahti-69 - viime vuoden voittajan – semifinaa-

liottelussa 1-0.

Huutosakit auttoivat

Kahdessa ottelussa parhaana palkitun Juhani Vuorenmaan mielestä kaksi autolastillista huutosakia oli juuri se innoittava voimanlähde, joka auttoi antoi lisävoimia raskaassa loppuottelussa.

- Loppuottelu oli turnauksen raskain peli. Varsinkin jatkoajalla meinasi usko mennä kun tuulikin kääntyi vasten ja kova vesisade alkoi ja pieksi vasten naamaa, hymyili Juhani.

- Onneksi nuo Veitsiluodon pojat olivat jo tuttuja vastustajia, ei niitä osannut niin pelätä kuin esimerkiksi Turun Nappulaliigaa, joka oli tosi kova pala.

- Kolme kertaa ollaan tämän kesän aikana pelattu kemiläisiä vastaan, ja joka kerran ollaan voitettu ja voitto tuli nytkin.

Reipas – Lahti-69 1-0

Rovaniemen Reippaan ensimmäinen vastustaja SM-nappulaturnauksen viimeisenä päivänä oli Lahti-69. Yhteenotto päättyi Reippaan niukkaasti 1-0-voittoon. Ratkaisumaali syntyi kolme minuuttia ennen peliajan loppumista. Maalin teki Reippaan Hannu Ollila.

Reipas kukisti Vastuksen 2-0

Loppuottelussa asettuivat vastakkain kaksi Lapin joukkuetta, Rovaniemen Reipas ja Veitsiluodon Vastus. Reipas voitti tämän yhteenoton vasta jatkoajan jälkeen 2-0. Reippaan maaleista vastasivat Heikki Martikainen ja Seppo Hepokangas. Molemmat maalit syntyivät aivan viime minuuteilla.

Reippaan peli lähti kulkemaan alusta alkaen melko mukavasti. Vastus oli ennestään Rovaniemen pojille tuttu kiistakumppani.

Joukkueet ovat kesän aikana kohdanneet ystävyysottelujen merkeissä kolme kertaa ja joka kerran Reippaan pojat ovat perineet voiton. Tämä ehkä vaikutti Vastukseen henkisesti.

Reipas painosti hienokseltaan koko ensimmäisen puoliajan. Toinen puoliaika oli melko tasaista pallottelua puolin ja toisin. Toinen puoliaika oli molemmin puolin hyvää nappulajalkapalloilua. Loppuottelu olikin koko turnauksen tasollisesti paras peli.

Jatkoajalla ensimmäinen puoliaika jatkui tasaisena. Joskin sää häyttasi Reippaan peliä kun Vastus

sai taakseen myötätuulen. Myös alkanut vesisade häyttasi peliä.

Jatkoajan toinen puolisko oli myös tasaista kunnes Reippaan Martikainen pääsi lataamaan täysosuman kolmisen minuuttia ennen loppuvihellystä. Tämän jälkeen Hepokangas pääsi heti aloituksesta yksin läpi ja harhautti Vastuksen maalivahdin ja teki loppunumeroiksi 2-0.

Loppuottelun parhaina palkittiin Reippaasta Veli-Pekka Suojanen ja Pekka Räihä. Vastuksen paras oli maalivahti Harri Mäkelä.

Reippaasta palkittiin koko turnauksen parhaana pelaajana Hannu Ollila.

Lapin Kansa 7.8.1973

Kultasikermä koostui Veli-Matti Suopangista, Matti Lähtevänojusta, kapteeni Hannu Ollilasta, Juhani Vuorenmaasta, Pekka Sipolasta, Ismo Keskipoike-lasta, Veli-Pekka Suojasesta, Pekka Räihästä, Kari Kuvajasta, Kyösti Ulkuniemestä, Juha Pehkosesta, Markku Laineesta, Jari Saitajoesta, Mikko Helistö-kankaasta, Toni Hannulasta, Heikki Hartikaisesta, Ari Tuomisesta sekä Seppo Hepokankaasta. Ryhmän peräsimessä valmentajana olivat Lauri Girsén sekä Matti Karjalainen ja joukkueenjohtajana Esko Pehkonen. Poikien huollosta turnauksen ajan vastasivat puolestaan Matti Mäkinen ja Lars Krappe. Mestareiden kapteeni Hannu Ollila valittiin myöskin turnauksen All Stars-miehistöön.

Rovaniemen Reippaan nimi niittaantui viimeistään tämän jymy-yllätyksen myötä valtakunnallisen jalkapalloväen tietoisuuteen. Nappulaturnauksen kultamitali oli ansaittu palkinto voimakkaasta juniorityöstä, jota olivat toteuttamassa laaja joukko niin jalkapallon kuin koko Reippaan ystäviä. Jalkapallon noususta kertoi myös rekisteröityjen junnupelaajien määrä, joka oli kauden aikana noussut päälle viidensadan. Viikkoa myöhemmin tuore mestariryhmä nappasi lisäksi TUK:n mestaruuden Seinäjoella järjestetyssä turnauksessa.

Kauden aikana nappuloiden lisäksi SM-lopputurnaukseen asti kipusi Reippaan kaksi vanhempain ikäkausijoukkuetta. C-pojat jakoivat alkusarjan lohkovoiton Kemin Innon kanssa. Uusintaottelussa kemiläiset hävisivät jännitysnäytelmän reipaslaisille 3-2. Lopputurnaukseen päästäkseen punavalkoisten piti selvittää vielä kahden ottelun karsinta. Siinä OTP nujertui yhteismaalein 3-2.

C-junioreiden SM-lopputurnauksessa Kuopiossa

11.-12. elokuuta Reipas oli alkupelien jälkeen lohkokakkonen. Sijoitus oikeutti pelaamaan turnauksen kolmospaikasta Tapiolan Honkaa vastaan. Espoolaiset olivat kuitenkin pronssipelissä vahvempia maalein 3-0. Vaikka mitalia ei tullutkaan, oli neljäs sija Reippaan kautta aikojen paras saavutus C-junioritasolla.

Reippaan värejä nähtiin myös D-juniorien SM-lopputurnauksessa Lapualla. Ennen lopputurnausta pelatun alkusarjan pojat selvittivät tappiota ja heidän maalisuhteensa oli mykistävä 33-3. Lapualla pelit kulkivat sen sijaan nihkeänlaisesti. Omassa alkulohkossa Reipas ei saanut kolmesta ottelusta pistettäkään ja saaliina oli ainoastaan yksi maali. Jatko-otteluista ryhmä voitti kuitenkin molemmat ja se takasi lopulta turnauksen 13:sta tilan.

Miesten edustusryhmä runnoi sarjanousun myötä kauden 1973 aikana läpi kolmosdivisioonaa. Tulokkaalle kertyi 18 pistettä, mikä takasi kahden muun rovaniemeläisjoukkueen, Rovaniemen Palloseuran ja Rovaniemen Pallon vanavedessä lohkon kolmannen tilan. Suomen cupissa edustusmiehistö tipahti Suomen cupissa toisella kierroksella, mutta punavalkoiset olivat sitä vastoin hyvässä vedossa Rovaniemellä Reippaan isännöimässä TUK:n mestaruusturnauksessa 6.-7. lokakuuta. Kotikentällä miehistö sijoittui hienosti hopealle. Liiton mestaruuden Napapiirin syksyissä vei Oulun Työväen Palloilijat ja Reippaan jälkeen kolmanneksi sijoittui Kotkan Työväen Palloilijat.

Myöhemmin osasta vuonna 1973 Reippaan paidassa loistaneista lahjakkaista junioripelaajista, varsinkin nappuloiden SM-kultaan tiensä raivanneista taitureista, kehittyi kansalliselle huipputasolle ja menestykseen yltäneitä yksilöitä. He olivat omalta osaltaan tekemässä RoPS:n edustusjoukkueessa rovaniemeläisen jalkapallon 1980-luvun lopun menestystarinaa. Reippaan kasvateista, seuran jalkapallon kultaisen sukupolven pelaajista RoPS:ssa olivat valloittamassa Suomen cup-mestaruutta vuonna 1986 Juha Pehkonen sekä Juhani Vuoremaa. Vuoremaan kaulaan pujotettiin myös kauden 1988 päätteeksi SM-pronssia.

Reippaan nappuloille SM-pronssia Helsingistä vuonna 1974

Kesällä 1974 Reippaan nappuloilla oli puolustettavanaan edellisuoden huikeat saavutukset. Mutta oli seuralla massaakin, mistä ammentaa kyvykkäitä

pikkupelaajia. Reippaan omassa nappulaliigassa oli kauden aikana eri kaupunginosajoukkueissa yhteensä miltei puolentuhatta tulevaisuuden pelimiestä. Pohjoissuomalaisille joukkueille Oulussa 8.-9. kesäkuuta järjestetyissä karsintaotteluissa Reipas selvitti tiensä maan kahdeksalle parhaalle nappularyhmälle tarkoitettuun SM-lopputurnaukseen lyömällä kotikentällään pelanneen Oulun Palloseuran ryhmän luvuin 1-0 sekä Oulun Työväen Palloilijoiden ketjun maalein 2-1.

SM-mitalien kohtalo ratkaistiin vajaata kahta kuukautta myöhemmin 2.-4. elokuuta helteisessä Helsingissä. Lohko A:ssa reipaslaisnappulat taipuivat ensin isäntäseura HJK:lle 1-0. Tämän jälkeen tahti muuttui. Lahtelaisen Kuusysin porukka sai kokea viiman tulevan pohjoisesta, sillä pelin ainoan maalin teki Reippaan Petri Kemppainen. Lohkovoiton ja semifinaalipaikan edullisemmalla maalierolla HJK:hon varmistaneessa kamppailussa iisalmelaista PK-37:ää vastaan punavalkoiset olivat parempia luvuin 2-0. Osumista vastasivat Ari Tuhkanen ja Risto Junttila.

Lohkon ykkössija määräsi vastustajaksi Espoon Nappulaliigan. Ensimmäisellä puoliajalla tehdyn maalin turvin espoolaiset menivät finaaliin, jossa he joutuivat kuitenkin taipumaan ylivoimaiselle mestarille Mikkelin Palloilijoille peräti 4-0. Huolimatta välierätappiosta Reippaan pelaajat saivat vastaanottaa pronssimitalit ja kisojen All Stars-miehistöön valittiin seurasta peräti kaksi puolustajaa, edellisen vuoden mestarit Juha Pehkonen ja Juhani Vuoremaa.

TUK:n mestaruuskilpailuissa Oulussa SM-pronssijoukon pelitaidot olivat sitä vastoin hieman ruosteessa. Ennakkosuosikkina liiton nappulaturnaukseen lähtenyt Reipas voitti toki omissa lohkoissaan niin Jakomäen kuin Nastolan ryhmät. 1-0-häviö Tampereen Pallo-Veikkojen kanssa käydyssä ottelussa valutti kuitenkin lohkovoiton ulottumattomiin ja Reipas jäi mitalipelien ulkopuolelle. Vaikka TUK:n turnauksesta ei mitalia tullutkaan, lohduksena reipasnappulat pokkasivat vielä elokuun lopussa järjestetyissä Pohjois-Suomen mestaruuskilpailuissa pronssia.

Reippaan oman, kaupunginosajoukkueista koostuneen nappulaliigan voittoon taituroi kauden päätteeksi puolestaan Wolwerhamptonin ryhmä. Siinä esiintyivät Eino Rapo, Petri Jeminen, Arto Pekkala,

Matti Raimosvuo, Arto Paaso, Juhani Vuorenmaa, Keijo Katisko, Risto Auvinen, Pentti Haahti, Ari Kuusisto, Petteri Alaraudanjoki, Kari Kuvaja, Sakari Rapo, Juha Koponen, Ari Kettunen, Heikki Momo sekä Tuomo Tuikka.

Hieman vanhemmat Reippaan C- ja D-pojat pelasivat kesän aikana niin ikään SM-alkusarjaa. Kumpikaan ryhmä ei kyennyt raivaamaan tietään lopputurnaukseen. C-juniorit sijoituivat omassa alkulohkossaan viidensiksi ja astetta nuoremmat D-pojat kolmansiksi.

Reippaan jalkapallon lippulaiva edustusjoukkue halasi kauden aikana sarjanousun perään tosissaan. Kolmosdivarin omassa lohossa miehet rutistivat 14 voittoa ja yhden tasapelin 10 joukkueen kaksinkertaisessa sarjassa. Se ei harmittavasti aivan riittänyt kakkoseen nousuun, sillä Kajaanin Haka keräsi sarjan päätyttyä 32 pistettä, kolme enemmän kuin Reipas, ja singahti rovaniemeläisten nenän edestä porrasta ylempäs.

Junnu- ja edustusmiehistöjen ohella Reippaan nais-

jalkapallokin toimi kauden vireästi. Mimmit voittivat SM-perussarjassa kolmella voitolla sekä yhdellä tasurilla oman lohkonsa ja saivat paikan mestaruussarjan karsintaan. Siellä viisi ottelua tuotti tasokkaita eteläsuomalaisia joukkueita vastaan kolme pistettä, mikä oikeutti karsintalohkossa viidennelle tilalle.

Samana kesänä reipasleidit valloittivat sarjapelien ohessa Lapin piirinmestaruuden. Pentti Keisun ohjaamaan naaraslaumaan kuuluivat Arja Simonen, Maritta Alakunnas, Päivi Ekström, Pirkko Hirvonen, Taina Jussila, Eija Juvonen, Anne Juurinen, Kaisa Kemppainen, Riitta Kumpula, Anne Kursula, Eija Lahtinen, Maria Leinonen, Marja-Leena Salmela, Saara Tuisku, Ritva Veikkolainen, Merja Väänänen, Leena Pehkonen, Sirkku Karppinen, Helena Haataja, Riitta Kemiläinen sekä Maritta Kähkönen.

D-junioreiden kuudes tila SM-lopputurnauksessa kauden 1975 parasta antia

Edustusjoukkueen harmittavan lähellä ollut pääsy kakkosdivisioonaan edellisen kauden päätteeksi sai Reippaan miehistön laittamaan jalkapallokesän

Mimmifutis kuului olennaisena osana jalkapallojaoston toimintaan 1970-luvulla. Kaudella 1974 ryhmä voitti muun muassa Lapin piirinmestaruuden. Ryhmäkuvassa vasemmalta Arja Simonen, Maritta Alakunnas, Päivi Ekström, Pirkko Hirvonen, Taina Jussila, Eija Juvonen, Anne Juurinen, Kaisa Kemppainen, Riitta Kumpula, Anne Kursula, Eija Lahtinen, Marja Leinonen, Marja-Leena Salmela, Saara Tuisku, Ritva Veikkolainen, Merja Väänänen, Leena Pehkonen, Sirkku Karppinen, Helena Haataja, Riitta Kemiläinen ja Marita Kähkönen. Joukkueen valmentaja Pentti Keisu äärimmäisenä oikealla. Kuva: Reipas-Uutiset nro 3/1974.

1975 aikana parastaan. Peliesitykset olivat hyviä ja punavalkoiset taistelivat tosissaan lohkon ykköstilasta torniolaisen TP-47:n kanssa. Rinta rinnan käyty mitteli päättyi lopulta torniolaisten hyväksi Reippaan keräessä 18 ottelusta 28 pistettä. TP-47:n miehet pystyivät kolmosessa aavistuksen parempaan kokonaistulokseen, sillä he kasasivat lopulta kaksi pistettä rovaniemeläisiä enemmän. Edustusmiehistön nousutavoite siirtyi näin seuraavaan kauteen.

Reippaan C-nuorien kauden suurin savotta oli SM-sarjan alkulohkon läpikäyminen. Kuudesta pelistä reipaslaiset onnistuivat voittamaan viisi haastaen paikallisvastustaja RoPS:n lohkon kärkikamppailussa. Panoksena oli pääsy lopputurnaukseen. Rovaniemeläisjoukkueiden kohtaamisessa naapuriseura vei kuitenkin pitemmän korren.

Vaikka C-junnujen taival katkesi SM-sarjassa alkusarjan oman lohkon kakkostilaan yhden RoPS:lle kärsityn tappion myötä, D-junioreiden SM-karsinta meni reipaslaisilta mallikkaasti. Lohkovoitto puhtaalla pelillä takasi paikan taistelemaan mestaruusmitaleista Mikkelissä järjestettyyn 16 joukkueen turnaukseen. Lohko C:ssä kohtaamiset Tapiolan Honkaa, Porin Ässiä ja KPT:tä vastaan menivät ristiin siten, että Reippaan C-pojat sijoituivat lohkokakkosiksi. Jatko-ottelussa 4-1-voitto Kuusankosken Kumu-Peikoista oikeutti reipaslaisryhmän rakentamaan peliä viidennen sijan turvaamiseksi. Se ei onnistunut, sillä sijoitusottelussa espoolainen Karakallion Pallo peittosi rovaniemeläiset 2-0. Mikkelin reissulta Reippaan C-junnuille oli kuitenkin tuliaisina SM-kisojen kuudes tila.

Nappuloiden parin edellisvuoden erinomainen SM-menestys ei saanut enää kaudella 1975 jatkoa. Rovaniemellä kesäkuun puolivälissä järjestetty karsintaturnaus SM-lopputurnaukseen pääsystä tuotti yhden voiton kahdesta kohtaamisesta. Kemins Pallloseura oli parempi maalilla, mutta toisaalta paikallisvastustaja Rovaniemen Pallo oli sentään Reipasta köykäisempi verkoin 3-1. Hienoiseksi lohdutukseksi nappularyhmälle tuli kuitenkin kauden aikana TUK:n mestaruusturnauksen viides tila.

Myös naisfutarit olivat Reippaan jalkapallokuvi-oissa kauden aikana aktiivisesti mukana ja esittivät edellisen vuoden tapaan varmoja otteita. Uusinta-ottelussa Kajaani Pallostä tullut SM-perussarjan lohkovoitto tarkoitti siirtymistä jatkovaiheeseen

karsimaan pääsystä perussarjan lopputurnaukseen. Siellä neljästä ottelusta punavalkoiset naiset keräsivät yhden voiton ja yhden tasapelin, millä irtosi karsintalohkon toinen sija.

Edustusjoukkueen pääsy kakkoseen jäi taas täpärälle kauden 1976 päätteeksi

Kahtena edellisenä kautena edustusjoukkueen haaveet pääsystä sarjaporrasta ylemmäs kakkosdivisioonaan olivat kariutuneet aivan viime metreillä. Reippaan jalkapalloilun keulakuvalle kesän 1976 anti toisti tuttua sävelmää. Lohkon muut joukkueet jäivät selvästi taulukossa punavalkoisten jälkeen, mutta yksi aavistuksen parempia pelimiehiä sisältävä ryhmittymä kuitenkin löytyi. Tällä kertaa se oli Kemins Palloseura, joka rutisti kasaan neljä pistettä enemmän kuin rovaniemeläiset. Reippaan pistemääräksi tuli 11 voiton ja viiden tasurin myötä 27 pistettä.

Suomen cupissa edustusmiehistöllä oli jännättävää jo ensimmäisellä kierroksella. Vastapäätyn asetui Rovaniemen Lappi, joten paikallista vääntöä paremmuudesta oli tässäkin kohtaamisessa luvassa. Sen vei Reipas maalein 5-2. Toisella kierroksella varsinainen peliäika Isokylän Pallo-Poikia vastaan päättyi 1-1, mutta kemijärveläiset olivat rankkareissa parempia 4-2.

Reippaan B-junnut ottivat osaa SM-alkusarjaan. Lohkon seitsemästä pelistä tulos oli kuitenkin laihallinen, sillä voittoja kertyi vain yksi, sekin taulukon viimeiseksi jääneeltä TP-47:lta. Ikäluokkaa nuorempien C-junioreiden jalka liikkui viheriöllä sitä vastoin kaudella liukkaasti. Ensin Turussa TUK:n liittouhlien yhteydessä 9.-10. kesäkuuta pelatussa TUK:n mestaruusturnauksessa he rusikoivat itsensä viidensiksi. Tämän jälkeen SM-karsintasarjassa peliväline meni vastustajan verkkoihin lohkon kakkostilan arvoisesti. Karsintasarjaa seuranneessa kaksioitteluisen kamppailu pääsystä lopputurnaukseen kokkolalaista GBK:tä vastaan päättyi Reippaan ylivoimaiseen voittoon yhteismaalein 8-1.

C-junioreiden Kemissä 13.-15. elokuuta järjestetyssä SM-lopputurnauksessa lohkon kolmas paikka yhdellä tasapelillä tiesi ryhmälle taistelua sijoista 9-12. Ensimmäisessä jatkopelissä Maarianhaminan IFK:n pelihuumori ei riittänyt, vaan Reipas jyräsi ahvenanmaalaiset numeroin 3-1. Tulos tiesi kamppailua OTP:n kanssa sijoista yhdeksän ja kymme-

nen. Oululainen sisarseura oli kuitenkin lopulta parempi saatuaan pallon kahteen kertaan Reippaan verkkoon punavalkoisten jäädessä maaleitta. Jouni Harjuniemi ja Arvo Fräkin valmentamille C-pojille oli kotiin tuomisina Kemistä näin ollen turnauksen kymmenes tila.

Esko Pehkosen suojatit D-juniorit olivat TUK:n mestaruuskisoissa Turussa C-junioreita paremmalla pelipäällä. Viiden ottelun voitto kuudesta mahdollisesta takasi Reippaan pojille turnaushopeaa Turun Tovereiden jälkeen. SM-karsintakin eteni heiltä alkusarjan omassa lohossa hyvin. Kakkospaikka RoPS:n perässä oikeutta karsimaan pääsystä SM-lopputurnaukseen, mutta Kokkolan Pallo-Veikkojen yhdistelmä oli parempi kahdessa osaottelussa yhteismaalein 4-1.

Koko 1970-luvun alkupuolen suurta suosiota Rovaniemellä nauttinut Reippaan nappulatoiminta jatkui edelleen kaudella 1976 voimallisena. TUK:n liittojuhlilla E-pojat olivat neljänsiä ja SM-karsintaturnauksessa Kemissä Reipas lunasti lohkovoiton. Karsintaturnauksen loppuottelun makea 2-0-voitto RoPS:sta ja Petteri Karilan yhteensä viisi karsintaturnausta olivat tae Kouvolassa runsas kuukausi myöhemmin pidettyyn lopputurnaukseen. Alkulohkon yllättävä tappio Rauman Pallolle murskasi kuitenkin poikien mitalitavoitteen eikä Reipas edennyt alkuotteluita pidemmälle. Reippaan oman nappulaliigan voitti puolestaan kauden päätteeksi Manchesterin joukkue.

Reippaan mimmifutikselle kausi 1976 jäi seuran historian viimeiseksi. SM-perussarjassa naiset mitalivat lohko voitosta PK-37:n kanssa, mutta jäivät kakkos tilalle tasapistemäärällä ensimmäistä kertaa mimmijoukkueen kasanneen RoPS:n kanssa.

Kauden 1977 päätteeksi edustusjoukkue nousi kakkosdivariin

Jalkapallojaoston piirissä vuosia jatkunut voimakas työ ja menestyshalu alkoi viimein tuottaa haluttua ja ansaittua tulosta edustusjoukkueenkin osalta kaudella 1977. Vaikka Suomen cupin toisella kierroksella tuli 1-0-numeroin takkiin paikallisvastustaja RoPS:lta, kolmosdivarissa pelit rullasivat mallikkaasti. Ainoastaan kaksi ottelua kesän aikana hävinneet Pekka Jänkälän suojatit kahmivat kaksinkertaisesta sarjasta 25 pistettä. Se oli tae nousulle porrasta ylempään kakkoseen.

Juniorijoukkueet kiersivät omassa SM-sarjoissaan kauden aikana energisesti. A-nuoret tosin sijoittuivat alkusarjan lohkossaan viimeiseksi, mutta B-nuorilla meni paremmin. Paikka SM-lopputurnaukseen jäi hilkulle, ainoastaan kolmen sarjapisteen päähän. C-nuorilla oli omalla sarallaan vanhempia seurakavereitaan vielä räväkämmät otteet. Alkusarjassa C-junnujen ykkösjoukkue voitti tappioitta alkusarjan lohkonsa peittoamalla pisteellä RoPS:n.

Lopputurnauksessa Porissa 12.-14. elokuuta Reipas selvitti omassa alkuhokossaan kaksi peliä, mutta hävisi viimeisessä alkuottelussa lopulta neljänneksi sijoittuneelle Ilvekselle. Turnauksen ensimmäisessä jatko-ottelussa lopulta hopealle sijoittunut Kuusysi ei antanut punavalkoisille mahdollisuuksia, vaan tiputti Reippaan pojat mitalipelien ulkopuolelle. Seuraavassa ottelussa pääsystä kamppailemaan sijoitusta viisi ja kuusi ryhmä hävisi RoPS:lle 0-0 päättyneen varsinaisen peliajan jälkeen kitkeränmaakuisesti rangaistuspotkuilla. Viimeinen 3-0 Reippaan voittoon päättynyt vääntö porilaista Musan Salamaa vastaan takasi kuitenkin C-poikien lopulliseksi sijoitukseksi SM-turnauksesta seitsemännen tilan.

Myös Reippaan D-nuoret kisasivat hekin kauden aikana tasaväkisesti pääsystä SM-lopputurnaukseen omassa alkusarjan lohkossaan. Vaikka saaliina kahdeksasta ottelusta olikin viisi voittoa ja kaksi tasuria, se ei aivan riittänyt lohko voittoon. Lopputurnausta paikan vei kahden pisteen kaulalla RoPS Tornion Pallo-47:n sijoituessa rovaniemeläisryhmien väliin lohkokakkoseksi pisteen erolla Reippaseen. E-junioreiden kauden paras saavutus oli puolestaan TUK:n nappulaturnauksen kakkossija.

Ensimmäinen kausi 1978 tasaisessa kakkosdivisioonassa tuotti edustusjoukkueelle seitsemännen tilan

Edellisenä syksynä monen vuoden odotuksen jälkeen varmistunut nousu kakkoseen lisäsi Reippaan edustusjoukkueen peli- ja harjoitustehoja. Vilho Puurulan ohjaama valmennusrinki kasattiin ryhmästä, johon kuuluivat Heikki Hyväri, Pekka Huotari, Ilkka Ollakka, Esko Niemelä, Antti Ahola, Mikko Poikela, Jarmo Gröhn, Jorma Turunen, Raimo Halvari, Rauno Ylipaavalniemi, Vesa Kariniemi, Olavi Tammimies, Raimo Lehmonen, Antero Karjalainen, Ossi Innanen, Jorma Gullstén, Yrjö Pietilä, Seppo

Jalkapallon nappulatoiminta keräsi koko 1970-luvun useita satoja junioripelaajia Reippaan riveihin. Kauden 1978 päätteeksi seuran oman nappulaliigan voittoon taisteli Chelsea. Mestaruuspokaalia joukkueensa kanssa tuulettaa syyskuuisella Keskuskentällä kapteeni Markku Kesälahti.

Fisk, Olavi Jääskeläinen, Olli Niemi, Risto Kovanen sekä Pekka Jänkälä.

Itse kausi 1978 oli tasaista vääntöä oman lohkon keskikastissa. Ykkösmiehistölle kertyi 22 ottelusta 23 pistettä, jotka tulivat yhdeksän voiton ja viiden tasapelin myötä. Sillä Rovaniemen Reippaan nimi löytyi kauden päätyttyä sarjataulukossa sijalta seitsemän. Nousun ykköseen teki lohkovoitto RoPS. Vaikka sarjapeleissä paikallisvastustaja veti pitemmän korren, Reippaan miesjoukkue pystyi kukistamaan sen Suomen cupin ensimmäisellä kierroksella peräti 4-0. Punavalkoisten tie cupissa nousi kuitenkin pystyyn toisella kierroksella Kemin Palloseuralle kärsityn 2-6-tappion myötä.

Reippaan tulevaisuuden lupausten otteet olivat kauden aikana hyvällä tasolla, vaikka eri ikäkausijoukkueet eivät yhtään SM-lopputurnauspaikkaa saavuttaneetkaan. A-juniorit sijoittuivat SM-alkusarjassa lohkonsa toiseksi samalla pistemäärällä kärkijoukkue OTP:n kanssa. Kakkospaikka takasi joka tapauksessa paikan karsia lopputurnaukseen pääsystä. Karsintavaiheessa Kuopion Palloseuran, OTP:n, RoPS:n, Kajaanin Hakan ja Kuopion Pal-

lo-Tovereiden kanssa Reippaan onnistui yksinkertaisessa sarjassa voittaa kaksi peliä ja pelata yhden tasurin. Se riitti KuPS:n ja OTP:n jälkeen kolmannelle tilalle. Lopputurnauspaikkaa A-junniut eivät näin aivan saavuttaneet.

B-nuoret olivat hekin pelipäällä, mutta pieni epäonne tuntu leijuvan kaikkien punavalkoisten poikajoukkueiden yllä. 17-18-vuotiaiden Reipas sijoittui tiukassa alkusarjassa kolmanneksi. Mahdollisuudet SM-loppukarsintaan pääsystä kariutuvat 0-1-tappioon Tornion Pallo-Veikoille. Miltei identtinen tilanne oli C-nuorillakin. Alkusarjassa tuli tasaväkisen lohkon kakkospaikka, mutta lopputurnauspaikan metsästys tyssäsi selvään tappioon Kokkolan Palloveikoille. D-juniorit jäivät omassa SM-alkusarjan lohkon seitsemänneksi.

1970-luvun puolivälin jälkeen hieman tasaantuneeseen Reippaan nappulajalkapallotoimintaan pyrittiin saamaan kauden aikana uutta nostetta. 1970-luvun alkupuolen pienempien poikaryhmien ohjaajana menestyksekkäästi hääriinyt Lauri Girsén palasi valmennuskuvioihin. TUK:n nappulaturnauksessa Eurassa 4.-6. kesäkuuta Reippaan joukkue temusikin pronssille ja RTP:n seuratunnuksen alla

pelannut kakkosjoukkue oli turnauksen seitsemäs. RTP oli 1970-luvun alusta lähtien toiminut tarvittaessa Reippaan eri ikäkausikokoonpanojen kakkosryhmän nimenä. Vuodesta 1980 lähtien aina vuoden 1992 joulukuussa tapahtuneeseen Reippaan jalkapallojaoston lakkauttamiseen RTP oli myöskin edustusryhmän farmiseura, jolla oli kausittain joko kolmosessa tai nelosessa pelannut joukkue.

Vuonna 1979 edustusjoukkue eteni Suomen cupissa aina viidennelle kierrokselle

Reippaan edustusjoukkueen ensimmäinen kausi kakkosessa oli peruspeliä oman lohkon keskikassissa. Punavalkoisen lauman peliesityksiin ladataan tarkkailuvuoden jälkeen lisää draivia. Birminghamilainen Joe Gallagher saapui Napapiirille ensimmäisenä Reippaan ulkomaalaisvahvistuksena tukemaan ykkösryhmää.

II-divisioonan pohjoislohkon kamppailut tiesivät lopulta viidettä tilaa. Kärkipaikka jäi seitsemän sarjapisteen päähän. Reippaan edustusjalkapalloilu oli joka tapauksessa vuosikymmenen lopussa vahvassa nousussa ja seuran sisällä tahtotila sekä odotukset siirtymisestä korkeammalle sarjatasolle väkeviä. Suomen cupissa miehet ottelivat historiallisesti aina viidennelle kierrokselle saakka, jolloin KePS pyssäytti Reippaan etenemisen lukemin 5-3.

1970-luvun aikana Reippaan juniorijalkapallotali oli pystynyt rekrytoimaan ja kasvattamaan tukeittain osaavia lupauksia. Tuima kilpailuasetelma paikallisopponentin eli RoPS:n kanssa oli omiaan lisäämään vipinää niin pelaajien kinttuihin kuin taustahenkilöiden hääntämiseen kentän laidalla. A-nuorille vuosi 1979 tarkoitti SM-peleissä alkusarjan kakkostilaa identtisellä pistemäärällä paikallisvastustajaan. Keskinäisen pelin häviö RoPS:lle siirsi Reippaan ryhmän ottelemaan valiosarjaa, jossa omassa lohossa tiukkojen kohtaamisten tuloksena oli kolmas tila. Tämä ei riittänyt SM-lopputurnauspaikkaan.

B-poikien oma SM-alkusarja meni kaudella kahden voiton, tasapelin ja yhden tappion merkeissä. Kolmostila ohjasi reipaslaiset perussarjan karsintaan Kemin Intoa vastaan. Kemiläiset eivät sisäistäneet kohtaamisessa viheriön taikaa, vaan Reipas jyräsi naapurikaupungin veljesseuran puhtaasti

maalein 5-0. Karsintaa seuranneessa itse perussarjassa ykkösapaikan omi OTP kahden pisteen kaulalla Reippaaseen. Lopputurnauspaikka ei näin vielä tärpännyt, mutta pohjavirtaukset monissa liemessä karaistuneen ja monen vuoden yhdessä pelaamisen kautta tiiviisti liimaantuneen porukan sisällä olivat hyvät.

Pykälää nuoremmat jannut eli C:t väänsivät SM-alkusarjansa läpi suurella sykkeellä. Lohkon kakkostila TP-47:n vanavedessä tuli kuuden voiton, yhden tasurin ja yhden häviön kokonaistuloksella. Lohkovoiton lipeäminen tiesi uusintamatsia pääsystä lopputurnauskarsintaan alkusarjassa Reippaan ryhmän taakse kolmoseksi jäänyttä RoPS:ia vastaan. Paikallisotteluiden kiihkeää tunnelmaa kohtaamisessa oli kyllä yllin kyllin ilmassa, mutta ropsilaisten joukko vei taistelun nimiinsä harmittavasti maalein 2-0.

Myös D-junioreiden SM-alkusarjapeleissä nähtiin tasainen mitteli RoPS:ia vastaan. Paikallisvastustaja voitti alkulohkon kahden pisteen marginaalilla punavalkoisiin. Lohkon kärkitilan menettäminen tiesi naperoilta karsintaa SM-lopputurnauspaikasta Kokkolan Palloveikkojen poikien kanssa. Sitä ei D-junnuille tullut, sillä kokkolalaiset veivät kahdessa osatellussa Reippaan joukkiota kuin litran mittaa yhteismaalein 17-2.

B-poijille SM-hopeaa Lapinaukealla lokakuussa 1980 – edustusmiehistö eteni kaudella Suomen cupissa aina kuudennelle kierrokselle saakka

Uusi vuosikymmen alkoi punavalkoisilla räväkästi ja vuosi 1980 kirjoitettiin paksuin kirjaimin Rovaniemen Reippaan jalkapallohistoriaan. Ennen muuta kausi oli lähes mestarinäytös koko 1970-luvun jatkuneesta väkevästä ja aktiivisesta juniorityöstä. Monen muutamaa vuotta aikaisemmin seuran hoteissa pikkupoikana jalkapalloilijan uransa aloittaneen nuorukaisen taidot olivat hioutuneet kansalliselle huipputasolle ja kehitys kantoi nyt mukavaa hedelmää. Kenties vuosiluku 1980 oli seuran jäsenistöltään massiivisimman lajin paras, mikäli sitä katsoo kokonaisuutena kaikilla tasoilla sekä ajattelee niitä panoksia ja sitä ympäristöä, millä Reippaan jalkapallo tällöin toimi. Voidaan sanoa, että resurssista saatiin irti niiden maksimiteho.

Valokeilaan kauden aikana nousivat B-nuoret. He

olivat Reippaan jalkapallokauden 1980 tähtiä, sankareita. SM-alkusarjassa kukaan ei mahtanut punavalkoiselle pyörremyrskylle mitään ja tilastoon merkittiin seitsemän ottelua, joista heltisi kuusi voittoa ja yksi tasuri. Tasapeli lohkovoiton kannalta merkityksettömässä ottelussa ei kertonut koko totuutta B-junioriryhmän suoritustasosta. Pikemminkin sen ilmensi maalialdo, joka oli Reippaalle häkellyttävä 48-4.

Valiosarjassa panokset kasvoivat ja haaste lisäsi kierroksia ryhmän koneeseen. Teinipojat saivat pumpattua rutkasti pelihurmiota itseensä ja voittivat tämänkin koetinkiven. Saldoksi kahdeksasta ottelusta tuli kuusi voittoa ja yksi tasapeli, yhteensä 13 sarjapistettä. Niskaan hengittänyt OTP jäi selän taakse pisteen päähän. Lopputurnauspaikka irtosi mahtavalla maalisuhteella 33-10.

Loppusyksyn sateisella Rovaniemellä oli tosi kyseessä. Asenne ja taidot punnittiin 10.-11. lokakuuta valtakunnan kahdeksan parhaan joukkueen kesken. Joka joukkue pelasi ottelun toista vastaan. Äärimmäisen raskaassa ja tiivistähtisessä turnauksessa B-junioreille kertyi näin seitsemän peliä. Reipas kohtasi avauskampailussaan ensin HJK:n, jolta

tuli neniin 0-2. Se oli kauneusvirhe, mutta tappiosta sisuuntuneet pojat hakivat tekemiseensä uutta ulottuvuutta ja seuraavassa matsissa Porin Pallo-Toverit lyötiin jo 4-2. Tämän jälkeen vastustajaksi asetettiin aina hyvin hankala paikallisvastustaja RoPS. Kylän ”herodeksia” olivat tällä kertaa reipaslaiset armottoman väännön jälkeen maalein 4-3.

RoPS-voitto vapautti mielet ja jatko rullasi kuin itsestään: Reipas-Ilves 1-0, Reipas-Kontulan Urheilijat 3-2 ja Reipas-Kuusysi 1-0. Numeroita ei tarvitse sen kummemmin edes kommentoida, ne kertovat omaa tarinaa punavalkoisen pelikoneen tunnetilasta näissä kohtaamisissa. Hopea oli varma ja mitalinväri säilyi, kun HJK voitti oman viimeisen ottelunsa. Sijoituksen kannalta häviö 0-2 Kuopion Palloseuralle ei merkinnyt enää mitään. Lapin Kansan Kari Pyykkö kirjoitti turnauksesta näin:

Hieno päätös jalkapallokaudelle RoRe hopealle vaikka hävisi

Lähes täydellinen kenttätapahtumien hallintakaan ei auttanut Rovaniemen Reippaan B-junioreita voittoon SM-loppusarjan päätösottelussa Lapin-

”Taisteleva, tasainen, taitava ja voitontahtoinen porukka. Suurin osa heistä on pelannut yhdessä jo kuusi vuotta.” Näin luonnehti Reippaan B-poikien valmentaja Esko Pehkonen SM-hopealle turnauksessa sijoittuneita suojattejaan Lapinalueen mutaisella ja vesitihkuisella kentällä 11.10.1980 suoritetun palkintojenjaon jälkeen. Moni Reippaan tasokkaasta juniorisukupolvesta näytti vuosien kuluessa oivaa menestystä muissa seuroissa.

aukealla lauantaina. Altavastaajana ollut Kuopion Palloseura teki ottelun molemmat maalit ja varmisti 0-2 (0-1) voitolla pronssiset SM-mitalit. Reipas oli taannut hopeamitalit itselleen jo edellisessä ottelussa.

Reipaslaisten mitalijuhla päätti samalla menestyksekkään rovaniemeläisen jalkapallokesän. Juuri nuoret osoittivat, että jälkikasvua ja hyvää sellaista on tulossa.

Lapinalueen lättäköisellä ja sateen pehmittämällä kentällä Rovaniemen Reipas oli selvästi hallitseva osapuoli. Peli kävi olosuhteisiin nähden yllättävänkin hyvin. Nätilä seinäsyöttöpelillä hyökkäykset nousivat mainiosti KuPS:n päähän, mutta maalinteoktilanteet pelattiin liian ahtaisiin paikkoihin eikä tulosta syntynyt.

Reippaasta erottautui jälleen koko loppusarjan erinomaisesti pelannut puolustaja Risto Junttila. Pojalla on melkoiset avut palloiluun ja on todellinen tulevaisuuden pelaaja. Hyvinä juniorikasvatujina tunnetut kuopiolaiset jäivät taidossa selvästi rovaniemeläisten varjoon.

Reippaalla on tukku taitavia hyökkääjiä, joista toivottavasti löytyy myös maalintekijöitä. Ainakin eilisen perusteella sellainen on Jukka Puro, vaikkei nyt verkko soinutkaan. Muutama terävä laukaus pisti KuPS-maalivahdin koville. Lisäksi tekninen Jyrki Väänänen, kapteeni Timo Ollila, puolustaja Petri Pähti sekä keskikentän Juha Pehkonen voivat olla varsin tyytyväisiä päätösesitykseen.

Ykkösjoukkueeseen 3-4 pelaajaa

B-nuorten valmentaja Esko Pehkonen kuvaili joukkuettaan seuraavasti.

- Se on taisteleva, tasainen, taitava ja voitonhaluinen porukka. Suurin osa heistä on pelannut yhdessä jo kuusi vuotta.

- Ensi kaudella on 3-4 pojasta käyttöä myös ykkösjoukkueelle, uskoi Pehkonen. Nimiä hän ei halunnut vielä mainita.

Lapin Kansa 12.10.1980

Esko Pehkosen valmentaman SM-hopeamiehistön kokoonpano oli seuraava: Kari Metsärinta, Risto Auvinen, Risto Junttila, Jukka Puro, Jarmo Okkonen, Juha Pehkonen, Markku Määttänen, Timo Ollila, Petri Pähti, Jyrki Väänänen, Pasi Tauriainen, Tero Mört, Matti Mononen, Matti Vartiainen, Petteri Karila sekä Reijo Metsäkoivu.

B-juniorit eivät olleet suinkaan ainoita reipaslaisifutareita, jotka selvittivät tiensä SM-lopputurnaukseen. Kokemus suotiin kesän aikana punavalkoisille nappuloillekin. 20-joukkueisessa tapahtumassa Reipas oli sijoitettu kolmoslohkoon, jossa peliesitykset siivittivät sillä kertaa kolmannelle tilalle. Alkulohkosijoituksen kautta Reippaan ”vaahtosammuttimille” oli tarjolla sijat 9-12. Kahden voitettun ottelun ansiosta punavalkoiset sijoittuivat lopputurnauksensa lopulta yhdeksänneksi.

Reippaan juniorikaartista A-nuoretkin taistelivat kesän 1980 aikana kynsin hampain omasta osanotto-oikeudesta kisaamaan valtakunnan mestaruusmitaleista. SM-alkusarja, -perussarjan karsinta, perussarjapääsyn uusinta ja perussarjan koluaminen tasapistein lohkokyöksen kanssa johti lopulta uusintaan menestysmahdollisuuteen pääsystä TP-55:sta vastaan. 0-0 päättyneen väännön jälkeen seurasi rankkarikisa, jossa torniolaiset olivat maalin verran etevämpiä numeroin 4-3.

C-ikäkausiryhmä kävi kakkostilan kera läpi SM-alkusarjan, kukistaen välikarsinnassa Kajaanin Pallon ja etenemällä voiton turvin karsintakammitteiluun lopputurnauspaikasta. Kuopion Palloseura vei kaksiosaisen mittelön nimiinsä yhteismaalein 9-1. Reippaan D-poikien taival sitä vastoin jumiutui kauden aikana jo SM-alkusarjaan.

Reippaan edustusryhmän parina edellisenä vuonna kakkoseen pääsyn myötä alkanut noususuhdanne siirtyi yhä väkevämmin otteisiin peliareenoilla. Kauden pyörteissä Reipas takoi yhteensä 40 maalia ja kahmaisi niiden myötä 24 sarjapistettä. Tästä kunnostautumisesta palkintona oli oman lohkon neljäs tila. Ykköseen pääsy jäi kahdeksan pisteen päähän.

Suomen cupissa ykkösjoukkue eteni tasaisten kohtaamisten myötä aina kuudennelle kierrokselle eli pisimmälle seuran siihenastisessa jalkapallotarinassa. Toisella kierroksella Kolarin Kontio kellistyi Reippaan käsittelyssä verkkolaukauksin 4-0, seuraava vastustaja Isokylän Pallo-Pojat puolestaan häkein 2-1, neljännen kierroksen paikallisvastustaja Rovaniemen Pallo jatkoajan jälkeen 3-2 sekä viidennessä cup-kohtaamisessa Kemin Into 2-1. Kajaanin Haka katkaisi punavalkoisten pääsyn eteenpäin niukasti maalein 2-1.

Pasi Tauriaisen uran meriittilistaan kuuluvat Suomen mestaruudet vuosina 1990 ja 1992 sekä cup-mestaruudet vuosilta 1986, 1993 ja 1994.

Rovaniemen Reippaan juniorityö oli suuressa roolissa Rovaniemen jalkapallon nousussa 1980-luvulla

Vuoden 1980 B-poikien hopeasikermään kuuluneista ja Reippaan juniorifutiskasvattamon läpikäyneistä pallotaitureista kehittyi, kuten edellä on mainittu, monta kansallisen huipputason tekijää. Vuoteen 1982 saakka Reippaan edustusryhmään kuuluneen B-juniorihopeamitalisti Juha Pehkosen nimi on mainittu jo aikaisemmin, samoin nappulamestari Juhani Vuorenmaan.

Pasi Tauriaisen uran meriittilista on kenties kattavin. Hän pelasi Reippaassa aina vuoteen 1983 saakka. RoPS:ssa paidassa Tauriainen oli valloittamassa Suomen cupin ykköstilaa vuonna 1986 ja SM-pronsseja kausina 1988 ja 1989. Siirryttyään HJK:iin reipasjuurinen rovaniemeläinen pokkasi Suomen mestaruuden vuosina 1990 ja 1992 sekä -pronssia kausina 1993-1995 ja kuului myös HJK:n Suomen cupin voittaneeseen miehistöön kaudella 1993. Cup-mestaruus (Liigacup) irtosi HJK:n väreissä lisäksi vuonna 1994.

Petteri Karila on sittemmin tullut rovaniemeläiskoululaisille tutuksi esimerkillisenä, osaavana ja innostavana liikunnanopettajana. Karila pelasi Reippaan ykkösjoukkueessa aina kauteen 1988 saakka ja vielä uudestaan seuran neljännen tulemisen viimeisenä jalkapallokesänä 1992. RoPS:ssa Karila nappasi SM-pronssia vuonna 1989. Hänen kenties mieleenpainuvien teko rovaniemeläisen jalkapallomenestyksen puolesta nähtiin UEFA Cupissa kaudella 1989-1990. Karila laukoi pelivälineen verkkoon RoPS:n ja puolalaisen Katowicen joukkueen välisessä ensimmäisen kierroksen ottelussa. Tällä

Olavi Tammimies on antanut vuosikymmenten kuluessa valmentajana vahvan panoksensa rovaniemeläiseen jalkapalloon.

Erityisesti tv-toimittajana koko kansalle tunnetuksi tullut Tapio Vestinen toimi 1980-luvun puolivälissä sekä jalkapallojaoston puheenjohtajana että koko Reippaan varapuheenjohtajana.

maalilla rovaniemeläiset pääsivät jatkoon ja testamaan ranskalaisen huippujoukkueen AJ Auxerren taidot.

Reippaan junnupajan erinomaiset tuotteet eivät suinkaan loppuneet tähän. Markku Kallion, Veijo Kallion pojan, tie vei ikäkausiporukoista seuran edustusjoukkueeseen kausiksi 1980-1982. Tämän jälkeen seuratunnus oli Kalliollakin vuosia RoPS. Pasi Tauriaisen tapaan hänen palkintokaapissa on SM-pronssit vuosilta 1988 ja 1989. ”Hisikin” pääsarjatason uraan mahtui 163 ottelua, joissa puolustaja teki yhteensä seitsemän maalia. Suomi-paidassa reipashenkisen perheen nuorin vesa pelasi yhden maaottelun kaudella 1988. Petteri Karilan tapaan Kalliokin palasi vielä myöhemmin Reippaaseen, kausiksi 1990 ja 1991. Nykyistä Reipasta pyyteettömästi tukevan Kaiverrus Kallion toisen omistajan uran kenties tärkein maali ajoittuu RoPS:n peliasussa Cup-voittajien cupiin. Hän teki osuman englantilaista Glentorania vastaan, jolla rovaniemeläiset selviytyivät cupin toiselle kierrokselle pelaamaan albanialaisen Vilaznia Shkoderin kanssa. RoPS:n selvitettyä tämänkin esteen Kallion edustama joukkue pääsi testaamaan osaamistaan ranskalaista

Olympique de Marseillen huipputaitureita vastaan.

Valmentajapuolella Reippaalle osaamispanoksensa ovat seuran historian aikana antaneet monet arvostetut ja taitavat futaripeiskurit. Olavi Tammimiehen työsarja ei varmasti ole aina ollut helpoin mahdollinen, mutta hän on vuosien ja vuosikymmenten aikana pystynyt siirtämään kompetenssiaan moneen rovaniemeläisjoukkueeseen. Myös Reipas sai ”Ollin” jalkapalloasiantuntemuksesta usealla kaudella osansa.

Vuosien saatossa seuran jalkapallojaostossa antoivat kaikkensa monet sydämeltään ikireipaslaiset. Erillisissä haastatteluissa esiteltävät Arvo Fräki, Seppo Niva ja Juhani Lahti olivat tällaisia taustahenkilöitä. Heidän lisäksi Reippaan kunniajäsenen Seppo Korkala teki pitkän päivätyön juniorijalkapallon ja koko seuran parissa. Monitaitoinen ja -tahoinen rovaniemeläisurheilija ja -taustahenkilö Heikki Hyväri kuului aikanaan Reippaaseen sekä jalkapallopelaajana että juniorivalmentajana. Unohtaa ei sovi myöskään toimittajana julkisuudessa tunnetuksi tullutta Tapio Vestistä, joka hoiti 1980-luvulla sekä jalkapallojaoston puheenjohtajuutta että koko seuran varapuheenjohtajan pestiä.

”Puola omi ihmema, sieltä Reipas pelimiehiä haluaa”

Edellisellä kaudella mukavasti menneitä peliesityksiä haluttiin Reippaan jalkapallojaostossa edelleen tehostaa. Tavoite ja henki olivat kirkkaita: sarjanousu ykköseen ja muutaman vuoden kuluttua jopa mestaruussarjaan. Tämä oli varovaisestikin sanoen kunnianhimoinen unelma suhteellisen pienellä paikkakunnalla, jossa saman lajin naapuriseura oli tehnyt jo vastaavan tempun kaudeksi 1981. Selvää oli, että seuralta vaadittiin taloudellisia satsauksia ja niitä Reipas oli myös valmis tekemään.

1980-luvun pyörähtäessä käyntiin suomalaisseuroihin alkoi virrata palloilulajien vahvistuksia Puolasta. Reippaan urheilukin päätti tempautua tähän buumiin mukaan, sillä ulkomaille siirtymään halukkaita pallotaitureita oli poliittisten ja taloudellisten vaikeuksien riivaamassa maassa aivan riittämiin. Erinäisten järjestelyjen jälkeen Reippaan peliasun pukivat päälle sellaiset nimet kuin Andrzej Drozdowski ja Grzegorz Ostalsczyk. Valmennuspuolella ammattitaitoa haettiin samalta suunnalta ja Henryk Jalocha tarttui Reippaan jalkapalloilun lippulaivan peräsi-

meen. Miehillä ladottiin edesottamuksista käteen selvää rahaa, sekä Setä-Samulin maksuvälineitä että kotimaista riihikuivaa.

Vahvistukset eivät silti siivittäneet Reippaan jalkapalloa toivotunlaiseen lopputulokseen kaudella 1981. Tuloksena oli tippuminen kakkosesta kolmosdivariin. Sarjapaikan varmistamiseksi olisi vaadittu neljä lisäpistettä. Eivätkä Suomen cupinkaan pelit kulkeneet suunnitellun mukaisesti. Toisella kierroksella farmijoukkue Rovaniemen Työväen Palloilijat kukistui kyllä 4-1, mutta Reippaan cup-rahheet eivät riittäneet kolmatta peliä edemmäs Kolarin Kontiolle kärsityn yllätyshäviön seurauksena.

Kauden kovimmasta saavutuksesta vastasivat D-nuoret. SM-alkusarjan oma pelilohko meni Reippaan tahtiin, mikä takasi SM-lopputurnauspaikan. Siellä omasta alkulohkosta heltisi kakkostila Kuopion Palloseuran takana. Ensimmäisessä jatkoottelussa Suomen mestaruuteen matkannut Helsingin Jalkapalloklubi peittoosi punavalkoiset 4-1. Häviö katkaisi mitalitien. Tämän jälkeen käden ulottuvilla oli pääsy kamppailemaan sijoista viisi ja kuusi, mutta Lahden Kuusysi tukki mahdollisuuden lukemin 5-1. Reipas nappasi turnauksen päätteeksi joka tapauksessa SM-taulukon seitsemännen sijan runtaamalla Vaasan Kiiston maan rakoon tylästi numeroin 8-2.

C-poikien SM-tarina kantoi kesän edetessä alkusarjan kakkossijaan, minkä ansiosta ikäkausiryhmä sai mahdollisuuden karsia lopputurnauspaikasta. Kahden ottelun karsinnassa OTP:n tytärseuran Oulun Pallo-Veikkojen vauhti oli Reippaan nuorukaisille liikaa, sillä kahdessa ottelussa maalit olivat vastustajan eduksi yhteensä 6-1.

A-juniorit olivat puolestaan kauden aikana omassa SM-alkusarjassa kolmansia. Pelit veivät valiosarjaan, jossa pussiin jäi kahdeksan pistettä ja lohkon viides tila. B-nuorten ryhmällä puolustettavana olleen SM-mitalin metsästys tyssäsi karsintasarjaan, jossa sekä TP-47 että RoPS olivat Reipasta etevämpiä.

Kausi 1982: D-juniorit SM-vitosa, nappulat omassa turnauksessaan kuudenneksi

Kausi 1982 oli Reippaan edustusjoukkueen kannal-

ta pyristelyä kolmosessa, vaikka halu uudelleennou-suun sarjaporrasta ylempään olikin kova. Lohkossa irtosi kauden päätteeksi kolmostila, millä takaisin-pääsyä kakkoseen ei ollut luvassa. Suomen cupissa Reipas tahmosi paikallisvastustaja Rovaniemen Lappia vastaan ensimmäisellä kierroksella häviön lukemin 2-0.

Nuoret tai pikemminkin seuran pienimmät futisjan-nut sen sijaan loistivat. D-pojat olivat elementissään SM-alkusarjassa rouhaisemmalla oman lohkonsa selvääkin selvemmän ykköstitilan häkellyttävällä maalisuhteella 61-2. Taitolauma matkasikin Valkea-koskella 6.-8. elokuuta järjestettyyn lopputurnaukseen kovin odotuksin. Siellä omassa alkulohkossa heltisi ykköstitila. Alkuvaiheen jälkeen opponentiksi määräytyi Helsingin Jalkapalloklubi. Lopulta turnauksen mestarijoukkueeksi edenneelle HJK:lle taistellen numeroin 4-3 taipuneet reipaslaispojat jäivät häviön myötä täpärästi mitalipelien ulkopuo-lle. Ottelu sijoita viisi ja kuusi oli sen sijaan punavalkoisten heiniä. Ilveksen tassut eivät pystyneet raapimaan kovinkaan terävästi, vaan pohjoisesta puhaltanut kylmä viima kesytti tamperelaiskissat naukumaan häviölle maalein 3-1.

Edelleen vahvana jatkunut Reippaan juniorityö kantoi hyvin myös nappuloiden osalta. He pääsivät pelaamaan SM-lopputurnaukseen, johon otti osaa peräti 32 joukkuetta. Alkukierroksen omassa lohkossa Reippaan jalkapallon pienimmät hävisivät ainoastaan Turun Nappulaliigalle. Sen jälkeen alkoivat sijoituspelit. Kuopion Palloseura lakoontui ensimmäisessä jatkoottelussa 3-0, mikä aukaisi tien 16:sta parhaan joukkoon. Seuraavaksi Oulun Luistiseuran peliketju todettiin reipaslaisnappuloiden toimesta keveähköksi samoin numeroin 3-0.

Neljän parhaan joukkoon punavalkoisilla vaah-tosammuttimilla ei aivan ollut asiaa, sillä lopulta turnaushopealle sijoittunut Tampereen Pallo-Veikot oli seuraavassa matsissa eli puolivälierässä parempi täpärästi lukemin 3-2. Ottelussa sijoista viisi ja kuusi Reipas-futiksen tulevaisuuden toivot rynnivät tosissaan alkulohkossa kinkkisiksi osoittautuneiden turkulaisten kanssa. Varsinainen peliaika päättyi ta-san 1-1, mutta jatkoajalla vastustajat saivat ujutet-tua pallon reipaslaisten kannalta väärään verkkoon ja ottelu päättyi Turun Nappulaliigan voittoon 2-1. Reippaan nappuloille siis vuoden 1982 SM-turnauk-sesta kuudes tila.

Vanhemmat juniorit kärkeivät kauden aikana hekin SM-turnauspaikkaa. A-nuoret runttasivat alkusarjassaan toiseksi, mutta valiosarjan omassa lohossa oululaisjoukkueet OTP ja OLS olivat rovaniemeläisille liian kovia paloja. B-pojat puolestaan voittivat kauden aikana karsinnan valiosarjaan pääsystä Oulun Pallo-Veikkoja vastaan maalein 2-1, mutta lopputurnauspaikka jäi heiltäkin haaveeksi.

Reippaan ykkösjoukkue nousi uudeen kakkosdivisioonaan kauden 1983 päätteeksi

Kaudesta 1983 muotoutui kunnianpalautus Reippaan edustusjalkapallolle. Kesän aikana kolmosdivarin peleissä Reipas oli omaa luokkaansa, sillä 20 ottelusta punavalkoisille oli voitokkaita 17. Pisteitä sarjakaudesta ropisi yhteensä näin 34. Lopullinen nousu takaisin sarjaporrasta ylemmäs varmistui Vasa IFK:ta vastaan käydyssä kaksiosaisessa karsinnassa. Sen ykkösmiehistö hoiti kotiin murskaavin lukemin 9-0 ja 4-1. Suomen cupissa onni ei sen sijaan ollut saman miehistön mukana. Heti keväällä ensimmäisellä kierroksella Rovaniemen Pallo yllätti reipaslaiset maalein 1-0.

Ikäkausijoukkueiden osalta SM-mitaleista pääsi kesän aikana kammoittelemaan kaikkein pienimmät eli nappulat. 16-joukkueen lopputurnauksen alkupeleistä napsahti yksi voitto. Jatko-otteluissa Lahden Kuusysi osoittautui paremmaksi luvuin 5-2, mutta kaksi maalia Kaarinan Nappuloita yhtä vastaan takasi turnauksen lopulliseksi sijoitukseksi 11:sta tilan.

Nappuloiden ohella myös D-juniorit pelasivat SM-alkusarjansa pirteästi. He voittivat oman lohkonsa puhtaalla pelillä maalieron ollessa reipaslaisille 42-3. Karsinta SM-lopputurnaukseen pääsystä osoittautui sitten huomattavasti hankalammaksi. Oulun Luistinseuran pojat olivat kummassakin osatottelussa aavistuksen parempia ja veivät lopputurnauspaikan yhteismaalein 2-0. Reippaan C-poikien joukkueen pelit puolestaan pelaantuivat omassa SM-alkusarjassa kuuden voiton ja kahden tappion arvoisesti. Se riitti lohkon kolmanteen tilaan Karihaaran Tenhon ja RoPS:n jälkeen. Lopputurnauspaikkaa esityksellä ei irronnut.

Lauritsalan Työväen Palloilijat tukki Reippaan tien ykköseen syksyllä 1984

Pääsy kaudeksi 1984 takaisin kakkosdivarin riemuihin sai Reippaan ykkösjoukkueeseen uutta ilmettä ja vipinää. Vahvistusta pallon siirtämiseksi yhä tiheimmin vastustajan verkkoon haettiin tutusta polakkilinjasta. Edustusryhmän valmentajaksi nimettiin kahtena edellisenäkin kesänä Reippaan miehistöä luotsannut Andrzej Drozdowski. Toisaalta ennen kauden alkua koettiin pelaajapuolella paha menetys Pasi Tauriaisen siirtyessä RoPS:iin.

Vaikka joukkue menettikin parhaan pelimiehensä naapuriseuraan, ratkaisut ja tunnetila olivat kauden aikana lähes täydellisiä. Esitykset olivat lähellä tehdä kovasti kaivatun, historiallisen sarjanousu-unelman todeksi. Rovaniemen Reippaan nimi komeili II-divisioonan pohjoislohkon lopullisessa sarjataulukossa Kajaanin Hakan jälkeen sijalla kaksi. Statiikka oli seuraava: 22 ottelua, 10 voittoa, peräti yhdeksän tasuria ja kolme tappiota. Yhtään vieraspeliä reipaslaiset eivät kauden aikana hävinneet.

Pohjoislohkon kakkospaikka antoi Reippaan edusmiehistölle mahdollisuuden päästä karsimaan ykkösdivisioonapaikasta. Siinä punavalkoiset saivat vastaansa kakkosen itälohkon voittajan Lauritsalan Työväen Palloilijat. Kaksiosainen mittelo alkoi Reippaan kannalta toiveikkaasti, sillä Lappeenrannassa päädyttiin syyskuun viimeisenä päivänä tasapeliin 2-2.

Tasapeli vieraisa jätti kaikki ovet auki viikkoa myöhemmin 7. lokakuuta Rovaniemellä pelattuun toiseen osaotteluun. Susivoudin kentällä Reipas kuitenkin juostiin kumoon, sillä lappeenrantalaiset olivat isäntiä parempia puhtaasti maalein 3-0. Saavutus ykkösen karsintaan pääsystä oli joka tapauksessa ainutlaatuinen ja jäi sarjatasolla edustusjoukkueen parhaimmaksi meriitiksi Reippaan jalkapallon historiassa.

Sarjanousua tavoitellut ryhmä koostui Jukka Korjalasta, Matti Hämäläisestä, Heikki Hyväristä, Keijo Katiskosta, RoPS:n riveissä vuosina 1988 ja 1989 SM-pronssia saalistaneesta Hannu Ollilasta, Arto Kiurujoesta, Risto Junttilasta, Esko Teposta, Veijo Tikasta, Jorma Riipistä, Markku Määttäsestä, Taisto Näätäsestä, Jukka Kovalasta, Matti Naukkarisesta, Pekka Huotarista, Ari Purosta, Petri Pähdistä sekä Petteri Karilasta. Miesten huollosta vastasi Kalevi

Katisko.

Ykkösdivarinousun toteutumattomuudesta huolimatta, hyvien sarjaesitysten ohella, punavalkoinen miehistö raivasi tiensä Suomen cupissa aina viidennelle kierrokselle saakka peittoamalla niin Savukosken Kuohun, Keuruun Pallon kuin Kajaanin Pallon yhdistelmät. Cupissa eteneminen tyssäsi rovaniemeläisfutiksen sähköisessä paikallisottelussa ropsilaisiin, jotka vetivät pidemmän korren maalein 2-1.

Reippaan futisjunnujen SM-sarjaotteet olivat kaudella 1984 vaihtelevia, mutta tyydyttäviä. A-nuoret kolusivat läpi monivaiheista tietä kohti lopputurnausta. Viimeisessä karsintavaiheessa onni ei ollut myötä, sillä Reipas jäi omassa lohkossaan neljänneksi eli viimeiseksi. B-pojat saivat puolestaan omassa SM-alkusarjassaan kaksi pistettä eivätkä edenneet kyseistä vaihetta pidemmälle. D-poikien joukkue meni välikarsintoihin, mutta sävel oli tuttua tutumpi. Heillekään ei herunut jatkopaikkaa.

1980-luvun alkupuolella Rovaniemen Reippaan jalkapallojaoston talouteen oli tullut turbulenssin merkkejä. Varsinkaan edustusjoukkueen kulut eivät pysyneet kuosissa, sillä menopuolella oli alkanut ilmetä eriasteista holtittomuutta. Toiminnalle ei osattu eikä jossain tapauksissa oikein tahdottukaan laittaa suitsia. Vuoden 1984 lopussa pääseuran tilinpäätöksessä mainittiinkin menoissa olleen reipasta ylitystä.

Kemiläiset niukasti parempia Suomen cupin viidennellä kierroksella vuonna 1985

On vuosi kahdeksanviis, jälleen kakkossarjakausi Reippaalla siis. Otteet tutun puolalaispelaaja-valmentajan hoteissa olivat ykkösjoukkueella tasapaksuja. Eivät hyviä, mutta eivät vallan huonojakaan. Saldoksi kakkosesta kertyi 20 pistettä, jolla ei ollut vaaraa putoamisesta. Toisaalta 10 lisäpistettä olisi riittänyt lohkon jaettuun ykköspaikkaan, mutta niitä ei alle 30 prosentilla voittosuhteella kuitenkaan voinut herua. Edustusjoukkueen kohtaamiset olivat kuitenkin kaiken kaikkiaan tasaisia vääntöjä. Maalisuhde oli miinuksella kuuden osuman verran.

Suomen cupissa edustusryhmä reitittyi viidennelle kierrokselle saakka. Jos Reippaan hegemoniatistelut RoPS:ia, Lappi-seuraa ja Rovaniemen Palloa

vastaan olivatkin aina olleet lataukseltaan sähköisiä, miltei samanlaista tunnetta, perusrovaniemeläistä paikallisylypeyttä, oli lähes poikkeuksetta nähty oteissa kemiläisiä futisryhmiä vastaan. Kentällä käytiin kamppailua senhetkisestä lappilaisen jalkapalloilun nokkimisjärjestyksestä.

Kemin Palloseura oli tehnyt 1980-luvun alussa lähes rakettimaisen nousun kakkosdivisioonasta ykkösen kautta jalkapalloilun mestaruussarjaan. Vuosi 1985 kirjoitettiin kemiläisten parhaaksi, sillä he pokkasivat kauden päätteeksi SM-pronssit. 1980-luvun puolivälin lappilaista jalkapallotasoa kuvasi sekin, että seuraavana vuonna KePS eteni Suomen cupin finaaliin RoPS:ia vastaan. Joka tapauksessa Reippaan miehiä hengen päälle saaneet kemiläiset eivät pelottaneet, eikä cupin viidennen kierroksen ottelussa annettu periksi. KePS oli kohtaamisessa parempi maalein 3-2, mutta sankareita olivat myös reipaslaiset. He laittoivat etukäteen monta luokkaan paremman vastustajansa selkää seinää vasten.

Reippaan junioritoiminta meni kaudella eteenpäin. Asiansa osaavia valmentajia ja taustahenkilöitä sekä pelivaistojen kehittämiseen motivoituneita nuoria löytyi edelleen seuran junnuryhmittymiin. A-juniorit osoitettiin kauden aluksi I-divisioonan karsintaan, jossa he voittivat oman lohkonsa. Itse ykkösen pohjoislohkossa Reippaan edustusryhmään pääsystä kilvoitelleet nuorukaiset jyräsivät lohkonsa voittoon, KePS:n jäädessä pisteen ja Kuopion Pallo-veikkojen kahden pisteen päähän.

Nuoremmista ikäluokista Heikki Hyvärin suojatit rakentelivat omia kuvioitaan B-nuorten SM-alkusarjassa. B-nuorien ryhmä ei selvinnyt kuitenkaan jatkoon. Porrasta nuoremmat C-pojat tottelivat kesän aikana puolestaan Seppo Korkalon käskyjä. Eivätkä turhaan, sillä he etenivät SM-alkusarjasta väliturnaukseen, jossa mitattiin kelpoisuus päästä ratkomaan SM-mitaleita. RoPS:aa, Oulun Luistinseuraa ja Oulun Pelimiehiä vastaan käydyistä otteluista irtosi yksi tasapeli maalisuhteella 2-10. D-pojat ja sitä nuoremmat E:t ja F:t olivat puolestaan kauden pitkän päivätyön rovaniemeläisen perusjalkapallovalmennuksen parissa viettäneen Matti Kuoksan hyppysissä. D-Reipas otti osaa SM-alkusarjaan.

A-nuoret pelasivat SM-sarjassa kauden 1986

Pekka Huotarin valmennukseen siirtyneen Reip-

paan edustusmiehistön kesä 1986 ei tuonut kakko-sen puolivälissä potkivalle ryhmälle sydämentykytyksiä sarjaputoamisesta, muttei myöskään toiveita kamppailusta ykkössarjapaikasta. 22 ottelusta tuloksena oli viisi voittoa ja kuusi tasapeliä, jotka takasivat lohkon kahdeksannen paikan. Ykkösjoukkueen Suomen cup tyssäsi toiselle kierrokselle Tornion Palloseuran viedessä kohtaamisen 2-1.

Reippaan A-nuorten pelisavottana oli esiintymisen ikäluokan SM-mestaruussarjassa. 12 joukkueen kaksinkertainen kierros kovatasoisten vastapelureiden kanssa oli punavalkoisille rajua jalkapallo-oppia. 22 matsista irtosi yhden voiton ja viiden tasapelin kerryttämänä seitsemän pistettä. Niillä Reipas jätettiin sarjassa toiseksi viimeiseksi ja pudotettiin seuraavaksi kaudeksi ikäluokan I-divisioonan. Matkaa sarjapaikan varmistamiseen jäi 12 pistettä.

B-nuorten kesä 1986 eteni SM-alkusarjassa Kajaanin Hakan, Kuopion Pallo-Veikkojen, Oulun Luistinseuran, Kemin Pallotoverit-85:n, Tornion Palloveikkojen, Isokylän Pallo-Poikien ja Pattijoen Vesan kanssa väänneistä peleistä irronneiden kolme voiton ja kuuden pisteen myötä välisarjaan, jossa saldona oli yksi voitto ja yksi tasuri. Kolme pistettä ei riittänyt oman lohkon viimeistä sijaa korkeammalle. Seurasi kaksivaiheinen karsinta I-divisioonan, jonka Reipas vei Kajaanin Palloa vastaan yhteismaalein 4-2. Reippaan jalkapallon nuorimmat eli C-pojat puolestaan jäivät kaudella välieräturnauksen omassa lohkoissaan viimeisiksi.

Reippaan jalkapalloilulla edellisen vuoden tapaan perusotteita myös kaudella 1987

Punavalkoisen ykkösryhmän otteet olivat kesällä 1987 miltei identtisiä edelliseen kauteen verrattuna. Kakkosdivisioonan pohjoislohkossa Reippaalle merkittiin seitsemäs tila seitsemän voiton, kahdeksan tasurin ja seitsemän häviön kera. Suomen cupia edustusjoukkio kiersi toiselle kierroksella, jossa Pellon Ponsi riisti Reippaan etenemismahdollisuuden maalein 2-1. Ykkösjoukkueen kokoonpanosta löytyi sekä kaudella 1986 että 1987 Markku Kesälahti, sittemmin RoPS:n SM-pronssimies vuosimallia 1989.

A-nuorten edellisen vuoden putoaminen ykkösdivisioonan merkitsi pelaamista sen pohjoislohkos-

sa. 10-joukkueinen kaksinkertainen sarja ei antanut reipaslaisille juurikaan ilonaiheita, sillä tuloksena oli 11 pistettä ja taulukon yhdeksäs tila neljällä voitolla ja kolmella tasapelillä.

Reippaan B-nuorten kausi meni vanhempaa ikäluokkaa hieman paremmin. I-divisioonan pohjoislohkon yhdeksän joukkueen kaksinkertainen pelikierros toi mukanaan seitsemän voittoa ja kolme tasuria. Ne oikeuttivat lohkon kolmanteen sijaan seinäjokelaisen Sepsi-78:n ja Oulun Luistinseuran joukkueiden takana.

Kuuma kesä 1988 vei Kansallis cupissa viidennelle kierrokselle

Kesä 1988 oli koko Suomessa erityisen lämmin ja helteinen. Tästä pitivät monen muun ulkoilmalajin harrastajien ohella futaritkin jalkojen liikkeessä auringonpaisteessa liuhakammin. Reippaan miesporukka säntäsi Kansallis cupissa (Suomen cupin nimi vuosina 1988-1992) neljään voittoon kaatumalla Isokylän Pallo-Poikien, Wenttien, Pellon Ponnien ja Oulun Palloseuran yhdistelmät. Viides vastustaja, jyvaskyläläinen JyP-77 kesytti punavalkoiset maalein 1-0. Sarjarumbassa reipaslaiset todistivat kauden aikana olevansa varmaa kakkosdivisioonainesta. He kuuluivat taulukon keskikastiin ja sijoittuivat yhdeksällä voitolla ja neljällä tasapelillä lopulta seitsemänsiksi.

B-nuorukaisten lauman peliympäristönä toimi edelleen ikäluokan ykkösdivari. Suoritukset vastasivat sitä, mihin suuntaan Rovaniemen Reippaan jalkapallon juniorityö valitettavasti oli menossa. Ei ainoatakaan voittoa ja vain yksi tasuri 18:sta pelistä. Heti Reippaan neljännen tulemisen alusta alkanut voimakas lapsi- ja nuorisojalkapallotyö ei 1980-luvun loppua kohti enää ottanut samalla tavalla tulta. Toisaalta Reipas järjesti 1980-luvun lopun juhannuksina oman junioriturnauksen, jonka nimi oli Santa Claus cup. Se oli seuran jalkapallon voimannäyte, joka keräsi satoja junioripelaajia Rovaniemelle nauttimaan yöttömän yön antimista.

Sanapari Reipas ja jalkapallo tuli tarkoittamaan yhä enenevässä määrin punavalkoista ykkösjoukkuetta, johon panostettiin käytettävissä olevat resurssit. Taloudellisesti voisi sanoa liiankin voimakkaasti, sillä menopuoli, joka oli niellyt 1980-luvun jatkuessa yhä enemmän panoksia, ei ollut enää tasapainossa tulojen kanssa. Ongelmia Reippaan jalkapallon, ai-

nakin sen terveen taloudenpidon, eteen oli kasautunut rutkasti.

Tästä syystä jo vuoden 1988 aikana käytiin tunnus-
telunomaisia neuvotteluja Reippaan ja Lappi-seuran
välillä jalkapallotoiminnan yhdistämisestä. Niistä
kirjoitettiin täysin avoimesti Lapin Kansassa Reip-
paan marraskuisen vuosikokouksen alla:

Reipas ja Lappi puuhaavat uutta jalkapalloseuraa Yhdistymisneuvottelut jo pitkällä

Rovaniemelle puuhataan uutta jalkapalloseuraa.
Asialla ovat Rovaniemen Reippaan ja Rovaniemen
Lappi-seuran jalkapalloväki, jotka ovat kaikessa
hiljaisuudessa neuvotelleet seurafuusiosta. Toteu-
tuessaan uusi seura ottaisi Reippaan nykyisen kak-
kossarjapaikan ja reservijoukkue III-divisioonaan
pudonneen Lappi-seuran paikan.

Seurafuusio koskisi myös III-divisioonassa potki-
vaa RTP:tä, jonka toiminta lakkaisi kokonaan. Näin
III-divisioonan pohjoisimpaan lohkoon tulisi yhden
joukkueen vajuus. RTP:ltä mahdollisesti vapautu-
van paikan täyttämistä päättää aikanaan Suomen
Palloliitto.

Sekä Reippaan että Lappi-seuran taholta vahvis-
tetaan, että neuvotteluja seurafuusiosta on käyty jo
pitemmän aikaa. Mitään päätöksiä ei kuitenkaan
ole vielä tehty.

Kahdenlaista ilmaa seuroissa

Reippaan puheenjohtaja Sulo Paksuniemi ei halun-
nut kommentoida asiaa tässä vaiheessa laajemmin.
Paksuniemi totesi kuitenkin seuran sisällä vallitse-
van ”kahdenlaista ilmaa” hankkeeseen. Reippaas-
sa yhdistymishanke tulee esille vuosikokouksessa
ensi keskiviikkona.

Lapin puheenjohtaja Erkki Heino näkee hankkees-
sa paljon myönteisiä piirteitä, jos kohta vastustavia
äänenpainoja löytyy Lappi-seurankin riveistä.

- Tähän asti kahden seuran kilpailuttaminen sa-
malla sarjatasolla on ollut voimavarojen ja ennen
kaikkea rahojen haaskausta. Jalkapallo on vienyt
valtaosan molempien seurojen budjeteista. Rahaa
on palanut paljon, mutta tulokset ovat jääneet lai-
hoiksi.

- Johtokunta käsittelee jalkapallojaoston ehdotusta
perjantaina. Uskon, että asiassa päädytään myön-

teiseen ratkaisuun, Heino arvelee.

Seurojen jalkapalloväki on lähes yksimielisesti
voimien yhdistämisen takana. Reippaan jalkapal-
lojaoston puheenjohtaja Seppo Korkala ihmette-
lee, miksi vasta nyt yhdistymishaaveissa on päästy
toiminta-asteelle.

- Epävirallisesti asiasta on puhuttu jo pitkään. Voi-
mien yhdistäminen on järkevää ja kaikkien etujen
mukaista, Korkala kertoo.

Samoilla linjoilla on Lappi-seuran puolesta neu-
votteluja käynyt Jarmo Ylipaavalniemi.

Tervettä kehitystä

Seurafuusio olisi yksinomaan tervettä kehitys-
tä Rovaniemen jalkapalloelämään. Miksi tuhlaata
voimavaroja kahteen suuntaan, kun yhteen hiileen
puhaltamalla liekki voi lepattaa hyvinkin korkealle.
Kokemus on osoittanut, että omin voimin Reipas ja
Lappi eivät ole päässeet I-divisioonaan.

Reipas tosin kolkutteli ykkösen portteja 1984, jol-
loin se selvisi nousijajoukkueena karsintaotteluihin
asti. Sen jälkeen sijoitukset ovat olleet nippanappa
putoamisrajan paremmalla puolella: 8:s, 8:s, 7:s ja
7:s.

Lappi ehti pelata kakkosessa vain kaksi kautta.
Vuosi sitten sijoitus oli kahdeksas. Kulunut kausi
oli kauttaaltaan pettymys voimakkaista satsauksista
huolimatta ja edessä oli putoaminen takaisin kolmo-
seen.

Jos ja kun uusi seura toteutuu, niin tärkein tehtävä
on pestata sille riittävän pätevä ja mielellään Ro-
vaniemen ulkopuolinen valmentaja. Liian tuttavall-
lisesta valmentaja-pelaaja-suhteesta on vähemmän
hyviä esimerkkejä.

Liittorajatkaan tuskin ovat yhdistymisen esteenä,
sillä Reipas ja Lappi ovat molemmat TUL:n alaisia
seuroja.

Pelaaja-ainesta kaupungin kakkosjoukkueista luu-
lisi löytyvän ja muutamalla vahvistuksella kasassa
olisi varsin iskukykyinen joukkue. RoPS:kin kan-
nalta on pelkästään eduksi, mikäli kaupungin kak-
kosporukka palloillee mahdollisimman korkealle.

RoPS ei pelkää kilpailua

- Jo nyt Reippaassa ja Lapissa pelaa paljon meidän
vuokramiehiä tai entisiä ropsilaisia. Totta kai olisi
eduksi, jos esimerkiksi yli-ikäisille A-nuorille olisi
tarjolla RoPS:n ykkösjoukkueen lisäksi toinenkin
tasokas joukkue kotikaupungissa. Kilpailua emme
pelkää, toteaa RoPS:n jalkapallojaoston puheen-

johtaja Oskari Jänkälä.

Jorma Kilpeläinen

Lapin Kansa 23.11.1988

Vastareaktio tuli nopeasti ja sekin julkisuuden kautta. Naseva esimerkki monen perusreipaslaisen tunteellisesta suhtautumisesta jalkapalloon, sen säilymiseen emoseurassa, oli Vilho Väyrysen yleisönosastokirjoitus Lapin Kansassa pari päivää ennen vuoden 1988 vuosikokousta:

Jatkuuko Reippaan jalkapalloilu?

Rovaniemen Reippaan sääntöjen mukaan seuran jäseneksi voidaan hyväksyä henkilö, joka hyväksyy seuran tarkoituksen ja säännöt. Liittyminen tapahtuu edellä mainittujen velvoitteiden perusteella ja ovet ovat avoimet, kuten urheiluseuroilla yleensä.

Seuran sääntöjen lisäksi seuraa koskevat yhdistyslain säännöt. Siellä sanotaan, että yhdistyksen jäsen, joka vaikeuttaa seuran toimintaa, voidaan erottaa seurasta.

Jalkapalloilun poisvieminen seurasta vaikeuttaa

Markku Kallio pelasi urallaan niin Suomi-paidassa kuin Cup-voittajien cupissakin. "Hiskin" palokintokaapista löytyvät myös SM-pronssit vuosilta 1988 ja 1989.

oleellisesti seuran tarkoituksena ja vähentää tuntuvasti esimerkiksi kaupungin avustusta, jota seuroille suoritetaan toiminnan perusteella.

Uuden jalkapalloseuran perustaminen, mitä eräät johtokunnan ja jaoston jäsenet omavaltaisesti, kysymättä lupaa yleisessä kokouksessa, ovat salaa valmistelleet, on paitsi rumaa myös oleellisesti seuran toimintaa vaikeuttava toimenpide. Tähän me seuran toiminnassa vuosikymmenet mukana olleina emme voi suostua, vaan vastustamme ajatustakin luopua seuran 27 vuotta kestäneestä jalkapallotoiminnasta, jonka tuloksena seuran ykkösjoukkueella on paikka liiton II divisioonan Pohjoislohkossa.

Tosiasiallisesti tämä ruma yritys merkitsisi, vaikka se on naamioitu uuden seuran perustamisella, Reippaan koko jalkapalloilun saavuttaman tuloksen ilmaista luovuttamista Lappi-seuralle, jonka oma toiminta jalkapallon saralla tuskin ansaitsee erityistä kehua.

Edellä jo on sanottu, että seuraan liittyminen on vapaaehtoista. Mikäli jollekin jäsenelle seuran tarkoitus ei enää kelpaa, seurasta saa pyytämällä eron. Mutta kenelläkään ei ole oikeutta viedä mennessään seuran omaisuutta eikä vahingoittaa sen elintärkeitä etuja.

Me toivomme, että seuran syyskokouksen työjärjestykseen, sääntöjen vastaisena toimenä, ei oteta jalkapallotoiminnan lopettamista ja uuden seuran perustamista.

Joukko reipaslaisia puolesta
Vilho Väyrynen

Lapin Kansa 29.11.1988

Vilho Väyrysen tulikivenkatkaisella yleisönosastokirjoituksella oli lopulta oleellinen vaikutus ja se johti siihen, että Reippaan ja Lappi-seuran jalkapallotoiminnan yhdistäminen ei edennyt vielä 1988 tunnusteluneuvotteluita pidemmälle. Rovaniemen Reippaan vuosikokouksessa asiaa ei käsitelty millään tavalla ja Reippaan jalkapalloilu sai jatkoa kuten ennenkin.

Ei kun kolmoseen kaudeksi 1990

Rovaniemen Reippaan jalkapallon merkittävimmän tulonlähteen, Rova-Bingon lopettaminen marraskuussa 1988 oli taatusti osasyy kesän 1989 peliesitysten vaisuuteen. Punavalkoisille miehille heltisi kakkosesta koko kauden aikana vain neljä voittoa. Seuraus oli ilmeinen, vauhtia jouduttiin hakemaan

seuraavalla kaudella kolmosdivarista. Edellisen keran vastaava lama koettiin kaudella 1982.

Seuran A-juniorit temmelsivät tällä kertaa ikäluokan ykkösdivaria. Osaamisnäytteet olivat tasaisia, kuusi voittoa, viisi tasuria, seitsemän tappiota. Maalisuhde ynnäytyi seitsemän osuman verran miinukselle. Näistä elementeistä kehkeytyi 17 sarjapistettä, joilla nimi Reipas löytyi kymmenjoukkueisen lohkon sijalta seitsemän.

Nousevathan ne jätkät!

Kausi 1990 oli Reippaan jalkapalloilulle, sen lipulaivalle, kunnianpalautuksen aikaa. Markku Kallio palasi liki 10 vuoden kiertomatkaltaan takaisin kotiseuraansa auttamaan punavalkoisia. Hiskin esimerkki antoi pelimiehille voimaa ja kolmosen ylivoimainen voitto oli tosiasia vain yhden tappiollisen pelin myötä. 38 sarjapistettä, viisi enemmän kuin kakkoseksi sijoittuneella Lappi-seuran joukolla, takasi nousun tuttuun ympäristöön kakkosdivariin.

Kansallis cupissakin oltiin jälleen mukana useamman kierroksen ajan. Ehkä sykähdyttävien yksittäispeli koettiin neljännen kierroksen kohtaamisessa Oulun Luistinseuran kanssa. Reipas takoi siinä jatkoaikavoittoon peräti maalein 5-2. Viidennellä kierroksella kaudella 1989 mestaruussarjassa pelannut ja sinne uudestaan kausiksi 1991-1998 noussut FF Jarokaan ei tahtonut millään saada punavalkoisista niskalenkkiä. Jouduttiin jatkoajalle, jonka pietarsarelaiset käänsivät väkisin itselleen osumin 2-0.

Vanhan vuosituhannen viimeisellä vuosikymmenellä nähtiin Reippaan A-junioreidenkin otteita, ikäluokan ykkösdivarin pohjoislohkossa. Joukkue ei ollut lohkonsa heittopussi, muttei priimukseen. Reipasnuorukaiset raatoivat lopullisessa kahdeksanjoukkueellisessa taulukossa sijalla viisi. Pisteitä laskettiin punavalkoisille kauden päättyessä 11 kappaletta. Kokkolan Palloseura ja Kemin Palloseura jäivät näistä lukemista pisteen päähän ja ainoastaan kuusi sarjapistettä metsästännyt Oulun Palloseura putosi suoraan. Reippaan sarjapaikka divarissa säilyi.

Kansallis cupissa aina seitsemännelle kierrokselle kesällä 1991

Kausi 1991 kirjoitettiin Rovaniemen Reippaan jalkapallohistoriaan cup-menestyksen ja hyvien sarja-

otteiden ajanjaksoksi. Seuran edustusjoukkueeksi oli koottu iskukykyinen lauma tavoitehakuksia miehiä ja ennen kautta asetettu sijoitustavoite kakkosdivisioonan pohjoislohkon kolmen parhaan joukkoon ylittyi, sillä RoPS:n paidassa vuosina 1988 ja 1989 SM-pronssia torjuneen Ari Matinlassin ohjaama ryhmä rytisteli taulukon kakkosilalle. Nousu ykköseenkään ei ollut kauden aikana pelkkä haave, sillä lopulta sarjaporrasta ylemmäs siirtynyt Vaasan Palloseura keräsi 36 pistettä, kuusi enemmän kuin Reipas sai haaviinsa. Ykkösen sarjakarsintoihin esityksellä ei kuitenkaan päästy.

Jalkapallojaoston toimintakertomuksessa mainitaan, että Reippaan otteluita häiritsivät Rovaniemen kenttätilanteesta sekä noudatetusta etusijajärjestyksestä johtunut myöhäinen pääsy harjoittelemaan nurmikentälle. Edustusjoukkueelle ei liioin suotu sarjakauden aikana pääsyä pelaamaan kotiotteluita paikalliselle pääareenalle Keskuskentälle.

Pienistä ongelmista huolimatta pelaajamateriaalin erinomainen taso tuli sarjaesiintymistä vieläkin paremmin esille Kansallis cupissa. Miehistön peli parani ottelu ottelulta ja kuudennella kierroksella miteltiin tosissaan jatko paikasta iisalmelaista PK-37:aa vastaan. Varsinainen peliaika päättyi 1-1 eikä jatkoaikakaan tuonut ratkaisua. Rankkarikisan voitto numeroin 4-3 takasi Reippaalle pääsyn cupissa aina 16 parhaan joukkoon. Näin ottelusta kirjoitettiin Kari Pyykön tekemässä jutussa Lapin Kansassa:

Reipas porskutti jatkoon Suomen cupissa Paksuniemi tyrmäsi PK:n

Rovaniemen Reipas raivasi keskiviikkona toisena rovaniemeläisjoukkueena tiensä jalkapalloilun Suomen cupin 7. kierrokselle eli 16 parhaan joukkoon. Reipas kukisti Keskuskentän nurmella I divisioonassa pelaavan Iisalmen Pallo-Kerhon rangaistuspotkukilpailun jälkeen 5-4. Varsinainen peliaika päättyi 1-1 (1-0). Jatkoaika oli maaliton.

Reippaan sankariksi kohosi maalivahti Juha Paksuniemi, josta on tulossa todellinen rankkareitein ”tappaja”. Paksuniemi torjui kaksi iisalmelaislaukausta ja pääsi käsiksi vielä kolmanteenkin. Kakkosen pohjoislohkossa hän on torjunut tällä kaudella yhden rangaistuspotkun, joten maine sen kun kasvaa.

PK-37:n puolalaishyökkääjä Jacek Spsychanski liivautti ensimmäisenä ampujana pallon Paksuniemen taakse, mutta kaksi seuraava ”Juice” tyrmäsi. Jussi Madetojan vedon hän torjui sivulle ja englantilaisen Cris Francisin sijoituksen Paksuniemi liimasi nurmen pinnasta. PK:n maalivahti Veli Junnilainen oli joukkueensa viimeinen ampuja ja tuohonkin veetoon Reipas-vahti sai sormet väliin. Pallo kuitenkin lirui maaliin tolpan kautta.

Reippaan viidestä ampujasta hoitivat Raimo Karasti, Hannu Viitasaari, Markku Kallio ja Veli-Matti Rauhala osansa moitteitta. Jarno Lakkalan löysä veto meni suoraan Junnilaisen jalkoihin, josta pallo oli helppo poimia.

”Väsyneet vetävät vasempaan nurkkaan”

Paksuniemi vähätteli osuuttaan todeten, että ”tuurilla, tuurilla”. Torjuntaktiikastaan ”Juice” kertoi: ”Tavoitteena oli pysyä paikoillaan mahdollisimman pitkään ja katsoa paljastaako ampuja suunnan. Jotenkin vain tuntui, että väsyneet pelaajat vetävät mielellään vasempaan nurkkaan ja sinne menin mukaan.”

Seuraavalle kierrokselle Paksuniemellä oli vain yksi toivevastustaja: Rovaniemen Palloseura.

RoPSin maalia pitkään vartioinut Reippaan nykyinen valmentaja Ari Matinlassi on tietysti ollut hyvä oppi-isä Paksuniemelle. Tietoa ja taitoa on siirtynyt eteenpäin.

Matinlassin neuvo: ”Omat ratkaisut”

”Juice kysyi neuvoa ennen rankkarikisaa, mutta sanoin, että omat ratkaisut riittävät. Niitä hän teki rohkeasti”, Matinlassi kiitteli.

Jatkopaikka hymyilytti tietysti koko Reippaan leiriä.

”Vähän pitemmän kaavan kautta se tuli, mutta hyvä näin. Pojat toteuttivat kurinalaisesti sitä taktiikkaa, mistä sovittiin eli hyökkäykset reunojen kautta keskityksiin. Kaikesta näki myös sen, että porukka jaksoi loppuun asti uskoa jatkopaikkaan”, tuumi Matinlassi.

Reippaan taktiikan tulosta oli ottelun avausmaali, jonka Tapio Kesälahti laukoi alanurkkaan 20. minuutin kohdalla. Upean esityön tekivät Hannu Viitasaari ja viimeisen syötön päädyistä antanut Arto

Yliniemelä.

Vieraiden maali selvä paitsio

Iisalmelaisten maalivahti Veli Junnilainen sai venyä parhaimpaansa Reipas-hyökkääjien tulituksessa ennen kuin vierailija tasoitti ottelun. Tilanne oli kovasti paitsion makuinen, kun linjamies Jorma Hartikainen myöhästyi vastaiskun vartioinnista. Jacek Spsychalski irtosi päätyyn paitsioasemasta, antoi hyvän keskityksen, jonka Antti Piippo puski voimala maalin kattoon.

Reipas oli lähellä jatkopaikkaa jo varsinaisen peliajan lopussa ja jatkoajan alussa. Ensin Pekka Heino pelasti varman maalin peittäessään Matti Naukarisen laukauksen. Jatkoajan pahin mylläkkä tuli ensimmäisellä minuutilla, kun kolme pelaajaa yritti survoa palloa verkkoon – tuloksetta.

PK-37 piti näennäisesti peliotetta hallussaan ottelun loppua kohde, teki tilanteita, mutta viimeistely ontui. Joukkue hankki mm. 10 kulmapotkua, mutta Reippaan puolustus selvitti ne kaikki.

”Taisi olla asennevaikeuksia”

”Pelin alku oli meiltä heikko. Taisi olla vähän asennevaikeuksia. Loppua kohden homma sujui paremmin, mutta maalit ratkaisevat. Rankkarikisa on tuuripeliä ja siinä ei onnea ollut”, totesi PK:n pelaajavalmentaja Heikki Turunen.

Reippaasta hän tuumi, että ”ei kakkosdivisioonan kärkijoukkue voi huono olla, eikä ollutkaan”.

Reippaan hahmot olivat maalivahti Paksuniemen ohella puolustuksen runkopelurit Markku Kallio ja Hannu Viitasaari, keskikentän raataja Raimo Karasti sekä kärjessä vaarallisesti pyrhähdelleet ja laukoneet Veli-Matti Rauhala ja Tapio Kesälahti.

Iisalmelaisten osaavimmat olivat puolalainen Spsychalski, vikkellästi liikkunut Antti Piippo, tarkasti katkonut oikea pakki Jussi Madetoja sekä ilmaherpuuden puolustuksessa pitänyt Pekka Heino.

Lapin Kansa 8.8.1991

Rovaniemen Reippaan otteet Kansallis cupissa siivittivät siis aina seitsemännelle kierrokselle eli 16 parhaan suomalaisen jalkapalloseuran joukkoon. Punavalkoinen yhdistelmä taisteli Rovaniemellä 15. elokuuta vimmatusti puolivälieriin pääsystä. Isäntien vieraiksi saapui nimittäin Turun Palloseura. Kotikenttäedun omanneet reipaslaiset menivät pelissä 1-0-johtoon, mutta turkulaiset mättivät ottelun toisella puoliajalla vastustajansa verkkoon kaksi

maalia. Ratkaiseva osuma syntyi yhdeksän minuuttia ennen pelin loppua. Huonolle yhdistelmälle kotijoukkue ei hävinnyt, sillä TPS:n tie vei Reipasvoiton jälkeen aina cupin loppuotteluun, jossa se peittosi Kuusysyn rangaistuspotkujen jälkeen maalein 5-3. Kari Pyykkö kirjoitti neljännesvälieräottelusta Lapin Kansassa näin:

RORE – TPS 1-2

Kaukana ei ollut sekään tilanne, että ottelussa olisi jouduttu jatkoajalle. Reippaan mainiosti pelannut libero Markku Kallio tulitti kaksi minuuttia ennen ottelun loppua kohti alanurkkaa, mutta Tepsin raskastekoinen maalivahti Markku Palmroos taiteili laukauksen yhdellä kädellä kulmaksi.

”Se oli Palmroosilta mainio suoritus. Hän pääsi yllättävän nopeasti liikkeelle”, hämmästeli myös Tepsin valmentaja Tommy Lindholm.

RoRe hallitsi lammikkopelin

Reipas käytti oman etsikkoaikansa eli ensimmäisen jakson tarkasti edukseen. Rankkasateen jäljiltä Keskus kentän nurmi oli täynnä lammikoita, joten peli eteni parhaiten ilmaitse. RoRe oppi lammikkopelin niksit nopeasti ja johti kolmen minuutin pelin jälkeen 1-0.

Maalin laukoi Palmroosin käsien kautta rangaistuspiikulta Jyrki Paukku. Tilanne tuomittiin, kun TPS:n puolustaja Jyrki Hämäläinen jyräsi palloa vesilammikosta kalastelleen Arto Yliniemelän nurmeen.

Reippaalla oli avausjaksolla muutama erinomainen yksilösuoritus, joista paremmalla onnella olisi voinut syntyä maalikin. Raimo Karasti taiteili itselleen vetopaikan, mutta pallo löytyi sivuverkosta. Arto Yliniemelä taas juuttui läpiajossa lammikkoon.

Tapio Kesälahti oli Reippaan selvästi paras hyökkääjä. Hän veti pari kertaa ”puhelimeen” mm. A-maajoukkueen topparia Ari Heikkistä, mutta loppusilaus puuttui.

Petteri Karila (oikealla) kuului Pasi Tauriaisen tapaan Reippaan B-poikien SM-hopeasikermään vuonna 1980. Urallaan muun muassa SM-pronssia pokannut sympaattinen pallotaituri oli Reippaan ykkösjoukkueen paidassa taistelemassa sekä kauden 1984 päätteeksi hilkulle jääneestä sarjanoususta ykkösdivariin että seuran viimeiseksi jääneellä sarjakaudella 1992.

Ari Heikkinen käynnisti takaa-ajon

Turkulaispuolustuksen ilmatilaa suvereenisti hallinnut Heikkinen käynnisti vieraiden takaa-ajon toisella jaksolla. Hän puski Mika Aaltosen kulmuriin suoraan alanurkkaan, Reippaan tolppamiehen jalan kautta. Tuolloin peliä oli takana 51. minuuttia.

Reippaan puolustusta työllisti varsinkin toisella jaksolla nopea neuvostovahvistus Aleksandr Ivanov. Tero Smedberg piti hänet avausjaksolla naruisa, mutta vesikelin kadottua Ivanov tahtoi karkailta keskityksiin.

Turkulaisten voittomaali oli todellinen bumerangi Reippaan maalivahdin Juha Paksuniemen avaukselle. Ari Heikkisen puskun jatkoi Olli Kangaslampi pystysyöttönä György Kajdylle, joka juoksi läpi ja sujautti pallon ohi Paksuniemen.

Kallio-Viitasaari vahva topparipari

Niin Kajdy kuin muutkin turkulaishyökkääjät pysyivät muuten Reippaan puolustuslinjan komennossa. Libero Markku Kallio ja etutoppari Hannu Viitasaari siivosivat alakertaa vahvasti. Hyvänä apuna oli Smedberg. Keskikentällä järkevimpään peliin pystyi Tommy Lågland.

”Koko joukkueelle on annettava kiitos hyvästä pelistä. He tekivät 90 minuuttia tosissaan töitä jatko-ajan eteen. Suurin ero liigan ja kakkosdivisioonan välillä näkyi tilanteisiin menossa. Tepsiläiset tulivat liian monta kertaa ja yksinkertaisesti veivät pallon mukanaan kun me tyydyimme katselemaan”, vahvasti Reippaan valmentaja Ari Matinlassi.

Johtoaseman menetyksen Matinlassi laski vielä puoliajan tunnelmiin. Tasoitusmaali palautti tutun taisteluvireen.

Lindholm olisi siirtänyt pelin alkua

Tommy Lindholm pelkäsi ennen ottelua vesittyneen nurmen kuntoa.

”Minun mielestä nyt oltiin sillä rajalla, että ottelua olisi voitu siirtää puoli tuntia myöhempään. Kerroin asian myös tuomaristolle. Onneksi kenttä oli täällä hyvä. Se imi veden nopeasti pois.”

Omiensa voittoa Lindholm piti tilanteiden valossa oikeaan osuneena.

”Eihän tämä meiltä mikään hyvä peli ollut, mutta 2. jaksolla saimme sentään sellaisia hyökkäyksiä, joita tämän tason ryhmän pitääkin pystyä tekemään. Tärkeintä oli nyt jatkoaikaa.”

Omasta mielestään Lindholm on saanut TPS:n pahan alamäen nyt poikki.

”Meillä on kaksi tiukkaa kuukautta aikaa alkaa kiillottaa seuran kilpeä. Liigassa pitäisi päästä ainakin OTP:n ohi”, Lindholm suunnitteli.

Joukkueiden kokoonpanot:

Reipas: Juha Paksuniemi, Markku Kallio, Hannu Viitasaari, Tero Smedberg, Jarno Lakkala, Raimo Karasti, Tommy Lågland, Jyrki Paukku (84. Taisto Näätänen), Veli-Matti Rauhala, Tapio Kesälähti, Arto Yliniemelä.

TPS: Markku Palmroos, Ari Heikkinen, Petri Sulonen, Jyrki Hännikäinen (46. Esa Johansson), Juha Laaksonen, Mika Aaltonen, Marko Rajamäki, Aleksandr Ivanov, György Kajdy (85. Niklas Grönholm), Kim Suominen, Olli Kangaslahti.

Lapin Kansa 16.8.1991

TPS-häviöstä huolimatta Reippaalle erinomaista menestystä tuoneen edustusjoukkueen valmennusryhmään kuuluivat kauden aikana pelaajina edellisten lisäksi Jori Särkkä, Risto Kylmäniemi, Kalle Kantola, Juha Väistö, Ismo Lindroth, Yrjö Rosenqvist, Janne Mäläskä, Matti Naukarinen, Esa Alakontiola ja Arto Lamberg. Ryhmän valmentajana olleen Ari Matinlassin ja jo aiemmin mainittujen Reippaan juniorityön menestystuotteiden lisäksi vähintään SM-liigakokemusta joukkueesta oli ollut tai tuli myöhemmin olemaan Esa Alakontiolalla, Tapio Kesälähdellä sekä Jyrki Paukulla. Heistä Alakontiola ja Paukku kuuluivat RoPS:n Suomen cupin vuonna 1986 voittaneeseen miehistöön. Kauden 1991 Reippaan edustusjoukkueen johtajana toimi Pertti Viitasaari.

Ykkösmiehistön lisäksi Reipas osallistui kauden aikana A-nuorten ykkösdivarin pohjoislohkoon. Nuorukaiset joutuivat hyvästelemään kesän päätteeksi toiseksi ylimmän sarjaportaan, sillä Reippaan nimi löytyi lohkon viimeiseltä tilalta. 14:sta ottelusta tuli kaksi voittoa ja kaksi tasuria.

Kauden 1992 jälkeen Reippaan jalkapallotoiminnan jatkajaksi syntyi FC Santa Claus

Vuoden 1992 reipaslaisessa jalkapallosesässä oli kohtalon tuntua. Vuosia jatkunut haastava taloudellinen tilanne piinasi sekä jaostoa että sitä kautta koko seuraa. Vaikeudet herättivät monen Reippaalle

sydämensä menettäneen seuraihmissen huulilla runsaasti kysymyksiä, sillä käsillä olleet taloudelliset resurssit eivät enää yksinkertaisesti riittäneet ykkösjoukkueen toiminnan kestäväan pyörittämiseen.

Edustusmiehistön peliesitykset eivät kauden aikana olleet mitenkään huonoja, vaikka kokonaistilanne ei toisaalta voinut olla vaikuttamattakaan otteisiin. Petteri Karila oli palannut auttamaan kasvattiseuraansa ja hänen panoksensa kesän otteluissa olikin merkittävä. Reipas potki kakkosdivarin otteluissaan runsaasti tasapelejä, kaikkiaan kuusi. 22 ottelusta irtosi kahdeksan voittoa ja pisteitä kertyi yhteensä siten 30. Nämä numerot oikeuttivat lohkon kuudenteen tilaan.

Oman mausteensa Reippaan kauteen toi vääntö lohkon rovaniemeläisestä paikallisherruudesta Keith Armstrongin valmentaman Rovaniemen Lapin kanssa. Valmentajauransa kynnyksellä olleen englantilaisemigrantin otteet olivat ratkaisevassa roolissa, kun Lappi-seura sijoittui taulukossa naapuriseuransa edelle neljänneksi. Kansallis cupissa Reipas tippui jo ensimmäisellä kierroksella, kun TP-47 vei hurjan väännön jatkoajan jälkeen maalein 2-1. Edustusjoukkueen lisäksi punavalkoisilla oli koossa A-nuorten joukkue, joka osallistui viimeisenä kesänään aluesarjaan. Reippaan vuosien varrella erinomaista menestystä ja taitavia pelaajia tuottanut juniorijalkapallon taru loppui mukavasti ylivoimaiseen lohkovoittoon.

Syky saapui, ilma viileni ja vuoden 1992 jalkapallokausi lyötiin pakettiin. Pelikentät tyhjäntyivät pelaajista, taustahenkilöistä sekä yleisöstä. Punavalkoisten leirissä oli mietinnän paikka: Miten tästä eteenpäin? Esiin nousi erilaisia vaihtoehtoja, joita pohdittiin ja joista tehtiin analyysejä. Järkevintä ratkaisua ongelmiin etsittiin kuumeisesti.

Rovaniemen Reippaan jalkapalloilun tarina oli kestänyt käytännössä jo yli kolme vuosikymmentä, vaikka 1950-luvun lopulla innolla kasatun joukkueen nimi vaihdettiin seuraavan vuosikymmenen alussa vähäksi aikaa Rovaniemen Työväen Palloilijoiksi. 1960-luvun lopulta alkanut neljäs tuleminen siivitti 1970-luvun Reippaan nousevaksi, lupaavaksi ja jopa hurmoshenkiseksi jalkapalloseuraksi, vetihän se suojiinsa satoja junioripelaajia. Laadukas ja antaumuksellinen juniorityö tuotti seuralle runsaasti urheilullista menestystä ja toisaalta monille rovaniemeläislapsille unohtumattomia elämyksiä koko loppuelämäksi.

Vuosien varrella ykkösjoukkueeseen panostettiin resursseja yhä parempien peliesitysten toivossa. Eikä niissä petytty, vaikka edustusryhmä ei aivan onnistunutkaan pääsemään 1970-luvun lopussa eikä toiminnan tasaannuttua 1980-luvulla sen paremmin kuin 1990-luvun alussakaan sarjaportaisa kakkosdivisioonaa ylemmäs. Ajan kuluessa jalkapalloilulle muotoutui joka tapauksessa pitkät perinteet ja moni vannoutunut Reippaan seura- ja ennen muuta laji-ihminen suhtautui hyvin tunnepitoisesti futiksen pysymiseen yleisseuran katon alla. Jalkapallosta ei oikein haluttu luopuakaan. Kahdensuuntaista ilmapiiriä kuvaa hyvin vielä 17. marraskuuta pidetyn Reippaan johtokunnan kokouksen jälkeinen artikkeli, joka ilmestyi Lapin Kansassa:

Reipas otti aikalisän seurafuusioon

Rovaniemen II divisioonan jalkapallojoukkueiden fuusio ei saanut vielä sinettiä. Reippaan johtokunta keskusteli asiasta eilen eilisessä kokouksessa, mutta ei tehnyt vielä mitään päätöksiä.

”Mitään selvää esitystä ei ole edes olemassa, joten mitään päätöksiä emme voineet tehdä. Keskustelimme yhdistymishankkeesta ja totesimme sen kaipaavan vielä lisäselvityksiä ja keskusteluja toisen osapuolen kanssa. Auki olevia asiakohtia on vielä paljon”, kertoi Reippaan puheenjohtaja Esko Rieppula. Selvitettäviä asiakohtia Rieppula ei lähtenyt tarkemmin erittelemään.

Reippaan vuosikokous on ensi viikon keskiviikkona, mutta siellä jalkapallofuusiota ei Rieppulan mukaan oteta esille.

”Selvää kuitenkin on, että asia on ratkaistava tämän vuoden puolella, mieluummin jo lähiaikoina. Katsotaan nyt, löytyykö hankkeelle edistystä”, Rieppula jatkoi.

Seurafuusion toinen osapuoli Lappi-seura on jo näyttänyt vihreätä valoa yhdistymishankkeelle. Reippaalle asia näyttää olevan hankalampi, muuten ei seura olisi ottanut eilen aikalisää. Johtokunnassa on ilmeisesti kahdenlaista ilmaa, vaikka Rieppula kielsikin ”rintamalinjojen” olemassaolon.

Lapin Kansa 18.11.1992

Avain tilanteeseen löytyi kuitenkin lopulta uuden

”Joulupukkijoukkue” tähtää heti I divisioonaan FC Santa Claus yhdistää Rovaniemen Reippaan ja Rovaniemen Lapin jalkapallon

Rovaniemellä pitkin syksyä muhinut jalkapallofuusio näki vihdoinkin päivänvalon Suomen 75-vuotispäivänä. II divisioonassa pelanneet Rovaniemen Lappi ja Reipas yhdistivät jalkapallotoimintansa ja esiintyvät jatkossa nimellä FC Santa Claus. ”Joulupukin Jalkapalloseura” starttaa heti kovin tavoittein, sillä jo ensi kaudella tähtäimessä on nousu I divisioonaan.

seuran perustamisesta 6. joulukuuta 1992. Rovaniemeläinen jalkapallon erikoisseura perustettiin sekä Rovaniemen Reippaan että Rovaniemen Lapin toimesta ja halusta. Joulupukkimaisen punavalkoisen joukkueen tarina on jo liki 20 vuoden ajan jatkunut FC Santa Clausin nimellä.

FC Santa Claus ei tyydy pelkän edustusjoukkueen rakentamiseen vaan käynnistää samalla junioritoiminnan ja tekee myös jonkinlaisen farmiseurarakaisun. Reippaan ja Lapin lisäksi uuteen seuraan fuusioituu Rovaniemen Työväen Palloilijat.

Yhdistymisestä huolimatta Reipas ja Lappi pitävät jalkapallojaostot luvussa, tosin ”pakasteratkaisuna”. Rovaniemen Työväen Palloilijat ei myöskään häviä seurakartalta. Reippaan jalkapallotoiminta jatkuu tulevalla kaudella vielä A-junioreissa, jotka liittyvät ”Joulupukin Jalkapalloseuraan” myöhemmin.

Antti Liikkanen veturiksi

Uuden seuran perustava kokous ja samalla syyskokous pidettiin sunnuntaina. FC Santa Clausin ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin ylläkäri Antti Liikkanen, varapuheenjohtajaksi Seppo Kekkonen ja johtokunnan muiksi jäseniksi Leo Zimmermann, Kauko Ylipaavalniemi, Tuomo Heikkinen, Terho Iljin ja Veijo Kallio. Seuran sihteeriksi kutsuttiin Jarmo Ylipaavalniemi.

Edustusjoukkueen odotettu valmentajavalinta oli Reipasta kolme kautta luotsannut Ari Matinlassi, joka saa vuodenvaihteeseen mennessä suoritettua korkeimman jalkapallovalmentajatutkinnon Suomessa, JVK-kurssin.

Talouselämä saneerasi osaltaan Reippaan ja Lapin fuusiota. Puheenjohtaja Liikkanen olikin tyytyväinen, että uusi seura pääsee aloittamaan puhtaalta pöydältä. Molemmat seurat luopuivat jalkapalloilijoistaan ilman rasitteita.

- Nyt seuralle lähdetään hankkimaan rahoitusta. Alustavia keskusteluja on toki käyty, mutta tukijat ovat odottaneet seuran virallista perustamista. Olemme nyt sananmukaisesti tyrkyllä sponsoreille ja muulle julkiselle tuelle, Liikkanen totesi.

Puheenjohtaja arvioi, että ensimmäisen vuoden budjetin kattamiseen tarvitaan yli 500 000 markkaa.

Junioritoiminta tervetullutta

Erityisellä tyydytyksellä uutta seuraa on tervehdittävä juniorijalkapallon kannalta. Rovaniemen Palloseura on hoitanut vuosia junioripalloilun monopolina, joka on jo kääntymässä seuraan vastaan. Paikkakunnalla kun ei ole ollut aikoihin kunnon kilpailutilannetta. Kaikki 1000 nuorta potkivat RoPS:n riveissä.

- RoPS:n väki on itsekin myöntänyt, että homma takkuaa toiminnallisesti, Liikkanen totesi. FC Santa Claus pyrkii saamaan mahdollisimman pian juniorijoukkueet jokaiseen ikäluokkaan.

Ei RoPS:n viholliseksi

Liikkanen tähdensi, ettei uusi seura aio olla mikään vihollisseura RoPS:lle vaan mielenkiintoinen ja tasavertainen vastustaja. Ajatuksena on kuitenkin profiloida paremmin rovaniemeläistä jalkapalloa.

- RoPS:n kanssa on tavoitteena tehdä niin vilpítőn-tä yhteistyötä kuin Reipas ja Lappi tähänkin asti. Olen ollut asiasta jo alustavasti yhteydessä RoPS:n puheenjohtajaan Matti Pelttariin.

Fuusiossa uusi seura saa hieman yli 20 pelaajaa, joista kahdeksan Lapista ja loput Reippaasta. Lista pitää sisällään yhden vierastyöläisen eli Rovaniemen Lapissa jo useita kausia pelanneen venäläisen Aleksandr Novikin. Tarpeet ja taloustilanne näyttävät jatkossa, pelaako ”Joulupukin Jalkapalloseurassa” useampia vierastyöläisiä.

Matinlassi lupasi tiukan linjan

- Nyt listalla on yli 20 nimeä. Talvi näyttää, ketkä pelaavat sarjassa, tuumi valmentaja Ari Matinlassi, joka on ollut jo yhteydessä valtaosaan pelaajista.

Sen Matinlassi lupasi, että valmennuslinja tiukke-nee aiemmasta.

- Kaiken menestyksen takana on kova työ ja se vaatii jokaiselta sataprosenttista panosta. Se joka sitou-tuu, on mukana loppuun asti.

Matinlassi käynnistää treenit heti kun harjoitus- vuoroista tulee selko.

Rovaniemen Lapin jalkapallosta uuteen seuraan liittynyt Kauko ”Sopu” Ylipaavalniemi tähdensi, että edustusjoukkueesta pitää heti saada sellainen, että sillä on mahdollisuus nousta I divisioonaan.

Tulevalla kaudella tavoite onkin aiempaa realisti- sempi, kun jokaisesta II divisioonan lohokosta nousee suoraan kaksi joukkuetta ykköseen.

Uuden seuran puuhamiehet hykertelivät tyytyväise- nä myös onnistuneesta joulupukkitunnuksesta. Antti Liikkasen mukaan virallinen pukkikin oli tyytyväi- nen ratkaisuun. Tämä oli tosin ihmeteltyt, miksei kukaan ole aiemmin keksinyt käyttää pukkia jalka- palloseuran logossa.

Emäseurat tyytyväisiä

Jalkapallofuusion emäseuroissa ratkaisu otettiin vastaan tyytyväisinä. Rovaniemen Lapin puheen- johtaja Erkki Heino piti yhdistymistä kaupungin jalkapallon etuna. Samalla se keventää Rovaniemen Lapin taakkaa.

Rovaniemen Reippaan jalkapallojaoston puheen- johtaja Tuomo Heikkinen piti tapahtumaa suoras- taan ihmeenä.

Yhdistymisen myötä vapautuu II divisioonan poh- joislohkossa yksi paikka. Siitä pelaavat karsintatur- nauksen torniolainen TP-47, NIK Uusikaarlepyystä sekä Joensuun Pallo.

Kari Pyykkö

Lapin Kansa 8.12.1992

Seppo Niva

”Halu sarjaportaan vaihtamisesta ylemmäs oli melkoinen”

Rovaniemen Reippaan jalkapallon vuosiin mahtui kymmenittäin mielenkiintoisia ja värikkäitä persoonia. Punavalkoisten joukkueiden jäsenenä nähtiin osaavia pallotaitureita, mutta otteluiden järjestäminen, huolto-, valmennus- ja pelimatkojen organisointikysymykset, pelaajahankinnat, riittävien kausittaisten taloudellisten resurssien varmistamiset ja muut vastaavat seikat vaativat taustatoimijoiksi niin ikään asiaansa paneutuneita henkilöitä. Yksi sellainen, ei niin vähäpätöisenkään työn Reippaan jalkapallojaoston ja koko seuran eteen vuosien varrella tehnyt leppoisa, mutta aikaansaava mies oli Seppo Niva, jalkapallon edustusryhmän monivuotinen joukkueenjohtaja, koko seuran useampikautinen johtokunnan jäsen ja vuosina 1985-1986 myös Reippaan toiminnanjohtaja.

Ensikosketus Nivan Sepolla tuli seuraan, tai pikemminkin sen alajaostoon, jo 1950-luvulla isoveljen kautta.

- Vanhempi veljeni soitti Orvo ja Alli Malisen vetämässä Saaren Reippaan torvisoittokunnassa ja olin useamman kerran kuuntelemissa pikkupoikana heidän esityksiään.

Musisointi jäi mieleen, mutta vuosikymmen myöhemmin alkoi sitten todella tapahtua, kun nuoremiehen veri veti uutta tulemistaan jo tekemässä olevaan urheiluseuraan.

- En ollut aivan Reippaan perustamistalkoissa mukana, mutta melko äkkiä minustakin tuli jäsen, sillä liityin seuraan vuonna 1969. Olen sitä mieltä, että Reipasta, nimenomaan nykyistä Reipasta, ei olisi olemassa ilman Taisto Utriaista. Taisto laittoi uuteen Reippaaseen kiinni silloin alussa omaa rahaakin.

Pioneerihenki kuului Reippaan sisällä 1960- ja 1970-luvun vaihteen vuosina tekemisessä ja ihmisisä.

- Henki seurassa oli silloin mahtava. Se heijastui tietenkin urheilumenestyksenä ja myös talkootoiminnassa. Kansantalolla pidetyssä bingossa monet reipaslaiset tekivät pitkää päivää palkatta. Näki, että ihmiset olivat yhtä perhettä.

”Reippaan jalkapallossa kasvoi silloin menestyskumpulvi”

Vaikka Reipas yleisseurana oli kokonaisuudessaan sydäntä lähellä, varsinainen intohimo Sepolla oli kuitenkin jalkapallo, jonka pauloissa vehtaaminen ulottui seuraan liittymisen jälkeen aina 1990-luvulle saakka.

- En ole itse koskaan valmentanut jalkapalloilijoita. Joukkueenjohtajana ja myös huoltajana tuli oltua vuosia lähinnä edustusjoukkueen mukana. Tein oikeastaan kaikkea, ajoin pelireissuilla Reippaan linja-autoa ja niin edelleen, kaikkea mahdollista. Yhden kansiremontinkin kyseenalaisessa kunnossa olleeseen bussiin tein kerran jossain Kemin alapuolella. Eiväthän ne entiset Postin autot mitään uudenkarheita enää olleet. Ollaan me porukalla Kansantaloon takanakin kerran vaihdettu moottori yhteen niistä linja-autoista. Niissä vanhoissa resuissa piti olla moottoreiden kanssa muutenkin varovainen.

1970-luvun päästessä kunnolla vauhtiin Reippaan jalkapallo profiloitui voimakkaan nappula- ja junioriryhmän tekijäksi. Nuoria pelimiehenalkuja oli seurassa joukkueittain, heille riitti ottelumatkoja ja myös taitavia ohjaajia.

Seppo Niva (ylärivi vas.) ahkeroi Reippaan jalkapallon edustusmiehistön joukkueenjohtajana 1970-luvun lopulla ja 1980-luvun alussa. Reipasfutarit kevättreeneissä Rinteen kentällä ennen kauden 1979 sarjapeliä alkamista.

- Helsinki cupin reissut seuran omilla linkkureilla olivat 1970-luvulla mieleenpainuvia, Lauri Girsénin [juniorivalmentaja] aikaan ja myöhemmin. Reippaan jalkapallossa kasvoi silloin menestyskupolvi, Pehkosesta ja kumppaneista tuli myöhemmin erinomaisia pelimiehiä. Etenkin Girsén soveltui erittäin hyvin junnujoukkueiden ohjaamiseen.

Punavalkoisen edustusryhmän sarjataso sen sijaan pysyi vuosikymmenen alussa kolmannessa divisioonassa. 1970-luvun puolenvälin jälkeen jalkapallon ykkösjoukkueenkin otteet joka tapauksessa vahvistuivat. Kolmosdivisioonan lohkovoitto kaudella 1977 nosti Reippaan miehistön kakkoseen. Kaudella 1978 se sijoittui kakkosdivarin lohossa puolivälin paikkeille. Vuosina 1979 ja 1980 oli koossa taitavien pelimiesten yhdistelmä. Molempina kausina Seppo Nivan johtajoina joukkue sijoittui sarjatalukon kärkipäähän.

- Lähellä nousu ykköseen oli. Halu sarjaportaan vaihtamisesta ylemmäs oli niinä vuosina melkoinen, mutta se ei valitettavasti aivan toteutunut.

Rovaniemeläinen jalkapallo eli 1970-luvun loppupuolella kokonaisuudessaan valtavaa eteenpäinmenon aikaa. Paikalliseksi ykköseksi kehittyi Rovaniemen Palloseura, jonka ykkösryhmän tie vei vuoden 1978 jälkeen kakkosdivisioonasta miltei rakettimaisesti mestaruussarjaan kaudeksi 1981.

- Jos ajatellaan kauden 1978 tilannetta, jolloin Reipas ja RoPS pelasivat kakkosta yhtä aikaa, niin Reippaan kotipelejä oli katsomassa kenties 300 maksanutta jalkapallon ystävää. RoPS:n kotiottelut puolestaan vetivät poikkeuksetta yli 1 000 henkeä. Suurin Reippaan otteluiden yleisömäärä taisi olla silloin, kun joukkuetta saapui vahvistamaan englantilainen Joe Gallagher. Maksaneita katsojia oli ainakin 1 500.

Rovaniemellä derbyt herättivät poikkeuksetta tavallisia sarjapelejä suurempaa mielenkiintoa ja virittivät sähköistä latausta sekä kentälle että kentän laidalle. Reippaan päävastustaja oli RoPS, jota vastaan lähdettiin viheriölle yleensä haastajina. Kannattajalaumakin naapuriseuralla oli tavallisesti hieman suurempi. Toisaalta Lappi-seura oli jalkapallossa tuolloin selvästi paikallinen kolmosseura.

- Tunnelmaa Reippaan ja RoPS:n välisissä paikallisotteluissa oli aina. Enemmistö katsojista kannusti niissä Ropsia. Kun he tekivät maalin, yleisö puhkesi hurraahuutoihin. Vastaavasti Reippaan tehdessä maalin kansa ei aivan samalla mallilla heilahtanut.

- Tavalliset rovaniemeläiset suhtautuivat koko seuraan ja sen jalkapalloon kaiken kaikkiaan hyvin. Kyllä tässä kylässä sellaista perusreipaslaisuutta oli, laajaa kannatusta Reipasta kohtaan kokonaisuudessaan.

Reippaan jalkapallon 1970- ja 1980-lukujen ykkösmiehistöjen sitoutuminen tekemiseen ja seuraan saa sekini Nivan Sepolta hyvän arvosanan.

- Tietenkin osa pelaajista, nimenomaan edustusjoukkueen pelaajista, potki palloa sen takia, että siitä Reipas heille maksoi tavalla tai toisella korvausta. Mutta moni jätkistä oli sydämellä mukana ja olivat Reipas-henkisiä. Huotarin Pekka oli yksi sellainen, joka ei ensimmäisenä ollut rahaa tahtomassa vaan halusi edustaa seuraa muiden arvojen takia.

”Ei hyvä veli, me ollaan työvään urheiluliikkeen urheilijoita, ei meillä ole varaa maksaa samoja summia kuin kapitalisteilla”

Asia erikseen olivat jalkapallon ulkomaalaisvahvistukset, jotka saivat kaudesta sopimuksen mukaisen rahapalkan. Ensimmäinen pelimies seuralle hankittiin Englannista Joe Gallagherin muodossa. Tämä pelasikin Rovaniemellä yhden kauden. Hänen jälkeensä Reippaan paidan pukivat päälle puolalaismiehet Andrzej Drozdowski ja Grzegorz Ostalsczyk. Polakkipotkijoiden hankinnassa Seppo Nivan sormet olivat ratkaisevasti mukana.

- Silloin oli Reippaan kuulumisesta TUL:ään oikeasti paljonkin taloudellista hyötyä, kun näitä pelimiehiä hankittiin. Lensin seuran edustajana Varsovaan neuvottelemaan siirtosummista. Edellisenä viikonloppuna Kuntolan Ale oli käynyt siellä tekemässä RoPS:n puolesta vastaavan sopimuksen [RoPS hankki Puolasta Boguslaw Kaczmarekin]. Hinta oli ollut 50 000 Suomen markkaa, siis yhdestä pelaajasta.

- No, neuvottelut järjestettiin ja pöydän toiselle puolelle asettui itse Puolan urheiluministeri, julmannäköinen mies. Raatailtiin ja selvitin Reippaan hommia. Hän jankkasi, että näiden Drozdowskin ja Ostalsczykkin edustusoikeuksista pitää saada yhteensä 100 000 markkaa. Sanoin, että ei hyvä veli, me ollaan työvään urheiluliikkeen urheilijoita, ei meillä ole varaa maksaa samoja summia kuin kapitalisteilla. Kauan aikaa he sitten posmottivat keskenään Suomessa pitkään asuneen puolalaistulkin kanssa ja viimein ministeri tokaisi minulle, että hyvä on, TUL:n seuralle hinta kahdesta miehestä on 30 000 Suomen markkaa. Lyötiin kättä päälle ja asia oli sillä selvä.

Taloudellisten resurssien riittäminen aiheutti Reippaan kokoisessa seurassa menneinä vuosi-

kymmeninä luonnollisesti päänvaivaa. Yksilöurheilulajit selvisivät, ja selviävät yhä, kilpailu- ja muista kuluistaan pienemmällä rahamäärällä, mutta joukkuelajit vaativat toiminnan menestykselliseen pyörittämiseen melkoiset tukisummat. Pääseuran jalkapallojaostolle antama, valtaosaltaan bingojen tuotosta tullut avustus ei yksin riittänyt kattamaan menopoolen rasitteita. Tarvittiin aktiivista tukimarkkojen hankkimista myös muilla keinoin. Ja siihen asiansa osaavia henkilöitä.

- Alettiin toimittamaan monta, taisiko olla neljä, kertaa vuodessa ilmestynyttä Reipas-Uutisia. Minäkin muutaman lehden tein ja juoksin niihin rahaa. Johanssonin Harry oli myös lehdeenteossa silloin 1970-luvulla mukana. Muistan sellaisenkin esimerkin vuosikymmenen lopulta tai 1980-luvun alusta, kun olin myynyt eräälle ulkomaalaisomisteiselle, kaikkialla Suomessa toimivalle firmalle, joka oli hieman aiemmin laajentunut myös Rovaniemelle, koko etusivun mainoksen. Kaikki oli jo selvää, summa oli sovittu yhtiön markkinointipäällikön sekä paikallisen johtajan kanssa. Sitten tuli puhelu, kun lehti oli jo painoon menossa. Kysyttiin, että onhan se Reipas SVUL:n seura. Sanoin, ettei ole, vaan TUL:n. Langan toisessa päässä sanottiin, että kuule hei, ei me lähdetäkään mukaan.

- Jos ajatellaan taloudellisen tuen hankkimista seuralle, niin Reippaan kuulumisen TUL:ään ja tätä aiemmin TUK:honkin oli monelle potentiaaliselle sponsorille punainen vaate. Tarkoitin tällä sekä muualta että Rovaniemeltä kerättävää tukea. Oli vaikeuksia saada otteluiden käsiohjelmiin mainoksia ja oli vaikeuksia saada mainoksia myöskin Reipas-Uutisiin. Ei siitä mihinkään pääse.

Erinäisistä vaikeuksista huolimatta toimen mies saa halutessaan ihmeitä aikaan.

- Rahan kerääminen urheiluseuralle on ylipäätään kovaa työtä ja vaatii tekijältään omanlaisen luonteensa. Yhtenäkin vuonna Reippaalla oli sponsori-sopimus paikallisen osuusliike Suur-Lapin kanssa, joka antoi tietyllä pienellä summalla lahjakortteja. Me ostimme sieltä tavaraa vuosittain kymmeniellä tuhansilla markoilla. Sopimuksen olivat tehneet eräät henkilöt, eikä tuen määrä oikein tyydyttänyt esimerkiksi Kallion Veijoa, toiminnanjohtajaa. Tilasin sitten osuusliikkeen johtajalta ajan ja sanoin heti kättelyssä, että Reipas lopettaa ostot tästä liikkeestä, koska takaisinpäin saadaan vain murusia. Alamme neuvottelemaan sopimukset aivan uudelta pohjalta. Vasta-argumentti oli, etteivät he pysty antamaan suurempaa summaa. Sanoin, että älä höpötä, paikal-

lisvastustajakin saa sen ja sen verran ja vaadimme samaa summaa. Kyllä johtaja lopulta siihen suostui, mutta seuraavana vuonna summa tippui kolmanneksen, kun neuvottelemassa olivat toiset miehet.

- Valtakunnantason sponsoreita jalkapallolle oli kokonaisuudessaan erittäin hankala löytää, mutta onnistumisiakin toki tuli. Eräs Reippaalle lämmennyt tukija oli STS-pankki, jonka johtajana toimi 1980-luvulla Ulf Sundqvist. Tilasin STS:n pääkonttorista Helsingistä ajan ja höpösimme sitten tovin Sundqvistin kanssa. Niinpä sieltä irtosikin kohtalainen summa. Että kyllä sitä on touhuttukin rahaa kasaan Reippaan eteen.

Seppo Nivan taustatyöskentely ja tukeminen ei vuosikymmenten kuluessa suinkaan rajoittunut pelkästään jalkapallojaoston piiriin. Miehen otteista ja perusreipaslaisesta ajattelutavasta ovat saaneet osansa muutkin jaostot eikä Seppo unohtanut Reippaan hyviä saavutuksia keränneitä yksilölajejakaan.

- Olin yhden vuoden kuntojaostonkin puheenjohtajana. Sen kautta keräsin seuralle rahaa useita kymmeniä tuhansia markkoja. Kilpailtiin siitä, mikä jaosto kerää Reippaalle eniten pelimerkkejä. Sai sitten sanoa, että kyllä sitä on touhuttu tänäkin vuonna. Ja yhteen aikaan touhusin jalkapalloilijoiden lisäksi rahallista tukea, mainoksia ja vaikkapa nyt esimerkiksi verryttelypukuja, myös sekä nyrkkeilijöille että painonnostajille.

- Pirkkiön Martti oli tiukka punttimiesten etujen ajaja ja oli minunkin kanssa monia kertoja yhteyksissä, kun painonnostojaostolle oltiin rahaa hankkimassa. Ja esimerkiksi siihen aikaan kun pidin autoliikettä, Martti saattoi viikolla tulla käymään ja sanoa, että pojat tarvitsevat viikonlopun kisamatkalle auton, ja siihen bensaa. Asia esitettiin siten, että vaihtoehtoja ei ollut. Ei siinä mitään mahtanut, aina painonnostajat saivat auton käyttöön ja heidän saavutukset olivat kieltämättä erinomaisia. Ei Martin käytös silti pelkästään yksisuuntaista ollut, kiitosta tuli minullekin päin ja tarvittaessa häneltä sai aina vastapalveluksen.

”Rahanhukkaaminen ei ollut yksin jalkapalloilijoiden synti”

1980-luvun kuluessa Rovaniemen Reippaan talous alkoi synkästi yskähdellä. Menoja tuli vuosi vuodelta lisää eikä kulujen hillitsemiseen tahtonut löytyä sopivia suitsia. Myöhemmin vuosikymmenen loppupuolella seura ajautuikin vakaviin taloudellisiin vaikeuksiin ja aiemmin lihavana vuosina hankittua

omaisuutta piti myydä velkojen kattamiseksi. Reippaan sisällä syyttävä sormi osoitettiin jalkapallojaoston suuntaan.

- Jalkapallopuolella rasitteet tulivat niinä vuosina erittäin suuriksi ja onhan futis lajinakin sellainen, että homman pyörittäminen vaatii rahaa, koska porukkaa on niin paljon. Olihan se jalkapallo Reippaan suurin syöpä. Joka vuosi rahaa käytettiin enemmän ja enemmän, vaikka tulopuoli ei enää ollutkaan yhtä suurta kuin aiemmin. Kenties olisi pitänyt yrittää pitää matalampaa profiilia eikä haaveilla sarjanoususta, niin kulupuoli olisi pysynyt paremmin kurissa.

- Sen tietää, että jos Rovaniemen kokoisella paikakunnalla Reipas olisi pelannut ykkösessä tai nyt vieläpä mestaruussarjassa, niin rahanhankinta toiminnan pyörittämiseen olisi ollut äärimmäisen haastavaa. Ja kova homma olisi ollut saada tuhannekaan ihmistä katsomaan niitä pelejä. Ei nykyisin Ropsinkaan pelejä taida käydä katsomassa niin paljon väkeä. Toisaalta siihen saattaa vaikuttaa pelaajakoostumus, kyllä rovaniemeläisjoukkueessa pitää pelata oman kylän miehiä. Ei kiinnostusta, jos pelimiehet ovat jostain Keniasta.

Niva haluaa silti muistuttaa, että silloinen taloudellinen tilanne ei johtunut pelkästään jalkapallojaoston ylilyönneistä. Syyt olivat monitahoisempia ja seuran sisälle olisi kaivattu jämäkämpää taloudellista koordinoitua. Yhteishengessäkin alkoi olla parantamisen varaa.

- 1980-luvulla Reippaan menot olivat ylipäättään kovaa luokkaa. Rahanhukkaaminen ei ollut yksin jalkapalloilijoiden synti. Kyllä muutkin jaostot saivat pääseuralta runsaasti tuolta. Lentopallokaan ei ollut mitään halpaa hommaa, vaikka joukkueeseen kuuluu puolet vähemmän pelaajia kuin jalkapallossa.

-1970-luvulla innostus vapaaehtoistyöhön oli Reippaan sisällä suurta, mutta vuosien kuluessa suhtautuminen talkoisiin muuttui. Muistan, kun eräässäkin Reippaan johtokunnan kokouksessa tehtiin yksimielinen päätös Hillapolun kiinteistön vuokraamisesta kaupungille. Samalla sovittiin, että laitamme sen yhtenä viikonloppuna porukalla kuntoon, tehdään siihen rakennusremonttia. Ei sinne kukaan muu ilmaantunut, huhkimme siellä kolmistaan oman pikan ja erään hänen kaverinsa kanssa. Ja seuraavana viikonloppuna tila käytiin sitten maalaamassa. Seuran sisälle alkoi muodostua eri klikkejä, jotka olivat vain keskenään. Ei hyvä.

Reippaan eri urheilumuotojen välille syntyi niin

ikään kitkaa.

- Kansantalolla pidetyt vuosikokoukset olivat vä-
lillä hyvinkin mielenkiintoisia. Olihan jaostojen
kesken kilpailuasetelmaa, ei siitä pääse mihinkään.
Tappelu oli aina siitä markasta. Vaikka rahaa oli-
kin sanotaanko tyydyttävästi, niin tuntui ylipäättään
siltä, että sitä olisi pitänyt saada kuluttaa vieläkin
enemmän.

”Bingolaitteisiin olisi pitänyt investoida 1980-luvulla enemmän”

1980-luvun kuluessa Reippaan tulopuolen kulta-
sampona aiempina vuosina olleen Rova-Bingon
tuotto alkoi laskea. Tämä vaikutti osaltaan jaos-
toille annettavan tuen määrään. Samanaikaisesti
seuran päätoimisen toiminnanjohtajan vakanssia yli
10 vuoden ajan hoitanut Veijo Kallio lopetti oman
työnsä. Hänen tilalleen tehtävään alettiin etsiä kuu-
meisesti uutta henkilöä.

- Veijo oli bingotoiminnassa ja Reippaan toimin-
nanjohtajana jämerä mies. Kun hän jäi pois tehtä-
västä, seuran johtokunnan kokouksessa keskus-
teltiin pitkään siitä, kuka hommaan alkaa. Ketään
halukasta ei ollut näköpiirissä.

- Minut sitten vängällä työnnettiin tehtävään, vaika
samaan aikaan hoidin kahta muuta työtä. Asetel-
ma tehtävän hoitamiseksi ei ollut paras mahdolli-
nen, ei sitä yksinkertaisesti pystynyt hoitamaan niin
hyvin kuin olisi pitänyt tai halunnut. Toiminnanjohtajan
tehtäviin kuului ennen muuta palkintotavaroiden
hankkiminen. Korkalan Sirkka oli silloin bingo-
emäntien esimies ja hän joutuikin sitten tekemään
suurimman osan paperitöistä.

Rova-Bingon tuoton laskemiseen oli Seppo Nivan
mielestä selvät syyt.

- Binguun ja sen laitteisiin olisi pitänyt investoi-
da 1980-luvulla paljon enemmän. Se on tosiasia.
Vanhoihin vehkeisiin ei oltu vaihdettu kuin jotain
pelilautoja.

Vaikka kiinteä, käytännössä jokapäiväinen seuran
eteen työskentely on jäänytkin pidetyllä miehellä
jalkapallojaoston lakkauttamisen jälkeen vähem-
mälle ja rajoittunut lähinnä yksittäisten urheilijoi-
den tukemiseen, reipaslaisuus ei lähde kulumalla-
kaan. Nykyinen Reipas ja sen toiminta kiinnostaa
edelleen.

- Tämän hetken jaostot eli painonnosto ja nyrkkei-
ly pyöivät käsitykseni mukaan melko pienellä ra-

hamäärällä. Reippaan urheilijoiden edesottamuksia
tulee seurattua tiiviisti ja mieli tulee iloiseksi, kun
näkee, että menestystä on tullut punttimiehillä ja
boksaajilla. Sen verran on vanhemmuuttaan men-
nyt laiskemmaksi, että rahaa ei ole tullut touhuttua
seuralle. Pitäisi kai jonkun Pirkkiön Martin jälleen
soittaa, että tulisi aktivoituttua.

Seppo Niva

** 15.5.1946*

*Rovaniemen Reippaan jalkapallon
edusjoukkueen johtaja*

*Rovaniemen Reippaan toiminnanjohtaja
1985-1986*

*Rovaniemen Reippaan hopeinen ansio-
merkki*

Kappale 8

**Rovaniemen Reippaan
jäähkiekkojaoston toiminta
vuosina 1972-1978**

4 §

Jääkiekkotoiminta:

Keskusteltiin nuorten jääkiekkotoiminnan aloittamisesta. Johtokunta päätti yksimielisesti aloittaa ko. toiminnan. Käydyssä keskustelussa todettiin, että seuran piirissä toimii kesäaikaan satoihin nouseva nuorten joukko jalkapalloilussa eri joukkueissa. Syksyn tullen hyvin monen nuorten yhteys seuraan katkeaa. Lisäksi todettiin käydyssä keskustelussa Rovaniemen Kiekon Esko Palovaaran kanssa, että Kiekon omistuksessa olevat pelivarusteet voidaan siirtää Rovaniemen Reippaalle myöhemmin erikseen sovittavalla tavalla Rovaniemen Kiekon luopuessa tässä vaiheessa nuorten jääkiekkotoiminnasta lähinnä taloudellisten vaikeuksien vuoksi.

5 §

Päätettiin perustaa jääkiekkojaosto (vuosikokouksen päätös). Puheenjohtajaksi Esko Palovaara, jäseniksi Timo Tervo, Valto Lehmuskoski (johtokunnan edustaja) sekä juniorivalmentajat Ahti Yliriesto, Osmo Lehto ja Jouni Harjuniemi.

*Seura liittyy jäseneksi Suomen Jääkiekkoliittoon.
Rovaniemen Reippaan johtokunnan kokouspöytäkirja 11.9.1972*

Vastaperustettu Reippaan jääkiekkojaosto järjesti ensimmäisellä kaudellaan 1972-1973 valtakunnalliseen jääkiekkoviikkoon liittyen junioreiden leiri- ja otteluturnauksen 11.-18.3.1973. Kuvassa osanottajajoukkueet avausmarssilla nousemassa Vanhalta torilta Valtakatua pitkin kohti keskustaa ja Lapinaukean kenttää. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

Rovaniemen Reippaan lajiperheeseen syksyllä 1972 saatu jääkiekko ei ollut kuulunut aiemmin seuran urheilukirjoon. 1960-luvulla Reippaan kolmannen tulemisen raunioille perustettu Rovaniemen Työväen Palloilijat oli kuitenkin ottanut jääkiekon ohjelmaansa miltei toimintansa alkumetreillä ja vuosikymmenen kuluessa RTP:n ykkösmiehistö oli osallistunut muun muassa maakuntasarjaan sekä pelannut paikallispelejä Rovaniemen muiden jääkiekkoujoukkueiden kanssa. RTP:n lisäksi lajia oli harrastettu paikallisesti ennen Reippaan aikaa Rovaniemen Kiekossa, Rovaniemen Pallossa sekä Rovaniemen Palloseurassa.

Alustavia tunnusteluja lajin ottamisesta Reippaan siipien suojaan ryhdyttiin tekemään vuodenvaihteessa 1971-1972 lähinnä nuorten alle 16-vuotiaiden joukkueiden osalta. Periaatepäätös tutkia mahdollisuuksia nuorten jääkiekkotoimintaan ryhtymiseksi lyötiin pöytään jo saman vuoden alussa 27. tammikuuta 1972 Reippaan vuosikokouksessa. Tällöin tavoitteeksi asetettiin jääkiekon suuntaaminen talviharrastuksena Reippaan piirissä kesäisin jalkapalloileville poikaryhmille ja säilyttää lajin avulla heidän yhteys seuraan ympärivuotisesti.

Rovaniemen Reippaan ja Rovaniemen Kiekon väliset neuvottelut loppukesästä 1972 johtivatkin siihen, että erikoisseuran nuorisotoiminta siirtyi Reippaaseen ja jaosto perustettiin edellä kuvatun mukaisesti. Sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi nimettiin Esko Palovaara sekä muiksi jäseniksi Timo Tervo, Valto Lehmuskoski, Ahti Yliriesto, Osmo Lehto sekä Jouni Harjuniemi.

Reippaan C-juniorit TUK:n mestareiksi talvella 1973

Heti ensimmäisenä täytenä toimintavuotena eli kaudella 1972-1973 jaoston vetäjät ja pelaajat laitoivat tuulemaan. Merkittävämmäksi jaoston järjestämäksi yksittäiseksi tapahtumaksi kohosi valtakunnallisen jääkiekkoviikon yhteydessä Rovaniemellä 11.-18. maaliskuuta pidetty junioreiden leiri- ja oteluturnausta, joka alkoi juhllisella avausmarssilla läpi kaupungin keskustan päättyen pääpelipaikkana olleelle Lapinaukean kentälle. Tapahtumaan osallistui Reippaan lisäksi useita Lapin läänin jääkiekkoujoukkueita.

Reippaan junioripelaajat näyttivät taitojaan nappaamalla kauden aikana niin E-, D- kuin C-poikien

piirinmestaruudet. Menestystä tuli junioririntamalla myös TUK:n mestaruusturnauksissa. C-junioreiden joukkue kaappasi liiton mestaruuden itselleen Helsingissä ja D-poikienkin ryhmä latoi kiekkoja repuun pronssin arvoisesti Turussa järjestetyssä turnauksessa. Jaoston puheenjohtaja Esko Palovaara oli syystäkin tyytyväinen.

Kauden 1972-1973 päättyessä jääkiekko oli vakiinnuttanut asemansa Reippaan lajiperheessä. Junioreiden talvella tuomasta mukavasta menestyksestä rohkaistuneena ensimmäisessä Reipas-Uutisten numerossa keväällä esiteltiinkin lähitulevaisuuden suunnitelmia seuraavanlaisesti:

”Urheilu ja varsinkin jääkiekko elää uudestilitulemistaan täällä Lapissa. Liikunnan arvon tunnustaa jokainen – kulttuuriradikaaleja myöten. On todistettu, että urheilun, ulkoilun ja virkistyksen saamat varat on tuottava sijoitus. Ei suinkaan uhraus, kuten monet näihin päiviin ovat ajatelleet. Mitä terveempi kansa, sitä vähemmän sairaaloita.

Urheilu takaa myös onnellisempia vanhempia heidän tietäessään poikiensa ja tyttöjensä harrastuksista ja menoista lasten osallistuessa jossain muodossa urheilullisiin harrastuksiin. Tarkoitin tällä nimenomaan niitä vanhempia, jotka ovat edes vähänkään kiinnostuneita siitä, mitä heidän lapsensa touhuavat vapaa-aikoinaan.

Rovaniemen Reippaan myönteinen suhtautuminen junioritoimintaan on nostanut myös jääkiekossa päätään ja on nousemassa talvisista lajeista valta-asemaan Rovaniemellä. Siitä suuret kiitokset niille päättävälle henkilölle, jotka ovat antaneet jääkiekolle betoniset perustukset, josta voidaan ponnistaa ylöspäin.

Nykyaikainen urheilu kehittyi huimaavaa vauhtia eteenpäin ja täällä pohjoisessakin olisi pyrittävä pysymään ajan hermoilla. Senpä vuoksi ympärivuotinen harjoittelu nousee täälläkin esiin. Niinpä jääkiekossakin on lähdetty mukaan tähän systeemis suunnitteluun ja Reippaan jääkiekkojaostossa on tapahtunut organisaatiomuutoksia. Näistä näkyvimät ovat eri juniorikouluttajat. Päävalmentaja Ahti Yliriesto, joka vastaa kaikkien ryhmien pääharjoittelutavoista sekä maalivahtien koulutuksesta. A- ja B-juniorit Timo Tervo ja Vesa Valve, C-juniorit Timo Saario ja Markku Kärppä, D-juniorit Juhani Kestilä ja Markku Karjalainen, E-juniorit Matti Mäkinen ja Juhani Rapo.

Reippaan jääkiekkojoukosta ykkösjoukkue ryhmäpotretissa talvisella Lapinaukean kentällä alkuvuodesta 1975. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

Näiden lisäksi tulevat kaupunkiliigajoukkueiden valmentajat, jotka nimetään lähempänä syksyä ja siihen halukkaita pelaajien vanhempia pyydetään ottamaan yhteyttä päävalmentajaan.

Harjoittelukausi alkaa eri ryhmille kokoontumisleireillä, joissa punnitaan poikien kunto ja määrätty lääketeolliset arvot. Näistä leireistä eteenpäin alkaa harjoittelukausi, jolloin harjoitellaan 2-3 kertaa viikossa.

Syksyllä syys-lokakuun vaihteessa järjestetään pelaajien vanhemmille, pelaajille ja kaikille asiasta kiinnostuneille jääkiekkoilun ystäville tilaisuus, jonka aiheena on tuleva talvi tarvike-esittelyineen jääkiekkofilmin, kahvin ja keskustelujen muodossa. Tässä tilaisuudessa me jääkiekkojoukosta mukana olevat haluamme mahdollisimman paljon mielipiteitä ja kannanottoja kentältä, sillä osaltaan me varmaan olemme kasvattamassa ja ohjaamassa nuorisoa.”

Timo Saario, Reipas-Uutiset 1973

Kanada-sarjan perustaminen toi Reippaan lätkään runsaasti junioreita kaudella 1973-1974

Jääkiekkojoukosta toisena toimintavuotena eli vuoden 1973 syystalvella aloitettiin Timo Saarion Reipas-Uutisissa kirjoittaman artikkelin mukaisesti kaupunginosajoukkueista koostunut Kanada-sarja 11-13-vuotiaille pojille. Suuren suosion saavuttaneeseen liigaan ilmoittautui mukaan kaikkiaan 130 poikaa, joista koottiin yhteensä 10 joukkuetta. Vahvimaksi ryhmäksi osoittautui lopulta Pittsburgh ennen Montrealia ja New York Rangersia. Kanada-sarjan päättäjäisissä Kino-Tenossa 16. helmikuuta 1974 oli paikalla liki 200 henkeä.

Nuorisotoiminnan ohella jaosto oli perustanut myös miesten joukkueen. Edustusryhmä oli mukana kaudella 1973-1974 Suomen Jääkiekkoliiton perussarjassa samassa lohkossa Rovaniemen Kiekon ja Kemijärven Urheilijoiden kanssa. Sarjaa ei kuitenkaan

sääolosuhteiden takia kyetty pelaamaan loppuun.

Sen sijaan sääolosuhteet eivät haitanneet Reippaan jääkiekkojaoston Rovaniemellä 10.-13. tammikuuta 1974 organisoimaa Arctic Hockey-turnausta, joka oli suunnattu D- ja E-juniorijoukkueille. Mukana turnauksessa olivat Reippaan lisäksi Oulun Kärppien, Kemijärven Urheilijoiden, Kemin Lämäreiden, Sallan Karhujen sekä Etelä-Portimon Kiekko-72:n ryhmät. Reipas sijoittui molemmissa ikäluokissa Oulun Kärppien joukkueiden jälkeen hopealle. Lisäksi Reippaan niin B-, C-, D- kuin E-juniorit onnistuivat kauden aikana hankkimaan itselleen piirimestaruuden.

Vankka reipaslaislätkän juniorityö kantoi hedelmää myös TUK:n talvipäivillä Kotkassa 23.-24. helmikuuta 1974. Seuran D-juniorit sijoittuvat liiton mestaruuskilpailuissa toiseksi heti maineikkaan jääkiekkoseuran Turun Tovereiden jälkeen. Kultamitalisteille tosin tuli tappio lukemin 7-2. Ikäluokkaa vanhemmat pelaajat eli C-junnut laittoivat pelivälennettä liikkeelle vieläkin taidokkaammin ja uusivat edellisvuoden tempunsa. Tuloksena oli siis turnausvoitto.

Vuoden 1974 C-poikien TUK:n mestaruuskilpailuiden kultamitaliryhmään kuuluivat Pekka Pernu, Jarmo Huttunen, Keijo Kurunlahti, Pekka Seppänen, Kari Hartikainen, Matti Kivimäki, Kai Alatalo, Riku Lamppu, Raimo Ahonen, Jari Seessalmi, Reijo Ovaska, Mikko Jylhänlehto, Seppo Kerttula sekä Raimo Kaartinen. Menestyslaumaa valmensi suurella intohimolla rovaniemeläisessä voimailu-urheilussa myöhempinä vuosina vaikuttanut Pekka Kähkönen.

Edustusjoukkue säilytti paikkansa maakuntasarjassa kaudella 1974-1975

Reippaan edustusjoukkue saatiin kaudeksi 1974-1975 maakuntasarjaan, johon oli sijoitettuna lätkäjoukkueita Lapin ja Oulun läänin alueelta. Keski-ikänsä nuori reipaslaistryhmä viuhkoi 10 ottelusta kolme voittoa, mutta maalisuhte ei kuitenkaan ollut toivoton. Vaikka omiin meni pikkumusta 69 kertaa, Reippaan kenttätaurit latoivat peliväliseen kohtauksissa vastustajan molarin taakse silti 51 kertaa. Joukkue joutui joka tapauksessa uusimaan Kemin Lämäreiden kanssa lohkon jumbosijasta. Reipaslaiset laukoivat matsissa lätkän kemiläisverkkoihin kuusi kertaa ja se riitti säilyttämään sarjapaikan.

Timo Saarion ja pelaajanakin kentällä hääränneen Ahti Ylirieston valmentaman ykkösjoukkueen harjoitusrinkiin kuuluivat kauden aikana Pekka Pernu, Heikki Konttinen, Vesa Valve, Mikko Jauhiainen, Matti Jylhänlehto, Pekka Huotari, Jouni Haapaniemi, Jorma Tahvanainen, Kari Strand, Kari Herva, Tuomo Hanhivaara, Kari Alatalo, Heikki Häätylä, Jari Seessalmi, Jouko Alasuutari, Jyrki Turunen, Jouni Harjuniemi, Reima Petäjäjärvi, Erkki Jauhiainen sekä Pentti Keisu.

Jaosto panosti edelleen voimakkaasti juniorityöhön ja nuoria pelimiehenalkuja nähtiin Rovaniemen kentillä harjoittelemassa kymmeniittäin. Reipas osallistui kauden aikana niin nuorten kuin B-, C- kuin E-junioreidenkin SM-sarjaan. Nuorten Suomen sarjasta Reipas tosin luopui, mutta B-junioreiden SM-turnauksessa Vaasassa rovaniemeläisnuorukaiset saivat mitellä taitojaan lajin kotimaisia mahtiseuroja vastaan. Omassa lohkossa pelasivat heidän lisäksi Rauman Lukko, Kokkolan Hermes, Oulun Kärpät sekä Vaasan Sport. B-juniorit onnistuivat jopa voittamaan yhden neljästä ottelusta, mutta jäivät tästä huolimatta lohkoonsa viimeisiksi.

C-juniorit matkustivat saamaan pelillistä kiekkooppia Ouluun, jossa järjestettiin kauden aikana samanlainen SM-turnaus. Oman alkulohkon kaksi muuta joukkuetta Kärpät ja Sport olivat kumpikin parempia. Vaikka otteluissa tulikin omiin 18 maalia, pojat saivat taituroitua vastapäiseen reppuun yhteensä seitsemän osumaa.

E-pikkupojat kisasivat C-junniujen tavoin SM-turnauksessa Oulussa. Lohkossa kiitivät heidän lisäksi Kärpät, Sport sekä Hermes. Kolmessa ottelussa Reippaan ”vaahtosammuttimet” laukoivat vastustajien reppuun yhteensä kahdeksan osumaa. Rovaniemeläiset jäivät kuitenkin lohkon viimeisiksi.

Jääkiekkojaoston kauden omaksi ykköstapahtumaksi muodostui hotelli Polarin sponsoroima Polar Hockey-turnaus, joka vietiin läpi Lapin alueen kentällä 8.-9. helmikuuta 1975. Turnaukseen otti osaa Rovaniemen Reippaan C-junioreiden lisäksi Oulun Kärppien D-poikajoukkue sekä Tampereen Ilveksen C-junioriryhmä. Reipas pystyi kotijäällänsä kukistamaan Ilveksen ensimmäisessä kohtauksessa 5-4 sekä pelaamaan Kärppien kanssa toisessa ottelussaan tasan 7-7. Kotijoukkue sijoittui yhden voiton ja yhden tasapelin turvin Kärppien voittaman turnauksen hopealle.

Vuoden 1976 helmikuussa Reippaan C-pojat voittivat Polar Hockey-turnauksen

Polar Hockey-turnaus sai jatkoa jääkiekkojaoston toimesta myös seuraavana talvena ja se järjestettiin toistamiseen 7.-8. helmikuuta 1976. C-junio-reille suunnattuun tapahtumaan ottivat osaa tälläkin kertaa isäntäseuran kypäräpäiden lisäksi Tampereen Ilveksen ja Oulun Kärppien ryhmät omilla kaupunginosajoukkueillaan. Kenties Napapiirin arktinen ilma kangisti maineikkaiden lätkäseurojen tulevaisuuden lupaukset, sillä Reipas sivalsi kissalaumaa vastaan muhkeat 12-2-lukemat ja kärppäpedotkin olivat punavalkoisille kesyjä vastaan tulijoita Lapin-alueella maalein 27-3.

Reippaan jääkiekon junioriryölle ison sulan hattuun tuoneessa ryhmässä pelasivat maalivahteina Jukka Bergman ja Reijo Saunavaara sekä kenttäpelaajina Juha Kuvaja, Jari Ylönen, Ilkka Kuusela, Seppo Keisu, Jukka Mikkola, Juha Arkko, Harri Laitinen, Markku Kallio, turnauksen pistenikkarit Keijo Kurunlahti ja Tapani Päiveröinen, Jorma Hartikainen, Ilpo Fisk, Arvo Juotasniemi, Mika Oksman, Veijo Tikka sekä Jari Nykänen. Joukkuetta valmensi Kari Herva.

Kauden aikana Reippaan ykkösjoukkue otti puolestaan osaa kolmosdivariin, jonka ykköslohkossa sarjapisteistä taisteli kaikkiaan kuusi joukkuetta Lapin ja Oulun läänin alueelta. Edustusryhmän taitotaso oli määrätietoisen harjoittelun ja hyvän valmennustyön kautta selvästi noussut, sillä kaksinkertaisessa sarjassa tuli kolme voittoa ja kolme tasapeliä. Lopullisessa taulukossa Reipas komeili Pateniemen Urheilijoiden ja Karihaaran Tenhon vanavedessä kolmannella sijalla. Maaleja reipaslaiset mättivät otteluissa yhteensä 51 eikä maalisuuhdekaan ollut miinuksella kuin kahdeksan osuman verran.

Reippaan B-junnujen hokkarit liikkuiivat kauden aikana SM-sarjan alkulohkossa, jossa vastassa olivat Kärpät, ylitorniolainen Etelä-Portimon Kiekko-72 sekä Kemin Lämärit. Kaksinkertaisessa sarjassa tuli kolme voittoa ja tasuri, maalisuuhde oli plussalla 10 osuman verran. Näillä eväillä reipasnuorukaiset sijoittuvat oululaisten jälkeen toiseksi ja se tiesi osanotto-oikeutta ensimmäiseen väliturnaukseen, joka järjestettiin Oulussa.

Siellä Reippaan mailataitureiden vastus ei ollut omassa lohkossa helpoimmasta päästä. Rovaniemäläiset pääsivät testaamaan osaamistaan Tampereen Tapparän, Porin Ässien sekä Oulun Kärppien yhdistelmiä vastaan. Reippaan ryhmä sai vastustajien

Timo Saario (vas.) kuului jääkiekkojaoston keskeisiin puuhamiehiin. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

verkkoihin kolmessa ottelussa yhteensä yhdeksän maalia, jotka eivät riittäneet jatkopeleihin.

Vetäjäpula kävi suureksi kevään 1976 jälkeen

Kevään 1976 jälkeen Reippaan jääkiekon muuttaman vuoden jatkuneen aktiivisen junioritoiminnan eteen kasautui vapaaehtoisessa seuratyössä usein ilmenneitä ongelmia. Niistä suurin oli vetäjäpula, joka hankaloitti erityisesti kaupunkiliigan järjestämistä poikajoukkueille. Ikäkausipelaajille ei tahtonut löytyä valmentajia. Myös jaoston sisällä tapahtui muutoksia, kun Esko Palovaaran jälkeen puheenjohtajana toiminut Timo Tervo luopui tehtävästään ja hänen paikkansa otti seuraavana syksynä jo useamman vuoden valmennustehtävistä vastannut Timo Saario.

Kaudelle 1976-1977 Reippaan noin 15 pelaajaa käsittävä edustusmiehistö aloitti valmentautumisen Jori Harjuniemen ja Kari Hervan johdolla. III-divisioonan ykköslohkossa Karihaaran Tenhon, Kuusamon Pallo-Karhujen, Etelä-Portimon Kiekko-72:n ja Kemijärven Urheilijoiden muodostamassa kaksinkertaisessa sarjassa tuli neljäs tila kolmen voiton myötä.

Kaupunkiliiga saatiin ongelmista huolimatta vedettyä läpi vielä kaudella 1976-1977. Siihen osallistui

yhdeksän joukkueetta, joissa pelasi yhteensä 150 poikaa. Heidän valmentajinaan toimi edelleen ykkösjoukkueen pelaajia.

Kauden päätyttyä, vuoden 1977 aikana tehtiin jaoston sisällä päätös sen toiminnan lopettamisesta. Ensisijaisena syynä tähän oli resurssipula niin henkilöiden kuin rahankin suhteen. Myös harjoitusolosuhteisiin haluttiin jääkiekkoilijoiden parissa yleisellä tasolla parannuksia lähinnä kaupungilta, sillä Rovaniemeltä puuttui jäähalli. Sitä toivottiin 1970-luvun loppupuolella rakennettavaksi ensisijaisesti Lapinaukean kentän paikalle. Vaikeuksista huolimatta seuran ykkösjoukkue otti osaa vielä talvella 1977-1978 III-divisioonaan ja voittikin oman lohkonsa tasapisteillä Kuusamon Pallo-Karhujen kanssa.

Jääkiekon rovaniemeläinen taru ei kuitenkaan loppunut Reippaan lajijaoston lakkauttamiseen. Erikoisseuraksi toukokuussa 1979 synnytetyn Rovaniemen Kiekko-79:n perustamiskokouksen osanottajien enemmistö oli 1970-luvulla tiiviisti Reippaan jääkiekkotoiminnassa pelaajina tai valmentajina mukana olleita henkilöitä. Paikallisesti vuosia toivottu Rovaniemen Kiekko-79:n eteneminen alasarjoista kohti kansallista kärkitasoa huipentui lajin lappilaisen historian kannalta ennennäkemättömään nousuun Mestis-joukkueeksi kaudeksi 2009-2010.

Kappale 9

**Rovaniemen Reippaan
lentopallojaoston toiminta
vuosina 1973-1991**

” Lentopallojaoston toiminta alkoi jo kesällä pyöriä erittäin vilkkaasti. Miehillä pidettiin ensimmäiset harjoitukset elokuun 18. päivä. Tämän jälkeen harjoituksia on pidetty kahdesti viikossa. Mukana on ollut 15-20 pelaajaa. Mielihyvällä voi todeta, että Tikkakoskelta tulleet pelaajat ovat olleet meille erittäin suurena, jopa korvaamattomana tukena lähdeittäessä erittäin kovatasoiseen nelossarjaan.

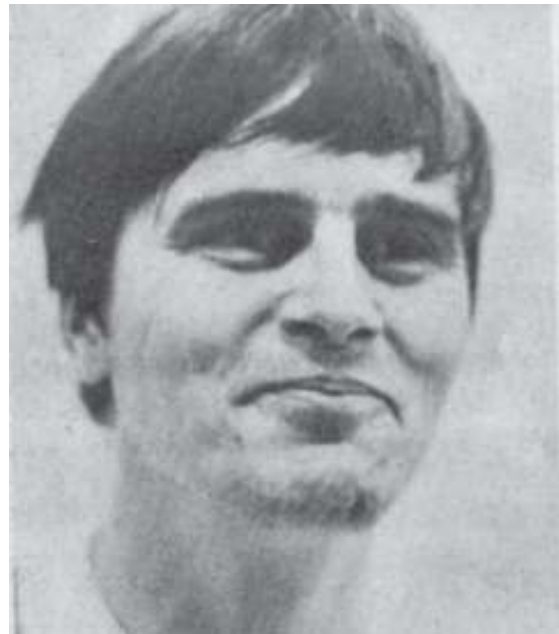
Myös naisten puolella on toiminta ollut vilkasta. Joskin siellä on vaivannut valmentajapula kuin myöskin salipula. Kaikesta huolimatta naiset ovat olleet innolla mukana. Joka kerta on harjoituksissa ollut 12-15 pelaajaa. Naisten joukkue pelaa kolmossarjassa.”

Rovaniemen Reippaan lentopallojaoston vuoden 1973 toimintakertomuksesta

Rovaniemen Reippaan lentopalloilu alkoi säännöllisten harjoitusten muodossa pyöriä toden teolla loppukesästä 1973. Jo tätä aiemmin kevään aikana pidettiin alustavia harjoituksia ja niitä jatkettiin kevään vaihtuessa kesäksi. Edellytykset lajin toiminnalle Reippaassa nuijittiin pöytään seuran vuosikokouksessa 30. tammikuuta 1973, jolloin perustettiin lentopallojaosto ja valittiin sille johtokunta. Ensimmäiseksi jaoston puheenjohtajaksi nimitettiin Allan Hirvioja.

Lentopallo otettiin monilajisessa ja urheilullisesti väkevässä nousussa olleessa yleisseurassa avosylin vastaan. Kuten jaoston vuoden 1973 toimintakertomuksen tekstilainauksesta voi havaita, alkukuukausina muodostettiin sekä miesten että naisten joukkueet. Niihin pelaajat löytyivät muista Rovaniemellä lentopalloa etenkin työpaikkaliikuntana harrastavista yhteisöistä. Toiveen Reippaan seurakokonaisuuden suojiin siirtymisestä esitti ensimmäisenä Postin joukkue, joka oli noussut kaudeksi 1974 V-sarjasta neloseen. He tarvitsivat sarjaportaan vaihdon myötä itselleen rekisteröidyn seuran. Miesten joukkueen alkutaipaleen runkoa olivat postilaisten lisäksi muodostamassa pelaajia Lapin lennoston perustamisen myötä Rovaniemelle muuttaneesta puolustusvoimien henkilökunnasta.

Heti ensimmäisellä eli keväällä 1974 päättyneellä sarjakaudella Jouni Savolaisen ohjaama Reippaan

Juhani Saxholm. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

miesten edustusjoukkue voitti nelossarjassa oman ykköslohkonsa. Yhdeksän joukkueen kaksikerroksinen sarja tuotti kärkijoukkueelle 28 pistettä eli kuudestatoista pelatusta ottelusta reipaslaiset hävisivät ainoastaan kaksi. Naisten III-divisioonan omassa Lapin lohossaan Simo Kakkosen valmentama Reippaan joukkue jätettiin sen sijaan nolville.

Edustusjoukkueiden sarjaporras pysyi samana pari seuraavaakin vuotta. Kaudella 1975 miesten rahkeet riittivät lohkonsa toiseksi ja naisten seitsemänneksi. Vuonna 1975 seuran vuosikokouksessa jaoston puheenjohtajaksi valittiin keskeisesti koko 1970-luvun reipaslaisessa lentopalloilussa toiminut Juhani Saxholm. Divisioonapelit eivät olleet ainoita Reippaan lentopalloilijoiden koitoksia toiminnan alkumetreillä, sillä seuran joukkueita nähtiin myös eri turnauksissa. Kotimaan lisäksi reipaslaiset ottivat mittaa paikallisista joukkueista muun muassa Pohjois-Ruotsissa järjestetyissä kohtaamisissa.

Miesten nousu kolmoseen keväällä 1976 – edustusjoukkue säilytti sarjaportaan kaksi kautta

Kauden 1976 päätteeksi miesten ykkösjoukkue saavutti valmentajansa Timo Sampan johdolla seuran lentopallohistorian kannalta merkittävimmän siihenastisen saavutuksensa. He nousivat kolmosdivariin miltei puhtaalla sarjapelillä.

Kaudella 1977 miesten edustusryhmä kuului III-divarin ykköslohkon keskikastiin välttämättä kirkkaasti putoamisen. Naisten joukkue otti vuoden tauon jälkeen osaa nelosarjaan pitäen reipaslaismiesten tapaan sarjapaikkansa. Vuoden 1977 Reippaan lentopalloilun kannalta ilahduttavin asia oli junioritoiminnan käynnistäminen. Jaoston puheenjohtajaksi valittu ja nuorisoryhmän harjoituksia vetänyt Jorma Jeskanen totesikin lentopalloilijoiden toimintakertomuksessa harjoituksissa käyneen parisenkymmentä poikaa, jotka ottivat osaa syksystä 1977 lähtien muun muassa Mini-piirisarjaan. Samaisessa kertomuksessa pitkän päivätyön Rovaniemen Reippaan lentopalloilun eteen tehnyt Jeskanen harmitteli, että toiminnan edelleen laajentumisen suurimpana esteenä oli valmentaja- ja harjoitussalipula.

Panostus juniorityöhön toi menestystä seuraavanakin vuonna 1978. Reippaan C-pojat ylsivät mukavasti hopealle kesällä Jyväskylässä järjestetyssä Finnvolley-turnauksessa. Turnaukseen otti osaa ikäluokan joukkueita ympäri maata peräti 14. Jaoston resurssien kohdentaminen nuoriin näkyi siinäkin, että seuran ikäkausijoukkueet voittivat Lapin piirin mestaruudet niin A-, B- kuin C-pojissa. Edustusjoukkue ei toisaalta kyennyt säilyttämään omaa

paikkaansa kolmosdivarissa, vaan tipahti kaudeksi 1979 sarjaporrasta alemmaksi neloseen.

Edustusryhmä takaisin kolmoseen kaudeksi 1980 – nuorille yhä vahvempaa menestystä

Miehet palasivat vuoden notkahduksen jälkeen takaisin omalle tasolle kaudeksi 1980. Alati voimistuva nuorisotoiminta oli kuitenkin se Reippaan lentopalloilun toimintasektori, mikä alkoi tuottaa yhä näkyvämpää tulosta ja menestystä. Vuoden 1979 aikana seuran riveissä oli jo 90 alle 19-vuotiasta pelaajaa. Materiaalin laajentuminen ja junioripelaajien taitojen kehittyminen näkyi huomionarvoisina saavutuksina. A-pojat nappasivat kauden aikana TUL:n ikäkausisarjan neljännen tilan ja D-pojat valloittivat jopa keskusjärjestön mestaruuden kukistamalla loppuottelussa SM-hopeajoukkueen. Lisäksi niin A-, B-, C- kuin D-pojatkin olivat omissa sarjoissaan Lapin piirin ykkösiä. Jaosto ilmoittikin toimintakertomuksessaan täysin perustellusti päätavoitteestaan, joka oli kohota alueen johtavaksi lentopalloseuraksi vuosien 1980-1981 aikana.

Kaudella 1980 tavoitetta kohden edettiin miesten osalta hitaasti, mutta varmasti kiiruhtaen. Kolmosdivisioonan ykköslohkossa parempia olivat Lapin Lukon, Taivalkosken Kuohun, Kuusamon Pallo-Karhujen ja Pellon Ponnen yhdistelmät. Edustusryhmä sijoittui sarjataulukossa näin viidenneksi.

Punavalkoiset ikäkausijoukkueet olivat SM- ja piirisarjoissa tuttu näky. Vuonna 1980 Reipas olikin ainoa lappilainen seuran, jolla joukkueet pelasivat SM-sarjojen E-poikia myöten kaikissa nuorten ikäluokissa. Muutamassa vuodessa Reippaan lentopallo oli muuntunut aktiivisten vetäjien käsissä puulaakipelailusta kilpa- ja tavoiteurheilupainotteiseksi toiminnaksi.

SM- ja piirisarjoihin osallistumisen ohella seuran lentopalloilun laajentumisen osoittimeksi muodostui vuosikymmenen taitteessa Reipas Volley-turnaus, joka järjestettiin muutamaan otteeseen Lapin urheiluopistolla. Vaikka tapahtuma ei kohonnutkaan laajuudeltaan esimerkiksi Kultavaskooli-turnauksen veroiseksi lentopallojoukkueiden kohtaamiseksi, otti siihen osaa useita joukkueita etupäässä Lapin alueelta.

Reippaan lentopallon IV-joukkue kaudella 1981 koostui erittäin pitkälle samoista pelaajista, jotka olivat valloittamassa C-poikien SM-hopeaa. Takana vasemmalta Markku Rajala, Petri Lehtonen, Janne Jokelainen, Marko Takkunen, Timo Jokelainen, Petri Kerkelä ja Petteri Sipola. Edessä vasemmalta Ville Jokelainen, Jari Rautajoki ja Hannu Luiro. Kurikan lopputurnauksen ryhmään kuuluneista kuvasta puuttuvat Kai Hiukka ja Pekka Tapio sekä valmentaja Ilpo Laamanen. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

Reippaan C-poijille historiallinen SM-hopea 1981

C-poikien SM-sarja eteni vuonna 1981 Rovaniemen Reippaan komennossa. Ensimmäisen jatkosarjan 1-lohkoksa tuli ykköstila kahdella voitettulla ottelulla Pudasjärven Urheilijoita ja Keminmaan Urheilijoita vastaan. Reippaan teinipojat jyräsivät pohjoissuomalaiset vastustajajoukkueensa puhtaasti eränumeroin 6-0.

Ja toisen jatkosarjan 1-lohkoksa tahti oli miltei yhtä murhaavaa. C-poijat napsivat pisteet niin Kuusamon Pallo-Karhuilta, Pudasjärven Urheilijoilta kuin Posion Pyrintöiltäkin. Erät menivät punavalkoiselle joukkueelle numeroin 6-3.

Eikä kolmannessakaan viikonlopputurneessa, kolmannen jatkosarjan 1-lohkoksa löytynyt reipaslaisia parempia pelaajia. Pulkkilan Ponsi, Oulaisten

Huima sekä Kuusamon Pallo-Karhut joutuivat taipumaan ylivoiman edessä. Eränumerot olivat tällä kertaa Reippaalle yhteensä 6-1.

Vuoden 1981 C-poikien lentopallon SM-loppusarja järjestettiin Kurikassa 18. ja 19. huhtikuuta. Ensimmäisenä päivänä samassa lohkoksa pelanneet Vammalan Kisa ja isäntäjoukkue Kurikan Ryhti eivät mahtaneet Rovaniemen Reippaalle mitään, vaan eränumerot kahdessa ottelussa olivat tylyt 6-0.

Toisena turnauspäivänä lohkovoittaja karsi pääsystä loppuotteluun rinnakkaisen lohkon kakkoseksi sijoittunutta ryhmää vastaan. Reipas sai välierässä vastustajakseen Jämsänkosken Ilveksen. Keski-suomalaispojat lannistuivat rovaniemeläisryhmälle puhtaasti 2-0 (18-16, 15-5). Lapin Kansassa 22. huhtikuuta 1981 ilmestyneessä jutussa mainitaan, että Ilveksen valmentaja oli kertonut pelin jälkeen hypnotisoineensa pelaajansa voittamaan ensimmäisen erän. Kun tämäkään kikka ei ollut onnistunut

Reippaan viedessä erän nueroon 18-16, oli hypnoosin voima loppunut.

Hypnoosia tai ei, sähköisessä loppuottelussa verkon toiselle puolelle asettui Pulkkilan Ponsi, jonka rovaniemeläiset olivat pystyneet päihittämään kolmannessa jatkosarjassa. Nyt sama tempu ei aivan onnistunut. Samaisessa Lapin Kansan jutussa kerrotaan loppuottelusta seuraavaa:

”Ponsi voitti kaksi ensimmäistä erää. Kolmannessa erässä Reippaan iskupeli alkoi kulkea. Markku Rajalan viivaa pitkin suunnatut tarkat iskut sekä Pekka Tapion taitavat torjunnan ohitukset tehosivat tuoden erän Reippaalle 15-11. Neljäs erä alkoi tasaisissa merkeissä. Reipas oli 8-6 johdossa, kun sivuikkunasta alkoi aurinko paistaa saliin sotkien Reippaan pelin. Häikäistymisestä johtuneet virheet koituivat Reippaan turmioksi. Ratkaiseva erä meni Ponnelle 15-12.”

Vaikka poikien SM-kultatavoite jäikin harmittavasti piirun verran vajaaksi eränumeroin 1-3 (13-15, 11-15, 15-11, 12-15), oli Rovaniemen Reippaan lentopalloilijoiden hopea joka tapauksessa historiallinen saavutus. Rovaniemeläisjoukkue ei ollut koskaan aikaisemmin voittanut C-poikatasolla SM-italia. Menestysjoukkueen muodostivat Markku Takkunen, Timo Jokelainen, Hannu Luiro, Petteri Sipola, Markku Rajala, Jari Rautajoki, Pekka Tapio, Kai Hiukka sekä Ville Jokelainen. Ryhmän valmentajana toimi Ilpo Laamanen.

Miesten edustusjoukkue nousi kakkoseen kaudeksi 1982

Jos Reippaan C-poikien otteet olivatkin talvella 1981 varsin rivakoita, näyttämisen haluisia olivat myös miesten edustusjoukkueen pelaajat. He keräsivät kolmossarjan I-lohkossa yhteensä 34 pistettä häviten vain yhden kahdeksastoista ottelustaan. Lapin Kansan juttu kertoo kakkosdivisioonan nousun varmistaneesta kamppailusta Pellon Pontta vastaan näin:

”Rovaniemen Reipas pelasi viimeisen III-sarjan lentopallo-ottelunsa Korkalovaarassa sunnuntaina [8.3.]. Vierailija Pellon Ponsi sai tunnustaa Reippaan 46 minuutissa selvästi paremmakseen erälukemin 3-0 (15-10, 15-4, 15-10).

Rovaniemen Reippaan valmentaja Kari Tapio pelaajineen huokaisi helpotuksesta, olihan sarjapelit Reippaan osalta saatu 3-sarjassa menestykselliseen

päätökseen nousun myötä. Seuraava Reippaan tähän on Suomen cupissa.

Ottelu alkoi tasaisissa merkeissä 7-7. 9-7 tilanteessa pellolaiset ottivat aikalisän ja peli tasoittui 11-10. Lopussa Reippaan iskijät Jari ja Juha Hynynen sekä Hannu Narkilahti liikkuvat verkolla eri korkeuksissa pellolaisten ”kootun” joukkueen kanssa.

Toinen erä oli Reippaalta pellolaisten kurittamista. Selvä 8-0 ja 14-4 johto sekä voimakkaat iskulyönnit taltuttivat vieraiden yrityshalut ylivoimaista vastustajaa vastaan.

Kolmannessa erässä 7-6 tilanteessa Rovaniemen Reipas otti aikalisän, jonka jälkeen joukkue eteni Esko Uusitalon vaikeilla syötöillä 9-6 tilanteeseen. Tilanne 9-7 tuli Jari Hynysen iskulyönnin mentyä leveäksi. 11-8 kirjattiin Jarin lattiasyötöstä. Esko Uusitalo ja Hannu Narkilahti häärsivät verkolla voimakkaasti Hynysen syötöistä ja Tapion passeista. Jari Hynynen jatkoi syöttöjä aina 13-8 tilanteeseen. 13-10 ottelu muuttui molemmin puolin ”koh-teliaaksi” peliksi. Pikkupallottelu päättyi kuitenkin kotijoukkueen Uusitalon torjuntaan ja erälukemiin 15-10.”

Lapin Kansa 9.3.1981

Vaikka myöhemmin samalla kaudella Reippaan tie tyssäsikin Suomen cupin ensimmäisellä kierroksella Ranuan Peuraa vastaan kärsittyyn 3-2 tappioon, oli nousu kakkoseen tosiasia. Divisioonavaihtoa oli toteuttamassa joukkue, joka koostui Jari Hynysestä, Oiva Tapiosta, Matti Kilpeläisestä, Esko Uusitalosta, Juha Hynysestä, Hannu Narkilahdesta, Arto Pekkälästä, Pekka Maikkusesta sekä Markku Inkeröisestä. Valmentajana miesten edustusjoukkueessa kaudella 1981 häiri Kari Tapio.

Reippaan kannalta loistavaa kautta oli täydentämässä naisten ykkösjoukkueen nousu III-sarjasta kakkoseen. Naisjoukkue sijoittui kolmosen Lapin lohkon sarjataulukossa toiselle tilalle 36 pisteellä. Daamit kirjasivat tililleen kahdestakymmenestä ottelusta kahdeksantoista voittoa. Samalla kaudella seuran A-pojat etenivät aina SM-sarjan ensimmäiseen jatkosarjaan häviten kuitenkin turnauksessa lohkonsa molemmat ottelut. B-pojat puolestaan selvittivät ensimmäisen jatkosarjan lohkonsa puhtaalla pelillä. Kolmen ottelun toisessa jatkosarjassa tie kuitenkin nousi pystyyn, sillä reipaslaiset saivat saalistettua tililleen ainoastaan yhden otteluvoiton. Lisäksi Reippaalta oli joukkue myös E-poikien ensimmäisessä jatkosarjassa. Pienimmät reipaslaisvol-

Reippaan edustusjoukkueen sarjanousua kaudeksi 1982 toteuttamassa olleita miehiä. Takavasemmalta Markku Inkeröinen, Juha Hynynen, Jari Hynynen, Arto Pekkala sekä Pekka Maikkunen. Edessä vasemmalta valmentaja Kari Tapio, Hannu Narkilahti, Oiva Tapio sekä Pekka Kilpeläinen. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

leistit merkkasivat turnauksen ottelupöytäkirjoihin kaksi voittoa.

Kaudella 1982 sekä miesten että naisten edustusjoukkue kakkosessa

Lentopallojoukkueiden nousukauteen 1982 valmistaututtiin Reippaassa hankkimalla miesten edustusjoukkueelle ulkomaalaisvahvistus. Sellainen löytyi Puolasta ja hän oli nimeltään Viktor Ziolkowski. Myöhemmin Suomen mestaruussarjassakin hyviä meriittejä niittänyt pelimies oli seuralle merkittävä menestys.

Asialla oli kääntöpuolensa, sillä samalla eteen tulivat Reippaan taloudellisten resurssien rajallisuus, vaikka realistiset edellytykset noususta jälleen sarjaporrasta ylemmäs olivatkin olemassa. Miesten edustusjoukkue sijoittui kakkosen pohjoislohkon sarjataulukossa toiseksi 44 pisteellä. Lukema oli sama kuin ykkösdivisioonapaikan lopulta lunastaneella Ähtärin Mesikämmenillä. 24 ottelusta Reipas otti nimiinsä 22. Kauden erityislaatuista tilannetta kuvaa hyvin Lapin Kansassa julkaistun jutun lyhenelmä:

Yli 700-päisen yleisön riemuksi voitti kotijoukkue Rovaniemen Reipas sunnuntaina kakkossarjan pohjoislohkon kärkiottelussa sarjajohtajan Ähtärin Mesikämmenit. Ottelusta muodostui hermoja repivä viiden erän jännäri, jonka Reipas hoiteli lopulta kotiin numeroin 3-2 (10-15, 15-13, 15-9, 7-15, 15-13). Näin Reipas otti aimo askeleen kohti ykkössarjaa. Namuvoittoa himmentää kuitenkin se, että Reipas on irtisanonut Viktor Ziolkowskin sopimuksen.

- Olihan peli. Pelaajamme nousivat viimeisessä erässä mainiosti 4-10 tappioasemasta otteluvoittoon. Pelaajamme vapautuivat eräästä Ähtärin virheestä hirmuhyritykseen, joka toi makean voiton. Alussa Ähtärin lyhyet syötöt purivat ja meikälaiset hermoilivat suotta, siinä syyt ottelun alun sähellyksiin, tuumi Reippaan valmentaja Kari Tapio, joka uskoo Ähtärin selvittävän loput ottelunsa voitokkaasti.

Reippaalla on jäljellä vielä neljä ottelua, jotka kaikki voittamalla se nousee ykkössarjaan. Reippaalla kun on nyt kahden pisteen kaula Ähtäriin.

Tapaus Ziolkowski

Reippaan johto on tehnyt päätöksen, että se irtisanoo puolalaisen Viktor Ziolkowskin kaksivuotisen sopimuksen. Mies pelaa Reippaan paidassa vielä

tämän kauden.

- Reipas satsaa jalkapalloon ja Ziolkowski on meil-le liian kallis mies. Miehen palkkaan menee pian koko lentopallojaoston budjetti, selvittää hieman katkera Tapio.

Itse ottelu oli huippujännittävä. Kaksi ensimmäistä erää oli molemminpuolista hermoilua ja kentällä nähtiin ennätysmäärä sähläilyjä. Reippaan otteita haittasi myös Ziolkowskin pikkusormen vahva side. Mies ei pystynyt täysipainoiseen lyöntipeliin.

Lapin Kansa 9.3.1982

Lopullinen niitti Rovaniemen Reippaan lentopalloilijoiden nousuhaaveille koitti 18. huhtikuuta pelatussa toisessa ykkösen karsintaottelussa Ähtäriä vastaan. Sen mesikämmenlauma otti tassuihinsa raatelevasti 3-0 (14-16, 11-15, 4-15). Kauden jälkeen miesten edustusjoukkueen runko siirtyi Reippaasta toiseen rovaniemeläisseuraan.

Miesten edustusjoukkueella tarjoutui kauden aikana tilaisuus osallistua hieman toisenlaiseen mediati-laisuuteen. Suomen pitkäaikainen presidentti Urho Kekkosen oli edellisen vuoden lokakuussa eronnut terveydellisistä syistä valtiopäämiehen tehtäväs-tään. Tuolloin pääministerinä ollut Mauno Koivisto oli siirtynyt Kekkosen tilalle tointa hoitavaksi presi-dentiksi. 17.-18. tammikuuta 1982 suoritetussa presi-dentin valitsijamiesvaalissa suurta kansansuosiota nauttinut Mauno Koivisto oli kerännyt 43 prosentin äänisaaliin ja tullut valituksi tasavallan presidentik-si.

Vaalin ja 27. tammikuuta 1982 pidetyn virkaa-nastujaisseremonian välillä Koivisto oli käymässä Rovaniemellä. Suurena lentopallon ystävänä ja har-rastelijapelaajana tunnettu Koivisto halusi lyhyel-lä latautumistauollaan nauttia liikuntaelämyksistä paitsi hiihdellen, myös rakkaan harrastuksensa pa-rissa. Niinpä Lapin urheiluopistolla järjestettiin 21. tammikuuta 1982 näytösottelu, jossa ”Manu” pelasi Reippaan lentopallon edustusjoukkueen kanssa.

Kahtia jaetun reipaslaisryhmän toisella puoliskolla taitojaan esittäneen tulevan presidentin tiimi voitti ”jäsentenvälisen” ottelun 2-0. Koivistoille lahjoit-tettiin samassa yhteydessä Reippaan tunnuksilla varustettu pipo ja pusero. Suomen Kuvalehden nu-meron 5/1982 kannessa komeilleessa, jo virkaan astuneen presidentin ja rouva Tellervo Koiviston Rovaniemellä suorittaman hiihtolenkin yhteydessä

otetussa kuvassa maan äidillä olikin päänsä suojana tuttu Rovaniemen Reippaan pipo.

Miesten edustusjoukkueen ohella Reippaan nai-setkin kiersivät kauden aikana kakkossarjaa, tässä tapauksessa sen ykköslohkoa. Naispelaajien edus-tusjoukkue sijoittui kauden päätteeksi lohkossaan kahdeksanneksi. He ottivat plakkariinsa 20 ottelusta 14 pistettä, mikä oikeutti säilyttämään pelipaikan kakkosdivisioonassa. Näin kerrotaan Lapin Kansan urheilusivuilla kohtaamisesta Limingan Niittomies-ten pelaajattaria vastaan:

Reipas uusi sarjapaikkansa

Naisten 2-sarjan lentopallo-ottelussa Kairatien ammattikoululla Rovaniemen Reipas varmisti vuo-den 1983 2-sarjapaikkansa voittamalla viisieräisen, mutta epätasaisen ottelun lukemin 3-2 (15-8, 9-15, 13-15, 15-10, 15-1) Limingan Niittomiehistä. Reip-paan paremmuus näkyi parhaiten liikkuvampana puolustuksena ja terävimpinä hyökkäyksien päättä-misinä.

Ensimmäisen erän lopussa Reippaan Tuula Ket-tunen ratkaisi voimakkailla syötöillä erävoiton ko-tijoukkueelleen.

Toinen ja kolmas erä oli pelkkää puolustuspeliä, joissa kompastuskivenä oli vastaanottojen heikkous. Kolmannen erän 8-8 tilanteessa Reippaan Anitta Silvennoinen teki peräperää viisi pistettä, mutta pist-tejohto 13-11 ei riittänyt, vaan Limingan Niittomies-ten Rea Turvanen ratkaisi erän niittomiehille.

Viimeisen erän 15-1 lukemat kuvaavat liminkalais-ten täydellistä epäonnistumista aloitusten vastaan-otoissa, jolloin reipaslaisten oli helppo toimittaa pallo vieraiden seisovaan kenttään.

Ottelun parhaat olivat Reippaasta Anitta Silvennoi-nen ja Mirja Ronkainen. Liminkalaisten yritteliäim-mät olivat Rea Turvanen ja Helena Oksama.

Lapin Kansa 1.3.1982

Reippaan lentopallon nuorikaarti oli sekin kaudel-la 1982 terhakkaalla päällä. A-poikien SM-sarjassa lupaukset voittivat ensimmäisen jatkosarjan oman lohkonsa puhtaalla pelillä. Oulunsalon Vasaman, Pellon Ponnen ja Tornion Pyryn kanssa käydyissä otteluissa ei tullut yhtään hävittyä erää. Toisen jat-kosarjan Reippaan lohkossa vastapelureina olivat Oulun Kiskon, Lapin Veikkojen sekä Rautavaaran Raikun joukkueet. Voittoa ei tullut, sillä reipaslaiset pystyivät anastamaan vastustajiltaan kolmessa otte-

Viktor Ziolkowski (vas.) oli Reippaan miesten lentopallon edustusjoukkueen puolalaisvahvistus kauden 1982. Taitavan pelimiehen kanssa juuri päättynyttä ottelutilannetta analysoi Jari Hynynen.

lussa kaksi erää.

Reippaan B-pojat rynnivät SM-sarjassaan aina kolmanteen jatkoturnaukseen saakka. Ensimmäisessä jatkosarjassa he sijoittuivat omassa lohkossaan toiseksi. Kuusamon Pallo-Karhut omasivat paremman pelisilmän, mutta Puolangan Ryhti osoittautui köy-

käisemmäksi vastustajaksi. Toisessa jatkosarjassa Reipas päihitti omassa lohkossaan olleet Muhoksen Voiton ja Rautalan Urheilijoiden joukkueet. Myöskään edellisessä turnauksessa paremmin pelannut kuusamolaisjoukkue ei mahtanut Reippaan sikerimälle tällä kertaa mitään ja kolmesta ottelusta saldona oli vain yksi hävitty erä.

Toiveet SM-lopputurnaukseen pääsystä tyssäsivät kuitenkin kolmanteen jatkokokoonnutumiseen. Reippaan B-pojat kokivat tappion omassa lohkossaan niin Alahärmän Kisalle kuin Muhoksen Voitolle. Siilinjärven Lentopallo ei sen sijaan löytänyt reipaslaisia vastaan riittäviä taitoja. Karsintaturnauksen tasaisista otteluista kertoi kuitenkin eräsaldo, joka oli tappiollinen ainoastaan luvuin 4-5.

Rovaniemen Reippaan 15-16-vuotiaiden poikien kauden kovin meriitti tuli peruskoulujen välisestä SM-lentopalloturnauksesta. Nivavaaran yläasteen ryhmä rutisti aina hopeamitaleille saakka. Opinahton joukkue koostui pelkästään Reippaan pelaajista.

Reippaan D-pojat sijoituivat puolestaan SM-sarjassa alueturnauksen pohjoisen II-lohkossa kolmanneksi. Loppusarjan sijoitukseksi tuli viides tila, kun varhaisteinipojat olivat sekä Pudasjärven Urheilijoiden että Puolangan Ryhdin pelaajia parempia. Seuran lentopallon erittäin aktiivista nuorisotyötä ilmensi vielä sekin, että Reippaan E-pojat pääsivät SM-sarjan ensimmäiseen jatkosarjaan kukistaen turnauksessa omassa lohkossaan Kempeleen Pallon 77:n

1980-luvun jatkuessa Reippaan lentopallotoiminta tasaantui

1980-luvun edetessä Rovaniemen Reippaan lentopallon lajimenestys tasaantui. Miesten edustusjoukkue alkoi tahkota kolmosdivisioonaa sijoittuen omassa lohkossaan poikkeuksetta puoliväliin välttäen putoamisuhan, mutta kykenemättä toisaalta omaamaan realistisia nousumahdollisuuksia kakkoseen.

1980-luvun puolenvälin jälkeen miesten pelit alkoivat kulkea kolmosessa kuitenkin hieman paremmin. Vuonna 1986 reipaslaisest iskivät omassa I-lohkossaan kolmansiksi häviten 20 ottelusta vain viisi. Lohkon voittanut Oulun Kiekon joukkue jäi ainoastaan neljän pisteen päähän. Seuraavalla eli kaudella 1987 III-sarjan ykköslohkossa saavutuksena oli toinen tila 24 pisteellä. Sarjanousu ei kuitenkaan ollut kauden epätasaisuuden takia realistista, sillä lohkovoittaja Saarenkylän Nuoriseseuran Urheilijat keräsi verkkoonsa 16 pistettä reipaslaisia enemmän.

Samansuuntaisella tasolla liikuttiin vielä kaudel-

Reippaan naislentopalloilijoiden kakkosjoukkue kaudella 1981. Takana vasemmalta Marja Vuoskulompolo, Mirja Vuoskulompolo, Kaisa Hynynen, Anne Valkonen, Anneli Juujärvi, Paula Rustula ja Taina Kotavuopio. Eturivissä vasemmalta Minna Kallas, Minna Soudunsaari, Kirsti Udd sekä Irma Pieskä. Kuva: Reipas-Uutiset 4/1980.

Jorma Jeskasen (takarivi oik.) panos Reippaan lentopalloon oli 1970- ja 1980-luvuilla merkittävä. Hän ahkeroi sekä jaoston puheenjohtajana, seuran eri joukkueiden valmentajana että itse pelaajanaakin. Kuvassa D-poikien TUL:n mestariksi syksyllä 1979 taituroinut Jeskasen valmentama reipaslaiskuusikko. Takana vasemmalta Jari Rautajoki, Petteri Sipola, Markku Raja ja Jeskanen. Eturivissä vasemmalta Hannu Luiro, Timo Jokelainen sekä Jari Kärkäs.

la 1988. Rovaniemen Reippaan miehet sijoituivat omassa III-divisioonan lohkossa kolmanneksi 20 pisteellä. Voittoa 18 kierroksen sarjassa tuli kymmenen. Viimeisen kerran Reippaan värejä nähtiin kolmosessa kaudella 1989. Ennen Rovaniemen Reippaan lentopallotoiminnan loppumista kausilla 1990 ja 1991 seuran miehistö otti osaa vielä viitosarjaan.

Seuran naisten ryhmän 1980-luvun loppupuolen vuodet kuuluivat puolestaan nelosarjassa ja Reippaan lentopallon ikäkausijoukkueet olivat mukana toiminnassa aina kauteen 1986 saakka. Junioreiden parhaimmaksi pelaajaksi kehittyi 1980-luvun puoleenväliin mennessä jaoston puheenjohtajanakin toimeen Pentti Jokelaisen poika Janne. Hän kuului TUL:n liittojoukkueeseen, joka kävi muun muassa kesällä 1985 turnausmatkalla Tshekkoslovakiassa.

Rovaniemen Reippaan lentopalloilun tarina on ollut merkittävä osa lajin rovaniemeläistä historiaa. Lentopalloilun paikkakunnalla 1970-luvulta alkanut

nousu huipentui Reippaan osalta edustusjoukkueen kakkossarjapaikkaan kaudella 1982. Vaikka tämän jälkeen seuran lentopalloilua nähtiinkin ainoastaan alemmissa sarjoissa, monet Reippaan joukkueisiin kuuluneista pelaajista sekä lentopallojaostossa mukana olleista muista toimijoista ovat sittemmin osallistuneet tiiviisti lajin kehittymiseen Rovaniemellä kohti terävintä kansallista tasoa. Eräitä keskeisimpiä Reippaankin riveissä esiintyneitä rovaniemeläisiä lentopallopersoonia ovat olleet valmentaja Mikko Rahkola sekä Perungan Pojissa 2000-luvulla aktiivisina taustavaikuttajina työskennelleet Oiva ja Kari Tapio.

Huolimatta siitä, että lentopalloa ei kilpaurheilumielessä enää Rovaniemen Reippaan lajitarjonnan ta löydykään, seuran jäsenet eivät silti ole täysin unohtaneet sen liikunnallista olemusta. 2000-luvun Reippaan kuntojaoston seniorit kerääntyvät säännöllisesti kerran viikossa lentopalloverkon äärelle. Eivätkä pelkästään kerääny, sillä pallonkin on nähty kokoontumisissa liikkuvan.

Kappale 10

**Rovaniemen Reippaan
nyrkkeilyjaoston toiminta
vuodesta 1978**

Rovaniemen Reippaan monipuoliseen ja voimakkaaseen urheilutoimintaan tuli syksyllä 1978 uutena lajina nyrkkeily. Aluksi jaosto toimi osana voimailujaostoa, kunnes seuran vuosikokouksessa 28.11.1978 nimettiin nyrkkeilyjaoston toimihenkilöt. Varsinainen jaoston toiminta alkoi 1.9.1978 valmentajien Osmo Pähdin ja Kari Heikkisen ohjatessa poikia harjoituksissa. Harjoituksia on viidesti viikossa, kolme Urheiluopistolla ja kaksi kertaa Valistustalon alakerrassa.

Kuten kaikesta huomaa, on seurassa otettu nyrkkeilijät vastaan erittäin lämpimästi, mikä on näkynyt uusina harjoitusvälineinä ja muuna tukena. Innostus ja halukkuus nyrkkeilyn eteenpäin viemiseksi seuran nimen alla on voimakasta. Eritoten on kiitollisuudella merkille pantava se todellisuus, kuinka innokkaasti ovat valmentajat Osmo Pähti ja Kari Heikkinen luottaneet nyrkkeilijöitä huomionarvoisiin saavutuksiin jo syksyn 1978 aikana.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyjaoston toimintakertomus vuodelta 1978

Näin kuvataan Reippaan neljännen tulemisen nyrkkeilyn ottamat ensiaskeleet jaoston toimintakertomuksessa vuodelta 1978. Syyskuussa 1978 aloitettu ja edelleen voimakkaana jatkuva toiminta on tuonut seuralle runsaan kolmen vuosikymmenen aikana kasan Suomen mestaruuksia, läjäpäin aikuisten ja eri ikäluokkien SM-mitaleita, kirkkaimpana yksittäisenä saavutuksena Euroopan mestaruuskilpailuiden pronssia, arvokilpailuedustuksia ja Reippaan iskijöiden vahvaa menoa myös muissa kansainvälisissä ja kansallisissa turnauksissa.

Vaikka nyrkkeily tulikin syksyllä 1978 neljättä tulemistaan jo yli vuosikymmenen tehneeseen monilajiseen seuraan uutena urheilumuotona, Reippaan historian aikana hanskaveijareita oli toki nähty jo aiemmin. Muutaman kuukauden aikana, vuoden 1930 alusta aina saman vuoden kesäkuussa tapahtuneeseen Reippaan toiminnan ulkoapäin tulleeseen patoamiseen, laji oli ennättänyt saada seurassa yli tusinan innokkaita harrastajia. Reippaan toisen tulemisen nyrkkeilystä on kerrottu tässä historiikissa yleisseuran vuosia 1919-1930 käsittelevässä osiossa.

Seuran kolmannen tulemisen aikana nyrkkeilyä ei sen sijaan Reippaan lajikirjossa nähty. Rovaniemelä lajia toteuttivat 1920-luvulta 1970-luvulle toiset

seurat, TUL:n puolelta Rovaniemen Lappi ja Rovaniemen Isku sekä SVUL:n puolelta Rovaniemen Urheilijat, Rovaniemen VPK:n Voimailijat ja sittemmin näiden fuusioseura Lapin Lukko. Tästä syystä onkin aluksi tarkoituksenmukaista valottaa hieman amatöörinyrkkeilyn historiaa Rovaniemellä ja yleisemmin koko Lapin läänissä.

Rovaniemeläinen nyrkkeily alkoi 1920- ja 1930-luvun taitteessa

Voimailun harrastaminen tuli tutuksi rovaniemeläisille urheiluseuroille lähinnä painin muodossa 1910- ja 1920-lukujen aikana. Vuonna 1905 perustetun Rovaniemen Jyryn ja hieman myöhemmin päivänvalon nähneen Ylikylän Myrskyn hallussa oli jo aivan 1910-luvun alussa painimatot, joilla niskanvääntäjät saivat hioa taitojaan. Jyryn ja Myrskyn yhdistyttyä vuonna 1921 Rovaniemen Urheilijoiksi painiharrastus sai kirkonkylässä ja sen lähiympäristössä yhä vankempaa jalansijaa. Reipaslaisen voimailun pioneereille juntaheittojen ja niskalenkien salat alkoivat puolestaan paljastua 1920-luvun aikana. Reipas järjesti vuosikymmenen kuluessa myös painikilpailuita, kuten aikaisemmin tässä historiikissa onkin tullut esille.

Rovaniemen Vapaapalokunnan 70-vuotishistorii-

Osmo Pähti (oik.) ja Kari Heikkinen (toinen oik.) vetämässä Reippaan uunituoreen lajin harjoituksia Lapin urheiluopiston palloilukentällä lokakuussa 1978.

kissa annetaan ymmärtää, että nyrkkeilyä olisi ryhdytty harrastamaan painin ohella Rovaniemen Urheilijoiden suojissa VPK:n talolla aivan 1920-luvun lopulla, siis muutamia kuukausia ennen kuin reipaslaiset saivat lajiin ensikosketuksen. Vapaapalokunnan yhdistetty paini- ja nyrkkeilyosasto laitettiin joka tapauksessa kasaan lokakuussa 1930 ja se siirtyi sellaisenaan 26. marraskuuta 1931 perustettuun Rovaniemen VPK:n Voimailijoihin. VPK:n Voimailijoiden nyrkkeilijäkaartissa on mainittu 1930-luvulla olleen muun muassa Ilmari Tauriainen, joka aikaisempina vuosina oli kunnostautunut Reippaan painijana.

Ensimmäiset nyrkkeilyn (SVUL:n) Lapin piirinmestaruuskilpailut järjestettiin vuonna 1938. Tällöin rovaniemeläisistä iskijöistä piirinmestaruuskultaan asti taisteli Matti Hämäläinen. Talvi- sekä etenkin Jatkosodan ja sitä seuranneen Lapin sodan tiimellyksessä urheilupuuhat jäivät kauppalassa ylipäätään taka-alalle. Niin kävi myös nyrkkeilyn osalta. Mutta jälleenrakennuksen aloittaminen elvytti lajin Rovaniemellä uuteen kukoistukseen ja vuosina 1945-1946 nyrkkeilyä ryhdyttiin harjoittamaan kahdessakin seurassa, VPK:n Voimailijoiden ohella Rovaniemen Lapissa.

Rovaniemen Lapissa alkuinnostuksen vallassa taikoivat sellaiset miehet kuin Heikki Korhonen, Aaro Lindholm ja Jorma Pistokoski valmentajanaan Vilho Lahdenperä. Kolmikosta kukaan ei kuitenkaan kilpaillut säännöllisesti, vaan he pitivät harjoituksia ja antoivat jopa nyrkkeilynäytöksenkin ”Moskovaksi” ristityssä parakissa kauppalan keskustassa. Joka tapauksessa heidän touhuistaan saatiin kipinää sen verran, että Lappi-seuran paidassa otettiin osaa virallisisiin, Iissä järjestetyihin kilpailuihin ensimmäisen kerran lokakuussa 1946. Yksi kisailijoista oli Osvald Heikkilä, joka oli perustamassa myöhemmin Rovaniemen Iskua.

VPK:n Voimailijoiden nyrkkeily sai niin ikään 1940-luvun loppupuolella tuulta purjeisiinsa. Kautta aikojen ensimmäiseksi rovaniemeläiseksi SM-mitalistiksi takoi Helsingissä vuonna 1952 81-kiloisten Mauri Viisainen. Viisainen pokkasi hopeaa helsinkiläiselle Harry Siljanderille niukasti kärsityn loppuotteluhäviön seurauksena. Samalla meni edustuspaikka Helsingin olympialaisiin, joissa Suomen mestari Siljander eteni aina finaaliin asti.

Viisaisen menestyksen jälkeen rovaniemeläinen nyrkkeily koki 1950-luvun kuluessa lamakauden,

vaikka kilpailutoimintaa kummankin keskusjärjestön seuralla olikin. Rovaniemen Lapin riveistä ensimmäiseksi TUL:n mestariksi löi vuonna 1959 75-kiloisten Matti Nieminen, joka peittosi Oulussa 24.-25. tammikuuta järjestetyn turnauksen loppuotelussa Toivo Mikkolan.

Rovaniemen Lapin nyrkkeilijät perustivat hieman myöhemmin vuonna 1961 oman erikoisseuran Rovaniemen Iskun. Matti Nieminen kartutti uuden seuran meriittilistää nappaamalla vuonna 1963 SM-hopeaa. Iskun ensimmäiseksi TUL:n mestariksi naputti puolestaan 1.-2. helmikuuta 1964 Kuopiossa järjestetyssä keskusjärjestön turnauksessa sittemmin 1970- ja 1980 taitteessa työministerinä ja 1980-luvulla SKP:n puheenjohtajana toimineen Arvo Aallon pikkuveli Aarne (81 kg). Aarne Aallon saavutuksiin lukeutuivat lisäksi junioreiden Suomen mestaruudet vuosina 1961 ja 1962.

1960-luvun loppupuolella Niemisen ohella vuosikymmenen ainoan rovaniemeläisen mitalin SM-kehästä toi hänen seurakaverinsa Tauno Lohtander, joka pujotutti kaulaansa vuoden 1967 turnauksesta pronssin 54 kilon painoluokassa. Rovaniemen Iskun toiminta kuitenkin loppui 1960- ja 1970-lukujen taitteessa.

Sen sijaan Lapin Lukolla oli alkanut 1960-luvun puolivälistä vahva juniorikaartin esiinnoisuus, johon merkittävän panoksen antoi kehäneliöstä valmentajapuolelle siirtynyt Osmo Pähti. Pähdin suojatit taikoivat mitaleita ensin eri ikäluokkien turnauksista ja 1970-luvun edetessä yleisen sarjan SM-kilpailuista. Pähdin valmennusringistä ennen Reippaaseen siirtymistä muun muassa Esa Loppukaarre (57 kg) napasi vuonna 1977 SM-hopeaa ja Vesa Viik (54 kg) vuotta myöhemmin SM-pronssia. Lisäksi sekä Viik että Rainer Tapio nousivat A-junioreiden Suomen mestareiksi vuonna 1977.

1980-luvun alussa myös Rovaniemen Lappi otti nyrkkeilyn suojiinsa kaksi vuosikymmentä kestäneen hiljaiselon jälkeen. Lappi-seuran lippua pitivät SM-kehissä yllä Niemelän veljekset Jari, Veli ja Juha, joista jokainen saalisti mitaleita nuorten ikäluokkien mestaruuskilpailuissa ja kaksi ensiksi mainittua myöskin yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailuissa. Mika Setälä kuului Niemelöiden ohella Lappi-seuran nyrkkeilytalliin ennen liittymistään Reippaaseen vuonna 1988. Setälä viuhtoi vuonna 1986 SM-pronssia 57 kilon painoluokassa ja hän eteni samana vuonna A-junioreiden EM-

kilpailuissa Kööpenhaminassa puolivälieriin, mutta hävisi kamppailun pronsista Bulgarian Anton Tshamoville tuomariäänin 5-0.

Rovaniemen Lapin nyrkkeilytoiminta hiipui 1990-luvun alussa, mutta Lapin Lukolla tuli 1980-luvulla kotimaisten SM-kehien mitalien ohella meriittejä myös kansainvälisistä junioriturnauksista. Niistä kirkkain oli Soulin olympialaisiin tykylä olleen Jyrki Vierelän A-junioreiden MM-pronssi 48 kilon sarjassa vuonna 1987. Vierelä takoi Lukon paidassa kolminkertaiseksi Suomen mestariksi vuosina 1987 (48 kg), 1988 (51 kg) sekä 1989 (54 kg).

Vierelän ohella lukkolaisten nuorisomenestyksestä 1980-luvulla vastasi Jukka Rouvinen, jolle A-junioreiden EM-kilpailut Tampereella vuoden 1984 touko-kesäkuun vaihteessa toivat pronssin sarjasta 67 kiloa. Rouvisen parhaaksi kotimaiseksi miesten sarjojen sijoitukseksi jäi SM-hopea samasta 67 kilon painoluokasta vuodelta 1985.

Vierelän ja Rouvisen otteiden jälkeen 1990-luvulla lukkolaisten SM-kehäottelut tuottivat muun muassa Jukka Heikkisen (63½ kg) pronssin vuodelta 1990, Vesa Rajalan (yli 91 kg) hopean vuodelta 1992 sekä Matias Kolehmaisen (48 kg) ja Markus Riipin (71 kg) pronssilätkät vuodelta 1999.

Myös 2000-luvulla Lapin Lukolle on tullut SM-menestystä. B-junioreissa Suomen mestaruuden napannut Jani Tuulaniemi iski aikuisten puolella hopealle 60-kiloisissa vuonna 2005 sekä pronssille (64 kg) vuosina 2004 ja 2006. Tuulaniemen tapaan B-juniorimestari Olli-Pekka Rötkönen puolestaan takoi pronssille 57-kiloisissa vuosina 2006 ja 2007. Tuulaniemen ja Rötkösen menestyksen jälkeen rovaniemeläisen miesnyrkkeilyn SM-mitaliketjua on jatkanut Matias Suni, joka sijoittui 75-kiloisten hopealla vuonna 2010.

Kemin Into menestynein lappilainen nyrkkeilyseura

Nyrkkeily rantautui Pohjois-Suomeen ensisijaisesti merenkulun ansiosta. Rannikkokaupungeissa Oulussa, Kemissä ja Torniossa merimiehet tai muuten ulkomailla käyneet ja lajia omaksuneet miehet opettivat paikallisille nyrkkeilyn alkeita jo aivan 1900-luvun alussa. Kilpailumielessä ensimmäisenä lappilaisena urheiluseurana Kemin Into otti nyrkkeilyn ohjelmaansa paria vuosikymmentä myöhemmin

vuonna 1924. 1920-luvun kuluessa lajin omaksuivat myöskin Karjalahden Ihme, Röytän Tarmo sekä Tornion Isku.

Nämä seurat olivat TUL:n jäsenseuroja ja niiden urheilijoilla ei tunnetusti ollut osallistumisoikeutta Suomen mestaruuskilpailuihin ennen vuotta 1940. Ensimmäiseksi lappilaiseksi TUL:n mestariksi taisteli Kemin Vedon Lauri Kostamo, joka voitti 54 kilon painoluokan keskusjärjestön turnauksessa Helsingissä helmikuussa 1939. Kostamo uudisti saavutuksena vuonna 1948 Karihaaran Tenhon riveissä sarjassa 58 kiloa.

Kemistä löytyi ensimmäinen nyrkkeilyn lappilainen SM-mitalistikin. 5.-6. maaliskuuta 1939 Helsingissä pidetyistä SM-mittelöistä hopeamitalistina poistui Karihaaran Karun Atte Sandelin, joka hävisi 54-kiloisten loppuottelussa Helsingin Voimailijoiden Veikko Huuskoselle. Ensimmäistä lappilaista nyrkkeilyn Suomen mestaria saatiin odotella aina vuoteen 1948 saakka. Helsingissä 8. maaliskuuta alimman otellun sarjan 51-kiloisten loppuottelussa Karihaaran Tenhon Ahti Qvist löi Helsingin Tarmon Leo Ljungbergin ja pujotutti näin kaulaansa kultaisen mitalin.

1950-luvun kuluessa Lapin läänin nyrkkeilyn painopiste pysyi Perämerenkaarella. Vuonna 1957 Suomen mestariksi takoi Kemin Intoon siirtynyt ja sittemmin vuosikymmenien ajan vahvaa sekä antaumuksellista valmennustyötä seurassa tehnyt Taisto ”Tase” Tuominen (57 kg). Kolmas yleisen sarjan SM-kultamitalisti oli puolestaan vuonna 1960 75-kiloisten ykköseksi noussut Tornion Pyryn Esa Luokkala.

Kemin Innosta kasvoi 1960-luvulla yksi Suomen parhaista nyrkkeilyseuroista. Mauri Ruonala (63½ kg) iski SM-voittajaksi vuonna 1964 ja uudisti meriittinsä kolme vuotta myöhemmin. Samassa SM-kehässä sarjaa alempana 60-kiloisissa ykköseksi löi myös seurakaveri Paavo Aho. Innon saman aikakauden suojateista löytyi ensimmäinen lappilainen olympiakävijäkin. Mauri Saarivainio otteli México Cityssä 1968 sarjassa 67 kiloa, mutta karsiutui ensimmäisen kierroksen häviön myötä jatkosta.

1960- ja 1970-lukujen taitteessa Innon nyrkkeilyn lippulaivaksi takontui Reima Virtanen. Hänen ansioluettelonsa kattoi niin kolme Suomen mestaruutta (1969, 1971 ja 1972), kaksi Pohjoismaiden

mestaruutta (1969 ja 1971), kaksi Euroopan mestaruuskilpailuiden pronssia vuosilta 1969 ja 1971 sekä uran hienona kruununa Münchenin olympialaisten kehäneliössä etenemisen aina 75-kiloisten loppuotteluun saakka. Neuvostoliiton Vjatsheslav Lemeshev tyrmäsi kultahaaveet ensimmäisessä erässä, mutta joka tapauksessa kautta aikojen parhaiten kansainvälisesti menestyneelle lappilaisnyrkkeilijälle lohkesi kisoista hopeaa. Virtasen otteet valittivat hänet myöskin TUL:n parhaaksi urheilijaksi vuosina 1971 ja 1972.

Kemin Innon muita SM-mestareita ovat aikojen saatossa olleet Pauli Kemppainen (54 kg) vuonna 1971, Ari Alanenpää (48 kg) vuonna 1977, Jari Halttu (48- ja 51-kiloiset) vuosina 1982, 1984 ja 1989, Jyrki Ekman (75 kg ja 81 kg) vuosina 1990, 1993 ja 1994, Ari-Veli Ranin (91 kg) vuonna 1993 sekä nuorten MM-pronssimitalisti Kai Brännkarr (91 kg ja yli 91 kg) vuonna 1991 ja viisi kertaa peräkkäin 1994-1998. Brännkarr otti ensimmäisen mestaruutensa Lautiosaaren Hakan riveissä vuonna 1990 ja hänen lisäkseen seurasta on Suomen mestaruuteen asti yltänyt Tommi Kälve (60 kg) vuonna 1996.

Vaikka Kemin nyrkkeilyllä onkin lajin lappilaisena keskuksena ollut vuosikymmenien saatossa vahvat perinteet, 2000-luvulla se ei ole enää yltänyt takavuosien tasolle. Siitä huolimatta Kemin Innon Marja Pernusta tuli vuonna 2002 ensimmäinen lappilainen nyrkkeilyn naisten SM-mitalisti, kun hän otteli Helsingissä 9.-11. maaliskuuta järjestetyssä turnauksessa 57-kiloisten hopealle.

Nyrkkeily lähti Reippaassa räväkästi käyntiin syksyllä 1978

1970-luvun päästessä kunnolla vauhtiin rovaniemäistä nyrkkeilyä harjoitettiin ainoastaan Lapin Lukossa, sillä Rovaniemen Iskun toiminta oli päässyt sammahtamaan vuosikymmenen alussa. Koko 1970-luku olikin lukkolaiselle nyrkkeilylle korkeapaineen aikaa. Rovaniemen Reippaan neljättä tulemistä omalta osaltaan pohjustanut ja seuran jalkapallotoiminnassa heti vuonna 1967 aktiivisesti mukana ollut Osmo Pähti näytteli Lukon nyrkkeilijöiden valmennuksessa suurta roolia. Hänen suojatteihin lukeutuivat niin Tapion veljekset Reima ja Rainer, Viikin veljekset Vesa ja Jari, Esa Loppukaarre sekä monet muut juniori-ikäiset iskijät.

1970-luvun kallistuessa lopulleen tämä nyrkkei-

Kari Heikkinen (vas.) ohjaamassa seuran nuorimpia nyrkkeilijänalkuja ketteryyss- ja voimaharjoitteissa syyskuussa 1979.

lijäporukka päätti Pähdin johdolla vaihtaa leiriä. Rovaniemen Reipas toivotti heidät virallisesti tervetulleiksi seuraan 1. syyskuuta 1978 alkaen, epävirallisia tunnusteluja asiasta oli käyty jo aikaisemmin samana vuonna. Reippaaseen siirtynyt ryhmä harjoitteli edelleen kaksia kertaa viikossa tutussa ympäristössä Valistustalolla sekä kolmesti Lapin urheilupuistolle rakennetun kehän äärellä. Lapin urheilupuisto muuttui kuitenkin varsin pian heidän ainoaksi treeniapaikakseen.

Varsinaista nyrkkeilyjaostoa ei vielä toiminnan alkukuukausina ollut, vaan nyrkkeilijät toimivat yhdessä painonnostajien kanssa tätä tarkoitusta varten muunnetussa voimailujaostossa. Reippaan nyrkkeily sai oman jaostonsa seuran vuosikokouksessa 28. marraskuuta 1978. Ensimmäisessä nyrkkeilyjaostossa puheenjohtajana toimi Pertti Viik, varapuheenjohtajana Osmo Pähti, sihteerinä Tauno Koistinen sekä muina johtokunnan jäseninä Esa Alaiso, Kari Heikkinen, Rauno Jaakola, Esa Loppukaarre sekä Keijo Viertola.

Reippaan uunituoreen nyrkkeilyn juniorikaartin ensimmäinen suurempi koitos oli jo odottamassa ovella. Koska Rovaniemen Reipas kuului vielä vuo-

den 1978 TUK:on, sen nyrkkeilijöillä oli osanotto-oikeus Suomen Nyrkkeilyliiton mestaruuskilpailuihin. SNL:n nuorten mestaruusmittelöissä Imatralla lokakuussa tulikin mukavasti neljä mitalia Arvo Hiltusen (67 kg) hopean sekä Kalervo Niskan (63½ kg), Jorma Salmelan (54 kg) sekä Kimmo Pähdin (51 kg) pronssin muodossa.

Miltei heti perään 4.-5. marraskuuta Seinäjoella oli vuorossa nuoren SM-kilpailut. Siellä parhaiten kolmen reipaslaisnuorukaisen joukkueesta sijoittui Jaakko Hietala, joka takoi 75-kiloisissa viidenneksi. Hänen pronssitaistelunsa Venesjärven Leiskun Jukka Vanha-Patokoskea vastaan tyssäsi häviöön tuomariäänin 5-0. Arvo Hiltunen SM-taival tuotti puolestaan seitsemännen sijan 67 kilon painoluokassa. Hänen mahtumisensa pronssipallille oli jopa lähempänä kuin Hietalalla, sillä lopulta lopputelusta ulos jäänyt Raision Voimailijoiden Olli Heikkilä peittosi reipaslaisen ainoastaan numeroin 3-2. Reipaslaisten kolmas lenkki Kalervo Niska liikkui 63½-kiloisissa yhden ottelun verran. Häviö luvuin 4-1 tarkoitti sijoittumista 11:nneksi.

Poikanyrkkeilijöiden ensimmäinen suurempi turnaus Reippaan paidassa osui Suomen Nyrkkeilylii-

Reima Tapio

ton poikien mestaruuskilpailuiksi. Ne järjestettiin Jämsässä 2.-3. joulukuuta. Sarjavoittajia tuli kaksin kappalein. B-poikien 34-kiloisissa Jari Mokko kukisti finaalissa Valkeakosken Hakan Petri Sinkkosen. A-poikien 54-kiloisissa Pekka Sipolan lyönnit olivat puolestaan liikaa Nokian Urheilijoiden Esa Katajistolle.

Mokon ja Sipolan ohella mitaleille boksasivat Jari Viik, Mikko Simonaho sekä Kimmo Pähti. Viik otteli A-poikien 50-kiloisissa aina loppuotteluun saakka, mutta hävisi sen Kuusankosken Kisan Petri Hytöselle. Simonaho pökkasi pronssia C-poikien 34-kiloisissa ja Pähti nouti palkintojenjaosta samanvärisen mitalin A-poikien 52-kiloisista.

Kokonaisuudessaan loppuvuosi 1978 oli Reippaan nyrkkeilylle nopean orientoitumisen aikaa. Menestystäkin tuli, kuten edellä luetelluista turnaussijoituksista voi päätellä. Miesten puolella Vesa Viik ja Reima Tapio ottelivat kisamatseja syksyn aikana niin ikään melko taajasti. Uusvanhan lajin tarina Reippaassa oli alkanut.

Reima Tapiosta ensimmäinen Reippaan nyrkkeilyn Suomen mestari Helsingissä helmikuussa 1979

Nyrkkeilyjaoston ensimmäisen täyden toimintavuoden alussa tapahtui keskusjärjestötason vaihdos. Rovaniemen Reippaan liittyminen Työväen Urheiluliittoon antoi seuran urheilijoille osallistumisoikeuden sen mestaruuskilpailuihin. Nyrkkeilyssä TUL:n seurojen urheilullinen taso oli erittäin korkea ja keskusjärjestön mestaruuskilpailuissa menestyminen oli miltei sellaisenaan verrannollista SM-kilpailusaavutuksiin.

Nyrkkeilykauden toden teolla avanneet TUL:n mestaruuskilpailut järjestettiin Riihimäellä 20.-21. tammikuuta. Reipas sai kilpailuista kaksi sarjavoittoa ja hopean. Vesa Viik taisteli 54-kiloisissa voiton Ylivieskan Vedon Ari-Pekka Niemikorvesta ja Reima Tapio löi 63½-kiloisten loppuottelussa Kirkkonummen Nyrkkeilykerhon Pekka Kantolan. Esa Loppukaarten 57-kiloisten finaalivastustaja Markku Matikainen oli sen sijaan liian kova luu ja senaikaiseen kovaan Jyväskylän Työväen Nyrkkeilyjoiden talliin kuulunut ottelija nappasi sarjavoiton.

Vesa Viik

Esa Loppukaarre

Reipasiskijöiden kotimainen pääkilpailu odotti Helsingissä 9.-11. helmikuuta. Kolmen hengen joukkue saalisti yhtä monta mitalia, yhden jokaista väriä. Reima Tapiosta tuli ensimmäinen Reippaan nyrkkeilyn Suomen mestari sarjassa 63½ kiloa. Reitillä loppuotteluun raivaantui Juhani Peiponen 3-2-voitolla ja Pauli Ojakangas selvemmin numeroin 4-1. Välierässä finaali paikka tuli luovutuksella Helsingin Tarmon Hannu Vuorisesta ja loppuottelussa kehäneliön toiseen päähän asetui Kirkkonummen Nyrkkeilykerhon Pekka Kantola. Tapio takoi Kantolasta ylivoimaisen pistevoiton 5-0 ja nappasi kokonaisuudessaan ensimmäisenä rovaniemeläisenä nyrkkeilyn SM-kultaa.

54-kiloisissa Vesa Viik eteni niin ikään loppuotteluun hoitelemalla välierässä Viipurin Nyrkkeilijöiden Harri Ikäheimosen pistein 4-1. Loppuottelussa tuomarit sen sijaan näkivät Venesjärven Leiskun Veli Kootan reipaslaista paremmaksi äänin 3-2.

Kolmas Reippaan edustaja Esa Loppukaarre kohosi ainoassa ottelussaan 57-kiloisten semifinaalissa Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijöiden Markku Martikaisen. Matsi keskeytettiin kolmannessa erässä ja jyväskyläläinen tuomittiin voittajaksi. Loppukaarre sai näin pronssia.

Jo Vesa Viikin loppuottelua seuraavana päivänä 11. helmikuuta hänellä oli vuorossa Slupskissa Puola-Suomi maaottelu. 54-kiloisissa isäntämaan Wladyslaw Pilecki oli parempi tuomariäänin 3-0, mutta Viikistä tuli matsin ansiosta ensimmäinen Reippaan nyrkkeilyn maaotteluedustaja.

Vesa Viikin kansainvälinen tahti jatkui Puolan Lodzissa 23.-25. helmikuuta järjestetyssä Zlota Lodka (Kultainen Vene)-turnauksessa. Reipaslainen sai avausottelussaan vastaan puolalaisen Wlodimierz Michalikin, joka oli etevämpi puhtaasti 5-0. 54-kiloisten tuloluettelossa häviö merkitsi Viikille kolmatta sijaa.

Maaottelukosketukset jatkuivat Unkarin ja Suomen kohtaamisilla. Reima Tapio sai 6. huhtikuuta Budapestissä vastaan Mihaly Horvathin. 63½-kiloisten ottelu päättyi unkarilaisen voittoon tuomariäänin 3-0. Kahta päivää myöhemmin 8. huhtikuuta seurasi toinen Unkari-kohtaaminen Miskolcissa. Siellä Tapio sai vastaan samassa sarjassa Gabor Takacsin. Kuten Budapestissä, myös Miskolcissa unkarilaisedustaja oli parempi numeroin 3-0.

Poikien SM-kilpailuissa Helsingissä 13.-15. huhtikuuta Reippaalla oli luja edustus. C-poikien Suomen mestaruuteen, ensimmäiseen reipaslaisten osalta, otteli Jouko Ruonakoski, joka kukisti 30-kiloisten loppuottelussa Viipurin Nyrkkeilijöiden Tomi Leppämäen. Samassa ikäluokassa pronssille takoivat lisäksi 34-kiloisten Mikko Simonaho sekä 38-kiloisten Hannu Katainen.

B-junioreissa ensimmäisen Reippaan SM-kullan iski puolestaan Jari Mokko. 34-kiloisten finaalissa Mokon sai tunnustaa paremmakseen Lahden Kalevan Esa Nurmo. Mokon kultamitalia täydensi lisäksi Mauri Härkönen, joka löi samassa ikäluokassa

Rainer Tapio

46-kiloisten pronssia.

Vesa Viikin ja Reima Tapion siihenastisten urien kenties korkeatasoisin kilpailu järjestettiin Itä-Berliinissä 2.-7. lokakuuta. Itä-Saksan nyrkkeilyn ykköstapahtumaan TSC-turnaukseen osallistuivat muun muassa kaikki sosialistisen leirin nyrkkeilymaat lähes kärkimiehityksillään. 60-kiloisissa Vesa Viik kohtasi neljännesvälierässä Tunisian Mohsen Belkhirin, jolle hävisi tuomariäänin 5-0. Myöskin Reima Tapion ottelut jäivät yhteen, sillä Japanin Toshihiko Ishinoe oli avausottelussa parempi luvuin 4-1.

Reippaan tehokaksikon seuraava koitos odotti jo kulman takana. TUL:n joukkueessa 17.-21. loka-

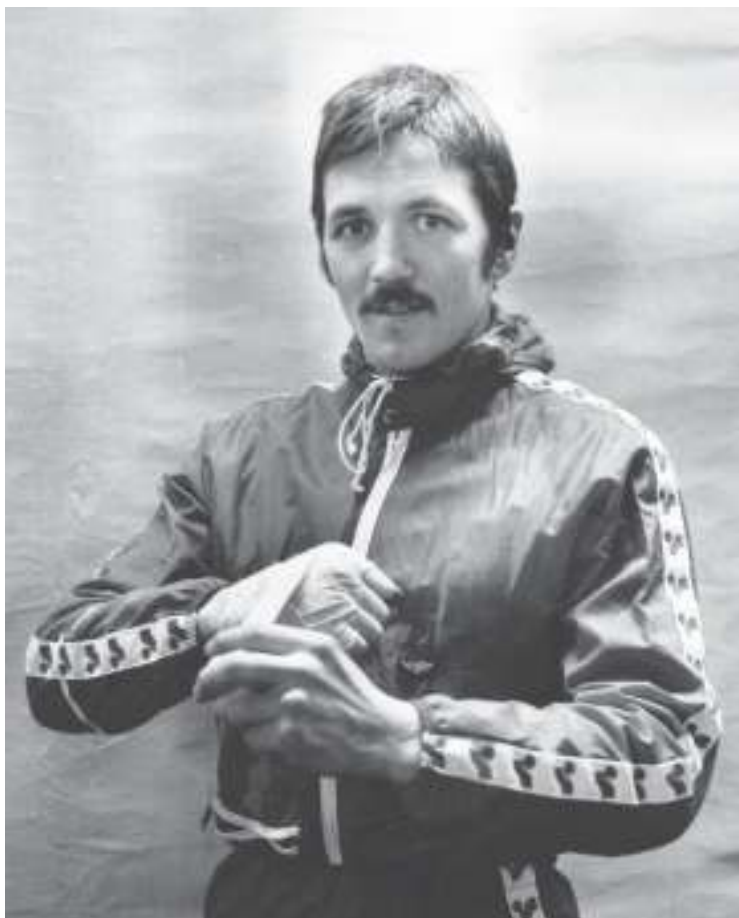
kuuta järjestetyssä Tammer-turnauksessa otelleet Vesa Viik ja Reima Tapio saivat Tampereella lisää kansainvälisen tason ottelutuntumaa. Viikin avausmatsissa 60-kiloisissa vastuksena oli Puolan Kazimierz Adach, jonka Viik hoiteli keskeytykseen kolmannessa erässä. Puolivälierä Tanskan Jesper Garnellia vastaan oli tasainen, mutta seuraavana vuonna Moskovan olympialaisissa toiselle kierrokselle edennyt juutti oli parempi tuomariäänin 4-1. Viikin turnaussijoitus oli näin viides.

Reima Tapion avausvastustajaksi 63½-kiloisten puolivälierämatseen määräytyi Iso-Britannian Tony Willis. Moskovan olympialaisissa sarjan pronssia iskenyt englantilainen ei antanut Tapiolle mahdollisuuksia ja ottelu keskeytettiin toisessa erässä tapahtuneen luovutuksen myötä. Myös Reima Tapion turnaussijoitukseksi kirjoitettiin Viikin tapaan viides tila.

Aikuisnyrkkeilyn ohella reipaslaismenestystä tuli nuorten ikäluokassa. Tampereella 3.-4. marraskuuta pidetyissä nuorten SM-kilpailuissa Kimmo Pähti eteni aina 57-kiloisten loppuotteluun. Tapanilan Erän Arto Oksanen osoittautui finaalissa kuitenkin paremmaksi. Pähdin hopeamitali oli joka tapauksessa Reippaan ensimmäinen tällä tasolla.

Suomen ja Unkarin välinen maaottelukosketus alkoi syksyllä Suomessa. Helsingissä 27. marraskuuta Vesa Viikin vastapeluriksi 60 kilon sarjassa asetui Tibor Dezamits. Unkarilainen oli Reippaan iskijää etevämpi tuomaripistein 3-0.

Kahta viikkoa myöhemmin 9. joulukuuta oli puolestaan vuorossa Ruotsi-ottelu Boråsissa. Tällä kertaa Reippaasta oli valittu maaotteluun kummatkin ykkösmiehet, Vesa Viik 60-kiloisiin ja Reima Tapio pykälää ylemmäs 63½-kiloisiin. Viikillä oli vastassa Montrealin olympialaisissa voiton päähän pronssista jäänyt Ove Lundby. Ottelu päättyi ruotsalaisen voittoon 3-0.

Kalervo Torvinen

Reima Tapion kanssa kehään nousi tummahipiäinen Shadrach Odhiambo, josta tuli myöhemmin vuonna 1982 Ruotsin ensimmäinen nyrkkeilyn MM-mitalisti. Odhiambo ei antanut hyvin taistelleelle Suomen mestarille mahdollisuuksia, vaan vei kohtaamisen tuomaripistein 3-0.

TUL:n seurat boikotoivat SM-turnausta vuonna 1980 – Rainer Tapio Tammerturnauksen kakkonen

Toiselle täydelle toimintavuodelleen Reippaan nyrkkeilyjaosto lähti kovin tavoittein. Vaikka kauden kohokohtana olleisiin Moskovan olympialaisten kehään ei katsottu olevan aivan realistista saada ottelijaa, Suomen mestaruuskilpailuista toivottiin kultamitaliketjun jatkoa ja samalla useamman kuin yhden nyrkkeilijän pääsyä kansainvälisiin turnauksiin.

Kauden avausturnauksessa TUL:n mestaruuskil-

pailuissa Tampereella 19.-20. tammiukuuta Reipas nappasi kaksi sarjavoittoa. Tapion veljekset Reima ja Rainer kruunattiin ykkösiksi 63½ ja 67 kilon painoluokissa. Reiman loppuotteluvastustajana oli Helsingin Kotkien Jouni Lipsanen. Rainer Tapiolle 67-kiloisten finaali merkitsi puolestaan arvokasta päänahkaa muutaman vuoden takaisesta EM-pronssimitalistista Oulun Tarmon Kalevi Kosusesta. Kahden kultamitalin lisäksi Kalervo Niska saalisti Reima Tapion vanavedessä 63½-kiloisten pronssia.

TUL:n nyrkkeilyjaoston ja Suomen Nyrkkeilyliiton syväkkö eripura kulminoitui helmikuun alkupuolella Helsingissä järjestettyjen SM-kilpailuiden osanottoon liittyviin seikkoihin. Erinäisten vaiheiden jälkeen Työväen Urheiluliiton nyrkkeilijät, Rovaniemen Reippaan iskijät mukaan lukien, tekivät päätöksen olla osallistumatta Suomen mestaruuskilpailuihin ja turnauksen taso jäi monessa painoluokassa varsin heppoiseksi.

Vesa Viik ja Reima Tapio valittiin TUL:n nyrkkeilyjoukkueeseen 20.-23. maaliskuuta Puolan Lodzissa järjestettyyn Zlota Lodka-turnaukseen. 60-kiloisten puolivälirässä Meksikon Sergio Aguirre oli Viikiä parempi numeroin 5-0. Reima Tapio avausvastustajaksi puolestaan arvottiin 63½-kiloisissa Puolan Tadeusz Steplewski. Tässä matsissa tuomarit näkivät isäntämaan edustajan taitavammaksi äänin 4-1. Tappio katkaisi Tapion tien mitaliotteluihin.

TUL:n nyrkkeilyseurojen SM-boikotin takia tarve maajoukkuekatsastuksiin oli olympiavuonna tavallista suurempi. Niinpä Helsingissä järjestettiinkin 14. huhtikuuta TUL:n ykköskaartin ja SNL:n jäsenseurojen taitavimpien iskijöiden välille ottelutalaisuus. Vesa Viik sai 60-kiloisissa vastaan Porin NMKY:n Joni Nymanin. Nyman katsottiin matsissa paremmaksi tuomariäänin 4-1. Reima Tapion täysipainoisen ottelemisen 63½ kilon sarjassa esti matsin aikana saatu vamma. Tästä syystä Esko Pallaspuoro vei tämän kohtaamisen luvuin 5-0.

Nuorten SM-kilpailuissa Oulussa 31. lokakuuta ja 1. marraskuuta Reipas kahmi peräti kolme mitalisijaa. Ilkka Engelberg (48 kg) ja Kimmo Pähti (63½ kg) heiluttivat hankskojaan aina loppuotteluun saakka. Engelbergin finaaliavastus Otanmäen Työvään Urheilijoiden Jukka Arola osoittautui kuitenkin paremmaksi. SM-hopea oli myöskin Pähdin saaliina, kultaan iski Helsingin Atleettiklubin Aimo Henriksen. Kahden hopean lisäksi Jari Viik nappasi 60-kiloisissa pronssia.

6.-9. marraskuuta järjestetyssä Tammer-turnauksessa TUL:n joukkueeseen valittiin liiton 67-kiloisten mestari Rainer Tapio. Tapion nyrkkeilijäveljesten nuorempi osapuoli kiitti luottamuksesta ja löi avausottelussa helpon 5-0 voiton Norjan Krister Reaganista. Välierässä Ruotsia edustanut Tapani Surakka ei ollut sen taitavampi vastustaja, vaan reipaslainen takoi hänestäkin voiton tuomariäänin 5-0.

Finaalissa vastakkaiseen kehäneliöön asetui siten monta astetta kovempi kasvo, amerikkalainen Roman George. George osoittautui taitavaksi ottelijaksi ja napsi Tapiosta pistevoiton kirkkaasti 5-0. Rainer Tapion Tammer-turnauksen hopea oli joka tapauksessa kaksi vuotta kestäneen Reippaan nyrkkeilyhistorian kansainvälisesti paras meriitti. Myöhemminkään tämän tasokkaimman Suomessa vuosittain järjestettävän kansainvälisen turnauksen voittoon ei ole yltänyt Reippaan iskijöistä kukaan. Finaaliin asti ovat Rainer Tapion lisäksi selviytyneet sittemmin Petri Männikkö ja Tommy Heiniemi.

Vesa Viik löi EM-pronssia Tampereella toukokuussa 1981

Vuodelle 1981 Reippaan nyrkkeilijät lähtivät tuutin tavoittein, sillä Suomen mestaruuskilpailuista hamuttiin vähintäänkin yhtä sarjavoittoa, samoin nuorten ikäluokissa toivottiin menestystä mitalien muodossa. Lisäksi Tampereella toukokuussa järjestettyihin Euroopan mestaruuskilpailuihin haluttiin saada ottelija myös Reippaasta.

TUL:n mestaruusturnauksessa Jyväskylässä 10.-11. tammikuuta Reippaan nyrkkeilytalli kaappasi peräti kolme sarjavoittoa. Vesa Viikin iskut olivat 60-kiloisissa muille liian kovia ja loppuottelussa kypsyi Jyväskylän Työvään Nyrkkeilijöiden Vesa Paloniemi. Sarjaa ylempänä 63½-kiloisissa Reima Tapio sivalsi itselleen kolmannen peräkkäisen liiton kultamitalin voittamalla finaalissa Kirkkonummen

Nyrkkeilykerhon Erkki Tolvasen. Myös 67-kiloisten Rainer Tapio intoutui vahvaan menoon ja taltutti loppuottelussa tutun vastustajan, Jyväskylän Työvään Nyrkkeilijöiden Seppo Sivillin.

TUL:n mestaruuskilpailuiden jälkeen oli vuorossa SM-koitos Helsingissä. Ne järjestettiin 7.-9. helmikuuta ja tällä kertaa mitaleita oli hamuamassa neljä Reippaan hanskakättä. Vesa Viik ja Kalervo Torvinen ottelivat 60-kiloisissa, Reima Tapio metsästi ykköspaikkaa 63½-kiloisissa ja velipoika Rainer puolestaan taisteli sarjaa ylempänä 67-kiloisissa.

Kovakuntoiselle Viikille SM-turnaus oli mestaruuden arvoinen. Puolivälierä Jari Mikkolaa vastaan keskeytettiin toisessa erässä ja semifinaalissa Helsingin Nyrkkeilijöiden aina paha Jose Tuominen sai tunnustaa reipaslaisen paremmakseen luvuin 3-2. Loppuottelusta tulikin sitten Viikin vakuuttava, mutta lyhyt näytös, sillä Oulun Tarmon Pekka Kujasalo ei kestänyt edes kokonaista erää hänen kyydissään. Kalervo Torviselle Kujasalo oli sen sijaan ollut liian kova pala puolivälierässä. Häviö luvuin 5-0 tiesi reipaslaiselle jäämistä mitaleiden ulkopuolelle.

Tapion veljeksille onni ei SM-kehässä tällä kertaa hymillyt. Reiman menestystavoittelu 63½-kiloisissa päättyi semifinaalin kolmannen erän tyrmäykseen Porin NMKY:n Joni Nymania vastaan. Mitalia ei onnistunut hankkimaan Rainerikaan. Yrjö Niemi osoittautui tosin ensimmäisessä ottelussa vastaantulijaksi numeroin 5-0, mutta puolivälierässä tuleva mestari Lahden Laakin Jari Nikkilä oli liian paha vastus äänin 4-1.

Vesa Viikin Suomen mestaruus tiesi valintaa toukokuusiin Euroopan mestaruuskilpailuihin Tampereelle. Sitä ennen hänellä oli vuorossa kaksi maaottelua. Suomi-Ruotsi käytiin Helsingissä 9. maaliskuuta ja ennen 60-kiloisten kamppailua sinikeltaisissa verkkareissa verrytteli kemiläislähtöinen Kalervo Alanenpää. Tuttu mies ei tuottanut Viikille sanottavia ongelmia, vaan Reippaan hanskakäsi vei matsin puhtaasti 3-0.

Viikkoa myöhemmin 16. maaliskuuta samaisessa Töölön Kisahallissa Helsingissä suomalaiset saivat vieraikseen Unkarin maajoukkueen. Myöhemmin Tampereen EM-kisoissa 60-kiloisten puolivälierässä Ranskan Frederic Geoffroylle ensimmäisen erän keskeytyksellä hävinnyt Gabor Takacs oli reipaslaista taitavampi luvuin 3-0.

Poikanyrkkeilypäivillä Jämsänkoskella 18.-19. huhtikuuta Reippaalle suorastaan satoi menestystä. Vanhimman eli 15-16-vuotiaiden ikäluokan Suomen mestaruuden pääsi pokkaamaan 44-kiloisten Jari Mokko, joka löi finaalissa Kuusankosken Kisan Vesa Koskisen. Myös Veli-Matti Nopanen raivasi itsensä aina loppuotteluun saakka, mutta Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijöiden Matti Toikkanen osoittautui siellä liian taitavaksi. Vanhimmassa ikäluokan mitalivärisuoran täydensi vielä 58-kiloisten pronssillaan Marko Hänninen.

B-junioreiden puolella Suomen mestaruuden valloitti reipaslaisista Jouko Ruonakoski, joka arviointiin 34-kiloisten loppuottelussa Oulun Tarmon Jari Paakkunaista paremmaksi. Saman ikäluokan finaalieihin pääsivät myös 36-kiloisissa otellut Veli Niemelä sekä 40-kiloisissa mestaruutta metsästänyt Mikko Simonaho. Niemelän sarjan voittoon iski Mäntän Valon Mikko Pohjanharju ja Simonahon kultatien katkaisi finaalissa puolestaan Mikkelin Nyrkkeilijöiden Ilkka Ikonen. Reippaan tallin B-junioreiden kultaa ja kahta hopeaa täydensi vielä Ilpo Timonen 62-kiloisten pronssilla.

Euroopan mestaruuskilpailuissa Tampereella 2.-10. toukokuuta tehtiin sitten Rovaniemen Reippaan historiaa sekä nyrkkeilyn että koko seuran osalta. 60-kiloisten ensimmäisellä kierroksella Vesa Viikin vastustajaksi määräytyi ottelukaavion mukaan Tanskan Gert Bo Jacobsen. Viik hoiti tässä kilpailuissa homman kotiin kirrkaasti tuomariäänin 5-0 ja eteni voiton myötä taistelemaan mitalaista. Puolivälierä Jugoslavian Dragan Dimiciä vastaan olikin korkeatasoista nyrkkeilyviihdettä ja todellinen tahdonvoiman osoitus reipaslaiselta. Viik katsottiin matsin voittajaksi tuomariäänin 3-2 ja samalla varmistui vähintään pronssimitali.

Välierässä vastaan asettui vuoden 1979 Euroopan mestari ja sekä Montrealin että Moskovan olympiapronssimitalisti Viktor Rybakov. Taitava neuvostoliittolainen ei antanut Viikille mahdollisuuksia vaan hallitsi ottelua ja piti aloitteet käsissään. Matsi keskeytettiin lopulta toisessa erässä ja Rybakov eteni loppuotteluun, jossa hän kukisti näytöstyylisiin Italian Carlo Russollilon numeroin 5-0. Vesa Viikin EM-pronssimitali oli ja on edelleen Reippaan nyrkkeilyhistorian sekä koko seuran paras kansainvälinen urheilusaavutus aikuisten sarjassa.

Nuorten SM-kilpailuissa Valkeakoskella 30. loka-

kuuta ja 1. marraskuuta tehtiin myöskin reipaslaista nyrkkeilyhistoriaa. Ilkka Engelbergin otteet olivat 54-kiloisissa suorastaan murhaavan ylivoimaisia ja loppuottelussa hänen taitonsa sai tunnustaa Venesjärven Leiskun Kimmo Rantanen. Engelbergin SM-kulta oli seuran nyrkkeilyn ensimmäinen nuorten sarjassa. Hänen menestystään täydensi Jari Viik 60-kiloisten pronssimitalilla.

Kauden aikana Reippaan nyrkkeilijöiden harjoituspaikassa tapahtui muutos. Lapin urheiluopiston tilat vaihtuivat vielä nykyäänkin käytössä olevaan Kansantalon alasaliin. Rakennuksen tarpeettomaksi käynyt pannuhuone riisuttiin aiemmasta sisällöstään ja tilaa muokattiin muutenkin enemmän liikuntapaikaksi sopivaksi muun muassa purkamalla väliseiniä, valamalla lattia uudelleen ja maalaamalla tilan seinät. Myös suihku-, pukuhuone- ja wc-tiloja rakennettiin lisää. Kaikki tämä tapahtui nyrkkeilyjaoston aktiivisella talkootyöllä, mutta suuren panoksensa tilan valmistumiseen antoivat etenkin Rainer ja Reima Tapio sekä Kari Heikkinen.

Reipas järjesti nuorten SM-kilpailut marraskuussa 1982

Kaudelle 1982 menestystä voitiin jälleen odotella tuttujen iskijöiden toimesta. Reippaan ykköskarti oli vuoden aikana kovassa vedossa niin kansallisella kuin kansainvälisilläkin areenoilla. Kotimaisesta ykköstapahtumasta SM-kilpailuissa odoteltiin vähintään yhä sarjavoittoa.

Seuran ykkösnyrkkeilijöiden vuoden avasi totutusta poiketen matka Tukholmaan Stockholm Box Openiin. 7.-11. tammikuuta kansainvälisiä matseja saivat TUL:n joukkuetta edustaneet Vesa Viik, Kallervo Torvinen ja Reima Tapio.

Torvisen ja Viikin ottelut 60-kiloisissa jäivät kuitenkin yhteen. Torvinen sai puolivälierässä vastaan Ruotsin Robert Kiremin, joka vei kohtaamisen nimiinsä 5-0. Sen paremmin ei käynyt Viikillekään, sillä Tshekkoslovakiassa Martin Stary pääsi rokottamaan avausottelun toisessa erässä keskeytyksen arvoisesti.

Reima Tapion arpaonni sarjaa ylempänä 63½-kiloisissa ei ollut paras mahdollinen. Ensimmäisessä matsissa välierässä vastakkaisesta kehänurkkauksesta ampaisi ottelemaan Ruotsin sen hetken paras nyrkkimestari Shadrach Odhiambo. Turnauksen yk-

köstilan vienyt Odhiambo vei tämänkin kaksintais-telun puhtaasti 5-0.

Reippaan nyrkkeilytallin maaottelukosketuksien osalta ensimmäisenä oli tulossa Ilkka Engelberg, joka valittiin A-junioreiden Ruotsi-kohtaamiseen. Helsingissä 18. tammikuuta järjestetyssä mittelösä lupaus liikehti sarjassa 54 kiloa Lars Olofssonin kanssa. Engelberg kirjoitutti ottelukirjaansa uran ensimmäisen maaotteluvoiton selkeästi 3-0.

Jo viikkoa myöhemmin 23.-24. tammikuuta Engelbergin sekä Kalervo Torvisen ja Reima Tapion ottelukirjaan tuli lisämerkintöjä TUL:n mestaruuskilpailuista. Kemin kehässä Torvisen taidot olivat liikaa vastustajille ja uran ensimmäinen TUL:n mestaruus varmistui 60-kiloisten loppuotteluvoitolla Seinäjoen Sisun Veli Ruohoniemestä. Reima Tapiolle 63½-kiloisten sarjavoitto oli neljäs peräkkäinen. Oulun Tarmon Keijo Pyykkö ei mahtanut Reippaan tahto-ottelijalle finaalisia mitään. Lisäksi ensimmäisessä miesten TUL-turnauksessa mukana ollut Ilkka Engelberg toi 54-kiloisten pronssia.

Kauden pääkisaan SM-kilpailuihin Helsinkiin 20.-22. maaliskuuta osallistui kolme Reippaan nyrkkimestaria. Vesa Viik ja Kalervo Torvinen asettelivat hankkoja käsiin 60 kilon sarjan kamppailuihin, Reima Tapio puolestaan haki ykköstilaa sarjasta 67 kiloa.

Edellisen vuoden EM-pronssimitalisti Viik oli SM-turnauksessakin kovassa vedossa. Jukka Mykkänen joutui taipumaan jo kahden erän jälkeen ja semifinaalissa Kuopion Nyrkkeilyseuran Ismo Väätäinen oli vastaantulija numeroin 5-0. Loppuottelussa kaikki oli kuitenkin toisin ja reipaslainen sai tuntea tuomaripelin metkut nahoissaan. Helsingin Nyrkkeilijöiden Jose Tuominen oli häviöllä toisessa erässä, kunnes osui Viikiä luvunlaskun arvoisesti. Vaikka Reippaan ykkösiskijällä ei ollut mitään hätään ja hän oli valmis jatkamaan kamppailua, kehätuomari keskeytti ottelun ja Tuominen julistettiin voittajaksi.

Viikin hopean ohella Kalervo Torvinen sijoittui samassa sarjassa viidenneksi. Hän hävisi ainoan ottelunsa seurakaverinsa seuraavalla kierroksella voit-tamalle Ismo Väänäselle toisen erän keskeytyksellä.

Reima Tapiolle matka loppuotteluun vaati kolme kehässäkäyntiä. Jari Nikkilästä reipaslainen otti 3-2-voiton. Tämän jälkeen kukistui Harri Tuusa jo

selvemmin 4-1 ja välierässä Turun Teräksen Tom Heiskanen peräti 5-0. Loppuottelussa vastapäiseen nurkkaukseen asettui Tampereen Voimailuseuran Lasse Friman, Montrealin olympiakävijä. Tasaisesta iskujenvaihdosta huolimatta reipaslainen hävisi ot-telun lopulta tuomariäänin 5-0 ja Frimanin onnistui valloittaa näin uransa toinen Suomen mestaruus.

Reippaan juniorikaarti pääsi esittelemään taito-jaan poikien SM-kilpailuihin Tampereelle 15.-16. toukokuuta. Siellä mestareiksi kamppailivat B-junioreiden Petteri Tiitola ja Jukka Mäläskä. Tiitola SM-kulta tuli 34-kiloisten finaaliavoitolla Turun Weikkojen Jari Kivelästä. Mäläskän loppuotteluvastustaja löytyi puolestaan läheltä, Lapin Lukosta. Vesa Prykäri ei kuitenkaan mahtanut paikallisvas-tustajalleen mitään.

Tiitolan ja Mäläskän lisäksi loppuotteluun saakka turnauksessa iskivät A-junioreiden 38-kiloisissa nyrkkeilyt Jouko Ruonakoski sekä C-junioreiden 46-kiloisissa taitojaan esitellyt Janne Mömmö. Ruonakosken kolmannen peräkkäisen junioreiden Suomen mestaruuden riisti kuitenkin Oulun Tarmon Jyri Paakkunainen. Mömmön kultahaaveet tukki puolestaan myöhemmin huomattavasti suuremmis-sa sarjoissa esiintynyt Kemin Innon Kai Brännkärr. Reippaan viidennen mitalin toi turnauksesta B-juni-oreiden 42-kiloisissa pronssia napannut Mika Ailas-mäki.

Vesa Viikin kausi jatkui Vaslav Prochzkan muisto-turnauksella, joka pidettiin Tshekkoslovakian Ostra-vassa 22.-26. syyskuuta. 54-kiloisten puolivälierässä isäntämaan Peter Gajdos sai tunnustaa reipaslaisen paremmakseen tuomariäänin 4-1. Semifinaalissa vastaan asettunut Jugoslavian moninkertainen mes-tari Borko Gajic oli sen sijaan samoin numeroin Viikiä etevämpi ja reipaslaisen turnauspalkinnoksi tuli tämän johdosta pronssi.

Tammer-turnaukseen 20.-24. lokakuuta TUL:n joukkueeseen valittiin sekä Vesa Viik että Reima Tapio. Viik turnausotteet 60-kiloisissa alkoivat rä-väkästi, sillä neljännesvälierässä hän tyrmäsi Bulga-rian Asen Atanasovin. Puolivälierässä Venezuelan Claudio Serrano sen sijaan osoittautui liian hanka-laksi vastukseksi ja vei ottelun puhtaasti tuomari-äänin 5-0.

Reima Tapiolla avausvastukseksi määräytyi Neu-vostoliiton Erossi Margiani. Samana vuonna juni-

oreiden EM-hopeaa mätkinnyt nuorukainen oli kehässä Tapiota ovelampi ja piti aloitteet käsissään. Ottelu päättyi toisen erän luovutukseen. Tapion turnaussijoitus oli tästä huolimatta kolmas.

Kehämenestyksen ohella Reipas sai kilpailuiden organisaattorinakin kauden aikana lisäkannuksia. 5.-7. marraskuuta Reipas järjesti siihenastisen nyrkkeilytoimintansa suurimman turnauksen, nuorten SM-kilpailut Korkalovaaran koululla. Järjestävän seuran osalta sekä Jari Mokko (51 kg) että Veli-Matti Nopanen (60 kg) etenivät aina finaaleihin asti. Mokon loppuotteluvastus Helsingin Nyrkkeilijöiden Petteri Okka oli kohtaamisessa parempi. SM-hopeaa pujotettiin myöskin Nopasen kaulaan Kajaanin Kuohun Jyrki Eskeliselle kärsityn finaalihäviön jälkeen.

Seuran ykkösiskijöiden kauden maaottelukosketus oli Englantia vastaan 17. marraskuuta Ylöjärvellä. Reippaasta mukana oli tuttu kaksikko Vesa Viik ja Reima Tapio. Viikin 60-kiloisten vastus Mike Hull ei mahtanut EM-mitalistille mitään, vaikka tuomarit arvioivatkin lopulta matsin reipaslaiselle vain 2-1. Reima Tapion ottelukaveri Orrie Jones oli sen sijaan kovahko luv. 67-kiloisten kamppailu eteni kolmanteen erään, jossa englantilainen tyrmäsi suomalaisvastustajansa.

Reipas SM-kehään peräti kuuden ottelijan voimin vuonna 1983

Vuodesta 1983 kehkeytyi Reippaan nyrkkeilijöiden tason laajuuden kannalta yksi parhaita. Toden teolla kauden avanneissa TUL:n mestaruuskilpailuissa Kuusankoskella 22.-23. helmikuuta mukaan tarttui peräti viisi mitalia, joista kirkkain oli Vesa Viikin 60-kiloisten mestaruus.

Viikin kanssa sarjan ykköspaikasta taisteli loppuottelussa seurakaveri Kalervo Torvinen, joka puolusti edellisen vuoden voittoa. Keskinäisen kamppailun vei kuitenkin nimiinsä Viik, jolle TUL:n mestaruus oli uran kolmas.

Sarjaa ylempänä 63½-kiloisissa Veli-Matti Nopanen eteni aina loppuotteluun saakka. Järjestävän seuran Kuusankosken Kisan Ilmari Ikonen oli finaalisissa vahvempi, mutta Nopasen hopeasijoitus tarkoitti kuitenkin uran ensimmäistä palkintopaikkaa tällä tasolla.

Reima Tapio haki ottelutuntumaa 67-kiloisissa. Sitä tulikin, mutta nelinkertaisen TUL:n mestarin oli tyytyminen hopeaan Oulun Tarmon Keijo Pyykölle kärsityn loppuotteluhäviön seurauksena. Myös Rainer Tapion otteet olivat mitalin arvoisia 71-kiloisissa. Välierähäviö tarkoitti pronssimitalia.

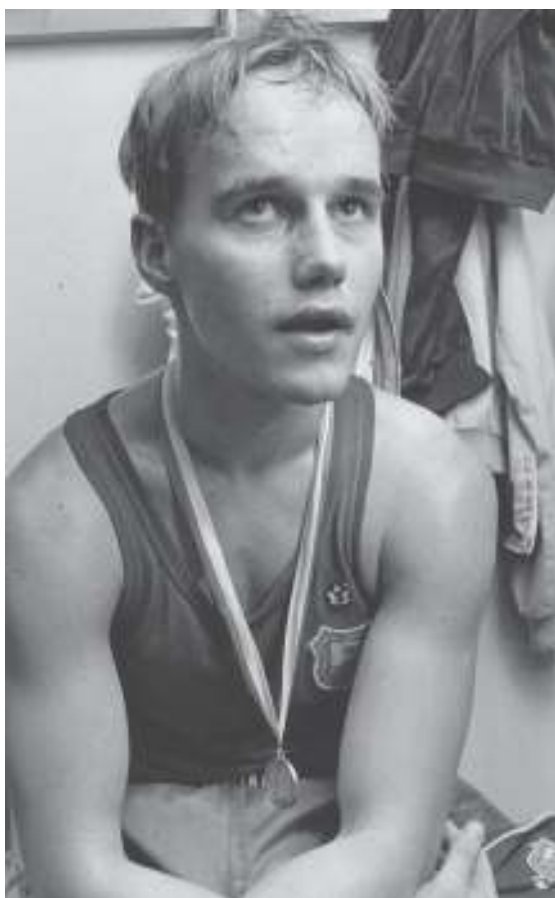
Kauden ainoaksi maaotteluedustajaksi valittiin Veli-Matti Nopanen, joka matsasi Rovaniemellä Lapin Lukon järjestämässä Suomi-Unkari A-junioreiden maaottelussa 5. maaliskuuta. Nopasen 60 kilon painoluokan vastustaja Jozsef Lizicska osoittautui paremmaksi äänin 2-1.

SM-kehässä Helsingissä 18.-21. maaliskuuta nähtiin peräti kuusi reipaslaisottelijaa. Hienoisen epäonnen takia mitalisaalis jäi kuitenkin kolmeen pronssiin. Joukkueeseen kuuluivat 60-kiloisten Vesa Viik, Kalervo Torvinen ja Veli-Matti Nopanen, 67-kiloisten Reima Tapio ja Kalervo Niska sekä 71-kiloisten Rainer Tapio.

60 kilon painoluokassa Vesa Viikin mestaruushaaveet saivat tuulta purjeisiin ensimmäisessä ottelussa Kajaanin Kuohun Jyrki Eskelistä vastaan. Sen reipaslainen hoiteli tyylikkäästi kotiin numeroin 5-0. Sen sijaan välierä Kuopion Nyrkkeilijöiden Jorma Ollikaista vastaan päättyi tappioon, sillä arvostelutuomarit näkivät tämän Viikiä paremmaksi äänin 3-2. Välierätappion myötä Viikille ojennettiin sarjan pronssia.

Myös Kalervo Torvinen astui samassa palkintojenjaossa kolmospallille. Mitali varmistui ensimmäisen kierroksen 3-2-voitolla Vesa Paloniemestä. Välierässä tuleva mestari, Helsingin Nyrkkeilijöiden Jose Tuominen tukki kuitenkin tien finaaliin, sillä ottelu keskeytettiin toisessa erässä. Kolmas ”kuusikymppisen” reipaslainen Veli-Matti Nopanen sai hänkin maistaa Tuomisen voimallisia iskuja, tosin jo neljännesvälierässä. Ottelu päättyi Nopasen kolmannen erän luovutukseen.

71-kiloisissa Rainer Tapion otteet olivat ensimmäisessä matsissa Jyri Lehikoista vastaan hyviä. Se päättyi Reipas-paitaisen ottelijan voittoon puhtaasti 5-0 ja välierässä vastapäiseen kulmaan nousi Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijöiden Seppo Sivill. Tuleva mestari peittosi Tapion kuitenkin luvuin 4-1. Tappio tiesi pronssia, mikä oli Tapion veljesten nyrkkeilijäkaksikon nuoremman osapuolen ensimmäinen ja uran ainoa SM-mitali kolmen TUL:n mestaruuden

Veli-Matti Nopanen

ohella.

67-kiloisissa Reima Tapion ja Kalervo Niskan turnaus päättyi yhteen otteluun. Edellisenä vuonna loppuottelussa taistellut Tapio joutui puolivälierässä tunnustamaan Viipurin Nyrkkeilijöiden Hannu Variksen paremmakseen numeroin 4-1. Kalervo Niskalla oli puolestaan jo neljännesvälierävaiheessa vastassa tuleva mestari, Oulun Tarmon Keijo Pyykkö. Hannu Variksen finaalissa peitonnut Pyykkö osoittautui reipaslaista selvästi paremmaksi äänin 5-0. Reima Tapiolle SM-kilpailut olivat viimeiset. Hänen uran vaiheista kerrotaan enemmän tässä historiikissa olevassa haastatteluartikkelissa.

SM-pronssimitalimiehet Vesa Viik ja Kalervo Torvinen saivat kutsun ensimmäisinä reipaslaisina muutamaa viikkoa myöhemmin 7.-11. huhtikuuta Helsingissä pidettyyn GeeBee-turnaukseen. 60-

loisissa otelleiden seurakaverusten eteneminen pyssäytyi tosin molemmilla jo neljännesvälierään. Torvisella ottelukaavio asetti vastustajaksi Itä-Saksan Andreas Schinkin, joka takoi puhtaan 5-0 pistevoiton. Myös Viikin häviö tuli selvin luvuin 5-0. Vastuksena hänellä oli Ruotsin Stefan Sjöstrand.

Poikanyrkkeilypäivillä Hämeenlinnassa 10.-12. kesäkuuta Jukka Mäläskä toi Reippaan ainoan mitalin. B-junioreiden 63½-kiloisissa saaliina oli tällä kertaa pronssia.

Syksyn päätapahtumassa, 18.-23. lokakuuta pidetyssä Tammer-turnauksessa Vesa Viikin painoluokkana oli tällä kertaa 63½-kiloiset. Ottelut jäivät TUL:n joukkueessa esiintyneellä reipaslaisella yhteen, sillä neljännesvälierässä Israelin Kassen Barake peri voiton tuomariäänin 4-1.

Veli-Matti Nopasesta tuli kautta aikojen toinen Reippaan nyrkkeilyn Suomen mestari Vantaalla 4.-6. marraskuuta pidetyissä A-junioreiden turnauksessa. Nopasen voitto varmistui 63½-kiloisten finaali voitolla Kemin Innon Jyrki Ekmanista. Toinen Reippaan mitalinuorukainen oli Mauri Härkönen, joka pokkasi 60-kiloisten pronssia.

Reippaan nyrkkeilyn ensimmäisen menestyssukupolven jäähyväisvuosi 1984 – Vesa Viikille GeeBeen hopeaa

Kaudelle 1984 Reippaan nyrkkeilytallissa eläteltiin toiveita jopa Los Angelesin olympialaisten paikasta. Sen nappaajiksi kaavailtiin joko Vesa Viikiä tai Rainer Tapiota, miehiä, jotka olivat viimeisten runsaan viiden vuoden aikana kolonneet menestyksekkäästi niin kotimaisia turnauksia kuin kansainvälisiä tapahtumiakin. Ilmassa alkoi olla myös sukupolvenvaihdosta, sillä uumoiltiin, että molemmat pugilistit lopettaisivat uransa tähän kauteen.

Kauden ensimmäinen suurempi koitos oli TUL:n mestaruuskilpailut Helsingissä 14.-15. tammikuuta. Vesa Viikille ja Rainer Tapiolle ne merkitsivät uran viimeisiä keskusjärjestön mestaruuksia. Viikin voitto tuli 60-kiloisten loppuotteluvoitolla Oulun Tarmon Jukka Mykkäsestä. Rainer Tapiolla oli puolestaan 71-kiloisten finaalissa vastassa Tampereen Työväen Nyrkkeilijöiden Tarmo Vanhamäki.

Samana viikonloppuna Reippaan osalta maaottelukosketukset avasi Veli-Matti Nopanen, joka valittiin

Vilppulassa 15. tammikuuta läpivietyyn A-junioreiden Ruotsi-otteluun. 63½-kiloisten ruotsalaisnyrkki Martin Kitel ei mahtanut Nopaselle juuri mitään, vaan ottelu päättyi Reippaan taitonyrkin voittoon 2-1.

Kauden kotimaisessa pääturnauksessa, SM-kisoissa Helsingissä 4.-6. helmikuuta Reippaalta oli neljä nyrkkeilijää. Vesa Viikin ja Kalervo Torvisen viimeinen esiintyminen tällä tasolla tapahtui 60-kiloisissa ja Rainer Tapiolla puolestaan 71 kilon painoluokassa. Nelikon nuorin, Veli-Matti Nopanen nousi kehään 63½-kiloisissa.

Olympiavuoteen huolella valmentautunut Vesa Viik iski ensimmäisellä kierroksella vakuuttavan 5-0-voiton Antero Valliuksesta. Tämän jälkeen reipaslainen runnoi Tapani Rantalan keskeytyskuuntoon jo ensimmäisessä erässä ja edessä oli välierä Helsingin Nyrkkeilijöiden Jose Tuomista vastaan. Siinä Tuominen nähtiin paremmaksi tuomaripistein 3-2 ja Viikin kohtalona oli sijoittuminen kolmanneksi. Kalervo Torvisen kehäesiintyminen päättyi puolivälierään lopulta Viikin kanssa pronssille kohonnutta Porin NMKY:n Mikko Rantalaan vastaan. Torvisen häviön numerot olivat tylyt 5-0.

Sarjaa ylempänä 63½-kiloisissa Veli-Matti Nopanen aloitti oman osuutensa väkevästi. Hän tyrmäsi Jimmy Saarisen ensimmäisessä erässä ja voitto tiesi pääsyä välierään. Siinä Suomen mestaruuteen edennyt Helsingin Tarmon Hannu Vuorinen tipautti reipaslaisen kuitenkin toisessa erässä. Nopaselle palkintona oli pronssi, mikä oli hänen uransa ensimmäinen aikuisten sarjan SM-mitali.

71-kiloisissa parin viikon takainen TUL:n mestari Rainer Tapio haki meriitin seuraksi SM-kultaa, mutta sitä ei uran kruunuksi kuitenkaan tullut. Ensimmäisessä matsissa vastaan asetui sarjan kultamitalistiksi noussut Lahden Kalevan Esa Hukkanen, joka takoi reipaslaisesta selvän pistevoiton 5-0. Tapion tie tyssäsi näin puolivälieriin mitalien ulkopuolelle.

Vesa Viik jatkoi SM-välierähäviön jälkeen kauttansa 13.-15. huhtikuuta Helsingissä järjestetyssä Gee-Bee-turnauksessa. 60-kiloisten välierässä vastaan tullut Ruotsin Yunus Sebie yritti hangoitella matsin kuluessa vastaan, mutta reipaslainen käänsi ottelun edukseen äänin 4-1. Se tarkoitti paikkaa finaalisissa. Siihen Viikin vastustajaksi tiensä raivasi Itä-Saksan Ingo Benske, joka saman vuoden elokuussa nappasi

Havannassa läpiviedyissä nyrkkeilyn Ystävyyskilpailuissa (Los Angelesin kesäolympialaisista poisjääneiden sosialistimaiden turnaus) pronssia. Bensken oli loppuottelussa etevämpi lukemin 4-1, mikä tarkoitti reipaslaiselle turnaushopeaa.

Tämän jälkeen vuorossa oli Trnavassa 2. toukokuuta isketty Tshekkoslovakia-Suomi maaottelu. 60-kiloisten lyöntienvaihto isäntien kahta vuotta aiemmin Münchenin MM-kilpailuissa voiton päähän pronssista jääneen Miroslav Sandorin kanssa oli Viikille myrkyä. Lopputulokseksi raapustettiin voitto tshekkille äänin 3-0.

Maaottelu oli samalla Vesa Viikille viimeinen suurempi kilpailu. Hienon uran kruununa oli vuonna 1981 saavutettu Euroopan mestaruuskilpailuiden pronssi ja mukaan meriitilistään mahtuivat myös samana vuonna isketyn Suomen mestaruuden lisäksi vuosina 1979 ja 1982 saavutetut SM-hopeat, SM-pronssit vuosilta 1978, 1983 ja 1984 sekä Gee-Bee-turnauksen hopea vuodelta 1984. Viikin ottelukirjaan raapustettiin myös yhteensä kahdeksan maaottelua Ruotsia, Unkaria, Tshekkoslovakiaa, Puolaa sekä Englantia vastaan.

Poikanyrkkeilypäivillä Tampereella 15.-16. kesäkuuta Reippaan palkintosijasta vastasi C-junioreiden Tero Laitinen. Hän eteni aina 46-kiloisten loppuotteluun saakka, mutta sai tunnustaa finaalisissa Tampereen Voimailuseuran Mika Hildénin paremmakseen. Laitiselle pujotettiin näin SM-kilpailuiden hopeaa.

Syksyn arvotapahtumaan, Tammer-turnaukseen 17.-21. lokakuuta TUL:n joukkueeseen valittiin Reippaan nyrkkeilytallista tällä kertaa hyvin kehittynyt Veli-Matti Nopanen. 63½-kiloisissa puolivälierävastukseksi ottelukaavio osoitti kovan tekijän, Etelä-Korean Hee-Jong Kohin. Eteläkorealainen ei ollut mikään eilisen teeren poika, vaan eteni turnauksessa aina sarjavoittoon saakka. Nopasen hän takoi keskeytyskuuntoon toisessa erässä ja tämä tarkoitti reipaslaiselle Tammerin viidettä tilaa.

Kauden lopulla 16. joulukuuta oli vuorossa vielä Suomi-Ruotsi maaottelu Helsingissä. Rainer Tapion jäähyväiskisa 71-kiloisissa Håkan Sindemarkia vastaan päättyi länsinaapurin miehen hyväksi luvuin 3-0. Hänen uraansa käydään yksityiskohtaisemmin läpi tässä teoksessa olevassa haastatteluartikkelissa.

Ilkka Engelberg

Reipas järjesti TUL:n mestaruusturnauksen tammikuussa 1985

Vesa Viikin ja Rainer Tapion sekä jo vuonna 1983 tapahtuneen Reima Tapion uran lopettamisen jälkeen Reippaan nyrkkeilytallissa oli meneillään sukupolvenvaihdos, joka vaikutti 1980-luvun puolivälissä kilpailumenestykseen. Toisaalta aiemman ykköskaartin tilalle alkoi nopeasti nousta uusia tekijämihiä, joiden iskut purivat kehässä lupaavasti.

Kausi alkoi Reippaan kilpailujärjestelyiden merkeissä. Rovaniemellä 19.-20. tammikuuta pidetyt TUL:n mestaruuskilpailut olivat ensimmäiset laatuaan seuran historiassa. Korkalovaaran koululla pidetyn turnauksen ainoan mitalisijan isäntäseuralle nappasi 60-kiloisissa otellut Juha Seppänen. Hänelle ojennettiin sarjan pronssia.

SM-kehä Helsingissä 16.-18. helmikuuta kutsui Reippaasta Ilkka Engelbergiä ja Veli-Matti Nopasta.

Debyytin aikuisten Suomen mestaruusturnauksessa tehnyt Engelberg sai ensimmäisessä ottelussaan vastaan Kuusankosken Kisan Vesa Koskisen, jolle hävisi tuomariäänin 5-0. Numerot tiesivät sijoittumista 57-kiloisissa mitalien ulkopuolelle viidenneksi.

Veli-Matti Nopasen SM-pronssin puolustus alkoi 63½-kiloisissa väkevästi. Ensimmäisellä kierroksella Ilmari Ikonen talttui keskeytyskuntoon kolmannessa erässä ja seuraavaksi vastaan asettunut Jukka Piippolakin löysi reipaslaisesta parempansa. Välierässä Viipurin Nyrkkeilijöiden Hannu Varista vastaan Nopasen sen sijaan kärsi pistehäviön 5-0. Edellisen vuoden pronssi sai siten seuraksi palkintokaappiin samanvärisen mitalin.

Seuraavana viikonvaihteena 22.-24. helmikuuta Jyväskylässä Poikanyrkkeilypäivillä Reippaan saldona oli yksi pronssimitali. Sen toi B-junioreihin siirtynyt Mika Laitinen 51 kilon painoluokassa.

Juha Seppäsen otteet saivat jatkoa 12.-14. huhtikuuta Helsingissä järjestetyssä Gee-Bee-turnauksessa. 60-kiloisissa otellut reipaslainen sai avausvastustajakseen Ruotsin Kalervo Alasenpään. Moskovan olympialaisissa matsannut kemiläislähtöinen Alanenpää diskattiin ensimmäisessä erässä sääntöjenvastaisten kehäotteiden vuoksi ja Seppänen eteni voiton myötä välieriin samana vuonna EM-pronssia napannutta Jose Tuomista vastaan. Semifinaalia ei kuitenkaan oteltu eikä reipaslainen kyennyt nousemaan kolmostilaa korkeammalle puolivälierässä tulleen vamman vuoksi.

Sittenmin kotimaisen nyrkkeilyn kovatasoiseksi tapahtumaksi kehittynyttä Ruska-turnausta oli ryhdytty järjestämään vuonna 1984. Lapin Lukon ideoiman turnauksen avausvuonna kehässä ei esiintynyt reipaslaisia iskijöitä. Sen sijaan heti nyrkkeilyaoston perustamisesta lähtien Reipas oli pitänyt vuosittain kansainvälistä väriä sisältäneitä kilpailuita, joissa suomalaisten hanskakäsien lisäksi oli nähty ottelijoita Unkarista, Puolasta sekä Itä-Saksasta.

Vuonna 1985 Reippaan nyrkkeilijöitä osallistui sekä omiin ”Unkarilaiskilpailuihin” että ensimmäistä kertaa myös Ruska-turnaukseen. 15. syyskuuta Kansantalolla järjestetyssä unkarilaisillassa Ilkka Engelberg tyylitteli voiton 57-kiloisten vastustajas-

taan Laszlo Kollarista puhtaasti 3-0. SM-mitalisti Veli-Matti Nopanen sen sijaan kärsi 63½-kiloisissa niukan 2-1 pistehäviön Zoltan Riedlille.

Seuraavana viikonvaihteena 20.-22. syyskuuta läpiviedyssä Ruska-turnauksessa Engelbergin väkevät otteet saivat jatkoa. Tällä kertaa 54-kiloisten loppuottelussa kukistui Oulun Nyrkkeilyseuran Leif Stenius puhtaasti 5-0. Reippaan ensimmäisen Ruska-turnausvoiton ohella Vesa Närvänen sijoittui 71 kilon painoluokassa kolmanneksi.

Engelbergin esitykset valituttivat hänet myöskin Tammer-turnaukseen, joka vietiin läpi 16.-20. loka-kuuta. Taso 54-kiloisissa oli melkoinen ja avaukseen reipaslaisen vastustajaksi olikin asetettu Itä-Saksan Klaus Kirchstein, vuoden 1982 MM- ja vuoden 1983 EM-pronssimitalisti. Ottelu päättyi itäsaksalaisen voittoon tuomariäänin 5-0 ja Engelbergin turaussijoitukseksi tuli häviön myötä viides tila.

Engelberg hopealle ja Nopanen pronssille SM-kisoissa helmikuussa 1986

Vuodelle 1986 Reippaan ykkösnyrkkeilijöiksi kohonneiden Ilkka Engelbergin ja Veli-Matti Nopasen toivottiin tuovan mitalimenestystä SM-kehästä sekä TUL:n mestaruuskilpailuista. Aikuisurheilun ohella kauden aikana alkoi näkyä voimakkaampi panostus juniorityöhön, sillä Poikanyrkkeilypäivillä oli jälleen useamman reipaslaisnuorukaisen ryhmä.

Nyrkkeilytallin kauden avaus ajoittui TUL:n mestaruuskilpailuihin, jotka vietiin läpi Kajaanissa 18.-19. tammikuuta. Ilkka Engelbergistä tuli kautta aikojen viides reipaslainen TUL:n mestari voitettuaan 54-kiloisten loppuottelussa Oulun Tarmon Janne Kannisen. Lisäksi Juha Seppänen otteet 60-kiloisissa toivat pronssisen mitalin.

TUL:n mestaruuskilpailuita seurasi kuukautta myöhemmin SM-kehän taika. Suomen mestaruuksien kohtalot ratkaistiin tutussa Helsingin Kisahallin miljöössä 15.-17. helmikuuta. Reippaasta palkintoja lähti tavoittelemaan kolme iskijää, Ilkka Engelberg 54-kiloisissa, Juha Seppänen 60-kiloisissa sekä Veli-Matti Nopanen, joka tällä kertaa matsasi 67 kilon painoluokassa.

Välierästä urakoinnin aloittaneen Ilkka Engelbergin otteet olivat ensimmäisessä ottelussa vakuutta-

via. Parkanon Pontevan Juha Santala sai tunnustaa reipaslaisen paremmakseen selvin numeroin 5-0. Loppuottelussa Engelbergin vastustajaksi asetui vielä TUL:n mestaruusturnauksessa sarjaa alempana 51-kiloisissa ykköseksi runtannut Otanmäen Työväen Urheilijoiden Jukka Arola. Engelbergin taistelu mestaruudesta pysyi käynnissä täydet neljä erää, mutta Arola oli silti parempi tuomaripistein 5-0. Reipaslaiselle kuitenkin uran ensimmäinen SM-mitali, hopeaa.

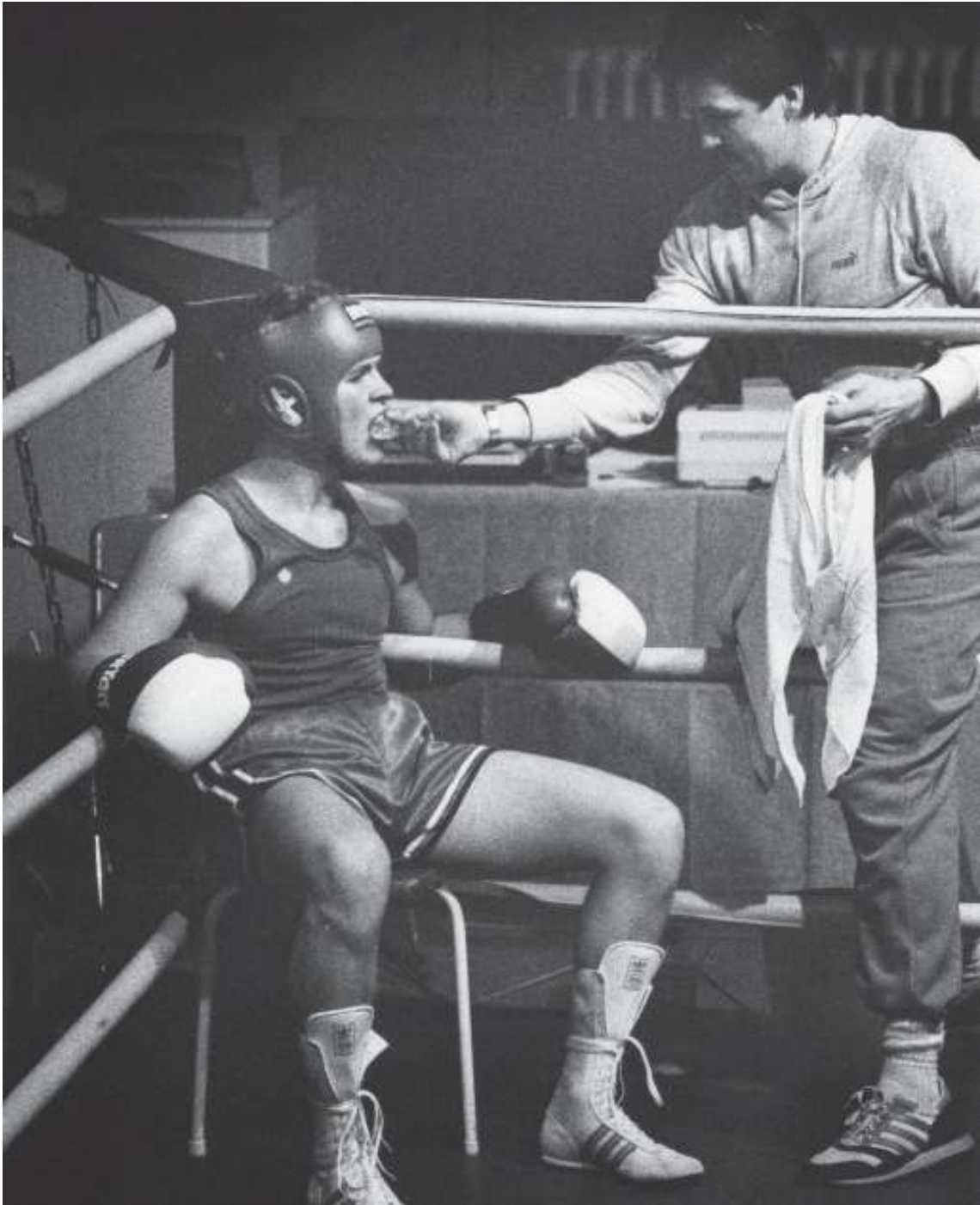
60-kiloisissa Juha Seppäsen avausvastustaja oli puolestaan Arolan veljeksistä Jari. Otanmäen Työväen Urheilijoiden kovaan 1980-luvun nyrkkeilijäkaartiin kuulunut Arola oli Seppästä lujemmalla ottelupäällä puhtaasti 5-0. Häviön myötä mitali jäi Seppäsellä saamatta ja sijoitus oli viides.

Hyvästä arpaonnesta ei voinut syyttää myöskään 67-kiloisiin siirtynyttä Veli-Matti Nopasta. Heti ensimmäisessä matsissa vastassa oli Los Angelesin olympiapronssimitalisti ja vuoden 1985 EM-kakkonen Joni Nyman. Porin NMKY:tä amatööriurallaan edustanut Nyman takoi Nopasen keskeytyskuntoon toisessa erässä. Häviöstä huolimatta Nopaselle ojenettiin uran kolmas peräkkäinen SM-pronssi.

Poikanyrkkeilypäivillä Lahdessa 4.-6. kesäkuuta Reippaalla oli parin laihemman vuoden jälkeen useampi voitontavoittelija ja C-juniorien puolella peräti kolme poikaa pääsi loppuotteluihin saakka. Tom Kempainen kukisti 38-kiloisten finaalisissa Riihimäen Marko Kirpun. Suomen mestaruuteen takoi Petri Männikkökin, joka 46-kiloisissa peittosi Tampereen Voimailuseuran Reijo Nousiaisen. Myös Tero Hildénillä oli kultasaumat 56 kilon painoluokassa, mutta Viipurin Nyrkkeilyjoiden Henry Heiskanen osoittautui lopulta paremmaksi. Lisäksi Tero Laitinen otteli B-juniorien SM-kullasta sarjassa 57 kiloa. Tuloksena oli hopeamitali loppuotteluhäviöllä Hämeenlinnan Kisan Reijo Pyllkäselle.

Veli-Matti Nopaselle uran neljäs SM-pronssi vuonna 1987

Ilkka Engelbergin uran lopettaminen tuntui Reippaan SM-menestyksessä vuonna 1987. Mitalintaivottelu oli nyt suurelta osin Veli-Matti Nopasen harteilla, vaikka Veli Jääskeläinenkin oli kohonnut aivan sarjansa kotimaisen kärjen tuntumaan. Juniorien puolella menestystä oli luvassa jo edellisestä vuonna mitaleita iskeneiden nuorukaisten toimesta.

Mika Setälä (vas.) erätauolla saamassa ohjeita huoltajaltaan Kalervo Torviselta.

Nyrkkeilykauden perinteisesti avannut TUL:n mestaruusturnaus käytiin 17.-18. tammikuuta Riihimäellä. Reippaan tilille rapsahti kisoista kaksi mitalia, sillä Veli Jääskeläisen nappasi hopeaa ja Veli-Matti Nopanen pronssia. Jääskeläisen finaalivastustajana

67-kiloisissa oli Oulun Tarmon Juha Alatalo, Nopasen kolmas sija tuli puolestaan 63½ kilon painoluokasta.

Veli-Matti Nopasen pronssilinja jatkui neljä viik-

koa TUL:n mestaruuskilpailuiden jälkeen 14.-16. helmikuuta järjestetyssä SM-turnauksessa Helsingissä. 63½-kiloisissa myöhemmin ammattilaiskehissäkin esiintynyt Allan Grönfors taipui ensimmäisessä ottelussa reipaslaisen käsittelyssä pistein 4-1. Välierässä Nopasen vastus koveni Oulun Tarmon Juha Alataloksi. Semifinaalin voitto meni oululaiselle tuomariäänin 5-0 ja reipaslaisen oli tyytyminen uransa neljänteen peräkkäiseen SM-pronssiin.

63½-kiloisten toisen Reippaan iskijän Veli Jääske-läisen SM-urakka loppui yhteen kehässä käyntiin. Tero Pakarinen oli neljännesvälierässä parempi numeroin 5-0. Arvo Hiltusellekin 75-kiloisten arpa-onni teki tepposensa. Myöhemmin samana vuonna EM-pronssia Italian Torinosta pokannut Lahden Kalevan Esa Hukkanen nakutti reipaslaisen keskeytyskuuntoon puolivälierässä.

Vaikka miesten puolella ei päästykään SM-finaaleihin saakka, Poikanyrkkeilypäivillä Lahdessa 28.-29. maaliskuuta sekä Petri Männikkö että Janne Roukala etenivät loppuotteluihin asti. C-junioreiden 50-kiloisten finaalissa Männikkö sai vastaansa Kuopion Riennon Jyrki Krögerin. Matsin ja Suomen mestaruuden vei nimiinsä Kröger ja Männikölle suotiin hopeaa. Janne Roukala iski puolestaan B-junioreiden 75-kiloisissa Lahden Kalevan Juha Mutasen kanssa Suomen mestaruudesta. Roukala kärsi Männikön tapaan loppuotteluhäviön ja pokkasi näin hopeamitalin.

19.-20. syyskuuta Rovaniemellä järjestetyn Ruska-turnauksen finaalissa nähtiin yksi reipaslainen. A-junioreiden 67-kiloisten painoluokassa Tero Laitinen mittasi Oulun Kehä-Poikien Marko Kanniaisen taidot. Ne todettiin hyväksi, sillä Laitinen hävisi matsin puhtaasti 5-0.

Ruskan jälkeen Tero Laitisen syksyn ykköstupah-tumassa nuorten SM-kilpailuissa Porissa 30. loka-kuuta ja 1. marraskuuta reipaslainen otteli niin ikään 67 kilon painoluokassa. Laitisen urakointi tuotti pronssisen SM-mitalin.

Mika Setälä nappasi hopeaa sekä TUL:n mestaruuskilpailuissa että SM-kisoissa vuonna 1988

Veli-Matti Nopasen lopetettua uransa Reippaan nyrkkeilyn keulakuvaksi tuli Mika Setälä, joka

vaihtoi kaudeksi 1988 Rovaniemen Lapin Rovaniemen Reippaaseen. Lahjakas ottelija oli tekemässä nousua kansalliselle kärkitasolle ja siitä saatiin vuoden aikana mukavia viitteitä.

TUL:n mestaruuskamppailut käynnistivät nyrkkeilyvuoden 1988. Oulussa 23.-24. tammikuuta pidetyissä kamppailuissa vuoden 1986 nuorten EM-vitonen Setälä iski 60-kiloisten finaaliin. Siinä Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijöiden Matti Toikkanen korjasi kuitenkin voiton. Reippaan toisen mitalin toi 67-kiloisissa pronssia pokannut Veli Jääske-läinen.

TUL:n turnauksen toisinto nähtiin myös SM-kilpailuissa Helsingissä 27.-29. helmikuuta. Tällä kertaa ainoana Reippaan hanskamestarina kehään nousut Setälä eteni 60-kiloisissa aina loppuotteluun asti Matti Toikkasta vastaan. Ensimmäisessä ottelussa hän hoiteli Ari Immosen keskeytyskuuntoon jo avuserässä. Semifinaalissa reipaslaisen vastus koveni huomattavasti, mutta vastapäisestä kulmasta hyökännyt Ylivieskan Vedon Jyrki Peltola joutui taipumaan pistein 3-2. Setälän taistelu SM-kullastakin oli melko tasainen, mutta Toikkanen tuomittiin loppuottelun voittajaksi tuomariäänin 4-1.

Poikanyrkkeilypäivillä Valkeakoskella 26.-27. maaliskuuta Reipas oli mukana menestysryhmällä. B-junioreissa niin Jarno Leppiaho, Petri Männikkö kuin Jari-Pekka Sieppi ottivat mitalin. Leppiahon esitykset siivittivät hänet 54-kiloisten finaaliin, jossa Turun Weikkojen Tarmo Manninen ei mahtanut reipaslaiselle mitään. Myös Sieppi eteni 60-kiloisissa loppuotteluun. Leppiahon tavoin hänkin nappasi ensimmäisen Suomen mestaruutensa kukistamalla finaalissa Kuopion Riennon Jyrki Krögerin. Petri Männikön urakointi tuotti puolestaan 57-kiloisissa pronssia.

Mika Setälän TUL:n mestaruuskilpailuiden sekä Suomen mestaruuskilpailuiden kakkostilat poikivat seuraavaksi edustuksen 6.-11. huhtikuuta Helsingissä järjestettyyn GeeBee-turnaukseen. 60 kilon painoluokassa taso oli timantinkova, sillä reipaslaisen avausvastustajaksi kaavio osoitti Romanian Daniel Dumitrescu. Soulin olympialaisissa samana vuonna hopeaa iskenyt Dumitrescu vei tämän välierän nimiinsä puhtaasti tuomariäänin 5-0. Setälän turnaus-sijoitukseksi tuli näin kolmas tila.

Setälän syyskauden avaus nähtiin Rovaniemellä 19.-20. syyskuuta järjestetyssä Ruska-turnaukses-

sa. Kotiyleisön edessä ainoana Reippaan ottelijana esiintynyt SM-hopeamitalisti kuitenkin hävisi 60-kiloisten finaalissa Hämeenlinnan Kisan Juhani Launomaalle. Launomaa oli taitavampi tuomariäänin 5-0.

B-junioreiden Suomen mestari Jarno Leppiaho metsästi nuorten SM-kilpailuissa Oulussa 4.-6. marraskuuta mitalia. Tavoite täyttyi, sillä 54-kiloisissa Leppiaho-vanhempi laitto lyöntejä liikkeelle pronssin arvoisesti.

Mika Setälän kausi kruunautui vuoden lopulla 3.-4. joulukuuta Helsinki Box Cupin loppuottelussa. 63½-kiloisissa turnausvoittoon vaadittiin bulgarialaisen Jevgeni Kostovin lyöminen. Sen reipaslainen tekikin tiukassa kamppailussa.

Mika Setälälle kovia kansainvälisiä otte- luita kaudella 1989

Mika Setälältä odoteltiin hyvien esitysten jatkumista myös vuonna 1989. Niitä tulikin, mutta Suomen mestaruuskilpailuissa Reipas jäi ensimmäistä kertaa ilman mitalia. Miesten palkintosijan puuttumista korvasi hyvä juniorimenestys.

Ykkösiskijäksi edellisenä vuonna kohonneen Mika Setälän kausi avautui Stockholm Box Open-turnauksella. 11.-16. tammikuuta Tukholmassa järjestetty kansainvälinen mittelo oli reipaslaisen ensimmäisen ottelun osalta voitokas. 60-kiloisissa japanilaisvastustaja Takahiro Yoneda hävisi puhtaasti 5-0. Puolivälierässä vastus sitä vastoin koveni huomattavasti. Kuuban Antonio Hernandez otti lajin mahtimaan edustajan taidokkuudella reipaslaisesta voiton selvin luvuin 5-0.

Setälä ei osallistunut 21.-22. tammikuuta Turussa pidettyihin TUL:n mestaruuskilpailuihin, mutta Reippaasta kehässä matsasivat sekä 57-kiloisten Jarno Leppiaho että 67-kiloisten Veli Jääskeläinen. Molempien sijoitus oli poikkeuksellisesti neljäs.

SM-kehään Helsinkiin 4.-6. maaliskuuta Reipas lähetti kolmijäsenisen joukkueen. Jarno Leppiaho teki ensiesiintymisensä miesten SM-tasolla sarjassa 57 kiloa, Mika Setälä haki mitalia 63½-kiloisten painoluokasta ja Veli Jääskeläinen otteli 67-kiloisissa.

Leppiaholle matsit päättyivät Hannu Närhen kanssa oteltuun neljännesvälierään. Siinä reipaslainen

kärsi 5-0 pistehäviön. Mika Setälälläkään ei ollut Kajaanin Kuohun Eskelisen veljessarjan Jyrkiä vastaan mahdollisuuksia. Ensimmäisessä ottelussa neljännesvälierässä tuleva kultamitalisti sivalsi reipaslaiselle keskeytyksen kolmannessa erässä. Yhden hävitty kohtaaminen tuli SM-karkeloista myöskin Veli Jääskeläisen ottelukirjaan. Hopeaa lopulta nappanut Harjavallan Hakan Kai Kauramäki oli puolivälierässä parempi numeroin 5-0.

Poikanyrkkeilypäivillä Helsingissä 18.-19. maaliskuuta Petri Männikön esitykset olivat muille liikaa. Hyvässä nosteessa ollut ura sai hänen osaltaan lisäpontta B-junioreiden SM-kultamitalin muodossa. Voitto tuli tällä kertaa 63½ kilon painoluokassa. Reippaan menestys ei rajoittunut Männikön ykköstitään, sillä harjoittelukaveri Tom Heiskanen sai lisäksi saman ikäluokan hopeaa sarjasta 60 kiloa.

Nuorten SM-kilpailuissa Riihimäellä 3.-5. marraskuuta Petri Männikkö jatkoi juniorisarjoissa rakentamaansa hyvää menestysputkea. 67-kiloisissa turnauskestävyys riitti aina loppuotteluun saakka, jossa tuomarit kuitenkin näkivät Tampereen Voimailuseuran Joni Johanssonin paremmaksi. Nuorten SM-hopea oli joka tapauksessa uran ensimmäinen A-junioreiden ikäluokassa. Jarno Leppiahon matsit puolestaan päättyivät 60-kiloisten puolivälierään.

Vuoden päätteeksi aiemmin lokakuussa myös Vac-lav Prochzkan muistoturnaukseen Tšekkoslovakian Ostravassa osallistunut Mika Setälä valittiin vielä Ruotsi-otteluun, joka iskettiin Tukholmassa 19. joulukuuta. Kehässä reipaslaisesta otti mittaa isäntien liberalilaislähtöinen George Scott. Soulin olympialaisissa vuotta aikaisemmin samassa 60 kilon painoluokassa hopealle runnonut Scott ei antanut Setälälle mahdollisuuksia, vaan vei kohtaamisen nimiinsä luvuin 3-0.

Reipas mukaan Ruska-turnauksen jär- jestelyihin vuonna 1990

Vuosikymmenen vaihteessa muutamaa vuotta aiemmin uransa aloittaneet juniorit alkoivat nousta laajemmalla rintamalla parrasvaloihin. Jarno Leppiahon ja Petri Männikön nuorten SM-kilpailuiden mitalit saivat täytettä miesten sarjoista, vaikka SM-kilpailuista palkintosija napsahti vielä ainoastaan Leppiaholle. Reippaan nyrkkeilyn suuntaviivat 1990-luvulle olivat kuitenkin jo selvillä.

Petri Männikkö (vas.) ja Herkko Taavetila.

Uuden vuosikymmenen ensi-iskut sattuivat TUL:n mestaruuskilpailuihin, jotka sillä kertaa oteltiin Kemissä 20.-21. tammikuuta. Reippaasta naapurikaupungin kehässä nähtiin peräti neljä taistelijaa. Ilkka Engelbergin paluu neliöön sujui 57-kiloisissa pronssin arvoisesti. 60-kiloisissa oli sähköä varsinkin loppuottelussa, kun harjoittelu- ja seurakaverit Jarno Leppiaho ja Mika Setälä ottivat yhteen. Finaali kääntyi Leppiaholle, joka nappasi uransa ensimmäisen liiton mestaruuden. Tämän lisäksi 67 kilon painoluokassa Petri Männikön urakointi tuotti pronssia.

Kemin TUL:n turnauksen jälkeen Leppiaho ja Petri Männikkö suuntasivat harjoitteluaan 24.-26. helmikuuta Helsingissä pidettyihin Suomen mestaruuskilpailuihin. 60 kilon painoluokassa matsannut Leppiahojen esikoinen antoi hankojen viuhua puolivälierässä Markku Neuvosta vastaan siihen malliin, että tuloksena oli tyrmäys toisessa erässä. Semifinaalissa reipaslaisen vastapeluriksi hankiutui Kemissä saman sarjan pronssille jäänyt Porin Pyrinnön Juha Temonen. Temonen oli tiukassa väännössä parempi luvuin 3-2, mutta Leppiaho sai joka tapauksessa uransa ensimmäisen yleisen sarjan

SM-mitalin.

67-kiloisissa Petri Männikön vastus oli puolivälierässä tuttu mies Kemin suunnalta. Lautiosaaren Hakan Mika Raudasoja oli voittanut kotikaupungissaan neljä viikkoa aikaisemmin TUL:n mestaruuden eikä antanut yllättää itseään myöskään SM-kehässä. Ensimmäisessä ottelussa puolivälierässä Männikön arvioi paremmaksi yksi arvostelutuomari, mutta neljä oli kemiläisen kannalla ja näin reipaslaisen kohdaloksi tuli jäädä mitalien ulkopuolelle viidenneksi. Raudasoja eteni aina Suomen mestaruuteen asti.

Poikanyrkkeilypäivillä Kajaanissa 31. maaliskuuta ja 1. huhtikuuta 9-vuotias Samuli Leppiaho aloitti yhden eriskummallisimmista ja historiallisimmista voittoputkista kotimaisessa amatöörinyrkkeilyssä. Leppiahon veljessarjan keskimäinen oli kehän valti D-poikien 26-kiloisissa. Sarjan loppuottelussa reipaslaisen sai tunnustaa paremmakseen Tampereen Työvään Nyrkkeilijöiden Juha Hölli.

Petri Männikölle avautui kauden aikana myös ensimmäinen maaotteluedustus. Helsingissä 8. kesäkuuta mitelty A-junioreiden Suomi-Ruotsi maaotte-

lu oli Männikön osalta pisteen arvoinen sarjassa 67 kiloa. Rickard Petterson hävisi Reippaan lupaukselle numeroin 2-1.

Uusi vuosikymmen toi Reippaan nyrkkeilyjaostolle myös uuden kisajärjestelyelementin. Edellisenä vuonna 1989 Ruska-turnausta ei järjestetty Rovaniemellä laisinkaan ja nyt 22.-23. syyskuuta Korkalovaaran yläasteen juhlasalissa tapahtuman organisaattorina oli ensimmäistä kertaa Lapin Lukon ohella myös Rovaniemen Reipas. Petri Männikölle kotikehä oli suosiollinen, sillä 67-kiloisten finaalissa kukistui suomalaistunut, Tampereen Voimailuseuraa edustanut Andrei Mishin. Neuvostoliiton juniorimestari pehmeni Reippaan tehopakkauksen käsittelyssä tuomariäänin 3-2. Jarmo Leppiahon ensimmäinen ”Ruska” pysähtyi sen sijaan puolivälierätappioon.

Hyvää jälkeä kaudella tehneen Männikön syksyn päätähtäin oli nuorten SM-kilpailuissa Lahdessa 3.-4. marraskuuta. Siellä hän eteni edellisen vuoden tapaan aina loppuotteluun saakka. 67-kiloisten finaalissa Oulun Kehä-Poikien tuttuakin tutumpi vastus Sami Elovara veti kuitenkin pitemmän korren. Männikön hopean lisäksi Reipas sai turnauksesta toisenkin mitalin, kun Herkko Taavettila nappasi 51-kiloisissa pronssia.

Uusi menestyskukupolvi nousi SM-menestykseen laajemmalla rintamalla vuonna 1991

Petri Männikölle kausi 1991 merkitsi nousua aivan 67-kiloisten kotimaiseen eliittiin. SM-kilpailuiden mitalin ohella hänet nähtiin kauden aikana eri turnauksissa, joista lohkesi mukavaa menestystä. Kehäsaavutuksien ohella Reippaan nyrkkeilyjaoston kilpailuiden järjestämistäidot saivat vuoden aikana lisähaasteita, kun seura vei ensimmäistä kertaa yksinään läpi Ruska-turnauksen.

Uuden kauden avaus suoritettiin Reippaan nyrkkeilytallin toimesta perinteisesti TUL:n mestaruuskisaosanotolla. Kuusankoskella 19.-20. tammikuuta Petri Männikön nousussa ollut ura sai lisäkannuksen ensimmäisellä liiton mestaruustittelillä. 67-kiloisten loppuottelussa kukistui Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijöiden Jukka Veijanen. Myös Herkko Taavettilalla oli 51-kiloisissa kultasaumat, mutta Oulun Tarmon Ari Alanenpää, urallaan sekä Suomen että

Ruotsin mestaruusmitaleita voittanut ottelija, oli parempi.

Männikkö ja Taavettila lähtivät hakemaan mitalisijoja myös SM-mittelöistä Helsingistä 9.-11. maaliskuuta. Taavettila iski 54-kiloisissa ja Reippaan tallista 67 kilon painoluokassa oli Männikön ohella myös Veli Jääskeläinen. Herkko Taavettilan avausvastustaja Lahden Kalevan Teemu Kaski osoittautui liian kovaksi palaksi ja iski reipaslaisesta voiton puhtaasti 5-0. SM-esiintyminen tiesi kuitenkin pronssia.

Pronssia pujotettiin lopulta myös Petri Männikön kaulaan. Avausottelussa Henry Heiskanen oli kevyehkö vastustaja ja hävisi numeroin 4-1. Pääsy finaaliin olikin sitten Porin NMKY:n Kai Kauramäen takana. Äärimmäinen välierämatsi tuomittiin kuitenkin porilaisen hyväksi äänin 3-2 ja lahjakkuuden oli vielä tällä kertaa tyytyminen himmeimpään mitaliin. Samassa sarjassa Männikön kanssa kehään nousseen Veli Jääskeläisen puolivälieräottelussa vastaan tullut Kauramäen finaalivastustaja, Oulun Tarmon Markku Kalliorinne takoi reipaslaisen keskeytyskuntoon toisessa erässä.

Petri Männikön kansainvälinen ottelurutiini karttui seuraavaksi GeeBee-turnauksella, joka vietiin läpi Helsingissä 4.-7. huhtikuuta. 67-kiloisten puolivälierä Neuvostoliiton Oleg Popovia vastaan oli tiukka kammoittelu, joka kääntyi lopulta itänaapurin miehen eduksi numeroin 3-2. Tappio tiesi Männikölle turnauksen viidettä tilaa.

Poikanyrkkeilypäivillä Tampereella 13.-14. huhtikuuta Reippaan nyrkkeilytallin menestys oli vähintäänkin erinomaista. Samuli Leppiaho taituroi D-pojissa toisen peräkkäisen Suomen mestaruuden, tällä kertaa sarjassa 30 kiloa. Loppuottelussa reipaslaisen taidot sai todeta ylivoimaisiksi Tampereen Voimailuseuran Kim Kangas.

Myös C-junioreiden ikäluokassa otelleen Ilkka Timosen tekniikka oli taiturimaista. 71-kiloisten finaalissa Tampereen Voimailuseuran Jussi Hirviniemellä ei jäänyt muuta mahdollisuutta kuin tunnustaa Reippaan nyrkkeilykoulun kasvatin liikkeet liian liukkaiksi. Timoselle Suomen mestaruus oli uran ensimmäinen.

Vuosi 1991 oli merkittävä Reippaan nyrkkeilylle siinäkin mielessä, että jaosto vastasi Ruska-turna-

uksen järjestelyistä poikkeuksellisesti yksinään. VII Ruska-turnaus järjestettiin Kansantalon yläsalissa 21. syyskuuta. Ennakkojutussa Lapin Kansassa tiedettiin kertoa seuraavaa:

Vahva latvialaisjoukkue iskee Ruska-turnauksessa

Nyrkkeilyn kansainvälinen Ruska-turnaus isketään tänä vuonna Rovaniemellä yksipäiväisenä tapahtumana lauantaina. Kino-Tenon kehäneliössä nähdään kuitenkin kymmenen kovaa ottelua. Kisojen kansainvälisydestä vastaa kuusimiehinen joukkue Latviasta.

Oikeastaan Ruska-turnaus isketään kolmipäiväisenä tapahtumana, mutta kolmella eri paikkakunnalla. Ottelut aloitetaan tänään Oulussa, lauantaina jatketaan Rovaniemellä ja tiistaina Kajaanissa.

Rovaniemen kisojen järjestelyistä huolehtii yksin Rovaniemen Reipas. Vuosi sitten kumppanina oli Lapin Lukko, jonka nyrkkeily on kuitenkin hiipunut lähes olemattomiin.

Reippaan tämän hetken ykkösiskijöille on lauantaina luvassa tasokas vastus. Lahjakas Petri Männikkö kohtaa viime vuoden mestarin Jevgeni Goroshkon. 24-vuotias iskijä on otellut urallaan 120 kertaa ja niistä voittoja on kertynyt 115.

Leppiaho kohtaa 156 voiton miehen

Vuoden paussia pitänyt Jarno Leppiaho jatkaa tutussa 63,5 kilon sarjassa. Hän saa vastaansa peräti 156 voittoa urallaan iskeneen kolminkertaisen Latvian mestarin Stanislav Kleperisin. Kleperis on voittanut muun muassa kansainväliset turnaukset Saksassa, Suomessa ja Puolassa, joten Leppiaho saa venyä parhaimpaansa voittaakseen. Leppiahon ottelussa on aina riittänyt nähtävää ja tuskinpa hän on tapojaan tauolla muuttanut.

Neuvostoliiton mestaruuskilpailuissa 1990 palkintopallille yltänyt Andrei Kopylov kohtaa sarjassa 60 kg Seinäjoen Sisun viime vuoden nuorten Suomen mestarin Kai-Erik Kandelinin. Lievestuoreen Toiveen Ilari Kapanen on hankkinut urallaan useita SM-mitaleja. Lauantaina mies saa pistää parastaan, sillä vastakkaiseen nurkkaukseen tulee 210 ottelun kokemuksella Rafedin Begav. 180 voittoa iskenyt latvialainen on ollut kolmena vuonna mitaleilla Neuvostoliiton mestaruuskisoissa, joten näyttöjä löytyy. Sarja on 71 kg.

Lahden Kalevan Teemu Kaski on kisojen ainoa tä-

män vuoden miesten Suomen mestari. Kaski kohtaa sarjassa 54 kiloa 18-vuotiaan Latvian mestarin Vladimir Pulinin.

Oulun Tarmon Ari Alanenpää ehti hankkia useita Ruotsin mestaruuksia ennen paluuta Suomeen. Viime keväänä Ari saalisti vihdoin SM-mitalin, hopeisen sellaisen. Hän kohtaa Rovaniemellä Aleksandr Pastuhovin, joka on Latvian tämän vuoden mestari sarjassa 52 kg.

Kisoissa nähdään myös neljä kansallista koitosta. Yksi niistä on Reippaan Veli Jääskeläisen ja Lapin Lukon Pekka Jaatisen kohtaaminen sarjassa 67 kg.

Ruska-turnaus alkaa Kino-Tenolla klo 17.

Lapin Kansa 20.9.1991

Sekä Männikön että Leppiahon latvialaisvastustajat osoittautuivat vielä liian taitaviksi. Männikön vastapeluri Goroshko takoi 67-kiloisten loppuottelussa puhtaan 3-0 voiton. Jarno Leppiahon vastus Stanislav Kleperis oli 63½-kiloisissa vieläkin ärhäkämällä ottelupäällä. Matsi keskeytettiin hänen hyväkseen kolmannessa erässä.

Ruskaturnausottelijat Leppiaho ja Männikkö valittiin tämän jälkeen TUL:n joukkueeseen Tammerturnaukseen, joka pidettiin 16.-20. lokakuuta. Jarno Leppiahon turnausdebyytti tapahtui tutussa 63½ kilon painoluokassa, jossa ensimmäisessä ottelussa vastaan heitettiin Viron Aleksei Vaks. Reipaslainen ei kavahtanut virolaista, vaan niisti tältä voiton selvin numeroin 11-6. Puolivälierässä toisesta kehänurkkauksesta vastukseksi ponnahti Jukka Heikkinen, entinen Lapin Lukon matsaaja. Tamperelais-tunut rovaniemeläinen tiesi Reippaan nuorukaisen ja sai hankittua otteluvoiton iskuin 16-6. Leppiahon saaliina oli häviön myötä viides tila.

Petri Männikölle 67-kiloisten avaukseen nyrkkikaveriksi arvottiin Israelin Mohammed Haskie. Israelilainen osoittautui heppoisaksi taistelijaksi ja Männikkö vei ottelun nimiinsä puhtaasti 18-5. Finaalissa vastustajaksi tuli Norjan Per Skaun väli-erässä rökittänyt Kai Kauramäki, sarjan hallitseva Suomen mestari. Reippaan kasvatti ei löytänyt Porin NMKY:tä edustaneesta Kauramäestä sopivaa heikkoa lenkkiä, vaan tämä vei painoluokan nimiinsä pistein 11-6. Männikön Tammer-turnaushopea oli Reippaan kautta aikojen toinen.

Petri Männikön kausi jatkui vielä nuorten SM-kilpailuilla, jotka vietiin läpi Mikkelissä 2.-3. mar-

raskuuta. Tällä kertaa Reippaan lupaus liitti kahden ikäluokan hopean jatkoksi SM-kullan. Se tuli 71-kiloisten finaalivoitolla Oulun Tarmon Antti Hökästä. Jarno Mustosen SM-urakointi päättyi sen sijaan 67-kiloisten puolivälierään.

Petri Männiköltä evättiin pääsy Barcelonan olympialaisiin 1992

Petri Männikölle vuosi 1992 oli menestyksen ja epäonnen aikaa. Reippaan nyrkkeilyn keulakuva hankki kauden aikana itselleen karsintaturnauksesta henkilökohtaisen paikan Barcelonan olympialaisiin. Sinne häntä ei kuitenkaan kelpuutettu, sillä viimeisen, kielteisen sanan sanoi Suomen olympiakomitean valintakokouksen enemmistö.

Männikön kauden avaus tapahtui TUL:n mestaruuskilpailuissa Oulussa 4.-5. tammikuuta. 67-kiloisissa otteet olivat sängen vakuuttavia ja reipaslainen pukkasi kultaa kukistettuaan finaalissa Turun Teräksen Pauli Jyrkkäsen.

Männikön luja meno jatkui kahta viikkoa myöhemmin 18.-20. tammikuuta Helsingin SM-kilpailuissa. 67-kiloisten mestaruus tuli miltei näytöstyyliin. Ensimmäisessä kohtaamisessa Markku Nieminen sai tuntoa pohjoisen puhurin numeroin 22-10. Välierässä Turun Teräksen Pauli Jyrkkäsen meno puolestaan ruostui vielä selvemmin 22-7. Ja finaalissa Kemin Innon Marko Oljakan taistelu loppui Männikön nyrkkeihin jo ensimmäisessä erässä. Sarjavoiton myötä Männiköstä tuli kautta aikojen kolmas Reippaan nyrkkeilyn miesten Suomen mestari.

Reippaan toisen SM-italin toi Herkko Taavettila, jonka kehäliikkuminen 54-kiloisissa oli pronssin arvoista. Välierässä Oulun Tarmon Jyri Paakkunainen osoittautui liian kovaksi vastapeluriksi lukemin 24-7. Taavettilan pronssi oli hänen uransa toinen yleisen sarjan SM-itali.

Petri Männikön kanssa samassa painoluokassa otellut Veli Jääskeläinen iski puolivälierässä niin ikään Innon Marko Oljakkaa vastaan. Taisto Tuomisen tallin nyrkkimies oli tässä kohtaamisessa parempi luvuin 12-5.

Poikanyrkkeilypäivillä Tampereella 21.-22. maaliskuuta 11 vuoden ikään ehtinyt Samuli Leppiaho liitti meriittilistaansa jo kolmannen peräkkäisen D-junioreiden Suomen mestaruuden. Tällä kertaa se

tuli 33 kilon painoluokassa, jonka finaalissa reipaslainen otti voiton Tampereen Työväen Nyrkkeilijöiden Tero Rantalasta.

Reippaan nyrkkeilyhistoriaa kirjoitettiin suurin kirjaimin Italian San Pellegrino Termessä 23.-29. maaliskuuta järjestetyssä olympiakarsintaturnauksessa. Petri Männikkö valittiin Suomen edustajaksi 67-kiloisiin ja paikan hankkimiseen liittyvät tavoitteet saavutettiin. Näin ainakin vielä tuossa vaiheessa yleisesti uskottiin.

Ensimmäisessä ottelussa Tshekkoslovakian Peter Rusnak ei mahtanut Reippaan lahjakkuuden käsittelyssä mitään, vaan ottelu kirjattiin Männikölle 11-4. Tämän jälkeen seuraavan matsin panoksena oli paikka Barcelonan olympiakehään. Vastustajaksi määrätyn Viron Aleksei Zukov ei kuitenkaan missään vaiheessa saapunut otteluneliöön ja Männikkö sai luovutusvoiton sekä henkilökohtaisen osallistumisoikeuden olympialaisiin. Tavoitteiden täyttymisen jälkeen Wieslaw Malyszkoa vastaan käyty välierämatsi oli ainoastaan muodollisuus, jonka puolalainen vei pistein 14-3.

Männikön kehätyöskentely sai jatkoa heti perään 2.-5. huhtikuuta Helsingissä läpiviedyissä GeeBee-turnauksessa. 67-kiloisten ottelukaavio heitti ensimmäisessä matsissa vastaan Bulgarian Hristo Atanasovin, joka oli hätää kärsimässä nuorta olympiaehdokasta vastaan. Bulgarialaisleiri katsoi parhaimmaksi luovuttaa ottelun toisessa erässä.

Seuraavaksi Männikön eteen ponnahti välierässä vielä edellisenä vuonna liian kovana palana turnausetenemisen estänyt Oleg Popov. Tällä kertaa venäläisen kyvyt eivät riittäneet, vaan Männikkö lunasti loppuottelupaikan pistein 14-4. Finaalin tapahtumista muodostuikin sitten painava argumentti reipaslaisen olympiavalinnan tielle, sillä Männikkö hävisi loppuottelun pistein 13-9 treenikaverilleen Oulun Sami Elovaaralle. GeeBeen kakkostila oli joka tapauksessa nuoren reipaslaisen siihenastisen uran yksi parhaita saavutuksia.

Suomen olympiakomitean lisävaatimuksien takia Männikön oli matkattava Ateenassa Kreikassa kesä-heinäkuun vaihteessa järjestettyyn Akropolis cup-turnaukseen. 67-kiloisten ensimmäisessä ottelussa vastassa ollut Italian Carlo Brancalion nähtiin Männikköä paremmaksi luvuin 12-7. Tämä merkitsi samalla sitä, että olympiakomitea ei runsasta viik-

Jarno Leppiaho

koa myöhemmin pitämässään valintakoukussa kelpuuttanut reipaslaista Barcelonaan. Olympiava-linnan vaiheista ja Petri Männikön urasta kerrotaan tarkemmin tässä historiikissa olevassa haastattelu-artikkelissa.

Rovaniemen Reippaan ja Lapin Lukon yhteisjär-jestelyillä toteutetun Ruska-turnauksen voitto syk-syllä oli tätä taustaa vasten nuorelle miehelle laiha lohtu. 19.-20. syyskuuta järjestetyissä kamppailuis-sa Reippaan nyrkkeilyn keulakuva nujersi 75-ki-loisten finaalissa Rauman Työväen Nyrkkeilijöiden Arto Salon selkeästi 5-0. Kehään kisamielellä pa-lanneen Mika Setälän lyönneissä oli myös voimaa, sillä 63½-kiloisten finaalissa Oulun Nyrkkeilyseu-ran Fatmir Mollakura sai todeta joutuneensa reipas-laisen käsittelyssä tyrmätyksi. Sen sijaan 71-kilois-ten loppuottelussa Jarno Mustosen vastus, Lahden Kalevan Juha Mustonen osoittautui liian kovaksi. Reipaslainen tyrmättiin toisessa erässä.

Mika Setälän ja Petri Männikön otteita nähtiin ”Ruskan” jälkeen Tammer-turnauksessa, joka isket-tiin 15.-18. lokakuuta. 60-kiloisissa Setälän avaus-vastustaja neljännesvälierässä oli moninkertainen SM-mitalisti Reijo Vuorinen. Helsingin Tarmon pugilisti oli Reippaan hanskakättä parempi selvästi 14-1. Petri Männikön matsit 71-kiloisissa tyssäsi-vät niin ikään neljännesvälierään. Kanadan Sydney Vanderpool oli reipaslaiselle liian kova pala ja hän vei ottelun pistein 10-2.

Nuorten SM-kilpailuissa Kajaanisssa 31. lokakuuta ja 1. marraskuuta Reippaalta oli kaksi ottelijaa B-poikien ikäluokassa. Ilkka Timosen iskut siivittivät hänet aina 75-kiloisten Suomen mestaruuteen. SM-kullan takasi finaaliavoitto Viipurin Nyrkkeilijöiden Ville Rantasesta. Timosen kultajuhlia säästi reipas-laisen osalta Olli Yli-Suvanto, joka pokkasi 57-ki-loisissa pronssia.

Jarno Leppiaho GeeBeen voittoon keväällä 1993

Petri Männikön Tammer-turnauksessa lokakuussa 1992 tullut vamma pilasi hänen kaudelle 1993 laatimat suunnitelmat lähes totaalisesti. Ainoaksi kilpailuksi jäi SM-turnaus, joka sekään ei mennyt tavoitteiden mukaisesti. Sen sijaan Jarno Leppiahon meriitit olivat kauden aikana erinomaisia, vaikka SM-kulta jäikin puuttumaan.

Jarno Leppiaho oli siis palannut parin hiljaisemmän vuoden jälkeen kehään tosimelellä. Kauden ensimmäinen isompi turnaus, TUL:n mestaruuskilpailut Jyväskylässä 16.-17. tammikuuta tuotti hänelle uran toisen liiton kultamitalin. 63½-kiloisten loppuottelussa kukistui Kirkkonummen Nyrkkeilykerhon Petri Nikkinen.

TUL-turnauksen jälkeen Leppiaholla, kuten Petri Männikölläkin, oli vuorossa SM-mittelit. Helsingissä 6.-8. helmikuuta reipaslauskaksikon saaliina oli kaksi pronssista mitalia. 60-kiloisissa otelleen Leppiahon ensimmäinen matsi oli epätasainen, sillä reipaslainen takoi Tero Niemelän keskeytyskuntoon kolmannessa erässä. Semifinaalissa Kuopion Nyrkkeilyseuran Mika Tossavainen oli sen sijaan vaikea oteltava. Ottelu kääntyi lopulta Tossavaisen eduksi numeroin 23-19 ja Leppiahon meriittilistään merkittiin näistä karkeloista kolmas sija.

71-kiloiisiin nousseen Petri Männikön taival oli epäonnen sävyttämä. Markku Kalliorinteestä otetun helpon 36-19 voiton jälkeen tullut vamma pakotti reipaslaisen luovuttamaan välieräottelun Tampereen Voimailuseuran Joni Johanssonia vastaan. Samalla katkesi taistelu SM-kullasta. Männikölle tällä kertaa siis pronssinen SM-mitali.

Poikanyrkkeilypäivillä Tampereella 20.-21. maaliskuuta D-junioreiden loppuotteluissa nähtiin kaksi Reippaan nyrkkiasialia, joiden molempien sukunimi oli Leppiaho. Veljessarjan nuorin Juhana kohtasi finaalissa Keravan Nyrkkeilijöiden At-Hit Thi-antrongin, joka pökkasi matsissa voiton. Isoveli Samulille ei sen sijaan löytynyt sanottavaa vastusta. Finaalissa Porin Pyrinnön Rami Savonen ei mahtanut neljännen D-junioreiden Suomen mestaruuden ottaneelle reipaslaiselle mitään.

GeeBee-turnauksessa Helsingissä 1.-4. huhtikuuta Jarno Leppiaho pääsi makselemaan kalavelkoja

vajaata kahta kuukautta aiemmin kokemalleen SM-välierähäviölle. Avauksessa semifinaalissa oli kohtaaminen Venäjän Andrei Morozovia vastaan. Pohjoisessa puhurissa oli jyräävää voimaa, sillä ottelu keskeytettiin Leppiahon hyväksi jo ensimmäisessä erässä. Finaalivastustajaksi määräytyi sitten Mika Tossavainen, SM-kilpailuiden kakkonen. 60-kiloisten loppuottelusta kehkeytyi äärimmäisen tasainen jännitysnäytelmä, jossa iskujenvaihtoa ei säästely. Viimeisen erän päätyttyä Jarno Leppiaho julistettiin matsin voittajaksi pistein 23-22 ja hänestä tuli Reippaan ensimmäinen ja toistaiseksi ainoa GeeBeen valtiias.

Myös Ilkka Timonen alkoi miehistyä ja hänen maaottelukaste osui B-junioreiden Ruotsi-kamppailuun Turussa 2. toukokuuta. 75-kiloisten vastustaja Mikael Eriksson ei noussut edes kehään, joten Timosen voitto heltisi ilman ottelua.

Kauden aikana ei järjestetty Ruska-turnausta, joten Reipas katsoi aiheelliseksi pitää sitä korvaavan nyrkkeilyillan Kansantalolla 23. lokakuuta. 75-kiloisten kohtamisessa Petri Männikkö sai luovutusvoiton Oulun Tarmon Petri Hirvasniemestä. Luovutusvoiton sai myös Jarno Mustonen 67-kiloisten matsissa. Hänen vastustajanaan oli Hirvasniemen seurakaveri Marko Anttila. Ilkka Timonen sen sijaan kärsi 81-kiloisten väännössä pistehäviön 3-0 Kemin Innon hallitsevalle Suomen mestarille Jyrki Ekmanille.

Ekmanille kärsitty häviö ei lannistanut Timosta kovinkaan pitkään. Seuraavana viikonvaihteena 30.-31. lokakuuta Alavudella pidetyssä nuorten SM-turnauksessa reipaslaisen iskut olivat kultamitalin arvoisia B-junioreiden ikäluokassa. 81-kiloisten finaalissa hänet sai tunnustaa paremmakseen Viipurin Nyrkkeilijöiden Joonas Fraktman.

Jarno Leppiaho SM-hopealle 1994

Työväen Urheiluliiton nyrkkeilyjaosto ja Suomen Nyrkkeilyliitto yhdistivät monen muun lajin tapaan toimintansa erikoisliiton alaisuuteen vuoden 1994 alussa. Samalla muun muassa Rovaniemen Reipas liittyi Suomen Nyrkkeilyliiton jäseneksi. Kahden kilpailevan keskusjärjestön aika suomalaisessa nyrkkeilyssä oli päättynyt.

Työväen Urheiluliiton menettäessä keskusjärjestö- asemansa TUL:n nyrkkeilyn mestaruuskilpailut lakkasivat aiemmassa muodossaan olemasta. Helsin-

gissä 8.-9 tammikuuta järjestettiin ensimmäiset avoimet TUL:n mestaruuskilpailut. Jarno Leppiaho runttasi turnausvoittoon kukistettuaan 63½-kiloisten finaalissa Lauritsalan Teräksen Riku Lumbergin. Myös Jarno Mustonen piteli sarjaa ylempänä 67-kiloisissa voiton avaimia hyppysissään, mutta hävisi loppuottelussa Porin NMKY:n Marko Niemiselle.

SM-kehässä Helsingissä 5.-7. helmikuuta tulessa oli kolme Reippaan hankaviuhuttajaa. Jarno Leppiaho haki korkeaa sijoitusta 63½-kiloisista, Jarno Mustonen iski mitalinkiillo silmissä sarjassa 67 kiloa ja Ilkka Timonen totutteli yleisen sarjan lyöntien kovuuteen 81 kilon painoluokassa.

Leppiaholle ensimmäisen kierroksen vastus Vesa Sipilä oli selvää kauraa, sillä kehätuomari keskeytti ottelun. Rovaniemeläistäistelijan hyppysissä saman kohtalon koki semifinaalissa Porin NMKY:n Sami Selesmaakin. Sipilän tapaan keskeytys tuli toisessa erässä. Loppuottelussa reipaslainen haki Selesmaan seurakaverista Marko Niemisestä voittoa, mutta ottelu kääntyi kuitenkin vastustajalle lukemin 24-15. SM-hopea oli kuitenkin kahden pronssin jatkeeksi uran ensimmäinen.

Jarno Mustosen kunnolle tarjosi oivan koetinkiven puolivälierävastus Riku Lumberg. Sittemmin amatööriurallaan useamman Suomen mestaruuden ja arvokisaedustajanakin olleen lappeenrantalaisen taidot eivät riittäneet reipaslaisista vastaan, vaan Mustonen oli parempi iskuin 6-4. Semifinaalissa Oulun Kehä-Poikien Sami Elovaara sen sijaan tunsivat rovaniemeläisen tyylin ja taltutti Mustosen luvuin 15-7. Mustoselle SM-pronssi oli välierästä huolimatta uran ensimmäinen.

Ilkka Timosen ottelukirjaa tuli vuoden 1994 miehen SM-kisoista yksi merkintä. Puolivälierässä Oulun Tarmon Petri Hirvasniemeä vastaan nuorukaisen kärsi häviön luvuin 18-5.

Timosen nyrkit saivat joka tapauksessa parin viikon päästä lisää töitä. Porissa 26. helmikuuta A-junioreiden SM-kilpailuissa hän kävi tosin kumartamassa 81-kiloisten mestaruuden ilman otteluita, mutta seuraavana päivänä Turussa oteltu saman ikäluokan Ruotsi-kohtaaminen oli reipaslaisen osalta vääntö sarjan 81 kiloa pisteestä. Vastustaja Dennis Jönsson osoittautui liian liukkaaksi mieheksi lukemin 3-0.

Poikanyrkkeilypäivillä Tampereella 19.-20. maaliskuuta Reipas sai kaksi Suomen mestaria. D-poi-

kien 45-kiloisissa Petri Ahola todettiin kultamitalistiksi ilman ottelua. C-junioreihin siirtynyt Samuli Leppiaho sitä vastoin sai urakoida ykköstitilan eteen finaalin verran. 36-kiloisten loppuottelussa nähtiinkin edellisen vuoden toisinto, kun Porin Pyrinnön Rami Savonen ei löytänyt sopivia aseita Reippaan junioritähden taltuttamiseen.

Maaotteluhäviö ei kauaa painanut Ilkka Timosen mieltä. A-junioreiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Norjan Tønsbergissä 26.-27. maaliskuuta lakoutuivat reipaslaisen tielle asettuneet vastustajat. 81-kiloisten finaalissa Timonen takoi voiton ruotsalaisesta Johan Thorbjörnssonista.

Ruska-turnauksessa 17.-18. syyskuuta SM-hopeamitalisti Jarno Leppiahon nyrkki puhui menestyksekkäästi sarjassa 63½ kiloa. Loppuottelussa Järvenpään Timo Livistö talttui äänin 5-0. Toinen kotikehässä esiintynyt Reippaan ottelija Jarno Mustonen sijoittui 67-kiloisissa pronssille. Vuodesta 1994 lähtien Ruska-turnaus on pidetty vuosittain Rovaniemen Reippaan ja Lapin Lukon yhteisesti järjestämänä.

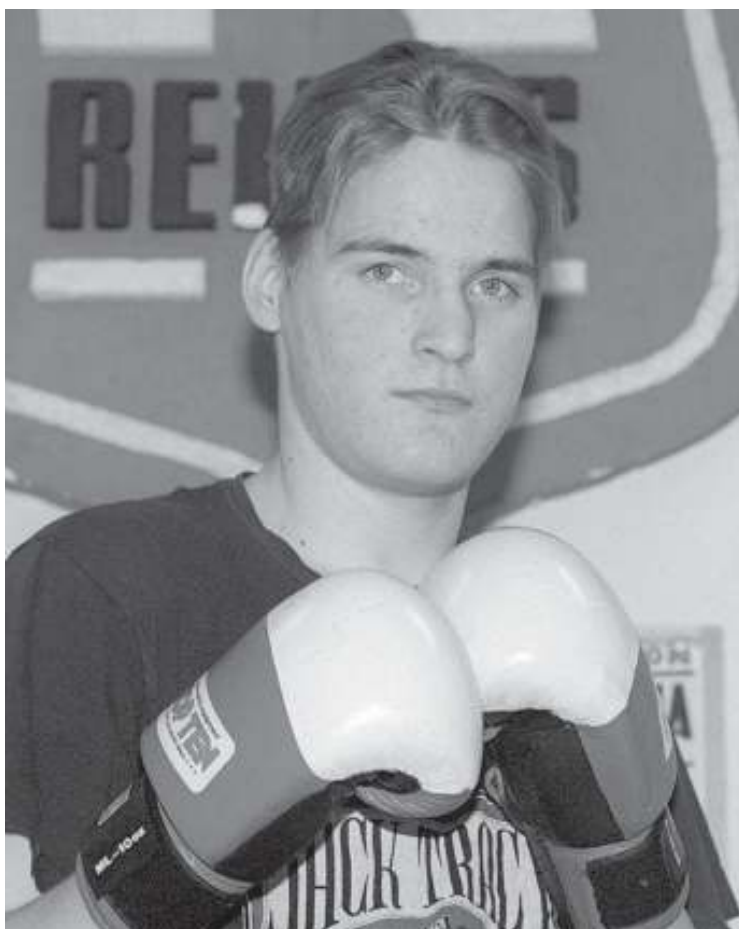
Seuraavana viikonloppuna 24. syyskuuta Kotkassa Jarno Leppiahon amatööriuran ainoassa maaottelumatsissa Viroa vastaan reipaslaisen opponenttina oli etelänaapurin Leonti Vorontshuk. 63½-kiloisten maksi oli tasainen, mutta arvostelutuomarit näkivät virolaisen paremmaksi pistein 2-1.

Leppiahon otteita nähtiin seuraavaksi Tammer-turnauksessa, joka vietiin läpi kuukautta myöhemmin 20.-23. lokakuuta. 63½-kiloisten välierässä vastaan tuli samainen Viron Vorontshuk, jolle reipaslainen oli hävinnyt maaottelussa kuukautta aiemmin. Nytkään Leppiaho ei mahtanut virolaiselle mitään, vaan tämä otteli Reippaan tahtoiskijän keskeytyskuntoon kolmannessa erässä. Leppiahon palkinto turnauksesta oli pronssia.

Reippaan nyrkkeilytallin kauden päätti Ilkka Timosen vuoden toinen A-junioreiden maaottelu, joka käytiin Viroa vastaan Tallinnassa 27. marraskuuta. 81-kiloisten vastustaja Andrei Morozov ei mahtanut Reippaan kehätaiturille mitään, vaan Timonen napasi matsista voittopisteet 3-0.

Ilkka Timonen ensimmäisenä reipaslaisena A-junioreiden EM-kisoissa 1995

1990-luvun puoliväliin mennessä Reippaan nyrk-

Ilkka Timonen

keilytallista oli ponnahtanut esille Petri Männikön ja Jarno Leppiahon selän takaa miesten mittoihin myöskin Jarno Mustonen sekä Ilkka Timonen. Timoselle kausi 1995 oli todellinen läpimurto junioreiden kansainvälisiin turnauksiin.

Vuoden toden teolla avannut TUL-turnaus pidettiin Kajaanissa 14.-15. tammikuuta. Reippaasta SM-kisoja silmälläpitäen hakivat ottelutuntumaa Jarno Mustonen (67 kg) sekä Ilkka Timonen (81 kg). Mustosen lyönnit puhuivat aina loppuotteluun saakka, jossa Oulun Kehä-Poikien Sami Elovaara oli kuitenkin etevämpi. Timosen turnaussijoitus oli puolestaan kolmas.

SM-kisoissa Helsingissä 4.-6. helmikuuta Reippaasta oli yhden hengen joukkue. Vaikka Jarno Mustosen 67-kiloisten ottelut päättyivät välierässä tapahtuneeseen keskeytykseen Porin NMKY:n Kai Kauramäkeä vastaan, tuloksena oli uran toinen SM-pronssi.

Nuorten SM-kilpailuissa Lappeenrannassa 25.-26. helmikuuta Ilkka Timonen osoitti olevansa hyvässä kunnossa. A-junioreiden 91-kiloisten finaalissa vastuksena ollut tuttu Viipurin Nyrkkeilijöiden Joonas Fraktman ei mahtanut reipaslaiselle mitään, vaan tämä pokkasi urakoinnin päätteeksi jo uransa neljännen nuorten SM-kullan.

Poikanyrkkeilypäiville 18.-19. maaliskuuta Reippaasta osallistui puolestaan kahden C-juniorin kokoinen ryhmä. Sekä Samuli Leppiaho että Antti Ahtiainen ottelivat 39-kiloisissa ja menestystäkin irtosi. Leppiaho nappasi painoluokan Suomen mestaruuden ja Ahtiainen iski sarjan III-ryhmän ykköstilalle.

Ilkka Timosesta oli kehittymässä lupaava raskaiden sarjojen nuori suomalaisiskijä. Edellisen vuoden A-junioreiden Pohjoismaiden mestaruus sai kaverikseen toisen samanlaisen Tampereella 25.-26. maaliskuuta järjestetyssä turnauksessa. Timonen hoiteli 81-kiloisten finaalissa Tanskan Jimmy Anderseinin puhtaasti 5-0.

Timosen hyvät näytöt valituttivat hänet myöskin kansainväliseen Gazeta Pomorska-turnaukseen Puolan Bydgoszciin. 6.-9. huhtikuuta läpiviedyssä kokoontumisessa Timonen otteli A-junioreiden 81-kiloisissa. Puolan Robert Lapinskin kanssa mietely matsi päättyi isäntämaan edustajan 11-3 voittoon. Häviöstä huolimatta Timosen saaliina oli turnauksen pronssimitali.

Kevään näytöt takasivat Timoselle valinnan ensimmäisenä reipaslaisena A-junioreiden Euroopan mestaruuskilpailuihin, jotka järjestettiin Unkarin Siofokissa 20.-25. kesäkuuta. 81-kiloisiin hyvin sopeutunut reipaslainen sai neljännesvälierässä vastaansa Bulgarian kovan nyrkkeilykoulun edustajan Ivailo Bojanovin. Reippaan kuntokone ei paljoa kuvia kumarrellut, vaan takoi arvokisakehässä bulgaarista voiton pistein 8-2. Suoritus tiesi Timoselle puolivälieräpaikkaa ja vastuksen kovenemista. Vastakkaisesta kehäneliöstä päälle hөөkikin Ukrainan

Oleg Stukalo, joka vei mahdollisuudet mitaleille ottamalla voiton selvin iskuin 11-1. Stukalo eteni aina loppuotteluun saakka, jossa hävisi kuitenkin Venäjän Andrei Derevtsoville. Ilkka Timosen arvokisadebyytin sijoitus oli kuitenkin mukavasti viides.

Syyskauden avauksessa Ruska-turnauksessa 16.-17. syyskuuta oli lähtölaukaus vammoista kärsineen Petri Männikön paluulle ottelukehään. 75-kiloisten finaalissa Reippaan 1990-luvun alun ykkösnyrkki latoi Ylä-Tikkurilan Kipinän Ari Tikkasesta selvän 3-0 voiton. Muista Reippaan ottelijoista Jarno Mustonen sijoittui 71-kiloisten pronssille. Samalle sijaluvulle matsasi myöskin Ilkka Timonen sarjassa 81 kiloa.

Männikölle oli tiedossa lisäotteluita runsasta kuu-kautta myöhemmin 19.-22. lokakuuta järjestetyssä Tammer-turnauksessa. Puolivälierässä reipaslainen hankki arvokkaan voiton Kanadan Rowan Donaldsonista. Edellisen vuoden Kansainyhteisön mestari kukistui selvästi numeroin 10-3. Välierässä vastassa olikin sitten Zsolt Erdei, seuraavina vuosina amatöörinä MM-kultaa, kaksi Euroopan mestaruutta ja Sydneyn olympiapronsin latonut unkarilaisnyrkki. Matsin vei lopulta Erdei numeroin 8-2 ja Männikkö sijoittui turnauspronssille.

Petri Männikön paluu sai jatkoa vielä myöhemmin syksyn aikana. Kööpenhaminassa 29. marraskuuta ja 3. joulukuuta välisenä aikana järjestetty Copenhagen cup toi reipaslaiselle 75-kiloisten kolmannen sijan. Ensimmäisessä ottelussa Männikkö kukisti Venäjän tasokkaan Aleksei Matjuzhevän hienosti 12-8. Välierässä vastaan asettui Irlannin Dennis Galvin. Männikkö osoitti tässäkin matsissa kovuu-tensa, mutta irlantilainen merkittiin lopulta ottelun voittajaksi tuomariäänin 9-5.

Männikön kausi päättyi Suomi-Ruotsi maaotteluun Helsingissä 10. joulukuuta. Vaikka 75-kiloisten ot-telu Erik Johanssonia vastaan kallistuikin ruotsalai-sen voittoon 2-1, antoi syksy kokonaisuutena väke-vän lupauksen palaamisesta omalle tasolle.

Petri Männikkö jäi voiton päähän olympiapaikasta Vejlen EM-kilpailuissa huhtikuussa 1996

Vuodelle 1996 Petri Männikön tavoitteet olivat huhtikuisissa Euroopan mestaruuskilpailuissa ja

samassa yhteydessä pidetyssä olympiakarsintatur-nauksessa. Odotukset neljän vuoden takaisen vää-ryyden hyvittämiselle olympiapaikan suhteen olivat korkealla, sillä Reippaan ykkösiskijän kunto tuntui olevan kevään aikana kohdallaan. Nuorten puolel-la Samuli Leppiaho antoi puolestaan kauden aikana hyviä näyttöjä eri turnauksissa.

Männikön kauden 1996 avauskampailut käy-tiin Sweden Box Openissa, joka pidettiin Timråssa 11.-14. tammikuuta. 75-kiloisten ensimmäisessä matsissa hän sai vastaansa edellisen vuoden nuor-ten Euroopan mestarin, Ukrainan Oleg Bukalon. Tiukkaakin tiukempi ottelu päättyi tasapisteisiin 6-6, mutta tuomarit antoivat hyvityspisteen lopulta ukrainalaiselle. Männikön saaliina turnauksesta oli näin ollen pronssia.

Samuli Leppiahon tilille oli ehtinyt kertyä ennen vuotta 1996 kuusi Suomen mestaruutta D- ja C-junioreiden ikäluokista. Reijärvellä 27.-28. tam-mikuuta järjestetyissä nuorten SM-kilpailuissa en-simmäistä kertaa B-junioreiden ikäluokassa otellut nuorukainen kukisti 42-kiloisten finaalissa Keravan Nyrkkeilijöiden At-Hit Thiangrongin ja liitti ko-koelmiinsa jälleen yhden SM-turnausvoiton lisää.

SM-kehään Helsinkiin 10.-12. helmikuuta matkasi Reippaasta kolmen nyrkkeilijän ryhmä. Jarno Mus-tonen astui köysien sisäpuolelle sarjassa 67 kiloa, Petri Männikkö haki uransa toista SM-kultaa sarjas-ta 75 kiloa ja Ilkka Timonen taiteili 81 kilon paino-luokassa.

Mustosen mitalitielelle asetteli jo neljännesvälierässä liian suuria esteitä tuleva mestari, Kirkkonummen Nyrkkeilykerhoa amatööruransa aikana edustanut Amin Asikainen. Tuleva ammattilaisten Euroopan ykkönen oli parempi lyönnein 7-0.

Petri Männikölle vuoden 1996 SM-kisa oli työta-paturma, ainakin loppuottelun osalta. Välierässä Rauman Työväen Nyrkkeilijöiden Arto Salo suli rei-paslaisen käsittelyssä pistein 12-0. Finaalissa Turun Teräksen Mikko Meriharju sai alussa johdon, joka piti Männikön epäonneksi loppuun asti. Suomen mestaruus karkasi reipaslaisen käden ulottuvilta nu-meroin 10-9.

Ilkka Timosen lahjakkuus ei puolestaan vielä tällä kertaa riittänyt 81-kiloisissa puolivälierää pitem-mälle. Siinä Helsingin Tarmon Mika Andersson

Jarno Mustonen

oli huomattavasti taitavampi ja saattoi nuorukaisen kuntoon, joka vaati keskeytyksen kolmannessa erässä.

Petri Männikön valinta Tanskan Vejlessä 30. maaliskuuta ja 7. huhtikuuta välisenä aikana pidettyihin Euroopan mestaruuskilpailuihin oli SM-tappiosta huolimatta selvä. EM-iskuissa jaettiin samalla paikoja heinäkuun lopulla käynnistyneisiin Atlantan olympiarynkeilyihin. 75-kiloisten ensimmäisen kierroksen ottelussa Reippaan tyyliniekka taisteli mahtavan 6-5 voiton Espanjan Rafael Perezistä.

Seuraavaan matsiin, neljännesvälierään Männikön vastustajaksi määräytyi Irlannin Brian Magee, myöhemmin amatöörinä vuoden 1998 EM-hopeamitalisti ja Kansainyhteisön kisojen pronssimies sekä ammattilaisena keskisarjan Euroopan mestari. Tasaväkinen taitojenpunninta, jossa panoksena oli turnauksessa etenemisen ohella varma olympiapaikka, päättyi irlantilaisen voittoon numeroin 12-7. Atlantaan pääsy oli taattu EM-kisojen painoluokki-

en kahdeksalle parhaalle iskijälle ja mahdollisuus yhdestä paikasta ottelemiseen suotiin vielä kahdelle neljännesvälierävaiheessa pudonneelle nyrkkeilijälle arvonnalla. Männikköä ei arpaonni suosinut ja Tanskan tuliaisiksi kehkeytyi näin EM-kilpailuiden yhdeksäs tila.

Samuli Leppiahon kevään esitykset antoivat valitsijoille aiheen nimetä hänet B-junioreiden maaotteluun Ruotsia vastaan. Turussa 19. toukokuuta pidetty kohtaaminen sujui 48-kiloisten osalta suomalaiskomennossa. Leppiaho takoi puhtaan 3-0 voiton Patrick Bogeresta.

Petri Männikön kausi eteni EM-kilpailuiden jälkeen pieneltä kilpailutauolta Kirkkonummella 8. syyskuuta järjestetyyn Suomi-Viro maaotteluun. 75-kiloisten vastustaja Sergei Petrunin hävisi kehätapahtumien valossa oikeutetusti tuomariäänin 3-0.

Männikön väkevät esitykset saivat jatkoa Rovaniemellä seuraavana viikonvaihteena 14.-15. syyskuuta pidetyssä Ruska-turnauksessa. Hänen meriittilistansa karttui 75-kiloisten sarjavoitolla, kun loppuottelussa Porin NMKY:n Sami Selesmaa talttui pistein 5-0. Myös Ilkka Timonen oli voitokkaalla päällä 91-kiloisten finaalissa. Reisjärven Voiman SM-kakkonen Tommi Parkkila sai tunnustaa reipaslaisen paremmakseen puhtaasti 5-0.

Petri Männikön syksyn seuraava etappi järjestettiin Tampereella 24.-27. lokakuuta. Tammer-turnauksen 75 kilon painoluokassa latvialainen Eduard Narbut havaitsi tulleen voitetuksi pistein 10-7. Männikön voitto tiesi ottelua finaaliapaikasta ja siihen pääsyn esteeksi asetui Ranskan Frederic Forgues. Ranskalainen oli matsissa himpun verran etevämpi ja iski loppuotteluun numeroin 9-3. Petri Männikön saaliina oli palkintojenjaossa tämän myötä toisen kerran peräkkäin turnauspronssi.

A-junioreiden Viro-kamppailussa Tallinnassa 30. marraskuuta Samuli Leppiaho sai puolestaan lisätuntumaa kansainvälisiin matseihin. 48-kiloisten Aleksei Krug oli reipaslaiselle helppo suupala, vaikka numerot olivatkin Leppiaholle ainoastaan 2-1.

Samaan aikaan 27. marraskuuta ja 1. joulukuuta välisenä aikana Kööpenhaminassa pidettyyn Copenhagen cupiin matkasi seuran ykkösnyrkki Petri Männikkö. 71-kiloisiin pudottautunut reipaslainen sai puolivälierässä vastaansa Tanskan Michael Ras-

kin. Tanskalainen oli parempi lyönnein 8-7.

Suomalaisen nyrkkeilykauden perinteisesti päättänyt Suomi-Ruotsi maaottelu iskettiin tällä kertaa Turussa 9. joulukuuta. Petri Männikkö niittasi tasaisen 75 kilon sarjan matsin Issam Karzoumia vastaan nimiinsä lopulta iskuin 25-24.

Reipas SM-nyrkkeilyiden paras seura vuonna 1997

Rovaniemen Reippaan 90-vuotisen taipaleen merkivuoden urheilullinen menestys ei olisi nyrkkeilyn osalta voinut olla juurikaan parempi. Jarno Leppiahon ja Ilkka Timosen mestaruuksien sekä Petri Männikön hopean ja Jarno Mustosen pronssin ansiosta Reipas oli SM-kilpailuiden paras seura ja tämän ohella tuli maaotteluedustuksia, Samuli Leppiahon vakuuttavaa menestystä nuorten SM-kehässä ja kauden kruunuksi Petri Männikön MM-kisaedustus.

Vuoden ensimmäinen koetinkivi oli TUL-turnaus, joka tällä kertaa järjestettiin Lahdessa 18.-19. tammikuuta. Ilkka Timosen osalta arvokasta ottelutuntumaa tuli riittävästi ja reipaslaisen lyönnit olivat muille myrkyä aina 91-kiloisten loppuotteluun saakka, jossa kukistui Viipurin Nyrkkeilijöiden tuttu vastapeluri Joonas Fraktman. Jarno Leppiahon kova laihdutus 63½-kiloisiin tuotti puolestaan turnauksen kolmannen tilan.

SM-kilpailuissa Helsingissä 8.-10. helmikuuta Reippaan tavoite oli jopa kolme sarjavoittoa. Niitä lähtivät hakemaan Jarno Leppiaho (63½ kg), Petri Männikkö (71 kg), Jarno Mustonen (75 kg) sekä Ilkka Timonen (91 kg).

Jarno Leppiaholle turnaus oli täysosuma ja muuttaman hiljaisemmän vuoden jälkeen osoitus väkevistä paluusta kansalliselle huipulle. Neljännesvälierässä Mika Pietilä oli hänelle vastaan tulija luvuin 22-8. Aki Selesmaa sai puolestaan tuntea reipaslaisen taidot nahoissaan pistein 5-0. Välierä Kuopion Boxing Clubin Mika Tossavaista vastaan oli sitten yksi vuoden 1997 SM-kilpailuiden viihdyttävimmistä ja räiskyvimmistä otteluista. Siinä Leppiaho korjasi voiton numeroin 15-10. Loppuottelu Tampereen Voimailuseuran Marko Jurvasta vastaan oli jo helpompi ja Reippaan peräänantamaton taistelija runnoi vastustajan keskeytyskuntoon toisessa

erässä. Leppiaholle SM-kulta oli uran ensimmäinen aiemmin saavutettujen hopean ja kahden pronssin jatkeeksi.

Myös Petri Männiköllä oli oiva kultamasama 71-kiloisissa. Ensimmäisessä matsissa Varkauden Kick Boxingin Janne Immonen katsottiin kykenevämmäksi jatkamaan ottelua neljännessä erässä. Loppuottelu Lahden Kalevan Jani Rauhalaa vastaan sen sijaan oli ongelmallisempi ja kehätuomari keskeytti sen Rauhalan eduksi neljännessä erässä. Reippaan ykkösiskijän saaliina oli näin SM-turnauksen hopeaa.

Jarno Mustosen otteet ”seiskavitosessa” eivät olleet mitenkään huonoja, mutta arpaonni ei ollut paras mahdollinen. Heti avausottelussa vastaan asetunut tuleva sarjavoittaja Porin NMKY:n Sami Selesmaa oli parempi iskuin 5-0. Mustosen saaliiksi jäi tästä turnauksesta uran kolmas SM-pronssi.

Ilkka Timosen nousu 91-kiloisten Suomen mestariksi oli huikea. Avausottelussa Reisjärven Voiman Tommi Parkkila lakoutui mukavasti 13-2. Välierää seurasi tiukkaakin tiukempi loppuottelu, jossa Viipurin Nyrkkeilijöiden Joonas Fraktmanin taidot eivät riittäneet reipaslaisen liikkeen edessä. Timosen uran ensimmäinen miesten Suomen mestaruus tuli pistein 5-4. Timosen voitto takasi samalla sen, että Reipas kohosi SM-turnauksen parhaaksi seuraksi.

Reippaalle mahtavaa SM-kisaa seurasi GeeBee-turnaus Helsingissä 3.-6. huhtikuuta. Sinne valittiin kaksi hanskakouraa, Petri Männikkö 75 kilon painoluokkaan ja Ilkka Timonen 91-kiloisiin. Männikön avausvastustajaksi ottelukaavio heitti Liettuan Genadijus Dovydovsin. Reipaslainen hallitsi iskujenvaihtoa ja vei kohtaamisen nimiinsä pistein 13-5. Se tiesi paikkaa välierässä, jossa Männikkö pääsi mittaamaan Venäjän Dmitri Strelitshinin kyvyt. Seuraavana vuonna EM-pronssille lyönyt venäläinen oli matsissa askeleen edellä, mistä kertoivat loppunumerot 4-0 hänen hyväkseen. Männikön turnaussijoitus oli välierähäviöstä johtuen kolmas.

Ilkka Timosen taidot punnittiin heti avausottelussa Viron Sergei Razumevskiä vastaan. Reippaan taitonyrkki hoiteli homman kotiin numeroin 7-2. Ne tiesivät matsia välierässä Ruotsin Kwamena Turksonin kanssa. Atlantan olympiakävijä sekä vuosina 1996 ja 1998 myös EM-pronssia saavuttanut ruotsalainen

oli Timosen käsittelyssä helisemässä ja hävisikin ottelun 12-9. Arvokas voitto siivitti reipaslaisen hyviin otteisiin myös finaalissa, mutta Latvian Roman Kuklins oli viimeisessä ottelussa parempi niukasti 5-3.

Elokuun viimeisenä ja syyskuun ensimmäisenä Mondella pidetyssä Ruska-turnauksessa juhlistettiin samalla Rovaniemen Reippaan 90-vuotista taivalta. Juhlivan seuran nyrkkeilijöiden edesottamukset olivat nekin turnauksessa hyviä, sillä Samuli Leppiaho kävi pokkaamassa 51-kiloisten ykköstilän ja Petri Männikkö eteni aina 75-kiloisten finaaliin. Silmäkulman aukeaminen esti kuitenkin ottelemisen Venäjän Juri Tsherbatajkaa vastaan.

MM-kilpailuihin valitun ja sinne valmistautumassa olleen Petri Männikön tilanteeseen sopiva kenraalinäytös käytiin Tampereella paria viikkoa myöhemmin 10.-14. syyskuuta. Tammer-turnauksen 75-kiloisten avausottelussa Etelä-Korean Jung-Woo Kim ei mahtanut Reippaan iskuautomaatille mitään, vaan hävisi puhuttelevin numeroin 12-0. Voitto tiesi Männikölle välieräpaikkaa ja semifinaalissa vastaan asettuikin sitten Venäjän Valeri Agafonov. Venäläinen ei antanut Männikölle paljoatakaan siimaa, ottelu päättyi tämän hyväksi pistein 12-0. Reipaslaisen meriittilistä karttui kolmannen kerran peräkkäin tullella ”Tammerin” pronssisijalla.

Tuleva MM-edustaja ei ehtinyt Tammer-turnauksen välierää kauan suremaan, sillä Tallinnassa iskettiin 20. syyskuuta Viro-Suomi maaottelu. 75-kiloisissa isäntien Roman Aleksejev sai niistettyä reipaslaiselta pisteen, mutta Männikkö vei ottelun ja uran toisen Viro-kohtaamisen nimiinsä tuomariäänin 2-1.

Petri Männikön kauden ja koko uran huipputurnaus oli Unkarin Budapestissä

18.-26. lokakuuta järjestetyt maailmanmestaruuskilpailut. Ottelukaavion laatija ei vain olisi voinut olla reipaslaiselle yhtään pirullisempi. 75-kiloisten avauskierroksella, joka oli neljännesvälierä, Männikön vastakkaiseen kehänurkkaukseen asettui Kuuban Ariel Hernandez, Barcelonan ja Atlantan olympiavoittaja sekä vuosien 1993 ja 1995 MM-kultamitalisti. Ottelu päättyi kuubalaisvoittoon lukemin 9-1. Rovaniemen Reippaan ensimmäisen nyrkkeilyn MM-kisaedustuksen sijoitukseksi tuli näin ollen yhdeksäs tila.

Reippaan tallin kausi jatkui vielä nuorten SM-kilpailuilla Porissa 1.-2. marraskuuta. Siellä nyrkkeilyosaamista oli esittelemässä Samuli Leppiaho. ”Samppa” nappasikin edellisen vuoden tapaan B-junioreiden SM-kullan, tällä kertaa sarjassa 54 kiloa. Loppuottelussa kukistui Turun Teräksen Juha Helola.

Jarno Leppiaho taisteli SM-hopeaa kivi-kovassa 67 kilon painoluokassa vuonna 1998

Kaudelle 1998 Reippaan nyrkkeilytallin tavoitteet pysyivät kovina. Suomen mestaruuskilpailuista metsästettiin ainakin yhtä kultaa ja nousussa olleen Samuli Leppiahon uraa seurattiin mielenkiinnolla nuorten sarjassa. Elettiin 1990-luvun lopun vuosia, jolloin seuran nyrkkeily oli samanlaisen korkeapaineen alla kuin 1980-luvun alussakin.

Kauden avausturnauksessa, TUL:n avoimissa mestaruuskilpailuissa Oulussa 17.-18. tammikuuta saatiin Leppiahon veljesten toimesta kaksi kultaa. Samulin käsittelyssä 51-kiloisten finaalissa pehmittyi Oulun Kehäkerhon Kari Kartimo. Jarnon iskut olivat puolestaan 67-kiloisissa liikaa muille. ”Jampan” lyöntien kovuuden sai kokea myös loppuotteluvastustaja Ylä-Tikkurilan Kipinän Sami Sipilä.

SM-kilpailuihin Helsinkiin 7.-9. helmikuuta matkasi kolme reipaslaisiskijää. Miesten tasolla debyytin tehnyt Samuli Leppiaho haki korkeaa sijoitusta sarjasta 51 kiloa, isovelii Jarno tähyisi SM-kultaan erittäin kovassa 67 kilon painoluokassa ja Jarno Mustonen lähti mitalimielellä 75-kiloisten otteluihin.

51-kiloisten painoluokassa oli vain kaksi osanottajaa. Samuli Leppiahoa vastaan loppuottelussa asettui kaksinkertainen Suomen mestari Raine Lehtonen. Tampereen Työväen Nyrkkeilijöiden edustajan kokemus oli vielä tällä kertaa Reippaan lahjakkuudelle liikaa. Finaalin päätyttyä lukemat olivat tamperelaiselle 10-9. Samulille kuitenkin uran ensimmäinen miesten SM-mitali, joka oli hopeinen.

67-kiloisissa Jarno Leppiaho oli päättänyt hankkia edellisen vuoden SM-kullan kaveriksi toisen samanvärisen lätyskän. Tahdonvoimaa oli pelissä kukkuroittain jo ensimmäisessä ottelussa sarjan hallitsevaa Suomen mestaria Riku Lumbergia vastaan. Matsi hoitui Leppiahon hyväksi lopulta 6-5. Väli-

erässä Porin Pyrinnön Olli-Pekka Kononen ei mah-
tanut reipaslaiselle mitään, vaan iskukone kahmi
pisteitä 16 porilaisen 11 vastaan.

Sarjan finaali oli huikaiseva näytös, sillä Kirkko-
nummen Nyrkkeilykerhon Amin Asikainen oli ke-
hittynyt Joni Turusen ohella Suomen parhaimmaksi
amatöörinyrkkeilijäksi. ”Jamppa” ei kuvia kumar-
rellut, vaan taisteli loppuun asti, mutta matsi päättyi
Asikaisen voittoon 18-5. SM-kilpailut olivat Jarno
Leppiahon amatööriuran viimeiset. Mittavaan uraan
mahtui Suomen mestaruuden, kahden SM-hopean
ja kahden SM-pronssin lisäksi B-junioreiden Suo-
men mestaruus, GeeBee-turnauksen voitto, Tam-
mer-turnauksen pronssi sekä yhteensä neljä TUL:n
mestaruutta. Maaottelussa Leppiahon veljeskaartin
suunnannäyttäjät otteli kerran, Viroa vastaan vuonna
1994.

Jarno Mustosen SM-turnaus puolestaan pysähtyi
75-kiloisissa jälleen yhteen otteluun ja sen seurauk-
sena pronssimitaliin. Viipurin Nyrkkeilijöiden Anssi
Peräjoki nappasi välierävoiton puhtaasti 12-2 ja
eteni aina Suomen mestaruuteen saakka.

Samuli Leppiahon kausi jatkui 7. maaliskuuta Hel-
singissä järjestetyllä A-junioreiden Ruotsi-ottelulla.
51-kiloisissa tuttu vastustaja Patrick Bogere oli tuo-
mareiden mielestä himpun verran parempi ja voitto
kirjoitettiin ruotsalaiselle luvuin 2-1.

Kolmea viikkoa myöhemmin 28.-29. maaliskuuta
Norjan Tønsbergissä pidetyissä A-junioreiden Poh-
joismaiden mestaruuskilpailuissa Leppiaho keräsi
lisäkokemusta kansainvälisistä otteluista. 54-kilois-
ten finaalissa Ruotsin Shadi Hamsho tosin todettiin
paremmaksi pistein 4-3. Nuorelle reipaslaiselle näin
turnauksesta PM-hopeaa.

Samana viikonloppuna 28.-29. maaliskuuta otel-
tiin myöskin Poikanyrkkeilypäivien mitaleista Ka-
jaanissa. SM-mitalien makuun pääsi reipaslaisista
sekä D-junioreiden Riku Lindgren että C-pojissa
lyöntejä paukutellut Henry Flink. Flinkin taidot to-
dettiin sängen hyväksi, sillä 42-kiloisten loppuot-
telussa Lahden Laakin Mika Mattila ei löytänyt rei-
paslaisen ottelutyylistä minkäänlaista aukkokohtaa.
Flinkille näin Suomen mestaruus. Myös Lindgren
nappasi 39-kiloisissa mitalin, joka oli tällä kertaa
pronssinen.

Syksyn avauksessa Ruska-turnauksessa 12.-13.

syyskuuta Samuli Leppiahon nousu nyrkkeilyn koti-
maiseen eliittiin sinetöityi 57-kiloisten sarjavoitolla.
Loppuottelussa Lahden Kalevan hallitseva Suomen
mestari Teemu Lindqvist ei voinut reipaslaiselle lo-
pulta mitään, vaan Leppiaho sivalsi ykköstitan sel-
vin numeroin 5-0. Petri Männikön esitykset 81-ki-
loisten finaalissa olivat puolestaan Kuopion Boxing
Clubin Santtu Kankkusta vastaa niin vakuuttavia,
että kuopiolainen katsoi parhaimmaksi luovuttaa ot-
telun toisessa erässä.

Petri Männikön otteet valituttivat hänet Tammer-
turnaukseen, joka pidettiin 15.-18. lokakuuta. Siellä
Männikkö iski jälleen tutussa 75 kilon painoluo-
kassa. Ottelukaavio heitti reipaslaisen suoraan vä-
lierään, jossa kunnonmittarina oli Ruotsin Andreas
Gustavsson. Länsinaapurin mies oli tässä kohtaami-
sessa Reippaan kokenutta kehäkettua etevämpi nu-
meroin 12-8 ja Männikön saaliina oli jo neljännen
kerran peräkkäin turnauspronssia.

Samuli Leppiahon erinomaisesti mennyt kausi jat-
kui vielä nuorten SM-kisoilla. Tampereella viimei-
nen lokakuuta ja ensimmäinen marraskuuta läpi-
viety turnaus oli reipaslaisen heiniä. A-junioreiden
ikäluokkaan siirtynyt tekniikkaottelija vei 57-kilois-
ten finaalin Vaasan Työväen Nyrkkeilijöiden Lasse
Käkelä-Petäystä vastaan ja kahmaisi uransa yhdek-
sannen peräkkäisen ikäluokkien SM-tittelin.

Petri Männikön amatööriuran viimeisin maaottelu
nähtiin Upsalassa 7. joulukuuta. Ruotsia vastaan
käydyssä mittelössä reipaslainen oli 75-kiloisten
vastustajaansa Andreas Gustavssonia etevämpi ää-
nin 2-1.

Samuli Leppiaho nousi Suomen huipulle vuonna 1999

Samuli Leppiaho oli ponnahtanut viimeistään edel-
lisen syksyn Ruska-turnausvoiton jälkeen sarjansa
kotimaiseksi kärkinimeksi myös miesten tasolla.
Vuosi 1999 oli hänelle meriittilistan kartuttamisen
aikaa ja sarjansa ykkösiskijän aseman betonointia.
Kauden avauskisassa, TUL-turnauksessa Vantaalla
16.-17. tammikuuta matsit tosin pysähtyivät yhteen
ja tuloksena oli viides tila.

SM-kilpailuissa Helsingissä 6.-8. helmikuuta Lep-
piaho oli TUL-turnauksen tapaan ainoa Reippaan
edustaja. Tällä kertaa Samulia parempaa 57-kilois-
ten ottelijaa ei löytynyt. Välierässä Kuopion Rien-

non Sampo Päättäjä oli suupala lukemin 8-4. Finaalissa Mikkelin Nyrkkeilijöiden Jani Nousiainen käyttäsi yllätysmahdollisuutta, mutta Reippaan nuori lahjakkuus ei antanut siihen minkäänlaisia avaimia. Tarkkaotteinen Leppiaho hoiti homman kotiin lopulta iskuin 9-7. Se tarkoitti uran ensimmäistä yleisen sarjan Suomen mestaruutta.

Tuore Suomen mestari valittiin itseoikeutetusti myöskin A-junioreiden maaotteluun Ruotsia vastaan. Upsalassa 6. maaliskuuta 57-kiloisten vastape-luri Cyrus Farhadi kukistui tuomariäänin 2-1.

Farhadi oli vastassa kahta viikkoa myöhemmin 20.-21. maaliskuuta Helsingissä pidettyjen A-junioreiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuiden loppuottelussakin. Sinne Leppiaho raivasi itsensä voitettuaan ensin Tanskan Melvin C. Francon mukavasti 24-13. Finaalissa ruotsalainen pystyi valittavasti ottamaan maaottelutappiosta revanssin ja vei PM-kultaa pistein 7-4.

Samana viikonvaihteena Helsingissä lyötiin myöskin Poikanyrkkeilypäivien mestaruuksista. Reippaasta nuorimpien ikäluokkien Suomen mestaruuksia lähti tavoittelemaan kolme hankaniuhuttajaa, jotka kaikki etenivät aina loppuotteluihin saakka. D-pojissa ottelivat niin Aleksi Sarajärvi kuin Riku Lindgren. Sarajärven finaalivastus 39-kiloisissa oli Salon Kick-Boxing Clubin Markus Määttä, joka veikin ottelun ja SM-kullan itselleen.

Sarajärven hopeamitali jäi kuitenkin reipaslaisten osalta turnauksen himmeimmäksi. Lindgren hoiteli 45-kiloisissa tyylikkäästi voiton itselleen Tampereen Voimailuseuran Tero Lyytisestä. C-junioreiden puolella Henry Flinkin taidot olivat entisestään parantuneet ja 48-kiloisten loppuottelu Kirkkonummen Nyrkkeilykerhon Timo Kurttia vastaan ei tuottanut hänelle sanottavia ongelmia. Sekä Lindgrenille että Flinkille näin junioreiden Suomen mestaruudet.

Samuli Leppiahon kevätnyrkkeilyt jatkuivat GeeBee-turnauksella, joka pidettiin Helsingissä 9.-11. huhtikuuta. 57-kiloisten kaavio heitti välissä vastaan Romanian Tudor Isvoreanun. Reipaslaisen tekniset otteet eivät aivan riittäneet, sillä romanialainen veti pitemmän korren pistein 8-2. Leppiahon uran ensimmäisen GeeBeen sijoitus oli joka tapauksessa mukavasti kolmas.

Reipasnyrkkeilijöiden syksyn ohjelmassa oli Viro-Suomi maaottelu Sillamäessä. Samuli Leppiahon vastus 60-kiloisissa oli Maksim Kotsetskov. Reipaslainen hoiteli ottelusta pisteen Suomelle puhtaasti tuomariäänin 3-0.

Ruska-turnauksessa 11.-12. syyskuuta Petri Mänikkö kipusi kehään viimeistä kertaa amatööriin. 75-kiloisten loppuottelussa tuleva EM-pronssimitalisti ja osumapisteiden päähän Sydneyn olympiapai-kasta seuraavana keväänä jäänyt Lahden Kalevan Jani Rauhala oli reipaslaista parempi pistein 5-0. Joonas Koivurannalle ottelut tiesivät sen sijaan ensimmäistä Ruska-turnauksen voittoa. 51-kiloisten finaalissa Lapin Lukon Matias Kolehmainen kukistui kirrkaasti 5-0. Kolmas järjestävän seuran mies Ilkka Timonen oli puolestaan yli 91-kiloisten pronssilla.

Samuli Leppiahon kauden päätähtäin A-junioreiden Euroopan mestaruuskilpailut vietiin läpi Kroatian Rijekassa 10.-20. lokakuuta. 60-kiloisten tasokkaassa painoluokassa ottelukaavio heitti avauksessa neljännesvälissä vastaan Israelin Mohammed Salehin. Tasavahvojen nyrkkeilijöiden kohtaaminen päättyi israelilaisen voittoon lukemin 6-3. Leppiahon arvokisadebyyttin sijaluvuksi tuli tappion myötä yhdeksäs tila.

Matseja tuli lokakuussa kuitenkin kuin liukuhihnalta. Tammer-turnauksessa 19.-24. lokakuuta 60-kiloisten avauskierroksella Leppiaho kukisti Turkin Nedim Baban kirrkaasti 6-1. Välissä vastukseksi nousi urallaan muun muassa EM-mitalin ja Venäjän mestaruuden valloittanut Vjatsheslav Vlasov. Mattsi oli tasaistakin tasaisempi ja päättyi nyrkkeilyssä outoon 0-0 pistetilanteeseen. Tuomarit antoivat hyvityspisteen kuitenkin Vlasoville ja Leppiahon ensimmäisen ”Tammerin” palkintosijaksi tuli näin pronssitila.

Runsasta viikkoa myöhemmin 30.-31. lokakuuta Lahdessa Leppiaho otteli vielä ikään kuin jälkihikijumppana nuorten SM-kultaa. A-junioreiden ikäluokan 60-kiloisten ykköstilalla hyvästellyt reipaslainen taltutti finaalissa Vaasan Työvään Nyrkkeilijöiden Lasse Käkelä-Petäyksen. Myös Joonas Koivuranta pääsi taistelemaan A-junioreiden SM-kullasta sarjassa 51 kiloa. Viipurin Nyrkkeilijöiden Juho Tolppolan otteet pitivät kuitenkin huolen siitä, että Koivuranta sai sinänsä mukavasti hopeaa.

Samuli Leppiaho

Samuli Leppiahon kausi päättyi kansainvälisten matsien osalta marraskuun lopun Copenhagen cupin viidenteen tilaan. 60-kiloisissa Thaimaan Pong-sit Wiangwisat osoittautui paremmaksi niukahkosti äänin 6-2.

Samuli Leppiaho EM-kehän yhdeksäs Tampereella toukokuussa 2000

Uuden vuosituhannen ensimmäisenä vuotena Reippaan menestystavoitteet pysyivät samoina. Päällimmäisenä kiinnostuksen kohteena oli Samuli Leppiahon otteiden seuraaminen sekä SM-kilpailuissa että mahdollisen olympiapaikan sekä Tampereella pidettäväksi saatujen EM-kilpailuiden edustuksen suhteen.

Leppiahon arvokisavuosi alkoi Suomi-Ruotsi maaottelulla Lahdessa 8. tammikuuta. 60-kiloisten ruotsalaisvastustaja John-Erik Käck pääsi kuitenkin

yllättämään Reippaan nuoren iskijän ja oli parempi tuomariäänin 3-0.

Kahta viikkoa myöhemmin TUL:n avoimesta mestaruusturnauksessa Lahdessa 20.-21. tammikuuta Leppiahon sijoitus oli sarjaa ylempänä 63½-kiloisissa kolmas. Samaan sijoitukseen ylsi myös toinen Reippaasta mukana ollut ottelija Joonas Koivuranta 54 kilon painoluokassa.

SM-kisoihin Helsinkiin 12.-14. helmikuuta Reippaalla oli lähettää vuoden 1997 tapaan monta mestarisuosikkia. Joonas Koivuranta metsästi mitalia 51-kiloisissa, Samuli Leppiaho tavoitteli sarjan kotimaisen ykkösiskijän maineella 60 kilon painoluokan Suomen mestaruutta, Jarno Mustosen kuntohuippu oli tähdätty 71-kiloisten mestaruustaiston ja kenties elämänsä kunnossa olleen Ilkka Timosen unelma uran toisesta miesten SM-kullasta eli vahvana 91 kilon sarjassa.

Miesten SM-kehän ensikertalaisen Koivurannan ottelukaavio oli suosiollinen. Hän pääsi suoraan loppuotteluun Viipurin Nyrkkeilijöiden Juho Tolppolaa vastaan. Siinä reipaslainen taisteli hienosti myöhemmin keväällä Tampereella EM-pronssia napanneen vastustajana kanssa, mutta sai tunnustaa Tolppolan paremmakseen luvuin 16-6. Joka tapauksessa Koivurannan saaliina oli urakoinnin myötä ensimmäinen aikuisten SM-mitali, joka oli hopeinen.

Samuli Leppiaholle SM-mittelöt olivat samalla hyvää valmistautumista runsasta kuukautta myöhemmin Irlannin Liverpoolissa järjestettyihin olympiakarsintoihin. Avausottelussa Petri Väänänen oli keskeytyskunnossa kolmannessa erässä ja semifinaalissa Vaasan Työväen Nyrkkeilijöiden Lasse Käkelä-Petäys raivautui tieltä iskuin 8-3. Seurannut loppuottelu Tampereen Voimailijoiden Askar Sarsenbajevia vastaan oli jännittävää nyrkkeilyviihdettä, mutta Reippaan tekniikkataituri vei senkin nimiinsä tuomariäänin 8-5. Voitto tiesi Leppiaholle uran toista SM-kultaa.

71-kiloisten Suomen mestaruudesta ilmoittautui ottelemaan ainoastaan kaksi miestä. Jarno Mustosen ohella kultamitalista oli kiinnostunut Viipurin Nyrkkeilijöiden Jari Fyhr. Loppuottelusta muodostui ikävän sivumaun sisältänyt skandaalinkäryinen näytös. Iskujenvaihdossa Mustonen oli täysin suvereeni ja Fyhr oli luovuttamassa kesken ottelun. Hän kuitenkin jatkoi, mutta reipaslainen hallitsi kehätapahtumia kongin kumahdukseen asti. Osan yleisöä, mutta etenkin Reippaan joukkueen hämmästys oli melkoinen, kun ottelun voittajaksi ja Suomen mestariksi julistettiin Mustosen asemesta Fyhr pistein 13-4.

Reippaan neljännellä edustajalla Ilkka Timosella oli 91-kiloisissa ensimmäisessä ottelussa vastassaan Kuopion Riennon Tuomo Paavola. Edellisen vuoden SM-hopeamitalisti ei mahtanut Timoselle paljoakaan, vaan reipaslainen vei matsin iskuin 7-3. Samalla se tarkoitti loppuottelupaikkaa. Raahen Nyrkkeilijöiden Jouni Sipola oli Paavolaakin pehmeämpi ja Timosella oli helppo finaali puhde korjata sarjan ykköspaikka itselleen. Sen hän teki numeroin 10-1. Miesten Suomen mestaruus oli Timosen uran toinen.

Poikanyrkkeilypäivillä Kemissä 18.-19. maaliskuuta C-junioreiden ikäluokkaan siirtyneen Riku Lindgrenin otteissa oli kultamitalin makua. Hän etenikin turnauksessa aina 51-kiloisten loppuotteluun,

missä Tampereen Nyrkkeilijöiden Niko Lehtinen joutui tunnustamaan reipaslaisen paremmakseen.

Tulevien EM-kilpailuiden ohella Samuli Leppiahon vuoden pääkisäksi muodostui Iso-Britannian Liverpoolissa järjestetty olympiakarsintaturnaus. 19.-25. maaliskuuta välisenä aikana isketyissä matseissa oli jaossa 60-kiloisten iskijöille kaikkiaan kolme Sydneyn paikkaa. Leppiahon avausvastustaja Puolan Rafal Sikora osoittautui nuorta reipaslaista paremmaksi pistein 7-1. Olympiapaikka jäi näissä Multi Nation Tournament-nimellä varustetuissa kilpailuissa Leppiaholla kolmen voiton päähän.

Leppiahon EM-valmistautuminen eteni seuraavaksi 7.-9. huhtikuuta Helsingissä läpiviedyllä GeeBee-turnauksella. 60-kiloisten semifinaalissa Sydneyn olympialaisiin päässyt Liettuan Vidas Biciulaitis vei Reippaan nyrkkeilyn lippulaivasta voiton pistein 7-1. GeeBeen turnaussijoitukseksi tuli näin kolmas tila.

Vaikka Sydneyn olympiaottelut eivät Leppiahon osalta toteutuneetkaan, Tampereella 13.-21. toukokuuta järjestetyt Euroopan mestaruuskilpailut antoivat hänelle mahdollisuuden koviin arvokisamatseihin. 60-kiloisten ottelukaavio osoitti reipaslaiselle avausvastustajaksi neljännesvälierään Kroatian Filip Palicia. Leppiaho-nuoremman otteet olivat erittäin hyviä ja ottelu säilyi tasaisena, mutta kroatialainen vei kohtaamisen lopulta pistein 9-4. Tämä tarkoitti sarjan yhdeksättä tilaa.

Kesän jälkeen syyskauden ensimmäinen etappi, kotoinen Ruska-turnaus järjestettiin 2.-3. syyskuuta. Reippaan nyrkkeilytalli oli näissä kamppailuissa mukana ykkösmiehityksellään. SM-hopeamitalisti Jarno Mustonen löi itsensä 71-kiloisten finaaliin saakka, jossa Viipurin Nyrkkeilijöiden Veli-Matti Kemiläinen otti kuitenkin voiton numeroin 5-0. Samuli Leppiaholla oli 63½-kiloisissa kovatasoisista seuraa. Välierässä Venäjän Bagyr Mongush veti pitemmän korren äänin 4-1, mikä siirsi Leppiahon tällä kertaa turnauspronssille. Myös Joonas Koivuranta nappasi turnauksen kolmannen sijan. 54-kiloisten välierässä reipaslainen joutui antamaan luovutusvoiton Tampereen Työväen Nyrkkeilijöiden Jussi Koivulalle.

Samuli Leppiahon kausi jatkui Suomi-Viro maaoittelulla Helsingissä 22. lokakuuta. 63½-kiloisiin menneen reipaslaisen vastustaja Albert Starikov oli

Tommy Heiniemi

ottelupäällä ja takoi Leppiahon keskeytyskuntoon neljännessä erässä.

Mikkelissä 28.-29. lokakuuta pidetyissä nuorten SM-kilpailuissa Joonas Koivuranta tavoitteli mitaleita A-junioreiden ikäluokassa. Koivuranta etenikin aina 54-kiloisten loppuotteluun, jossa Tampereen Voimailuseuran Jyri Naskali oli kuitenkin taidokkaampi. Nuorten SM-hopea oli Koivurannalle uran toinen.

Kuukautta myöhemmin 25.-29. marraskuuta Kööpenhaminassa järjestetyssä perinteikkäässä Copenhagen cupissa Samuli Leppiaho sai 63½-kiloisten avausvastustajaksi Ukrainan Viktor Plotnikovin. Hyvin otelleen Reippaan hanskakäden oli kuitenkin taivuttava ukrainalaiselle pistein 13-9. Leppiaho sai Plotnikov-häviön myötä turnauspronssia.

Uransa lopettamaan joutunut Jarno Mustonen toistamiseen SM-hopealla vuonna 2001

Samuli Leppiahon, Joonas Koivurannan ja Jarno Mustosen varaan rakentuneen Reippaan nyrkkeilyn ykkösketjun otteilta odotettiin myös vuonna 2001 paljon, vähintäänkin yhtä Suomen mestaruutta sekä maaotteluedustuksia. Tavoitteeseen ei aivan päästy, mutta muuten kausi oli lähes edellisten veroinen.

Reippaan nyrkkeilijöiden ensimmäinen kovempi kisa osui TUL-turnaukseen Lahteen 20.-21. tammikuuta. Joonas Koivuranta otteli 54-kiloisissa kolmannen sijan ja pronssia nappasi myöskin 63½-kiloisiin pysyvästi siirtynyt Samuli Leppiaho.

Suomen mestaruudet ratkaistiin Helsingissä kolmea viikkoa myöhemmin 10.-12. helmikuuta. Reippaan nyrkkeilytallin saldona oli mukavat kaksi hopeaa ja pronssi.

Kolmen hengen joukkueen muodostivat Joonas Koivuranta (54 kg), Samuli Leppiaho (63½ kg) sekä Jarno Mustonen (71 kg).

Koivurannalla ensimmäiseen otteluun vastustajaksi määräytyi Tampereen Voimailuseuran Jyri Naskali. Loppuotteluun pääsystä käytiin tasainen väantö, joka kuitenkin kääntyi Naskalin eduksi pistein 14-12. Koivurannan palkinnoksi tuli näin pronssimitali.

63½-kiloisiin noussut Samuli Leppiaho hoiteli ensimmäisessä ottelussaan Reijo Vuorisen helposti 29-7. Myös Kuopion Riennon Jere Reinikainen oli semifinaalissa melko köykäinen vastapeluri, sillä reipaslaisen tie loppuotteluun varmistui voitolla luvuin 9-1. Taistelu Suomen mestaruudesta oli sen sijaan kiihkeä spehtaakkeli. Tampereen Voimailuseuran tuttu vastus Askar Sarsenbajev oli kuitenkin tällä kertaa finaalissa parempi iskuin 15-4. Leppiahon SM-hopea oli uran toinen.

Jarno Mustonen haki puolestaan 71-kiloisissa hy-

Joonas Koivuranta

vitystä edellisen vuoden SM-kullan vieneelle tuomarivirheelle. Välierässä hän takoikin ylivoimaisen pistevoiton Viipurin Nyrkkeilijöiden Timo Laineesta. Finaalissa vastakkaiseen kehäneliön kulmaan asettui sitten Viipurin Nyrkkeilijöiden Amin Asikainen. Mustonen kesti kansainvälisiä otteita kolmanteen erään saakka, jolloin ottelu keskeytettiin ja Asikainen julistettiin Suomen mestariksi. SM-hopea oli Mustoselle Leppiahon tapaan uran toinen.

Poikanyrkkeilypäivillä Salossa 17.-18. maaliskuuta Reippaan lupaus Riku Lindgren otti kolmannen peräkkäisen juniori-ikäluokkien Suomen mestaruuden. C-poikien 60-kiloisten finaalissa kukistui Viipurin Nyrkkeilijöiden Marcus Aver.

Helsingissä 6.-8. huhtikuuta järjestettyyn GeeBee-turnaukseen Reippaasta valittiin ensimmäistä kertaa kolme nyrkkeilijää. Joonas Koivurannan esitys 54-kiloisissa Ruotsin Rickard Lundbytä vastaan sujui tasaisissa merkeissä. Lundby oli suoraan finaaliin päässeistä ottelijoista kuitenkin lopulta parempi

pistein 11-5. Samuli Leppiaholle asettui 63½-kiloisten välierässä vastakkaiseen kehänurkkaukseen Viron Albert Starikov, joka takoi reipaslaisesta 13-4 voiton. Samoin Jarno Mustosen turnaus päättyi välierään, kun 71-kiloisten kova vääntö Venäjän Nikolai Galotshkinia vastaan päätyi vastustajan 8-7-voittoon. Joka tapauksessa toistaiseksi viimeinen reipaslaisosanotolla varustettu GeeBee-turnaus oli yhdellä loppuottelu- ja kahdella välieräpaikalla kokonaisuutena kautta aikojen menestyksekkäin.

Joonas Koivurannan näytöt valituttivat hänet myös Viron maajoukkueen ja TUL:n nyrkkeilyjoukkueen väliseen ystävyysotteluun, joka järjestettiin Tallinnassa 29. kesäkuuta. 54-kiloisten virolaisiskijä Aleksei Grisuk oli tässä matsissa reipaslaista parempi luvuin 2-1.

Syksyisessä Ruska-turnauksessa 8.-9. syyskuuta sekä Joonas Koivuranta että Jarno Mustonen ottelivat finaaleissa. 54-kiloisissa Koivuranta kärsi häviön Keravan Nyrkkeilijöiden At-Hit Thiangrongille numeroin 5-0. Myös Jarno Mustosen loppuottelussa Venäjän Bagyr Mongushia vastaan kirjoitettiin samat voitonumerot venäläisvastustajalle. Finaalissa saatu vamma koitui Mustosen uran kannalta kohtalokkaaksi ja Ruska-turnauksesta tulikin hänen viimeinen suurempi nyrkkeilykilpailunsa. Hienoon uraan mahtui kaksi SM-hopeaa ja neljä SM-pronssia, GeeBee-turnauksen pronssi sekä yksi maaottelu Viroa vastaan.

Tammer-turnauksessa 18.-21. lokakuuta Joonas Koivuranta avautui mahdollisuus kovatasoisempiin kansainvälisiin otteluihin. 54-kiloisissa avausmatsi, puolivälierä Kanadan Tyson Cavea vastaan oli erittäin tasainen, mutta kanadalainen tuomittiin ottelun voittajaksi lopulta iskuin 5-4.

Tommy Heiniemi Tammer-turnauksen kakkonen vuonna 2002

Jarno Mustosen lopettamisen myötä Joonas Koivurannasta sekä kauden alusta seuraan liittyneestä Tommy Heiniemestä tuli vastuunkantajia Reippaan nyrkkeilyn menestyksen ylläpitäjinä. Samuli Leppiahon amatööriuraa haitannut vamma piti miehen ulkona alkukauden, mikä rajoitti SM-kilpailuiden odotuksia.

Reippaan nyrkkeilytalliin uuden jäsenen Tommy

Heiniemen kunto punnittiin seuran väreissä ensimmäistä kertaa TUL-turnauksessa Tampereella 19.-20. tammikuuta. Taidot todettiin hyväksi, sillä 54-kiloisista irtosi ykköspaikka loppuotteluvoitolla Heinolan Voimailijoiden Oskari Hovista.

SM-kilpailuista Helsingistä 9.-11. maaliskuuta ei sen sijaan mitaleita herunut, ensimmäistä kertaa sitten vuoden 1989. Moninkertainen kisäkävijä Tommy Heiniemi (54 kg), kahden edellisen vuoden mitalisti Joonas Koivuranta (57 kg) sekä kaksinkertainen Suomen mestari Ilkka Timonen (91 kg) toki ottelivat minkä pystyivät, mutta kaikkien matsit pysähtyivät yhteen kohtaamiseen.

Heiniemen mitali oli 54-kiloisissa toki lähellä. Puolivälierä Lahden Kalevan Mikko Marttista vastaan päättyi tasalukemiin 15-15, mutta arvostelutuomarit katsoivat lahtelaisen olleen ottelussa aktiivisempi ja antoivat hänelle voiton ratkaisseen hyvityspistein.

Sarjaa ylempänä ottelukaavio osoitti Joonas Koivurannalle avausvastustajaksi Kiimingin Boxing Clubin Antti Pelliä. Puolivälierä oli melko tasainen, mutta päättyi reipaslaisen häviöön luvuin 9-3.

Ilkka Timosenkaan näytteet 91-kiloisissa eivät olleet huonoja, mutta ensimmäisessä ottelussa hänen vastustajaksi merkittiin Helsingin Tarmon Mika Andersson. Andersson oli Timosta parempi iskuin 14-6 ja näin kolmannenkin Reippaan edustajan kohtaloksi tuli jäädä mitalipallin ulkopuolelle. SM-kilpailut jäivät Ilkka Timosen viimeisiksi. Samuli Leppiahon ohella ainoa Reippaan nyrkkeilyn kaksinkertainen yleisen sarjan Suomen mestari saavutti urallaan lisäksi kaksi A- ja kaksi B-junioreiden SM-kultaa, kaksi A-junioreiden Pohjoismaiden mestaruutta, GeeBee-turnauksen hopeaa, A-junioreiden Euroopan mestaruuskilpailuiden viidennen tilan sekä oli kolmesti A-junioreiden maaotteluedustajana.

Ruska-turnauksessa 7.-8. syyskuuta edellisen vuoden keväästä lähtien silmävamman kanssa kampaillut Samuli Leppiaho intoutui hyviin esityksiin. 67-kiloisten loppuottelussa hän sai kansainvälisen päänahan, kun Venäjän Spartak Lopsanej kukistui selvin numeroin 5-0. Myös Tommy Heiniemi raivasi itsensä aina ”Ruskan” finaaleihin saakka. 57-kiloisten ykköspaikan kammoittelussa Reisjärven Voiman Jaakko Myllylä arvioitiin kuitenkin paremmaksi tuomariäänin 4-1. Joonas Koivurannan ottelut päättyivät samassa sarjassa puolivälierähäviöön.

Ruskan voitto toi lisäkantimen Heiniemen valinnalle Tammer-turnaukseen ja hänen ottelukirjansa saikin lisämerkintöjä 17.-20. lokakuuta järjestetyssä mitteloissa. 54-kiloisten painoluokassa reipaslaisen ottelukaavio oli suosiollinen ja hän pääsi suoraan sarjan finaalmatsiin punnitsemaan Ukrainan Eduard Lutskerin taidot. Heiniemi taisteli voitosta toiseen erään saakka, jolloin kehätuomari keskeytti ottelun ja ukrainalainen julistettiin sarjan ykköseksi. Samuli Leppiahon turnaus kesti niin ikään yhden ottelun verran. Miespaljoudesta pullistelleen 67-kiloisten neljännesvälierä Ruotsin Naim Terbunjaa vastaan oli tasainen, mutta Reippaan kärkimies hävisi sen pistein 19-16.

Joonas Koivuranta SM-kisojen loppuottelussa maaliskuussa 2003

Myös kaudelta 2003 odoteltiin SM-kehästä mitalimenestystä sekä tämän lisäksi maajoukkue-edustuksia niin maaotteluissa kuin muissa kansainvälisissä turnauksissa. Joonas Koivurannasta oli kehittynyt sarjan 57 kiloa ykköshaastaja 1990-luvun loppupuolen ja 2000-luvun alun amatööriyrkkeilyn kotimaiselle keulakuvulle Joni Turuselle. Kauden aikana reipaslainen osoittikin mukavia otteita.

Nyrkkeilyvuoden ensimmäiseen todelliseen suurturnaukseen, TUL:n avoimiin mestaruuskilpailuihin Turkuun 15.-16. helmikuuta matkasi kaksi Reippaan rutinoitunutta teräshanskaa. Joonas Koivurannan suoritukset toivat 57-kiloisissa aina loppuottelupaikan, mutta finaalivastustaja Tampereen Voimailuseuran Jyri Naskali oli tällä kertaa etevämpi. Myös Samuli Leppiaho eteni 64-kiloisissa kamppailemaan sarjan ykköstilasta. Vaasan Työvään Nyrkkeilijöiden Lasse Käkelä-Petäys oli kuitenkin loppuottelussa etevämpi ja pokkasi painoluokan ykköspaikan.

Miesten SM-kilpailut järjestettiin ensimmäistä kertaa moneen vuosikymmeneen Helsingin ulkopuolella. Tampereella 8.-10. maaliskuuta pidettyyn turnaukseen osallistui kolme Reippaan hanskanyrkkää. Joonas Koivuranta ja Tommy Heiniemi iskivät sarjassa 57 kiloa ja vuoden tauon jälkeen SM-kehään palannut Samuli Leppiaho otteli 64-kiloisissa.

Heiniemen SM-taival tyssäsi Viipurin Nyrkkeilijöiden kaksinkertaisen MM-pronssimitalisti Joni Turusen kehäliikkeitään. Ottelu keskeytettiin kolmannessa erässä ja Heiniemi jäi mitaleiden ulkopuolelle

viidennelle sijalle.

Koivurannan otteet olivat sen sijaan teräviä. Paremman ranking-sijoituksen turvin hänen ensimmäinen ottelunsa oli välierä Kiimingin Nyrkkeilykerhon Jaakko Honkasta vastaan. Sen reipaslainen otti haltuun numeroin 11-6. Loppuottelussa Joni Turusen iskut olivat jäätäviä ja matsi keskeytettiin kolmannessa erässä. Koivurannalle joka tapauksessa uran kolmas SM-mitali, tällä kertaa hopeinen.

Samuli Leppiaho nousi uraa varjostaneista vaikeuksista huolimatta kehään 64-kiloisissa. Ensimmäisessä ottelussa Mika Valtonen oli pelkkä välipala luvuin 18-2. Ottelemattomuuden takia ennakkosijoituksissa tippunut ja siten huonomman ottelukaavion saanut reipaslainen sai puolivälierässä vastaan Tampereen Voimailuseuran tuttuakin tutumman Askar Sarsenbajevin. Kuten parin vuoden takaisessa SM-loppuottelussa, nytkin Sarsenbajev oli Leppiahoa väkevämpi. Pisteet olivat tamperelaisen hyväksi 18-7. Samuli Leppiahon amatöörinyrkkeilyuran viimeisten SM-kilpailuiden sijoitukseksi tuli näin viides tila.

Paikkakunnan nyrkkeilyn ykköstapahtuma Ruska-turnaus vietiin läpi 6.-9. syyskuuta. Tällä kertaa Reippaan nyrkkeilytalli sai kaksi sarjavoittoa Tommy Heiniemen ja Samuli Leppiahon toimesta. Heiniemen otteet riittivät 57-kiloisten finaalissa Norjan Konstantin Pulakinin taltuttamiseen. Myös Samuli Leppiahon otteet olivat ilahduttavia. 69-kiloisten loppuottelussa kukistui Mikkelin Nyrkkeilijöiden Toni Tissari. Joonas Koivurannan turnaussijoitus oli puolestaan 60-kiloisten kolmas.

Tämä ei vaikuttanut maajoukkuevalintoihin, sillä Koivurannan maaotteludebyytti tapahtui kahta viikkoa myöhemmin Ranska-ottelussa Helsingissä 22. syyskuuta. 57-kiloisten kamppailussa vastakkaisesta nurkkauksesta kehään nousi Khedafi Djelkhir. Koivuranta otteli seuraavana vuonna EM-hopeaa pokanneen ranskalaisvastustajan kanssa tasapäisesti, mutta loppunumerot olivat Djelkhirille 19-10.

Tammer-turnauksessa 16.-19. lokakuuta Samuli Leppiaho oli valittu 64-kiloisten edustajaksi. ”Sampan” puolivälierävastustajaksi määräytyi junioriturnauksista tuttu ruotsalainen Patrick Bogere, vuoden 2001 MM-vitonen, joka seuraavana vuonna nousi aina Ateenan olympiakehään asti. Ottelu keskeytettiin kolmannessa erässä Bogeren johtaessa pistein 24-4 ja Leppiaho sijoittui turnauksessa viidennelle sijalle. Loistavan menestysputken juniorisarjoissa

tehneen Samulin urasta kerrotaan tarkemmin tässä teoksessa olevassa erillisessä haastatteluartikkelissa.

Viikkoa myöhemmin nuorten SM-kilpailuissa Hämeenlinnassa 25.-26. lokakuuta Reipasta edusti kaksi iskijää, jotka molemmat ottelivat B-junioreiden ikäluokassa. Olli Ruhalle turnaus oli voitokas, sillä reipaslainen taltutti 66-kiloisten finaalissa Kirkkonummen Nyrkkeilykerhon Harri Laakson. Ruhan SM-kullan ohella Juho Vesterinen kartutti Reippaan mitalitiliä 54-kiloisten pronssilla.

Heiniemi ja Koivuranta korjasivat SM-mitalit Helsingistä maaliskuussa 2004

Reippaan nyrkkeilymenestys kaudella 2004 nojasi kahteen mieheen, Tommy Heiniemeen ja Joonas Koivurantaan. Miehistä oli kehkeytynyt luotettavia SM-iskijöitä sekä maaotteluedustajia. Vuosi 2004 oli molemmilta hyvää rutiinisuoittamista.

Kauden SM-kilpailuihin Helsinkiin 6.-8. maaliskuuta matkasikin nämä kaksi Reippaan rautanyrkkä. Tommy Heiniemi oli tosimelellä tavoittelemassa uransa ensimmäistä SM-mitalia reipaslaisena sarjasta 57 kiloa ja Joonas Koivuranta metsästi kärkipaikkoja pykälää ylempänä 60-kiloisissa.

Heiniemen ensimmäinen ottelu Iisalmen Urheiluvesojen Pauli Klemettä vastaan oli railakasta iskujenvaihtoa. Kohtaaminen kääntyi Reippaan tallin sitkeälle ottelijalle lopulta luvuin 23-19. Tämä tarkoitti samalla finaaliapaikkaa Tampereen Työväen Nyrkkeilijöiden Jussi Koivulaa vastaan. Heiniemen SM-kultahaaveet katkesivat kuitenkin kolmannen erän keskeytyksen myötä.

Joonas Koivurannan avausvastustaja Oskari Hovi oli sen sijaan kolminkertaiselle SM-mitalistille vielä lämmittelysparraaja. Reippaan ykkösnyrkki vei ottelun 38-16 ja pääsi semifinaaliin Reisjärven Voiman Jaakko Myllylää vastaan. Siinä Koivuranta ei saanut vastustajasta kunnon otetta, vaan matsi päättyi Myllylän voittoon 27-8. Se tarkoitti reipaslaiselle pronssimitalia.

Syksyn avauksessa Ruska-turnauksessa 4.-5. syyskuuta Reipasta edusti sama kaksikko Tommy Heiniemi ja Joonas Koivuranta. Heiniemen otteet 57-kiloisissa veivät hänet loppuotteluun Tampereen Voimailuseuran Jyri Naskalia vastaan. Naskali takoi

Linda Koivisto

finaalissa Heiniemestä voiton numeroin 5-0. Joonas Koivurannan lyönnit pysähtyivät puolestaan 60-kiloisten välierässä Tampereen Työväen Nyrkkeilijöiden Jussi Koivulaan. Koivurannan turnauspronssi tuli 5-0 häviön myötä.

Koivurannan esitykset jatkuivat Ruska-turnauksen jälkeen Tampereella 14.-17. lokakuuta järjestetyssä Tammer-turnauksessa. 57-kiloisten ensimmäisessä matsissa puolivälierässä vastaan asettui Kanadan Arash Usmanee, maansa mestari. Reipaslaisen otteet Usmaneeta vastaan olivat erittäin tasaväkisiä, mutta kanadalainen julistettiin lopulta ottelun voittajaksi pistein 18-16. Koivurannan turnaussijoitus oli näin viides.

Reippaan nyrkkeilytallin kausi jatkui vielä Turussa 30.-31. lokakuuta pidetyissä nuorten SM-kilpailuissa. Sieltä tuliaisina oli yksi mitalisija. B-junioireissa Sami Katajisto eteni aina 57-kiloisten loppuotteluun Lapin Lukon Olli-Pekka Rötköstä vastaan. Rötkönen sai puristettua paikallisvastustajastaan voiton ja jätti Katajiston SM-hopealle.

Tommy Heiniemi ja Joonas Koivuranta Viro-maaottelussa ja Tammer-turnauksessa vuonna 2005

Kaudelle 2005 ennakko-odotukset olivat edellisten vuosien tapaisia. Reippaan nyrkkeilymenestys voitiin yleisessä sarjassa laskea Tommy Heiniemen ja

Joonas Koivurannan iskujen varaan. Nyrkkeilyjaosto sai näyttää syksyllä kyntensä myös yhdessä Lapin Lukon kanssa läpivietyjen nuorten SM-kilpailuiden järjestelyissä.

Tommy Heiniemen kauden avauslyönnit kajahtivat Hämeenlinnassa 22.-23. tammikuuta iskettyssä TUL-turnauksessa. Reippaan luotettavan pugilistin palkintona oli siellä 54-kiloisten kolmas tila.

Lahdessa 26.-28. helmikuuta järjestetyt miesten SM-kilpailut sujuivat Reippaan osalta niin ikään yhden osanottajan merkeissä. Tommy Heiniemi puolusti edellisenä vuonna napattua SM-hopeaansa. Heti avausottelussa kehäneliön toiseen nurkkaan asettui kuitenkin tuleva mestari, Tampereen Voimailuseuran Jyri Naskali. Tämä vei iskujenvaihdon nimiinsä vakuuttavasti 19-3. Vaikka reipaslaisen mahdollisuudet jatko-otteluihin tyssäsivät, sai hän pronssisen SM-mitalin.

Syksyn avauksessa Ruska-turnauksessa 10.-11. syyskuuta Reipas sai molemmat ykkösmiehensä Tommy Heiniemen ja Joonas Koivurannan loppuotteluihin. Heiniemen vastustaja 54-kiloisten finaalissa oli Tampereen Voimailuseuran Wael Al Khanghani, joka sai tuntea arktisen puhurin kasvoillaan tappioluvuin 5-0. Heiniemen ykköstitä ei jäänyt reipaslaisten ainoaksi, sillä pykälää ylempänä 57-kiloisissa Joonas Koivuranta raastoi tiukan kamppailun jälkeen voiton hallitsevasta Suomen mestarista Tampereen Voimailuseuran Jyri Naskalista tuomariäänin 3-2.

Tartossa 9. lokakuuta järjestettyyn Viro-Suomi maaotteluun valittiinkin Ruska-turnauksen voittajan ansiosta peräti kaksi Reippaan nyrkkeilytallin jäsentä. Tommy Heiniemi sai 54-kiloisissa vastaan Jevgeni Gorbatsovin ja Joonas Koivuranta sarjaa ylempänä 57-kiloisissa Vladimir Nikiforovin. Heiniemen ja Gorbatsovin matsi oli tasaväkinen, mutta tuomarit näkivät virolaisen paremmaksi äänin 2-1. Samoin lukemin isäntien voittoon päättyi myös Nikiforovin ja Koivurannan kohtaaminen.

Kaksikon seuraava mitteli odotti jo nurkan takana. 20.-23. lokakuuta järjestetyssä Tammer-turnauksessa Heiniemen ensimmäisessä ottelussa semifinaalissa vastaan tuli Jordanian Ibrahim Algharaghir. Jordanalainen osoittautui tekijämieheksi ja matsi keskeytettiin hänen hyväksi toisessa erässä pistetilanteessa 27-7. Huolimatta avausottelun häviöstä reipaslainen pokkasi painoluokan pronssia.

Myös Joonas Koivurannan avausvastustaja tuli kaukaa, Filippiineiltä asti. Reipaslaisen ja Joegin Ladon välinen mitteli oli huomattavasti tasaisempi, mutta päättyi sekin vastustajan voittoon 26-20. Neljännesvälierähäviö tiesi Koivurannalle sijoittumista sarjan yhdeksänneksi.

Viikko myöhemmin Rovaniemelle kokoontui kotimainen junioriparhaimmista nuorten SM-kilpailuiden merkeissä. Reippaan ja Lapin Lukon 29.-30. lokakuuta Lapin yliopiston harjoittelukoululla yhdessä järjestämässä tapahtumassa reipaslaisista kehässä esiintyi B-junioreiden ikäluokan 60-kiloisissa Ate Hiltunen. Hiltusen SM-iskut loppuivat puolivälierähäviöön WBC:n Tuomas Rantalalle numeroin 4-1.

Linda Koivistosta Reippaan ensimmäinen nyrkkeilyn naisten SM-mitalisti vuonna 2006

Kausi 2006 merkittiin Reippaan nyrkkeilyssä naisten vuodeksi. Linda Koivisto teki keväällä SM-saavutuksellaan historiaa ja vuosi osoitti muutenkin tulevien vuosien suunnan. Reippaasta oli kehittymässä erityisesti naisten nyrkkeilyyn painottuva seura. Ensimmäistä kertaa sitten vuoden 1980 tapahtui niin, että miesten SM-kilpailuissa ei nähty Tommy Heiniemen lopettamisen ja Joonas Koivurannan alkukauden ottelutauon vuoksi yhtään iskijää.

Hämeenlinnassa 22.-23. huhtikuuta pidetyt naisten SM-kilpailut olivat Reippaan nyrkkeilyn kannalta historialliset kahdellakin tapaa. Linda Koivistosta tuli ensimmäinen reipaslainen naisten SM-nyrkkeilyihin osallistunut ottelija. Vaikka Koivisto hävisikin 54-kiloisten avausottelussaan Oulun Kehäkerhon Camilla Munsterhjelmille 5-0, oli palkintona silti pronssimitali. Koiviston kolmas sija tarkoitti samalla Reippaan ensimmäistä naisnyrkkeilyn SM-mitalia.

Syksyn perinteinen Ruska-turnaus oteltiin 9.-10. syyskuuta. Reippaan nyrkkeilytalli oli tällä kertaa saanut kehään kaksi ottelijaa, jotka molemmat selviytyivät loppuotteluihin. Naisten 54-kiloisissa SM-mitalisti Linda Koivisto hallitsi finaalia Porin NMKY:n Tina Lähdemäkeä vastaan selvästi ja vei ottelun puhtaasti 5-0. Myös Joonas Koivurannan paluu liki vuoden kestäneeltä kilpailutauolta su-

Esko Honkela

jui voitokkaasti 60 kilon painoluokassa. Finaalissa Tampereen Voimailuseuran Miika Palmroth kukistui ylivoimaisesti tuomariäänin 5-0.

Koivurannan syksyn kehäpuhteet jatkuivat Lohjalla 8. lokakuuta pidetyssä Viro-ottelussa. Edellisen vuoden maaotteluhäviölle tällä kertaa sarjassa 60 kilon revanssin ottanut reipaslainen takoi Jevgeni Gorbatsovista ylivoimaisen voiton luvuin 3-0.

Maaotteluvoittajan seuraava koitos oli 19.-22. lokakuuta isketty Tammer-turnaus. 60-kiloisten ottelukaavio heitti Koivurannan avausvastustajaksi puolivälierään Filippiinien Genebert Basarden. Kongin kumahdettua tasaisen kamppailun todettiin päättyneen pistein 29-26 filippiiniläisen voittoon. Joonas Koivurannan viimeinen amatööriuran kansainvälinen turnaus päättyi viidenteen tilaan.

Nuorten SM-kilpailuissa Kajaanissa 28.-29. lokakuuta Reippaan menestystä piti yllä B-junioreiden ikäluokassa otellut Toni Vuorinen. 63-kiloisten välierässä kärsitty niukka tappio Vaasa Boxingin Roope Laaksolle numeroin 3-2 tiesi hänelle turnauksen kolmatta sijaa.

Esko Honkela yllätyspronssille Kuortaneen SM-kehässä maaliskuussa 2007

Kausi 2006 oli jäänyt Reippaan miesiskijöiltä hieman heikommalle hapelle. Uusi vuosi toi tilaan kohennusta ja SM-turnaukseen matkasikin mestaruusmiehellä valmistautuneen Joonas Koivurannan ohella debyyttinsä tehnyt Esko Honkela. Syksyllä nuorten SM-kilpailuissa Reipas sai puolestaan neljän vuoden tauon jälkeen sarjavoiton Joonas Pursiaisen kultamitalin myötä.

Avoimissa TUL:n mestaruuskilpailuissa Oulussa 27.-28. tammikuuta sekä Joonas Koivuranta että Esko Honkela hakivat 60-kiloisista ottelutuntumaa. Koivurannan otteet olivat rautaisia ja siivittivät aina loppuotteluun saakka, jossa kukistui Riihimäen Kehä-Kettujen Niko Bitter. Honkelan turnaus eteni sarjan puolivälierään saakka. Myös Tuovi Ala-Pönttiö haki Oulusta kokemusta myöhemmin keväällä odotaviin SM-kilpailuihin. Naisten 54-kiloisissa sijoitus oli lopulta kolmas.

Vuoden tauon jälkeen Reippaan miesnyrkkeilijät osallistuivat myös Suomen mestaruuskilpailuihin. Tällä kertaa turnaus vietiin läpi Kuortaneella 2.-4. maaliskuuta ja siellä nähtiin kaksikin reipaslaista miesiskijää, molemmat sarjassa 60 kiloa. Joonas Koivuranta sai heikomman ennakkosijoituksensa takia avausvastustajakseen Lahden Kalevan Mikko Marttisen. Ottelu oli erittäin tasainen ja päättyi lopulta pisteisiin 23-23. Arvostelutuomarit antoivat kuitenkin plussapisteen Koivurannan asemesta Marttiselle ja näin moninkertaisen SM-mitalistin ja maaotteluedustajan jatkoipaikka sekä mitali jäi haaveeksi.

SM-kilpailuiden ensikertalaiselle Esko Honkelalle ottelukaavio toi avausvastustajaksi tulevan mestarin, Tampereen Voimailuseuran Jesse Palannon. Vaikka iskujenvaihto pysähtyikin ensimmäisen erän keskeytykseen, Honkela sai palkinnoksi uran ensimmäisen SM-mitalin, joka oli pronssia.

Tuovi Ala-Pönttiö oli puolestaan tuleissa naisten SM-kilpailuissa Kuopiossa 21.-22. huhtikuuta. 54-kiloisten avausvastustaja ei olisi voinut olla kinkkisempi, sillä vastakkaisesta nurkkauksesta kehään nousi Järvenpään Kehäkarhujen Hanne Mäkinen. Tuleva mestari Mäkinen todettiin paremmaksi ottelun toisen erän keskeytyksen jälkeen ja Ala-Pönttiö sijoittui ensimmäisissä SM-kisoissaan viidennelle tilalle.

Syyskauden avauksessa Ruska-turnauksessa 8.-9.

syyskuuta finaaleissa nähtiin reipaslaisista naisten 54-kiloisissa otellut Tuovi Honkela (ent. Ala-Pönttiö). Honkela hallitsi kamppailua selvästi ja vei sen nimiinsä puhtaasti tuomariäänin 5-0. Myös aviomies Esko Honkela nousi kehään miesten 60-kiloisissa. SM-pronssimitalistin urakka katkesi kuitenkin puolivälierässä kärsittyyn 5-0 tappioon Iisalmen Urheiluväestön Sakari Lähderinteelle.

Hämeenlinnassa 27.-28. lokakuuta pidetyissä nuorten SM-kilpailuissa Reipas palasi junioreiden mestaruuskisojen kultakantaan. Joonas Pursiainen pokkasi B-junioreiden 48 kilon painoluokan SM-kultaa ilman ottelua. Pursiainen sai kuitenkin ottelukokemusta A-junioreiden saman sarjan Suomen mestaria Hämeenlinnan Kisan Jani Aaltosta vastaan. Tasainen matsi meni Aaltoselle tuomariäänin 4-1. Pursiainen ohella B-juniori Miska Mattanenkin pääsi mitalinmakuun. Hänelle pujotettiin 48-kiloisten pronssia.

Joonas Pursiainen A-junioreiden Suomen mestariksi marraskuussa 2008

Vuosikymmenen puolenvälin jälkeen tapahtunut painopisteen muutos naisten menestykseen alkoi näkyä Reippaan nyrkkeilyssä yhä enemmän. Vaikka naisten SM-kilpailuihin ei osallistunut tällä kertaa Reippaasta kukaan, Emma Seppästä oli kehittyneissä sarjansa kotimaiseen kärkeen.

TUL:n avoimissa mestaruuskilpailuissa Oulussa 8.-10. helmikuuta mukana olivat naisten painoluokissa sekä Emma Seppänen että Satu Haaksila. Seppäsen taidot riittivät aina 57-kiloisten loppuotteluun saakka, jossa Tampereen Voimailuseuran Marjut Salo osoittautui vielä liian kovaksi palaksi. Haaksilan turnaussijoitus oli puolestaan 60-kiloisissa kolmas.

Syksyn avauksessa Ruska-turnauksessa 6.-7. syyskuuta Reippaan nyrkkeilyosaamista nähtiin kahden naisen voimin. Maaru Moilanen otteli 57-kiloisten välierässä Kemin Innon Tiina Koivupuuta vastaan, mutta hävisi matsin numeroin 5-0. Emma Seppäsenkään otteet eivät aivan riittäneet loppuotteluun saakka, sillä 60-kiloisten semifinaalissa Kuopion Boxing Clubin Katri Varonen arvioitiin paremmaksi pistein 3-2.

Edellisenä vuonna B-junioreiden Suomen mestaruuden pokanneen Joonas Pursiainen kauden pääkisa nuorten SM-turnaus järjestettiin Lahdessa 1.-2.

marraskuuta. A-junioreiden ikäluokkaan siirtynyt reipaslainen lunasti siellä 48-kiloisten Suomen mestaruuden ilman ottelua.

Emma Seppänen SM-loppuottelussa Järvenpäässä huhtikuussa 2009

Kaudelle 2009 Emma Seppäselä ladottiin jo finaalityöitä SM-turnaukseen Järvenpäähän, vaikka kisat olivat Reippaan naisnyrkkeilyn keulakuvan ensimmäiset. Miesten puolella A-juniori Joonas Pursiainen oli puolestaan jälleen mestaruusjhdissa nuorten SM-kilpailuissa.

Kauden avanneessa TUL-turnauksessa Turussa 28.-29. tammikuuta nähtiin kaksi Reippaan naisottelijatarta, kun Emma Seppänen ja Maaru Moilanen sivalsivat iskuja sarjassa 57 kiloa. Molempien otteut tyssäsivät kuitenkin puolivälierävaiheeseen.

Kaksikko matkasi myös naisten SM-kilpailuihin Järvenpäähän 18.-19. huhtikuuta ja ottelivat molemmat TUL-turnauksen tapaan 57 kilon painoluokassa. Maaru Moilanen debytointi SM-tasolla heitti ensimmäisessä ottelussa vastaan Porin NMKY:n Kati Collanderin. Collander oli tässä puolivälierässä parempi ja ottelu keskeytettiin kolmannessa erässä. Moilasen SM-sijoitukseksi tuli näin viides tila.

Emma Seppäsen ensikertalaisuus ei hänen otteissa näkynyt. Avausmatsi Raija Seppä-Lassilaa vastaan päättyi reipaslaisen eduksi 3-2. Samoin numeroin eteni myöskin välierä Tampereen Voimailuseuran Marjut Laustia vastaan ja voiton myötä Seppäselä avautui mahdollisuus SM-kultaan. Loppuottelussa aiemmin Maaru Moilasen peitonnut Kati Collander ei antanut Reippaan naisnyrkkeilyn ykkösnimelle kuitenkaan mahdollisuuksia, vaan vei ottelun ja Suomen mestaruuden nimiinsä puhtaasti lukemin 5-0.

Syyskauden avauksessa Ruska-turnauksessa 5.-6. syyskuuta osanottajia oli kotimaisten sekä perinteisten Ruotsin ja Venäjän nyrkkeilijöiden lisäksi myös Englannista. Emma Seppänen sai hyvää ottelutuntumaa naisten 57-kiloisten finaalissa Porin NMKY:n Jenni Tiittasta vastaan. Tasainen matsi kääntyi Tiittasen eduksi lopulta tuomariäänin 3-2.

Kauden loppupuolella nuorten SM-kilpailuissa Oulussa 31. lokakuuta ja 1. marraskuuta Joonas

Emma Seppänen

Pursiainen pokkasi jo kolmannen peräkkäisen ikäluokkien Suomen mestaruuden. Tälläkään kertaa A-junioreiden 51-kiloisissa otelleelle reipaslaiselle ei löytynyt sarjassa vastustajaa, mutta Pursiainen matsasi näytösottelun saman ikäluokan 48-kiloisten mestaria, Lahden Kalevan Ibrahim Muhamedia vastaan. Muhamedin taustajoukot luovuttivat ottelun kolmannessa erässä.

Reipas järjesti naisten Suomen mestaruuskilpailut helmikuussa 2010

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn kohdistuminen naisten puolelle jatkui myös 2010-luvun ensimmäisenä vuotena. Osoituksena useana vuonna erinomaisesti sujuneista Ruska-turnauksista ja seuran nyrkkeilyjaoston menestyksen painottumisesta naisten sarjoihin Suomen Nyrkkeilyliitto antoi Reippaalle naisten Suomen mestaruuskilpailuiden järjestelyt helmikuun 27.-28. päiville. Emma Seppäselä odotettiin siellä vähintään mitalia.

Ennen naisten SM-kilpailuita oli vuorossa avoimet TUL:n mestaruuskamppailut Helsingissä 23.-24. tammikuuta. Emma Seppänen raivasi tiensä aina 57-kiloisten loppuotteluun saakka, jossa kukistui Tampereen Työväen Nyrkkeilijöihin vaihtanut tuttu vastus Marjut Lausti. Sarjaa ylempänä 60-kiloisissa Maaru Moilasan ottelut pysähtyivät puolestaan puolivälierään.

Miesten puolella TUL-turnauksessa nähtiin Reippaan värejä kolmen vuoden tauon jälkeen. Joonas Pursiainen sivalsi 51-kiloisten finaalissa voiton Kankaanpään Nyrkkeilijöiden Rami Kasimista. Pursiaisesta tuli ykköstitan myötä Reippaan kymmenes nyrkkeilyn miesten TUL:n mestari.

Kuukausi TUL-turnauksen jälkeen olikin sitten vuorossa Reippaan nyrkkeilyn kannalta historialliset kilpailut. Ruska-turnauksen kisapaikkana useana vuonna olleen Lapin yliopiston harjoittelukoulun salissa nähtiin naisten Suomen mestaruuksia ratkomaan nelisenkymmentä nyrkkeilijää 20 seurasta. Reipasta edusti lopulta sairasteluiden vuoksi koti-

luolassa ainoastaan Emma Seppänen. Laatu korvasi määrän, sillä 57-kiloisissa Seppänen antoi rovaniemeläisille nyrkkeilyn ystäville urheiluviihdettä aina sarjan loppuotteluun saakka.

Avauskamppailussa Mikkelin Nyrkkeilijöiden Virve Ehrnrooth taipui Seppäsen käsittelyssä puhtaasti 5-0. Välierä Stadi Boxingin Laura Tuomista vastaan oli reipaslaiselta puolestaan tahtomatsi, joka kääntyi voitoksi numeroin 3-2. Välierävoiton myötä odotukset olivat finaalissa korkealla ja loppuottelusta tulikin tasokasta nyrkkeilytaitojen esittämistä. Tampereen Työväen Nyrkkeilijöiden Marjut Laustin ja Seppäsen tasainen iskujenvaihto kääntyi lopulta Laustin eduksi tuomariäänin 3-2. Emma Seppäsen hopeamitali oli hänen uransa toinen.

Syyskauden aloituksessa Ruska-turnauksessa 4.-5. syyskuuta Reippaan ensimmäisen naisten SM-mitalin napanneen Linda Koiviston paluu kilpakehiin sujui mallikkaasti. 64-kiloisten finaalissa Oulun Tarmon Tanja Pietiläinen ei mahtanut reipaslaiselle mitään, vaan Koivisto korjasi turnausvoiton puhtaasti tuomariäänin 5-0.

Miestenkin puolella nähtiin muutaman vuoden hiljaiselon jälkeen turnausestusta reipaslaisittain. Jonne Kallo mittasi 81-kiloisten välierässä Helsingin Urheiluseuran SM-kolmosen Niklas Räsäsen kunnon. Otelu keskeytettiin toisessa erässä helsin-

kiläisen osuttua Kalloa yläkoukulla. Hänelle näin turnauksen pronssia.

Yli kolme vuosikymmentä kestäneen Rovaniemen Reippaan nyrkkeilytarinan sisältö on ollut mittava ja vaiheikas, kuten tapahtumat vuosien varrelta osoittavatkin. Seuran iskijät ovat napanneet kahdeksan yleisen sarjan Suomen mestaruutta, olleet tämän lisäksi 19 kertaa SM-loppuottelussa sekä pokanneet yhteensä 22 Suomen mestaruuskilpailuiden pronssimitalia. Nuorten sarjassa eri ikäluokissa reipaslaiset ovat lyöneet kaikkiaan 40 Suomen mestaruutta, joista kirkkaimpana yksittäisenä saavutuksena on Samuli Leppiahon 10 peräkkäisen sarjavoiton putki D-junioreista A-junioreihin. Kansainvälisesti tasokkaimpana meriittinä vuosiin on mahtunut Vesa Viikin Euroopan mestaruuskilpailuiden pronssimitali sekä ottelemalla saavutettu Petri Männikön olympiapaikka, jota kabinettipäätöksellä ei kuitenkaan koskaan täytetty. On nähty maaotteluedustuksia, Tammer- ja GeeBee-turnauksien mitalisijoja sekä vuosittaisen Ruska-turnauksen erinomaista järjestelyä.

Yksi asia on varma. Kansantalon uumenissa käy tasainen nyrkkeilypallojen ja -säkkien mätke, hypynarujen viuhdonta sekä hanskojen läsähtely. Se tarkoittaa iskijöiden taitojen karttumista. Siellä harjoitellaan ja kellarista ponnahdetaan Reippaan merkki ottelupaidassa kehäneliöön myös tulevina vuosina.

Reima Tapio

”Kyllä Osmon piti joskus tulla väliin”

Kansantalon nyrkkeilysalin ilma on sakeana hiestä, yleisestä hyörinästä, lyönneistä lähtevistä mäjähdyksistä ja huohottavien miesten ähellyksestä. Eräkellon pärinä ilmoittaa aika ajoin harjoituserien alkamisesta ja päättymisestä, valmentaja Osmo Pähti antaa joitakin yksittäisiä ohjeita suojateilleen. Täällä valmistautuvat Reippaan iskijät muutaman viikon kuluttua pidettäviin lajin Suomen mestaruuskilpailuihin. Eletään vuotta 1983, maaliskuun alkua. On lauantai, matsipäivä, tänään otetaan jät-kistä kunnolla mittaa, punnitaan taidot, onko miehestä mihinkään. Vellihousut eivät SM-kehään nouse.

Reippaasta Helsinkiin mitaleita tavoittelemaan on lähdössä peräti kuuden hengen ryhmä. Vesa Viik, Kalervo Torvinen ja Veli-Matti Nopanen boksaavat 60-kiloisissa, Reima Tapio ja Kalervo Niska kuusseis-kassa ja Rainer Tapio seiskaykkösessä. Vast-ikään järjestetyssä TUL:n mestaruusturnauksessa Viik on voittanut oman sarjansa loppuottelussa Tor-visen, Nopanen on niin ikään edennyt sarjaa ylem-pänä 63½-kiloisissa aina finaaliin, samoin Tapion veljeksistä Reima kuusseis-kassa. Rainer puolestaan on sijoittunut seiskaykkösessä pronssille.

Pienempien sarjojen hanskakädet matsuavat ensin, muut ottavat oheisharjoitteita. Päivän päätteeksi treenihäkkiin nousevat vielä Tapion veljekset. Oman harjoituksensa jo lopettaneet reipaslaiset jäävät katsomaan kaksikon yhteenottoa, onhan luvassa päivän viihdeannos, kohokohta raskaan rupeaman päätteeksi. Nyt ei tapailla mitään lyöntiasentoja eikä varjonyrkkeillä, tanssahdella kuin suvi-illan valsseissa sopivaa hetkeä kyttäillen, vaan liikutaan ja isketään täysillä, vähintään samalla teholla ja tempolla kuin kisaotteluissakin.

Kaksikko ei petä kehän äärelle kerääntyneitä seurakavereitaan. Otteet harjoituskumppania kohtaan ovat molemmilla rajuja. Sopimuksia helläkätisyydestä ei ole koskaan solmittu, ei edes vitsinä. Hiki-roiskeet lentelevät kummaltakin kanveesin pinnalle hanskojen osuessa naamaan, molempien pulssit hakkaavat äärikerroksilla, mutta periksi ei anneta. Toinen heistä osuu täydellisesti, mutta kaveri vastaa samalla mitalla. Toisen kerran, kolmannenkin, yhä uudestaan. Moni heikompi-kuntoinen ja -luonteinen vastustaja olisi jo tipahtanut.

Reima Tapiosta tuli Rovaniemen Reippaan ensimmäinen nyrkkeilyn Suomen mestari Helsingissä helmikuussa 1979.

”Taas menee yli. Jos tuo vielä jatkuu, vammojen takia kummastakaan ei ole SM:iin lähtijäksi”, käy Pähdin Osmon mielessä. Lyöntienvaihto täytyy lopettaa, on pakko puhaltaa pilliin. Kaikkensa antaneiden miehen hanskojen solmut avataan ja ne vedetään käsistä. Harjoitus on päättynyt ja taisteluparikin saa luvan mennä jo pukuhuoneen kautta suihkuun. Siviilivaatteita pukiessaan toinen heistä, nuorempi, lausahaa vieneensä äskeisen matsin selvästi nimiinsä, vaikka iskumyllyn seurauksena tietää hädin tuskin mikä päivä on kyseessä.

- Tyhjää lätinää. Olen aina poistunut kehästä voitajana ja niin tein nytkin, vastaa vanhempi, mutta muutamaa kiloa kevyempi veli, hänkin matsin jälkeen täysin omissa maailmoissaan. Vielä nahkarotsi selkään ja harjoituskassi olalle, sitten hieman haparoiden Kansantalon portaat ylös ja raittiiseen ulkoilmaan, pimenevään lauantai-iltaan. Taas on yksi raaka harjoituspäivä takana.

Neljä vuotta aiemmin Reima Tapiosta oli tullut Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn ensimmäinen Suomen mestari.

Niin oli tullut. Etenkin nuoremman veljen Rainerin kanssa otellut kymmenet ja taas kymmenet harjoituserät koulivat nopeasti reilusti yli kaksikymppisenä nyrkkeilyn aloittaneesta Reimasta lajin kotimaiseen tekijämiehen. Toisaalta temppu ei ollut ihme, sillä Tapion veljessarjan Lehtojärvellä alkunsa saanut urheiluinnotus kehitti eri muodoissaan toteutettuna jokaisen pojan peruskuntoa ja valmiuksia myöhempää uraa ajatellen. Reimasta ja Rainerista tuli nyrkkeilyn kotimaisia kärkinimiä, Raunosta moninkertainen painonnoston SM-mitalisti ja Reippaan 1980-luvun seurajoukkuemenestyksen yksi avainhenkilöistä.

Rovaniemelle Reima muutti synnyinkodistaan jo vuonna 1968, 16-vuotiaana, töiden perässä.

- Ensi alkuun Kutilan Mikolle linja-auton rahastajaksi ja sen jälkeen olin 1970-luvun puoliväliin asti Postilla samassa hommassa. Jo ennen nyrkkeilyuran aloittamista vuoden 1975 marraskuun alussa olin päässyt kurssin jälkeen Posti- ja Lennätinlaitokselle puhelinverkkoasentajaksi vakinaiseen, eläkeikään ulottuvaan toimeen. Varma työpaikka oli yksi tekijä, joka mahdollisti sitten keskittymisen vapaa-aikana urheilu-uraan.

”Siinä turnauksessa minulla ei ollut vielä edes hammassuojia”

Lajiharjoittelu Reimalla alkoi vuoden 1976 puolella.

- Silloin siirryin koripalloharjoituksista nyrkkeilyn puolelle. Varsinainen kipinä lajiin syttyi, kun

kesällä 1976 Suomen nyrkkeilyn olympiajoukkue tuli Rovaniemelle treenaamaan ja sai nähdä näiden miesten harjoittelua paikanpäällä. Mukana olivat muun muassa Kalevi Kosunen ja Kalevi Marjamaa sekä Lasse Friman.

- Lapin Lukko oli silloin ainoa nyrkkeilyseura Rovaniemellä ja minäkin menin treenaamaan Valistus-talolle Pähdin Osmon vetämiin harjoituksiin.

Ura lähti huippuiskijöiden seuraamisen jälkeen liikkeelle ravakasti ja tavoitehakisesti.

- Ensimmäinen isompi turnaus oli Nyrkkeilyliiton mestaruuskilpailut 22.-23. tammikuuta vuonna 1977 ja sain 67-kiloisissa pronssia. Siinä turnauksessa minulla ei ollut vielä edes hammassuojia. Samana vuonna nyrkkeilyn B-mestaruuskilpailuissa etenin kuusseiskassa aina loppuotteluun, mutta sen hävisin.

- Tämän jälkeen laadittiin erittäin kova harjoitusohjelma, joka vastasi aivan huippumiesten normeja. Siitä sitten taidot ja kunto alkoivat nopeassa tahdissa karttua

Siitä osoituksena oli jälleen Suomen Nyrkkeilyliiton mestaruusturnaushopea 21.-22. tammikuuta 1978 Mäntässä järjestetyssä turnauksessa. Tällä kertaa sarjaksi oli vaihtunut 63½-kiloiset, jonka finaali-vastustajana oli Venesjärven Leiskun Arne Koota.

- Olin 1978 mukana myös SM-kisoissa, mutta hävisin 63½-kiloisissa ensimmäisellä kierroksella.

Vuoden 1978 syksyllä Reimankin seuraksi vaihtui Rovaniemen Reipas.

- Lukossa homma ei toiminut mitenkään ja Reippaan tiedettiin olevan hyvässä iskussa oleva seura.

Oli luonnollista, että Osmo siirtyi nyrkkeilyynkin osalta Reippaaseen ja käytännössä me kaikki aktiivit siinä mukana.

- Samalla päästiin treenaamaan Lapin urheiluopistolle ja harjoittelussa senkin vuoksi käännettiin aivan uusi lehti. En koskaan ole ollut mikään kellaritreenaaja tai -urheilija. Minusta urheiluopistolle oli mahtava mennä treenaamaan, siellä oli muitakin ihmisiä ja siihen hyörinään tottui. Se torjui osaltaan kilpailujännitystä. Minun nähdäkseni urheilija on aina esiintyjä. Nyrkkeilyharjoittelun ohella pelasimme monet kerrat siellä muun muassa Reippaan painonnostajien kanssa lentopalloa.

”Se oli tiukan räähkin päätteeksi upea palkinto”

Vuosi 1979 alkoi Reippaalle, sen nyrkkeilylle ja Tapion Reimalle uuden keskusjärjestön mestaruuskilpailuilla. TUL:n paremmuudet ratkottiin nyrkkeilyn osalta 20.-21. tammikuuta Riihimäellä. Reima otteli 63½-kiloisissa.

- Siellä voitin ensimmäisen liiton mestaruuteni päihittämällä finaalissa Kirkkonummen Pekka Kantolan.

- TUL:n mestaruuskilpailuiden taso oli kuin SM-kilpailuissa. Ei Nyrkkeilyliitolla siihen aikaan ollut SM-kisoissa kovin montaa sarjavoittajaa, Hannu Kaislamaa tosin hallitsi suvereenisti 57-kiloisia. Oma sarjani 63½-kiloiset oli täysin tullin miesten hallussa. TUL:lla homma oli nyrkkeilyn osalta kokonaisuudessaan paremmin hanskassa ja oli suhteita etenkin lajin koviin Itäblokin maihin.

Vajaata kuukautta myöhemmin 9.-11. helmikuuta Helsingissä taisteltiin Suomen mestaruuksista. Reiman ensimmäisen kierroksen vastustajaksi määräytyi 63½-kiloisissa edellisenä vuonna Pohjoismaiden mestariksi takonut Juhani Peiponen.

- Siinä meinasi tulla vellit housuun, kun arvonta heitti heti ensimmäisessä matsissa vastaan Peiposen. Tiukka väantö se oli, voitin tuomariäänin 3-2.

Vastus ei juuri muuttunut köykäisemmäksi puolivälierässäkään, jossa reipaslaista kanssa mitalipalille noususta kamppaili Pauli Ojakangas. Hän oli puolestaan sarjan hallitseva Suomen mestari. Reima oli joka tapauksessa kohtaamisessa selvästi parempi numeroin 4-1.

- Vaikka Pauli puolustikin SM-kultaa, kehässä hän oli minulle kyllä pelkkä vastaantulija. Välierässä tuli sitten luovari Hannu Vuorisesta.

Se tiesi loppuottelupaikkaa. Finaalista tuli TUL:n mestaruuskilpailuiden toisinto, sillä reipaslaisten vastapeluriksi itsensä raivasi Kirkkonummen Nyrkkeilykerhon Pekka Kantola.

- Finaali oli oikeastaan turnauksen helpoin matsi ja voitinkin sen 5-0. Ennen vuotta 1979 Kantola oli voittanut kaikki keskinäiset ottelumme, mutta enää en Pekalle hävinnyt.

Reiman saavuttama Suomen mestaruus oli Reippaan ensimmäinen lajissa. Tosin samassa turnauksessa Vesa Viik oli ollut lähellä tempua Veli Kootaa vastaan sarjassa 54 kiloa, mutta hävinnyt loppuottelun numeroin 3-2.

- Se oli tiukan räähkin päätteeksi upea palkinto. Oltiin muutamaa vuotta aikaisemmin useasti juteltu niin ikään Valistustalolla silloin treenanneen Sulo Kierivaaran kanssa, että olisi mukava voittaa joskus Suomen mestaruus. Ja niinhän meille molemmille kävi, tosin eri lajeissa. ”Supestahan” tuli 1980-luvulla moninkertainen voimanoston SM-kultamitalisti.

Saavutus oli mahtava, mutta juhlinta kisan jälkeen hyvinkin hillittyä.

- Heikkisen Karin ja Oskun kanssa käytiin otteluiden päätyttyä kiosilla jäätelöllä ja hypättiin Rovaniemen iltajunaan. Siinä oli juhlinnat Suomen mestaruudesta. Ei Reippaan nyrkkeilyporukassa silloin muutenkaan läträtty viinalla. Olimme laji huomioon ottaen miltei esikuvia ihmisille.

Suomen mestaruus tiesi samalla maaottelumatsuja. Huhtikuussa Unkaria vastaan järjestettiin parikin kohtaamista kahden päivän välein. Budapestissä 6. huhtikuuta isäntien Mihaly Horvath peittoosi Reippaan kautta aikojen toisen maaottelunyrkkeilijän 3-0. Kahta päivää myöhemmin Miskolcissa vastapäiseen ottelupäättyyn asetui Gabor Takacs. Tässäkin ottelussa unkarilaisiskijä oli parempi numeroin 3-0.

Vuoteen mahtui myös kaksi kovatasoista kansainvälistä turnausta. Lokakuun alussa Reima osallistui TUL:n joukkueen mukana Itä-Berliinissä järjestettyyn TSC-turnaukseen. 63½-kiloisten neljännevälierässä Japanin Toshihiko Ishinoe oli reipaslaista parempi tuomariäänin 4-1.

- Itä-Berliinin turnauksessa olivat minun lisäksi muun muassa Viikin Vesku ja Uusivirran Tarmo. Muistan, kun olimme katsomassa samaan aikaan olleiden DDR:n 30-vuotispäivien juhlaparaatia Alexanderplatzilla. Paraati oli ryyditetty runsaal-

la sotilaskalustolla ja sitä pönöttivät puhujalavalla vastaanottamassa niin Itä-Saksan johtaja Erich Hoenecker kuin Neuvostoliiton päämies Leonid Brezhnevkin.

Miltei heti perään hallitseva Suomen mestari valittiin myöskin Tammer-turnaukseen, joka vietiin läpi 17.-21. lokakuuta. Puolivälierässä Iso-Britanniaa edustanut ja 63½-kiloisten ykköspaikan vienyt Tony Willis oli vaikea vastus ja ottelu keskeytettiin skotin eduksi toisessa erässä.

9. joulukuuta Boråsissa oli vielä vuorossa Ruotsi-ottelu. Muutamaa vuotta aiemmin Ugandan maa-joukkuepaidan sinikeltaiseksi vaihtanut Shadrach Odhiambo vei 63½-kiloisten pisteen länsinaapuriin lukemin 3-0.

”Silloin Ruotsissa järjestettiin avoimet maan mestaruuskilpailut ja sieltä olisi voinut hankkia lisäkannuksia”

Ruotsi-maaottelun jälkeen käännnyttiinkin jo olympiavuoteen 1980. Moskovan kehä oli monella suomalaisnyrkkeilijällä mielessä ja sinne uumoiltiin olevan mahdollisuuksia myös Reippaan ykkösnyrkkeillä Reima Tapiolla ja Vesa Viikillä. Kausi avautui Reiman osalta voitokkaasti TUL:n mestaruuskilpailuissa, jotka pidettiin Tampereella 19.-20. tammikuuta. 63½-kiloisten loppuottelussa Helsingin Kotkien Jouni Lipsanen ei mahtanut sarjan hallitsevalle Suomen mestarille mitään.

Suomen mestaruuskilpailuihin Reima sen paremmin kuin muutkaan Reippaan nyrkkeilijät eivät osallistuneet. Kaikkien liiton jäsenseurojen ja urheilijoiden tukiessa ratkaisua TUL:n nyrkkeilyjasto teki päätöksen boikotoida turnausta. Poisjäanti vaikeutti kuitenkin joiltakin osin olympianäyttöjen antoa.

- Me Rovaniemellä olimme kaikki todella hyvässä kunnossa. Reippaasta oli lähdössä seitsemän otelijaa SM:iin, kovin porukka kautta aikojen. Silloin alkuvuonna Ruotsissa järjestettiin avoimet maan mestaruuskilpailut ja sieltä olisi voinut hankkia lisäkannuksia. Emme kuitenkaan tienneet riittävän ajoissa tästä mahdollisuudesta. Mikäli olisimme siitä tienneet, sinnehän olisi lähdetty.

Yksi tätä mahdollisuutta hyväksikäyttäneistä suomalaisnyrkkeilijöistä oli Kemin Intoa vielä tammikuun TUL:n mestaruusturnauksessa edustanut

ja siellä 60-kiloisten ykköstitan napannut Kalervo Alanenpää. Hän vaihtoi, tosin ei ainoastaan urheilun takia, kansalaisuutta ja esiintyi Ruotsin väreissä Moskovan olympiakehässä samassa 60 kilon painoluokassa.

- Alasenpäänkin voitin Kemissä järjestetyssä turnauksessa alkuvuonna 1980.

TUL:n edustusnyrkkeilijät saivat toki alkuvuonna kovia kansainvälisiä otteluita. Maaliskuussa Reima oli liiton joukkueen mukana Zlota Lodka (Kultainen Laiva)-turnauksessa Puolan Lodzissa. 63½-kiloisten puolivälieräottelu isäntämaan Tadeusz Steplewskia vastaan päättyi vastustajan eduksi numeroin 4-1.

Koska SM-turnaus ei tynkäkisana kertonut maan parhaiden nyrkkeilyjen senhetkistä paremmuusjärjestystä, järjestettiin kotimainen, tasaveroinen näyttömahdollisuus TUL:n ja Nyrkkeilyliiton ottelijoille välille Helsingissä 14. huhtikuuta. Reimalle 63½-kiloisten vastustajaksi asteli sarjan Suomen mestaruuden ottanut Esko Pallaspuro Kokkolasta.

- Moskova siinteli kyllä mielessä ja Esko oli hävinnyt minulle aikaisemmin. Katsastusvoitto hänestä olisi siirtänyt minut huomattavasti lähemmäksi päästä olympiapaikkaan kiinni. No, matsissa minulle tuli nivelsidevamma enkä pystynyt ottelemaan täysipainoisesti ja siksi Pallaspuro veikin sen 5-0.

- Eskolta vaadittiin vielä lisänäyttöä ja hänet valittiin hieman myöhemmin järjestettyyn kansainväliseen turnaukseen, mutta hän hävisi siellä tasoltaan vaatimattomalle ulkomaalaisvastustajalle. Ei tullut hänellekään enää lisäkannuksia eikä Suomesta valittu 63½ kilon painoluokkaan olympialaisiin lopulta ketään.

TUL:n ja Nyrkkeilyliiton miesten välisissä otteluisa, varsinkin jos vastakkain oli tasaväkisiä nyrkkeilijöitä, oli takavuosisikymmeninä sähköistä latausta. Arvokisaedustuksissakaan ei aina välttämättä noudatettu paras mies valitaan-periaatetta. Vuonna 1980 kovaa vääntöä 67-kiloisten olympiapaikasta kävivät Oulun Tarmon (TUL) Kalevi Kosunen ja Nivalan Urheilijoiden (SVUL) Kalevi Marjamaa. Marjamaa oli voittanut vuonna 1975 Euroopan mestaruuden ja saalistanut kahta vuotta myöhemmin maanosan mestaruuskilpailuiden pronssia. Myös Kosunen oli EM-kolmonen, mutta vuosimallia 1979.

- Marjamaa veti pidemmän korren Moskovaa ajatellen. He olivat tasavahvoja miehiä ja parin taistelussa kulminoitui TUL:n ja Nyrkkeilyliiton toisinaan vähemmän sujuva tilanne. Molemmat olivat

liittojensa lippulaivoja ja kyllä heidän matseja oli aina katsomassa kaikki nyrkkeilijät, että miten siinä sitten käykään. Myös yhteisleireillä kaksikko otti lujaa vastakkain.

- Molemmat olivat aina rautaisessa kunnossa, mutta Marjamaan ottelutekniikka oli jotenkin avoimempi ja Kosunen pääsi häntä monta kertaa lippaamaan juuri tämän ansiosta.

”Treenattua tuli ihan liian kovaa”

Tapion Reimaa ei liipannut kuitenkaan kukaan seuraavan vuoden alussa, tammikuun 10.-11. päivä Jyväskylässä järjestetyissä TUL:n mestaruuskilpailuissa. Tämän kauden vielä tutussa 63½ kilon sarjassa otellut reipaslainen liitti urakkansa päätteeksi saavutuksiinsa uransa kolmannen liiton mestaruuden. Loppuottelussa kukistui Kirkkonummen Nyrkkeilykerhon Erkki Tolvanen.

Neljää viikkoa myöhemmin Helsingissä pidetyissä SM-kilpailuissa sarjavoittajille oli tarjolla paikka myöhemmin toukokuussa Tampereella järjestettyihin Euroopan mestaruuskilpailuihin. 63½-kiloisten ottelukaavio heitti reipaslaista vastaan puolivälierässä Porin Joni Nymanin, josta tuli sittemmin olympiapronssimitalisti Los Angelesissa ja vuotta myöhemmin vielä Euroopan mestaruuskilpailuiden hopeamies.

- Olin hyvässä kunnossa, mutta siinä matsissa kävi köpelösti. Ottelu sujui kyllä tasaisissa merkeissä aina kolmannen erän loppuun, jolloin Nyman pääsi kippaamaan minut. Mestarille hävisin, sillä Nyman jyräsi turnauksessa kaikki muut sitten menen tulleen.

- Sähäkkä sälli Nyman nyrkkeilyllisesti oli, kyllä hänen kanssa piti olla tarkkana. Porissa oli ylipääntään valmennuskulttuuri siihen aikaan sellainen, että sieltä tuli herkkäiskuisia kavereita, mutta heidän peruskuntonsa oli melko heikko. Osasivat kaikei treenata juuri sopivasti.

Omien sanojensa mukaan ensimmäinen Reippaan nyrkkeilyn Suomen mestari ei sen sijaan osannut harjoitella sopivasti.

- Harjoitusmäärät olivat lähellä maailman huippua ja ehkä se tosiaan olikin virhe, treeni tuhosi tietynlaisen herkkyyden. Treenattua tuli ihan liian kovaa. Kyllä sekä TUL:n nyrkkeilyn päävalmentaja Matti Hietanen että Pähdin Osmo useasti yrittivät hillitä, mutta laihoiin tuloksin. Kesälomillakin treenasin kaksi kertaa päivässä, siis aikana, milloin olisi pitä-

nyt kauttaaltaan levätä. Kun tuli esimerkiksi kahden viikon harjoittelutauko flunssan takia, niin sen jälkeen iskut lähtivät paljon herkemmin. Mutta ei siihen silloin sillä tavalla herännyt. Viikin Vesku tajusi meistä tämän ehkä kaikkein parhaiten. Hän hölläsi hieman harjoittelua ja alkoikin 1980-luvun alussa menestyä.

- Hietasen Matin leireillä teettämässä rentousteissaakin olin aina toiseksi jäykin. Vielä jäykempi oli Kalevi Kosunen. Kalevi kuitenkin pärjäsi minua paremmin, sillä hänellä oli niin valtava rutiini ja kokemus touhussa, 300 matsin miehellä.

Treenisuunnitelmien laatimisessa koko uran apuna oli Pähdin Osmon lisäksi Matti Hietanen.

- Harjoitusmetodien suhteen oppia tuli Hietasen Matilta ja Oskulta. He tekivät yhdessä minulla harjoitusohjelmien rungon. Kyllä oltiin samassa muotissa melkein kaikki Reippaan nyrkkeilijät. Vedettiin kovaa, taso nousi.

Reippaan nyrkkeilyn taso nousikin 1970-luvun lopussa ja 1980-luvun alkupuolella kauttaaltaan korkeaksi.

- Lauantai oli aina matsipäivä. Silloin otettiin kovaa, täysin kisaotteluiden omaisesti. Rainerin kanssa olen ottanut tuhansia eriä harjoitusmatseja. Myös Viikin Vesan ja Pähdin Kimmon kanssa otettiin useasti treenierä.

- Vaikka Rainerin kanssa treenasimmekin yhdessä, emme koskaan ottaneet yhteen kilpailuissa, olimme aina eri sarjoissa. Mutta kyllä Osmon piti joskus harjoituksissa tulla väliin. Päätimme, että otamme eriä täysillä, vähintään 99 prosentin teholla. Se oli kehittävää ja minun mielestä nyrkkeilijän kuuluu vähintään kerran viikossa ottaa kilpailunomaista matsia. Siinä tottuu kovaan vauhtiin.

Jälkeenpäin Reimaa harmittaa uran aloittaminen vasta yli 20-vuotiaana.

- Aloitin liian vanhana. Menin vuonna 1979 toista kertaa SM:iin ja Hesarin toimittaja kirjoitti ennakoitussaan, että myös Rovaniemen lupaus Reima Tapio on mukana. Kahta vuotta myöhemmin kirjoitettiin, että veteraani Tapio.

Vuodelle 1981 osui Reippaan nyrkkeilytallin toiseksi paras kansainvälinen saavutus. Vesa Viikiski toukokuuisissa EM-kilpailuissa pronssille.

- Vesan menestys oli iso asia meille kaikille ja pronssi meidän nyrkkeily sukupolven kruunu. Veskun ottelu EM-kisojen semifinaalissa Neuvostoliiton Viktor Rybakovia vastaan oli erittäin hyvä ja

hieno suoritus huipulla ollutta jatkää vastaan, vaikka hän sen hävisikin.

- Reippaan nyrkkeilytoiminta oli silloin todella hyvällä pohjalla ja aktiiviuran aikana seura piti urheilijasta kokonaisuudessaan hyvää huolta. Asuimme kisamatkoilla hotelleissa ja ne suoritettiin junalla, osa lentokoneellakin. Ei mitään moitittavaa. Lisäksi maksettiin päivärahat ja erilliset korvaukset niissä tapauksissa, milloin töistä piti olla nyrkkeilymatkojen takia poissa ilman palkkaa.

”Tuo utamus se tuli tuomariksi tähän matsiin”

Seuraava matka suurempaan turnaukseen suuntautui tammikuussa alussa 1982 länsinaapurin Tukholmaan, jossa käytiin Stockholm Box Open-mittelöt. Reiman kotiin tuomisina sieltä oli 63½-kiloisten kolmas sija. Ottelukirjaan Ruotsin visiitiltä tuli merkintä sekä Moskovassa että Los Angelesissa Ruotsia edustanutta Shadrach Odhiamboa vastaan. Myöhemmin samana vuonna ensimmäisen Ruotsin amatöörinyrkkeilyn MM-mitalin, pronssia, saavuttanut iskukone oli reipaslaista parempi tuomariäänin 5-0. Odhiambo valittiin myös turnauksen parhaaksi nyrkkeilijäksi.

Seuraava koitos oli paria viikkoa myöhemmin 23.-24. tammikuuta Kemissä järjestetyissä TUL:n mestaruuskilpailuissa. Reima eteni siellä jo uransa neljänteen peräkkäiseen liiton mestaruuteen lyömällä itsensä 63½-kiloisten ykköseksi. Tällä kertaa loppuottelussa häviölle jäi Oulun Tarmon Keijo Pyykkö.

Uran toinen SM-kulta oli puolestaan tarjolla Helsingissä 20.-22. maaliskuuta pidetyissä Suomen mestaruuskilpailuissa. Reima oli noussut pykälää ylemmäksi sarjaan 67 kiloa. Avausvastustajaksi arvottiin edellisenä vuonna Suomen edustajana EM-turnauksessa ollut Lahden Laakin Jari Nikkilä. Kamppailu päättyi reipaslaisen voittoon numeroin 3-2 ja toisessa matsissa vastassa ollut Harri Tuusa sai tunnustaa hävinneensä tuomariäänin 4-1. Semifinaalissa Turun Teräksen Tom Heiskanen oli Reimalle suupala luvuin 5-0 ja voitto tiesi loppuottelupaikkaa.

- Finaaliin vastustajaksi nousi Lasse Friman, Montrealin olympiakävijä. Vuonna 1976 näin, kun mies veteli hiekkasäkkiä Rovaniemellä olympialeirillä. Ajattelin, että siinä on kova sälli, eikä silloin kuvitellut, että kohtaa saman miehen vielä myöhemmin. Lasse oli maailmanmies ja liikemies, tuli kisoihin

kin omalla Porschella.

Tamperelainen liikemies pääsikin osoittamaan loppuottelussa oveluutensa ja ottelusilmänsä nyrkkeilijänä.

- Friman satoi paljon eikä matsissa päästy käytännössä nyrkkeilemään eikä lyömään lainkaan. Lasse sanoi aina sidontatilanteessa, että otetaan rauhallisesti, otetaan rauhallisesti. Sillä hän pehmitteli minua.

- Samalla Lasse käytti hyväkseen surkeaa turkulaista ottelutuomaria. Ennen matsin alkua olin sanonut Osmolle, että tuo utamus se tuli tuomariksi tähän matsiin. Tuomari huomautti sitomisesta vain minua ja antoi vielä varoituksen, kun hermot paloivat siihen toimintaan. Siitä jäi pikkusen kaivelemaan.

Friman julistettiin ottelun päätyttyä Suomen mestariksi tuomariäänin 4-1.

- Hävisin huonommalle tai ainakin siinä turnauksessa huonompikuntoiselle, mutta toisaalta minua ovelammalle nyrkkeilijälle. Lassesta tuli kaksinkertainen Suomen mestari ja minusta yksinkertainen. Juttelimme ennen matsia, kun katsoimme alkuillan otteluita, että kummastakohan tulee kaksinkertainen ja kumpi jää yksinkertaiseksi Suomen mestariksi. Lassekin oli nimittäin lopettamassa uraansa siihen vuoteen, vaikka hänet valittiinkin syksyllä vielä MM-kisajoukkueeseen. Ei siinä, se olin minä, joka jäin yksinkertaiseksi.

”Pääsuojusten käyttöpakko oli karhunpalvelus lajille”

Reimalle hopeareunuksisten SM-kilpailuiden jälkeen hanskat jäivät moneksi kuukaudeksi käyttämättömänä nurkkaan.

- Lopetin tavallaan vuoden 1982 SM-kisoihin, mutta syksyllä Osku soitti harjoitusmatseihin opistolle. Siellä oli ruotsalaisia ja norjalaisia nyrkkeilijöitä leireilemässä. Ne olivat minulle vastaantulijoita ja siitä syntyi into uudestaan päälle.

Lokakuun loppupuolella Tampereella monen maan nyrkkeilijät kokoontuivat kansainväliseen ja kovatasoiseen Tammer-turnaukseen. Velipoika Rainer oli kaksi vuotta aikaisemmin saavuttanut turnaushopeaa. Nyt Tapion perheeseen tuli Tammerin pronssia, jälleen 67-kiloisten painoluokasta.

- Nousin sitten Englanti-maaoittelukehäänkin Ylöjärvellä marraskuussa 1982. 67-kiloisten engelsmanni Orrie Jones oli kuitenkin selvästi parempi.

Ura jatkui vielä vuoden 1983 puolella. Kuusankoskella helmikuussa järjestetyistä TUL:n mestaruuskilpailuista tuliaisina oli neljän mestaruuden jatkeeksi hopeaa. 67-kiloisten finaalissa tuomarit näkivät paremmaksi Oulun Tarmon Keijo Pyykön. Neljää viikkoa myöhemmin SM-turnauksessa oli sitten vuorossa uran viimeinen matsi. Puolivälierässä Viipurin Nyrkkeilijöiden Hannu Varis oli parempi luvuin 4-1.

Vuoden 1983 SM-kilpailuiden jälkeen paidatta ottelemisen vaihtoehto ei ottanut Reiman mielessä tulta.

- En pohtinut vakavissani ammattilaiseksi siirtymistä amatööriuran jälkeen. Minulla oli jo hyvä työpaikka Posti- ja Telellä. Sain aktiiviuran aikana työnantajalta täyden palkan muun muassa maaottelumatkoilta, kansainvälisistä turnauksista ja harjoitusleireiltä.

Amatöörinyrkkeilyn nykytilasta sanojensa takana aina seisseellä miehellä on väkevä mielipide.

- Pääsuojusten käyttöpakko oli karhunpalvelus lajille. Nykyisin kehässä pelkäävät kaikkein eniten tuomarit eikä lajissa saa enää lyödä kunnolla. Olen myöskin sitä mieltä, että kilpanyrkkeily ei sovi naisille.

- Amatöörinyrkkeilyä ei tule seurattua enää ollenkaan. Se on mennyt täysin höpöhommaksiksi.

Reima Tapio

*** 20.12.1952**

Parhaat saavutukset:

SM 1979 (63½ kg), -hopeaa 1982 (67 kg), 5:s 1981 (63½ kg)

TUL:n mestaruus 1979 (63½ kg), 1980 (63½ kg), 1981 (63½ kg) ja 1982 (63½ kg), -hopeaa 1983 (67 kg)

Suomen Nyrkkeilyliiton mestaruuskilpailuiden hopeaa 1978 (63½ kg), -pronssia 1977 (67 kg)

Tammer-turnauksen pronssia 1982 (67 kg), 5:s 1979 (63½ kg)

Stockholm Box Open-turnauksen pronssia 1982 (63½ kg)

Suomi-Unkari mo 1979 (63½ kg) ja 1979 (63½ kg)

Suomi-Englanti mo 1982 (67 kg)

Rovaniemen Reippaan paras urheilija 1979

Rainer Tapio

”Reima yllytti menemään salille”

Marraskuun toisella viikolla Tampereella Pyynikin urheiluhallissa viedään läpi järjestyksessään neljättä Tammer-turnausta. On vuosi 1980, TUL:n nyrkkeilijät tekivät rajun päätöksen eivätkä osallistuneet lainkaan alkuvuoden Suomen mestaruuskilpailuihin, mutta tasokkaan joukkueen liitto on nimennyt syyskauden kotimaiseen hui-pentumaan. Keskusjärjestön iskijät tulevatkin viemään lopulta neljä 12 jaossa olleesta sarjavoitosta, itäsaksalaiset ja tshekkoslovakialaiset pugilistit vievät kaksi ykköstilaa, yhteen kultamitaliin yltävät Nyrkkeilyliiton joukkue, Unkari, Yhdysvallat ja Ruotsi.

Kansainvälisessä kohtaamisessa paremmuuttansa ratkoo kaikkiaan 85 nyrkkeilijää 12 eri maasta. Tammer on kohonnut nopeassa tahdissa maailmalakin huomionarvoiseksi turnaukseksi, jonka loppuotteluun pääsyä kotimainen nyrkkeilyväki arvostaa huomattavasti enemmän kuin esimerkiksi Suomen mestaruutta. Suomalaisista voittoa uumoillaan etenkin 48-kiloisissa edellisenä vuonna Neuvostoliiton Spartakiadeissa sarjan ykköseksi iskeneeltä Antti Juntumalta sekä 75-kiloisissa vuonna 1978 MM-hopeaa ja seuraavana vuonna EM-kultaa otelleelta Tarmo Uusivirralla. Molemmilla oli tosin ollut kesällä huomattavaa epäonnea olympialaisissa. Moskovan kehään vähintään mitalimielellä nouseet miehet olivat karsiutuneet jo avauskierroksilla. Varsinkin olympiakultaan tähynneen Uusivirran putoaminen oli harmillista, sillä ensimmäinen matsi oli keskeytetty silmäkulman avautumisen vuoksi.

TUL:n joukkueen kärkikaksikko eteneekin odotetusti Tammerissa loppuotteluihin, jotka pidetään sunnuntaina 9. marraskuuta. Niin sinne raivaavat tiensä ”liiton miehistä” myöskin 54-kiloisten Markku Sarasto, Uusivirtaa vastaan asettuva Pekka Laasanen, 81-kiloisten Esa Veikkola, 91-kiloisten Risto Grönroos ja ainakin osalle hienoiseksi yllätykseksi 67-kiloisten ottelija, joka tosin oli napannut vuoden alussa keskusjärjestön tämän painoluokan mestaruuden kukistamalla vuonna 1979 EM-pronssille asti matsanneen Kalevi Kosusen.

Kuusseiskan mies tulee Rovaniemeltä ja eipä sillä, kyllä häntä on kehattu lahjakkuudeksi. Tammerissa tämä on lunastanut myötäsukaisia puheita kukistamalla ensin Norjan Kristen Reaganin 3-2 ja perään Ruotsin Tapani Surakan helpokosti 5-0. Voitto ruotsinsuomalaisesta ohjasi finaalivastustajaksi Roman Georgen, sarjaan pitkänhuiskean afroamerikkalaisen ottelijan.

Kehässä TUL:n paidassa taisteleva suomalainen ei anna periksi, mutta George vie kamppailun nimiinsä puhtaasti tuomariäänin 5-0. Yhdysvaltalainen valitaan myöskin turnauksen parhaaksi nyrkkeilijäksi. Rovaniemen Reipasta kotimaassa edustavalle suomalaiselle kakkostila on joka tapauksessa manna ja samalla seuran siihenastisen nyrkkeilyhistorian paras kansainvälinen saavutus.

Palkintojenjakojen jälkeen mieli ei ole maassa ja täytyyhän hyvää saavutusta hieman juhlistaa. Hopeamitali kaulassa mies kysyy valmentajaltaan Osmo Pähdiltä, voisiko käydä tutustumassa hieman Tampereen yöelämään.

- Yhden tuopin voit käydä ottamassa, mutta toisen nauttiminen on jo ryyppäämistä. Sellaista ei näillä reissuilla suvaita.

Tapion Rainerin Tammer-turnauksen hopeaa juhlettiin vesilinjalla.

Juhlittavaa ”Penalle” uran aikana tuli toki muillakin kerroilla kuin pelkästään marraskuisessa Tammerissa 1980. Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn ensimmäisen menestyskuvon vahva lenkki

nappasi kolme TUL:n mestaruutta, SM-pronssin ja oli Suomen edustajana maaottelussa Ruotsia vastaan niin miehissä kuin nuorten sarjassakin.

”Esimerkkeinä vanhempien veljesten vaikutus oli suuri”

Tapion veljessarjan toiseksi nuorimmalla jäsenellä nyrkkeilyuran juuret juontuvat kotipaikkaan Lehtojärvelle, veljesten keskinäiseen kilpailuhenkeen ja nahisteluun.

- Me veljekset treenasimme kotona Lehtojärvellä. Poikavuosina ei vapaa-aikana juuri muuta tehty kuin harjoiteltiin eri lajeja. Kotona urheilusta oli hyötyä uralle niin Reimalle kuin minulle, varmasti kaikille veljeksille. Nyrkkeilyn ensitapailut tulivat siinä, kun Reiman kanssa nyrkkeilimme kotitalon olohuoneessa. Äiti pakkasi lyömään siinä sitten televisiota isommalle, kun pojat mätkivät toisiaan.

- Vanhimmilla velipojilla Reinolla ja Ristolla oli minulle todella suuri merkitys urheiluun, koska he olivat kovia treenaamaan, vaikka eivät tosimelellä kilpailleetkaan. Samoin Raunon menestys painonnostossa edesauttoi huomattavasti. Esimerkkeinä vanhempien veljesten vaikutus oli suuri. Jokainen meistä veljeksestä on kilpaillut eri lajeissa jossain vaiheessa, paitsi nuorin veli Riku.

Varsinainen kipinä nyrkkeilyuralle suuntautumiin tuli Reiman kannustamisen kautta.

- Peruskoulun jälkeen oli edessä muutto kotoa, kun siirryin Rovaniemelle opiskelemaan ammattikouluun. Reima yllytti minua menemään salille, hän alkoi sitten treenaamaan hieman myöhemmin. Siitä se nyrkkeilyura lähti etenemään Valistustalon alakerassa. Ensimmäinen merkintä ottelukirjaan tuli 23. marraskuuta 1975. Seurana oli silloin Lapin Lukko.

Menestystä alkoi tulla nopeasti. Vuonna 1976 Rainer taisteli hopealle sekä Nyrkkeilyliiton nuorten mestaruuskilpailuissa että A-nuorten Suomen mestaruuskilpailuissa. Nuorten SM-kilpailuiden 67-kiloisten finaalissa vastaan asetui Matti Semi, jolle Pena kuitenkin hävisi vielä puhtaasti 3-0.

Seuraavana vuonna eli 1977 nyrkki osui jo kultasuoneen. Tuloksena oli 67-kiloisten A-nuorten Suomen mestaruus. SM-kehässä taipuivat niin Kari Hellstén tuomariäänin 4-1, Pekka Simm puhtaasti 5-0 sekä loppuottelussa Kari Murto numeroin 3-2. Vuonna 1978 seurasi nuorten maaotteluedustus Ruotsia vastaan. Länsinaapurin Per Söderlind oli vastaantulija äänin 3-0.

- Nyrkkeilyliiton silloinen päävalmentaja Leo Jokela oli sitä mieltä, että minut olisi pitänyt valita tuon maaottelun parhaaksi nyrkkeilijäksi. Oikeas-

taan kippasin Söderlindin kolmannessa erässä, mitä ei näy ottelukirjassa eikä pöytäkirjoissa. Lopullinen tuomio oli tosiaan pistevoitto 3-0.

Vuoden 1978 syksyllä Rainer siirtyi monen muun rovaniemeläisnyrkkeilijän tapaan Reippaseen.

- Kun Osmo esitti sitä meille, minulle ja Reimalle, niin minulle se oli aatteellisesti oikea suunta ja päätös. Siirto oli hyvä liikke, pääsimme Reippaan TUL:n jäsenyyden myötä mukaan kunnan leiritykseen ja tietenkin kaikkea auttoi se, että menestyi. Hietasen Matin johdolla TUL:n nyrkkeily oli mielestäni aivan maailmanluokkaa ja olihan liitolla kaksi täysin maailman huipulla olevaa iskijää, Antti Juntumaa sekä Tarmo Uusivirta. EM-pronssimitalisti Kalevi Kosunen oli tietenkin myös mukana.

- Kun olimme Lukossa ja sitä kautta Nyrkkeilyliitossa, niin ei siinä oikein meinannut tulla mitään leirikutsuja. Ja täytyy sanoa, että Lukon nyrkkeilytoiminta ei ollut sillä tavalla rehellistä. Reippaseen siirron jälkeen kaikki toimi paremmin, sovitut asiat olivat selviä ja ne toteutettiin. Ylipäätään Reipas kohteli urheilijoitaan hyvin ja puitteet olivat toimivia. Toki menestystä tuli ja se edesauttoi, oli näyttöjä. Toisaalta jalkapalloilijat ja lentopalloilijat rohmusivat yhteisiä pelimerkkejä surutta, vaikka menestystä ei ollutkaan samassa mittakaavassa. Heidän edesottamukset olivat puuhastelua nyrkkeilyyn ja painonnostoon verrattuna.

Rainer koki Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijöiden yhteishengen oman uransa aikana erinomaisena.

- Kilpailu- ja leirimatkoilta on pelkästään hyviä muistoja. Nyrkkeily oli tärkeä osa elämääni, on sitä vieläkin. Samaa voi sanoa Reippaasta seurana, se oli hieno kokonaisuus. Nyrkkeilijöiden lisäksi paljon kavereita tuli myöskin painonnostopuolelta.

Seuranvaihdon myötä treeniympäristöksi vaihtui Valistustalon asemesta Lapin urheiluopisto.

- Alkuverryttelyjen vetämisen kannalta harjoittelu urheiluopistolla oli käytännöllistä, mutta itse nyrkkeilytreeniä ympärillä ollut häly häiritsi erittäin paljon. Säkkiä ei pystynyt kunnolla takomaan, koska salissa olleet tolpat olivat liian lähellä. Näistä syistä en tykännyt urheiluopistosta treenipaikkana. Kaikki muu oli liian lähellä ja koska hallissa oli illan aikana satoja ihmisiä, porukkaa oli liikaa. Yhtälö ei ollut toimiva.

”Meille Reiman kultamitali oli ”mahoton juttu”, koko perheelle”

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn menestyspyörät alkoivat jauhaa välittömästi suurella teholla. Vuoden 1979 Suomen mestaruuskilpailuissa tuli ensimmäinen sarjavoitto. Sen toi sukuun velipoika Reima.

- Reiman myöhäisemmällä iällä aloittaminen on mielestäni kaksipiippuinen asia. Hän toki ryhtyi treenaamaan vasta 24-vuotiaana, mutta toisaalta voitti Suomen mestaruuden 27-vuotiaana. Reiman saavutus oli muuten ensimmäisen yleisen sarjan Suomen mestaruus rovaniemeläisessä nyrkkeilyhistoriassa.

- Meille Reiman kultamitali oli ”mahoton juttu”, koko perheelle. Raunolle oli tietenkin kertynyt hyviä saavutuksia jo aiemmin.

Samana vuonna, muutamaa viikkoa myöhemmin Raunolla oli painonnostossa niin sanotusti tuhannen taalan paikka napata myös Suomen mestaruus. Ratkaisuraudat eivät kuitenkaan suostuneet siirtymään suorille käsille hyväksytyksi.

Harjoittelukumppanin SM-kulta merkitsi Rainerille luonnollisesti paljon ja sysäsi hänen omaa uraa eteenpäin. Kehittymistä edesauttoi sekin, että Reippaan nyrkkeilytallista löytyi harjoituksissa kelpo vastustajia.

- Esikuvia oli ja se nosti lajin tasoa. Kun salille tulee esimerkiksi Suomen mestaruus, nostaa se kaikkien treenaajien tasoa. Näin se vain on, ja on kaiketi joka lajissa. Reiman kanssa otettiin tietenkin aina harjoitusmatseja, koviakin. Osittain sen takia Kalevi Kosunenkin oli sitten jollakin tapaa nyrkkeilijänä minulle ”helppo” vastus. Hän oli vasenkätinen, kuten veljeni.

- Reima ei antanut treeneissä tuumaakaan periksi. Jos Osmo puhalsi erän lopuksi pilliin, Reima saattoi vielä jatkaa takomistaan. Vaikka aivan viimeistä niittiä treeneissä ei annettu, niin useasti oli pipo sinisenä. Mutta se kuuluu lajin luonteeseen. Toisaalta nyrkkeily ei perustu raivoon, vaan täytyy tietää tarkkaan, mitä tekee. Tietyn toistomäärän jälkeen liike tulee automaattiseksi.

Rainerin henkilökohtaisena valmentajana toimi koko uran ajan Reippaan nyrkkeilytallin päällikkö Osmo Pähti.

- Hietasen Matin merkitys oli valmennuksellisesti omalle uralleni seuran ulkopuolisista henkilöistä suurin, Osmohan vastasi sitten henkilökohtaisesti harjoittelustani. Sherlock Holmesiksi me Os-

kua omassa piirissä kutsuimme. Treenileireillä oli tietenkin kiertävät valmentajat eri seuroista. Topi Mikkola oli niissä aika useasti mukana ja Tuomisen Taistokin jonkin kerran. Taisto oli ihmisenä mukava, vaikka olikin treeniasioissa hieman eri linjoilla kuin minä. Toki Tasella oli meriittiä valmentajana, hänhän vastasi muun muassa olympiahopeamitalisti Reima Virtasen harjoittelusta ja nosti kansalliselle huipulle koko joukon kemiläisiä iskijöitä.

Leireillä harjoitusvastustajatkin olivat kovaa luokkaa.

- Samoin niillä sai matsata eripainoisten iskijöiden kanssa laidasta laitaa. Muistan kun Uusivirran Tarmoon kanssa otimme kerran Oulussa viikonloppuleirillä matsia. Hän löi etukädellä niin kipeää, että ajattelin, jos Tare ottaa takakäden käyttöön, niin minulla ei ole sen jälkeen päätä olemassa. Täytyy sanoa, että Tare oli ihmisenä mitä miellyttävintä ja seurallinen. Mistään ei näkynyt, muuta kuin sitten otteista kehässä, että mies on tosiaan maailman paras nyrkkeilijä sarjassaan. Sitä taustaa vasten hänen myöhempi kohtalonsa oli ainakin minulle yllätys.

- Mutta henkistä yliotetta ei sillä tavalla vastustajista leireillä saatu eikä pystytä ottamaan, minusta ei ainakaan pystynyt kukaan. Tavoitteet olivat niin kirkkaina mielessä. Täytyi vain ajatella, että jos tälle tulee, tunne menee kohta ohi ja sillä siisti.

”Se saavutus vei näin jälkeenpäin ajateltuna jonkin himon ja kipinän sisältäni”

Vuonna 1980 Rainerin uralla vuorossa uran ensimmäiset Työväen Urheiluliiton nyrkkeilymestaruuskilpailut, jotka iskettiin tammikuun puolenvälin jälkeen Tampereella.

- Käytännössä TUL:n mestaruuskilpailut olivat yhtä kovatasoiset kuin Suomen mestaruuskilpailut. Voitin Tampereella turnauksen 67-kiloisten loppuottelussa Kalevi Kosusen, joka tosiaan oli vuoden 1979 EM-mitalisti, ja vieläpä puhtaasti 5-0. Kosuselle TUL:n mestaruus olisi ollut uran kymmenes.

Makealla voitolla mestariluokan nyrkkeilijästä oli myös toinen puolensa. Se ei pelkästään sysännyt Rainerin uraa eteenpäin.

- Se saavutus vei näin jälkeenpäin ajateltuna jonkin himon ja kipinän sisältäni. Kovaa treenaamisen suurimpana motivaationa oli ollut nimenomaan Kosusen lyöminen. Miehen, jolla oli Suomen ja Pohjoismaiden mestaruus, EM-pronssi ja joka oli urallaan tyrmännyt jopa maailmanmestarin. Olin kohdannut

hänet vuonna 1979 kahdesti ja hävinnyt molemmat matsit. Marraskuussa Oulussa tappio oli tosin kyseenalainen, mielestäni olin siinä ottelussa jo parempi. Minua SM-taso ei sillä tavalla kiinnostanut, kun sen toisaalta oli jo saavuttanut ja kansainvälisen menestyksen eteen olisi pitänyt tehdä valtavasti lisäuhrauksia.

- Toki taloudellinen puolikin vähän jarrutti. Olin siihen aikaan pienen pojan isä ja tein maalaushommia, jotka eivät missään nimessä käyneet yhteen nyrkkeilyharjoittelun kanssa. Salilla ei ollut herkimillään. Ongelmaan ei millään löytynyt ratkaisua, työn olisi pitänyt olla fyysisesti huomattavasti keveämpää ja sen olisi pitänyt mahdollistaa kaksi kertaa päivässä treenaamisen. Harjoittelusta ei saanut irti maksimaalista hyötyä.

Olympiavuonna TUL:n nyrkkeilyseurat boikotoivat SM-kilpailuita. Päätös oli liiton nyrkkeilijöiden keskuudessa yksimielinen.

- Tarmo Uusivirta toimi meidän puhemiehenä. Päätös oli jälkeensäkin ajateltuna oikea, kyse oli periaatteesta, vaikka itsekin olin erittäin hyvässä kunnossa.

Asetelma TUL:n nyrkkeilyjaoston ja Suomen Nyrkkeilyliiton välillä oli ilman SM-boikottipäätöstäkin kova.

- Vääntö TUL:n ja Nyrkkeilyliiton välillä oli raa-kaa. SM-kisoissa katsottiin aina ensimmäiseksi tuomarikoostumus. Jos kolme oikeudenjakajaa oli Nyrkkeilyliitosta, voittaakseen oli pakko olla huomattavasti vastustajaa parempi. TUL:n seuroja edustavat tuomarit eivät vetäneet minusta niin paljon kotiinpäin. Oli varmaa, että TUL:n kaveri oli aina huonommassa asemassa.

Kilpailutilanne tiivistä ”omien” keskinäistä yhteishenkeä.

- Yhteisleireillä Nyrkkeilyliiton kanssa TUL:n saki oli yhtenäinen ja meillä oli hauskaa. Kenties aate teki iloiseksi. Eräskin kaveri sanoi kerran, että hän haluaa tulla TUL:ään, nuo (Nyrkkeilyliiton urheilijat) vain moljottavat tuolla. Yhteishenki TUL:n nyrkkeilijöiden kesken oli hyvä, olipa kaveri mistäpäin Suomea hyvänsä. Paitsi turkulaiset, ne olivat ”molokkeja”, niin kuin ovat tänäkin päivänä.

Myöhemmin vuoden 1980 keväällä järjestettiin karsinta Moskovaan pääsystä kaikille suomalais-kijöille. Rainer ei ottanut osaa tähän mittelöön.

- En kokenut, että olisin ollut vielä valmis olym-

pialaisiin omalla senhetkiselällä ottelumäärälläni. Minulla oli tosin jo Kalevi Kosusen päänahka otettuna. Matti Hietasen kanssa puhuimme leireillä, että oikea ratkaisu pääsystä 67-kiloisten Suomen edustajaksi Moskovaan on karsinta Kosusen ja Nyrkkeilyliiton Kalevi Marjamaan välillä. Heidän keskinäinen taistelunsa oli tiukka, mutta lopulta Marjamaa, vuoden 1975 Euroopan mestari ja vuoden 1977 EM-pronsimies, valittiin Moskovaan.

Saman vuoden loppupuolella tuli kuitenkin kansainvälistä ottelukokemusta.

- Matsasin lokakuussa Kemissä kovan neuvostoliittolaisen vastustajan kanssa. Selvästi parempi itänaapurin mies voitti puhtaasti 5-0. Arvostetussa Tammer-turnauksessa marraskuussa voitin puolestaan Tanskan Kristen Reaganin 3-2 sekä Ruotsiin muuttaneen ja uutta asuinmaataan edustaneen Tapani Surakan 5-0.

Tammer-turnauksen 67-kiloisten finaalissa vastaan asetui amerikkalainen Roman George. 187-senttisestä jenkistä tuli kaksi vuotta myöhemmin arvostetun National Golden Gloves-turnauksen eli Yhdysvaltojen kultahansikasturnauksen voittaja samassa sarjassa.

- Katselimme punnituksessa, että tuo tummahipiäinen mies ei voi olla kuusseiskan nyrkkeilijä, mutta erehdyimme. Kaveri oli loppuottelussa yksinkertaisesti liian taitava minulle, häviö tuli vastaväitteittä 5-0. Hänet valittiinkin Tammerin parhaaksi nyrkkeilijäksi sinä vuonna.

- No, muutama viikko Tammerin hopeatilan jälkeen löin puolestaan keskeytyskuntoon Unkarin nimiehen Jozsef Bartonin.

”Jalkoihin painonveto vaikutti kaikkein eniten ja myös pään iskukestävyteen”

Vuoden 1981 alussa vuorossa olivat jälleen TUL:n mestaruuskilpailut, tällä kertaa Jyväskylässä. Uran toinen TUL-mestaruus oli 10.-11. tammikuuta järjestetyssä turnauksessa selviö loppuotteluvoitolla 4-1 kotikehässään tanssahdelleesta Seppo Sivillistä.

Sivill onnistui nousemaan kakkoseksi kuukautta myöhemmin SM-kehässä Helsingissä. Rainerille Suomen mestaruusturnauksessa ottelukirjaan kertyi kaksi merkintää.

- Vuoden 1981 SM-kilpailuissa voitin Yrjö Niemen 5-0, mutta hävisin tulevalle mestarille Jari Nikkilälle tuomariäänin 4-1. Tämän jälkeen suunnitelmassa

alkoi olla sarjanvaihto 71-kiloisiin, treenipaino alkoi kieppua 73 kilossa. Jalkoihin painonveto vaikutti kaikkein eniten ja myös pään iskukestävyys. Monipäiväisissä turnauksissa tämä vain korostui, kun puntarilla täytyi käydä joka matsin edellä. Ravitsemustietämystä meillä ei ollut samassa määrin kuin nykyisillä urheilijoilla on saatavilla.

Toukokuussa Tampereella pidettyihin Euroopan mestaruuskilpailuihin Rainer valittiin 67-kiloisiin Jari Nikkilän varamieheksi.

- Vaikka en päässyt EM-kehään, reipaslainena tietenkin sykähdytti Vesa Viikin pronssi. Saavutuksena se oli mahtava. Kenties siihen auttoi Vesan itsepäinen luonne. Hän osasi treenata juuri sopivasti ja oli sitä kautta parhaimmassa tikissä täsmälleen oikeaan aikaan.

Uran viimeinen 67-kiloisissa käyty ottelu Rainerilla oli marraskuussa 1981. Rovaniemellä vastaan asettui Itä-Saksan Lutz Käsebie, jonka meriittitilillä oli MM-pronssi vuodelta 1978 ja vuoden 1979 Neuvostoliiton Spartakiadien yhteydessä käytyjen Moskovan esiolympialaisten hopea sarjasta 60 kiloa. Näiden esiolympialaisten sijoitukset vastasivat nyrkkeilyssä täysin MM-kilpailuita.

- Tuomio matsista oli 3-0 kaverin hyväksi, vaikka olin mielestäni ottelussa parempi. Reipas järjesti siihen aikaan monta kertaa vuodessa tasokkaita kilpailuita, joissa oli laajaa kansainvälistä osanottoa.

Vuosi 1982 jäi väli vuodeksi, vaikka harjoittelu jatkui lähes yhtä kovana kuin ennenkin.

- Yksinkertaisesti ei ollut motivaatiota kisailla. Jouduin uhraamaan runsaasti aikaa päivätyölle. Mielestä siintelivät kuitenkin Los Angelesin olympialaiset ja se piiskasi eteenpäin.

”Ainoana tavoitteena oli Suomen mestaruus”

Kuukaudet vaihtuivat ja almanakan sivut kääntyivät vuodeksi 1983. Nyrkkeilijöiden kilpailukausi avattiin perinteisesti taistelemalla TUL:n mestaruuksista. Helmikuun loppupuolella Kuusankoskella 71-kiloisten painoluokasta tuloksena oli pronssia. Välierässä vanha tuttu Seppo Sivill kirjattiin paremmaksi äänin 5-0.

- Matsin jälkeen kolmella tuomarilla pisteet olivat tasan minun ja Sepon välillä. Tililläni tosin oli yksi varoitus. No, häviö mikä häviö, ei sille mahtanut siinänsä mitään.

Toisen häviön samalle miehelle reipaslainen koki maaliskuussa käytyjen SM-kisojen semifinaalissa. Tällä kertaa tuomariäänit jakaantuivat jyvaskyläläisen hyväksi lopulta 4-1.

- Ainoana tavoitteena oli Suomen mestaruus. Sivilliä vastaan välierässä meille tuli lämmittelyssä pieni kömmähdys, kun laskimme edellä olevissa otteluissa käytettyä aikaa. Oletimme, että ne kaikki kestävät täyden ajan, mutta sillä kertaa tyrmättiin tilastollisesti eniten SM-kisojen historiassa. Näitä tyrmäyksiä oli ennen minun ottelua muistaakseni neljä, joten jouduin kehään 45 minuuttia laskettua aikaisemmin. Seppo pääsi sitten yllättämään ensimmäisellä lyönnillä ja käytti minua lattiassa. Tämä ei ole selitys, mutta selventää asiaa. Hän oli parempi ja voitti myös SM-kultaa. Minulle ojennettiin sarjan pronssimitali.

Uran viimeiseksi vuodeksi jäi 1984. Tammikuun puolessavälissä tuli jälleen plakkariin TUL:n mestaruus, järjestyksessään kolmas. Työväen Urheiluliiton mestaruuskilpailut iskettiin Helsingissä.

Ensin Timo Hukkanen kärsi 4-1 pistehäviön, loppuottelussa Tarmo Vanhamäen kohtalona oli joutua Rainerin käsittelyssä tyrmäykseksi ensimmäisessä erässä.

- 71-kiloisten mestarista ei ollut mitään epäselvyyttä.

Kolme viikkoa myöhemmin pääkaupungissa järjestettiin SM-mittelöt. Heti alussa vastuuksena oli Timo Hukkasen veli Esa, jonka uran varrelle mahtui viiden Suomen mestaruuden lisäksi muun muassa EM-pronssi 75-kiloisissa vuonna 1987 ja olympiaedustus Soulissa 1988.

- Esa oli tyyliltään varsinkin minulle hankala pala. Uran varhaisemmassa vaiheessa hänet oli tyrmäty useaan otteeseen, mutta valmentajat Matti Hietasen johdolla olivat rukanneet Esan tekniikan uuteen uskoon. Häviö tuli tuomariäänin 5-0.

Puolivälierätappio tarkoitti SM-turnauksessa viidettä tilaa.

Rainer jatkoi treenausta SM-kisojen jälkeenkin ja vuoden lopussa tuli vielä komennus Ruotsi-maotteluun Helsinkiin. Päivämäärä oli 16. joulukuuta. Länsinaapurin Häkan Sindemark tosin nähtiin paremmaksi äänin 3-0.

- Yllättävän tasainen matsi kuitenkin, vaikka hävisinkin.

- En lopettanut harjoittelua uran päättymisen jälkeenkään. Myöhemmin sanoin kerran Osmolle, että

yksikään näistä kavereista, jotka käyvät kilpailuis-
sa, ei ole siinä säkkikunnossa kuin minä. Pystyin
ottamaan 10 erää hiekkasäkkiä vastaan. Matsit tosin
jäivät eikä ottelusilmää tietenkään olisi ollut samal-
la lailla kuin ennen. Täytyy muistaa sekin, että nyrk-
keilyssä ottelutempo on eri kuin harjoituksissa.

Uran loppumiseen mennessä ottelukirjaan ehti tulla
merkintöjä 51 kappaletta.

- Ammatillaisuus ei käynyt missään vaiheessa mie-
lessä. Suomessa ammatillaisnyrkkeilytouhu oli vie-
lä 1980-luvulla lapsenkengissä, pelkkää puuhaste-
lua siihen verrattuna, millaisella tasolla se nykyisin
on Pekka Mäen ja kumppaneiden ansiosta. Ammat-
tinyrkkeily on nykypäivänä todella kova maailma
ja siihen peliin täytyy ryhtyä nuorena kaverina. 300
amatööriottelun miehestä ei siihen ole. - Amatöö-
ripuolta en ole seurannut sen jälkeen, kun säännöt
pakottivat kypärät ottelijoiden päähän ja hanskan
malli muuttui. Jos ottelijalla vähänkin notkahtavat
polvet, matsi lopetetaan. Tämän päivän amatööri-
nyrkkeily ei yksinkertaisesti ole nyrkkeilyä. Ainoa
positiivinen seikka, joka sääntöuudistuksesta on
seurannut, on silmäkulmavammojen väheneminen.

Kilpaurheilun päättymisen jälkeen Rainer muutti
työn perässä Ivaloon. Kari Hintsalan, Reippaan pai-
nonnostaja-Markon isän yrityksen leivissä vierähti
aikaa reilu puolenkymmentä vuotta.

- Niinä vuosina, kun Mauno Koivisto oli vielä pre-
sidenttinä, tuli käytyä kahdesti itsenäisyyspäivän
linnanjuhlissakin. Tosin täytyy selventää, että ave-
cina silloisen kauniimman puoliskon kanssa.

1990-luvun alussa oli edessä muutto takaisin Ro-
vaniemelle.

- Tein Rovaniemellä vuosia hommia.

Väliin mahtui talkootyötä Rovaniemen Reippaan-
kin hyväksi, sillä Rainer oli remontoimassa painon-
nostajien uutta harjoitussalia Kairatie 54:ään vuon-
na 1995.

- Kuntosali Reipas oli ilmeeltään ja tunnelmaltaan
nimenomaan reipaslainen. Se oli harjoitussali sanan
varsinaisessa merkityksessä.

Vuodesta 1999 asuinmaisemana on ollut Suomen
Turku, jossa Pena asustelee nykyisen vaimon ja
nuoremmen jälkikasvun kanssa. Reipaskin on edel-
leen lähellä Tapion Rainerin sydäntä.

- Vanhoihin urheilukavereihin tulee oltua todella
paljon puhelinyhteydessä. Sillä tavalla sekä urhei-
lua että Reippaan asioita tulee edelleen seurattua.

Jos omat lapseni haluavat jossain vaiheessa ryhtyä
tosimielellä urheilemaan, se on hieno asia. Periaate
kuitenkin on se, etten ala kускаamaan ketään tree-
neihin. Halu pitää lähteä itsestä.

Rainer Tapio

***4.3.1958**

**SM-pronssi 1983 (71 kg), 5:s 1981 (67 kg) ja
1984 (71 kg)**

**A-junioreiden SM 1977 (67 kg), -hopeaa
1976 (67 kg)**

**TUL:n mestaruus 1980 (67 kg), 1981 (67 kg)
ja 1984 (71 kg), -pronssia 1983 (71 kg)**

Tammer-turnauksen hopeaa 1980 (67 kg)

Suomi-Ruotsi mo 1984 (71 kg)

A-junioreiden Suomi-Ruotsi mo 1978 (67 kg)

Petri Männikkö

”Tappion seurauksena kuulosti siltä, että sitä alettiin pitämään aseena minun olympiavalintaa vastaan”

Hieman toisella kymmenellä oleva poika lukee kirjaa, joka kertoo nuoresta fiktiivisestä nyrkkeilijästä Ossi Karlssonista. Kirjassa 18-vuotias nuorimies on matkalla lajin kotimaiseen kärkeen sarjassa 60 kiloa. Tarinassa kuvataan Ossin valmistautumista kohtaamaan sarjaa vuosia hallinnutta kokenutta kehäkettua Niilo Jokista. Ossia ottelu pelottaa, mutta omaksi ja muiden ihmetykseksi hän voittaa sen ja kohoaa painoluokan kotimaiseksi ykköshaastajaksi.

Kohta odottavissa Suomen mestaruuskilpailuissa nuorukaiselle käy huono tuuri, sillä hänellä aukeaa ensimmäisessä matsissa silmäkulma ja mestaruuden metsästys katkeaa siihen. Se ei lannista lupautusta. Hän saakin kohta revanssin ja vielä kerran Suomen mestaruuden ottaneen Jokisen on poistuttava kehästä häviäjänä. Kertomus kuvaa nyrkkeilyn ja nyrkkeilijän maailmaa ja antaa realistisen kuvan lajista, sen arkipäivästä ja ihmisistä, nyrkkeilysalista, tunnelmasta, pelosta ja sen voittamisesta.

Teksti tempaa pojanviikarin mukaansa. Hän kiinnostuu nyrkkeilystä valtavasti ja päättää ryhtyä ottamaan selvää, mihin omat kyvyt riittäisivät haastavassa, valtavasti omaa tahtoa ja uhrauksia vaativassa urheilumuodossa.

Seuraavana päivänä innostuneet askeleet suuntautuvat kohti salia. Poika saapuu perille, tarttuu Kantantalon sivuoven ripaan kiinni ja vetäisee sen auki. Sitten sisään ja tämän jälkeen laskeutuminen

portaat alas huoneeseen, jonka keskelle on asetettu harjoituskehä. Siellä on myös nyrkkeilysäkkejä ja -palloja sekä seinänvierustoilla käyttäjänsä odottavia hanskoja. Salin seinät on vuorattu miltei täyteen käydyistä turnauksista tuotuja julisteita, joissa komeilee mestari-iskijöiden nimikirjoituksia. Ilmasa viipty vielä edellisten harjoittelijoiden jälkeensä jättämä väkevähkö hientuoksu.

Poika on haltioissaan. Tästä alkaa tie, joka vie Männikön Petrin kisaotteluihin, ensin Poikanyrkkeilypäiville, sitten nuorten SM-menestykseen, miesten Suomen mestaruuskilpailuiden voittajaksi, kansainvälisiin turnauksiin, aina Euroopan mestaruuskilpailuihin, MM-kohtaamiseen kuubalaista vastaan ja olympiakisojen porteille. Avustajat kehästä – ensimmäinen erä.

Tällöin vuonna 1985 Petrillä ei tosin ollut mielesäkään se, että voisi joskus hankkia olympiapaikan tai otella maailman parhaita nyrkkeilijöitä vastaan täysin tasapäisesti. 150 ottelun amatööriura ja siihen päälle matsit ammattilaisena ovat tehneet kokonaisuudessaan ”Petestä” Rovaniemen Reippaan nyrkkeilytallin kautta aikojen menestyneimmän nyrkkeilijän.

”Siinä tuli sitten vähän kilpailuakin, kumpaa alkaa harrastamaan tosimelellä”

Vaasalaiskirjailija Jorma Ojajarjun teos ”Avustajat kehästä – ensimmäinen erä” toimi nuoren pojan nyrkkeilykipinän syyttäjänä.

- Luin tosiaan semmoisen nyrkkeilyaiheisen kirjan. Innostuin siitä ja kaverini Kemppaisen Tomin kanssa menimme sitten Kansantalolle Reippaan salille harjoituksia katsomaan. Sille tielle jäätiin. Lahjakas kaveri Tomkin oli ja voitti muutamaa vuotta myöhemmin poikien Suomen mestaruuden, muttei jatkanut uraansa tätä pidemmälle. Minä sen sijaan jatkoin. Reippaan nyrkkeilykoulun vetäjänä toimi silloin Torvisen Kalervo.

- Käytiin me Leppiahon Jarnonkin kanssa samaa koulua Korkalovaaran yläastetta. Sanoin yhdellä välitunnilla Jarnolle, että tule treeneihin Reippaan salille. Ja Jamppa tuli. Siinä mielessä pitää ottaa kunniaa myös Jarnon nyrkkeilyuran aloittamisesta. Se oli kylläkin jo sen jälkeen, kun olin aloittanut matsaamaan tosimelellä.

Murrosiän kynnyksellä olevan nuorukaisen toisena lajivalintana olisi ollut jalkapallo.

- Pelasin pikkupoikana D-junnuissa jalkapalloa Rovaniemen Pallossa ja sitten pyydettiin RoPS:n joukkueeseen maalivahdiksi. Pari vuotta treenasin yhtä aikaa sekä jalkapalloa että nyrkkeilyä. Siinä

tuli sitten vähän kilpailuakin, kumpaa ryhtyy harrastamaan tosimelellä.

Nyrkkeilyura lähti kilpailutilanteesta huolimatta liikkeelle menestyksellisesti. Ensimmäisillä Poikanyrkkeilypäivillä Lahdessa kesäkuun alussa 1986 tuli jo C-poikien Suomen mestaruus. Sarjana oli 46-kiloiset

- Voitettiin Tomin kanssa molemmat sarjamme, Tom oli 38-kiloisissa. Kaksi tai kolme matsia minulla oli turnauksessa ja loppuottelussa vastassa Tampereen Reijo Nousiainen, jonka rökitin.

Pete selviytyi Poikanyrkkeilypäivien loppuotteluun myös vuonna 1987. Finaalissa tuli tappio Kuopion Jyrki Krögerille. Seuraavana vuonna 1988 Valkeakoskella saaliina oli B-junnujen pronssia 57-kiloisissa.

- Muistan, kun hävisin semifinaalissa Porin Juha Temoselle 3-2 ja tipahdin loppuottelusta. Juhan kanssa olimme junnuina aika tasaväkisiä, kyllä hänkin oli silloin aika hyvä.

Vuonna 1989 Petri osallistui sekä Poikanyrkkeilypäiville että nuorten SM-kisoihin. Maaliskuussa Helsingissä mukaan lähti 63½-kiloisten B-poikien kulta ja Riihimäellä marraskuussa A-junioreiden hopeamitali 67 kilon painoluokassa.

Vuonna 1990 oli vuorossa ensimmäiset miesten SM-kilpailut. 67-kiloisten puolivälierässä Kemin Mika Raudasoja vei voiton tuomariäänin 4-1. Huonolle miehelle 16-vuotias lupaus ei hävinnyt, sillä Raudasoja eteni turnauksessa aina Suomen mestaruuteen saakka. Muutamaa viikkoa aiemmin meriittilista oli karttunut saman sarjan TUL:n mestaruuskilpailuiden pronssilla.

- Minun aikanani TUL:n mestaruuskilpailut olivat joidenkin sarjojen osalta miltei yhtä tasokkaat kuin SM-kilpailut. Tietenkin Nyrkkeilyliitollakin oli

omat hyvät kaverinsa.

Vuosi merkitsi myös maaotteluedustusta A-juniorien Suomi-Ruotsi-kohtaamisessa. Ne vietiin läpi Helsingissä 8. kesäkuuta. 67-kiloisten vastustajana oli Rickard Petterson.

- Voitin sen 2-1. Olin muistaakseni hävinnyt Pettersonille aiemmin samana vuonna TUL:n ja Ruotsin maajoukkueen välisessä ottelussa.

Riihimäellä saman vuoden marraskuussa panokse-
na oli puolestaan nuorten Suomen mestaruus. 67-
kiloisten loppuottelussa vastaan asetui Oulun Sami
Elovaaran, jonka kanssa myöhemminkin kehkeytyi
tasaisia matseja.

- Loppuottelussa Nyrkkeilyliiton seuraa edustanut
tuomari antoi viimeisessä erässä minulle aika hep-
poista syistä varoituksen ja hävisin sen takia.

”Vuoden 1991 puolella ei ollut vielä haa- veita Barcelonasta”

Nuorten Suomen mestaruuden menettäminen lait-
toi lisää vettä harjoitusmyllyyn. Tammikuussa 1991
Kemissä järjestetystä turnauksesta oli tuomisina
ensimmäinen TUL:n mestaruus sarjasta 67 kiloa.
Myös maaliskuisiin SM-kilpailuihin Reippaan lu-
paus matkasi mitaliajatuksin. 67-kiloisten puoli-
välierässä Henry Heiskanen talttui tuomariäänin
4-1. Semifinaalissa vastustajaksi nimettiin Porin
Kai Kauramäki, joka eteni reipaslaisesta saadun
3-2-voiton myötä loppuotteluun.

- Kauramäki voitti myös sarjan mestaruuden.
TUL:n nyrkkeilyn päävalmentaja Jouni Lipsanen
tuli matsin jälkeen sanomaan, että on pahoillani
tällaisesta tuomiosta. Hänen mielestään olin otte-
lun voittaja. En tiedä, ketkä siinä olivat tuomareina.
Siihen aikaan oli kuitenkin vähän vetoa TUL:n ja
Nyrkkeilyliiton välillä.

SM-turnausta seurasi valinta Tammerin jälkeen
toiseksi kovimpaan vuosittain Suomessa järjestet-
tyyn kansainväliseen turnaukseen. Huhtikuun alus-
sa Helsingissä taotusta GeeBeestä palkintona oli
67-kiloisten viides sija. Puolivälierässä Neuvosto-
liiton Oleg Popov oli parempi lukemin 3-2.

Saman vuoden syyskuussa järjestetyssä Ruska-tur-
nauksessa Rovaniemellä Petri hävisi kovalle latvia-
laisvastustajalle.

- Sinä vuonna Ruskassa oli latvialaisjoukkue. Hyvä
ja tiukka matsi latvialaista vastaan oli, mutta hävisin

sen pisteillä.

Lokakuun loppupuolella Tammer-turnauksesta oli
puolestaan tuloksena 67-kiloisten hopeamitali. Rei-
paslainen hoiteli ensin Israelin Mohammed Haski-
en helposti 18-5. Finaalissa Petri sai mitellä taito-
jaan SM-kisojen välierävastustajan Kai Kauramäen
kanssa. Kauramäki veti pidemmän korren tällä ker-
taa pistein 11-6.

Vuoden 1991 aikana Petri oli noussut sarjassaan ai-
van kotimaiseen kärkeen, vähintään Kai Kauramäen
ykköshaastajaksi. Varusmiespalvelukseen astuneel-
la nuorukaisella ei kuitenkaan vielä syksylläkään
ollut mielessä olympialaiset.

- Vuoden 1991 puolella ei ollut vielä haaveita
Barcelonasta. Olin tuolloin 18-vuotias ja tavoite
oli vuoden 1993 Tampereella järjestettäviin MM-
kilpailuihin. Olympialaisia ei sillä tavalla vielä
ajateltu, ne tuntuivat liian lähellä olevilta. Olympi-
atavoite tuli vasta armeijassa alkuvuonna 1992, kun
olin astunut Urheilukoulun palvelukseen Lahdessa.
Ajattelin, että nyt kun voittaa Suomen mestaruuden,
niin pääsee olympiakarsintoihin. Tiedossa oli, että
Suomesta valitaan karsintoihin nyrkkeilijä jokaiseen
sarjaan. Silloin järjestettiin ensimmäistä kertaa kar-
sinnat myös Euroopassa.

- Toinen seikka, mikä antoi motivaatiota, oli se, että
armeijasta pääsi näin pitkille lomille leiritykseen ja
turnauksiin.

”Armeijassa treenattiin kovaa, meitä oli hyvä porukka”

Lahden Urheilukoulun miljöö ja puitteet antoivat
lisäsyystä uralle. Tätä auttoivat tasokkaat tree-
nikaverit ja osaava valmennuspiiskuri. Ensin heti
uudenvuoden jälkeen oli vuorossa TUL:n mesta-
ruusturnaus Oulussa, jossa Petri voitti 67-kiloisten
finaalissa Turun Pauli Jyrkkäsen.

- Olin kyllä jo todella hyvässä kunnossa. Armei-
jassa treenattiin kovaa, meitä oli hyvä porukka.
Kai-Erik Kandelin oli, samoin Teemu Kaski, Henry
Heiskanen ja Sami Elovaara.

- Korhosen Kari, yksi Suomen parhaita tai ehkä pa-
raskin nyrkkeilyvalmentaja, oli sitten meidän vetä-
jänä. Kari hoiti oman hommansa viimeisen päälle.
Hän oli fanaattinen lajille uskoutunut mies.

Männikön nousukunto ja parantuneet taidot tuli-
vat esille vielä voimallisemmin 18.-20. tammikuuta
Helsingin SM-kehässä. 67-kiloisissa Markku Nie-

minen huomasi tulleen reipaslaisen käsittelyssä voitetuksi 22-10 ja tämän jälkeen TUL-turnauksen loppuotteluvastustaja Pauli Jyrkkänen vieläkin selvemmin numeroin 22-7. Finaalissa Kemin Innon Marko Oljakka sai maistaa Männikön nyrkkiä jo ensimmäisessä erässä siihen malliin, että tuloksena oli kehätuomarin keskeytys. Petrin saavutus oli Reippaan nyrkkeilyn kautta aikojen kolmas SM-kulta.

- Suomen mestaruuden jälkeen alkoivat leiritykset, niitä oli jonkin verran. Helsingissä kävin matsaamassa muun muassa Anssi Peräjoen ja Juha Turkan kanssa. Samaan aikaan armeijassa ollut Elovaaran Sami oli myöskin hyvä vastustaja.

- Rovaniemellä ei ollut hirveästi siihen aikaan harjoitusvastustajia. Tietenkin Leppiahon Jarnon kanssa otin jonkin verran.

Suomen mestaruus varmisti odotusten mukaisesti valinnan 23.-29. maaliskuuta Italian San Pellegrino Termessä järjestettyyn olympiakarsintaturnaukseen. Italiaan Suomesta paikkoja lähti tavoittelemaan Petri ohella otteluohjelmassa olleisiin sarjoihin 63½-kiloisten Jyri Kjäll sekä 71-kiloisten Harri Hosio.

Aiemmin suomalaisista onneaan olivat käyneet koettamassa helmi-maaliskuun vaihteessa Kööpenhaminassa pidetyssä karsintaturnauksessa superraskaan sarjan Mika Kihlström, seuraavalla viikolla Saksan Hallelssa läpiviedyssä turnauksessa 54-kiloisten Teemu Kaski ja 91-kiloisten Kai Brännkärr sekä 9.-15. maaliskuuta Ranskan Berck-sur-Merissä 57-kiloisten Mika Tossavainen sekä 60-kiloisten Vesa Koskinen. Heistä ainoastaan Brännkärr oli päässyt olympiapaikkaan kiinni keräilyerien kautta, mutta kemiläisenkin tie oli noussut pystyyn. Kolmelle jäljelle jääneelle miehelle oli näin säilytetty paineet suomalaisen olympiayrkkelyedustuksen säilymisestä. Kaksi heistä ei pettänytkään odotuksia.

Petrin ensimmäisen kierroksen vastustajaksi italialaiskehässä heitettiin maansa mestari, Tšhekkoslovakian Peter Rusnak. Reipaslainen takoi selvän pistevoiton 14-3.

- Ensimmäisessä matsissa vastassa ollut Rusnak oli Tšhekkoslovakian mestari ja Ostrava-turnauksen voittaja. Olin hävinnyt hänelle aikaisemmin juuri tuossa Ostrava-turnauksessa puhtaasti 5-0. Nyt otin hänestä hyvän revanssin ja päänahan.

Jatkoa seurasi ja seuraavassa puolivälieräottelussa oli panoksena henkilökohtaisen olympiapaikan

varmistuminen. Kaavio näytti matsikaveriksi Viron Aleksei Zukovia.

- Olin jo valmistautumassa matsiin Zukovia vastaan, kun kuulin huhun, että virolaisilla ei ole rahaa lähettää kaveria olympialaisiin, vaikka tämä hankkisi paikan. Ei mitään, vedin lämmittelyn loppuun ja odotin miestä kehään, mutta ei virolainen sinne sitten koskaan tullut. Olympiapaikka varmistui, samoin turnauseteneminen.

Suomalaiskolmikosta myös tuleva olympiapronsisimitalisti Jyri Kjäll varmisti 11-10-puolivälierävoitolla Jugoslavian Vukasin Dobrasinovicista paikan Barcelonaan.

Virolaisvastustaja luovutti Petri Männikkö olympialaisiin

San Pellegrino (LK)

Suomi saa kaksi paikkaa Barcelonan olympiayrkkelyihin. Myöhään torstai-iltana Italian olympiakarsinnoissa molemmat Suomen viimeisimmät valtit pitivät.

Sarjassa 63,5 kiloa Porin Jyri Kjäll kukisti niukasti jugoslavalaisvastustajansa ja suomalaisjohdonkin suureksi hämmästykseksi Rovaniemen Reippaan 67 kg:n Petri Männikkö sai olympiapaikan toisessa ottelussaan luovutuksella. Viron edustaja ei noussut lainkaan kehään.

Petri Männikkö oli valmiina taistelemaan olympiapaikasta Viron vasenkätistä Aleksei Zukovia vastaan. Kun ottelun oli määrä alkaa, ei Viron mies kuitenkaan noussut kehään. Syyksi Viron päävalmentaja, Tampereellakin hetkittäin vaikuttanut Juri Zaitsev ilmoitti veljellisesti luovuttavansa paikan Suomelle.

Todellinen syy hänen mukaansa on Viron rahapula, sillä maa ei ole ehtinyt investoida vielä Barcelonan olympialaisia varten. Näin Männikkö otti Suomelle komeasti 67 kg:n edustuspaikan ja jatkaa urakkaansa vielä loppuun asti Italian karsintaturnauksessa.

Sarjaa alempana Porin Jyri Kjäll oli kahden erän jälkeen tappiolla, vaikka löikin Jugoslavian Vukasin Bobrasinovicin lukua kuuntelemaan toisessa erässä. Lopussa porilainen kiri valtaisasti ja vasta ottelun viimeisellä sekunnilla löytyi voitto-osuma 11-10-lukemin.

Lapin Kansa 27.3.1992

Välierässä vastaan asettui Puolan Wieslaw Malyszko. Puolalainen oli ottelussa reipaslaista parempi numeroin 14-3.

- Viimeisessä ottelussa Malyszkoa vastaan voittamisella tai häviämällä ei ollut mitään merkitystä. Täytyy tunnustaa, että matsasin sen puolivaloilla. Malyszko oli moninkertainen Puolan mestari ja kansainvälisen tason mies, vaikka ei Barcelonassa menestynytäkään.

Italian turnauksesta henkilökohtaisen olympiapaikan Männikön ja Malyszkon lisäksi hankkivat 67-kiloisiin sarjavoiton ottanut Iso-Britannian Adrian Dodson sekä hänen välierässä pudottama Liettuan Vitalijus Karpaciauskas. Viidennestä jaossa olleesta painoluokasta eurooppalaispaikasta asetettiin kamppailemaan puolivälierässä hävinneet neljä miestä. Ensin Irlannin Michael Carruth sai Männikön tapaan luovutusvoiton Viron Zukovista ja Ranskan Saïd Bennajem samoin Jugoslavian Mujo Bajrovicista. Lopullisessa karsintaottelussa Carruth löi Bennajemin numeroin 10-6 ja varmisti itselleen suoran pääsyn Barcelonaan. Aiemmin Malyszkolle numeroin 12-3 hävinnyt Carruth kiitti mahdollisuudesta ja eteni sittemmin Barcelonassa sarjan olympiakultaan asti.

- Carruthia vastaan en tosiaan turnauksessa otellut, mutta Malyszko otteli ja voitti hänet. Pienet olivat marginaalit. Ei Carruthin ja Bennajemin keräilyeräottelu näyttänyt mitenkään erikoiselta.

Pienet olivat tosiaan marginaalit, sillä Carruthin kultamitalin lisäksi Petrin kanssa jaetulle kolmannelle sijalle Italiassa yltänyt Karpaciauskas sijoittui olympiakehässä viidenneksi. Myös ranskalainen pääsi lopulta Espanjaan, Petri Männiköltä käyttämättä jääneellä paikalla.

”Jos ei olisi ollut pakko lähteä GeeBeeseen, niin en missään nimessä olisi sitä tehnyt”

Kapuloita Petrin olympiavalinnan rattaisiin ryhdyttiin väsäämään surullisen kuuluisan GeeBeeturnauksen jälkimainingeissa. Muutamia päiviä Italian turnauksen jälkeen 2.-5. huhtikuuta Helsingissä pidetyssä kansainvälisessä kohtaamisessa Pete oli nimetty TUL:n joukkueeseen ja oteltava oli, vaikka tässä vaiheessa tärkeintä olisi ollut palautua voimia vieneestä monipäiväisestä kisatapahtumasta.

- Jos ei olisi ollut pakko lähteä GeeBeeseen, niin en missään nimessä olisi sitä tehnyt. Kun tulin takaisin Suomeen, sain levätä raskaan Italian turnauksen jälkeen kaksi päivää ja sitten piti uudestaan otella kovia matseja ja samalla tarkkailla koko ajan

painoa. Päävalmentaja Jouni Lipsanen käytännössä pakotti minut turnaukseen sanoen, että TUL:ää on edustettava.

Alkuottelut sujuivat joka tapauksessa mallikkaasti. Ensin reipaslainen pelästytti taidoillaan Bulgarian Hristo Atanasovin luovuttamaan toisessa erässä. Semifinaalissa Oleg Popov, vielä edellisenä vuonna Männikön samassa turnauksessa voittanut venäläinen, sai todeta tämän taitojen kehittyneen ja hävisi 14-4. Seurasi 67-kiloisten loppuottelu, jossa Petrin vastustajaksi marssi Sami Elovaara, armeijakaveri. Elovaara pääsi yllättämään tutun matsikaverinsa numeroin 13-9.

- Samin olin junnuna jo monta kertaa voittanut, hän puolestaan minut kerran, vuoden 1990 nuorten SM-kisojen loppuottelussa. Samin kanssa otettiin uran aikana, jos en väärin muista, kisoissa yhteensä seitsemän kertaa yhteen. Voitot ovat minulle numeroin 5-2.

- Täytyy myöntää, että finaalissa ottelin alle kykyjeni ja hävisin sen takia. Varsinkin Elovaaraa vastaan oma takkini oli jo aivan tyhjä. Ja toisaalta Sami tiesi tasan tarkkaan minut, olimmehan treenanneet yhdessä kymmeniä ja taas kymmeniä harjoituseriä ja ottaneet useita kisamatseja.

Häviöllä oli seuraamuksena eikä reipaslaisen ja hänen taustajoukkojensa selityksille haluttu antaa painoarvoa varsinkaan, kun 19 vuotta juuri täyttäneen nuorukaisen näytöt kansainväliseltä tasolta aiemmilta vuosilta puuttuivat.

- Tappion jälkeen kuulosti siltä, että sitä ryhdyttiin pitämään aseena minun olympiavalintaani vastaan. Muun muassa Lipsanen sanoi minulle puhelimesta, että ”tämän GeeBeen munauksen jälkeen sinun pitää käydä vielä jokin kansainvälinen turnaus ja pärjätä siellä”.

Loppukevät oli olympiapaikan hankkineelle iski-jälle epävarmuuden aikaa, vaikka harjoittelu maistui edelleen vähintäänkin hyvin. Selviä valintakriteereitä Petrille ei henkilökohtaisesti annettu.

- Nyrkkeilyliiton puolelta ei oltu minuun minikäänlaisessa yhteydessä. Silloin Risto Meronen oli Nyrkkeilyliiton päävalmentaja ja maajoukkueen pääkäsikirjoittaja. Ainoastaan ollessani vielä armeijassa Korhosen Kari ilmoitti, että GeeBeen jälkeen valintaa harkitaan. Leo Jokela toimi silloin Nyrkkeilyliiton puheenjohtaja, mutta en osaa itse sanoa, kuka tämän vaatimuksen takana oikein viime kädessä oli. Joka tapauksessa lisänäyttöjä vaadittiin, mutta

mitään tarkkoja kriteereitä ei kukaan asettanut tai nimennyt.

Seurasi Suomen olympiakomitean ensimmäinen Barcelonan valittavien urheilijoiden valintakokous, joka pidettiin 7. kesäkuuta 1992. Ennen kokousta oli tosin varmistunut varsinainen lisänäytön antopaikka, joka oli Ateenassa Kreikassa kesä-heinäkuun vaihteessa pidettäväksi ilmoitettu kansainvälinen Akropolis-turnaus.

Pirkkiö rannalle – Männikkö näyttöjen antoon Kemin Jari Lipposelle lippu Barcelonaan

Kemiläinen jousiampuja Jari Lipponen oli ainoa lappilaisurheilija, joka tuli valituksi Barcelonan olympialaisiin ensimmäisessä valinnassa. Lahden urheilukoulussa parhaillaan varusmiespalvelusta suorittavalla Lipposella on hyviä näyttöjä jo parin vuoden ajalta, joten valinta oli selviö. Ennen olympialaisia Lipponen ampuu vielä EM-kisoissa.

Rovaniemelle ensimmäinen valinta toi vain huonoja uutisia. Soulin olympialaisissa rautoja kolistellut painonnostaja Jaarli Pirkkiö jäi rannalle. Hänen EM-kisänäyttönsä, vaikka ylittikin olympialaisten tulosrajan, ei riittänyt. Viimeinen näyttökisa Walesin Cardiffissa meni sivu suun polvivaivan takia.

Pirkiölle jäi varmasti jossiteltavaa, kun kokematon, mutta Cardiffissa olympiarajan ylittänyt Janne Kanerva tuli valituksi.

Männikkö Ateenaan

Suomalaisnyrkkeilijöistä ovat olympiapaikan hankkineet vain Porin Jyri Kjäll sekä Rovaniemen Reippaan 19-vuotias Petri Männikkö. Heistä kisoihin valittiin nyt Kjäll, joka antoi hyvät lisänäytöt muutama viikko sitten Venäjällä kansainvälisessä turnauksessa.

Petri Männikön valitsematta jääminen tässä vaiheessa ei tullut yllätyksenä. Valmentaja Osmo Pähdin mukaan Männikölle on ilmoitettu jo hyvissä ajoin, että häneltä kaivataan vielä lisänäyttöjä. Sitä rovaniemeläinen lähtee hakemaan kesä-heinäkuun vaihteessa Ateenan Akropolis-turnauksesta.

”Petri on treenannut viime viikot kovaa kaksi kertaa päivässä. Sunnuntai on ollut ainoa lepopäivä. Ainakin fyysinen kunto on parempi kuin koskaan”, vakuutti Pähdi.

Harjoitusotteluita Männikkö on iskenyt tuttuja ka-

vereita vastaan ja Pähdi kaipaisikin vaihtelua tälle rintamalle.

”Peten pitäisi kohdata mahdollisimman monenlaisia vastustajia, mutta Lapin mahdollisuudet on käytetty. Viimeistelyleirillä Helsingissä kasvot ainakin vaihtuvat.”

Muutama otteluvoitto

Akropolis-turnauksen lisänäytöksi Pähdi on ymmärtänyt muutaman otteluvoiton.

”Tuskinpa sieltä mitään turnausvoittoa vaaditaan. Kisa on joka tapauksessa hyvä, sillä Petrillä ei ole kokemusta liian monesta kansainvälisestä turnauksesta.”

Männikön lisäksi lappilaisurheilijoista tavoittelevat Barcelonan lippua vielä yleisurheilijat Marja Tennivaara ja Esko Parpala. Jos jousiampuja Petteri Alahuhta venyy EM-joukkueeseen ja vielä siellä hyvään menestykseen, saatetaan miesten joukkueikassa nähdä vielä rovaniemeläisampujakin. (KP)

Lapin Kansa 9.6.1992

Tässäkin vaiheessa odotukset Barcelonaan pääsystä olivat vielä korkealla.

- Ennen Akropolista minulta otettiin muun muassa olympiajoukkueen pukumitat. Siinä mielessä tuntui varmalta se paikka. Mutta sitten tuli olympiakomitean vaatimus, että pitäisi pärjätä Kreikassa hyvin.

”Otin aamulenkillä viisi askelta ja olin jo hengästynyt enkä saanut öisin millään unta”

Loppukeväästä olympiakandidaatin harjoitteluolosuhteissa oli tapahtunut varusmiespalveluksen päätyttyä muutoksia.

- Toukokuun lopussa pääsin armeijasta ja kesäkuun treenasin pääosaltaan Rovaniemellä. Sama vanha ongelma oli se, ettei sparrikavereita tahtonut löytyä. Fyysisesti treenasin senkin ajan erittäin kovaa. Lindroosin Jouni teki minulle ohjelman ja Osmon kanssa sitä yritimme noudattaa ja noudatettiin.

Kyllä Petri harjoitusohjelmaa noudatti tunnontarkasti. Sillä vain oli seurauksensa, jotka tulivat esiin pahimpaan mahdolliseen aikaan.

- Treenipaino pyöri silloin 71 kilon paikkeilla. Kovasta treenistä ja painonpudotuksesta johtuen kroppa pamahti kunnon ylirasitustilaan, jollaista en ollut koskaan aikaisemmin kokenut. Sellaista ylikuntoa

ei myöhemminkään koskaan uran aikana enää kohdalle sattunut.

- Muistan tosiaan, kun saavuttiin Kisakeskukseen Karjaalle viimeistelyleirille viikkoa ennen Akropolisista, niin otin aamulenkillä viisi askelta ja olin jo hengästynyt enkä saanut öisin millään unta. Se ei ollut mitenkään hyvä merkki. Sanoin Lipsaselle, että jätän muutamia treenejä väliin, mutta hän ei antanut minulle lupaa levätä, antoi tosin ottaa harjoituksia hieman rauhallisemmin. En tiedä, mitä siinä tilanteessa olisi sitten ollut järkevin ratkaisu, olisiko yllärasitus purkautunut enää pelkällä levollakaan.

Männikölle tappio väärässä kehässä

Ateena (LK)

Rovaniemen Reippaan 67 kg:n nyrkkeilijän Petri Männikön esiintyminen Barcelonan olympiakehässä ei saanut lisävahvistusta Kreikan kansainvälisessä Akropolis-turnauksessa Ateenassa.

Rovaniemeläinen hävisi heti ensimmäisen ottelunsa, joten Suomen olympiakomitean herrojen kaipaama lisänäyttö jäi antamatta. Sen sijaan nyrkkeilyliiton kaksikko jatkaa turnauksessa vielä seuraavillakin kierroksilla.

TUL:n päävalmentaja Jouni Lipsanen totesi olympiakomitean vaativan nuorelta rovaniemeläiseltä Petri Männiköltä lisänäyttöä pääsyyn Barcelonan olympiayllyliiton kaksikko jatkaa turnauksessa vielä seuraavillakin kierroksilla.

Petrille näyttöpaikka taisi olla liian vaativa. Mies oli ottelussaan jotenkin jumissa eikä päässyt vastasuorituksillaan pysäyttämään Italian kovavauhtista Carlo Brancalionia. Vasenkätinen, pienikokoinen italialainen piti ottelun aloitteet ja voitti lopuksi 12-6 osumin Männikön vastasuorituksien huiskahdettua useinkin ohi vastustajana.

Näin Petrin valinta jäi nyt olympiakomitean herrojen käsiin. Suomen Nyrkkeilyliiton varapuheenjohtaja Tauno Salminen vaatii ehdottomasti Männikönkin lähettämistä Barcelonaan, sillä rovaniemeläinen on joka tapauksessa läpäissyt kansainvälisen nyrkkeilyn kovan esikarsinnan.

Lapin Kansa 30.6.1992

Akropolis-turnauskehässä tuli näin tappio heti ensimmäisellä kierroksella italialaisesta Carlo Brancalionista. Se sysäsi tummia pilviä Männikön lopullisen olympiavalinnan ylle.

- Kun sitten saavuttiin paikanpäälle, en todellakaan tuntenut itseäni hyväkuntoiseksi urheilijaksi. Olin aivan karmeassa ylikunnossa. Brancalion oli sellainen keskittason italialaisottelija, joka olisi normaalitilassa ollut täysin voitettavissa. Muistan sen, kun nousin kehään, että yllärasitustilasta ja huonosta olostu johtuen minulle oli aivan sama, miten matsissa käy. Taistelutahtoa ei ollut nimeksikään. Kokonaisuutena en ollut Akropoliksessa läheskään siinä iskussa, missä olin ollut olympiakarsintaturnauksessa.

- Nyt kun sitä tilannetta miettii, niin sehän oli monen asian summa. Koko alkuvuosi oli ollut raskas, treenimäärät olivat nousseet armeijan aikana ja sen jälkeen viimeinen kuukausi oli painettu vielä kovempaa. Samanaikaisesti täytyi toteuttaa kova painonpudotus. Seurauksena oli se mikä oli enkä pystynyt Kreikassa esittämään läheskään parastani, en lähimainkaan.

Pallo oli nyt Suomen olympiakomitealla, jonka viimeinen valintakokous järjestettiin 6. heinäkuuta.

Barcelonaan valittiin 90 urheilijaa Suomen tavoitteena neljä olympiamitalia

HELSINKI (UT)

Suomen olympiakomitean hallituksen valintamyly Barcelonan kesäkisoihin pysähtyi 90 urheilijaan, joista suurimmat ryhmät muodostivat 26 yleisurheilijaa ja 12 uimaria.

- Järjestäjien taholta annettiin suositus korkeintaan 95 urheilijasta, joten mistään löysästä valinnasta ei siis ole kyse. Valitulla joukolla tavoitellaan neljää mitalia ja 15:tä pistesijaa. Yleisurheilijoiden tavoite on kaksi mitalia ja viisi pistesijaa, ilmoitti OK:n puheenjohtaja Tapani Ilkka.

Viimeistä kertaa ennen eläkkeelle siirtymistä valintoja selviteltyt valmennuspäällikkö Kalevi Tuominen on sitä mieltä, ettei takaovea ole enää kenellekään auki.

- Periaatteessa meillä olisi mahdollisuus odottaa joitakin tosi kovia näyttöjä esimerkiksi yleisurheilussa aina 19. heinäkuuta asti, mutta kun mikään lajiliitto ei moista ole edes pyytänyt, joukkue on käytännössä valmis.

Kisajoukkueen kokonaisvahvuus on 140 henkeä, joista valmennusjohtoon kuuluvia 34, yleisjohtoon kuusi ja lääkintähuoltoon 10.

Lillak putosi

Kesäurheilijoiden lempilapsi yleisurheilu suunnitelti Kalevan Kisojen jälkipuheissa jopa 35 aktiivin ryhmää ja esitti lopulta 29, mutta OK:n hallitus nappi määrän 26:een. Putoajia olivat Tiina Lillak, Lasse Akselin ja Heikki Vääräniemi.

Akselinilla ja Lillakilla oli kisarajan ylittävä näyttö aiemmin ja Vääräniemi hyppäsi sen seipäälläan perjantaina. SUL:n valmennusvaliokunta esitti kolmikkoa Barcelonaan, mutta OK pukkasi oven kiinni nenän edestä. Sen sijaan samaan luokkaan laskettavat Antero Paljakka, Ville Hautala ja Jani Lehtonen saivat armon.

- Johonkin se raja on vedettävä ja nyt se vedettiin näin, Tuominen totesi lyhyesti ja ytimekkäästi.

Risto Ulmala ei ole tällä kaudella alittanut kisarajaa, mutta OK:ssa luotetaan, että kilometrejä nielään jatkossa aiempaa liukkaammin.

- Ulmala oli vuosi sitten suurin piirtein samassa tulokunnossa kuin nyt. Me luotamme hänen kuntonsa kohenemiseen.

Samoin olympiakomitea usko Tuomisen suulla Kimmo Kinnuseen kuin vuoreen.

- Luotto Kinnuseen on kova. Tässä on kuukausi aikaa, joten kyllä keppi vielä lentää, Tuominen vaikkutti.

Koska Kalevan Kisojen keihäänheiton mitalikolmikko oli odotettu, ei varamiestä nimetty edes loukkaantumisen varalle.

- Jos joku mitalikolmikok ulkopuolelta olisi tunkeutunut sotkemaan kuvioita, silloin varamies olisi nimetty, Tuominen mainitsi.

Männiköstä puhuttiin

Muissa lajeissa pidettiin puhetta muun muassa nyrkkeilijä Petri Männikön kohdalla. Reino Björklund, lajin edustaja OK:n hallituksessa, ei mukisematta niellyt Männikön puuttumista valittujen joukosta.

- Hän on lunastanut paikan kisoihin. Ei sillä ole merkitystä, onko se tullut luovutuksen kautta, koska luovutus kuuluu nyrkkeilyn henkeen, Björklund kritisoi.

Tuominen muistutti, että Männikkö hävisi viimeisen näyttöturnauksen avausottelun eikä näin vakuuttanut valitsijoita riittävästi.

- Sitä paitsi Männiköllä ei ollut näyttöjä aiemmiltakaan vuosilta, Tuominen lisäsi.

- Joukkueesta jäi pois myös kolme ampujaa ja kolme tennispelaajaa, vaikka heillä oli paikka kisoihin.

Heidänkään näyttönsä ei vakuuttanut mahdollisuudesta 12 parhaan joukkoon. (UT)

Lapin Kansa 7.7.1992

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn ensimmäinen ja seurahistorian toinen olympiaedustus jäi näin toteutumatta huolimatta siitä, että se oli hankittu henkilökohtaisesti karsintakilpailun kautta. Urheilijalle itselleen se oli kaiken koettelemuksen jälkeen valtava pettymys, kuten Reippaalle, sen nyrkkeilylle ja koko suomalaiselle nyrkkeilyväelle.

- Olen jostakin kuullut, että olin ainoa henkilökohtaisen paikan hankkinut suomalaisurheilija, jota ei valittu Barcelonaan. Nimenomaan siis henkilökohtaisen paikan saavuttanut urheilija, sehän ei ollut maapaikka vaan nimenomaan paikka minulle 67-kiloisten sarjaan. Täytyy vielä sanoa sekin, että suomalaisia kävi karsimassa lähes jokaiseen 12 sarjaan. Minun ja Kjällin lisäksi kukaan toinen ei onnistunut paikkaa hankkimaan. Siinäkin mielessä se oli arvokas saavutus suomalaiselle nyrkkeilylle. Ja olisihan siinä ollut vielä tovi aikaa palautua Akropoliksen jälkeen ja vetää pieni treenijakso.

- Asiasta oli sitten lehdissä kirjoituksia, että miksi Männikkö jätettiin rannalle, vaikka tämä hankki henkilökohtaisen paikan eikä Suomesta niitä saanut hänen lisäkseen kuin Kjäll. Siinä vaiheessa kun tuli lopullinen tieto, ettei minua valita Barcelonaan, olin itse niin väsynyt kaikesta alkuvuoden aikana tapahtuneesta, että mietin vakavissani nyrkkeilyn lopettamista. Henkisesti ja fyysisesti niin loppuun ajettu ja ylikunnossa.

Enimmät nyrkkeilyuran lopettamisaikheet karisivat loppukesän aikana mielestä, mutta kokonaisuudessaan epäonnekas kausi sai pisteen iin päälle 15.-18. lokakuuta järjestetyssä Tammer-turnauksessa, johon Petri oli siirtynyt jo 71-kiloisiin. Ensimmäisessä ottelussa, joka oli neljännesvälierä, Kanadan Sydney Vanderpool hankki pistevoiton numeroin 10-2. Kanadalaisen rumalla ottelutyylillä, jossa tämä torjui iskuja kyynärpäillään, oli häviölle oma merkityksensä.

- Löin Vanderpoolia matsissa kyynärpäähän ja sen seurauksena meni nivelside peukalosta. Tammerin jälkeiseen kuntoutumiseen meni pitkään eikä peukalosta meinannut tulla millään kalua.

”Se syksy oli paluuta tositoimiin”

Sormivamma haittasi huomattavasti valmistautu-

mista vuoden 1993 SM-kilpailuihin ja sitä kautta odotuksiin pääsystä saman vuoden loppukeväästä Tampereella järjestettäviin nyrkkeilyn maailmanmestaruuskilpailuihin. 6.-8. helmikuuta Helsingissä läpiviedyssä SM-turnauksessa 71-kiloisten puolivälierässä Markku Kalliorinne tosin talttui keveästi numeroin 36-11. Semifinaalissa vastaan olisi tullut Tampereen Joni Johansson.

- Kalliorinteen matsissa Tammerissa tullut peukalovamma uusiutui ja leikki piti lopettaa siihen. Peukalo olisi pitänyt leikata heti edellisen syksyn Tammerin jälkeen ja kävinkin silloin lääkärissä, mutta tämä sanoin vain, että se on venähtänyt. Peukaloa ei kuvattu koskaan kunnolla. Tällöin olisi pitänyt heti mennä urheilulääkärille ja kunnan hoitoon.

- SM-kisojen jälkeen menin sitten leikkaukseen ja siinä meni käden kuntoutumisessa taas aikaa. Muun muassa jo pitkään tavoitteena olleet Tampereen MM-kilpailut sai unohtaa.

Sarjan Suomen mestari Anssi Peräjoki puolestaan eteni Tampereella aina viidenneksi.

Kuntoutumista kesti pitkään, mutta syksyllä 1993 Petri voitti muun muassa Ruska-turnauksen.

- Vuoden 1993 loppupuolella otin muutaman aivan kevyen matsin ja voitin tosiaan tuon Ruskankin.

- Jos totta puhutaan, niin kyllästyin totaalisesti, ja silloin tuntui että lopullisesti, nyrkkeilyyn ja hain ja pääsinkin Kemiin opiskelemaan fysioterapiaa. Vuoden 1994 aikana en nyrkkeilyä käyttänyt lainkaan.

Aikaa kului aina vuoden 1995 kesään saakka.

- Kesäksi 1995 olin tullut Rovaniemellä ja innostuin uudestaan nyrkkeilystä. Osallistuin syyskuussa Ruska-turnaukseen, josta tuli uran neljäs voitto. Ruska-turnauksen ykköstilän myötä tuli kutsu sitten Tammeriin.

- Se syksy oli paluuta tositoimiin. Fiilis oli jälleen erittäin hyvä, mutta kuntopohja ei ollut vielä paras mahdollinen.

Syyskauden pääkisana oli Tammer-turnaus, joka iskettiin Tampereella 18.-22. syyskuuta. 75-kiloisiin vaihtanut reipaslainen rökitti ensimmäisessä matsissaan Kanadan Rowan Donaldsonin selkeästi 10-3.

- Donaldson oli Kansainyhteisön ja Kanadan mestari sekä ottellut MM-kisoissa, mutta tuo ottelu ei tuottanut minulle ongelmia. Selkeä voitto tiesi välieräpaikkaa.

Siinä neliön vastakkaiseen päätyyn nousi Unkarin Zsolt Erdei, joka myöhemmin vuonna 1996 löi EM-

hopeaa, seuraavana vuonna 1997 maailmanmestaruuden, nappasi Euroopan mestaruudet sekä vuonna 1998 että 2000 ja kruunasi amatööriuransa Sydneyn olympiaproneilla.

- Erdei on vielä tänäänkin ammattilaisten WBO-liiton maailmanmestari eikä ole kärsinyt ammattilaisurallaan yhtään tappiota. Silloin kaveri oli menossa lujaa ylöspäin ja näytti muutamaa vuotta myöhemmin niin Euroopan kuin maailmanmestaruudenkin ja valittiin vuoden 2000 Tampereen EM-turnauksen parhaaksi nyrkkeilijäksi.

- Tuossa matsissa olin kahden erän jälkeen häviöllä ainoastaan kahdella pisteellä, mutta sitten loppui yksinkertaisesti kunto ja lopulliset numerot olivat 8-2. Muistan, kun Osmo vielä ottelun jälkeen sätti minua, että matsaitpa huonosti. Erdei ei ollut vielä silloin tunnettu tekijä. Häinkin olisi ollut täysin voitettavissa, jos kunto vain olisi riittänyt. No, hyvä on jälkepäin jossitella kaikkea. Pronssi oli kuitenkin Tammerista silloin aivan hyvä saavutus.

Hyvää loppukautta täydensi kolmostila kovatasoisessa Copenhagen cupissa marras-joulukuun vaihteessa. Siellä välieräpaikka varmistui 12-8-voitolla Venäjän Aleksei Matjuzhevistä.

- Matjuzhev oli siihen aikaan Venäjän ykkösmiehiä. Ei maansa mestari, mutta venäläisten valmennusporras kilpailutti kaveria paljon eri turnauksissa. Tiukka maksi se oli ja vei minulta vähän paukkuja. Loppuotteluun pääsystä taisteltaessa Irlannin Dennis Galvin osoittautui tämän takia aavistuksen paremmaksi numeroin 9-5.

Vielä vuoden lopulla 10. joulukuuta Männikkö nähtiin uransa ensimmäisessä miesten maaottelussa Ruotsia vastaan. 75-kiloisten pistejahdissa tuomariäänät menivät 2-1 Ruotsi Erik Johanssonille.

- Olin maaottelussa flunssassa. Johansson oli kylläkin vaikea oteltava minulle pitkänä jatkänä.

Hyvin mennyt vuoden 1995 loppupuolisko herätti toiveet neljän vuoden takaisen olympiapettymyksen hyvittämisestä. Edessä muutaman kuukauden kuluttua odottivat Tanskan Vejlessä järjestettävät EM-kilpailut, jotka sillä kertaa toimivat samalla Atlantan olympialaisten eurooppalaisena karsintaturnauksena.

- Loppuvuodesta alkoi olla jo mielessä Atlanta ja ennen sitä suoritettava EM-turnaus. Tammer ja Kööpenhamina antoivat runsaasti itseluottamusta ja kiristin treeniruuvia.

”Atlantassa ei sitten nähty yhtään suomalaisnyrkkeilijää”

Heti olympiavuoden alussa Petri haki kovaa kansainvälistä ottelutuntumaa Sweden Box Open-turnauksesta, joka iskettiin Sundsvallin kupeessa Timråssa. 75-kiloisten välierässä Ukrainan edellisen vuoden junioreiden Euroopan mestari Oleg Bukalo todettiin paremmaksi tuomareiden massapisteillä, sillä matsi päättyi tasan 6-6.

SM-mitteloissa 10.-12. helmikuuta seiskavitosen välierässä Rauman Arto Salo ei saanut reipaslaisesta pistettäkään. Sen sijaan Männikölle merkittiin 12 osumaa, jolla varmistui finaali paikka. Turun Mikko Meriharju pääsi loppuottelussa yllättämään ylivoimaisen voittajasuosikin numeroin 10-9. Jossitelta-vaan tästäkin SM-taistelusta jäi.

- Alkuvuosi oli ollut jälleen hieman hankala, kun olin uudestaan sairastunut flunssaan. Hölläsin Meriharjua vastaan kaksi ensimmäistä erää, en saanut niissä parastani irti, ja kaveri johti selvästi. Viimeiseen erään laitoin täydet vauhdit päälle ja koetin ottaa väkisin sen Suomen mestaruuden. Massapisteillä voitinkin sen matsin, mutta virallinen pistekone näytti tuota lukemaa.

- Joka tapauksessa kävi niin, että valinta EM:iin varmistui. Minua pidettiin sarjan ykkösmiehenä, eikä Meriharjulla puolestaan ollut kansainvälistä kokemusta. Ehto tosin oli, että EM-kisamatka olisi omarahoitteinen. Osmo keräsi sitten tarvittavan summan kasaan, sillä Nyrkkeilyliitto ei tainnut maksaa matkastani penniäkään.

Sponsorituki ei mennyt hukkaan, sillä EM-kilpailuissa Tanskassa maaliskuuhuhtikuun vaihteessa nähtiin latautunut ja olympiapaikkaan lujasti uskova reipaslainen. Ensimmäisellä kierroksella Petrin tahotilan mittasi 75-kiloisissa Espanjan Rafael Perez.

- Perezia vastaan oteltiin tiukasti. Yleensä espanjalaiset olivat lyhyitä ”härkätaistelijoita”, jotka tulivat surutta päälle. Tämä oli pitkä kaveri ja minulle yllättävän vaikea vastus. Tappeluksi se matsi pikkuisen meni. Olin itse tekniikkanyrkkeilijä ja pyrin lyömään vastaiskuilla. Pistetilanne oli koko ajan selvillä, joukkuekaverit niitä huutelivat.

- Yleisesti kaikki Reippaan nyrkkeilijät olivat teknisiä. Osmo panosti valmennuksessaan siihen paljon, liikkumiseen ja pisteliikkeisiin. Pistekoneiden tulon jälkeen se olikin paras tyyli, pitää oma pää piilossa ja osua itse. Riittää, kun pitää oman päänsä kunnolla eikä kaveri osu kertaakaan. Pistekoneiden

tulo muutti kokonaisuudessaan amatöörinyrkkeilyn luonnetta, ensimmäistä kertaa ne olivat käytössä vuoden 1989 MM-kisoissa. Minulle se oli hyvä kehityssaskel ja kansainvälisellä tasolla muun muassa saksalaisilla koko homma perustui tuohon. Kuubalaisilla oli taas niin, että he liikkuvat kehässä aivan jumalattomasti ja heihin oli sen vuoksi vaikea osua. Kuubalaiset kävivät muutaman kerran lyömässä ja taas liikkuvat ja liikkuvat.

Matadorin lyöntipeitsi ei ollut tarpeeksi terävä, sillä suomalainen käänsi tasaisen, mutta lopulta vähäiskuisen matsin hyväkseen luvuin 6-5. Seuraavassa neljännesvälieräottelussa oli panoksena turnausetenemisen lisäksi olympiapaikka Atlantaan. Sitä lähtivät tavoittelemaan Männikkö Suomesta ja Brian Magee Irlannista.

- Mageeta vastaan lähdin aavistuksen takki auki. Täytyy myöntää, että joissakin matseissa uran aikana en saanut sellaista fokusta otteluun ja irlantilais-takin vastaan lähdin liian rennosti. Hän otti alussa pistejohdon ja sain vielä ensimmäisessä erässä varoituksen (kolme pistettä) eli hävisin eka erän 6-1. Sen jälkeen pystyin vähän kirimään tilannetta ja viimeisessä erässä pääsin osumaan kaveria aika hyvin. En muista, ottiko Magee jopa lukuakin, mutta joka tapauksessa kaverin polvet ainakin notkahtivat. Aika vain loppui siinä kesken. Ilman varoitusta luvut olisivat olleet 9-7. Ei siinä, Magee meni turnauksessa eteenpäin.

Ja lunasti olympiapaikan lopulta numeroin 12-7. Atlantassa irkkumies löi aina puolivälieriin saakka häviten kamppailun mitalista Algerian Mohamed Baharille iskuin 15-9. Magee saavutti amatööriuralaan vielä EM-hopeaa Minskissä vuonna 1998 ja pökkasi samana vuonna myöskin Kansainyhteisön turnauksen pronssia. Myöhemmin 2000-luvulla Magee on kaapannut itselleen ammattilaisten Euroopan mestaruusvyön.

Vejen EM-turnauksen saalis oli suomalaisnyrkkeilijöille kokonaisuudessaan odottamattoman laiha. Olympian 100-vuotiskisoissa Yhdysvalloissa ei sinivalkoisia pugilisteja esiintynyt.

- EM-kisoista pääsi Atlantaan peräti kahdeksan parasta ja puolivälieriin yltämättömistä miehistä nostettiin arvonnassa kaksi nimeä sarjoittain. Nämä sitten karsivat viimeisestä jaossa olleesta eli yhdeksänneistä paikasta. Suomalaisista ainoa, joka pääsi ottelemaan paikasta, oli Kai-Erik Kandelin. Kaitsu hävisi olympiapaikan massapisteillä.

- No, Atlantassa ei sitten nähty yhtään suomalais-nyrkkeilijää. Se kertoo kyllä paljon hankittujen olympiapaikkojen arvosta. Barcelonaan Suomi sai kaksi paikkaa ja yksi mies valittiin, Atlantaan meistä ei päässyt kukaan. Euroopassa oli ja on edelleen erittäin kova taso.

Olympiapaikan luisuminen käsistä ei silti lannistanut Reippaan ykkösnyrkkiä.

- Jatkoin treenaamista EM-kisojen jälkeen ilman taukoja.

Tulos näkyi syyskauden turnauksissa. Ensin maaottelussa Kirkkonummella 8. syyskuuta 75-kiloisten virolaisvastustaja Sergei Petrunin huomasi tullessa voitetuksi puhtaasti äänin 3-0. Rovaniemellä puolestaan tuli uran viides Ruska-turnausvoitto. Annettujen näyttöjen perusteella aukeni tie Tampereelle, lokakuun lopussa järjestettyyn Tammer-turnaukseen.

Tammerin 75-kiloisten puolivälierässä Latvian Eduard Narbut ei pystynyt saamaan suomalaisvastustajastaan yliotetta, vaan Männikkö vei kohtaamisen iskuin 10-7. Tämän jälkeen välieräkumppaniksi pomppi Ranskan Frederic Forgues. Gallialaiskukko eteni loppuotteluun yhdeksällä lyönnillä Petrin kolme vastaan.

- Tammerista oli sitten toistamiseen pronssin vuoro. Forgueskin olisi ollut voitettavissa, mutta ranskalainen veti pitemmän korren. Ei mitään, homma jatkui.

Marras-joulukuun vaihteessa vuorossa oli Copenhagen cup. Tällä kertaa sarjaksi merkittiin 71-kiloiset, jonka puolivälierävastus löytyi Tanskasta. Michael Rask otti reipaslaisesta käsittämättömän voiton numeroin 8-7.

- Kokeilin tuohon turnaukseen seiskaykköseen pudottamista, sillä normaalipainoni kieppui silloin 75-76 kilon välissä. Raskia vastaan minulle huudettiin koko ajan pisteitä ja oli ajan tasalla ottelun suhteen. Taisi olla niin, että vielä minuutti ennen kongin kumahdusta johdin muutamalla pisteellä ja otin lopun erittäin tarkasti. Hämmästys oli valtava, kun Rask sitten julistettiin matsin voittajaksi.

- No, Kööpenhamina on kuuluisa siitä, että siellä on erittäin vaikea voittaa kotikehän miehiä. Jostakin Raskille oli vaan kaivettu tarvittavat pisteet. Eipä sillä, kyllä Raskin oli kova kaveri ja voitti myöhemmin ammattilaisten Euroopan mestaruuden.

Kausi 1996 paketoitui P.Männikön osalta Ruotsiottelussa Suomen Turussa 9. joulukuuta. Uran toi-

nen maaotteluvoitto länsinaapurin miehestä tuli jälleen 75 kilon painoluokassa. Issam Karzoumi hävisi Petrille tasaisessa ottelussa pistein 25-24.

”Yhtään liioittelematta lähdin Budapestiin mitali mielessä, se oli MM-kisojen tavoite ja tiesin, että minulla olisi onnistuessani täydet mahdollisuudet palkintopallille”

Vuosi 1997 oli Petellä uran paras, ainakin kunnan ja taitojen puolesta. Syksyllä olivat vuorossa uran kilpailullinen kohokohta, MM-mittelöt Budapestissä. Kausi lähti käyntiin SM-turnauksella, joka pidettiin tutusti Helsingissä Töölön Kisahallissa 8.-10. helmikuuta. 71-kiloisten semifinaalissa Varkauden Janne Immonen sai todeta ottelun tulleen keskeytetyksi neljännessä erässä. Petrin seuraava koetinkivi oli SM-kullasta niin ikään hyvinkin kiinnostunut Lahden Kalevan Jani Rauhala. Suomen mestaruuskamppailu päättyi Rauhalan voittoon tuomarin keskeytettyä ottelun neljännessä erässä.

- Loppuottelussa Rauhala vastaan kävi niin, että johdin 8-2 ennen viimeistä erää. Viimeisessä erässä Rauhala sitten nasautti minua korvan taakse miltei kielletylle alueelle ja kävin lattiassa. Se ei ollut täystyrmäys, nousin ylös, mutta tuomari päätti keskeyttää ottelun. Joka tapauksessa tuo oli ainoa kerta, kun minut tyrmättiin urani aikana. Aikaisemmin juniorina oli tosin keskeytetty matseja, muttei koskaan sillä tavalla, että olisin ollut niin sekaisin kuin tuossa ottelussa olin.

- Tyrmäyksistä toipuminen on nyrkkeilijöillä yksilöllistä. Ammattilaisnyrkkeilyn luonne on niin erilainen, että siinä matsia jatketaan huomattavasti pidempään, vaikka välillä lasketaankin lukua. Molemmille ottelijoille annetaan mahdollisuudet esimerkiksi tittelin voittamiseen, onhan siinä aina rahaa kyseessä. Amatööreissä tätä ei nykysäännöillä sallita, vaan ottelu keskeytetään tuollaisen mäjäyksen jälkeen todella herkästi.

Rovaniemen Reipas palkittiin vuoden 1997 SM-turnauksen parhaana seurana. Mestareina Rovaniemelle palasivat 63½-kiloisissa mahtavaa jälkeä tehnyt Jarno Leppiaho sekä 91-kiloisissa tiukan väännön jälkeen ykköspallille itsensä lyönyt Ilkka Timonen. Petrin hopean lisäksi reipaslaisista mitalille ylsi 75-kiloisissa pronssia takonut Jarno Mustonen.

- Reippaan nyrkkeilijöiden kesken oli aina hyvä

henki. Meitä oli hyvä porukka esimerkiksi juuri tuossa SM-kisassa. Jokainen tiesi, että parhaana päivänä pystytään pärjäämään ja vähintään ottamaan mitali. Oma loppuotteluhäviö tietenkin harmitti, mutta kyllä Reippaan nimeäminen turnauksen parhaaksi seuraksi lämmitti mieltä, vaikka nyrkkeily onkin yksilölaji. Leppiahon Jarno oli tuolloin erittäin hyvässä kunnossa ja treenasi SM:iin todella kovaa.

Tasokkaat kisakoitokset jatkuivat GeeBee-turnauksessa huhtikuun alussa. Takaisin 75-kiloisiin siirtyneen tekniikkataiturin otteet olivat puolivälierässä Liettuan Gennadijus Dovydovsia vastaan vakuuttavia. Pistevoitto heltisi lukemin 13-5. Välierävastus saapui sitten itärajan takaa Dmitri Steritshinin hahmossa. Ottelu päättyi hänen edukseen luvuin 4-0.

- Venäläinen oli minua hieman pidempi ja tässä matsissa aavistuksen parempi seiskavitosen Venäjän ykkösmies. Hän saavutti urallaan myös arvokisamitalin. Steritshin taidettiin valita sen vuoden GeeBeen parhaaksi nyrkkeilijäksi.

Vastustajan nimi vaihtui, mutta kansallisuus pysyi samana myöskin syksyllä 10.-14. syyskuuta läpiviedyssä Tammer-turnauksessa. Tosin ensin Petri selvitettiin Tammerissa ylivoimaisesti numeroin 12-0 Etelä-Korean Jung-Woo Kimin. Välierässä päälle kävi Venäjän Valeri Agafonov, joka menikin 75-kiloisten loppuotteluun pistein 12-0. Petrille urakka tarkoitti Tammer-turnauksen kolmatta pronssia.

- GeeBeessä vastaan tullut Steritshin oli Venäjän seiskavitosen ykkösmies ja Agafonov sitten silloinen kakkosmies.

Sen sijaan viikkoa myöhemmin 20. syyskuuta Tallinnassa Viro-Suomi maaottelussa vastaan tullut Roman Aleksejev oli maansa ykkösmies, vieläpä kaikki sarjat huomioiden. Siitä huolimatta matsi päättyi Petrin voittoon 2-1.

- Aleksejev oli sen hetken Viron paras nyrkkeilijä. Tuon pisteen taisi hänelle antaa virolainen tuomari. Matsissa ei ollut mitään epäselvyyttä ja käytin kaveria viimeisessä erässä kanveesissakin.

Syyskauden otteet tiesivät hyvää muutaman viikon kuluttua odottavia MM-kilpailuita silmälläpitäen. Sinne valinta oli samalla seurahistoriaa tehneelle reipaslaiselle selviö. Kunto oli edelleen nousussa.

- Leiritystä meille järjestettiin ennen MM-turnausta maajoukkueen kanssa jonkin verran. Varalan urheilupistolla Tampereella muun muassa sparrattiin,

mutta raakoja harjoitusmatseja olisi pitänyt ottaa näin jälkeempäin ajatellen vieläkin enemmän, ja kovia jätkiä vastaan. Jotkut meistä olivat venäläisten kanssa yhteisleireillä, mutta minä en urani aikana ollut yhdelläkään näistä.

- Valmistauduin MM-turnaukseen huolella ja treenasin kovaa kaksi kertaa päivässä. Olin erittäin hyvässä kunnossa. Yhtään liioittelematta lähdin Budapestiin mitali mielessä, se oli MM-kisojen tavoite ja tiesin, että minulla olisi onnistuessani täydet mahdollisuudet palkintopallille.

MM-turnaus järjestettiin Unkarin Budapestissä 18.-26. lokakuuta. Sinne matkasi Suomesta Männikön lisäksi täpärästi edellisenä vuonna Atlantasta rannalle jäänyt 57-kiloisten Kai-Erik Kandelin, Jarno Leppiahon kevään SM-kilpailuissa kukistama Mika Tossavainen 63½-kiloisiin, ”Idi” Amin Asikainen sarjaan 67 kiloa, Jani Rauhala 71-kiloisten painoluokkaan sekä Kemin Kai Brännkärr sarjaan 91 kiloa.

75-kiloisten ottelukaavio ei olisi Petrin kannalta vain voinut olla yhtään pirullisempi. Se osoitti ensimmäiseen matsiin vastustajaksi Kuuban Ariel Hernandezia. Hernandezin meriittilistalta löytyi ennen Budapestiä kaksi nuorten maailmanmestaruutta vuosilta 1989 ja 1990, olympiakulta Barcelonasta 1992, maailmanmestaruus niin Tampereelta vuonna 1993 kuin Berliinistä 1995 sekä toinen olympiavoitto Atlantasta. Lisäksi kuubalainen oli takonut vuodesta 1992 lähtien kuusi peräkkäistä maansa mestaruutta, mikä maailman parhaassa amatööri-nyrkkeilyvaltiossa vastasi jopa MM-kultaa suurempaa saavutusta.

- Arvontaonni ei ollut mitenkään suosiollinen.

Joka tapauksessa 21. lokakuuta käydyssä sarjan neljännesvälierässä nähtiin taistelumiellellä kehään noussut suomalainen.

- Ensimmäiset erät menivät kaikki kaverille 2-0 ja sain viimeisessä yhden pisteen. Pikkuisen liikaa kunnioitin ennen otteluun lähtöä Hernandezia, täytyy myöntää. Ei mies mitenkään liian ylivoimaiselta vastustajalta kehässä tuntunut. Hän oli tekniikkanyrkkeilijä, joka napsi pisteitä tasaisesti. Ekassa erässä kuubalainen yritti tulla iskuryöpyllä päälle, mutta kun huomasi, että ei saa minusta yliotetta, alkoi sen jälkeen liikkumaan ja napsimaan pisteitä silloin tällöin.

- Tietenkin voi olla puolueellisesti sanottu, mutta ainakin joukkueenjohtaja Esko Pallaspuuro totesi

ottelun jälkeen, että olipa erittäin tasaista ja hyvän näköistä nyrkkeilyä. Siltä se kehässä myös tuntui. Olisi pitänyt vain ylittää vielä yksi kynnyks ja lietsoa itsensä armottomaan tahtotilaan voittaa tällainen nimimies, niin se olisi ehkä onnistunutkin. Viimeinen askel itseluottamuksesta olisi voinut tulla nimenomaan kovien kansainvälisten harjoitusvastustajien kanssa. En ollut tuolloin syksyllä 1997 kuitenkaan kaukana aivan maailman terävimmästä kärjestä.

Sitä kertoivat loppupisteet, jotka olivat Hernandezille 9-1. Jatkossa kuubalainen varmisti ensin mitalin tyrmäämällä Kazakstanin Jermek Nysanovin neljännessä erässä ja loppuottelupaikan hoitelemalla Ranskan Jean-Paul Mendyn luvuin 7-1. Kunin-gaskin voi silti menettää kruununsa. Sen riistäjäksi tuli lopulta 75-kiloisten finaalissa kotiyleisön edessä hurmioituneena iskenyt Zsolt Erdei. Unkarilainen nappasi maailmanmestaruuden numeroin 8-2.

- Hernandez, kaksinkertainen olympiavoittaja ja kaksinkertainen maailmanmestari, ei minun mielestä ollut enää tuossa turnauksessa niin menestynäkäinen kuin aiemmin 1990-luvulla. Siitä kertoi loppuotteluhäviö Erdeille.

Petrin hankkima yhdeksäs tila oli MM-kilpailuiden suomalaisjoukkueen toiseksi paras sijoitus yhdessä Kai Brännkärrin kanssa. Mitalista puolivälierään pääsi ottelemaan 67-kiloisten Amin Asikainen, joka kuitenkin hävisi oman kolmannen matsinsa lopulta pronssia lyöneelle Romanian Marian Simionille 18-9.

Mies itse arvostaa MM-turnauksen aikaisia otteitaan häviöstä huolimatta korkealle.

- Vuoden 1992 alkuvuosi ja vuoden 1997 loppuvuosi, ne olivat kuntoni puolesta amatööriurani kaksi parasta jaksoa. Tuolloin 1997 olin kokeneempi ottelija, joten siinä mielessä tuo oli ehkä kaikkein parasta aikaa amatööriinyrkkeilijänä.

”Ruotsi-ottelussa otin vielä revanssin Gustavssonista”

Budapestin matkalta palattuaan Reippaan nyrkkeilyn ensimmäisellä MM-edustajalla oli uran jatkosuhteen analyysin paikka. Edessä olisi toki vielä ollut kovia haasteita, kuten EM-kilpailut seuraavana vuonna ja uudemman kerran keväällä 2000 Tampereella.

- MM-kisojen jälkeen tuli sellainen tunne, ettei amatööriinyrkkeilyllä pysty elämään, joten lopettaminen kävi mielessä. Tarvitsehan urheilija

täysipainoisen ja huipulle tähtäävän, käytännössä ammattimaisen harjoittelun tueksi kosolti pelimerkkejä. Niistä oli koko amatööriuran ajan pula.

Vuonna 1998 Männikköä ei nähty SM-kilpailuissa eikä kevään muissakaan koitoksissa.

- Pidin melkein vuoden ottelutaukoa ja trenasin lyhyen jakson sitten syyskesästä lähtien. Kärsin samalla koko ajan pienistä selkävaivoista, eikä niihin löytynyt oikein mitään syytä tai parannuskeinoa. Tämäkin oli yksi tekijä harjoittelutaukoon.

Lyhyt treenirupeama tuotti ensin syyskuussa Rovaniemellä uran kuudennen ja samalla viimeisen Ruska-turnausvoiton, totutusta poiketen sarjassa 81 kiloa. Ruskan ykkössija kelpuutti reipaslaisen lokakuun puolivälissä Tammer-turnauskehään. Tutussa 75 kilon painoluokassa välierävastustaja oli Ruotsin Andreas Gustavsson. Niukka 12-8 tappio tiesi jo uran neljättä Tammerin kolmostilaa.

Edessä oli tämän jälkeen loppuvuoden osalta vielä maaottelu-urakointia. 21. marraskuuta Lahdessa Viron Daniel Sternfeld kärsi 75-kiloisissa tappion luvuin 2-1. Maajoukkue tehtävät Petri hyvästeli 7. joulukuuta 1998 Upsalassa käydyssä Ruotsi-ottelussa. Samassa 75 kilon sarjassa vajaata paria kuukautta aiemmin paremmaksi osoittautunut Andreas Gustavsson sai todeta tulleen voitetuksi tuomariäänin 2-1.

- Ruotsi-ottelussa otin vielä revanssin Gustavssonista. Tämäkin kaveri oli myöhemmin vuonna 2000 EM-pronssilla sarjassa 91 kiloa.

150 ottelun amatööriura alkoi olla paketissa.

- Tuon jälkeen päätin keskittyä liikunnanohjaajaopintoihini. Ammattilaisuus ei käynyt vielä silloin mielessä, sillä Suomessa ei 1990-luvun lopussa vielä järjestetty otteluita niin paljon kuin nykyisin.

”Astetta brutaalimpi laji ammattilaisnyrkkeily on, kyllä siinä tuntuu enemmän sellainen alkukantainen taistelufilis”

Paidattomuus alkoi kiinnostaa Petriä toden teolla muutamaa vuotta myöhemmin. Hän ryhtyi valmistautumaan ammattilaismatseihin vuonna 2003 ja liittyi SteelRing-talliin. Ammattilaisuuden ensimmäinen ottelu järjestettiin Rovaniemelle 28. helmikuuta 2004. Tuloksena oli tyrmäysvoitto kolmannessa erässä Imrich Borkasta.

- Borka oli tusinakaveri, helppo vastus. Sinänsä ensimmäinen ammattilaisottelu oli oma elämyksensä, kun se järjestettiin vielä täällä Rovaniemellä. Kaikki tutut olivat katsomassa. Tuntui ettei amatöörimatseissa ollut koskaan niin paljon väkeä.

Seuraava rahakamppailu oli edessä Levillä 4. syyskuuta samana vuonna. Tilastoihin merkittiin ensimmäisen ammattilaisottelun tapaan voitto tyrmäyksellä kolmannessa erässä. Rovaniemeläismoukarin uhriksi joutui tällä kertaa Klaid Khristopans.

- Ammattilaisnyrkkeily on oma, erillinen ympäristönsä. Ei ole kypäriä, hanskat ovat ohuimmat ja niin edelleen. Toki perusteet ovat samat, jos olet hyvä nyrkkeilijä, taitava ja kovakuntoinen, niin silloin ammattilaisena pärjää amatöörinyrkkeilijäkin. Hanskojen pienemmät pehmusteet vaikuttavat siihen, että lyönnit tuntuvat paljon enemmän ja osuessaan kunnolla ovat huomattavasti tehokkaampia. Kypärättömyys puolestaan laajentaa näkökenttää amatööripuolelle verrattuna, vastustajan näkee paremmin. Amatöörinä kaveria ei edes näe kunnolla, otteluissa tämä oli ”pelkkä” vastustaja.

- Astetta brutaalimpi laji ammattilaisnyrkkeily on, kyllä siinä tuntuu enemmän sellainen alkukantainen taistelufiilis. Ammattilaisena vastustaja on persoona. Kaverin näkee koko ajan, tämän ilmeet, eleet ja liikkeet.

Kolmas ja samalla viimeinen Petri Männikön ammattilaismatsi oli vuorossa Rovaniemellä 23. huhtikuuta 2005. Reippaan nyrkkeilytallin kasvatti poistui kehästä viimeisenkin erän jälkeen voittajana, tällä kertaa tuomaripistein Pavel Habrista.

- Hienoja kokemuksia ja fiiliksenantajia nuo matsit minulle olivat. Raja amatöörinyrkkeilyn ja ammattilaisuuden välillä on kasvanut viimeisten sanotaanko 15 vuoden aikana hurjasti. Suomi on tässä suhteessa tullut hieman jälkijunassa, mutta onneksi täälläkin ammattilaisnyrkkeily on organisoitu nykyisin mallikkaasti ja toivottavasti kehitys jatkuu vähintään samanlaisena. Minun amatööriaikana ne, jotka eivät pärjänneet siellä tai olivat jo jäähyttelijöitä, siirtyivät ammattilaisiksi. Nykyisin ammattilaisiksi pitää siirtyä jo nuorena ja pysyä äärettömän kovassa kunnossa koko ajan, jos mieliä saada otteluita ja vielä enemmän, jos niitä haluaa voittaa.

- Nyrkkeily on edelleen verissä ja käyn hakkaamassa säkkiä salilla useamman kerran viikossa. Ammattilaisuus loppui jalan loukkaantumiseen jalkapallon puulaakiottelussa, muuten Reippaan joukkueessa.

Petri Männikkö

* 28.3.1973

Parhaat saavutukset (amatöörinyrkkeilijänä):

SM 1992 (67 kg), -hopeaa 1996 (75 kg) ja 1997 (75 kg), -pronssia 1991 (67 kg) ja 1993 (71 kg)

A-junioreiden SM 1991 (71 kg), -hopeaa (67 kg)

B-junioreiden SM 1989 (63½ kg), -pronssia 1988 (57 kg)

C-junioreiden SM 1986 (46 kg), -hopeaa 1987 (50 kg)

TUL:n mestaruus 1991 (67 kg) ja 1992 (67 kg),

-pronssia 1990 (67 kg)

MM 9:s 1997 (75 kg)

EM 9:s 1996 (75 kg)

Olympiakarsintaturnauksen 3:s ja olympiapaikka 1992 (67 kg)

Tammer-turnauksen hopeaa 1991 (67 kg), pronssia 1995 (75 kg), 1996 (75 kg), 1997 (75 kg) ja 1998 (75 kg)

GeeBee-turnauksen hopeaa 1992 (67 kg), pronssia 1997 (75 kg), 5:s 1991 (67 kg)

Copenhagen cup- turnauksen pronssia 1995 (75 kg), 5:s 1996 (71 kg)

Sweden Box Open-turnauksen pronssia 1996 (75 kg)

Ruska-turnauksen voitto 1990 (67 kg), 1992 (75 kg), 1993 (75 kg), 1995 (75 kg), 1996 (75 kg) ja 1998 (81 kg)

Suomi-Ruotsi mo 1995 (75 kg), 1996 (75 kg) ja 1998 (75 kg)

Suomi-Viro mo 1996 (75 kg), 1997 (75 kg) ja 1998 (75 kg)

Suomi-Ruotsi A-junioreiden mo 1990 (67 kg)

Ottelut ammattilaisena:

28.2.2004: W KO3 Imrich Borka

4.9.2004: W KO3 Klaid Khristopans

23.4.2005: W UD4 Pavel Habr

Samuli Leppiaho

”Minulle oli aina ollut selvää, että haluaisin otella Euroopan ja maailman huipulla”

On Ruskaturnauksen aika. Perinteinen kotimaisten nyrkkeilijöiden loppukauden avaus järjestetään Rovaniemellä ties monennettako kertaa. Tasokas koitos on vetänyt pohjoiseen käytännössä lajin koko suomalaisen amatööripuolen parhaimmiston, seassa on lisäksi venäläisiä bokseita Murmanskista. Eletään 1990-luvun loppua, vuosi on 1998, päivämäärä sunnuntai 13. syyskuuta.

Rovaniemen Reippaan ja Lapin Lukon nyrkkeilyjatoimikunnan aktiivit ovat kasanneet kehäneliön uuden torin vierustalle muutamia vuosia aiemmin rakennettua Monden juhlasaliin. Kaksipäiväisen turnauksen puitteet ovat hienot, äänentoisto- ja valaistuslaitteetkin huippuluokkaa. Kuuluttaja osaa hehkuttaa matseja asiantuntevasti.

Monden saliin on tuppautunut nyrkkeilyn ystäviä niin paikkakunnalta kuin ympäri Suomea. Heidän lisäksi sunnuntaisia finaaleita on tullut katsomaan rovaniemeläisten ottelijoiden sukulaisia. Paikalla on luonnollisesti koko Reippaan nyrkkeilyseura, mutta viljalti myös seuran painonnostajia sekä vanhoja reipaslaisia. Tietenkin Petri Männikön loppuotteluotteet 81-kiloisissa kiinnostavat, tosin voitto pitäisi olla Santtu Kankkusta vastaan läpihuutojuttu. Niin käykin, puhtaasti 5-0 luovutuksella toisessa erässä. Yleisölle yhdenlaista nyrkkeilyviihdettä tarjoaa yli 91-kiloistenkin matsi, jossa Ilkka Timonen on lupautunut ottelemaan murmanskilaista potkunyrkkeilyn maailmanmestaria vastaan. Almas Gizmejev tyrmää Timosen dramaattisesti ensimmäisen iskun osuessa kohdalleen. Timonen tömähtää raskaasti kanveesiin, mutta virkoaa kohta tolpilleen. Kisa on hänen osaltaan ohi ja edessä on sääntöjen määräämä pakollinen ottelutauko.

Erästä tiettyä kohtaamista katsomo odottaa muita matseja enemmän. Tuvan täysi porukka janoaa siinä esiintyvän kotikylän pojan voittoa. Kyse on 57-kiloisten sarjasta, jossa punaiseen kulmaan asettuu painoluokan hallitseva Suomen mestari Teemu Lindqvist Lahden Kalevasta. Sinisestä kulmasta

kehään nousee puolestaan 17-vuotias nuorukainen valmentaja Osmo Pähdin saattelemana. Sali pimennetään, vain ”häkki” on valaistu.

Ensimmäinen erä. Lindqvist hallinnoi tapahtumia Suomen mestarin rutiinilla. Paikalliselle lahjakkuudelle edellisen päivän semifinaali Lauri Keinästä vastaan on ollut hyvä matsi. Voitonnumerot olivat vakuuttavasti 5-0, mutta tänään alku on hieman tahmeaa, varovaista. Yleisö herää kannustamaan poikaa, tunnelma alkaa kohota. ”Töitä töitä, Samp-pa!”, kuuluu katsomosta. Meteli yltyy.

Täällä ei filmata mitään Rocky-elokuvaa. James Brown ei notkahdellut sinisessä puvussa laulamaan Living in Americaa eikä Apollo Creed laskeutunut korkeuksista tanssahtelemaan Setä-Samulina hölmistyneen Ivan Dragon eteen. Tosin Pähdin Osmo on kuin ilmetty Mickey Goldmill istuessaan kehän äärellä vaistonvaraisine lyönteineen ja väistöineen. Ei. Ilmapiiri tiivistyy tiivistymistään, mutta yleisön käyttäytyminen on erilaista. Poikaa kannustetaan kuin James Braddockia Max Baeria vastaan käydyssä MM-ottelussa New Yorkin Madison Square Gardenissa 13. kesäkuuta 1935. Nyt tehdään mahdollisista mahdollista, altavastaaajasta tulee ykkönen. Se on perusreipaslaisuutta aidoimmillaan.

Toisen erän jälkeen kelkka kääntyy nuorelle Reippaan lupaukselle. Erinomaisella tekniikalla otteleva rovaniemeläinen väistöä ja tekee joustojen jälkeen nasevia vastahyökkäyksiä. Liikkeet ovat refleksinomaisia, mutta harkittuja. Mitään ei tehdä turhaan, ei yhtä ainoaa liikettä. Kaveri alkaa väsähtämään.

Alati kiihtyvä tempo tuntuu myös sinipaitaisen, lyhyttukkaisen nuoren miehen jäsenissä, mutta täällä ei luovuteta. Ei tänään, ei tämän yleisön edessä.

”Jatka Samppa, jatka loppuun asti!”, huutaa Oksalan Alikin kurkku suorana ringside-paikalta. Jälleen isku perille. Ja vielä uudestaan. Lindqvistin valmentaja Kari Korhonenkaan ei voi kuin todeta, että peli alkaa olla menetetty. Lahtelaisille armahtava kongi kumahtaa viimeisen erän päättyessä. Katsomo tietää kuka on voittaja. Se on saanut haluamansa ja räjähtää suosionosoituksiin. Tuomio julistetaan, nu-

merot ovat 5-0 sinipaitaiselle nyrkkeilijälle.

Illalla telkkarista tulee Urheiluruutu, jossa on juttu ”Ruskasta”. 57-kiloisten voittaja on valittu kuukauden kuluttua pidettävään kovatasoiseen Tammerturnaukseen. Toimittaja kysyy matsin päälle yltä päältä hikisen nuorukaisen tavoitteita Tampereella.

- En lähde vielä Tammeriin. Siellä miehet erottuvat pojista. Pitäisi saada kovempia matseja alle ennen kuin kannattaa lähteä siihen kyytiin, toteaa 17-vuotias rauhallisen analyttisesti.

Kovia matseja kyllä sittemmin tuli.

Tai niitä oli kyllä tullut jo aiemminkin. Leppiahon Samulin Poikanyrkkeilypäivillä vuonna 1990 aloitama eri ikäluokkien SM-voittojen määrä hakee suomalaisessa nyrkkeilyssä vertaistaan ja on historiallinen. Lupa osallistumiseen tällaisiin turnauksiin sääntöjenvastaisesti alaikäisenä alle 10-vuotiaana tuli Suomen Nyrkkeilyliitosta, joka tiesi pojan kyvyt. Nyrkkeilyn harrastamisen Samuli aloitti jo muutamaa vuotta aiemmin.

- Minun ensimmäinen kerta nyrkkeilyosalilla oli 6-vuotiaana isoveljen mukana. Aluksi salilla katseltiin muiden harjoittelua ja pikkuhiljaa aloin osallistua itsekin harjoituksiin.

- Nuorena poikana oli hienoa harjoitella Reippaan salilla, kun harjoituksissa oli todella meininkiä ja oli muutama sellainen aikuisten ikäluokan nyrkkeilijä, joiden harjoittelusta todella otti oppia ja yritti tehdä perässä. Heitä oli esimerkiksi isoveli Jarno, Petri Männikkö, Veli-Pekka Jääskeläinen ja Mika Setälä. Yritin aina tehdä perässä, mitä muutkin tekivät.

1980-luvun lopussa Reippaan nyrkkeilytallissa oli tukku hyviä nyrkkeilijöitä. Liki 10 vuotta vanhempi Jarno-isoveli oli tietenkin merkittävä esikuva ja tukija yksistään jo kotioloissakin. Kansantalon uumenissa piili myös valmennustietoutta.

- Minun nyrkkeilyvalmennuksessa Osmo Pähti on ollut selvästi ylitse muiden, myös Kalervo Torvinen oli siinä jonkin verran mukana. Lisäksi myöhemmin ammattilaisuralla Markku Rautio on toiminut apuna.

Samulin ura eteni D-junioreiden ja C-junioreiden SM-voittojen jatkumona edelleen B-junioreiden Suomen huipulle. Vuoden 1996 tammikuussa B-ikäluokan Suomen mestaruus takasi samalla ensimmäisen maaottelun. Turussa 19. toukokuuta 1996

Ruotsia vastaan käydyssä B-poikien kohtaamisessa sarjassa 48 kiloa Patrick Bogere kukistui puhtaasti tuomariäänin 3-0. Samana vuoden marraskuun loppulla Tallinnassa tuli myös Viro-ottelun sarjavoitto isäntien Aleksei Krugista pistein 2-1. Tie ylöspäin oli auki.

- Minulle oli aina ollut selvää, että haluaisin otella Euroopan ja maailman huipulla. Valitettavasti arvokisamitalit ja todellinen huippu jäi sitten saavuttamatta.

”Olen varma, että olin ottelussa vastustajaa parempi ja järkytys olikin melkoinen, kun tuomaripisteet ottelun jälkeen julistettiin”

Vuoden 1997 saldona oli jälleen B-junioreiden Suomen mestaruus ja muun muassa ensimmäinen Ruska-turnauksen voitto. Vuosi 1998 oli läpimurto-kausi aikuisten kotimaiseen kärkeen. Tammikuussa lohkesi ensin avointen TUL:n mestaruuskilpailuiden sarjavoitto 51 kilon painoluokassa ja kolmea viikkoa myöhemmin helmikuun toisena viikonloppuna oli edessä SM-turnaus Helsingissä. 51-kiloisten ottelukaavio heitti nuoren reipaslaisen suoraan loppuotteluun, jossa vastaan asettui moninkertainen SM-mitalisti, Tampereen Työväen Nyrkkeilijöiden Raine Lehtonen. Ensimmäinen yleisen sarjan SM-mitali, joka tällä kertaa oli hopeinen, tuli 10-9-häviöllä tamperelaisesta.

- Olin nuori poika ja ennalta selvä altavastaaja Lehtosta vastaan. Ennen kilpailuja harjoittelin tosi hyvin ja unelmana olikin voitto. Ottelu meni osaltani loistavasti, mutta tuomaripisteet näyttivät minulle tappiota. Olen varma, että olin ottelussa vastustajaa parempi ja järkytys olikin melkoinen, kun tuomaripisteet ottelun jälkeen julistettiin. Myös lehdistössä

seuraavana päivänä oli luettavissa, että voitto meni väärin päin.

Elämä ja nyrkkeilyura kuitenkin jatkuivat kyseenalaisen tuomariryöskentelyn aiheuttamasta pettymyksestä huolimatta. 7. maaliskuuta Helsingissä A-junioreiden Ruotsi-ottelussa tuttu vastapeluri Patrick Bogere pääsi yllättämään 51-kiloisten matsissa tuomariäänin 2-1. Kolmea viikonloppua myöhemmin Samulilla oli puolestaan iskettävänä A-junioreiden Pohjoismaiset mestaruuskilpailut Norjan Tønsbergissä. 54-kiloisten finaalissa Bogeren maanmies Shadi Hamsho todettiin paremmaksi niukin numeroin 4-3 ja tuloksena oli näin PM-hopeamitali.

- Vastustaja ei ollut mikään hirveän ihmeellinen, mutta en yksinkertaisesti saanut kehässä oikein mitään aikaiseksi.

Vuoden 1998 aikana tapahtui Samulin harjoitteluympäristössäänkin muutoksia. Rovaniemen tuttu Kansantalon alakerta ja monivuotiset Reippaan harjoitteluvastustajat vaihtuivat Pajulahden urheilupistoon ja moneen kansallisen tason huippunyrkkeilijän antamaan kiriapuun. ”Päivätöinä” Samulin opiskeli urheilupistolla liikunnanohjaajaksi.

- Asuin Pajulahdessa vuodet 1998-2000. Silloin harjoiteltiin paljon ja oli loistavia treenikavereita. Jälkikäteen ajatellen harjoittelu oli jossain määrin liian kaavamaista ja ”konetyyppistä”. Se tappoi osaltaan nyrkkeilystäni kaiken luovuuden. Näiden kahden vuoden aikana saavutettiin melko hyvä peruskunto ja -kestävyys.

Loppuvuodesta 1998 tuli sitten muun muassa toinen peräkkäinen Ruska-turnauksen voitto ja lokamarraskuun vaihteessa A-junioreiden Suomen mestaruus Tampereella sarjassa 57 kiloa. Nuorten SM-finaalissa kukistui Vaasan Työväen Nyrkkeilijöiden Lasse Käkälä-Petäys.

”Kovuutta ja kuntoa oli sen verran, että voitto tuli”

Vuodelle 1999 haasteet ja turnausten taso nousivat suorituskyvyn paranemisen myötä entisestään. Helsingissä 6.-8. helmikuuta järjestetyssä SM-turnauksessa otteet olivat Suomen mestaruuden arvoisia. 57-kiloisten semifinaalissa Kuopion Riennon Sampon Pönttjäjä kukistui iskuin 8-4 ja finaalissa Mikkelin Nyrkkeilijöiden Jani Nousiainen tarvittavalla marginaalilla numeroin 9-7.

- Asuin tuohon aikaan tosiaan Lahden lähellä Pa-

julahdessa ja kilpailuihin harjoiteltiin vähintäänkin riittävästi, ehkä ikään nähden liikaakin. Oikeastaan molemmat ottelut ottelin nihkeästi ja huonosti, kovuutta ja kuntoa oli sen verran, että voitto tuli.

Ensimmäisestä miesten Suomen mestaruudesta Samuli ei kauaa pystynyt nauttimaan, sillä 6. maaliskuuta Upsalassa oli vuorossa A-junioreiden Ruotsi-ottelu. Samassa 57 kilon sarjassa reipaslainen toi pisteen Suomelle päihittämällä isäntien Cyrus Farhadin äänin 2-1. Kisaruljanssi jatkuu edelleen kahta viikonloppua myöhemmin A-junioreiden Pohjoismaisilla mestaruusmittelöillä Helsingissä. Edelleen 57 kilon painoluokassa pysytellyt nuorukainen takoi avausottelussaan välierässä helpohkon 24-13-voiton Tanskan Melvin C. Francosta ja sai finaalivastustajakseen Ruotsin Cyrus Farhadin. Tällä kertaa länsinaapurin pugilistin onnistui yllättää Leppiaho iskuin 7-4 ja Reippaan lupauksen saaliiksi jäi toinen junioreiden PM-hopea.

- Molemmissa [sekä 1998 että 1999 A-junioreiden PM-] turnauksissa epäonnistuin aika pahasti. Vastustajat eivät olleet [kummallakaan kerralla] mitään hirveän ihmeellisiä, mutta en yksinkertaisesti saanut vaan kehässä oikein mitään aikaiseksi. Melko isoja pettymyksiä olivat molemmat.

Kevään kisaputki jatkui vielä 9.-11. huhtikuuta Helsingissä pidetyllä GeeBee-turnauksella. Tasokkaassa kansainvälisessä seurassa tuli ”viisseiskassa” yksi ottelu Romanian Tudor Isvoreanua vastaan. Romanianlainen vei kohtaamisen luvuin 8-2, mutta Samulille tuli joka tapauksessa urakoinnista palkinnoksi sarjan pronssimitali.

Kauden 1999 päätähtäin oli A-junioreiden eli 18-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuissa, jotka vietiin läpi viimeisenä vanhan vuosituhannen vuotena Kroatian Rijekassa. Turnaus järjestettiin 10.-20. lokakuuta.

- Valmistautuminen turnaukseen oli muuten loistavaa, mutta edellinen kilpailuottelu ennen tuota turnausta oli neljän kuukauden takaa, eli ottelutuntuma oli ehkä vähän kateissa.

60-kiloisiin siirtynyt Leppiaho sai vastaansa neljännen välierässä Israelin Mohammad Salehin.

- Vastustajalla oli todella hankala tyyli. Häviö oli niukka ja se tappio tuntui henkisesti todella raskaalta.

Numerot olivat israelilaisen hyväksi lopulta 6-3. Tappio tiesi Ilkka Timosen jälkeen kautta aikojen toisena reipaslaisena junioreiden EM-kilpailuihin

osallistuneelle Sampalle yhdeksättä tilaa.

Miltei suoraan Suomeen palattua oli vuorossa perinteinen Tammer-turnaus Tampereella. 19.-24. lokakuuta isketyssä kansainvälisessä kohtaamisessa olivat jaossa samalla maakohtaiset paikat vuoden 2000 Euroopan mestaruuskilpailuihin. 60-kiloisten puolivälierässä reipaslaisen käsittelyssä Turkin Nedim Baba pehmeni lyönnein 6-1, mikä tarkoitti samalla EM-osallistumisoikeuden varmistumista. Pääsystä Tammerin finaaliin käytiin puolestaan tasaistakin tasaisempi kammoittelu Samuli Leppiahon ja Venäjän Vjatsheslav Vlasovin kesken. Aivan kansainvälisen tason tuntumassa ollut venäläisnyrkeilijä meni 0-0-päättyneen matsin jälkeen turnauksen loppuotteluun massapisteiden ansiosta.

- Ylipäätään vuosien 1999-2002 Tammer- ja Gee-Bee-turnauksista on jäänyt kunnolla mieleen ainostaan vuoden 1999 Tammer-turnaus. Saavutin silloin ensimmäisen Suomen maakohtaisen edustuspaikan vuoden 2000 EM-kisoihin ja se oli silloin todella kova juttu.

Kilpailuntäyteisen vuoden 1999 ottelukirjaan tuli merkintöjä vielä muun muassa kullanhoiteisista A-junioreiden SM-kilpailuista, jotka käytiin Lahdessa lokakuun kahtena viimeisenä päivänä sekä Sillamäessä järjestetyistä Viro-Suomi maaottelusta, jossa reipaslainen otti Maksim Kotsetkovin päänahan puhtaasti äänin 3-0. Lisäksi Copenhagen cupista marraskuun lopussa tuli viides sija.

”Tampereen EM-kehässä oli omassa mielessä kovat haaveet ja tavoitteet”

Vuosi 2000 merkitsi Leppiahon Samulille astumista kokonaisuudessaan miesten saappaisiin. 60-kiloisten kotimaisena ykkösnyrkeilijänä hänelle avautui mahdollisuus karsia maaliskuussa Sydneyn olympialaisiin pääsystä ja myöhemmin toukokuussa vielä 18-vuotias nuorukainen pääsi ottelemaan miesten EM-kehään kautta aikojen kolmantena Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijänä Vesa Viikin ja Petri Männikön jälkeen.

Haasteidentäyteinen kausi avautui maaottelulla Ruotsia vastaan 8. tammikuuta Lahdessa. Länsinaapurin John-Erik Käck vei kovasta harjoittelusta jummassa olleesta Leppiahosta voiton tuomariäänin 3-0. Otteluita tuli myös 20.-21. tammikuuta niinikään Lahdessa käydyistä avoimista TUL:n mestaruuskil-

pailuista, joissa normaalia sarjaa ylempänä 63½-kiloisissa matsannut Samuli pokkasi pronssia.

SM-kilpailut olivat vuorossa 12.-14. helmikuuta hyvin traditionaalisessa ympäristössä Töölön Kisa-hallissa Helsingissä. 60-kiloisten puolivälierässä Petri Väänäsen kohtalona oli tulla tyrmätyksi reipaslaisnyrkin käsittelyssä kolmannessa erässä. Semifinaalissa Leppiaholle tuttuakin tutumpi vastus, Vaasan Työväen Nyrkkeilijöiden Lasse Käkälä-Petäys pehmeni puolestaan numeroin 8-3. Loppuottelussa uran toinen Suomen mestaruus varmistui sitten 8-5-voitolla aina pahasta Tampereen Voimailuseuran kazakstanilaislähtöisestä Askar Sarsenbajevista.

- Turnauksen kaksi ensimmäistä ottelua eivät osaltani olleet mitään kovin kaksisia, mutta onneksi finaalissa kulki ja tuli voitto. Se Suomen mestaruus tuntui silloin todella hyvältä.

Treenitahti koveni entisestään, sillä Leppiaho valittiin 19.-25. maaliskuuta Iso-Britannian Liverpoolissa järjestettyyn olympiakarsintaturnaukseen. Siellä iskettiin Sydneyhin pääsystä 48-, 54-, 60-, 67-, 75- ja 91-kiloisten painoluokissa. Suomesta Liverpoolin Multi Nations Tournament-mittelöissä nähtiin reipaslaisen lisäksi Juho Tolppola (51 kg), Riku Lumberg (67 kg) sekä Juha Ruokola (75 kg). Kukaan näistä suomalaisnyrkeilijöistä ei onnistunut saavuttamaan turnauksessa olympiakelpoisuutta. Samulilla paikka jäi yhdeksannen sijan myötä kolmen voiton päähän. Avausvastustaja Puolan Rafael Sikora oli kehässä parempi luvuin 7-1.

- Totta kai olympialaiset olivat haaveena, mutta todellisuudessa aika kaukaisena. Karsintoihin osallistuttiin ensisijaisesti siitä syystä, että saataisiin kovia otteluita EM-kisoja silmällä pitäen. Harjoittelu ja leiritys olivat tiivistä koko kevään 2000. Kyllähän silloin oltiin kunnossa.

Eurooppalaisten nyrkkeilijöiden olympiakarsintajärjestelmä oli kolmiosainen. Saksan Halleissa 7.-12. maaliskuuta pidetyssä Chemistry cupissa taitojaan oli käynyt suomalaisista koettamassa 48-kiloisten Antti Pelli ja Liverpoolissakin otellut 51-kiloisten Juho Tolppola, jotka molemmat kärsivät kuitenkin välierätappion.

Multi Nations Tournamentin jälkeen Italian Mestressä 27. maaliskuuta ja 1. huhtikuuta välisenä aikana läpiviedyssä Trofeo Italia-turnauksessa oli jaossa vielä 51-, 57-, 63½-, 71-, 81- ja yli 91-kiloisten paikkoja. Sieltä lopulta ainoan Sydneyn paikan onnistui nappaamaan 57-kiloisten finaaliavoitolla

Venäjän Kamil Dzhamalutinovista silloinen Suomen ehdoton ykkösnyrkkeilijä, Pekka Mäen tasokaaseen valmennustiimiin kuulunut Joni Turunen. Myös 71-kiloisten Jani Rauhalalle tarjoutui turnauksessa lucky looser-mahdollisuus, mutta hän puolestaan hävisi oman ottelunsa Italian Ciro Di Corcialle iskuin 9-0.

Reipaslaisen EM-valmistautuminen jatkui 7.-9. huhtikuuta Helsingissä pidetyssä GeeBee-turnauksessa. 60-kiloisten välierässä Sydneyssäkin sittemmin otellut Liettuan Vidas Biciulaitis oli parempi iskuin 7-1. Samulin kauden päätähtäin, Tampereella 13.-21. toukokuuta järjestettäväksi saadut Euroopan mestaruuskilpailut odottivat kuitenkin jo oven takana. Koko alkukauden ja viimeisten viikkojen valmistautuminen kotikisoihin sujui hyvin.

- Tampereen EM-kehässäkin oli tietysti ainakin omassa mielessä kovat haaveet ja tavoitteet. Harjoittelu oli todella laadukasta. Paljon oltiin maa-joukkueen kanssa leireillä ja kilpailumatkoilla.

Kotikisoihin osallistumisoikeus suotiin lopulta yhdeksälle suomalaisottelijalle. 60-kiloisissa esiintyneen reipaslaisen ohella kehässä nähtiin Juho Tolppola, joka metsästi mitalia sarjassa 51 kilo, Leppiahon opiskelukaveri, 54-kiloisten At-Hit Thiangrong, 57-kiloisten Euroopan mestaruutta tavoitellut Joni Turunen, 63½-kiloisissa niin ikään kovassa kunnossa ollut Sami Sipilä, 67-kiloisissa otellut Riku Lumberg, mitalimiehellä 71-kiloisissa matsannut Jani Rauhala, yllätysmahdollisuutta 75-kiloisissa hakenut Juha Ruokola sekä 81-kiloisten Markku Kalliorinne.

Samulille ottelukaavio heitti avauskohtaamiseen vastaan kroatialaisen Filip Palicin. Turnauksessa aina finaaliin saakka mennyt Palic oli yhtä uransa parhaista masteista otellutta Reippaan iskijää parempi niukasti numeroin 9-4. Kunniakas tappio tiesi EM-kilpailuiden yhdeksättä tilaa.

- Ottelu Palicia vastaan sujui loistavasti ja silloin ainakin sain kaiken irti, mitä sillä hetkellä oli resursseissa. Vastustaja vain oli sen muutaman pisteen parempi ja ansaitsi kohtuullisen niukan voiton. Sama mies voitti niissä kisoissa hopeaa ja seuraavana vuonna MM-kisoissa pronssia.

Kroatialaisen senhetkisestä tasosta kertoi hänen seuraavien otteluiden numerotkin. Palic varmisti mitalin 11-5-puolivälierävoitolla Jugoslavian Zoran Mitrovicista ja raivasi tiensä finaaliin voittamalla

Saksan Norman Schüsterin luvuin 9-2. Loppuottelussa Palic kärsi niukan 6-4-tappion Venäjän Aleksandr Maletinille, vuoden 1997 maailmanmestarille ja tulevalle Sydneyn pronssimitalistille. Maletin keräsi urallaan näiden meriittien lisäksi kaksi muuta Euroopan mestaruutta sekä hopea- ja pronssimitalit MM-kilpailuista vuosina 2003 ja 2001.

Suomen joukkueelle Tampereen EM-kilpailut toivat kaksi pronssimitalia ja muutama muukin mitalisija oli erittäin lähellä. Juho Tolppola kärsi 51-kiloisten välierässä niukan 5-3-tappion Romanian Bogdan Dobresculle. Juha Ruokolan otteet 75-kiloisten semifinaalissa olivat nekin hyviä, mutta eivät riittäneet 10-5-voiton vienyttä Kroatian Stjepan Bozicia vastaan.

Myös Sami Sipilä eteni kehässä puolivälierävoitton Bulgarian Dimitar Shtilijanovista, mutta kilpailuiden jury muutti tuloksen ottelun jälkeen bulgaarin eduksi skandaalinkäryisesti pistein 5-0. Ennakkoon suomalaisten vahvin mitalikortti Joni Turunen puolestaan putosi jatkosta puolivälierässä hävittyään Valko-Venäjän Aleksei Vorobjeville harmittavasti numeroin 3-2. Riku Lumbergin palkintopallipaikka jäi sekin pisteen päähän, sillä Turkin Bülent Ülusoyn oli 67-kiloisten puolivälieräkohtaamisessa parempi pistein 5-4.

Vuoden 2000 ”hullu” kevätkausi oli Samulin osalta EM-kilpailuiden jälkeen paketissa. Syksyllä olivat vuorossa vielä muun muassa Helsingissä 22. lokakuuta mitelty Suomen ja Viron välinen maaottelu, jossa reipaslainen testasi hänelle uudessa 63½-kiloisten painoluokassa Viron Albert Starikovin kyvyt. Matsi päättyi virolaisen voittoon neljännen erän keskeytyksellä. Kovatasoisilla kansainvälisillä turnauksilla ryyditetyn milleniumin viimeinen suurempi koitos Samulille oli Copenhagen cup, joka vietettiin läpi Tanskan pääkaupungissa 25.-29. marraskuuta. 63½-kiloisten välierässä Ukrainan Viktor Plotnikov oli reipaslaista parempi lyönnein 13-9. Se tiesi turnauksen kolmatta sijaa. Loppukausi 2000 oli Reippaan ykkösnyrkkeilijälle kokonaisuudessaan totuttelua uuteen 63½ kilon painoluokkaan.

- Sarjanvaihto oli silloin ehdottomasti tehtävä kovi- en pudotusten vuoksi.

”En heti edes huomannut sitä vammaa ja sen vakavuus paljastuikin vasta myöhemmin tutkimuksissa”

Kausi 2001 alkoi TUL:n avoimella mestaruus-turnauksella, joka moukaroitiin Lahdessa 20.-21. tammikuuta. Samulille turnaus tuotti kolmostilan. SM-kilpailut olivat puolestaan vuorossa Helsingissä 10.-12. helmikuuta. 63½-kiloisten puolivälierässä Helsingin Tarmon Reijo Vuorinen oli ”lämmittelyvastus” ja matsi päättyikin Reippaan Leppiahon voittoon helposti luvuin 29-7. Myöskään semifinaalissa Kuopion Riennon Jere Reinikaista vastaan Samulilla ei ollut sanottavaa hätää, sillä loppuottelupaikka irtosi numeroin 9-1. Finaali oli sitten edellisen vuoden toisinto, tosin sarjaa ylempänä, sillä vastapäisestä kulmasta päälle kävi Tampereen Voimailuseuran Askar Sarsenbajev. Tämä vetikin pitemmän korren ja pujotutti kaulaansa SM-kultaa pistein 15-4 päättyneen matsin jälkeen.

- Asuin silloin jo Rovaniemellä. Rehellisesti sanoen en harjoitellut SM-kisoihin riittävän tunnollisesti, eikä Rovaniemellä oikein ollut samankokoisia harjoituskavereita. En ansainnut enempää kuin hopeamitalin niistä kisoista.

GeeBee-turnauspaikan tuore SM-hopeamitalisti silti ansaitsi. Helsingissä 6.-8. huhtikuuta järjestetyn, Tammerin ohella toisen Suomessa vuosittain järjestetyn huomionarvoisen kansainvälisen nyrkkeilyturnauksen ottelut päättyivät reipaslaisen osalta yhteen kohtaamiseen. Viron Albert Starikov vei 63½-kiloisten välierän nimiinsä numeroin 13-4. Samulin meriittilistä karttui näin kolmannelle peräkkäisellä GeeBeen pronssitulilla.

Kevään 2001 aikana tapahtui myös valitettava, amatööriuran suuntaan pitkäksi aikaa vaikuttanut loukkaantuminen.

- Silmän takana ollut hermo voittui silloin keväällä 2001 Pajulahdessa leirillä enkä voinut vuoteen sparrata tai kilpailla. En heti edes huomannut sitä vammaa ja sen vakavuus paljastuikin vasta myöhemmin tutkimuksissa. Siinä tilanteessa oli aika huono tuuri, mutta onneksi silmä tuli kuntoon.

Tositomiin kehäneliöön Samuli palasi kesän 2002 jälkeen. Kotimaisemissa Rovaniemellä syyskuussa järjestetyssä Ruska-turnauksessa urakoinnin palokintona oli sarjavoitto 67-kiloisten painoluokassa. Esitykset vakuuttivat myös Suomen Nyrkkeilyliiton

valmennusportaani jäsenet, jotka valitsivat reipaslaisen 17.-20. lokakuuta pidettyyn Tammer-turnaukseen. Siellä 67-kiloisten neljännesvälierässä kenties länsinaapurin silloinen paras amatööriinyrkkelijä Naim Terbunja vei niukan voiton iskuin 19-16.

Kausi 2003 jäi Samulin amatööriuran viimeiseksi. SM-turnauksessa Tampereella 8.-10. maaliskuuta 64-kiloisten avausvastustaja Mika Valtonen talttui vastaväitteittä pistein 18-2. Puolivälierään ottelu-kaavio määräsi vastustajaksi tutun, mutta sitäkin hankalamman vastustajan eli Tampereen Voimailuseuran Askar Sarsenbajevin. Leppiaho jäi SM-mitalien ulkopuolelle viidenneksi kärsittyään tampereilaiselle 18-7-tappion.

Syksyn kisaohjelmaan mahtuivat puolestaan kotoisen Ruska-turnaus sekä lokakuinen Tammer-turnaus. Rovaniemeltä Samuli haki uransa neljännen ja samalla viimeisen Ruska-voiton sarjasta 69 kiloa. Tammeriin reipaslainen valittiin jälleen 64-kiloisiin. Juniorivuosien kova vastus, Ruotsin Patrick Bogere tuomittiin puolivälierän voittajaksi kolmannen erän keskeytyksellä.

”Halu nyrkkeillä ammattilaisena oli kova ja se alan vaihdos olisikin pitänyt tehdä jo huomattavasti aiemmin”

Tammer-turnauksen jälkeen eteen tuli vakava mie-tinnän paikka amatööriuran jatkon suhteen. Vuoden 2004 haasteina olisivat tosin olleet vielä tulossa muun muassa Euroopan mestaruuskilpailut sekä lukuisat olympiakarsintaturnaukset. Kriteerit olympiapaikan saamiseksi olivat kiristyneet entisestään eikä Ateenan kehässä lopulta nähty yhtään suomalaisiskijää. 145 amatööriottelun miehelle päätös ammattilaiseksi siirtymisestä oli kaiken kaikkiaan helppo. Taustalla puhui järkisyöt.

- Ei ollut enää oikein motivaatiota [amatööriinyrkkeilyyn] ja realismia oli sekin, ettei kehitystä ollut enää tapahtunut. Halu nyrkkeillä ammattilaisena oli kova ja se ”alan vaihdos” olisikin pitänyt tehdä jo huomattavasti aiemmin kuin vasta vuonna 2004.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilytallin kasvatin ensimmäinen ottelu paidattomana tapahtui 4. syyskuuta 2004 Levillä. Nelieräinen matsi päättyi Samulin pistevoittoon Denis Aleksejevista. Pekka Mäen manageroimaan maineikkaaseen P3Boxing-talliin kuuluneella rovaniemeläislähtöisellä taistelijalla

ammattilaisotteluita on kertynyt kaikkiaan 15, joista voittoja tilillä on yhdeksän. Viimeisin ottelumerkin-
tä on lokakuulta 2007.

- Ammattilaisena otellaan pidempiä otteluita ilman kypärää ja huomattavasti kovemmilla hanskoilla. Harjoittelussa painotettiin enemmän kestävyyttä ja tietysti tehojakin lyömiseen koetettiin saada enemmän. Jokaisesta ottelusta sai luonnollisesti palkkion, mutta ei se silti minun kohdalla leiville lyönyt.

- Parhaat ammattilaisotteluni ottelin syksyllä 2007 kovia vastustajia vastaan. Olin silloin ainakin fyysisesti kovemmassa kunnossa kuin koskaan, mutta valitettavasti ottelut ovatkin jääneet siihen. Asuin silloin pääkaupunkiseudulla. Harjoittelin paljon [ammattilaisten Euroopan mestarin Amin] Asikaisen ja [ammattilaisten Euroopan mestaruudesta otelleen Juho] Tolppolan kanssa. Nyrkkeilyssä harjoituskavereilla on aika iso merkitys. Valitettavasti Rovaniemellä nyrkkeily ei ole niin suosittu laji.

Vuoden 2007 jälkeenkin Samuli on pitänyt fyysisestä kunnosta hyvää huolta.

- Harjoittelen edelleen jonkin verran, yleensä ainakin kerran viikossa ja seuraan nyrkkeilyä vähintään riittävästi. Muuten nostelen puntteja ja lenkkeilen.

Rovaniemen Reipas on sekini edelleen lähellä sydäntä.

- Seurana Reipas on ollut täyden kymppin seura, ainakin minulle. Nyrkkeilyn ohella painonosto oli ja on edelleen korkealla tasolla ja sieltä olen myös saanut paljon neuvoja voimaharjoitteluun liittyen. Seura on mielestäni hyvin hoidettu ja nyrkkeilyn puolelta Osmo Pähdin merkitys on todella suuri.

- Osmo on loistava valmentaja ja tekee kaikkensa urheilijoiden eteen niin urheilun kuin myös urheilun ulkopuoliseen elämään liittyen. Kaikki halukkaat ovat aina olleet tervetulleita salille ja kaikkia on kohdeltu tasapuolisesti. Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyjaosto tuskin tuottaisi joka vuosi uusia kilpanyrkkeilijöitä ilman Osmon pitkäjänteistä työtä nyrkkeilyn ja Rovaniemen Reippaan hyväksi. Olen ikuisesti kiitollinen Osmolle niin loistavasta valmennuksesta kuin myös pyyteettömästä tuesta ja ohjauksesta muihin elämän osa-alueisiin liittyen.

Samuli Leppiaho

*** 2.7.1981**

Parhaat saavutukset (amatööri-nyrkkeilijänä):

SM 1999 (57 kg) ja 2000 (60 kg), hopeaa 1998 (51 kg) ja 2001 (63½ kg)

A-junioreiden SM 1998 (57 kg) ja 1999 (60 kg)

B-junioreiden SM 1996 (42 kg) ja 1997 (54 kg)

C-junioreiden SM 1994 (36 kg) ja 1995 (39 kg)

D-junioreiden SM 1990 (26 kg), 1991 (30 kg), 1992 (33 kg) ja 1993 (33 kg)

A-junioreiden PM-hopeaa 1998 (54 kg) ja 1999 (57 kg)

TUL:n mestari 1998 (51 kg)

EM 9:s 2000 (60 kg)

A-junioreiden EM 9:s 1999 (60 kg)

Tammer-turnauksen 3:s 1999 (60 kg)

GeeBee-turnauksen 3:s 1999 (57 kg), 2000 (60 kg) ja 2001 (63½ kg)

Ruska-turnauksen voitto 1997 (51 kg), 1998 (57 kg), 2002 (67 kg) ja 2003 (69 kg)

Copenhagen cupin 3:s 2000 (63½ kg) ja 5:s 1999 (60 kg)

Suomi-Viro mo 1999 (60 kg) ja 2000 (63½ kg)

Suomi-Ruotsi mo 2000 (60 kg)

Ottelut ammattilaisena:

4.9.2004: W UD4 Denis Aleksejev

10.12.2004: L SD4 Martins Kukuls

5.3.2005: W UD4 Ambros Horvath

19.3.2005: Draw4 Sergei Savrinovitsh

23.4.2005: W MD4 Ladislav Ocetec

30.11.2005: L SD Sergei Savrinovitsh

16.1.2006: W UD Türgüt Öztürk

25.3.2006: W KO5 Tomas Kotrla

5.5.2006: L SD6 Mika Joensuu

16.9.2006: W UD6 Arthur Jashkul

6.10.2006: W SD6 Arek Malek

24.3.2007: W SD6 Andrei Tjuliljuk

18.5.2007: W UD6 Justin Barnes

28.9.2007: L UD4 Isaam Khalil

20.10.2007: L RTD6 Matthew Hatton

Kappale 11

**Rovaniemen Reippaan painon-
nostojaoston toiminta
vuodesta 1969**

”Rovaniemen Reippaan painonnostotoiminta aloitettiin vuoden 1969 alussa. Tammiukuun 23. päivänä siirrettiin yksi painonnostolava ja tanko poliisilaitoksen voimistelusaliiin, josta tuli Reippaan harjoitussali. Harjoituskertoja oli neljästi viikossa, maanantaina, tiistaina, torstaina ja perjantaina.

2.2.1969 saatiin salille kevyt harjoitustanko, käsipainot, kyykkypukit ja punnerruspenkki. Reippaan nostajat kilpailivat ensikerran Ivalossa sunnuntaina helmikuun 9. päivänä järjestetyissä [SVUL:n] Lapin piirinmestaruuskilpailuissa. Menestys oli hyvä, sillä Erkki Anttonen (60 kg), Martti Pirkkiö (67½ kg), Esko Tarsaranta (82½ kg) ja Risto Tamsi (90 kg) voittivat mestaruuden sekä Matti Wiik (52 kg) ja Kalevi Kyntömaa (67½ kg) tulivat toisiksi. Reipas oli piirinmestaruuskilpailuiden paras seura voittaen kiertopalkinnon vuodeksi pistemäärällä 30.”

Pirkkiö, Martti:Rovaniemen Reippaan painonnostojaoston historia ja toiminta vuodesta 1969 lähtien.

Reippaan painonnostotoiminnan alkuvuosien keskeisiä hahmoja harjoituksissa poliisitalon kellarin voimailutiloissa talvella 1970: Jussi Reilin harteilla poseeraavat vasemmalta Esko Tarsaranta, Martti Pirkkiö ja Matti Wiik. Kuva: Martti Pirkkiö

Tällaisen kuvauksen jaoston synnystä ja ensihet-
kistä antavat ne muistiinpanot, joita Rovaniemen
Reippaan painonnostotoiminnasta on laadittu jo yli
neljän vuosikymmenen ajan. Vuoden 1969 alusta
mukana ollut painonnosto on muotoutunut vuosien
kuluessa nyrkkeilyn ohella Reippaan menestysau-
tomaatiksi. Seuran nostajien meriittilistalla on läjä-
päin eri ikäluokkien ja yleisen sarjan SM-mitaleita,
Suomen mestaruuksia, seurajoukkueiden Suomen
mestaruuksia sekä mukavia saavutuksia jopa kansainvälisellä tasolla.

Viimeisen kolmen vuosikymmen periodilla Rova-
niemen Reipas on ollut lähes poikkeuksetta Suomen
ja monella mittarilla katsottuna myös Pohjoismaiden
paras painonnostoseura. Rovaniemen Reip-
paasta on tullut vuosien ja vuosikymmenten saatossa
suomalaiseen painonnostoon käsite, jollaista ei
muualla maassamme ole. Mutta valotetaan ennen
suoranaista seuran painonnostovuosien käsittelyä
hieman lajin historiaa Rovaniemellä ja siinä sivussa
Lapin läänissä.

Painonnosto Rovaniemelle syksyllä 1947

Rovaniemen ja Lapin painonnostohistoria alkaa
vuoden 1947 syyskesällä. Ensisijaisesti vapaapa-
lokuntalaisten urheiluseuraksi vuonna 1931 perus-
tetun Rovaniemen VPK:n Voimailijoiden suojissa
harrastettiin sen toiminnan alusta lähtien niin painia
kuin nyrkkeilyä, joten painonnoston ottaminen in-
nostuneiden harrastajien vaatimuksesta rikastutta-
maan seuran lajikirjoa oli Lapin sotaa seuranneina
jälleenrakennuksen kiihkeinä vuosina täysin luon-
nollista. Kauppalaan ja myös sen liepeille maalais-
kuntaan virtasi muualta väkeä ja työvoimaa. Pää-
asiassa nuoria ihmisiä ja erityisesti nuoria miehiä,
jotka olivat kiinnostuneita myös voimailun harras-
tamisesta.

VPK:n Voimailijoiden painonnostoharjoitukset
lähtivät jaoston perustamisen myötä ravakasti käyn-
tiin. Jo seuraavana vuonna nähtiin ensimmäinen
rovaniemeläinen ja lappilainen painonnostaja Suo-
men mestaruuskilpailuissa. Aulis Antikainen osal-
listui yli 82½-kiloisten sarjassa 4. huhtikuuta 1948
Savonlinnassa järjestettyihin SM-kilpailuihin sijoit-
tuen 280 (80+87½+112½) kilon yhteistuloksella
viidenneksi. Lappilaisen painonnoston ensimmäi-
nen SM-mitalikin oli lähellä, vain kahden ja puo-
len kilon päässä. Vielä samana vuonna Antikaisen
seurakaveri Kustaa Puolakka kasasi 60-kiloisissa

kansallista kärkitasoa olleen tulosnoteerauksen 260
(80+77½+102½) kiloa.

Ensimmäiset painonnoston (SVUL:n) Lapin piirin
mestaruuskilpailut järjestettiin puolestaan Tapion-
kylässä 24. helmikuuta 1952. Kaikkiaan seitsemän
osanottajan piirinmestaruuskilpailuiden sarjavoit-
toihin nostivat 60-kiloisissa Lapin Poikien Aimo
Viiri yhteistuloksella 200 kiloa, 67½-kiloisissa Kus-
taa Puolakka 287½ kilon yhteispuntein, 75-kiloisis-
sa Pauli Johansson 277½ kilon tulosnoteerauksella
sekä 82½-kiloisissa Esko Mäkinen yhteistuloksella
292½ kiloa. Kilpailuiden ylimmän eli 90-kiloisten
sarjan vei puolestaan nimiinsä Pentti Rautajoki 260
kilon rautakertymällä. Viiriä lukuun ottamatta pi-
irinmestarit edustivat Rovaniemen VPK:n Voimaili-
joita.

Aulis Antikaisen ja erityisesti Kustaa Puolakan ko-
timaisen kärjen lähettyvillä olleista esityksistä huo-
limatta ensimmäistä rovaniemeläistä SM-mitalistia
saatiin odottaa pitkälle 1950-luvulle saakka. VPK:n
Voimailijoiden, Lapin Poikien ja Rovaniemen Ur-
heilijoiden seurafuusiosta vuonna 1953 syntynyt
Lapin Lukkoa edustaneen Jouni Saarelan uran
huippuvuodet osuivat vuosikymmenen puoliväliin.
Hän voimaili niin rovaniemeläistä kuin Lapin lää-
nin painonnostohistoriaa ottamalla Turussa 1.-2.
huhtikuuta 1956 järjestettyjen SM-kilpailuiden su-
perraskaassa eli silloisessa yli 90-kiloisten sarjassa
hopeaa yhteistuloksella 357½ kiloa. Vuoden 1956
lokakuussa Eino Mäkisen jälkeen toisena suomalai-
sena kolmiottelussa 400 (122½+115+162½) kilon
yhteistulosrajan rikkonut Saarela ei yltänyt urallaan
kuitenkaan Suomen mestaruuteen.

1950-luvun päästäessä kunnolla vauhtiin myös Ro-
vaniemen Lappi-seura otti painonnoston ohjelmaan-
sa. Sittenmin muun muassa seuran puheenjohtaja-
na toiminut Viljo Säaskilahti nappasi vuonna 1955
75-kiloisten TUL:n Lapin piirinmestaruuden ja uu-
disti tittelinsä vuotta myöhemmin sarjaa ylempänä
82½-kiloisissa. Työväentalolla harjoitelleeseen pai-
nonnostajien ryhmään kuuluivat 1950- ja 1960-lu-
kujen kuluessa Säaskilahden lisäksi muun muassa
Atte Koivumäki, Urho Tarvainen, Reijo Laine, Reijo
Hyvönen, Reijo Röninki, kolmannen Reippaan luis-
telijanakin kunnostautunut Kauko Iljin, Jouni Harju
sekä Arvo Tölli ja Reino Laine. Heistä Töllin ja Rei-
no Laineen menestys jatkui punttirintamalla vuosi-
en ja vuosikymmenten saatossa lähinnä ikämiesten
SM-mitaleiden muodossa. Vielä 2000-luvullakin

kaksikko oli tuttu näky painonnoston veteraanien Suomen mestaruuskilpailuiden osanottajaluettelossa.

Mikko Karppinen ensimmäinen lappilainen painonnoston Suomen mestari

Ensimmäistä lappilaisnostajan saavuttamaa Suomen mestaruutta saatiin odottaa aivan 1950-luvun loppuun asti. Helsingissä 22. maaliskuuta 1959 pidetyissä SM-kilpailuissa kemiläisseura Karihaaran Tenhon väreissä 67½-kiloisissa nostanut Mikko Karppinen rutisti selvään voittoon 327½ (100+100+127½) kilon yhteistuloksella. Hänestä oli tullut kahta vuotta aikaisemmin ensimmäinen lappilainen painonnoston maaotteluedustaja. Karpin pääsy vuoden 1958 maailmanmestaruuskilpailuihin oli katsastusvoiton myötä lähellä, mutta Tukholmassa järjestettyihin arvokisoihin valittiin 67½-kiloisten suomalaisedustajaksi kisan kakkonen Tuure Tanni. TUL:n seuran edustajana Karppinen joutui urallaan kärsimään eittämättä keskusjärjestöjen välisten yhteistoimintasopimusten katkeiluista.

Jouni Saarelan jälkeen Lapin Lukon Valistustalolla harjoitelleet painonnostajat saivat merkittävän vahvistuksen vuoden 1962 SM-kolmosesta Sakari Puuraksesta. Liikunnanopettajana leipänsä tienannut Puuras asui Rovaniemellä vuosina 1963 ja 1964, muttei osallistunut kumpanakaan vuonna SM-kilpailuihin. Sen sijaan vuoden 1963 MM-katsastuksissa syntyi yli 90-kiloisten sarjaan yhteistulos 415 kiloa, mikä säilyi pitkään SVUL:n Lapin piirinennätyksenä. Rovaniemeläisnostajana Puuraksen parhaat tulokset olivat punnerruksessa 135 kiloa, tempauksessa 122½ kiloa sekä työnnössä 165 kiloa.

Vuotta myöhemmin, muutettuaan Seinäjoelle ja siirrettyään edustamaan Seinäjoen Urheilijoita, superraskaan sarjan nostaja voitti ensimmäisen Suomen mestaruutensa, valloitti myös Pohjoismaiden mestaruuden ja sijoittui saman vuoden EM-kilpailuissa kuudenneksi. Vielä myöhemmin vuonna 1967 hän uudisti SM- sekä PM-tittelinsä. Puuras toimi aktiiviuran jälkeen johtokunta- sekä valmennustehtävissä sekä Suomen Painonnostoliitossa että TUK:n painonnostajaostossa ja oli tätä kautta osaltaan tukemassa Rovaniemen Reippaan nostajien tunkeutumista kohti yhä parempia saavutuksia.

Rovaniemen Reippaan nostajien lisäksi yleisen sar-

jan Suomen mestaruuteen ovat lappilaisten seurojen nostajista ylittäneet Mikko Karppisen ohella vuoden 1975 Oikaraisen Iskun väreissä voimaillut Juhani Avellan (82½ kg), vuosina 1987 ja 1988 Aavasaksan Urheilijoiden Harri Norberg (52 kg), Ounasvaaran Atleetti Klubia vuonna 2008 edustanut Petri Turpeenniemi (69 kg) sekä vuotta myöhemmin saman seuran naisten 48-kiloiset voittanut Pirita Suoranie-mi.

Entisen Rovaniemen maalaiskunnan urheiluseuroissa painonnostoa harrastettiin aktiivisesti 1950- ja 1960-luvuilla muun muassa Perungan Pojissa, Jaatilan Urheilijoissa, Misin Urheilijoissa, Sinetän Sulussa, Patokosken Padossa, Namman Lujassa, Muurolan Kisa-Veikoissa sekä Petäjäskosken Voima-Veikoissa. Viljo Issakaisesta tuli ensimmäinen Rovaniemen maalaiskunnan painonnostaja, joka otti osaa yleisen sarjan SM-kilpailuihin. Uransa alkuvaiheessa Misin Urheilijoita edustanut tuleva reipaslainen sijoittui huhtikuussa 1969 Helsingissä pidetyissä kisoissa 52-kiloisten viidenneksi tulossarjalla 230 (70+67½+92½) kiloa. Yleisesti Rovaniemen maalaiskunnassa painonnosto oli vireimmillään suurten voimailostyömaiden rakentamisvaiheessa, jolloin se kuului olennaisena osana työntekijöiden vapaa-ajan harrastusmuotoihin.

Voimanoistoon keskittyneet Ounaksen Kajo, Rovaniemen Sarastus ja myöhemmin Napapiirin Voimailijat ovat olleet Reippaan sisarseuroja

Suomeen ja myös Rovaniemelle 1960- ja 1970-lukujen vaihteessa rantautunut voimanoisto ei ole Rovaniemen Reippaan historian aikana ollut seuran ohjelmistossa. Sen sijaan vuonna 1971 perustetusta rovaniemeläisestä voimanoiston erikoisseurasta Ounaksen Kajosta tuli aina 1980-luvulle saakka reipaslaisten sisarseura. Valtaosa Reippaan painonnostajaoston jäsenistä kuului samalla Kajaan ja he muodostivat käytännössä sekä seuran kilpailevien voimanoistajien että toimihenkilöiden rungon. Suomalaisen voimanoiston alkuajoille oli tyypillistä, että lajin ohjelmaansa ottaneilla seuroilla oli reper-tuaarissaan myös painonnostoa. Toinen tyypillinen piirre oli se, että lajia varten perustettujen erikoisseurojen toimihenkilöt harrastivat samanaikaisesti molempia voimailulajeja.

Työväenurheilun yhdistymisprosessin myötä

1970-luvun puolivälin jälkeen yhdeksi maan johtavista voimainnostoseuroista kohonneen Ounaksen Kajon keskusjärjestöjäsenyys vaihtui TUK:sta Rovaniemen Reippaan tapaan TUL:ään. Ounaksen Kajon erottua vuonna 1984 TUL:stä ja liityttyä SVUL:ään voimainoston rovaniemeläiseksi Työväen Urheiluliiton jäsen seuraksi perustettiin Rovaniemen Sarastus. Sarastus ja vuonna 2000 tapahtuneen seuran nimenmuutoksen jälkeen Napapiirin Voimailijat ovat historiansa aikana tehneet tiivistä ja hedelmällistä voimailuyhteistyötä Rovaniemen Reippaan painonnostojaoston kanssa. Tänä päivänäkin valtaosa Napapiirin Voimailijoiden toimihenkilöistä kuuluu myös Reippaan painonnostojaostoon.

Rovaniemen Reippaan painonnostojaosto perustettiin vuonna 1969

Rovaniemeläisten painonnostajien siirtymistä Reippaaseen ryhdyttiin pohjustamaan miltei välittömästi seuran neljännen tulemisen alkukuukausina. Valistustalon harjoitteluporukasta Risto Tamsi siirtyi Reippaaseen jo vuoden 1968 alussa. Hän ei kuitenkaan kisaillut vuoden aikana kertaakaan.

Reippaan painonnostotoiminta pääsi virallisesti alkamaan tammikuussa 1969, jolloin perustettiin seuran painonnostojaosto. Alkuinsertin mukaisesti uunituoreet Reippaan rautakourat siirtyivät harjoittelemaan Rovaniemen poliisilaitoksen voimistelusaliiin, jossa oli lajin harrastamista silmällä pitäen lähinnä välttävät välineet. Pian harjoitteluvälineisiin saatiin kuitenkin lisäystä uusien painonnostotankojen ja -levyjen muodossa.

Rovaniemen Reippaan painonnostajien kilpailutoiminta alkoi 9. helmikuuta Ivalossa, jossa ratkottiin SVUL:n Lapin piirinmestaruudet. Mestareiksi voimailivat Erkki Anttonen, Martti Pirkkiö, Esko Tarsaranta sekä Risto Tamsi. Anttonen tehtiin 60-kiloisten voitonnumeroiksi $232\frac{1}{2}$ ($72\frac{1}{2}+70+90$) kilon yhteistuloksen, Pirkkiö runnoi sarjaa ylempänä kasaan $317\frac{1}{2}$ ($105+92\frac{1}{2}+120$) kilon numerot, Tarsaranta voitti $82\frac{1}{2}$ -kiloiset $337\frac{1}{2}$ ($110+97\frac{1}{2}+130$) kilon noteerauksella ja Tamsi puolestaan oli ykkönen 90 -kiloisissa $277\frac{1}{2}$ ($82\frac{1}{2}+80+115$) kilon yhteiskonnilla.

Reippaan vuosikokouksessa 28. helmikuuta Kansantalolla vahvistettiin seuran ensimmäisen painonnostojaoston johtokunnan kokoonpano. Puheenjohtajaksi valittiin Martti Pirkkiö ja muiksi

johtokunnan jäseniksi Erkki Anttonen, Esko Mäkinen, Risto Tamsi ja Matti Wiik. Jaosto lähtikin heti aktiivisesti liikkeelle. Reipas sai järjestettäväkseen Pohjois-Suomen mestaruuskilpailut, jotka oli määrätty pidettäväksi toukokuussa Rovaniemellä. Sitä ennen reipaslaiset ehdivät ottaa osaa TUK:n mestaruuskilpailuihin Järvenpäässä 20. huhtikuuta. Keskusjärjestön mestaruuden nappasi 52 -kiloissa Matti Wiik ja hopealle sijoittuivat niin Erkki Anttonen 56 -kiloisissa kuin kahta sarjaa ylempänä Martti Pirkkiökin. Wiikin voittotulos oli 210 kiloa.

Pohjois-Suomen mestaruuskilpailut vietiin läpi 11. toukokuuta Keskuskansakoululla. Järjestelytehtäviä ei aloitettu mistään jäsentenvälisistä, sillä ne olivat samalla ensimmäiset Reippaan järjestämät viralliset painonnostokisat. Isäntäseurasta mitaleita tavoittelivat Matti Wiik, Kalevi Kyntömaa, Martti Pirkkiö, Juhani Korkalainen, Esko Tarsaranta sekä Jouni Harju. Pohjois-Suomen mestareiksi todettiin kisan jälkeen $67\frac{1}{2}$ -kiloisten Pirkkiö 315 ($102\frac{1}{2}+90+122\frac{1}{2}$) kilolla ja superraskaassa sarjassa temmeltänyt Harju 320 ($105+95+120$) kilon latauksella. 52 -kiloisten Wiik sai $222\frac{1}{2}$ ($72\frac{1}{2}+65+85$) kilolla hopeaa ja samanvärinen lätkä ojennettiin palkintojenjaossa myös 60 -kiloisissa 265 ($80+77\frac{1}{2}+107\frac{1}{2}$) kilon numerot tehneelle Kyntömaalle sekä 75 -kiloisten Esko Tarsarantalalle. Tarsarannan tulokseksi kehittyi $342\frac{1}{2}$ ($112\frac{1}{2}+100+130$) kiloa.

Vuoden aikana kilpailu- ja leiritoiminta oli vireää. Reippaan nostajat kävivät kisailemassa Pohjois-Suomen ohella pari kertaa myös Pohjois-Ruotsissa ja jaosto järjesti Rovaniemellä muun muassa seurattelun Kokkolan Jymyä vastaan. Lisäksi poliisitalolla järjestettiin muutamaan otteeseen piirikunnallisia kilpailuita. Leirejä pidettiin jaoston toimesta Pohtimolammella pariinkin kertaan. Syksyllä reipaslaisia osallistui SVUL:n Lapin piirin järjestämälle painonnostoleirille, jonka vetäjänä toimi muutamaa viikkoa aiemmin MM-pronssille nostonut Juhani Mursu.

Energisesti pystyyn laitetun toiminnan ilmentymänä Reipas osallistui ensimmäisenä toimintavuoteenaan myöskin Suomen Painonnostoliiton vuonna 1968 aloittamaan seurajoukkuekilpailuun. Uunituore painonnostoyksikkö joutui aloittamaan kipuaamisen Suomen parhaiden seurojen joukkoon alimalta mahdolliselta tasolta. Kevät- ja syyskierrosten yhteenlaskettu kilomäärä riitti C-sarjan kolmannelle tilalle, mikä tiesi Reippaan siirtymistä seuraavaksi

vuodeksi astetta ylemmäksi B-sarjaan. Matka kotimaisen painonnoston huipulle oli alkanut.

Viljo Issakaisesta punnerruksen SE-mies vuonna 1970

Uusi vuosi ja vuosikymmen alkoivat suotuisissa merkeissä. Reippaan painonnostajien vahvuuteen liittyi edellisenä vuonna yleisen sarjan SM-kisoissa viidenneksi sijoittunut Viljo Issakainen, joka laittoi hetimiten tuulemaan. Rovaniemen maalaiskunnan Tapionkylässä 8. helmikuuta järjestetyissä SVUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailuissa 52-kiloisissa esiintynyt Issakainen survoi punnerruksessa ylös Suomen ennätyksen 80½ kiloa. Suoritus oli koko Rovaniemen Reippaan kannalta historiallinen, sillä hänestä tuli tapauksen myötä seuran ensimmäinen SE-tuloksen rikkoja. Issakaisen tekemän 240 (80+70+90) kilon yhteistuloksen lisäksi piirinmestareiksi leivottiin Reippaan painonnoston alkuaikeiden ydinjoukko Martti Pirkkiö (67½-kiloiset), Esko Tarsaranta (75-kiloiset), Jussi Reili (110-kiloiset) sekä yli 110-kiloisten Jouni Harju. Issakaisen vahva punnerruskunto jatkui Ruotsin Råneässä 14. maaliskuuta. Siellä järjestetyissä kisoissa hänen onnistui kohentaa ennätystä 81 kiloon.

Riihimäellä 5. huhtikuuta Issakaisesta tuli puolestaan ensimmäinen Reippaan yleisen sarjan SM-kilpailuihin osallistunut painonnostaja. SM-lavalla

Viljo Issakainen

käytiin 52-kiloisten voittajaksi 260 (75+80+105) kilon yhteistuloksella nostaneen Lohtajan Veikkojen Heikki Niemelän takana tiukka taisto muista mitalisteista. Hopeamitalin nappasi lopulta Himangan Roiman Eero Akolahti, joka kasasi 242½ (77½+75+90) kilon yhteistuloksen. Pronssille voimaili Puumalan Virin Veikko Kontinen 240 (75+70+95) kilon tulosteerauksella. Issakainen jätettiin palkintopallin ulkopuolelle neljänneksi 237½ (70+72½+95) kilon yhteiskoonnilla. Kilpakumppaneitaan kevyempi reipaslainen yritti viimeisellä työnöllään 97½ kilon puntteja, mutta pronssimitali jäi vielä siltä erää saamatta.

Vuoden aikana Reipas järjesti tukun piirikunnallisia kilpailuita ja seuran puntinkolistelijat saivat muun muassa kaksi Pohjois-Suomen mestaruutta Viljo Issakaisen (52-kiloiset) ja Esko Tarsarannan (75-kiloiset) ansiosta. Issakainen voitti sarjassaan myös TUK:n mestaruuden kesäkuussa Porissa pidetyissä mitteloissa. Tarsaranta voimaili puolestaan kauden aikana Pohjois-Suomen ja Pohjois-Ruotsin välisessä kalottimaaottelussa. Lisäksi Reipas otti jälleen yhteen seuraottelussa Kokkolan Jymyn kanssa.

Seurajoukkuekilpailussa Reippaan eteneminen jatkui. B-sarjaan siirtynyt ryhmä sijoittui kevät- ja syyskierroksen yhteenlasketun tuloksen perusteella sen kakkoseksi samalla yhteistuloksella ykköstitilan vieneen Riihimäen Kiskon kanssa. Se tiesi nousua vuodeksi 1971 mestaruussarjan alapuolella olleeseen A-sarjaan.

Issakainen nappasi pronssia Tampereen SM-kisoissa keväällä 1971

Vuoden vaihduttua toiminta terästäytyi entisestään. 14. helmikuuta Ranualla pidetyissä SVUL:n Lapin piirin mestaruuskilpailuissa Reipas kahmi kaikkiaan seitsemän sarjavoittoa. Läänin väkevimpiä olivat niin Viljo Issakainen (sarja 52 kiloa), jaoston puheenjohtajan tehtäviä vuodesta 1970 hoitanut Matti Wiik (56 kg), Martti Pirkkiö (67½ kg), Esko Tarsaranta (75 kg), Jorma Ulkuniemi (82½ kg), Esko Lappalainen (90 kg) kuin Jussi Reilikin (110 kg).

TUK:n mestaruuskilpailuissa maaliskuussa Reipas sai kaksi sarjavoittajaa. Joensuun lavalla Viljo Issakainen hoiteli ylivoimaiseen tapaan 52 kilon painoluokan ja sarjaa ylempänä Matti Wiik riuhtoi niin ikään keskusjärjestön kärkimieheksi. Mestaruudet tiesivät kaksikolle edustusmatkaa myöhemmin tou-

kokuussa TUK:n liittojoukkueen mukana Belgian Brysseliin. Näistä kansainvälisistä kisoista Wiikillä oli kotiin tuomisina 56-kiloisten ykköspysti.

Suomen mestaruuksista nostettiin Tampereella 3.-4. huhtikuuta. Reippaasta tulosrajat oli selvittänyt ensimmäistä kertaa kaksi nostajaa, TUK:n mestarit Viljo Issakainen ja Matti Wiik. 52-kiloisissa Issakainen teki varmaa jälkeä ja siitä palkintona oli seurahistorian ensimmäinen yleisen sarjan SM-mitali. Pronssitulokset 237½ kiloa koostui 70 kilon punneruksesta, 72½ kilon tempauksesta ja 95 kilon työnöstä. Sarjan mestaruus meni 260 (82½+77½+100) kilon yhteistuloksella Veikko Kontiselle ja hopea 247½ (80+72½+95) kilon tulossarjalla Eero Akolahdelle.

56-kiloisissa Matti Wiik karkkyi Issakaisen taapaa mitalisijaa. 82½ kilon punneruksen ja 77½ kilon tempauksen jälkeen hän sai aloitustyönöllään suorille käsille 100 kiloa. Kun Haukivuoren Kisailijoiden Kari Härkönen oli kasannut 262½ (85+77½+100) kilon yhteistuloksen, Wiikin oli yritettävä kahdella jäljellä olevalla yrityksellä 105 kiloa. Pronssiraudat eivät kuitenkaan nousseet ja reipaslaisen oli tyytyminen neljanteen tilaan. Suomen mestaruuteen taiteili tempauksessa ja rinnallevedossa saksityyliä käyttänyt Äänekosken Huiman Erkki Anttila 305 (100+90+115) kilon yhteistuloksella. ”Viiskutosen” hopeamitali pujotettiin Lohtajan Veikkojen Heikki Niemelälle 285 (90+85+110) kilon kertymällä.

Pari viikkoa SM-kammoitteluiden jälkeen oli vuorossa Pohjois-Suomen mestaruuskilpailut Raahessa. Siellä reipaslaisista mestareiksi voimailivat Viljo Issakainen (52 kg) sekä Esko Tarsaranta (67½ kg). Suurimmiksi Reippaan järjestämiksi kilpailuiksi muodostui kauden aikana 5. kesäkuuta läpiviety Pohjois-Suomen ja Pohjois-Ruotsin välinen kalottimaaottelu. Isäntien edustajina olivat Viljo Issakainen (52 kg) sekä Esko Tarsaranta (67½ kg), jotka molemmat nappasivat sarjavoittonsa ansiosta pisteen joukkueelleen.

Kilpailutoiminta oli vuoden 1971 aikana kokonaisuudessaan varsin vireää. Reipas järjesti piirikunnallisia kisoja lähes kuukausittain ja lokakuun lopussa oli vuorossa Pohtimolammella pidetyt TUK:n Pohjanmaan piirin mestaruuskilpailut. Seuran nostajien kauden toisissa piirinmestaruuskilpailuissa sarjavoittoiin ylsivät Viljo Issakainen (56 kg),

Martti Pirkkiö (75 kg) sekä Jorma Ulkuniemi (82½ kg).

Seurajoukkuekilvassa ei vielä tällä kertaa tullut siirtymistä porrasta ylemmäs mestaruussarjaan. Kevät- ja syyskierrosten yhteistulos oikeutti A-sarjassa kahdeksannelle tilalle. Suomen Painonnostoliiton toimintakilpailussa Reipas oli vuoden aikana osoittamansa aktiivisuuden perusteella kahdeksannella sijalla.

Viljo Issakainen uusi SM-pronssinsa Kotkassa huhtikuussa 1972

Vuosi 1972 käynnistyi Reippaan nostajilla tuttuun tapaan SVUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailulla. Tällä kertaa Rovaniemellä Lapin Lukon isännöimissä kisoissa sarjojensa ykkösiksi jytistelevät 56-kiloisissa Viljo Issakainen, 60-kiloisissa Matti Wiik, 75-kiloisissa Esko Tarsaranta, 82½-kiloisissa Martti Pirkkiö, 90-kiloisissa Esko Lappalainen sekä 110-kiloisissa Jaakko Seppälä.

Issakaisen seuraavan koitos pidettiin Kotkassa 8. huhtikuuta. Siellä Reippaan painonnostotallin ykkösnimen tähtäimessä oli edellisen vuoden SM-pronssin kirkastaminen. Edelleen 52-kiloisissa voimiaan mitelty tyylinieikka teki sekä punneruksessa että tempauksessa puhdasta jälkeä. 80 kilon punneruksen ja 75 kilon tempauksen jälkeen työnön aloituspaino 95 kilosta hyväksyttiin toisella yrityksellä. Kakkostilalla 257½ (85+77½+95) kilon yhteistuloksella majailleen Himangan Roiman Eero Akolahden ohittamiseen tarvittiin kuitenkin 105 kilon työntöraudat. Issakainen ei saanut kolmannella nostollaan näitä romuja ylös ja reipaslaisen oli tyytyminen toistamiseen pronssiseen mitaliin. Sarjan mestariksi viuhtoi 270 (87½+82½+100) kilon tulokertymällä Puumalan Virin Veikko Kontinen.

TUK:n mestaruuskilpailuissa Järvenpäässä 23. huhtikuuta Issakaisen varma meno jatkui. 52-kiloisten ykköstila heltisi näytöstyyliin. Reippaalle irtosi edellisen vuoden tapaan kaksi liiton mestaruutta, kun sarjaa ylempänä myös seurakaveri Matti Wiikin kaulaan pujotettiin kultainen mitali. Lisäksi viikkoa Järvenpään koitoksen jälkeen Issakainen liitti Rovaniemellä kokoelmiinsa Pohjois-Suomen mestaruuden. Kevätkauden päätöksensä hän esiintyi kalottimaaottelussa Pohjois-Ruotsia vastaan. Kesäkuun alussa Kiirunassa tuloksena oli 52-kiloisten sarjavoitto.

Painonnostojaoston harjoittelupaikassa tapahtui vuoden aikana jälleen muutoksia. Treenitilana vuodesta 1969 lähtien toiminut poliisitalon voimistelusalit oli elokuun alussa 1971 vaihtunut Kansantalon alasaliksi. Vaikka rakennus olikin osoittautunut koko Reippaalle sen historian aikana monella tapaa erilaiseen urheilutoimintaan erinomaisesti soveltuvaksi, perinteikästä paikkaa ei oltu suunniteltu puntinnottoa varten.

Jokaista erillistä harjoitusta silmälläpitäen niin laivat kuin muutkin välineet oli täytynyt siirtää ensin paikoilleen ja sen jälkeen takaisin varastoon pois muun toiminnan tieltä. Myös pukuhuone- ja suihkutilat olivat siihen aikaan vielä riittämättömät eikä rakennuksen betonilattiakaan tykännyt raudan kolistelusta hyvää. Koska harjoitteluun liittyviä päivittäisiä käytännön ongelmia oli runsaasti, jaosto katsoi parhaimmaksi palata poliisilaitoksen kellarsaliin. Se tapahtui 21. lokakuuta.

Kuukautta aiemmin painonnosto oli lajina kokenut kenties sen historian mullistavimman uudistuksen. Punnerrus poistui välittömästi Münchenin olympialaisten päätyttyä suoritusvalikoimasta. Punttimiehet mittailivat paremmuuttansa vuoden 1972 syyskuun lopusta eteenpäin pelkästään tempaus- ja työntötuloksen summan muodostamassa yhteistuloksessa. Kolmiottelun aika oli ohi.

Myös TUK:n piirijaossa tuli tapahtumaan seuraavan vuoden alussa muutoksia, jotka koskivat Reippaan painonnostajia. He osallistuivat joulukuussa viimeistä kertaa TUK:n Pohjanmaan piirin mestaruuskilpailuihin. Seinäjoelta Rovaniemelle tuomisiina oli Viljo Issakaisen (56 kg), Martti Pirkkiön (75 kg) ja Aki Valtosen (110 kg) piirinmestaruudet.

Seurajoukkuekilpailussa Reipas paranteli asemiaan kuin sika juoksuaan. Kevät- ja syyskierroksen yhteistulos oikeutti A-sarjan kolmannelle paikalle. Mestaruussarjapaikka jäi sillä erää 17½ kilon päähän. Suomen Painonnostoliiton toimintakilpailussa Reipas sijoittui sitä vastoin jo toiseksi.

Rauno Tapio toi Reippaalle sen ensimmäisen nuorten SM-mitalin lokakuussa 1973

Tempauksen ja työnnön aikakauteen siirryttiin toden teolla vuoden 1973 alusta. Kausi avautui Reippaan nostajille tavan mukaan SVUL:n Lapin piirin-

mestaruuskilpailuilla, jotka sillä kertaa järjestettiin reipalaisten toimesta Rovaniemen maalaiskunnan Pohtimolammella 3. helmikuuta. Reipas oli ottanut 1970-luvun alussa Lapin painonnostoherruuden jo peruuttamattomasti itselleen. Piirinmestaruuskilpailut olivatkin lähes täydellistä seuran hallintaa kuuden sarjavoiton kera. Ykköstitiloilla olivat niin 60-kiloisten Viljo Issakainen, Reippaaseen vuoden alusta liittynyt 67½-kiloisten Rauno Tapio, 75-kiloisten Martti Pirkkiö, 82½-kiloisten Jorma Ulkuniemi, 90-kiloisten Reijo Kiviranta kuin 110-kiloisten Aki Valtonenkin.

Kolme viikkoa myöhemmin 24. helmikuuta oli vuorossa TUK:n mestaruuskilpailut Keravalla. Sinne Reipas matkasi yhdeksän nostajan joukkueella ja tulosta syntyi kiitettävästi. Liiton mestareiksi voimailivat Tapio Kunnari (52 kg), Viljo Issakainen (56 kg) sekä Martti Pirkkiö (75 kg).

Kauden kotimainen päätapahtuma, yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailut järjestettiin Valkeakoskella 7.-8. huhtikuuta. Reippaasta mitaleita metsästäämään lähti kaksi miestä, Viljo Issakainen ja Matti Wiik. Taistelupari otti osaa 56-kiloisten painoluokkaan. Issakainen teki tempauksessa jälleen varmaa jälkeä ja tehtiä 85 kilon tuloksen, millä irtosi laji-kohtainen hopea. Wiik jäi alkupainoihin 80 kiloon.

Työntöön kaksikko lähti mukaan ”tulos tai ulos”-periaatteella. Issakainen sai tuloksen kolmannelaan ja päätyi 107½ kiloon. Wiikillä ei sen sijaan ollut onni myötä. Sekä 105 kilon että 107½ kilon työntöyrityksistä tuomareilta oli palkintona pelkkää punaista. Kultamitalin varmisti lopulta itselleen Helsingin Jyryn Yrjö Haatanen, joka survoi kasaan 202½ (90+112½) kilon yhteistuloksen. Hopealle jätettiin 195 (85+110) kilon merkinnällä loppuun asti voitosta taistellut Äänekosken Huiman Erkki Anttila. Sarjan pronssimitalin vei Issakaisen nenän edestä Lahden Atomin Kari Härkönen, joka kasasi täsmälleen saman tulossarjan häntä kevyemmän Anttilan kanssa. Issakaiselle näin vuoden 1973 SM-kisoista neljäs tila.

Pohjois-Suomen mestaruuskilpailuissa 21. huhtikuuta Tervolassa Reippaan kolmikko Viljo Issakainen, Eeli Juotasniemi ja Matti Wiik iskivät rajusti yhteen 56-kiloisissa. Sarjavoiton keräsi Issakainen 187½ (82½+105) kilon yhteistuloksella ennen 182½ (75+107½) kiloa tehnyttä Juotasniemeä. Myös Wiik päätyi 182½ (80+102½) kilon yhteistulokseen,

mutta jäi painavampana pronssille. Issakaisen lisäksi toisena Reippaan aluemestarina Tervolasta Rovaniemelle palasi 75-kiloisissa nostanut Martti Pirkkiö. Viljo Issakainen ja Martti Pirkkiö edustivat Pohjois-Suomea myöskin kalottimaaottelussa Oulussa 26. toukokuuta. Molemmat korjasivat koh-taamisesta pisteet kotiin.

Uutena aluevaltauksena Reipas osallistui ensimmäistä kertaa nuorten alle 21-vuotiaiden SM-kilpailuihin. Ne järjestettiin Porissa 20.-21. lokakuuta. Rauno Tapiosta oli vuoden aikana tullut tekijämies ja 67½-kiloisissa nähtiinkin tiukka väantö Suomen mestaruudesta. Tapio runnoi kasaan 230 (95+135) kilon tuloksen. Se riitti Vöörä IF:n Jörgen Bromanin vanavedessä hopealle. Mestaruus meni hänelle 235 (105+130) kilon noteerauksella. Toinen reipaslainen Veikko Koskinen oli puolestaan 82½-kiloisten neljäs 210 (90+120) kilon yhteistuloksella.

TUK:n ensimmäiset painonnoston Lapin piirin mestaruuskilpailut vietiin läpi Rovaniemellä 10. marraskuuta. Mestareiksi leivottiin Asko Oikarainen (52 kg), Viljo Issakainen (56 kg), Reijo Tapio (60 kg), Rauno Tapio (67½ kg), Martti Pirkkiö (75 kg) ja Reijo Kiviranta (90 kg). Kaikki sarjavoittajat edustivat Reipasta.

Kotimaisen painonnoston 1970-luvun kummajainen oli Suomen B-mestaruuskilpailut. Niihin osanotto-oikeus oli kaikilla yleisen sarjan SM-kilpailuissa mitaleiden ulkopuolelle jääneillä nostajilla. Reippaasta ensimmäisen kerran moisiin turnajaisiin osallistuttiin vuonna 1973. Siilinjärvellä 1.-2. joulukuuta B-mestareiksi rymistelivät 56-kiloisten Eeli Juotasniemi kelpo tuloksella 202½ (90+112½) kiloa sekä 67½-kiloisten Rauno Tapio 227½ (102½+125) kilon noteerauksella. Lisäksi Reijo Kiviranta voimaili 110-kiloisten hopealle 257½ (112½+145) kilon punteilla. Kivirannasta kehittyi myöhemmin 1970-luvun kuluessa kansainvälisen huipputason voimannostaja. Usean SM-kullan jatkeeksi hän saavutti vuonna 1981 lajin maailmanmestaruuden.

Seurajoukkuekilpailun A-sarjassa Reipas sijoittui edellisen vuoden tapaan kolmanneksi. Kevät- ja syyskierroksen yhteenlaskettu tulos 3205 kiloa jäi mestaruussarjapaikasta 22½ kilon päähän. Tämä ei reipaslaisia lannistanut, vaan vuoteen 1974 suunnattiin entistä voimallisemmalla otteella. Odotusten voimistumiseen oli omalta osaltaan vaikuttamassa Reippaan painonnostajien kauden aikana suoritta-

ma harjoittelupaikan muutos. Poliisitalon voimailusali oli vaihtunut Ounasvaaran koulun laajennuksen myötä sen lukionpuolen päädyssä olleisiin kellaritiloihin. Treeniympäristö pysyi karun ahtaana ja esimerkiksi pukuhuone- ja suihkutiloissa oli ilmeisiä puutteita. Voiman sanotaan kuitenkin asuvan ahtaudessa.

ME-mies ja arvokisamitalisti Juhani Avellan vahvisti Reipasta vuoden 1974

Ja se näkyi. Odottamattoman, mutta sitäkin mielisemmän yllätyksen Reippaan painonnostojaosto koki vuoden 1974 alussa, kun moninkertainen arvokisakävijä, tempauksessa ja työnnössä pari vuotta aiemmin maailmanennätyksiä rikkonut sekä kolme lajikohtaista arvokisamitalia siihenastisella urallaan saavuttanut Juhani Avellan liittyi seuran riveihin. Avellanin myötä Reippaan painonnostolle avautui täysin uusi ulottuvuus, aiemmin vain haaveena ollut arvokisaedustus.

Kausi avattiin Reippaan nostajien toimesta TUK:n mestaruuskilpailuilla, mihin Avellan ei vielä ottanut osaa. Kotkassa 26.-27. tammikuuta reipaslaisista keskusjärjestön mestaruuteen ylsivät 56-kiloisissa Viljo Issakainen, 90-kiloisissa Reijo Kiviranta sekä yli 110-kiloisissa Aki Valtonen. SVUL:n Lapin piirinmestaruuskilpailuissa Rovaniemellä 9. helmikuuta Reipas vei puolestaan kaikki jaossa olleet sarjavoitot.

Painonnostojaoston puheenjohtajuudessa tapahtui Reippaan vuosikokouksen yhteydessä muutos. Vuodesta 1970 painonnostojaoston nuijanheiluttajana toiminut Matti Wiik luopui tehtävästä ja hänen tilalleen uudeksi painonnostajien keulakuvaksi nimettiin Viljo Issakainen.

Tositomiin Reippaan punttivahvistus Avellan pääsi 19. maaliskuuta Neuvostoliiton Jerevanissa järjestetyssä Druzhba cupissa. Hän tekaisi normaalia sarjaansa ylemmäs 90-kiloiisiin 340 (150+190) kilon tulossarjan, millä sijoituttiin kovatasoisessa seurasana neljänneksi.

Yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailut olivat vuorossa 6.-7. huhtikuuta Joensuussa. Reippaan kokonaistason nousun ilmentymänä SM-lavalle tunkeutui esiintymään neljä seuran nostokonetta. Viljo Issakainen ja Eeli Juotasniemi kärkkyivät 56-kiloi-

Juhani Avellan

sisä mitalisijoja ja Rauno Tapio haki hyvää tulosta 67½ kilon painoluokassa. Juhani Avellan puolestaan tähyisi 90-kiloisten mestaruuteen.

Juotasiemenen tempaus kulki 87½ kilon arvoisesti, mikä oikeutti lajikohtaisen SM-pronssimitaliin. Issakainen peesasi seurakaveriaan kaksi ja puoli kiloa köykäisemmällä rykäisyllä. Työnnössä Issakainen aloitti onnistuneesti 105 kilosta ja korotti pronssiin vaadittaviin 110 kilon rautoihin. Juotasiemenen ensimmäinen ja toinen yritys 107½ kilosta epäonnistuivat ja myös hän korotutti viimeiseen suoritukseensa kolmanteen tilaan vaaditut 110 kiloa. Issakainen epäonnistui näistä punteista kah-

desti ja saman kohtalon koki seurakaverinsa tapaan Juotasiemikin, joka jäi näin ilman tulosta. Sarjan pronssi meni lopulta 195 (87½+107½) kiloa kasaanneelle Yrjö Haataselle. Suomen mestariksi tyylitteli Kuusamon Erä-Veikkojen Jimmy Zaman Zadeh 205 (92½+112½) kilon yhteistuloksella ennen 202½ (90+112½) kilon totaalisummaan päätynyttä Äänekosken Huiman Erkki Anttilaa. Issakaisen yhteistulos sijoitus oli neljäs.

Rauno Tapion ensimmäiset yleisen sarjan SM-kilpailut menivät 230 (100+130) kilon yhteistuloksen merkeissä. Sillä sijoituttiin tasaisen ”kuusseiskan” lopullisessa tulosluettelossa seitsemänneksi. Pronssitila jäi kymmenen kilon päähän.

90-kiloisten kammoittelua odoteltiin mielenkiinnolla. Sähköinen ilmapiiri olikin käsin kosketeltavissa, kun kaksi suomalaisen painonnoston senhetkistä kärkinimeä, Juhani Avellan ja Tampereen Pyrinnön Jaakko Kailajärvi, asettuivat ratkomaan SM-kullan kohtaloa. Kailajärvi avasi pelin 150 kilon hyväksytyllä riuhtaisulla, mikä jäikin hänen tempaustuloksekseen. Kilpakumppaniaan huomattavasti kevyemmän Avellanin aloituspainot olivat puolestaan 155 kiloa. Reipaslainen kävi näiden romujen kimppuun kolmesti, mutta yhtä monta kertaa ne kolahtivat lavalle ennen aikojaan. Reippaan painonnoston ensimmäinen yhteistuloksen SM-kulta antoi vielä sillä erää odottaa itseään.

Työnnössä sisuuntunut Avellan sai toisella yrityksellään suorille käsille 190 kiloa, mikä riitti lajikohtaiseen Suomen mestaruuteen. Sekä Avellan että hänen tapaansa 190 kiloa työntänyt Kailajärvi kävivät kisan päätteeksi käsiksi vielä 200 kilon SE-rautaan, mutta se painoi parivaljakon molemmille osapuolille liikaa.

Tiivis kisatahti jatkui 2.-4. toukokuuta Itä-Saksan Meissenissä järjestetyissä Blau Schwert-cupissa. Siellä Avellan kasasi jälleen 90-kiloisissa esiintyen 335 (145+190) kilon tulokertymän, mikä oikeutti sarjan kakkostilaan. Alkuvuoden päätähtäimenä punnerruksen poistumisesta huomattavasti hyötynellä, koko 1970-luvun selvästi parhaalla suomalaisnostajalla oli Euroopan mestaruuskilpailut, jotka järjestettiin Italian Veronassa touko-kesäkuun vaihteessa.

Sieltä kirikkaana tavoitteena oli yhteistuloksen mitali. Tempauksessa hän selvitti 150 kilon raudat ja työnnössä nousi hyväksytyksi 187½ kiloa. Tällä tuloksella hän sijoittui lajikohtaisessa kilvassa neljänneksi häviten työnnön EM-pronssin painavampana Bulgarian Rumen Ruseville. Kokonaiskilvassa SE-yhteistuloksella 337½ (150+187½) kiloa tuli samoin neljännes tila. Yhteistulosnumerot jäivät 7½ kilon päähän kolmannesta tilasta. Ne olivat Reippaan yleisseuran siihenastisen historian parhaita kansainvälisiä saavutuksia ja ovat yhä edelleen seuran painonnostojaoston korkeimpia yleisen sarjan arvokisasijoituksia.

Syksyllä Avellan valittiin edustamaan Suomea maailmanmestaruuskilpailuihin Filippiinien Manilaan. Kolmea viikkoa ennen h-hetkeä 6. syyskuuta hän työnsi 90-kiloisten SE-numeroiksi tasan 200 kiloa. Kauden aikana Reippaan helsinkiläisvahvistus teki

kaikkiaan kolme Suomen ennätystä, kun 82½-kiloisten yhteistulos siirtyi vielä marraskuun lopussa Bruno Nybergin muistokilpailuissa 340 (150+190) kiloon. MM-lavalla 26. syyskuuta Avellan sijoittui yhteistuloksessa kuudenneksi 330 (145+185) kilon noteerauksella. Hän hävisi viidennen tilan vaa'alla Unkarin Peter Baczakolle. Haaveissa ollut palkintosija jäi 17½ kilon päähän.

10. marraskuuta Porissa vuodeksi 1975 Oikaraisen Iskun paitaan vaihtanut Avellan kirjoitti monen muun tapauksen ohella Reippaan painonnostohistoriaa olemalla seuran ensimmäinen maaottelussa rautaa kesyttänyt tankotaiteilija. 90-kiloissa saaliina oli piste ruotsalaisvastustajalta. Tätä aiemmin lokakuun lopussa Lodzissa epävirallisessa, TUK:n painonnostajan ja Puolan joukkueen välillä käydyssä maaottelussa oli reipaslaisten riveistä ollut nostamassa Avellanin lisäksi myös Viljo Issakainen.

Suomen B-mestaruuskilpailuissa Kauhajoella 1. joulukuuta tulossa oli kaksi reipaslaista. 90-kiloisissa toistensa etevyyden mittasivat Reijo Kiviranta sekä Jorma Ulkuniemi. Kiviranta sijoittui 257½ (110+147½) kilolla seitsemänneksi ja Ulkuniemi 252½ (112½+140) kilon totaalilla pykälää heikommin kahdeksanneksi.

Seurajoukkuekisan A-sarjassa Reipas jyräsi kevät- ja syyskierroksen yhteistuloksella piikkipaikalle. Näin reipaslaiset nousivat vuodeksi 1975 mestaruussarjaan kammoittelemaan Suomen parhaiden painonnostoyksiköiden kanssa pääsystä seurajoukkueiden SM-loppuotteluun.

Viljo Issakaisesta Reippaan ensimmäisen yleisen sarjan Suomen mestari Lahdessa huhtikuussa 1975

Ensimmäinen Reippaan kausi seurajoukkueiden mestaruussarjassa avattiin TUK:n mestaruuskilpailuilla. Ne järjestettiin 25.-26. tammikuuta Lohjalla. Tällä kertaa sarjavoittoon ylsi reipaslaisista ainoastaan 56-kiloisissa Viljo Issakainen 185 (82½+102½) kilon esityksellä. Samassa yhteydessä käytiin myös liiton nuorten mestaruuskammoittelut, joissa Reippaaseen siirtynyt Esa Alatörmänen runnoi 90-kiloisten ykköseksi.

Vuoden 1975 painonnoston Suomen mestaruuksista kiisteltiin Lahdessa 4.-6. huhtikuuta. Reippaasta

oli kammoittelussa mukana kolme nostajaa, Viljo Issakainen (56 kg), Eeli Juotasniemi (60 kg) ja Rauno Tapio (67½ kg).

SM-lavalla käännettiin Reippaan historiassa jälleen uusi lehti. Jo monta vuotta alasarjoissa aivan kotimaisen kärjen tuntumassa keikkunut Viljo Issakainen teki puhtaana kuuden onnistuneen noston sarjan ja voitti 56-kiloisten Suomen mestaruuden. Yhteistuloksessa syntyi 197½ (87½+110) kilon tulos, mistä viimeisellä työntöllä sarjavoittoa yrittänyt Tampereen Pyrinnön Jorma Welling jäi viiden kilon päähän. Wellingin kanssa samoihin kiloihin päätyneet Valkeakosken Painonnostokerhon Aarno Olloinen sai tyytyä himmeimpään yhteistuloslätkään. Issakainen sai kaupan päälle lisäksi tempauksen SM-kultaa.

Sen sijaan Eeli Juotasniemellä oli lievää suurempaa epäonnea. Painonpudotus 56-kiloisiin jäi parasta sadasta grammasta kiinni ja reipaslainen joutui nostamaan sarjassa 60 kiloa. Tempauksen avaus ja toinen yritys 85 kilosta eivät nousseet ja myöskin kolmas tempausuoritus 90 kilosta epäonnistui. Näin kilpailupöytäkirjaan tuli pelkästään rukseja ja siitä seurauksena oli jääminen ilman tulosta.

Rauno Tapio ampaisi 67½-kiloisiin mitalimielellä. Yksi onnistunut tempaus ja yksi onnistunut työntösuoritus takasivat 237½ (102½+135) kilon tulossarjan, mistä palkintona oli seitsemäs tila. Palkintopalliin jäi matkaa 10 kilon verran.

Suomen mestaruuden myötä Viljo Issakainen valittiin Suomen joukkueeseen Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin, jotka voimailtiin Ruotsin Sundbybergissä 26.-27. huhtikuuta. Ruotsinmaalta tuliaisina ensimmäisellä reipaslaisella PM-kisiedustajalla oli hopeaa 185 (87½+107½) kilon tuloksen kera. 56-kiloisten sarjavoittoon runttasi Ruotsin Bo Giliusson 220 (100+120) kilon yhteistuloksella.

Syksyn SM-kilpailuina olivat sekä 23- että 20-vuotiaiden mestaruusmittelöt. B-mestaruuskilpailuiden korvaajaksi kehitetty 23-vuotiaiden SM-kisa järjestettiin kahdella paikkakunnalla ja Reippaasta Himangalle 7. syyskuuta mitaleille kurkottelemaan matkasi Rauno Tapio. 67½-kiloisissa tempauspainot 97½ kiloa eivät kuitenkaan suostuneet asettumaan hallintaan ja tuloksena oli kolme epäonnistunutta nostoa.

Nuorten SM-kilpailut olivat muuttuneet alle 20-vuotiaiden mestaruuskamppailuiksi. Imatralla 4.-5. lokakuuta reipaslaisista sarjassa 75 kiloa esiintynyt Tapio Salmela jäi 95 kilon tempauksen jälkeen työntössä ilman tulosta, mutta 90-kiloisissa raskaiden sarjojen vakiokalustoon seurajoukkueissa tulevana vuosina kuuluneet Esa Alatörmänen ja Ari Moilanen olivat sen sijaan nostopäällä. Alatörmänen runnoi kasaan 260 (115+145) kiloa, millä heltisi ikäluokan pronssi. Ari Moilanen sijoittui 215 (95+120) kilon summalla seurakaverinsa taakse neljänneksi.

Vuoden lopussa 14. joulukuuta Viljo Issakaiselle avautui pääsy uran ensimmäiseen viralliseen maaotteluun Suomen kohdatessa Lauttakylässä Puolan. 56-kiloisissa syntynyt 190 (87½+102½) kilon yhteistulos ei riittänyt vastustajan, myöhemmin urallaan arvokisamitaleita keränneen Stefan Leletkon lyömiseen. Puolalaisella oli kropassa voimaa 210 (90+120) kilon edestä.

Tasaisessa seurajoukkueiden mestaruussarjassa Reipas sijoittui kevät- ja syyskierroksen yhteistuloksella viidenneksi. Alkusarjan kolmelle parhaalle seuralle tarkoitettu SM-finaali jäi harmittavan lähelle, 17½ kilon päähän.

Vuodesta 1976 alkoi Ounasvaaran koulun poikien esiinmarssi

Vuosi 1976 voidaan nimetä painonnostojaoston nuorisokaartin esiinmarssin lähtölaukaukseksi. Ounasvaaran koulun ”betonibunkkeriin” oli alkanut kahden edellisen vuoden aikana virrata pallistelemään ja ihmettelemään puntinnostosta kiinnostuneita pieniä ja vähän isompiakin poikia. Monet heistä halusivat vihkiytyä raudan pariin, toiset kokeiluun luontoisesti, toiset pitemmäksi aikaa. Innostava ilmapiiri ja osaava ohjaus antoivat eväät siihen, että osa tästä kööristä tuli kuulumaan Reippaan painonnoston 1980-luvun huippuajan keskeisiin hahmoihin.

Painonnostokausi avattiin perinteisesti TUK:n mestaruuskisoilla. Tällä kertaa ne järjestettiin Kemissä tammikuun viimeisenä ja helmikuun ensimmäisenä päivänä. Miesten mestariksi reipaslaisista rutusti 56-kiloisissa Viljo Issakainen, joka teki tutunoloisesti 195 (85+110) kilon yhteistuloksen. Nuorten sarjavoiton voimaili puolestaan 110-kiloisten Ari Moilanen ja 17-vuotiaiden ikäluokassa parhaina olivat Reippaasta Jaarli Pirkkiö (40 kg), Jari Haikola

(44 kg) sekä Matti Kähkönen (67½ kg).

Kotimaisen painonnostovuoden päätapahtumaan Suomen mestaruuskisoihin Tampereelle 6.-7. maaliskuuta osallistui kaksi reipaslaista. Kahtena edellisinä vuotena SM-lavan varsinaisena epäonnen soturina taistellut Eeli Juotasniemi jahtasi kaipaamaansa mitalia. 56-kiloisten välienselvittelyssä hän repäisi ensimmäisellään 82½ kilon tempausraudat, mikä tarkoitti lajikohtaista pronssilätkää. Jatkoeritykset 87½ kilosta eivät suostuneet pysymään suorilla käsillä.

Työnnössä 100 kilon onnistunutta aloitusta seurasi 107½ kilon puntit. Ne epäonnistuivat kahdesti ja ylitiökorotus osoittautui lopulta taktiseksi virheeksi, sillä Helsingin Jyryn Juhani Niemi korjasi samalla 182½ (80+102½) kilon yhteistuloksella himmeimmän yhteistulosmitalin painoeron turvin Juotasniemen nenän edestä. Hänen loppusijoitus oli näin neljäs. Painoluokan Suomen mestariksi sähsisi Tampereen Pyrinön Jorma Welling, jolle syntyi tulosta 207½ (90+117½) kilon edestä.

Rauno Tapiolla oli 67½ kilon sarjassa kovat piipussa. Tempauksen 110 kilon rykäisy antoi tyydyttävät lähtöasetelmat kamppailuun yhteistulosmitalista. Kun Helsingin Jyryn Kalevi Höök päätyi 255 (117½+137½) yhteisnumeroihin, oli reipaslaisten työnnettävä 147½ kilon puntit mieliessään pronssipaikalle. Tapio pelasi upporikasta tai rutiköyhää, sillä työnnon epäonnistuneen 142½ kilon aloituksen jatkeeksi tankoon ladattiin tarvittavat 147½ kiloa. Yritykset epäonnistuivat ja urakoinnin lopputulemana oli tuloksetta jäänti.

Väkevä panostaminen junioritoimintaan näkyi kauden aikana siinä, että Reipas otti ensimmäistä kertaa osaa 17-vuotiaiden SM-kilpailuihin, jotka pidettiin TUK:n liittokisojen yhteydessä Turussa 11. kesäkuuta. Rovaniemeltä kokemusta haki yhteensä neljä nostajanalkua. Matti Kähkönen vipusi 67½-kiloisissa 180 (77½+102½) kilon yhteistuloksen, mistä palkintona oli pronssinen mitali. Raimo Mäkelä sijoittui alimmassa 44 kilon painoluokassa 11:nneksi ja Jaarli Pirkkiö samassa sarjassa 13:nneksi. Sauli Hyvärinen oli puolestaan 48-kiloisten 14:s.

Seuraavana päivänä 12. kesäkuuta liittojuhlan painonnosto-osuus jatkui kansainvälisen työläisurheiluliiton CSIT:n mestaruusnostoilla. Viljo Issakainen suoriutui TUK:n joukkueessa mainiosti ja hän nappasi 56-kiloisten sarjavoiton tutulla 195 (85+110) kilon tulosnoteerauksella. Rauno Tapio sijoittui 75

kilon sarjassa viidenneksi.

20-vuotiaiden Suomen mestaruusnostoissa 2.-3. lokakuuta Kauhajoella Reipasta edusti Ari Moilanen, joka lähti 90-kiloisten taistoon mitalimielellä. Tempauksen yritykset 115 kilosta eivät painaneet mitään, mutta kilpailupöytäkirjaan tulevien vuosien raskaiden sarjojen kotimaiseen kärkeen kuuluneella vannoutuneella harjoittelijalla tuli pelkkiä rukseja.

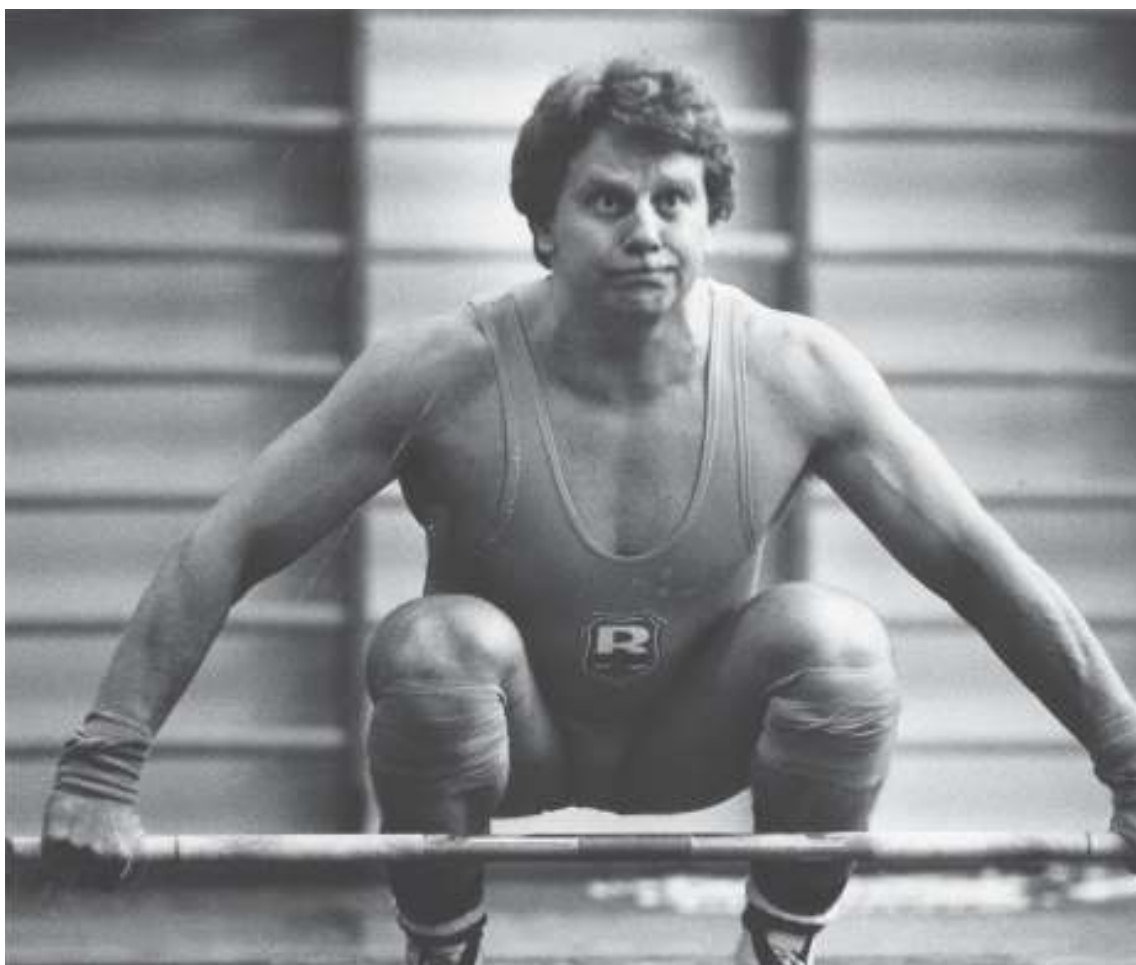
Moilanen korjasi tilanteen 23-vuotiaiden SM-kilpailuissa, mitkä voimailtiin 13.-14. marraskuuta Keravalla. Tällä kertaa 90-kiloisiin syntyi 260 (112½+147½) kilon yhteistulos ja sen myötä palkiona oli pronssimitali. Lätkä ei jäänyt Reippaan ainokaiseksi, sillä sekä Jari Haikola että Rauno Tapio pokkasivat sarjoissaan hopeaa. Haikola kasasi 52-kiloisissa 142½ (62½+80) kilon yhteistuloksen. 75-kiloisissa Tapiion rautaisen pelin tempaustulos oli 115 kiloa. 145 kilon aloitustyönnön jälkeen tankoon mätettiin 157½ kiloa, millä olisi lohjennut kultamitali. Hyökkäys näitä punteja vastaan ei tuottanut toivottua lopputulosta. Lopputulosta eivät sen sijaan saaneet lainkaan tempauksessa tuloksetta jääneet Tapio Salmela (67½ kg) ja Esa Alatörmänen (110 kg), jotka jäivät tempauksessa ilman tulosta.

Seurajoukkuekilpailun mestaruussarjassa Reipas sijoittui kevät- ja syyskierroksen yhteenlasketun kilomäärän perusteella neljänneksi. Suomen kolmen parhaan painonnostoseuran mittari SM-loppuottelu jäi 62½ kilon päähän. Finaaliin selviytyivät Tampereen Pyrintö, Lahden Atomi ja Porin Pyrintö.

Vuoden 1976 aikana Rovaniemelle valmistui ajanmukainen liikuntalaitos Lapin urheiluopisto, joka tarjosi oivan harjoittelupaikan usealle kesäurheilumuodolle. Myös Reippaan painonnostajat saivat tilaisuuden muuttaa vastavalmistuneeseen urheiluhalliin, sen voimailunurkkaukseen. Seuran puntinkolistelijoille tämä merkitsi tuntuvaa kohennusta niin harjoitteluympäristön viihtyvyyden, -tilojen käytön kuin oheisharjoittelumahdollisuuksienkin suhteen. Harjoittelupaikan vaihto toi yhden vahvistavan lisäelementin matkalla kohti Suomen parhaan painonnostoseuran statusta.

Reipas selviytyi seurajoukkuefinaaliin ja oli 17-vuotiaiden SM-kisojen paras seura 1977

Vuosi 1977 merkitsikin jälleen Rovaniemen Reip-

Rauno Tapio

paan painonnostossa uusien aluevaltauksien aikakautta. Reipaslaiset tunkeutuivat yhä laajemmalla rintamalla lajin kotimaiseen kärkikastiin, pääsivät ensimmäistä kertaa kisaamaan Suomen parhaan painonnostoseuran tittelistä seurajoukkueiden SM-finaaliin ja osoittivat ikäluokkien SM-mitteloissa väkeviä otteita.

Kausi avautui perinteisesti TUK:n mestaruuskilpailuilla. Ne vietiin tällä kertaa läpi Joensuussa 29.-30. tammikuuta. Miehistä sarjavoittoon ylsi jälleen kerran Viljo Issakainen, joka tekaisi 56-kiloisiin tasarahan 200 (87½+112½) kiloa. Samassa yhteydessä pidetyissä liiton 17-vuotiaiden mestaruusnostoissa Reippaan kultamitalisteja olivat Jaarli Pirkkiö (36 kg), Mika Ollonen (40 kg) ja Jari Haikola (60 kg).

70-vuotiaan yleisseuran merkkipuoden urheilullinen juhlatapahtuma painonnoston osalta oli 5.

maaliskuuta Lapin urheiluopistolla pidetyt Pohjois-Suomen mestaruuskilpailut. Reippaan nostajat saalistivat kotikisoissaan viisi mestaruutta. Jari Haikola vei 52-kiloiset 145 (60+85) kilolla, Viljo Issakainen tykitti 56-kiloisiin 207½ (87½+120) kilon tulossarjan, Rauno Tapio runttasi 75-kiloisiin 272½ (120+152½) kilon noteerauksen, Sulo Kierivaara oli 82½-kiloisten paras 245 (105+140) kilon rautakertymällä ja vuoden alusta ohjelmaan otetun uuden 100 kilon sarjan kultamitalistiksi taisteli 270 (115+155) kilon suorituksella Ari Moilanen.

Elämänsä kunnossa olleelta Viljo Issakaiselta odotettiin 2.-3. huhtikuuta Porissa järjestetyistä SM-kilpailuista jopa mestaruutta. Issakainen raastoi tempauksessa onnistuneesti sekä 82½ kilon että 87½ kilon puntit, mutta epäonnistui kolmannessa yrityksessään 90 kilosta. 56-kiloisten sarja oli tälläkin kertaa tasaisen tiukka, sillä työnnön 112½ kilon ja 117½ kilon hyväksytyjen nostojen jälkeen tan-

koon määrätty 120 kiloa olisi onnistuessaan tietänyt lajikohtaista SM-kultaa ja yhteistuloksen hopeaa. Ennätystä sivuvaava rauta oli joka tapauksessa liikaa ja Issakaisen oli tyytyminen 205 (87½+117½) kilon esityksellään sekä yhteistuloksen että työnnon himmeimpään mitaliin. Suomen mestariksi sivalsi Kauhajoen Karhun Arvo Ojalehto 210 (90+120) kilolla ennen hopealle jätettyä Tampereen Pyrinnön Jorma Wellingiä. Wellingin hopeanumeroiksi merkittiin 207½ (90+117½) kiloa.

75-kiloisiin pysyvästi siirtyneellä Rauno Tapiolla ei ollut vielä kertaa asiaa mestaruuskahinaan, mutta 120 kilon tempauksesta ja 152½ kilon työnöstä muodostunut 272½ kilon yhteistulos oikeutti uran ensimmäiseen yleisen sarjan SM-italiin, pronssille. Tapiolle ojennettiin myös tempauksen ja työnnon kolmospalkinto. ”Seiskavitosen” palkintojenjaossa keskipallille hyppäsi Tampereen Pyrinnön Tapio Kinnunen. Kinnusen voittosarja oli 312½ (140+172½) kiloa.

Porissa ratkottiin myös 17-vuotiaiden SM-kilpailuiden paremmuudet 4.-5. kesäkuuta. Reippaan punttitallin nuorisosasto oli siellä mukana peräti seitsemän nostajan voimin. Painonnostojaoston historiaan kirjoitettiin uusi lehti, kun peräti kaksi reipasteiniä valloitti itselleen SM-kultaa. Jari Haikola oli ylivoimainen 56-kiloisten mestari 162½ (75+87½) kilon koonnilla ja Jorma Tuisku myrskysi yli 90-kiloisten valtiaaksi 147½ (60+87½) kilon yhteistuloksen siivittämänä.

Lähelle ykköspaikkaa pääsi 67½-kiloisten Matti Kähkönenkin, joka jäi 190 (85+105) kilon hopeanoteerauksella mestaruudesta kahden ja puolen kilon päähän. Hopeaa Kähkösen ohella nappasi 48-kiloisten Sauli Hyvärinen ennen pronssille sijoittunutta seurakaveria Raimo Mäkelää Hyvärinen tyylitelli 105 (45+60) kilon tulossarjan ja Mäkelä kasasi 102½ (42½+60) kilon yhteistuloksen. Jaarli Pirkkiö oli 44-kiloisten neljäs. Poikien temmellys tiesi sitä, että Rovaniemen Reipas voitti ylivoimaisesti seurojenvälisen kilpailun. Kerta oli ensimmäinen.

Nuorisokaartin väkevä meno jatkui Jyväskylässä 1.-2. lokakuuta 20-vuotiaiden SM-lavalla. Vaikka mestaruutta ei vielä tullut, mitaleita silti ropisi kolmen nostajan toimesta. Jorma Tuiskun rahkeet riittivät 110 kilon sarjassa hopealle 160 (70+90) kilon yhteistuloksella. Alimassa 52 kilon painoluokassa 130 (55+75) kilon tulossarjan tehnyt Hannu

Yli-Suvanto ja 56-kiloisissa 162½ (72½+90) kilon yhteistuloksen rusikoinut Jari Haikola pokkasivat sarjojensa pronssiset mitalit. Lisäksi Raimo Mäkelä (52 kg) oli kuudes ja Matti Kähkönen (75 kg) 13:s.

Imatralla 3.-4. joulukuuta järjestetyissä 23-vuotiaiden SM-kilpailuissa saatiin ensimmäinen tämän ikäluokan reipaslainen Suomen mestari. Jorma Tuisku oli siirtynyt taktisesti superraskaaseen yli 110 kilon sarjaan ja ainoana osanottajana voitto oli varma. Tuiskun SM-kulta varmistui 165 (75+90) kilon yhteistuloksen myötä. Toinen Reippaan osanottaja Hannu Yli-Suvanto pääsi hankin mitalin makuun. 52-kiloisissa 62½ kilon tempaus ja 75 kilon työntöurakointi takasivat hopeamitalin.

Vuosi 1977 huipentui Reippaan osalta seurajoukkueiden SM-loppuotteluun. Mestaruussarjan alkukierrosten yhteistulos riitti finaaliipaikkaan 15 kilon marginaalilla Porin Pyrintöön. Seurajoukkueiden SM-italien kohtalo selvitettiin Tampereella 11. joulukuuta. Joukkue Hannu Yli-Suvanto, Viljo Issakainen, Jari Haikola, Tapio Salmela, Rauno Tapio, Jorma Ulkuniemi, Sulo Kierivaara, Ari Moilanen, Reijo Kiviranta ja Jorma Tuisku sai kasaan 2242½ kilon yhteistuloksen, jolla reipaslaiset olivat finaalin pronssitilalla. Selvään mestaruuteen voimaili isäntäseura Tampereen Pyrinnön joukkue 2500 kilon koonnilla. Lahden Atomin hopeapaikasta Reipas jäi 87½ kilon päähän.

Vuoden vaihtuessa tehtiin painonnostojaoston nimen osalta vaihdos. Marraskuussa 1977 pidetyssä pääseuran vuosikokouksessa jaosto päätettiin muuntaa voimailujaostoksi. Samalla puheenjohtajan nimi vaihtui ja vuoden 1978 alusta jaostoa ryhtyi puheenjohtajimaan Rauno Tapio.

Taso nousi entisestään – Reipas sekä 17- että 23-vuotiaiden SM-nostojen paras seura 1978

Seurajoukkuekilpailun mitalisija ei pitkään tyydyttänyt menestyksen makuun päässeitä punttimiehiä. Lisää meriittiä täytyi saada ja henki sellaisten hankkimiselle oli mitä mainioin. Reipaslaiset olivat yhä laajemmalla rintamalla matkalla kohti korkeampia saavutuksia.

Viimeiset TUK:n mestaruusnostot vietiin läpi Porissa 28.-29. tammikuuta. Reipas saavutti miehissä

Rovaniemen Reippaan painonnostohistorian suuri hetki koettiin 15.12.1979, jolloin kotilavalta irtosi ensimmäinen seurajoukkueiden Suomen mestaruus. Sitä olivat voimailemassa vasemmalta Antti Hyväri, Esa Alatörmänen, Ari Moilanen, Raimo Mäkelä (edessä), Rauno Tapio (pokaalin kanssa), Kalevi Niemelä, Markku Härkönen, Martti Pirkkiö, Mika Ollonen ja Hannu Yli-Suvanto. Kuva: Veijo Kallion jäämistö

kolme kultamitalia, kun Viljo Issakainen, Rauno Tapio ja Esa Alatörmänen rytistelivät sarjojensa ykkösmiehiksi. Issakaisen voittotulos 56-kiloisissa merkittiin 195 (85+110) kilon kohdalle, 75-kiloisten Rauno Tapion mestaruussarja koostui 275 (115+160) kilon numeroista ja Esa Alatörmäsen 100 kilon painoluokan kultamitali heltisi 272½ (115+157½) kilon punteilla. 17-vuotiaiden ykkös-tiloilla reipaslaisista olivat Jaarli Pirkkiö (40 kg), Mika Ollonen (48 kg), Hannu Yli-Suvanto (52 kg) sekä Jari Haikola (60 kg).

18. helmikuuta Reipas sai kautta aikojen toisen maaottelunostajan. Rauno Tapio voimaili Puolaa vastaan Varsovassa 272½ (120+152½) kilon yhteistuloksen. Tapion normaalia sarjaan ylempänä 82½-kiloisissa isäntien Wieslaw Dyl vei pisteen 10 kiloa rovaniemeläistä raskaammalla noteerauksella.

Imatralla 1.-2. huhtikuuta järjestetyissä Suomen

mestaruuskilpailuissa menestys jäi aavistuksen ennakko-odotuksia laihemmaksi. Viljo Issakaisen lavatyöskentely 56-kiloisissa tuotti neljännen tilan 192½ (87½+105) kilon yhteistuloksella. Imatran Jyskeen Arto Salmen pronssiraudat olivat 10 kiloa raskaammat.

75-kiloisissa Rauno Tapio sai tempauksessa ylös aloituspainonsa 115 kiloa. Työnnössä ensimmäisessä nostossa olleet 150 kiloa antoivat lajipronssin, mutta yhteistuloksen himmeimpään mitaliin oikeuttaneet 155 kiloa eivät nousseet kahdesta hyvästä yrityksestä huolimatta suorille käsille saakka. 265 (115+150) kilon yhteispuntit antoivat kokonaiskilvassa neljännen tilan, pronssi matkasi 267½ (122½+145) kiloa kasanneelle Helsingin Tarmon Antero Haloselle.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Lauttakylässä 3.-4. kesäkuuta Reipas oli tavoittelemassa seurakohtaista

ykköstilaa muhkealla kahdeksan nostajan ryhmällä. Poikien Suomen mestariksi reipaslaisista leivottiin 60-kiloisten Jari Haikola, joka junttasi tauluun 175 (80+95) kilon merkinnän. Pronssimitaleita seuralle tuli mukavasti kolme. Niitä toivat 44-kiloisten Jaarli Pirkkiö, 48-kiloisten Antti Hyväri sekä tasaisessa 56 kilon painoluokassa runnonut Hannu Yli-Suvanto. Reipas oli seurojen välisessä pistekilvassa toistamiseen ykkönen.

20-vuotiaiden SM-kisoissa 30. syyskuuta ja 1. lokakuuta Porissa Yli-Suvanto petrasi samassa 56 kilon sarjassa yhteistuloksen 170 (75+95) kiloon. Siitä hänelle ojennettiin palkintojenjaossa hopeinen mitali. Pykälää alempana 52-kiloisissa Mika Ollonen oli neljäs ja Antti Hyväri kuudes.

23-vuotiaiden SM-mittelöissä Kauhajoella 2. ja 3. joulukuuta Reipas saavutti ensimmäistä kertaa tämän ikäluokan Suomen parhaan painonnostoseuran tittelin. Mestareiksi voimailivat niin 110-kiloisissa teutaroinut Ari Moilanen kuin superraskaassa sarjassa rautaa liikkeelle laittanut Esa Alatörmänenkin. Moilasen kultanoteeraus koostui 132½ kilon tempauksesta ja 170 kilon työnnöstä. Alatörmäsen voittosarja oli puolestaan tasan 300 (130+170) kiloa. Mitaleita napsivat heidän lisäksi 56-kiloisten Hannu Yli-Suvanto ja Mika Ollonen. Taisteluparin ensimmäinen puolisko latoi hopeanumeroiksi 180 (80+100) kilon yhteistuloksen, jälkimmäinen pronssipunteiksi 165 (75+90) kilon summan.

Kauden päättäneessä seurajoukkueiden SM-loppuottelussa Lahdessa 9. joulukuuta Reipas kohensi edellisen vuoden kolmossijoitusta pykälällä. Joukkueella Antti Hyväri, Viljo Issakainen, Hannu Yli-Suvanto, Jari Haikola, Rauno Tapio, Martti Pirkkiö, Sulo Kierivaara, Ari Moilanen, Reijo Kiviranta ja Esa Alatörmänen kertyi 2297½ kilon yhteistulos, millä hallitseva mestari Tampereen Pyrintö passitettiin pronssipaikalle 95 kilon marginaalilla. Isäntäseuran Lahden Atomin kultakilot olivat tavoittamattomissa. Lahtelaiset jyräsivät finaalin voittoon 2397½ kilon koonnilla.

Reipas seurajoukkueiden Suomen mestaruuteen vuoden 1979 päätteeksi

Vuoden 1979 alussa Reippaan keskusjärjestöjäsenyydessä tapahtui muutos. Työväen Urheiluseurojen Keskusliitto TUK lakkautettiin ja vuoden 1979 alussa valtaosa sen jäsenseuroista, Rovaniemen

Reipas mukaan lukien, liittyi Työväen Urheiluliiton TUL:n siipien suojaan.

Painonnostossa, ja erityisesti Reippaan kohdalla, järjestelyllä oli moninaisia vaikutuksia. TUK:hon kuuluneet lajiseurat olivat samalla olleet Suomen Painonnostoliiton jäseniä oman erikoisliittoon kuuluvien SVUL:n seurojen tapaan kaikki sen hallinnolliset oikeudet. Muun muassa Suomen Painonnostoliiton liittojohtokunnassa TUK:n seurojen edustajat olivat monena 1970-luvun vuotena olleet enemmistönä. TUL:n jäsenyyden myötä Reipaskin menetti oikeuden asettaa johtokuntaehdokkaita ja sitä kautta valtaa SPNL:n päätöksenteossa. Se heijastui myöhemmin 1980-luvulla ja vielä 1990-luvun alussa eritoten maajoukkueetason nostajien valinnoissa arvo- ja muihin kansainvälisiin kilpailuihin. TUL:n seurojen rautakourat olivat väistämättä heikommassa asemassa.

Toisaalta TUL:n painonnosto vahvistui työväenurheilun yhdistymisen myötä huomattavasti niin tulostasoltaan kuin jäsenseurojen lukumääränkin suhteen. TUL:n painonnostajaostolla oli myöskin seuraavan yli 10 vuoden ajanjaksolla käytettävissä sangen kohtuulliset taloudelliset resurssit niin kotikiin ulkomailla tapahtuneeseen leiritykseen ja valmennustoimintaan. Erityisen hyödyllistä nostajille oli kilpailu- ja valmennusyhteistyö lajin huippumaiden Neuvostoliiton ja Bulgarian kanssa.

Reippaan painonnoston kannalta toinen merkittävä päänavaus, koko 1980-luvun jatkunut kilpailuyhteistyö Murmanskin kaupungin punttijoukkueen kanssa, polkaistiin niin ikään käyntiin vuoden 1979 alkupuolella. Rovaniemeläisnostajat tutustuivat Murmanskin varsin vertailukelpoiseen tasoon ensimmäisen kerran kilpailumielessä 24.-25. helmikuuta järjestetyssä ystävyysottelussa itäisen naapurin arktisessa kaupungissa.

Reippaan painonnostajien kilpailullinen debyytti TUL:n toimintaan tapahtui liiton mestaruuskisoissa 20.-21. tammikuuta Jyväskylässä. Ensimmäiseksi reipaslaisiksi TUL:n painonnostomestareiksi voimailivat Viljo Issakainen, Rauno Tapio ja Esa Alatörmänen. Issakainen nakutti 56-kiloisiin varman 197½ (82½+115) kilon yhteistuloksen, Tapio survoi 75 kilon sarjassa kasaan 270 (117½+152½) kilon merkinnän ja Alatörmänen laittoi 110-kiloisissa voimaa peliin 285 (125+160) kilon edestä.

Suomen mestaruuskilpailuissa Helsingissä 31. maaliskuuta ja 1. huhtikuuta areenalla nähtiin neljä seuran punttimiestä. 56-kiloisissa Viljo Issakainen yllätti tempauksen mestaruudellaan. Kokenut lavakettu saksasi ylös 87½ kilon puntit. Työnnössä reipaslainen vipusi suorille käsille niin 107½ kilon kuin 112½ kilonkin raudat. Kolmanteen pyydetty 117½ kiloa olisi tuonut kilpailun siinä vaiheessa ykköspaikan, mutta näistä kiloista Issakainen epäonnistui. 200 (87½+112½) kilon yhteistuloksella heltisi joka tapauksessa pronssimitali. Sarjan mestariksi sähähteli lopulta Tampereen Pyrinnön Jorma Welling 205 (85+120) kilon turvin.

75-kiloisissa Rauno Tapiolla oli tuhannen taalan paikka voittaa runsaan kuukauden sisään toinen SM-kulta Tapion perheeseen. Tempauksessa hän onnistui niin 115 kilon kuin 120 kilonkin raudoista, mutta kolmas yritys 122½ kilosta painoi liikaa. Työnnössä 152½ kilon aloitus epäonnistui, mutta Tapio paikkasi huolimattomuutensa toisellaan. Kolmanteen kasattu 157½ kiloa olisi tiennyt yhteistulosmestaruutta, mutta onnistuneesta rinnalvedosta huolimatta tanko ei suostunut siirtymään hyväksytysti käsien nokkaan. Sarjavoiton korjasi Savonlinnan Jyryn Sakari Seppänen 275 (125+150) kilon kertymällä. Tapion tulossarja 272½ (120+152½) merkisi yhteistuloshopean ohella kakkostilaa tempauksessa. Lohdutuksena tuli työnnön lajikohtainen Suomen mestaruus.

90-kiloisissa Reippaaseen vuoden alussa siirtynyt oululaisvahvistus Markku Härkönen teki paluuta kansalliseen kärkeen. Tiukan tasaisessa painoluokassa Härkönen sai kasattua 305 (135+170) kilon yhteistuloksen, millä heltisi lopulta kokonaiskilvan pronssi ja työnnön lajihopea. Sarjan voittoon runnoi Imatran Jyskeen Paavo Piiparinen 310 (142½+167½) kilon koonnilla. Hopealle puolestaan voimaile Riihimäen Kiskon Jari Nieminen 307½ (135+172½) kilon totaallilla. Ari Moilanen lihotus 110-kiloisiin tuotti SM-lavalla neljännen tilan. Mitaliehellä tehty sarjanvaihto kantoi työnnön lajikohtaiseen pronssiin. 280 (120+160) kilon yhteistulos riitti lopputuloksissa neljänteen tilaan.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Lappeenrannassa 26.-27. toukokuuta Reippaan viisihenkisestä poikanostajaryhmästä kaikki etenivät mitaleille, mutta toisaalta yhtään sarjavoittoa ei hellinnyt. Hopealle rymistelivät niin 52-kiloisten Raimo Mäkelä 125 (55+70) kilon koonnilla, 56-kiloisten Antti Hyvärinen 150 (65+85) kilon yhteistuloksella kuin Hannu

Yli-Suvantokin 60 kilon sarjassa tekemällään lavatyöskentelyllä. Yli-Suvanto kasasi 185 (82½+102½) kilon yhteispuntit. Jaarli Pirkkiölle (48 kg) ja Mika Olloselle (60 kg) pujotettiin kaulaan SM-pronssit. Teinipoikien energinen voimailu tuotti Reippaalle kolmannen kerran peräkkäin parhaan 17-vuotiaiden seuran tittelin.

Markku Härkösen nostoura lähti vuodenvaihteessa tapahtuneen seuranvaihdon myötä väkevään nousuun. Hänet valittiin Suomen joukkueeseen Itämerenmaiden mestaruuskilpailuihin Baltic cupiin, joka järjestettiin Tallinnassa 15.-16. syyskuuta. Siellä Härkönen runttasi 90-kiloisissa 310 (140+170) kilon voimailusuorituksen, mikä oikeutti arvokisamitalistien tähdittämässä sarjassa viidennen tilaan.

Oulussa 6.-7. lokakuuta pidetyissä 20-vuotiaiden SM-kisoissa Reipas sai ensimmäisen tämän ikäluokan Suomen mestarinsa. Hannu Yli-Suvanto latasi 56-kiloisiin 185 (80+105) kilon esityksen. Tampereen Pyrinnön Jari Johansson jäi reipaslaisen merkinnästä kahden ja puolen kilon päähän. Muita mitalisijoja Reippaan nuorukaiset eivät saavuttaneet. Lähimmäksi pääsi 60-kiloisten Mika Ollonen, joka sijoittui neljänneksi. Raimo Mäkelän urakointi tuotti alimmassa 52 kilon sarjassa viidennen tilan.

Yli-Suvannon nuorten SM-voitto tarkoitti samalla valintaa 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin, jotka järjestettiin Lauttakylässä 3.-4. marraskuuta. Reippaan junioriporukan silloinen tähtinostaja sivalsi samaan 56 kilon painoluokkaan tismalleen identtisen sarjan kuin kuukautta aiemmin SM-lavalla ja sillä ensimmäinen Reippaan painonnoston tämän ikäluokan Pohjoismaiden mestaruus oli selviö. Kiistakumppani Jari Johanssonin rahkeet riittivät tällä kertaa 7½ kiloa köykäisempään tulokseen.

Ennen kauden huipennusta, Rovaniemellä järjestettyä seurajoukkueiden SM-finaalia, oli vielä vuorossa 23-vuotiaiden SM-mittelöt. Ari Moilanen pystyi Joensuussa 1.-2. joulukuuta valloittamaan toistamiseen ikäluokan Suomen mestaruuden, tällä kertaa 100 kilon painoluokassa. Moilasan voittoraudat olivat tasan 300 (135+165) kiloa. Toinen mukana ollut reipaslainen Raimo Mäkelä oli 52-kiloisten neljäs häviten pronssin kahdella ja puolella kilolla.

Rovaniemen Reippaan painonnoston strateginen tavoite oli 1970-luvun puolivälistä lähtien ollut sel-

Kalevi Niemelä

vä: olla jonain päivänä Suomen paras painonnosto-seura. Nousu mestaruussarjaan vuodeksi 1975, pääsy loppuotteluun kahta vuotta myöhemmin ja sieltä edellisinä vuosina tuodut pronssi ja hopea antoivat itseluottamusta, joka lisäsi keskinäistä ryhmähenkä ja nostajien henkilökohtaista motivaatiota. Tämä kaikki purkaantui voittoisalla tavalla kotikentällä Lapin urheiluopistolla 15. joulukuuta pidettyyn seurajoukkueiden SM-loppuotteluun.

Reippaan kymmenmiehinen joukkue Raimo Mäkelä, Antti Hyväri, Hannu Yli-Suvanto, Mika Ollonen, Rauno Tapio, Martti Pirkkiö, Markku Härkönen, Ari Moilanen, Esa Alatörmänen ja Kalevi Niemelä eivät päästäneet 1970-luvulla seurajoukkuefinaalia hallinneita Tampereen Pyrintöä ja Lahden Atomia yllättämään. Ryhmä kasasi 2402½ kilon yhteistuloksen, mikä toi ensimmäisen loppuotteluvoiton. Tampereen Pyrintön porukka jätettiin 15 kilon päähän. Pronssille taipumaan joutuneelle edellisen vuoden mestarille Lahden Atomille Rovaniemen matka

antoi yhteistuloksen 2270 kiloa.

Vuonna 1980 Reipas uusi seurajoukkuevoittonsa ja oli paras seura sekä 17-, 20-että 23-vuotiaiden SM-nostoissa

Painonnostajat eivät asettuneet lepäämään laakereilleen kotimaisen punttivaltikkan kaappaamisen myötäkään, vaan suunnistivat kohti uusia haasteita yhä menestysnäköisemmällä otteella. Uusi, Reippaalle koreita saavutuksia tuonut 1980-luku alkoi TUL:n mestaruusnostoissa Porissa 26. tammikuuta. Ainoan sarjavoiton toi Ari Moilanen, jonka 100-kiloisten ykkösnoteeraus oli 275 (122½+152½) kiloa.

Kotimaisen painonnostovuoden ykköstapahtuma, yleisen sarjan SM-kilpailut olivat vuorossa Lauttakylässä 1.-2. maaliskuuta. Reippaasta lavalle marssi kuuden uroon tokka, jokainen heistä mitalimielellä. Mitaleita myös tuli, sillä hopealle teutaroivat sekä 90-kiloisissa rautaa käsitellyt Markku Härkönen että yli 110-kiloisissa voimiaan esitellyt Kalevi Niemelä. Pronssille puolestaan runttasi tasokkaassa 75 kilon sarjassa Rauno Tapio.

Härkösen hopeapuntit koostuivat 140 kilon tempauksesta ja 175 kilon työnnöstä. Kultapallille ei silti ollut asiaa, sillä Kauhajoen Karhua sinä vuonna edustanut Juhani Avellan kasasi aloituspainoillakin 327½ (147½+180) kilon yhteistuloksen. Toisaalta reipaslainen pystyi kukistamaan hopeakamppailussa Riihimäen Kiskon Jari Niemisen, joka painavampana ja täsmälleen saman tulossarjan tehneenä taipui pronssille. Härkönen nappasi myös tempauksen ja työnnön lajihopeaa.

Kalevi Niemelän kakkostila superraskaassa sarjassa varmistui jo aloituspainoilla. 287½ (132½+155) kilon yhteistulos toi myös lajihopeat. Superin ylivoimaiseksi mestariksi esiintyi raakaa voimaa käyttäen Heinolan Iskun Jouko Leppä. Lepän voitonumerot olivat 367½ (157½+210) kiloa.

Rauno Tapiolle SM-kisa tuotti kaksi onnistunutta tempausta ja yhden onnistuneen työnnön. 280 (122½+157½) kilon yhteistuloksella himmein lätkä oli varma niin kokonaiskilvassa kuin tempauksessa ja työnnössäkin. 75-kiloisten mestariksi nousi Tampereen Pyrintön Moskovan olympialaisissa myöhemmin kesällä kuudenneksi sijoittunut Tapio Kinnunen, joka kasasi Lauttakylässä 312½ (142½+170)

Markku Härkönen

kilon merkinnän. Savonlinnan Jyrin Sakari Seppäsen hopearomut olivat 295 (130+165) kiloa.

Muista reipaslaisista sekä Rauno Tolppi (67½ kg) että Ari Moilanen (100 kg) sijoittuivat viidensiksi. 110-kiloisissa Esa Alatörmänen tuhuri yhteistuloksen mitalihaaveet jäämällä tempauksessa ilman tulosta, mutta työnsi 175 kilolla lajikohtaisen hopeamitalin.

17-vuotiaiden Suomen mestaruuksista kisailtiin Tampereella 4. kesäkuuta. Reippaan pojat pystyivät kahteen mestaruuteen Antti Hyvärin voittaessa 56-kiloisten ja Mika Ollosen 67½-kiloisten sarjan. Hyvärin mestaruussarja koostui 75 kilon tempauksesta ja 90 työnnöstä. Ollonen puolestaan riuhtoi teknisiä suorituksia tasan 200 (87½+112½) kilon edestä. Kahden mestaruuden lisäksi reipaslaiset saalistivat pronssia, jonka nappasi 52-kiloisten Jaarli Pirkkiö. Seura oli neljännen kerran peräkkäinen ikäluokan paras.

Reippaan seuramenestys jatkui leveänä myös 20-vuotiaiden SM-lavalla. Kotkassa 4.-5. lokakuuta järjestetyissä kammoitteluissa reipaslaisten onnistui ensimmäistä kertaa seuran punttihistorian aikana

voittaa kaksi mestaruutta. Kultamitalisteina kotiin palasivat sekä 60-kiloisten Hannu Yli-Suvanto että 67½-kiloisten Mika Ollonen.

Lahjakkaan kaksikon voitot eivät tulleet helpolla, sillä Yli-Suvanto päätyi 200 (85+115) kilon yhteistulokseen, mikä oli sama kuin hopealle painavampana jääneen Tampereen Pyrinnön Jari Johanssonin. Myös Ollonen joutui venymään ykköspystin eteen, sillä 217½ (92½+125) kilon yhteistuloksella hän ohitti punnituksessa keveämmäksi todetun, 215 kilon yhteismerkinnän runnoneen Oulun Pyrinnön Jouni Kempvaisen.

Hopealle nostivat lisäksi 52-kiloisten Jaarli Pirkkiö sekä 110-kiloisten Markku Tepsa. Raimo Mäkelän (56 kg) neljäs tila ja Antti Hyvärin (60 kg) viides sija varmistivat sen, että Reipas voitti ensimmäistä kertaa myös tämän ikäluokan SM-kilpailuiden seurojen välisen pistetaistelun.

Ikäluokkien SM-kilpailuiden joukkuevoittosarja jatkui 22.-23. marraskuuta Oulussa 23-vuotiaiden Suomen mestaruusnostoissa. Mestariksi reipaslaisista singahti 67½-kiloisten Rauno Tolppi, jonka tulokertymä oli 240 (110+130) kiloa. Mika Ollonen varmisti sarjan kaksoisvoiton 225 (95+130) kilon punteilla. Pronssia nappasivat niin Jaarli Pirkkiö (52 kg), Raimo Mäkelä (56 kg) kuin Hannu Yli-Suvanto (67½ kg).

Seurajoukkueiden SM-finaalissa Tampereella 13. joulukuuta Reipas täydensi loistavaa menestysvuottaan ottamalla toisen kerran peräkkäin Suomen parhaimman painonnostoseuran tittelin itselleen. Voittajajoukkue, joka tällä kertaa koostui Jaarli Pirkkiöstä, Raimo Mäkelästä, Hannu Yli-Suvannosta, Rauno Tolpista, Mika Ollosesta, Rauno Tapiosta, Markku Härkösestä, Ari Moilasesta, Esa Alatörmäsestä ja Kalevi Niemelästä, sai kasattua lopputelussa muhkean yhteistuloksen 2470 kiloa. Isännät eli Tampereen Pyrintö jäi kakkospaikalle 65 kilon hajuraolla. Lahden Atomi oli puolestaan pronssipaikalla 2232½ kilon yhteiskönnillä.

Markku Härkönen toisena Reippaan nostajana yleisen sarjan Suomen mestaruuteen Porissa huhtikuussa 1981

Vuosi 1981 avautui jälleen perinteisillä keskusjärjestön mestaruuskilpailuilla. TUL:n painonnoston

Esa Alatörmänen

paremmuudet ratkaistiin Joensuussa 31. tammikuuta. Totutusta poiketen yhtään mestaruutta ei irronnut. Parhaana reipaslaisena Rauno Tapio oli 75-kiloisten hopealla 280 (125+155) kilon yhteistuloksella.

Reippaan painonnostajien alkuvuoden päätähtäimenä ollut miesten SM-kisa Porissa 4.-5. huhtikuuta tuotti kautta aikojen toisen yleisen sarjan Suomen mestarin. 90 kilon painoluokassa Markku Härkönen vetäisi tempauksessa 147½ kilon raudat, mikä tarkoitti lajikohtaista hopeaa. Kun 150 kiloa temmannut Imatran Jyskeen Paavo Piiparinen jäi työnnössä 175 kiloon, oli Härkösen runtattava suorille käsille 180 puntit. Sen yhteistuloksen SM-mitalien värisuoran täyteen saanut oululainen tekikin taistellen ja kultamitali matkasi pohjoiseen. 327½ (147½+180) kilon mestaruusnumerot oikeuttivat myös työnnön lajikohtaiseen kultamitaliin.

Pronssiin Porissa pystyi ensimmäisen miesten SM-mitalin saalistanut Esa Alatörmänen. Raamikas rovaniemeläispalomies survoi yhteistuloksessa tasanumerot 300 (135+165) kiloa ja samalla tempauksen lajipronssia. 110-kiloisten voittoon urakoi Oulun Pyrinnön Tapio Haanpää, joka kasasi 332½ (147½+185) kilon tulossarjan. Hopealle raskaassa sarjassa riuhoi Karhulan Urheilijoiden Kari Kurko 325 (142½+182½) kilon noteerauksella. Muista reipaslaisista Rauno Tolppi (67½ kg) oli sarjassaan

tempauksen pronssilla sekä yhteistuloksen neljäs ja Ari Moilanen (100 kg) yhteiskilvan viides.

Markku Härkösen SM-voitto takasi hänelle valinnan Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin. Ne pidettiin Norjan Sarpsborgissa 25.-26. huhtikuuta. PM-voimailuissa Härkönen mätti kasaan 320 (145+175) kilon yhteistuloksen ja se oikeutti 90-kiloisten pronssimitalille. Sarjavoiton nappasi Norjan Øystein Holt 332½ (150+182½) kilon punteilla.

Rovaniemen Reipas ei 1980-luvulla ottanut järjestettäväkseen seurajoukkueiden SM-loppuottelua lukuun ottamatta muita Suomen mestaruustason kilpailuita. Sen sijaan Murmanskin painonnostojoukkueen kanssa käytyjen kaupunkiotteluiden pohjalta syntyi Rovaniemi cup, joka kisattiin ensimmäistä kertaa vuonna 1983. Vaikka Reipas oli jo vuoden 1980 syyskuussa järjestänyt Rovaniemellä pienimuotoisen murmanskilaisilla nostajilla ryyditetyn kansainvälisen painonnostokilpailun, ensimmäinen tosiasiallinen Rovaniemi cupin edeltäjä vietiin läpi 16. toukokuuta 1981 Lapin urheiluopistolla. Osanottajia oli kotimaisten rautakourien ja neuvostoliittolaisvieraiden lisäksi Ruotsista.

17-vuotiaiden Suomen mestaruuksia lähti tavoittelemaan tällä kertaa vain yksi Reippaan juniorinostaja. Porissa 31. toukokuuta oli Jaarli Pirkkiön vuoro

Rauno Tolppi

voittaa ensimmäinen SM-kulta. 56-kiloisissa kehkeytyi 180 (80+100) kilon yhteistulos.

20-vuotiaiden SM-kisoissa Keravalla 26.-27. syyskuuta reipaslaiset eivät yltäneet mestaruuksiin asti. Lähimmäksi pääsi Mika Ollonen, joka 67½-kiloisissa tyylitteli tauluun 230 (100+130) kilon numerot. Mestaruus meni tällä kertaa kaksi ja puoli kiloa väkevemmän tuloksen kasanneelle Oulun Pyrinnön Jouni Kemppaiselle. Lisäksi mitaleille kolmanneksi itsensä vipusi Antti Hyväri. 60-kiloisten pronssi-raudat koostuivat 87½ kilon tempauksesta ja 105 kilon työnöstä.

Oulussa 24. lokakuuta järjestetyssä Suomi-Puola maaottelussa Markku Härkönen hankki Suomelle pisteen voittamalla 90-kiloisten painoluokan. Härkösen lukemat olivat 307½ (142½+165) kiloa. Puolalaisvastustaja, MM-mitalimies Andrzej Piotrowski jäi tempauksessa ilman tulosta.

23-vuotiaiden SM-nostoissa Lahdessa 28.-29. marraskuuta reipaslaiset eivät saavuttaneet yhtään palkintosijaa. Sekä 52-kiloisissa rysynnyt Raimo Mäkelä että 60-kiloisissa taiteillut Jaarli Pirkkiö jäivät neljänsiksi. Mäkelän pronssi oli lähellä, sillä hän hävisi raskaampana täsmälleen saman 155 (70+85) kilon tulossarjan tehneelle Lohjan Louhen Markku Höökille.

Seurajoukkueiden SM-loppuottelustakaan ei tullut aavistuksen kahta aiempaa kautta laihemmaksi jääneen kauden 1981 pelastajaa. Reipas pudotettiin ykköspaikalta Tampereella 6. joulukuuta kolmanneksi. Joukkue Viljo Issakainen, Jaarli Pirkkiö, Rauno Tolppi, Rauno Tapio, Mauno Kenttälä, Sulo Kierivaara, Markku Härkönen ja Esa Alatörmänen johtutti urakkansa päätteeksi kaulaansa pronssimitalin 2035 kilon yhteistuloksella. Suomen parhaan painonnostoseuran valtikan vei itselleen Imatran Jyske 2147½ kilon romukertymällä ennen isäntäjoukkue Tampereen Pyrintöä. Tamperelaiset jäivät piikki-paikasta 12½ kilon päähän.

Reippaan joukkue ryhdistäytyi voit- tamalla seurajoukkueiden SM-kullan Lohjalla joulukuussa 1982

Menestykseltään odottamattoman heikosti menneen vuoden 1981 jälkeen Reippaan painonnostajilla oli mietinnän paikka. Asema Suomen parhaana painonnostoseurana piti palauttaa ja sitä lähdettiin hakemaan taas entistä motivoituneempina. Tavoite vuoden lopun seurajoukkuekisassa piirtyi selvänä, mutta sitä ennen oli vuorossa pitkä kausi henkilökohtaisine SM-nostoineen ja muine kisoineen.

Niistä ensimmäinen oli totutusti TUL:n mestaruuskilpailut. Ne olivat vuonna 1982 vuorossa Kajaanissa 23.-24. tammikuuta. Reipaslaiset jäivät edellisen vuoden tapaan ilman mestaruuksia, lähimmäksi pääsivät 90-kiloisten Markku Härkönen ja 110-kiloisten Esa Alatörmänen. Härkönen runttasi 315 (145+170) kilon yhteistuloksen häviten painavampana Oravais Gnistanin Olavi Rintaselle. Rintanen tempaisi 130 kiloa, mutta survoi työnössä rajun taistelun saattelemana ylös 185 kilon puntit. 110-kiloisissa Esa Alatörmänen keräsi niin ikään mukavat 317½ (142½+175) kilon yhteiskoennin, mutta löysi parempansa Karhulan Urheilijoiden Kari Kurkosta. Kurko junttasi pöytäkirjaan 320 (140+180) kilon merkinnän.

SM-kilpailuissa Riihimäellä 3.-4. huhtikuuta Reippaan punttitalli sai kolme yhteistulosmitalia. Rauno Tolpista kehittyi 1980-luvun alkupuolella varma palkintopallimies kevyeen keskisarjaan ja 67½-kiloisissa nousikin hopean arvoisesti 262½ (120+142½) kiloa. Suomen mestaruuden vei Porin Puntti-Karhujen Jouni Grönman 267½ (122½+145) kilon tuloksella. Tolpin tempaus ja työntö merkitsi-

vät myös lajikohtaisia hopeamitaleita.

90-kiloisissa Markku Härkönen taisteli tuimasti erivärisistä mitaleista. Hän tempaisi 142½ kiloa ja työnnössä nousi toisella 180 kilon raudat. Ne riittivät lopulta kolmanteen sijaan. Uransa viimeiseen Suomen mestaruuteen nosti helsinkiläistä Liikuntapiste Nostajat-82-seuraa edustanut Juhani Avellan, joka kasasi 327½ (147½+180) kilon puntit. Härkösen ohi yhteistuloshopealle kiilasi Lohjan Louhen Seppo Hjelm, jolle raapustettiin 322½ (140+182½) kilon tulokertymä. Härkönen sai tasaisessa sarjassa tempauksen hopeaa ja työnnön pronssia.

Reippaan kolmannen mitalisijan toi Rauno Tapio. 82½-kiloisissa romua kohosi yhteensä 292½ (127½+165) kilon edestä, mikä tarkoitti himmeintä yhteistuloslätäkää. Painoluokan mestariksi kolisteli Savonlinnan Jyryn Sakari Seppänen 307½ (135+172½) kilon yhteistuloksella, hopea meni Lahden Atomin Seppo Keinäselle 295 (132½+162½) kilon noteerauksella. Yhteistulospronssin lisäksi Tapijon saaliina oli myös työnnön kolmas palkinto.

Tolppi ja Härkönen valittiin SM-kilpailuiden esitysten perusteella Pohjoismaisiin mestaruuskilpailuihin, jotka järjestettiin Ruotsin Karlstadissa 24.-25. huhtikuuta. Reippaan painonnostoryhmän oululaisjäsenet sijoittuivat sijoille kolme ja neljä. Tolpin suoritukset 67½-kiloisissa tuottivat 252½ (115+137½) kilon merkinnän. Härkönen puolestaan vipusi 90-kiloisissa suorille käsille 307½ (137½+170) kilon puntit.

Poikien SM-kilpailuissa 5. kesäkuuta Savonlinnassa Reippaan pojat kaappasivat kaksi mestaruutta. 44-kiloisissa Jorma Pallari taiteili kultanumerot 105 (45+60) kiloa. Jaarli Pirkkiön voittosarja 67½-kiloisissa oli puolestaan 217½ (97½+120) kilon arvoisen.

20-vuotiaiden Suomen mestaruuksista kisailtiin Lappeenrannassa 25.-26. syyskuuta. Reipas hankki 17-vuotiaiden ikäluokan tapaan kaksi sarjavoittoa. Nuorten SM-kultaan voimailivat niin 60-kiloisten Jaarli Pirkkiö kuin 67½-kiloisissa esiintynyt Hannu Yli-Suvanto. Pirkkiön tulos koostui 97½ kilon tempauksesta ja 120 kilon työnnöstä. Yli-Suvannon ykköspuntit kirjoitettiin 237½ (102½+135) kilon kohdalle. Kaksikon lisäksi mitaleille ylsi reipaslaisista Mika Ollonen, joka 75-kiloisissa sivalsi hopeasarjaksi 260 (115+145) kiloa.

Markku Härkönen valittiin edellisen vuoden tapaan maaotteluun Puolaa vastaan. Puola-ottelu järjestettiin Baltic cup-kilpailuiden yhteydessä Imatralla 9. lokakuuta. 90-kiloisten Suomen edustajana ollut pitkän linjan punttimies ei kuitenkaan saanut tempauksessa tulosta.

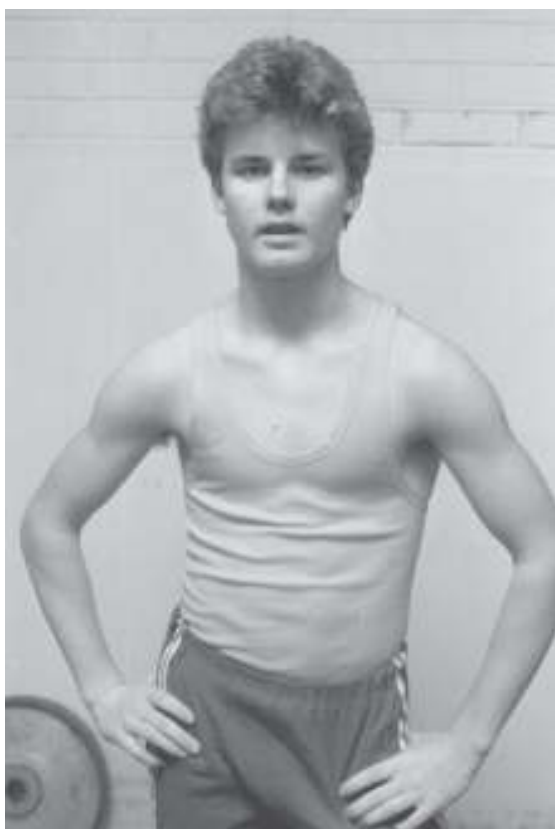
23-vuotiaiden SM-lavalla Kauhajoella 20.-21. marraskuuta Reippaan nostajat pokkasivat puolestaan kaksi mitalia. Seppo Hepo-oja latasi teknisten esitysten jälkeen 52-kiloisissa tulosarjan 135 (60+75) kiloa, mikä riitti kakkosijalle. Toisen palkintopallisijan nappasi 110-kiloisissa urakoinut Markku Tepsa. 215 (97½+117½) kilon noteeraus oli pronssin arvoisen.

Reippaan vahvaa juniorityötä ilmensi peräti kolmen nostajan valinta 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin Tanskan Odenseen. Pohjolan paremmuuksista kammoiteltiin 4.-5. joulukuuta. Sieltä seuran painonnosto sai Jaarli Pirkkiön tuomana historiansa toisen nuorten PM-kultamitalin. Pirkkiön lavatyöskentely 60-kiloisissa eteni 215 (95+120) kilon arvoisesti. Mika Ollonen puolestaan antoi raudalle kyytiä 75 kilon sarjassa hopealätkän edestä. Ollosen kakkospaikka tuli 265 (115+150) kilon yhteistuloksella. Lisäksi Hannu Yli-Suvanto oli 67½-kiloisten kuudes.

Punttivuoden huipentumaan, seurajoukkueiden SM-finaaliin Lohjalle 11. joulukuuta suunnisti sopivasti ärsytetty, päättäväinen reipaslaisryhmä. Heidän ei tarvinnut palata Rovaniemelle tyhjin käsin, sillä joukkueella Raimo Mäkelä, Jaarli Pirkkiö, Rauno Tolppi, Mika Ollonen, Rauno Tapio, Mouno Kenttälä, Markku Härkönen ja Esa Alatörmänen Reipas kaappasi selvähköllä erolla SM-tittelin takaisin itselleen. Tällä kertaa voitonnumeroiksi merkittiin 2117½ kiloa. Hopealle taipunut Tampereen Pyrintö jäi rovaniemeläisistä 45 kilon päähän. Edellisen vuoden mestarisikermän Imatran Jyskeen miesten palkkana oli puolestaan pronssiset mitalit 1872½ kilon koonnalla.

Reipas vuoden 1983 paras 20- ja 23-vuotiaiden seura Suomessa

Vuosi 1983 kulki Reippaan painonnostolla vuoristorataa. Parin kärkimiehen loukkaantuminen ja muunlainen epäonni sotki pahasti seurajoukkueiden kultatavoitteita ja kohtalo näytti kotimaisen painonnoston ykköstapahtumassa yleisen sarjan SM-kilpailuissakin reipaslaisille karvaamman puolensa.

Mika Ollonen

Kausi avattiin seuran raudankolisteijoiden toimesta perinteisesti TUL:n mestaruusnostoilla. Liiton paremmuudesta kilvoiteltiin Tampereella 22.-23. tammikuuta. Tällä kerralla saatiin Reippaaseenkin parin kuivemman vuoden jälkeen mestari, kun Markku Härkönen hoiti 90-kiloiset varmasti itselleen 310 (140+170) kilon yhteistuloksen kera.

Suomen mestaruuskisoissa Kotkassa 26.-27. maaliskuuta Härkönen oli niin ikään sarjansa voittajasuosikki. 90-kiloisten tempaus menikin reipaslaisen tahdissa 147½ kilon arvoisesti. Työnnössä kultamitalin varmistamiseen kaavailuista 170 kilon aloituksesta tuli ensimmäisellä suorituksella ylöstyönnössä huolimattomuusvirhe. Toisessa samoista punteista otetussa nostossa Härkönen reisilihas pamahti ylöstyönnössä poikki ja varma Suomen mestaruus vaihtui pitkään sairaalareissuun. Sarjan yhteistuloksen kultamitali meni lopulta Helsingin Poliisivoimailijoiden Tapio Aholle, joka kasasi 310 (132½+177½) kilon tulosnoteerauksen.

Rauno Tapio oli Härkösen tapaan kovassa vedossa. Reippaan painonnostojaoston puheenjohtaja repi yhteistuloksen 305 (132½+172½) kiloa, millä irtosi yhteistuloksen hopeaa. Lajikohtaisesti Tapio pokkasi tempauksen pronssia ja työnnön hopeaa.

Reippaan punttijoukkojen kolmas SM-edustaja Mika Ollonen osoitti hankin oivaa tuloskuntoa. 75-kiloisissa syntyi kuuden onnistuneen suorituksen päätteeksi 285 (125+160) kilon totaali. Se oikeutti pronssille niin yhteistuloksessa, tempauksessa kuin työnnössäkin.

Poikien alle 17-vuotiaiden SM-mittelöissä Porissa 28. toukokuuta Reipas onnistui hankkimaan kaksi mitalia. 67½-kiloisten ylivoimaiseksi mestariksi työskenteli Jaarli Pirkkiö, jolle kuntokäyrä näytti SM-lavalla 242½ (110+132½) kilon tulosta. Reippaan toisen mitalisijan toi 52-kiloisissa äheltänyt Jorma Pallari. Pallarin hopeapuntit koostuivat 67½ kilon tempauksesta ja 77½ kilon työnnöstä.

20-vuotiaiden SM-voimailuissa Tampereella 24.-25. syyskuuta Reipas oli kolmen vuoden tauon jälkeen seurojenvälisen pistekilpailun paras. Joukkuevoiton takasivat kolme mestaruutta, joihin ylsivät Jorma Pallari (52 kg), Jaarli Pirkkiö (67½ kg) sekä Mika Ollonen (75 kg). Pallarin kultamitalinumero olivat 140 (65+75) kiloa, Pirkkiö nakutti 245 (110+135) kilon merkinnän ja Ollonen rymisteli aina 277½ (120+157½) kiloon. Kolmikon lisäksi 67½-kiloisissa pronssia pujotettiin Antti Hyvärin kaulaan. Hyvärin yhteistulos oli 232½ (107½+125) kiloa.

20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin Tukholmaan 5.-6. marraskuuta matkasi kaksi Reippaan nuorukaista. Jorma Pallari riuhtoi 52-kiloisten hopealle 145 (70+75) kilon yhteistuloksella. Alimman sarjan PM-kultaan nosti isäntien Urban Hillbom 150 (65+85) kilon merkinnällä. Jaarli Pirkkiö oli 67½ kilon painoluokassa kolmas tuloksella 237½ (107½+130) kiloa.

Myös 23-vuotiaiden SM-nostot Porissa 19.-20. marraskuuta mentiin Reippaan joukkueen komennossa, sillä seitsemän hengen ryhmä nappasi seurojenvälisessä pistekilpailuissa voiton. Reipaslaisista mestaruuteen saakka jyräsi Hannu Yli-Suvanto, joka 67½-kiloisissa rykäisi 255 (112½+142½) kilon puntit. Sievin Sisun Reijo Kiiskilä jäi näistä painoista kahden ja puolen kilon päähän. Yli-Suvannon

ohella mitaleille sähähtelivät 52-kiloisissa sekä Seppo Hepo-oja että Jorma Pallari ja 110-kiloisissa Markku Tepsa. Hepo-ojan hopearomut olivat $147\frac{1}{2}$ ($67\frac{1}{2}+80$) kiloa. Pallari päätyi samoihin $147\frac{1}{2}$ ($70+77\frac{1}{2}$) kilon yhteistulosnumeroihin, mutta jäi seurakaverien keskinäisen kammoittelun tuoksinassa painavampana pronssille. Markku Tepsan kolmas palkinto tuli 230 ($100+130$) kilon esityksen myötä.

Kauden päätteessä seurajoukkueiden SM-finaalissa Reipas jäi ensimmäistä kertaa loppuotteluhistoriansa aikana ilman mitalia. Valkeakoskella 10. joulukuuta vajaamiehisellä joukkueella lopulta voimaillut reipaslaisryhmä koostui Jorma Pallarista, Hannu Yli-Suvannosta, Antti Hyväristä, Rauno Tapiosta, Mauno Kenttälästä, Ari Moilasesta ja Esa Alatormäsestä. Seitsikko jäi finaalin viimeiseksi eli neljänneksi $1822\frac{1}{2}$ kilon yhteistuloksella. Voittoon rymisteli Imatran Jyskeen punttitalli 2070 kilon koonnilla. Tampereen Pyrinnön hopeanoteeraus oli viisi kiloa köykäisempi, Lohjan Louhen pronssilaitaus puolestaan kirjoitettiin $1882\frac{1}{2}$ kilon kohdalle.

Seurajoukkuepysti takaisin ”oikeille omistajille” joulukuussa 1984

Näpeille vuonna 1983 saaneen Reippaan punttitallin oli jälleen koottava voimansa uuteen iskuun. Siihen antoi oivallisen mahdollisuuden seuralle joulukuussa 1984 järjestettäväksi annettu seurajoukkueiden SM-finaali. Voitto oli ainoa, joka reipaslaisia kotikentällä kiinnosti. Vuosi 1984 olikin jälleen nousun aikaa.

Niin oli, vaikka yleisen sarjan SM-kilpailuissa Imatralla 31. maaliskuuta ja 1. huhtikuuta viidestä reipaslaisesta peräti kolme jäi ilman tulosta. Rauno Tapiolle tarjoutui elämänsä tilaisuus valloittaa Suomen mestaruus ultratasaisessa $82\frac{1}{2}$ kilon painoluokassa. Tapio tempaisi 130 kilolla lajihopeaa ja selvitti toisellaan työnnössä 160 kilon puntit. Sen sijaan $167\frac{1}{2}$ kilon romut eivät pysyneet suorilla käsillä ja kultahurmio vaihtui hopeanvärisen todellisuuteen, tosin työnnön mestaruuden kera. ”Kasikakkosen” voittajaksi raastoi yllättäen Riihimäen Kiskon Aki Männistö, joka sai kasattua $292\frac{1}{2}$ ($135+157\frac{1}{2}$) kilon yhteiskoonnin. Pronssille jätettiin Männistön veljesten toinen puolisko Vesa, joka päätyi täsmälleen samaan 290 ($130+160$) kilon noteeraukseen Tapion kanssa.

$67\frac{1}{2}$ -kiloisissa Rauno Tolpille tarjottiin etukä-

teisveikkailuissa Tapion tapaan jopa ykköstilaa. Voittotaistelu latistui kolmeen epäonnistuneeseen tempaukseen ja tuloksetta jääntiin. Suomen mestaruuden nappasi Vaasan Kiiston Uolevi Kahelin 270 ($115+155$) kilon yhteistuloksella. Jaarli Pirkkiö oli sarjan viides 250 ($112\frac{1}{2}+137\frac{1}{2}$) kilon esityksellä ja sai tempauksen lajipronssia.

Lahdessa 26. toukokuuta järjestetyissä 17-vuotiaiden SM-kilpailuissa ei reipaslaisten osalta sen sijaan tuloksetta jääntejä nähty. Jaarli Pirkkiö kävi hakemassa 75-kiloisten ykköstilan 240 ($110+130$) kilon merkinnällä. Pikkuveli Samuli oli puolestaan 44-kiloisten hopealla tekemällä tasaraudat 100 ($42\frac{1}{2}+57\frac{1}{2}$) kiloa. Reippaan värisuoran täydensi mitalien osalta $67\frac{1}{2}$ -kiloisten Jari Ahola taistelemalla pronssille 170 ($75+95$) kilon rouhaisulla.

20-vuotiaiden SM-kisoissa Toholammilla 29.-30. syyskuuta Reippaasta mestareiksi leivottiin sekä Jorma Pallari (56 kg) että Jaarli Pirkkiö (75 kg). Pallarin toinen nuorten Suomen mestaruus varmistui 175 ($80+95$) kilon lavatyöskentelyn saattelemana. Pirkkiölle SM-kulta ei ollut läpihuutojuttu, sillä $262\frac{1}{2}$ ($117\frac{1}{2}+145$) kilon noteeraus riitti ykköstilaan painoeron turvin ennen Elimäen Vauhdin Ilkka Heikkuksela. Heikkukselan hopeaniittaus koostui 120 kilon tempauksesta ja $142\frac{1}{2}$ kilon työnnöstä.

Reipaskaksikko valittiin myös 20-vuotiaiden Pohjoismaisiin mestaruuskilpailuihin, jotka sillä kertaa pidettiin Tampereella 27. lokakuuta. Molemmat saalistivat hopeaa. Pallarin kakkospaikka 56-kiloisissa varmistui 175 ($80+95$) kilon urakoinnilla ja Pirkkiön samenvärisen lätkä 75-kiloisissa $262\frac{1}{2}$ ($120+142\frac{1}{2}$) kilon esityksen myötä.

23-vuotiaiden ikäluokan kotimainen parhaimmisto kokoontui Poriin 17.-18. marraskuuta. Reippaasta SM-mitaleita oli kärkekymässä kaksikko Hannu Yli-Suvanto ($67\frac{1}{2}$ kg) ja Antti Hyväri (75 kg). Yli-Suvanto jätettiin sarjassaan mitaleiden ulkopuolelle neljänneksi $237\frac{1}{2}$ ($102\frac{1}{2}+135$) kilon tulossarjan myötä. Matkaa hopea- ja pronssitilaan jäi kahden ja puolen kilon verran. Hyväri sen sijaan onnistui mitalintavoittelussaan ja hyppäsi kisan päätteeksi 75-kiloisten pronssipallille 250 ($115+135$) kilon yhteisnumeroilla.

Seurajoukkueiden SM-sijoituksista kammoiteltiin Rovaniemellä 8. joulukuuta. Reippaan sävelet kisaan olivat selvät, tutussa ympäristössä kelpasi vain ja ainoastaan kultamitali. Ykköspaikan kohtalosta

ei jäänyt mitään epäselvyyttä, sillä Reipas junttasi kasaan 2062½ kiloa. Voitto oli selviö 142½ kilon erolla Tampereen Pyrintöön. Mestaruusryhmän muodostivat ensimmäisen ja uransa ainoan seurajoukkueiden SM-kullan hankkinut Viljo Issakainen, Seppo Hepo-oja, Rauno Tolppi, Jaarli Pirkkiö, Rauno Tapio, Mauno Kenttälä, loukkaantumisesta toipunut Markku Härkönen sekä tuloksellista huippuaikaansa viettänyt Ari Moilanen. Voittopokaali oli löytänyt tiensä takaisin sen ”oikeille omistajille”.

Jaarli Pirkkiön arvokisatavai alko vuonna 1985

Vuonna 1985 Reipas palasi lopullisesti omal-

le tasolle Suomen johtavaksi painonnostoseuraksi. Voitot niin yleisen sarjan SM-kilpailuiden joukkuepisteissä, seurajoukkueiden SM-finaalissa, 23-vuotiaiden SM-kilpailuiden joukkuepisteissä sekä 20-vuotiaiden SM-kilpailuiden seurojenvälisessä vertailussa kertoivat omaa karua kieltään siitä, missä suomalainen punttiherruus majaili. Menestys vielä kuorruttui Jaarli Pirkkiö nuorten ja aikuisten MM-kisaedustuksen myötä.

Punttikausi avattiin reipaslaisten toimesta jälleen kerran TUL:n mestaruuskilpailuilla. Liiton kisailussa sarjavoittajiksi etenivät niin 67½-kiloisten Rauno Tolppi kuin 110-kiloisissa rymistellyt Ari Moilanen.

Ari Moilanen

Tolppi sai kasaan 250 (112½+137½) kilon esityksen, Moilasan voimailunäytös päättyi 315 (140+175) kilon romuihin.

Ari Moilasan kisaputki jatkui 5.-12. maaliskuuta Neuvostoliiton Jerevanissa käydyssä Druzhba cupissa. Kovatasoisessa, Itä-Euroopan punttimahtien nostajia vilisevässä voimailutapahtumassa tuloksena oli viides sija 110 kilon painoluokassa. Kilpailupöytäkirjaan merkittiin 320 (140+180) kilon yhteistulos.

Reipas tähyisi vähintään yhteen mestaruuteen 30.-31. maaliskuuta Lahdessa järjestetyissä SM-nostoissa. Lähimmäksi tavoitetta pääsi kovassa vedossa ollut Ari Moilanen, joka 110 kilon painoluokassa tempaisi 147½ kiloa ja selvitti toisella työnnöllään 182½ kilon puntit. Kolmanteen yritykseen lastattiin Suomen mestaruuteen vaaditut 187½ kilon raudat, jotka rovaniemeläispalomies veti rinnalle. Ylöstyönnön epäonnistuminen ja 330 kilon yhteistulos jätti miehen kuitenkin hopealle. SM-kullan korjasi tähän sarjaan yllättäen laihduttanut Loimaan Voiman Tapio Kuusela 335 (150+185) kilon tulosmerkinnällä.

Hopealle runnoi myös 67½-kiloisten Rauno Tolppi, joka tempaisi lajimestaruuteen 120 kilon esityksellä. Työnnössä oululainen sai ylös 142½ kiloa. Sarjavoiton nappasi Lohjan Louhen Kalevi Höök 270 (120+150) kilon voimailulla.

75-kiloisissa Jaarli Pirkkiön urakointi tuotti niin ikään yhteistuloksen hopeaa. 282½ (127½+155) kilon noteerauksella kakkostila oli selvä. Mestaruuteen nosteli olympiaprössimitalisti Jouni Grönman. Porilaista Puntti-Karhut-seuraa miltei koko uransa edustanut Grönman latoi tiskiinkin 315 (140+175) kilon yhteistuloksen.

Muista reipaslaisista Mauno Kenttälä (90 kg) sijoittui SM-lavalla neljänneksi ja Seppo Hepo-oja (56 kg) sekä Rauno Tapio (82½ kg) viidensiksi. Kuuden parhaan joukkoon pistesijalle ylsi myöskin 75-kiloisten Antti Hyväri. Markku Härkösen yhteistuloskilpa päättyi tempauksen kolmeen epäonnistuneeseen nostoon, mutta työnnössä tällä kertaa 100-kiloisissa esiintynyt nostotunkki sai lajihopeaa 175 kilon suorituksella.

Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin Tanskan Kööpenhaminaan 20.-21. huhtikuuta valittiin SM-

nostojen perusteella peräti kolme Reippaan raudankesyttäjää. Heistä parhaiten hopealle menestyi 67½-kiloisissa Rauno Tolppi, joka kasasi 255 (115+140) kilon yhteistuloksen. Jaarli Pirkkiö (75 kg) ja Ari Moilanen (110 kg) saivat sarjoissaan pronssia.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Oulussa 1.-2. kesäkuuta seura sai yhden mestaruuden. Samuli Pirkkiön ykköspuntit 48-kiloisiin olivat 135 (60+75) kiloa. Reippaan toisen edustajan Pasi Aholan SM-kisadebyytti tuotti 56-kiloisissa yhdeksännnen tilan.

Jaarli Pirkkiön alkuvuoden esitykset takasivat hänelle valinnan 20-vuotiaiden maailman- ja Euroopan mestaruuskilpailuihin. Ne järjestettiin Iso-Britannian Edinburghissa 26.-30. kesäkuuta. 75-kiloisiin kehkeytynyt 290 (130+160) kilon tulos oikeutti MM-taistossa yhdeksänteen ja EM-mittelöissä pykälää parempaan eli kahdeksänteen sijaan.

Reipas sai Pirkkiöstä kautta aikojen toisen yleisen sarjan MM-kisaedustajan, kun nuorukainen valittiin hieman yllättäen mukaan Suomen joukkueeseen myös Ruotsin Södertäljessä pidettyihin aikuisten maailmanmestaruuskilpailuihin. Ne olivat vuorossa 23. elokuuta ja 1. syyskuuta välisenä aikana. Tuleva olympiaedustaja selviytyi urakastaan vähintäänkin tyydyttävästi. Tulossarjalla 290 (130+160) kiloa hän oli 75-kiloisten 17:s.

20-vuotiaiden SM-nostot Tampereella 28.-29. syyskuuta toivat Reippaalle seurojenvälisessä pistekilpailussa ykköstitan. Sarjavoittoon sivalsi 75-kiloisten Jaarli Pirkkiö, joka tällä kertaa tyytyi 282½ (122½+160) kilon yhteistulokseen. Samuli Pirkkiö ja Jorma Pallari esiintyivät hopeamitalin arvoisesti. Pirkkiön tulossarja 52-kiloisissa oli 152½ (67½+85) kiloa. Pallari puolestaan kasasi 60-kiloisissa 210 (95+115) kilon yhteistulosnumerot.

Jaarli Pirkkiön ja Jorma Pallarin mitaliotteet jatkuivat 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruusnostoissa Norjan Trondheimissa 2.-3. marraskuuta. Molemmat Reippaan pojat siivilöivät PM-lavalta kultaa. Pallarin voittosarja 60-kiloisissa koostui 95 kilon tempauksesta ja 115 kilon työnnöstä. Pirkkiö varmisti 75-kiloisten ykköspaikan itselleen 282½ (127½+155) kilon lavatyöskentelyllä.

Reippaan joukkuekohtainen menestys jatkui 23-vuotiaiden SM-kisoissa Kotkassa 9.-10. marras-

Jaarli Pirkkiö

kuuta. Sekä Samuli Pirkkiö (52 kg), Seppo Hepo-oja (56 kg), Antti Hyväri (67½ kg) että Jaarli Pirkkiö (75 kg) nousivat kisan päätteeksi hopeapallille. Samuli Pirkkiön kakkostila varmistui 155 (70+85) kilon kokonaissuorituksella ja Seppo Hepo-ojan hopean takasi 182½ (82½+100) kilon voimailu. Antti Hyväriin SM-mitali tuli 250 (112½+137½) kilon yhteistuloksella ja Jaarli Pirkkiön palkinto 285 (130+155) kilon noteerauksella. 75-kiloisten mestariksi runtsi Jouni Grönman 310 (145+165) kilon koonnilla. Nelikon hopeat takasivat sen, että kisan jälkeen Reippaalle luovutettiin myös seurojenvälinen ykköspysti.

Seurajoukkuefinaali Riihimäellä 7. joulukuuta oli sekin Reippaan näytöstä. Kiistaa mestaruudesta ei syntynyt missään vaiheessa, vaan kahdeksikko Seppo Hepo-oja, Jorma Pallari, Rauno Tolppi, Jaarli Pirkkiö, Rauno Tapio, Mauno Kenttälä, Markku Härkönen ja Ari Moilanen pokkasi vakuuttavien suoritusten jälkeen kultamitalit 2090 kilon yhteistuloksella. Tampereen Pyrinnölle luovutettiin hopealätkät 1957½ kilon koonnilla. Pronssille ylsi järjestävä seura Riihimäen Kisko, joka jäi kakkospaikasta 50 kilon päähän.

Reippaan vahva meno kotimaisella punttirintamalla jatkui vuonna 1986

Vuosi 1986 oli jatkumoa edellisenä vuonna alkaneelle kiihtyvälle menestykselle. Vaikka Reipas ei saavuttanutkaan 17-, 20- tai 23-vuotiaiden ikäluokissa Suomen parhaan painonnostoseuran statusta, olivat saavutukset kokonaisuudessaan vähintäänkin hyviä. Kauden kruunasi sekä miesten SM-kilpailuiden seurakohtainen voitto että vuoden lopulla varmistellenkin saatu seurajoukkueiden Suomen mestaruus.

TUL:n mestaruuskilpailuissa Joensuussa 18.-19. tammikuuta reipaslaisten tilille kilahti peräti kolme sarjavoittoa. 52-kiloisissa voiton nappasi Samuli Pirkkiö, joka tekaisi yhteisnumerot 157½ (70+87½) kiloa. 67½-kiloisissa kultamitalipallille nousi Rauno Tolppi 260 (120+140) kilon tuloskoonnin saattelemana. Kolmannen sarjavoiton riuhtoi itselleen 82½-kiloisten Rauno Tapio, jolle nämä liiton mestaruuskilpailut tuottivat 295 (127½+167½) kilon yhteistuloksen.

SM-kilpailuissa Oulussa 22.-23. maaliskuuta oli

Jaarli Pirkkiön vuoro olla järjestyksessään kolmas Reippaan painonnoston yleisen sarjan Suomen mestari. 75-kiloisten voittotulos koostui 130 kilon tempauksesta ja 169 kilon työnnöstä. Hopeamitalimiehiä SM-lavalla lyötiin peräti kolme. Samuli Pirkkiön 52-kiloisten kakkostila varmistui 163 (71+92) kilon yhteistuloksella. 67½-kiloisissa Rauno Tolppi ei mahtanut mitään Jouni Grönmanille, mutta kaappasi jaossa olleista mitaleista kirkkaimman 271 (121+150) kilon esityksellä. Myös Markku Härkösen urakointi tuotti hopean. Kokenut lavaratsu sukaisi 90-kiloisiin tulossarjan 315 (140+175) kiloa.

Muista reipaslaisista Seppo Hepo-oja sijoittui 56 kilon painoluokassa neljänneksi ja pujotutti 107 kilon työnnöllä kaulaansa lajikohtaisen pronssilätkän. Raimo Mäkelä oli puolestaan 60-kiloisten viides.

Jaarli Pirkkiö kaappasi palkintokaappiinsa neljä viikkoa myöhemmin myös ensimmäisen yleisen sarjan Pohjoismaiden mestaruuden. Norjan Trondheimissa kehkeytyi 82½-kiloisiin 307½ (135+172½) kilon yhteistulos, millä maajoukkuekaveri Jari Hirvonen joutui alistumaan painavampana kakkostilalle. Rauno Tolpin kolmas PM-edustus tuotti puolestaan 67½-kiloisissa pronssia. Yhteistulos oli tutunomainen 255 (115+140) kiloa.

Miesten SM- ja PM-tittleiden metsästyksen jälkeen Jaarli Pirkkiöllä oli vuorossa 20-vuotiaiden MM- ja EM-kisat Länsi-Saksan Donaueschingenissä. 75-kiloisissa lähellä jopa työnnön lajimitalia olleen lukiolaisen yhteistulos 310 (135+175) kiloa oikeutti tuloslistoilla sekä MM- että EM-tasolla viidenneksi.

17-vuotiaiden SM-mittelöissä Heinolan Vierumäellä 7. kesäkuuta mestariksi leivottiin Samuli Pirkkiö. 56-kiloisiin junntautui yhteislukemat 163 (72+91) kiloa. Toinen Reippaan poikanostaja Pasi Ahola oli puolestaan 60-kiloisten hopealla. Aholan esitys tuotti 146 (64+82) kilon yhteistuloksen.

20-vuotiaiden SM-nostoissa Helsingissä 27. syyskuuta Jaarli Pirkkiö antoi oivan näytteen syyskunnostaan. Taktisista syistä sarjassa 90 kiloa karjhdellut reipaslainen tekaisi mukavanoloisesti 330 (147½+182½) kilon tulossarjan, mikä riitti ylivoimaiseen mestaruuteen. Jorma Pallari sen sijaan hävisi 60-kiloisten kultakamppailun painavampana Turun Atleettiklubin Tommi Rinteelle. Pallarin yhteistulos koostui 97½ kilon tempauksesta ja 120

kilon työnnöstä. Samuli Pirkkiö oli mukana kolmantena Reippaan nostajana. Hänen sijoituksensa oli 56-kiloisten neljäs.

23-vuotiaiden ikäluokan SM-voimailuissa 8.-9. marraskuuta Imatralla Samuli Pirkkiö iski mitalikantaan. 52-kiloisissa 167½ (75+92½) kilon yhteistulos riitti hopealle. Edelle kiilasi ainoastaan Forssan Alun Marko Martinson kaksi ja puoli kiloa painavammalla merkinnällä. Ilkka Piittisjärvi oli 75-kiloisten neljäs.

Jaarli Pirkkiön arvokisaketju sai jatkoa maailmanmestaruusmittelöillä, jotka järjestettiin Bulgarian Sofiassa 7.-15. marraskuuta. 82½-kiloisissa tehty 315 (140+175) kilon yhteistulos kohensi edellisen vuoden 17:sta tilaa kolmella pykälällä.

Pirkkiö osallistui MM-kisojen jälkivauhdilla myös Suomi-Ruotsi maaotteluun Riihimäellä 22. marraskuuta. Rovaniemeläinen kaappasi 82½-kiloisissa pisteen Suomen joukkueelle kasaamalla hieman haparoidenkin 305 (135+170) kilon totaalin.

Kausi päättyi tuttuun tapaan seurajoukkueiden SM-loppuotteluun. Tampereella 6. joulukuuta tuloksena oli kolmas peräkkäinen mestaruus 2067½ kilon numeroilla. Tällä kertaa voitto ei ollut aivan läpihuutojuttu, vaan ”ikuisen kakkosen” leiman 1980-luvulla seurajoukkuekisoissa saaneen Tampereen Pyrinnön onnistui kasaamaan 2037½ kilon yhteisromut. Odotetun kärkekaksikon takana Keravan Bodonos ripustutti itselleen pronssimitalit ensimmäistä kertaa seurahistoriansa aikana. Keravalaisten lukemat olivat 1987½ kiloa. Reippaan joukkueeseen kuuluivat Samuli Pirkkiö, Seppo Hepo-oja, Raimo Mäkelä, Rauno Tolppi, Jaarli Pirkkiö, Markku Härkönen, Ari Moilanen sekä Esa Alatörmänen.

Kauneusvirheenä ainoastaan 23-vuotiaiden parhaan seuran tittelin puuttumisen vuonna 1987

1980-luvun loppu puolisko oli kokonaisuudessaan Reippaan painonnoston saavutusten osalta huippuaikaa. Vuosikymmenen loppua kohden punttitalli vain vankisti asemiaan lajin kotimaisella huipulla. Jaarli Pirkkiö oli puolestaan vakiinnuttamassa paikkaansa maajoukkueen vakiokalustossa. Kauden aikana Reippaan painonnoston keulakuvalla olivat vuorossa sekä mitalinmetsästys nuorten arvokilpai-

luissa että riittävien kannusten kerääminen jo hämmöittäviin olympialaisiin.

TUL:n mestaruuskisoissa Porissa 8. helmikuuta reipaslaiset pörhistelivät rintaansa peräti viiden sarjavoiton innoittamana. Samuli Pirkkiö oli 56-kiloisten ykkönen 182½ (82½+100) kilon esityksellä ja sarjaa ylempänä Jorma Pallari latasi tulosluetteloon 222½ (102½+120) kilon yhteistuloksen. Reippaan kultamenoa jatkoi Rauno Tolppi, joka tehtiin 67½-kiloisissa 265 (120+145) kilon merkinnän. Jaarli Pirkkiölle liiton mestaruus irtosi 82½ kilon painoluokassa komealla 340 (152½+187½) kilon voimailulla. Reippaan kultaketjua täydensi vielä Ari Moilanen, joka raastoi ylös 100-kiloisissa 320 (145+175) kilon yhteispuntit.

Kullanhuuhdonta jatkui Suomen mestaruuskilpailussa Tampereella 21.-22. maaliskuuta. Jaarli Pirkkiö oli 82½-kiloisten ylivoimainen mestari 332½ (147½+185) kilon tulossarjan äänellä. Rauno Tolpilla oli puolestaan 67½-kiloisissa viimeiseen työntöön asti voiton avaimet käsissään. Tempauksen 120 kilon jälkeen kolminkertainen SM-hopeamitalisti varmisti 150 kilon työntöllä neljännen samanlaisen palkinnon. Viimeiseen työntöön hän määräsi 157½ kiloa, mikä olisi tarkoittanut ykköspaikkaa niin yhteistuloksessa kuin työntönsäkin. Rauta kääntyi rinnalle, mutta Tolppi ei päässyt kyykystä ylös ja kultamitali ojennettiin kisan päätteeksi Sievin Sisun 275 (125+150) kiloa tehneelle Reijo Kiiskilälle.

Tolpin ohella hopealle nostivat sekä Samuli Pirkkiö (56 kg) että Markku Härkönen (90 kg). Samuli Pirkkiön edellisen vuoden SM-pronssi vaihtui pykälää parempaan sijoitukseen 182½ (80+102½) kilon yhteiskoonnin turvin. Sarjan mestaruuden vei Turun Atleettiklubin Petri Kantola 207½ (95+112½) kilon riuhtomisella.

Markku Härköselä SM-urakointi tuotti varman 315 (140+175) kilon tulossarjan. 90-kiloisia koko 1980-luvun loppupuolen ja 1990-luvun alun hallinnut Keijo Tahvanainen kasasi ykkösnumeroiksi 340 (150+190) kiloa. Mestaruuden ja kolmen hopeatilan lisäksi reipaslaisista Jorma Pallari oli viides ja Seppo Hepo-oja yhdeksäs. Kokonaispisteet riittivät myös seurakohtaisessa pistekilpailussa ykköstilälle.

Jaarli Pirkkiön seuraava etappi oli Pohjoismaiden mestaruuskilpailut Ruotsin Sundbybergissä 11.-12. huhtikuuta. Sieltä mukaan tarttui uran toinen

PM-kulta. 82½-kiloisiin syntyi välikisassa 317½ (140+177½) kilon yhteistulos.

23-vuotiaiden SM-kilpailut oli siirretty aiemmista vuosista poiketen myöhäissyksystä kevääseen. Helsingissä 16. toukokuuta pidettyihin kisoihin osallistui osittain tiukasta kilpailurumbasta johtuen ainoastaan kaksi reipaslaista. Samuli Pirkkiö hoiteli 56-kiloisten mestaruuden itselleen 187½ (85+102½) kilon esityksellä. Pasi Ahola oli 67½-kiloisten kahdeksas.

Jaarli Pirkkiön alkuvuoden päätähtäin 20-vuotiaiden MM- ja EM-kilpailut vietin läpi Jugoslavian Belgradissa 26.-31. toukokuuta. 75 kilon painoluokassa haaveena oli vähintään lajikohtainen mitali tempauksesta tai työntöstä. Kovatasoisessa sarjassa 315 (140+175) kilon yhteistulos riitti EM-puolella neljänteen ja MM-tulosluettelossa viidenteen tilaan.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Kuhmossa 13. kesäkuuta Reipas oli selvä seurojen ykkönen. Henkilökohtaisia mestaruuksia reipaslaiset kaappasivat kaksi Samuli Pirkkiön (56 kg) ja Ari-Pekka Pasanen (yli 90 kg) urakoinnin ansiosta. Pirkkiön tulos oli tällä kertaa 185 (82½+102½) kiloa, Pasanen posoteli raskaimman sarjan hallitsijaksi 167½ (77½+90) kilon noteerauksella. Pasi Ahola kävi 67½-kiloisissa tasaisen väännön kultamitalista, mutta joutui kuitenkin tyytymään hopeaan 200 (90+110) kilon yhteistuloksella. Toinen Reippaan hopeamitalisti oli 90-kiloisten Petri Hyytiä 167½ (77½+90) kilon tulossarjalla. Nelikon lisäksi mitaleille ylsi Antti Ravantti, joka oli 52-kiloisten kolmas.

Naispainonnostoa ryhdyttiin kilpailumielessä harastamaan Yhdysvalloissa ja Kiinassa 1980-luvun alussa. Suomeen naisten painonnosto levisi muutamaa vuotta myöhemmin. Reippaan ensimmäiset naispainonnostajat olivat Raija Moilanen ja Pirjo Haahti, jotka kisailivat kokeiluluonteisesti jo syyskuussa 1984. Kotimaassa naisten SM-kilpailuiden järjestäminen aloitettiin vuonna 1987. Helsingissä 12. syyskuuta mukana oli myös Tanja Kultti, joka tekaisi 82½ kilon sarjaan yhteistuloksen 112½ (50+62½) kiloa. Hänestä tuli samalla Reippaan ensimmäinen naispainonnoston SM-mitalisti, sillä urakointi tuotti hopeaa. Kultin edelle voittoon nosti Iisalmen Visan Anna-Maija Röppänen 122½ (52½+70) kilon tulossarjalla.

Miesten maailmanmestaruuskilpailuissa Tšhekkoslovakian Ostravassa 19.-27. syyskuuta Jaarli Pirkkiö rymisteli 14:nneksi. 82½-kiloisissa rautaa nousi

312½ (137½+175) kilon edestä.

20-vuotiaiden Suomen mestaruuksista käytiin voimainmittelöt Kotkassa 26.-27. syyskuuta. Myös tämän ikäluokan seurojenvälisessä pistekilpailussa Reipas oli ykkönen. Jaarli Pirkkiö saavutti 82½-kiloisten ykköspaikan rutiinituloksella 312½ (137½+175) kiloa. Pikkuveli Samuli pokkasi puolestaan 56-kiloisten kultamitalin 197½ (87½+110) kilon rutistuksella. Antti Ravantti oli 52-kiloisten viides.

Pirkkiön veljekset olivat mukana myös 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruusnostoissa Ruotsin Kramforsissa. Voimainkoitos kisailtiin 31. lokakuuta ja 1. marraskuuta. Sekä Samuli että Jaarli

olivat sarjojensa ykkösiä. Samulille ensimmäinen nuorten PM-kulta lohkesi 56-kiloisissa 190 (90+100) kilolla. Jaarli survoi 82½-kiloisiin 322½ (142½+180) kilon tulossarjan.

Tämän jälkeen Pirkkiön veljeskaartin vanhimmalla oli vuorossa kaksi maaottelua. Iso-Britanniaa vastaan Porissa 7. marraskuuta sarjavoitto 82½ kilon painoluokassa irtosi 330 (145+185) kilolla. Ruotsiottelussa Skellefteässä 21. marraskuuta piste Suomelle varmistui puolestaan rutiininomaisesti 315 (140+175) kilon totaallillakin. Samassa yhteydessä nostetussa 17-vuotiaiden maaottelussa Samuli oli voittamassa länsinaapurია sinclair-pisteillä käydyssä kisassa. Runsaan 57 kilon elopainolla yhteistulosta kasaantui 197½ (87½+110) kilon edestä.

Kauden viimeisenä koitoksena vuorossa oli seurajoukkueiden SM-loppuottelu. Keravalla 5. joulukuuta Reipas ei löytänyt parempaansa, vaan yhteistulos 2092½ kiloa siivitti punttimiehet jälleen kerran kultamitaleille 32½ kilon erolla Tampereen Pyrintöön. Järjestävä seura Keravan Bodonos sai puolestaan edellisen vuoden tapaan pronssiset mitalit, tällä kertaa 2027½ kilon romukoonnilla. Reippaan joukkue koostui Samuli Pirkkiöstä, Seppo Hepo-ojasta, Antti Hyväristä, Mika Ollosesta, Jaarli Pirkkiöstä, Mauno Kenttälästä, Markku Härkösestä ja Ari Moilasesta.

Markku Härköselä saavutus tiesi uran seitsemättä ja samalla viimeistä loppuottelukultaa. 38-vuotias veteraani oli ollut omalla huomattavalla panoksellaan vahvistamassa Rovaniemen Reippaan nousua seurakohtaiselle ykköstilalle miltei vuosikymmenen ajan. Hänen uralleen mahtui seurajoukkueestaruuksien lisäksi henkilökohtainen SM-kulta, neljä SM-hopeaa, kaksi SM-pronssia, PM-kilpailuiden pronssimitali sekä kaksi maaotteluedustusta Puolaa vastaan. Härkönen kuoli vaikean sairauden murtamana kotikaupungissaan Oulussa maalisi-

Samuli Pirkkiö

kuussa 2002 53-vuotiaana.

Täyösosumavuosi 1988

Miesten SM-kilpailuiden paras seura, 23-vuotisten ikäluokan SM-kisojen seuravoitto, 17-vuotiaiden Suomen ykkönen, 20-vuotiaiden SM-kilpailuiden seurojenvälisen pistekilpailun kärkitila, seurajoukkueiden Suomen mestaruus jyräävällä ylivoimalla ja mies olympialaisiin. Mikään suomalainen painonnostoseura ei ollut aiemmin kyennyt vastaavaan saman kauden aikana. Reippaan punttitalille vuosi 1988 merkitsi menestyksellistä zeniittiä, mitä kohti 1970-luvulta alkanut pitkäjänteinen, peräänantamaton ja tavoitteellinen toiminta oli kulkenut.

TUL:n mestaruuskilpailuissa Kajaanissa 23.-24. tammikuuta Reipas otti neljä mestaruutta. 56-kiloisissa Samuli Pirkkiö tekaisi 202½ (90+112½) kilon koonnin, Rauno Tolppi sivalsi 67½-kiloisten mestaruusnumeroiksi 262½ (122½+140) kiloa ja 100-kiloisissa Markku Härkönen nappasi kultamitalin 300 (135+165) kilon urakoinnilla. Ensimmäistä kertaa liiton mestaruuksista voimailivat myös naiset ja Tanja Kultti oli 82½ kilon sarjan ykkönen 125 (52½+72½) kilon tulossarjalla.

Suomen mestaruuksista nostettiin Helsingissä 26.-27. maaliskuuta. Jaarli Pirkkiön kulturaltkä 82½-kiloisissa tuli 340 (150+190) kilon esitysten myötä. Hopeisia mitaleita reipaslaiset saivat puolestaan kolme. Seppo Hepo-ojan taiturointi 56-kiloisissa tuotti 190 (85+105) kilon merkinnän ja Antti Hyvärin taistelu 67½-kiloisissa 262½ (115+147½) kilon raudat. Markku Härköselä SM-hopea oli kolmas peräkkäinen ja tällä kertaa se tuli 100 kilon sarjasta yhteistuloksella 295 (132½+162½) kiloa.

Kullan ja kolmen hopean ohella pronssseja saatiin kaksi. Rauno Tolppi hävisi seuran sisäisen kamppailun 67½-kiloisissa tehden 257½ (117½+140) kilon tulossarjan ja Ari Moilasen repiminen 110-kiloisissa kasautti hänelle pronssitulokseksi 315 (145+170) kiloa. Lisäksi Samuli Pirkkiö (60 kg) ja Mika Ollonen (75 kg) olivat sarjojensa neljänsiä. Reipas oli SM-kisojen paras seura ylivoimaisella pistesaaliilla.

Euroopan mestaruuskilpailuissa Iso-Britannian Cardiffissa 26.-30. huhtikuuta Jaarli Pirkkiö varmisteli tulevaa olympiavalintaansa. Laihdutus 75-kiloisiin vei aavistuksen parhaasta terästä, mutta 140 kilon tempaus ja 175 kilon työntö tiesivät joka tapauksessa kahdeksatta tilaa ja oivaa näyttöä syksyllä

Soulissa järjestettyihin kesäolympialaisiin.

23-vuotiaiden SM-kilpailuissa Tampereella 7. toukokuuta mestareiksi etenivät Jorma Pallari ja Jaarli Pirkkiö. Pallarin paluu kisalavoille sujui 67½-kiloisissa 245 (112½+132½) kilon merkinnällä, mikä tarkoitti hänelle ensimmäistä tämän ikäluokan SM-kultaa. Jaarli Pirkkiön esitykset 82½ kilon sarjassa tuottivat puolestaan yhteistuloksen 320 (142½+177½) kiloa. Kaksikon menestystä täydensi Samuli Pirkkiö, joka varmisti 60-kiloisissa hopeamitalin 212½ (92½+120) kilon tulosnoteerauksella. Näiden herrojen kerryttämällä pisteillä Reipas nappasi myös seurojenvälisen kisan ykköspalkinnon.

Vuosi 1988 merkitsi Samuli Pirkkiöllekin arvokilpailuedustusta. 20-vuotiaiden MM- ja EM-mitteloisissä Kreikan Ateenassa 23.-27. toukokuuta hän survoi 217½ (97½+120) kilon tuloksen, mikä tarkoitti 60 kilon painoluokassa vanhan mantereen viidettä tilaa. MM-tuloslistoilla yhteistulos oikeutti 18:nneksi.

Reippaan hullu vuosi jatkui 17-vuotiaiden SM-kisoissa, jotka vietiin läpi Helsingissä 4. kesäkuuta. Ensimmäistä kertaa seuran punttihistorian aikana reipaslaiset onnistuivat kaappaamaan kolme sarjavoittoa. Samuli Pirkkiön kulturalhdokkeinen lavatyöskentely 60-kiloisissa tuotti 215 (95+120) kilon yhteistuloksen. Pasi Ahola onnistui puolestaan tekemään 75-kiloisten sarjassa mestaruuden arvoiset 225 (102½+122½) kiloa. Ketjua täydensi super-raskaassa yli 90 kilon painoluokassa temmeltänyt Ari-Pekka Pasanen, jolle SM-voimailu tuotti 212½ (92½+120) kilon merkinnän. Mitaleille ylsivät heidän ohella Petri Hyytiä (82½ kg) hopeallaan ja Benjamin Pirkkiö (44 kg) pronssimitalillaan. Lisäksi Tuomas Ravantti (48 kg) ja Antti Ravantti (67½ kg) olivat neljänsiä. Pisteissä Reipas oli 17-vuotiaiden ikäluokan SM-nostojen selvä ykkönen.

Naisten SM-kisoissa Porissa 27. elokuuta tulesa oli kaksi Reippaan nostajatarta. Maileena Tähtisaaren SM-kisadebyytti sujui 52-kiloisissa hopean arvoisesti 80 (30+50) kilon yhteistuloksella. Tanja Kultti oli seurakaverinsa tapaan hopealla. 82½ kilon painoluokassa syntyi 142½ (60+82½) kilon tulosnumerot.

Jaarli Pirkkiön kauden kohokohta Soulin olympialaiset Etelä-Koreassa oli vuorossa 22. syyskuuta. Suomen neljän urheilijan painonnostojoukkueen viimeisenä lenkinä 75-kiloisissa vuorossa ollut

Tanja Kultti

reipaslainen tempaus aloituspainonsa 137½ kilon ja työnsi viimeisellään ylös 180 kilon raudat. Yhteistuloksella 317½ kiloa sijoituttiin lopulta 12:nneksi.

20-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailut Ylitorniolla 8.-9. lokakuuta menivät Reippaan nuorukaisilta kullan, hopean ja pronssin merkeissä. Suomen mestariksi lyötiin 110 kilon sarjan Ari-Pekka Pasanen, joka runnoi kasaan voitonnumeroiksi 215 (95+120) kiloa. Samuli Pirkkiön päivän tulokunto riitti aiemmin keväällä 20-vuotiaiden EM-pronssille nostaneen Kuhmon Kivan Petri Kilposen takana 60-kiloisten kakkospaikalle. Pirkkiö rykäisi hopean eteen 222½ (102½+120) kilon merkinnän. Reippaan kolmannen mitalin nappasi teknisten suoritusten jälkeen 82½-kiloisissa rautaa käskyttänyt Pasi Ahola 240 (107½+132½) kilon tulossarjalla. Mitalitrioton ohella Mika Reijonen (75 kg) sijoittui neljänneksi ja Antti Ravanti (67½ kg) seitsemänneksi. Reipas oli viisikon tuomien pisteiden ansiosta tämänkin ikäluokan SM-kilpailuiden paras seura.

Kolme viikonloppua myöhemmin 29.-30. lokakuuta Porissa kiisteltiin 20-vuotiaiden Pohjoismai-

den mestaruuksista. Suomen joukkueeseen valittiin 60-kiloisten edustajaksi Samuli Pirkkiö, joka hoitikin leiviskänsä mallikelpoisesti. Yhteistulos 230 (100+130) kiloa varmisti toisen peräkkäisen nuorten PM-kullan.

Suomi-Ruotsi maaottelussa Turussa 26. marraskuuta Jaarli Pirkkiö ei antanut ruotsalaisvastustajan yllättää, vaan otti 82½-kiloisissa varman pisteen 320 (140+180) kilon romujen saattelemana. Samassa yhteydessä sinclair-pistein käydyssä ja Suomen voittoon päättyneessä 17-vuotiaiden maaottelussa Samuli Pirkkiö oli puolestaan sinivalkoisen joukkueen paras runnomalla vajaan 62 kilon kisapainoilla kasaan 227½ (100+127½) kilon yhteistuloksen.

Reippaan kilpailu- ja menestystäyteinen kausi huipentui Rovaniemellä 10. joulukuuta nostettuun seuraajoukkueiden SM-finaaliin. Joukkue Seppo Hepojoja, Samuli Pirkkiö, Antti Hyväri, Mika Ollonen, Jaarli Pirkkiö, Mauno Kenttälä, Esa Alatörmänen ja Ari Moilanen hallitsivat lavaa miten tahtoivat. Ryhmän tekemät yhteisnumerot 2120 kiloa olivat muiden seurojen tavoittamattomissa, sillä hopean varmistanut Keravan Bodonos jäi reipaslaisista peräti 117½ kilon päähän. Bodonoksen kakkossija tarkoitti samalla sitä, että vuosikautia Reipasta seuraajoukkuefinaalissa haastamaan pyrkinyt Tampereen Pyrintö passitettiin 1837½ kilon koonnilla pronssille. Loppuottelun jumbo Oulun Pyrintö keräsi 1675 kilon yhteistuloksen.

Jaarli Pirkkiön rautaiset otteet ja Tanja Kultin historiallinen SM-kulta vuoden 1989 parhaita paloja

Reippaan painonnoston menestystäyteisen vuoden 1988 jälkeen odotukset seuraavallekin kaudelle olivat korkealla. Kuten urheilussa yleensä, myös painonnostossa on huomattavasti helpompaa pyrkiä ykköseksi kuin pystyä pitämään saavutetut asemat kärjessä. Painonnostajaosto oli joka tapauksessa 20-vuotisen olemassaolonsa aikana tullut tilanteeseen, josta kukaan ei toiminnan alkumetreillä osannut edes unelmoida.

Kauden avauksessa TUL:n mestaruusnostoissa Tampereella 21. tammikuuta Reippaan punttimiehille tarjottiin kahta mestaruutta. 67½-kiloisten Antti Hyväri lunasti itselleen uran ensimmäisen liiton

mestaruuden 245 (115+130) kilon tuloksen kera. Jaarli Pirkkiön ensikisat vuodelle 1989 tuottivat puolestaan 82½-kiloisissa 322½ (142½+180) kilon merkinnän.

Suomen mestaruuksista miteltiin Joensuussa 18.-19. maaliskuuta. Jaarli Pirkkiön kehitys oli kulkenut suotuisasti lopullisen sarjanvaihdon myötä. SM-lavalla 82½ kilon painoluokassa rauta muuttui suorastaan alumiiniksi, kun tempauksessa vingahti suorille käsille 152½ kilon puntit. Työnnössä olympiakävijä latasi tiskiinkin 195 kilon puntit, mitkä tiesivät samalla yhteistulosennätyksen siirtymistä 347½ kiloon. Pirkkiö oli SM-kilpailuiden ylivoimaisin mestari.

Antti Hyvärille kehityksen tuulet olivat puhaltaneet niin ikään suotuisasti ja mies oli noussut sarjassaan kotimaiseen eliittiin. Mies haastoi 67½-kiloisissa tosissaan edellisen vuoden työnnön EM-kolmosen ja Soulin olympiaedustajan Reijo Kiiskilän. Tempauksen 122½ kilon rykäisyn jälkeen reipaslainen varmisti 150 kilon punteilla yhteistuloksen ja hänen ohittamiseen tarvittiin 155 kilon työntöromujen onnistuminen. Hyväri veti nämä painot rinnalle, mutta ylöstyönnön suuntautuminen aavistuksen eteen romutti kultapyrkimykset.

Hyvärin ohella yhteistuloshopealle tyyllitelti 75-kiloisissa Mika Ollonen. Vaikka Kajaanin Kuohun Reijo Heikkisen 292½ (130+162½) kilon mestaruustulokseen ei ollutkaan saumaa, Ollonen kirjoitti pöytäkirjaan 275 (122½+152½) kilon merkinnän.

Pronssia Reippaan punttitallista SM-areenalla napasivat 60-kiloisten Samuli Pirkkiö ja 100-kiloisten Ari Moilanen. Samuli Pirkkiön pronssinumerot olivat 217½ (95+122½) kiloa ja Ari Moilasan kolmannen tilan varmisti 310 (140+170) kilon kokonaisesitys. Lisäksi Rauno Tolppi (67½ kg) oli viides ja Markku Härkönen (100 kg) kuudes. Seurapisteissä Reipas oli totuttuun tapaan ykkönen.

Pohjoismaiden mestaruuskisoissa, jotka pidettiin Islannin Akureyriissä 15.-16. huhtikuuta Jaarli Pirkkiö liitti palkintokaappiinsa kolmannen PM-kultansa. Tulostalon tasaisuus näkyi 82½-kiloisten voitonnumeroissa, sillä Reippaan painonnoston keulakuva repi kasaan 342½ (150+192½) kilon yh-

teistuloksen.

Jaarli Pirkkiön varmat otteet saivat jatkoa 23-vuotiaiden SM-kisoissa Kalajoella 6.-7. toukokuuta. 82½-kiloisten kultamitali irtosi 340 (150+190) kilon tuloskoonnilla. Reippaan toinen mestari oli Jorma Pallari, joka 67½ kilon painoluokassa survoi ylös 262½ (122½+140) kilon kokonaisesityksen. Seuran kolmannen mitalin toi 110-kiloisissa voimaillut Ari-Pekka Pasanen, joka laittoi rautaa liikkeelle 227½ (100+127½) kilon edestä. Samuli Pirkkiön (60 kg) ja Mika Reijosen (90 kg) neljännet tilat sekä Pasi Aholan (90 kg) viides sija varmistivat Reippaan joukkuevoiton seurojenvälisessä kisassa.

Kauden 1989 kauneusvirheeksi koitui 17-vuotiaiden SM-kilpailuiden joukkuevoiton puuttuminen. Se jäi kahden pisteen päähän. Tästä huolimatta ikäluokan mestaruusmittelöissä Keravalla 10. kesäkuuta Reipas sai mitalisaaliina värisuoran. Antti Ravanti ei antanut 82½-kiloisissa yllättää itseään, vaan latoi pöytäkirjaan voittotulokseksi 217½ (100+117½) kiloa. Pikkuveli Mikko oli hänkin lähellä kultamitalia, mutta 44 kilon painoluokassa tuloksena oli lopulta hopea 120 (50+70) kilon tulossarjalla. Pronssille puolestaan vipusi pykälää ylempänä 48-kiloisissa esiintynyt Benjamin Pirkkiö, joka rutisti kasaan 122½ (50+72½) kilon merkinnän. Kolmikon lisäksi Juha Välimaa (56 kg) sijoittui neljänneksi.

Porissa 1.-2. heinäkuuta järjestetyssä Baltic cup-kisassa Jaarli Pirkkiö sai 82½-kiloisissa vastaan kovan luokan tekijöitä. Sarjavoittaja Itä-Saksan Ingo Steinhöfel oli edellisen vuoden olympiahopeamitalisti ja Puolan Krzysztof Siemien puolestaan tulevien Barcelonan olympialaisten kakkosmies. Rautainen tuloskunto siivitti reipaslaisen 345 (152½+192½) kilon romuihin, jotka takasivat sekä yhteistuloksen että lajikohtaiset pronssimitalit.

Samuli Pirkkiö valittiin alkukauden esitysten perusteella 20-vuotiaiden EM-kilpailuihin. Ne vietiin läpi Jugoslavian Sarajevossa 9.-15. heinäkuuta. Tempauksessa tapahtunut loukkaantuminen sotki pahasti lavatyöskentelyä, mutta Pirkkiön veljessarjan keskimäinen vesa taisteli joka tapauksessa kasaan 192½ (92½+100) kilon yhteistuloksen. Sillä sijoituttiin 60 kilon painoluokassa lopulta 16:nneksi.

Naisten SM-kisoissa Lempäälässä 26. elokuuta kirjoitettiin uusi lehti sekä yleisseuran että Reippaan painonnostojaoston historiaan. Tanja Kultista tuli seuran ensimmäinen naispuolinen Suomen mestari.

Yli 82½-kiloisten kultamitali lohkesi 150 (65+85) kilon yhteistuloksella. Maileena Tähtisaaren SM-urakka tuotti puolestaan 52-kiloisissa viidennen sijan.

Jaarli Pirkkiön kauden päätähtäin MM- ja EM-kilpailut voimailtiin Kreikan Ateenassa 16.-24. syyskuuta. Kunnonmukainen 342½ (152½+190) kilon yhteistulos riitti tasaisessa kilvassa MM-tulosluettelossa 11:sta tilaan. EM-mitteloissä näillä punteilla sijoituttiin seitsemänneksi.

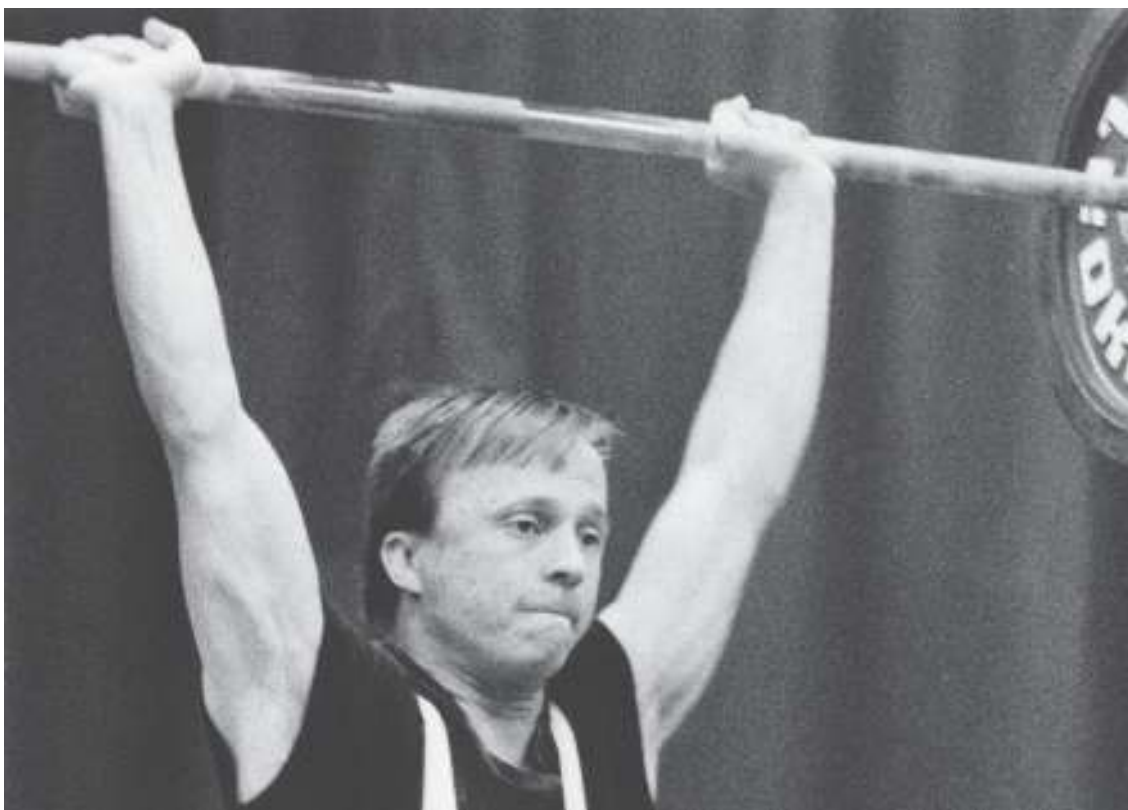
20-vuotiaiden SM-kisoihin Reipas osallistui ennätyksellisellä kahdeksan nostajan ryhmällä. Mestaruuksiakin oli kotiin tuomisina kolmin kappalein. Samuli Pirkkiö vetäisi 67½-kiloisissa ylös 230 (107½+122½) kilon yhteismerkinnän. Mika Reijonen jatkoi reipaslaista kultaputkea riuhtomalla 82½-kiloisten voittoon tuloksella 272½ (122½+150) kiloa. Kolmannen sarjavoiton takasi Petri Hyytiän voimannäyte 110-kiloisissa. Se koostui tulossarjasta 247½ (107½+140) kiloa.

Samuli Pirkkiön, Reijosen ja Hyytiän lisäksi raudalle antoivat kyytiä mitalien arvoisesti 90-kilo-

sisissa teutaroinut Antti Ravantti sekä 110 kilon painoluokassa Hyytiän kulta-aariaa säästänyt Ari-Pekka Pasanen. Ravantin hopeanostot kulkivat 207½ (87½+120) arvoisesti ja Pasanen pronssijulistely koostui 100 kilon tempauksesta ja 130 kilon työnnöstä. Benjamin Pirkkiön (52 kg), Juha Väliimaan (56 kg) ja Petri Tannisen (100 kg) viitostilat varmistivat samalla Reippaan ylivoimaisen joukkuevoiton seurojenvälisessä vertailussa.

Reippaan mestareista 20-vuotiaiden Pohjoismaisiin mestaruuskilpailuihin valittiin Samuli Pirkkiö ja Mika Reijonen. Reijonen eteni Norjan Tønsbergissä 28.-29. lokakuuta nostetuissa kisoissa 82½-kiloisissa hopeapallille 270 (120+150) kilon tuloskoonnilla. Pirkkiön kohtalona oli tällä kertaa jäädä mitalien ulkopuolelle neljänneksi. 67½-kiloisiin tulosta syntyi 225 (105+120) kilon edestä.

Vielä ennen kauden huipentavaa seurajoukkuefiinaalia Jaarli Pirkkiöllä oli vuorossa Ruotsi-maottele. Reipaslainen ei ollut Kramforsissa vieraskorea, vaan kahmi 90 kilon painoluokassa pisteen Suomelle 317½ (140+177½) kilon rutiinisuurituksella.

Seppo Hepo-Oja

Antti Hyväri

Reipas puolestaan kahmi itselleen kuudennen peräkkäisen SM-kullan Tampereella 9. joulukuuta järjestetystä seurajoukkuefinaalista. Benjamin Pirkkiöstä, Seppo Hepo-ojasta, Jorma Pallarista, Antti Hyväristä, Rauno Tapiosta, Jaarli Pirkkiöstä, Ari Moilasesta ja Esa Alatörmäsestä koostunut mestaritokka ynnäsi yllätyksettömässä loppuottelussa 2025 kilon kokonaissumman. Tampereen Pyrinnön joukkue onnistui nousemaan edellisen vuoden pronssi-notkahduksen jälkeen takaisin kakkostilalle 1830 kilon yhteistuloksella. Keravan Bodonoksen ryhmä pökkasi pronssiset mitalit 1770 kilolla.

Jaarli Pirkkiön uran paras arvokisajoitus vuoden 1990 EM-nostoista

Seurajoukkuemenestyksen jatkaminen oli Reippaan punttitallin kokonaisvaltainen tavoite myös vuosikymmenen vaihduttua. 1980-luvun jälkimmäisen puoliskon mahtavaan SM-mitalisaaliiseen tulikin lisätäyettä, samoin seuran arvokisaedustusketju sai jatkoa. 1970-luvun loppupuolelta Reippaan painonnoston uudelle tasolle kotimaiseen

kärkeen nostaneet rautakourat alkoivat tosin siirtyä jo veteraani-ikään. Uusi, 1980-luvun loppupuolella juniori-ikäluokissa kouliintunut sukupolvi työntyi yhä voimallisemmin ottamaan heidän paikkansa niin seurajoukkuemiehistössä kuin yleisen sarjan SM-lavalla.

Reipas järjesti ensimmäisen ja ainoan kerran painonnoston TUL:n mestaruuskilpailut Rovaniemellä 21. tammikuuta. Isännät veivät jaossa olleista kultamitaleista kolme 90-kiloissa rysinnee Jaarli Pirkkiön, 110-kiloisissa voimailleen Kari Yliniemelän ja naisten 52-kiloisissa sirkeästi esiintyneen Maileena Tähtisaaren toimesta. Pirkkiön voittotulos oli 330 (142½+187½) kiloa, Yliniemelän karjahtelu tuotti 267½ (117½+150) kilon yhteistuloksen ja Tähtisaaren lavatyöskentelyn perään kirjoitettiin 110 (50+60) kilon numerot.

SM-kilpailut Kuhmossa 10.-11. maaliskuuta päättyivät reipaslaisten osalta hyvin kaksijakoisissa tunnelmissa. Seurakohtaisissa pisteissä voittopokaali toki matkasi Rovaniemelle, mutta yhtään sarjavoittoa neljästä yhteistuloksen hopeasta huolimatta ei SM-lavalta herunut. Seppo Hepo-ojan kultataistelua

56-kiloisissa päättyi epäonnistuneeseen 117½ kilon työntöön. Reippaan torniolaisvahvistus kasasi 207½ (95+112½) kilon tulossarjan, jota paremmin huseerasi vain Turun Atleettiklubin Petri Kantola 210 (95+115) kilon merkinnällä.

75-kiloisissa Antti Hyväri ja reipaslaisista SM-mitelössä jo muutamana aiempina kertana pitemmän korren vetänyt Sievin Sisun Reijo Kiiskilä ottivat rajusti yhteen. 125 kiloa tempauksessa rykäissyt Hyväri varmisti kokonaiskilvan kakkossijan työntönsä toisella onnistuneella 160 yrityksellään. Kiiskilä sai tämän jälkeen ylös 162½ kilon puntit ja päättyi 287½ kilon yhteistulokseen. Hyvärin viimeiseen työntöön lastatut 165 raudat olisivat vieneet mestaruuteen, mutta edellisen vuoden tapaan yritys kilpistyi hie-man eteen suuntautuneeseen ylöstyöntöön. Marko Hintsala sijoittui samassa sarjassa viidenneksi.

Sarjaa ylempänä 82½-kiloisissa Mika Ollonen teki varmaa työtä ja otti sen, mikä otettavissa olikin. Porin Puntti-Karhujen Juha Koivunen mestaruuspainoihin 305 (132½+172½) kiloon ei ollut asiaa, mutta kakkospaikka varmistui 292½ (130+162½) kilon punteilla. Tasaisessa kilvoittelussa Helsingin Herakleksen Jyrki Nurmi sijoittui Ollostä painavampana samalla yhteistuloksella pronssille ja Lahden Atomin Markku Nykänen jätettiin 290 kilon koonnilla mitalien ulkopuolelle neljänneksi. Painoluokan toinen yhteistuloksen saanut reipaslainen Mika Reijonen sijoittui 285 (125+160) kilolla viidenneksi.

Kultamiettein tankoon tarttui myös 100-kiloisten Ari Moilanen. Lähes elämänsä parhaassa tulokunnossa ollut rovaniemeläispolmies siirsi tempauksessa toisellaan ylös 152½ kiloa ja oli lähellä onnistua jopa 157½ kilon romuista. Työnnössä yhden hopean ja kaksi yhteistuloksen SM-pronssia aiemmin urallaan saavuttanut fanaattinen harjoittelija varmisti kokonaiskisan hopean 180 kilolla ja veti vielä rinnalle 190 kilon puntitkin. Kuten viisi vuotta aikaisemmin Lahden SM-nostoissa, myös tällä kertaa Moilasella oli huonoa tuuria vastuksen suhteen. Porin Puntti-Karhujen Sauli Nurmi oli odottamattoman kovassa iskussa ja kasasi mestaruusnumeroiksi 350 (155+195) kilon yhteistuloksen.

Reipaslaisten ristiriitaisia mietteitä lisäsi hävittyjen kultataisteluiden ohella se, että Jaarli Pirkkiön läpihuutojutuksi kaavailtu mestaruusmarssi 90-kiloisissa päättyi kolmeen epäonnistuneeseen 147½ kilon tempaukseen. Erittäin pientä lohdutusta Pirkkiön ”waterloohon” toi 177½ kilolla saatu työntönsä laji-

kohtainen mestaruus.

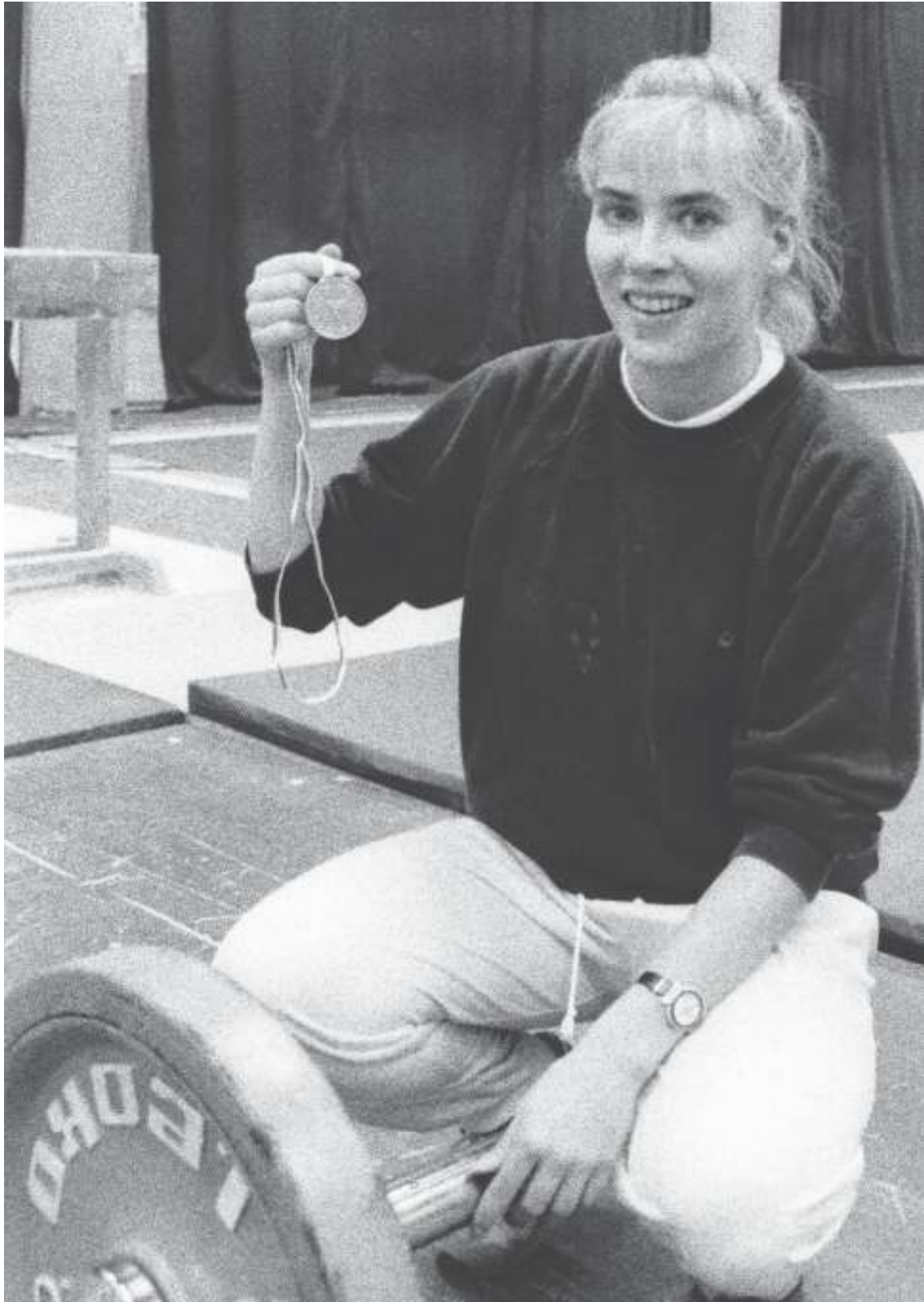
Pirkkiön SM-kilpailuissa kohtaama vastatuuli siunnuutti hänet tekemään Tampereella 7.-8. huhtikuuta järjestetyissä Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa kuuden onnistuneen noston putken päätteeksi 335 (147½+187½) kilon tulosnoteerauksen. 82½-kiloisissa se tiesikin ylivoimaista mestaruutta ja varmisti samalla valinnan runsasta kuukautta myöhemmin pidettyihin EM-nostoihin.

17-vuotiaiden SM-kilpailut vietiin läpi tavanomaisista aiemmin jo 21. huhtikuuta. Joensuussa Antti Ravantilla oli helppo päivätyö varmistaa 90-kiloisten mestaruus 227½ (102½+125) kilon esityksellä. Mestaruuden lisäksi reipaslaisista Benjamin Pirkkiö pokkasi 52 kilon painoluokassa pronssia 145 (62½+82½) kilon yhteistuloksen turvin.

23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuissa Oulussa 5. toukokuuta Reipas oli seurakohtaisessa vertailussa ylivoimainen ykkönen. Sarjavoittoon ylsi 90-kiloisissa EM-kilpailuiden valmistautumistreeniä tehnyt Jaarli Pirkkiö, joka sivalsi pöytäkirjaan 330 (150+180) kilon merkinnän. Hopeaa saalistivat 75-kiloisten Marko Hintsala 267½ (120+147½) kilon yhteistuloksella, 82½-kiloisissa tiukan väännön mestaruudesta käynyt Mika Reijonen 290 (130+160) kilon urakoinnilla ja Pirkkiön vanavedessä 90-kiloisten kaksoisvoiton varmistanut Pasi Ahola 285 (132½+152½) kiloon päätyneillä suorituksilla. Lisäksi Petri Hyytiä otti 110-kiloisten pronssia yhteistulosnumeroilla 250 (107½+142½) kiloa.

Jaarli Pirkkiö uran paras arvokisasijoitus tuli Tanskan Ålborgissa 14.-20. toukokuuta kisailuista EM-nostoista. Pirkkiön tempaus 147½ kiloa ja työntö 185 kiloa riittivät 82½ kilon sarjassa kuudenteen tilaan. Sarjan Euroopan mestariksi kruunattiin Neuvostoliiton Altymurat Orazdurdjev 377½ (172½+205) kiloon päätyneiden nostojen jälkeen. Mitalihakioihin reipaslaisen rahkeet eivät olisi riittäneet täydellisellä onnistumisellakaan. Sen sijaan puolalaisen Włodzimirz Chleboszin viidenteen sijaan jäi matkaa harmittavan vähän seitsemän ja puoli kiloa.

Naisten SM-kilpailuissa Helsingissä 9. kesäkuuta Tanja Kultilla oli puolustettavanaan edellisen vuoden sarjavoitto. Yli 82½-kiloisiin kehkeytynyt 152½ (65+87½) kilon esitys tuotti tällä kertaa Iisalmen Visa Annamajja Röppäsen voittamassa sarjassa hopeamitalin. Myös Maileena Tähtisaari tavoitteli jopa kultamitalia. Hänen tulossarjansa 115 (52½+62½) riitti 52-kiloisissa Kultin tapaan hopeapallille. Mes-

Maileena Tähtisaari

taruuden vei Imatran Jyskeen Maritta Tarkiainen.

Muiden saavutteen ohella Reippaan punttitalli sai mainetta myös ikämiesten MM-kilpailuista, jotka nostettiin Itävallan Mattersburgissa. Syyskuun 21. päivä läpiviedyssä 82½ kilon painoluokassa Mauno Kenttälä runnoi kasaan 257½ (117½+140) kilon yhteistuloksen. Sillä urallaan viisi seurajoukkueiden SM-kultaa voittanut ja parhaimmillaan miesten SM-kilpailuissa neljänneksi sijoittunut rautakoura liitti meriittilistaansa 40-44-vuotiaiden ikäluokan maailmanmestaruuspronssin.

Porissa 29. syyskuuta kisailluissa 20-vuotiaiden SM-mittelöissä Reipas puolestaan kaiverutti nimensä jo neljännen kerran peräkkäin seurakohtaisen voittopokaalin kylkeen. Henkilökohtaisia mestaruuksiakin tuli kaksi Samuli Pirkkiön ja Mika Reijosen toimesta. Uraa haitanneista loukkaantumisista kärsimään joutunut Pirkkiö taktikoi 67½-kiloisten yllätysmestariksi 197½ (85+112½) kilon tulossarjalla. Mika Reijosen kuntokäyrä sojotti sen sijaan mukavasti ylöspäin ja SM-lavalla 90-kiloisissa rusikoitui 295 (135+160) kilon tulosmerkintä. Kahden mestaruuden lisäksi reipaslaiset pokkasivat kaksi pronssia Benjamin Pirkkiön (56 kg) ja Antti Ravantin (82½ kg) esitysten myötä.

Mika Reijonen liitti kokoelmiinsa runsasta kuu-kautta myöhemmin 4.-5. marraskuuta myös 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuden. Tanskan Næstvedissä 90-kiloisten kultamitali lähti mukaan 295 (132½+162½) kilon yhteistuloksen kera.

Seurajoukkuefinaalissa Porissa 8. joulukuuta Reippaan ryhmä ei yltänyt tuloksellisesti edellisten vuosien tasolla, mutta nappasi silti itselleen seuran seitsemännen peräkkäisen loppuotteluvoiton. Max Mäntykentän, Seppo Hepo-ojan, Jorma Pallarin, Antti Hyvärin, Rauno Tapio, Jaarli Pirkkiö, Mika Reijosen ja Ari Moilasen muodostama nostajakahdeksikko kasasi yhteistuloksekseen 1985 kiloa. Järjestävä seura Porin Puntti-Karhut jäi mestaruusluokasta 40 kilon päähän.

Rauno Tapiolle kultamitali oli uran seitsemäs ja viimeinen. Rovaniemen Reippaan painonnostojaostossa liki 20 vuotta puheenjohtajana toimineen ja seurajoukkueestaruuksien ohella useita henkilökohtaisia SM-mitaleita saavuttaneen hengenluojan uraa ja vaiheita käydään yksityiskohtaisemmin läpi tässä teoksessa olevassa haastatteluartikkelissa.

Seurajoukkueestaruus pysyi taistelun jälkeen Reippaalla joulukuussa 1991 Tampereella

Vuoden 1991 tavoitteena Reippaan painonnostajille oli pysyttää hankitut asemat kotimaisena kärkiseurana. Suomen mestaruuksia odoteltiin seurajoukkuekilpailun ohella myös henkilökohtaisella tasolla, niin eri ikäluokissa kuin aikuistenkin puolella. Myös arvokilpailuihin haluttiin edelleen edustamaan ”oma mies”. Toiveissa kuitenkin petyttiin, ainakin osittain.

TUL:n mestaruusnostoissa Loimaalla 19. tammi-kuuta reipaslaisten saldoksi jäi kaksi kultamitalia. Jaarli Pirkkiö varmisti 82½-kiloisten ykköspaikan murjaisemalla kokoon 307½ (137½+170) kilon yhteistuloksen. Maileena Tähtisaari puolestaan tyyli-teli naisten 56-kiloisten voittoon 120 (52½+67½) kilon esityksen myötä.

Miesten ja naisten Suomen mestaruuskilpailut käytiin ensimmäistä kertaa yhdessä samana viikonlopuna. Porissa 6.-7. huhtikuuta Reipas putosi seurojenvälisessä pistekilpailussa peräti neljänneksi eikä seuralle tullut yhtään henkilökohtaista SM-kultaa.

Naisten painoluokissa sekä Maileena Tähtisaari että Tanja Kultti nousivat kisan päätteeksi hopeamitalikorokkeelle. Tähtisaaren tulossarja 52-kiloisiin oli 117½ (52½+65) kilon painoinen mestaruuden voittaneen Imatran Jyskeen Maritta Tarkiaisen tehdessä kymmenen kiloa suuremman noteerauksen. Tanja Kultin SM-mitaliketju jatkui yli 82½ kilon sarjassa tuloksella 145 (65+80) kiloa.

Miesten painoluokissa suurin mielenkiinto kohdistui Jaarli Pirkkiön esiintymiseen 82½-kiloisissa. Tulos ei ollut odotetunlainen, sillä 137½ kilon tempaus ja 170 kilon työntö riittivät ainoastaan hopealle tasatuloksella Porin Puntti-Karhujen Juha Koivusen jälkeen. Toisen miesten yhteistulosmitalin toi 100-kiloisiin siirtynyt Mika Reijonen. Hänen hopeamitalisarja oli 307½ (137½+170) kiloa. Antti Hyväri (75 kg) ja Rauno Tapio (82½ kg) sijoittuivat kuudensille tiloille.

Myös 23-vuotiaiden SM-kilpailuissa Lohjalla 4. toukokuuta Reipas menetti kolme edellistä vuotta hallussaan pitämän ikäluokan ykkösseuran tittelin. Ainoan sarjavoiton nappasi punnituksessa taktisesti 100 kilon sarjaan siirtynyt Pasi Ahola. Aholan voit-

tonumerot olivat 282½ (132½+150) kiloa.

Hopeisia mitaleita seuralle kilahti kolme. Marko Hintsalan kakkostulos 75-kiloisissa koostui 115 kilon tempauksesta ja 140 kilon työnnöstä. 292½ (130+162½) kilon yhteistuloksen tehnyt Mika Reijonen puolestaan hävisi 90-kiloisten kultakampailun kahdella ja puolella kilolla tulevien vuosien kovalle kiistakumppanilleen Kankaanpään Voimailijoiden Janne Kanervalle. Kolmannen hopean toi Aholan aisaparina Reippaan kaksoisvoiton 100-kiloisissa varmistanut Petri Tanninen, jolle Lohjan reissu tuotti 230 (100+130) kilon kokonaismerkinnän.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Tampereella 25. toukokuuta reipaslaismestareita leivottiin sen sijaan kaksin kappalein. Benjamin Pirkkiö asennoitui 60-kiloisten kultakampailuun oikealla tavalla ja runttasi 102½ kilon työnnöllä mestaruuteen. Yhteistulosta kertyi 180 (77½+102½) kilon edestä. Myös Juha Välimaa sai 67½-kiloisissa tehdä täyden päivätön ykköspaikan eteen, mutta 207½ (90+117½) kilon puntit riittivät sarjavoittoon. Reippaan poikaporukan kolmannen mitalin nappasi 44-kiloisissa kisaillut Jarno Illikainen 105 (47½+57½) kilon yhteistuloksella.

Jaarlin Pirkkiön alkuvuoden esitykset eivät riittäneet EM-kisavalintaan, mutta Baltic cupiin Saksan Hasslochiin hän joka tapauksessa matkasi. 82½-kiloisissa yhteistulos 312½ (135+177½) kilon oikeutti sarjan neljänteen sijaan.

Mauno Kenttälän edellisenä vuonna avaama ikämiesten MM-mitaliputki sai jatkoa Saksan St. Ilgenissä 20. syyskuuta. 1960-luvulla miesten SM-mitalien tuntumassa voimaillut torniolainen Arvo Tapio oli palannut kisalavoille ja edusti veteraanisarjoissa Rovaniemen Reipasta. 100-kiloisissa syntyi 252½ (107½+145) kilon yhteistulos, millä tarjottiin 50-54-vuotiaiden ikäluokassa MM-pronssia.

20-vuotiaiden SM-kilpailuissa Lahdessa 28. syyskuuta mestaruuteen saakka reipaslaisista ylsi Pasi Ahola. 90-kiloisten voittotulokseksi kehkeytyi 285 (135+150) kilon numerot. Aholan lisäksi Reipas sai kaksi hopeaa Petri Hyytiän ja Antti Ravantin voimailusuorituksilla. Hyytiän 82½-kiloisten kakkospaikka oli selviö 232½ (105+127½) kilon tulosnoteerauksella. Ravantti puolestaan puhkui 100-kiloisten mitalipallille 262½ (117½+145) kilon

rautamäärän saattelemana. 20-vuotiaiden seurojen välisessä pistekilpailussa Reipas syrjäytettiin ykköspaikalta.

Aholan nuorten Suomen mestaruus takasi hänelle paikan 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskisoissa. Ruotsin Olofströmissä 26.-27. lokakuuta järjestetyistä mitteloista tuliaisina oli PM-kulta 90 kilon sarjasta yhteistuloksella 282½ (132½+150) kiloa.

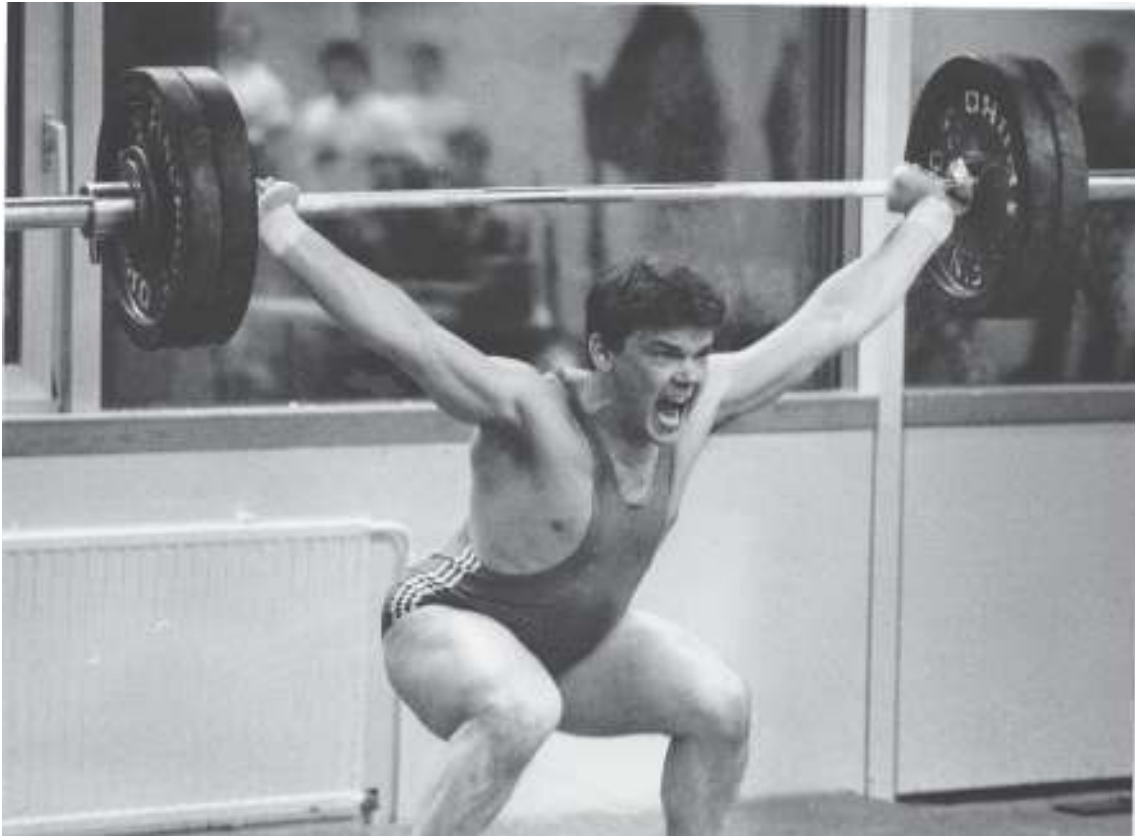
Jaarli Pirkkiön syksyn mukavahko kunto ja Suomen Painonnostoliiton asettaman tulosrajan rikkominen ei riittänyt sen päättävälle elimille MM-kisailun myöntämiseen. Sen sijaan Ruotsi-maotteluun Pirkkiö valittiin ja Skellefteåssa 23. marraskuuta hän hankkikin Suomelle pisteen 82½-kiloisten sarjasta. Maaottelutulokseksi merkittiin 310 (145+165) kilon noteeraus.

Seurajoukkueiden SM-loppuottelussa Tampereella 14. joulukuuta Reipas joutui tiukemmalle kuin kertaakaan aikaisemmin puolustaessaan vuodesta 1984 alkanutta mestaruusputkea. Seppo Hepojasta, Kimmo Lähteestä, Antti Hyväristä, Marko Hintsalasta, Jaarli Pirkkiöstä, Pasi Aholasta, Mika Reijosesta ja Ari Moilasesta koostunut ryhmä taisteli kasaan yhteistuloksen 2045 kiloa. Tampereen Pyrintö piteli voiton avaimia hallussaan kilpailun viimeiseen suoritukseen asti, kun heidän ankkurinsa Reima Kesseli marssi yrittämään 177½ kilon työntöromuja. Kesselin epäonnistuminen merkitsi heidän jäämistä hopeatilalle 10 kilon raolla reipaslaisiin. SM-finaalin kolmosjoukkue Oulun Pyrintö sai kaksikon takana kasaan 1837½ kilon merkinnän.

Ari Moilaselle seurajoukkuevoitto oli uran kymmenes ja viimeinen. Suomalaisessa painonnostohistoriassa häntä korkeampaan seurajoukkuemestaruuksien määrään on yltänyt ainoastaan Jaarli Pirkkiö. Moilanen keräsi palkintokaappiinsa loppuottelumenestyksen ohella henkilökohtaisella tasolla saavutetut kaksi SM-hopeaa ja kaksi pronssia, kaksi 23-vuotiaiden Suomen mestaruutta sekä Pohjoismaiden mestaruuskilpailuiden pronssimitalin.

Reipas yhdeksännen kerran peräkkäin seurajoukkueiden Suomen mestaruuteen Rovaniemellä joulukuussa 1992

Vuodelle 1992 Reippaan painonnostajien tavoitteet

Mika Reijonen

olivat kovia. Edellisenä vuonna koko kotimaisella SM-rintamalla menetettyjä asemia täytyi vallata takaisin ja jatkaa seurajoukkueissa kultatahtia. Lisäksi odotettiin Jaarli Pirkkiön valintaa Barcelonan olympialaisiin.

Olympiavuosi avautui reipaslaisille Keravalla 18. tammikuuta järjestetyillä TUL:n mestaruuskisoilla. Saaliina oli Mika Reijosen tuomana yksi sarjavoitto. 100-kiloisten mestaruus heltisi 310 (140+170) kilon yhteistuloksella.

Suomen mestaruuksista nosteltiin Turussa 7.-8. maaliskuuta. SM-lavalla kirjoitettiin reipaslaisista punttihistoriaa, sillä ensimmäistä kertaa seura nappasi miesten painoluokissa kaksi yhteistuloksen mestaruutta. Jaarli Pirkkiön melu 82½-kiloisissa takasi sarjavoiton 320 (142½+177½) kilon tuloksoinnilla. Mika Reijonen puolestaan ylsi uransa ensimmäiseen Suomen mestaruuteen. 100-kiloisten voitonnumeroiksi kirjoitettiin 325 (140+185) kiloa.

Pirkkiön ja Reijosen ohella mitalipallille miehissä kipusivat 75-kiloisissa voimailleet Antti Hyväri ja

Marko Hintsala. Hyvärin hopeaote koostui 125 kilon tempauksesta ja 160 kilon työnnöstä. Hintsalalle seurakaverusten tiukka keskinäinen kammoittelu tuotti 122½ kilon tempauksen jälkeen onnistuneen 157½ kilon työnnön. 280 (122½+157½) kilon yhteistulos varmisti SM-pronssin. ”Seiskavitosen” kultamitalin pujotutti kaulaansa ilman vastaväitteitä Porin Puntti-Karhujen Jouni Grönman varmalla 310 (140+170) kilon esiintymisellä.

Naisten painoluokissa Reippaalta olivat tulussa tutut nimet Maileena Tähtisaari ja Tanja Kultti. Kultille yli 82½ kilon sarjan mestaruusmittelö antoi hopean arvoisen lopputuloksen 152½ (65+87½) kilon punteilla. Tähtisaarelle esitykset olivat tällä kertaa pronssin arvoisia. 52-kiloisten kolmas sija irtosi 107½ (47½+60) kilon tulosarjalla. Reipaslaisten suoritukset tiesivät samalla sitä, että seura nappasi SM-nostojen joukkuekisan ykköspystin.

Miesten Euroopan mestaruuskilpailuissa Unkarin Szekszardissa 22.-26. huhtikuuta Jaarli Pirkkiön haasteellisena tavoitteena oli hankkia riittävät kannukset olympiavalinnan varmistamiseen. 82½-ki-

loisten kunniaatulokun 10:s sija 320 (140+180) kilon yhteistuloksella niitä kyllä periaatteessa toivat aivan riittävästi. Todellisuus muuttui sittemmin muihin kuin faktaperusteisiin syihin vetoamalla toisenlaiseksi, kun Suomen Painonnostoliitto päätti olla esittämättä reipaslaista Barcelonaan Suomen olympiakomitean kesäkuussa pidetyssä valintakouksessa.

Yleisen sarjan Suomen mestaruuskisojen tapaan myös 23-vuotiaiden SM-mittelöissä Keravalla 25. huhtikuuta Reipas oli seurojenvälisen vertailun voittaja. Sarjavoittajiksi itsensä touhuserivat sekä 110-kiloisissa temmeltänyt Antti Ravantti että 100-kiloisissa rautaa käskyttänyt Mika Reijonen. Ravantti latoi voiton perään 282½ (122½+160) kilon tuloksen ja Reijosen päivän kunto osoitti puolestaan 315 (135+180) kilon yhteistuloksen kohdalle. Kahden mestaruuden lisäksi Petri Tanninen antoi 100-kiloisissa oivaa taustatukea seurakaverilleen ja mätkäisi pöytäkirjaan kakkossijaan oikeuttaneen 257½ (115+142½) kilon merkinnän. Benjamin Pirkkiön palkintokaappiin tiensä puolestaan ikäluokan SM-pronssi. 67½-kiloisissa siihen tarvittiin 210 (92½+117½) kilon urakointi.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Kalajoella 23.-25. toukokuuta Reipas ei sen sijaan seurojenvälisestä joukkuekisaa voittanut. Seura jäi jopa ilman mestaruutta, ensimmäistä kertaa sitten vuoden 1979. Neljän hengen poikanostoporukka toi yhden hopean ja kaksi pronssia. Benjamin Pirkkiön huhti ei riittänyt 67½-kiloisissa kakkospaikkaa korkeammalle, kun yhteistulokseksi jäi 207½ (90+117½) kiloa. Dai Thu Vo oli 48-kiloisten kolmas 97½ (40+57½) kilon esityksellä ja samanvärisen lätkän 60-kiloisista toi Kimmo Lähde, joka runnoi kasaan 175 (75+100) kilon merkinnän.

20-vuotiaiden SM-kisoissa Helsingissä 26. syyskuuta Reippaan ainoan mestaruuden toi 52-kiloisissa rymynnyt Jarno Illikainen. Illikaisen tulossarjaksi kehkeytyi 142½ (65+77½) kiloa. Toinen mitalisija oli Juha Välimaan käsialaa. 67½-kiloisissa pronssia tuoneet numerot olivat 220 (95+125) kiloa.

Jarno Illikainen valittiin voiton myötä myös 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruusnostoihin, jotka järjestettiin Porissa 24.-25. lokakuuta. Sieltäkin tuliaisina oli 52-kiloisten kultamitali, tällä kertaa tulossarjalla 147½ (67½+80) kiloa.

Mika Reijosen ura kulki vuoden 1992 aikana sujuvasti eteenpäin. Suomen mestarin painoarvolla hän pääsi Ruotsi-otteluun, joka vietiin läpi Tampereella 14. marraskuuta. Maaotteludebyyttissä Reijonen väänsi 110-kiloisissa ylös 312½ (137½+175) kilon raudat, jotka eivät kuitenkaan riittäneet ruotsalaisvastustajan lyömiseen.

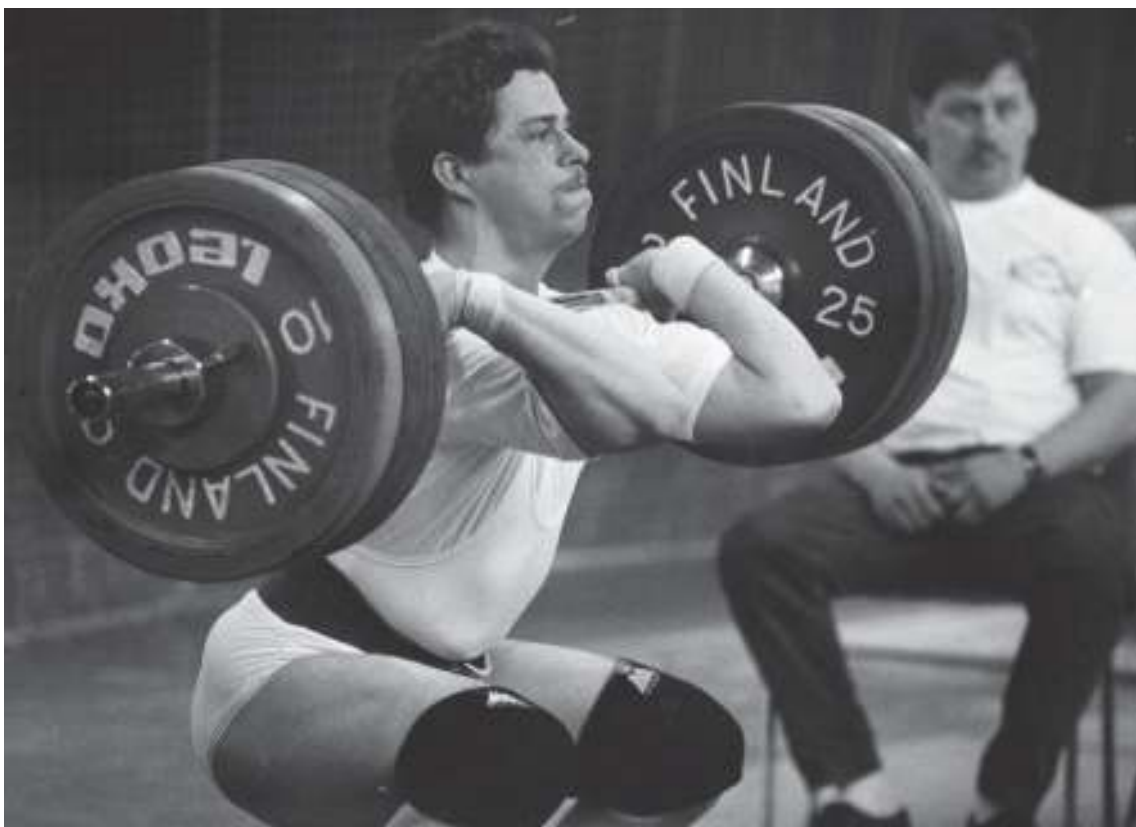
Seurajoukkueiden SM-finaalissa Rovaniemellä 12. joulukuuta Reippaalla oli usealla tapaa paljon mahdollista. Kestomestarin jo vuotta aiemmin väkevästi haastanut Tampereen Pyrintö oli vahvistunut kauden aikana lisää ja tamperelaisten selvänä tavoitteena oli kaapata voittopokaali itselleen. Reipaslaisten valtteina olivat kotiyleisön antama tuki, tiiviille joukkuehengelle rakentunut nostokahdeksikko sekä vahva traditio, sillä seuran punttimiehet eivät olleet kertaakaan hävinneet loppuottelua kotilavallaan.

Eivätkä hävinneet tälläkään kertaa. Jännittävä finaali huipentui edellisen vuoden tapaan joukkueiden ankkureiden Mika Reijosen ja Reima Kesselin viimeisiin työntöihin. Kesseli aloitti 160 kilosta, johon reipaslainen vastasi 175 kilon suorituksella ja jatkoi samaa rataa 177½ kilosta. Kesselin oli otettava sama rauta viedäkseen seuransa ykköstilalle. Kaksi kertaa hän veti puntit rinnalle, mutta molemmilla yrityksillä onnistuminen kilpistyi puhdittomaan ylöstyöntöön. Reijosen valttikorttina ollut kolmas työntöyritys jäi näin merkityksettömäksi.

Jarno Illikaisesta, Seppo Hepo-ojasta, Raimo Mäkelästä, Antti Hyväristä, Marko Hintsalasta, Jaarli Pirkkiöstä, Pasi Aholasta ja Mika Reijosesta koostuneen joukkueen yhteistulos 2097½ kiloa hipoi Reippaan neljä vuotta aiemmin tekemää loppuottelun kilomääräistä ennätystä. Tampereen Pyrintön hopeanoteeraukseksi tuli lopulta 2085 kiloa ja pronssia pokanneelle Oulun Pyrintölle kirjoitettiin 1865 kilon kokonaismerkintä.

Yhdeksäs peräkkäinen seurajoukkueelta oli Reippaan painonnostolta ilmiömäinen saavutus. Meriitin arvoa nosti se, että vastaavaan voittoketjuun ei suomalaisessa urheiluhistoriassa ole SM-tasolla pystynyt mikään toinen joukkue. Kenties Reippaan painonnostohistorian riemukkaimman loppuotteluvoiton juhlinnan laskeuduttua ilmassa oli jo muutoksen merkkejä. Viidelle seuraan palvelleelle nostajalle joukkue-SM jäi uran viimeiseksi.

Antti Hyvärin palkintokaappiin mahtui kaikkiaan seitsemän seurajoukkueiden kultamitalia ja henki-

Pasi Ahola

lökohtaisella tasolla saavutetut neljä SM-hopeaa sekä muun muassa 23-vuotiaiden SM-hopea, kaksi 20-vuotiaiden SM-pronssia ja 17-vuotiaiden Suomen mestaruus. Aktiiviuransa jälkeen Hyväri antoi erittäin mittavan panoksen Reippaalle 1990-luvun loppupuolen menestysnostajien valmentajana sekä Kuntosali Reippaan toiminnan organisaattorina.

Raimo Mäkelän parhaisiin saavutuksiin kuului kaikkiaan viisi seurajoukkueestaruutta. Henkilökohtaisella tasolla hänen paras SM-sijoitus oli viides ja uraan mahtui lisäksi 23-vuotiaiden SM-pronssi sekä 17-vuotiaiden SM-hopea. Myös Mäkelä työskenteli ansiokkaasti jaoston hyväksi etenkin Kuntosali Reippaan perustamisvaiheessa ja hän on myöhemmin toiminut muun muassa painonnoston tuomarina.

Mika Reijoselle vuoden 1992 seurajoukkuekisa oli viimeinen Reippaan trikoissa. Yhteensä viiden henkilökohtaisen Suomen mestaruuden kera hänestä kehittyi 1990-luvun kuluessa maajoukkueen vakiojäsen. Uran parhaina arvokisasijoituksina olivat vuosina 1994 ja 1997 EM-kilpailuista napatut

11:nnet sijat sekä vuonna 1997 MM-kilpailuista tuliaisina tuotu 15:s tila. Vuoden 1999 MM-kilpailuissa Reijonen työnsi superraskaaseen sarjaan 217½ kiloa, mikä on edelleen kilomääräisesti kautta aikojen toiseksi suurin suomalaisnostajan tekemä lajisuoritus.

Myös Pasi Aholalle vuoden 1992 seurajoukkueestaruus jäi uran viimeiseksi. Kahta vuotta myöhemmin vaikeaan loukkaantumiseen päättynyt harjoittelu tuotti meriiteiksi kahden loppuotteluvoiton lisäksi henkilökohtaisen SM-hopean, 23-vuotiaiden Suomen mestaruuden, 20-vuotiaiden Suomen mestaruuden, 17-vuotiaiden Suomen mestaruuden sekä 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuden. 1990-luvun kuluessa Ahola oli yhtenä avainhenkilönä vaikuttamassa Kuntosali Reippaan toiminnan kehittämässä.

Mika Ollonen kruunasi uransa Suomen mestaruudella maaliskuussa 1993

Vuoden 1993 alussa painonnostossa toteutui pun-

nerruksen poistumisen jälkeen mullistavin uudistus. Kansainvälinen Painonnostoliitto halusi nollata ennätystilastot ja se mahdollistettiin uudistamalla painoluokat. Muutoksen seurauksena vuonna 1993 syntyi SE-tuloksia lähes liukuhihnatahtiin. Kauden aikana myös Reippaan painonnostajat ”syyllistyivät” moneen otteeseen ennätysmurskajaisiin.

Viimeiset viralliset painonnoston TUL:n mestaruuskilpailut järjestettiin Turussa 16. tammikuuta. Reippaan nostajat ottivat jaossa olleista kultamitaleista kaksi. Raimo Mäkelä palkittiin 70-kiloisten ykkösenä yhteistuloksella 235 (107½+127½) kiloa. Mika Ollosen kultapuntit 76-kiloisissa olivat 280 (125+155) kilon arvoisia.

Suomen mestaruuskilpailuissa Imatralla 13.-14. maaliskuuta Ollosesta tuli kautta aikojen neljäs miesten SM-kultaa saavuttanut reipaslaisnostaja. 76-kiloisissa vastassa ollut moninkertainen SM-ykkönen, Sievin Sisun tehopakkaus Reijo Kiiskilä

Juha Välimaa

joutui taipumaan 282½ (125+157½) kilon yhteistuloksen edessä. Toisen miesten mitalisijan toi 70-kiloisissa pronssille rykäissyt Juha Välimaa 247½ (110+137½) kilon totaalilla. Heidän lisäksi Pasi Ahola (91 kg) sijoittui neljänneksi ja Raimo Mäkelä (70 kg) kuudenneksi.

Naisten SM-mitaleista vastasivat Reippaan osalta kaksikko Tanja Kultti ja Maileena Tähtisaari. Yli 83 kilon painoluokassa esiintyneen Kultin uran kuudes SM-hopea tuli 160 (67½+92½) kilon yhteistuloksella. Tähtisaaren pronssiraudat 54-kiloisissa puolestaan koostuivat 52½ kilon tempauksesta ja 65 kilon työnnöstä.

17-vuotiaiden SM-kisoissa Kankaanpäässä 22.-23. toukokuuta Reipas kaappasi viiden vuoden tauon jälkeen seurojenvälisen ykköspalkinnon. Henkilökohtaisten mestaruuksien lukumääräksi kolahti kaksi. Jari Naukkarinen taktikoi itsensä 76-kiloisten kultamitalistiksi tasarahalla 200 (87½+112½) kiloa. Benjamin Pirkkiö puolestaan pöjötti palkintojen jaossa 83-kiloisten ykköspaikalla 235 (110+125) kiloon päätyneen lavatyöskentelyn ansiosta. Naukkarisen ja Pirkkiön mestaruuksien lisäksi Ali Oksala sivalsi 46-kiloisissa pronssia. Kolmospalkinnon eteen syntyi 105 (45+60) kilon numerot.

Muutamaa vuotta aiemmin oli ryhdytty kisailemaan maanosan mestaruuksista myös 16-vuotiaiden ikäluokassa. Benjamin Pirkkiön tie vei seuraavaksi Unkarin Debrecenissä 28.-29. elokuuta pidettyihin poikien EM-kilpailuihin ja siellä sarjaan 76-kiloa. Tulosta syntyi 245 (110+135) kilon edestä. Yhteistulosromut tarkoittivat sijoittumista sarjan kuudenneksi. Kokonaiskilvan pronssiin jäi matkaa viisi ja työnnön mitaliin kaksi ja puoli kiloa.

20- ja 23-vuotiaiden SM-kilpailut vietiin läpi ensimmäistä kertaa samassa yhteydessä. Kuumossa 25.-26. syyskuuta molempien ikäluokkien mestariksi voimaili 76-kiloisissa voimiaan esitellyt Juha Välimaa. Välimaa pökkasi sarjavoiton 260 (115+145) kilon yhteistuloksella. Benjamin Pirkkiö runttasi 83-kiloisissa 252½ (115+137½) kilon tulossarjan, millä irtosi 20-vuotiaiden hopeaa ja 23-vuotiaiden pronssia. 23-vuotiaiden ikäluokassa pronssia sai myöskin Petri Tanninen, joka tehtiin 108-kiloisiin 275 (122½+152½) kilon totaalin.

Benjamin Pirkkiö jatkoi kauttansa 17-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruusnostojen merkeissä. Norjan Vigrestadissa 23.-24. lokakuuta yhdessä 20-vuotiaiden PM-mittelöiden kanssa pidetyissä kisoissa

poikien paremmuus ratkottiin sinclair-pisteillä kolmessa painoluokkakategoriassa. Ylimpien sarjojen ryhmässä Pirkkiön suoritukset kulkivat pronssin arvoisesti. Hän kasasi 83-kiloisissa 247½ (115+132½) kilon tuloksen. Mestaruustaistelu kilpistyi kahteen epäonnistuneeseen 142½ kilon työntöön.

Seurajoukkueiden mestaruussarjassa Reipas ei päässyt ensimmäistä kertaa sitten vuoden 1976 neljän parhaan joukkueen kesken käytyyn finaaliin, vaan jäi kevät- ja syyskierroksen yhteenlasketun tuloksen perusteella alkusarjan viidenneksi. Mikäli vuosi 1988 olikin Reippaan painonnostajien zeniitituaikaa, loppukausi 1993 ja vuoden 1994 alkupuolisko olivat aikuisnostajien tason laajuudella mitattuna lähes vapaata pudotusta alaspäin. Ainakin, jos tilanetta vertasi koko 1980-lukuun ja vielä 1990-luvun pariin ensimmäiseen vuoteenkin. Syvää menestyslamaa ei helpottanut tippaakaan ne kysymykset, joita Reippaan painonnostajaoston harjoittelupaikkaan tuli liittymään vuoden 1994 loppupuoliskolla.

”Nadiiri” kohdattiin vuonna 1994, mutta pojissa sentään SM-kilpailuiden seurakohtainen voitto

Vuosi 1994 alkoi kotimaisessa painonnostossa käynnissä olleen suomalaisen urheilu- ja liikuntajärjestöjärjestelmän uudistuksen myötä voimien yhdistämisellä. Vanhat kiistakumppanit SVUL ja TUL olivat menettäneet edellisenä vuonna keskusjärjestöasemansa ja erikoisliitot olivat liittyneet suomalaisen urheilun katto- ja palvelujärjestöksi perustettuun Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry:een.

Myös Suomen Painonnostoliitto oli liittynyt muiden erikoisliittojen tapaan tähän uuteen keskusjärjestöorganisaatioon. Tapahtumat johtivat siihen, että 5. tammikuuta 1994 solmitulla sopimuksella SPNL:n sekä TUL:n painonnostajaoston toiminnot yhdistyivät Suomen Painonnostoliiton alaisuuteen ja entiset Työväen Urheiluliiton painonnostoa harjoittavat urheiluseurat saivat liitossa yhtäläiset toiminta- ja hallinnolliset oikeudet aiemmin SVUL:on kuuluneiden jäsenseurojen kanssa.

Yleisen sarjan SM-kilpailuissa Tampereella 18.-20. maaliskuuta mukana oli kolme reipaslaista. Jaarli Pirkkiön kuntoilutaustainen treenaaminen toi 76-kiloisten mestaruuden 280 (125+155) kilon tulossarjalla. Kultaan tähtysivät myös 83-kiloisten Marko

Hintsala sekä 91-kiloisissa uransa parhaassa tikissä ollut Pasi Ahola.

Aholan tempaus kulki aina lajimestaruuden tuoneeseen 147½ kilon puntteihin saakka. Työnnössä tekniikkataituri aloitti 175 kilosta varmistaen sillä yhteistuloksen hopean. Myös toisessa nostossa ollut 180 kiloa, kuten viimeiseen yritykseen taktisista syistä ladattu 182½ kilonkin rauta tulivat rinnalle, mutta ylöstyöntö suuntautui kummallakin kerralla hivenen eteen. Suomen mestaruuteen voimaili kokenut lavakettu, Keravan Bodonoksen Keijo Tahvanainen, joka sai kuin saikin kasaan 325 (142½+182½) kilon yhteiskoonnin.

Marko Hintsalalle asetui 83-kiloisten päävastustajaksi Tahvanaisen seurakaveri Jari Hirvonen. Reipaslainen rykäisi tempauksessa ylös 140 kilon punnit, millä irtosi lajikohtainen hopeamitali. Työnnössä Hintsalan kokonaiskilpa tyssäsi 170 kilon romuihin, joista mies kävi tuloksetta kolmesti lavalla. Kahdessa suorituksessa reipaslainen sai raudat suorille käsille, mutta molemmilla kerroilla nostot hylättiin tuomariäänin 2-1. Hirvosen voitonnumeroiksi kirjoitettiin lopulta 315 (147½+167½) kiloa. Yhteistuloksen hopea meni lopulta Porin Puntti-Karhujen Juha Koivuselle. Hänen suorituksensa olivat 300 (135+165) kilon arvoisia.

Poikien SM-kilpailuissa Porissa 21.-22. toukokuuta Reipas otti seurakohtaisen ykkössijan toisena vuonna peräkkäisen. Eikä ihme, sillä kolmen nostajan ryhmän saldo oli kolme mestaruutta. Anssi Kantola kolisteli 46-kiloisten ykköseksi 117½ (50+67½) kilon yhteistuloksella. Ali Oksala jatkoi menestysaaria sarjaa ylempänä 50-kiloisissa runtaamalla ylös yhteensä 130 (60+70) kilon punnit. Ja viimeisenä reipaslaisena Benjamin Pirkkiö tuuletti 83-kiloisten kultamitalistiksi 275 (125+150) kilon voimailuesityksellä.

Benjamin Pirkkiön kausi jatkui 16-vuotiaiden EM-kilpailuilla. Ne järjestettiin Slovenian Ljubljanaissa 26.-28. elokuuta. Yli 76-kilon painoluokassa irtosi lopputuloksissa 260 (120+140) kilon noteerauksen siivittämänä viides sija.

20- ja 23-vuotiaiden SM-nostoissa Joensuussa 24.-25. syyskuuta Benjamin Pirkkiö runnoi tuplamestariksi. Tällä kertaa 83 kilon painoluokkaan juntautui 265 (120+145) kilon yhteistulos. Myös Ali Oksalan kisat kulkivat mitalitahdissa, sillä hänen kotiin tuo-

misina oli kaksi pronssia 54 kilon sarjasta. Oksalan kintereissä oli terästä 150 (67½+82½) kilon yhteiskoonnin edestä.

20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Kööpenhaminassa Tanskassa 5.-6. marraskuuta Benjamin Pirkkiön meriitteihin tarttui mukaan hopeamitali. Kakkossijan perään pöytäkirjoihin merkittiin 270 (125+145) kilon yhteistulos.

Vuoden 1994 syksyllä Lapin urheiluopiston johdossa tapahtui henkilövaihdos. Rehtorina ja ”Opiston” johtajana sen perustamisesta lähtien toiminut Allan Pietilä siirtyi eläkkeelle. Samalla muuttui myös hänen kaudellaan vallinnut laitoksen myönteinen asenne rakennuksen voimailunurkkauksen käyttöä ja aivan erityisesti Reippaan painonnostoa kohtaan. Syksyn aikana reipaslaisten harjoittelupaikkaan alkoi kohdistua Lapin urheiluopiston uudistuneen johdon taholta voimakasta kyseenalaistamista. Asista myös uutisoitiin. Muun muassa Lapin Kansassa julkaistiin seuraavansisältöinen artikkeli:

Punttinurkkauksessa kolisee Painonnostajia uhkaa evakko

*Rovaniemi
Lena Salmi*

Lapin urheiluopiston punttinurkkauksessa kolisee. Painonnostajia uhkaa evakko paikasta, jossa he ovat harjoitelleet lähes kaksi vuosikymmentä. Tilaanne ei ole aivan uusi, myös aiemmin punttiväki on joutunut pelkäämään lähtöä opiston mieluisista sijoista.

Urheiluopiston uusi rehtori Leena Jääskeläinen on todennut, että jatkuva painojen kolistelu jäyttää laitoksen betonirakenteita. Rakennuksen kestävydestä on vaikea sanoa mitään, mutta punttinurkkauksen läheisyydessä on helppo tuntee jäsenissään painojen putoamisen ilmasta takaisin lattialle. Jytinä ja kolina on melkoinen.

Punttiväen keskuudessa arvellaan, että ennen kaikkea painonnostosta lähtevä meteli on uusimman

Marko Hintsala

evakkouhan takana. Rovaniemen Reippaan riveissä kuntoilijana yli vuosikymmenen painoja nostellut Juha Kunnari allekirjoittaa tämän arvion.

- Tilanne on hankala. Me haluamme pysyä täällä opistolla. Uusia paikkojakin on katseltu, mutta so-pivia ei löydy.

Kunnarin mukaan painonnostajat ovat yrittäneet toimia niin opiston toiveiden mukaisesti kuin suinkin. He ovat kasanneet alustoja päällekkäin metelin ja tärinän vaimentamiseksi ja lavoja on siirretty häiritsevistä paikoista syrjemmälle.

- Lisäksi me olemme tuoneet tänne paljon harjoitteluvälineitä, joita myös muiden lajien harrastajat ovat saaneet käyttää.

Punttinurkkaus oiva näyteikkuna

Opiston punttinurkkaus on ollut varsinainen painonnoston näyteikkuna. Kun lajia on harrastettu ihmisten ilmoilla eikä katseilta piilossa kellaritiloissa, se on houkuttellut uusia harrastajia. Nurkkaus on ollut opiston runsaimmin kansoitettuja. Siellä ovat viihtyneet myös muiden lajien urheilijat painonnostajien lisäksi.

Rovaniemen kaupungin liikuntatoimenjohtaja Väinö Jokinen pitää syntyneitä patti-ilannetta harmillisena. Hän pohtii kyseessä olevan uuden ja vanhan ajan kohtaamisen. Jokinen ei ota kantaa siihen, mikä on evakkouhan syy ja mikä seuraus. Hän yrittää ymmärtää puheessaan molempia osapuolia.

Jokinen kertoo, että uusia harjoittelupaikkoja on katsastettu. Eräänä vaihtoehtona hän esittää Korkealovaaran kalliosuojaa. Siellä on jo nyt vilkasta urheilutoimintaa. Paikan vaikeutena Jokinen pitää hankalaa sisäänkäyntiä.

Lapin urheiluopiston rehtoria Leena Jääskeläistä ei eilen tavoitettu kertomaan tilanteesta opiston näkökulmasta.

Lapin Kansa 14.11.1994

Reippaan painonnoston loppuvuosi menikin lisääntyneen epävarmuuden vallitessa. Tilanne oli hankala, koska ilmapiiri tuttuakin tutummassa ja mieluisassa harjoitteluympäristössä oli muuttunut painostavaksi. Ratkaisua pulmaan todellakin haettiin, mutta sitä ei tahtonut millään löytyä. Joustoa vastapuolen vaatimuksiin ei heidän taholta saatu.

Loppuvuoden synkkyys huipentui seurajoukkueiden mestaruussarjan tapahtumiin. Reippaan kohnalona oli vuoden 1993 tapaan jäädä alkusarjassa

viidenneksi, eikä SM-loppuotteluun ollut näin asiaa.

Vuosi 1995 merkitsi uuden alkua

Vuosi 1995 aloitettiin reipaslaisten osalta toden teolla ensimmäistä kertaa järjestetyillä SPNL:n Pohjois-Suomen piirinmestaruuskilpailuilla. Ne vietin läpi Rovaniemellä 11. helmikuuta. Piirinmestaruusmitteloista tuli samalla yhden aikakauden jäähyväistapahtuma, sillä ne olivat viimeiset Rovaniemen Reippaan organisoimat painonnostokisat Lapin urheiluopistolla yli 10 vuoteen.

Piirinmestariksi nostivat Ali Oksala (59 kg), Raimo Mäkelä (64 kg), Jari Naukkarinen (70 kg), Juhani Suominen (76 kg), Rovaniemen Lapin Arvo Töllä (83 kg), Jaarli Pirkkiö (91 kg), Petri Tanninen (99 kg), Kari Laine (108 kg), Arvo Tapio (yli 108 kg) sekä naisten yli 83-kiloisissa voimaillut Tanja Kultti.

Yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailuissa Kankaanpäässä 11.-12. maaliskuuta toiminnan viriämisen alkusoittona Reipas kaappasi kaksi sarjavoittoa. Jaarli Pirkkiön harjoittelun koventuminen miltei muutaman vuoden takaiselle tasolle kantoi hänet 83-kiloisissa ykköseksi 325 (147½+177½) kilon yhteistuloksella. Vuodenvaihteessa seuraan liittynyt Kari Laine puolestaan jyräsi entisen reipaslaisen Mika Reijosen tuloksetta jäännin mahdollistamana 108-kiloisten mestariksi. Urallaan useita Ruotsin mestaruuksia voittaneen Laineen SM-kulta tuli 325 (140+185) kilon tulossarjalla.

Myös Marko Hintsalalla oli kultamietteitä. 91-kiloisissa tuli 147½ kilon suorituksella tempauksen lajimestaruus, mutta työnnon jääminen alkupainoihin 172½ kiloon siirsi hänet yhteistuloksen pronssille. Sarjan mestariksi voimaili sangen äänekkäällä lavatyöskentelyllä yleisöä viihdyttänyt Lahden Atomin Markku Nykänen. Nykäsen kilpailusarakkeeseen kirjoitettiin 332½ (147½+185) kilon yhteiskoonti. Benjamin Pirkkiö sijoittui samassa painoluokassa neljänneksi.

Tanja Kultille SM-lavalta tarjottiin hopeaketjun jatkoa. Yli 83-kiloisten naisten taistelun tuoksinassa syntyi 155 (65+90) kilon tulosnoteeraus.

Suomen liittyttyä Euroopan unioniin vuoden 1995 alussa kotimaisille rautakourille avautui mahdollisuus päästä mukaan painonnostossa järjestettyihin

EU:n mestaruuskilpailuihin. Jaarli Pirkkiön kisa-kausi jatkuikin miltei välittömästi SM-mittelöiden jälkeen 23.-25. maaliskuuta Tanskan Århusissa pidetyillä EU-nostoilla. 83-kiloisissa tehtailtu 322½ (145+177½) kilon tulossarja riitti painoluokan viidenteen tilaan.

SM-kilpailuiden jälkeen Reippaan painonnostajia odottivat toisentyypiset haasteet. Maaliskuun lopulla jo kuukausia Lapin urheiluopiston harjoittelupaikalla leijunut häätöuhka konkretisoitui välineiden pakkaamiseksi ja siirtämiseksi toiseen ympäristöön. Painonnostajaoston toimijat olivat katsastaneet uudeksi treenisaliksi Kairatie 54:ssä sijaitsevan kiinteistön, johon tehtiin talkootyönä asiaankuuluvaa remonttia. 400 neliön tilaan rakennettiin painonnosto- ja yleisvoimailuharjoitteluun soveltuvat suorituspaikat. Lisäksi painonnostajaosto hankki tiloihin myös välineistöä normaaliin kuntosaliharjoitteluun. Paikan nimeksi tuli Kuntosali Reipas.

Painonnostajien osalta harjoittelu pystyttiin aloittamaan täydellä intensiteetillä huhtikuun kuluessa. Kuntosali Reippaan avajaiskilpailut pidettiin 22. huhtikuuta. Rovaniemeläinen paikallislehti Uusi Rovaniemi teki uusista tiloista ja avajaiskilpailusta tällaisen ennakkok jutun:

Urheiluopistolta häädetyille nostajille oma kuntosali

Urheiluopiston rehtori Leena Jääskeläinen alkoi sananmukaisesti häätää Rovaniemen painonnostajia opiston tiloista syksyllä. Nostajille saneltiin suoraviivaisesti, että pakkaatte kamanne heti, kun sopiva tila toimillenne löytyy. Aktiivisen etsinnän jälkeen Reippaan porukka päätyi Kairatielle entisen JiiPeen kuntosalin tiloihin. Nyt paikalla sijaitsee Kuntosali Reipas.

”Nämä tilat vastaavat urheiluopiston tiloja. Emme missään nimessä ole joutuneet huonompiin tiloihin”, Jaarli Pirkkiö kertoo.

Ainoa ongelma tiloissa on suurempien kisojen järjestäminen. Tilaa raivaamalla Kuntosali Reippaassa pystytään kyllä pitämään pienimuotoisia kisoja, mutta SM-koitoksista on turha haaveillakaan.

”Suuret kisat joudutaan pitämään jollakin koulul-la. Lähivuosina on tulossa ainakin seurajoukkueiden SM-kisat ja tarkoituksena olisi vallata viimeksi vuonna 1992 voitettu seuramestaruus takaisin Reip-

paalle. Toivottavasti uudet harjoitustilat antavat potkua tavoitteelle”, Jaarli mietiskelee toiveikkaana.

Punttikoulu syksyllä

Rovaniemen Reippaan kuntoilukeskus on yhdistetty kuntosali-, painonnosto- ja voimailutila kaikille lajista kiinnostuneille. Tällä hetkellä Kairatiellä treenaa Reippaan edustajat ja Sarastuksen voimailijat. Uusia harrastajia odotetaan lähinnä kuntosalipuolelle.

”Kuntosali Reipasta voidaan pitää eräänlaisena voimailukeskuksena. Pyrimme saamaan käyttäjäkuntaa ainakin kuntosalin puolelle. Siellä on täydellinen varustus ja opetusta saa tarvittaessa. Syksyllä on tarkoitus aloittaa punttikoulu nuorille. Lajin jatkuvuuden kannalta olisi tosi tärkeää saada nuoria harrastajia mukaan”, Pirkkiö mietiskelee.

Kairatiellä Reippaalla on käytettävissä 400 neliömetrin tilat. Paikka on auki viikolla kello 10-21 ja viikonloppuna aamu yhdestätoista neljään iltapäivällä.

Kuntosali vihitään kilpailukäyttöön lauantaina 22.4. Kuntosali Reippaalla järjestetään avajaiskilpailut, kansalliset painonnostokisat. Mukana on jo ilmoittautunut nuorten moninkertainen mestari Benjamin Pirkkiö, joka kuuluu olevan jälleen ennätyskunnossa. Mukana ei ole kovin monta kaupungin ulkopuolista kilpailijaa, mutta Reippaan nostajat pyrkivät pitämään oman tasonsa kovana. Kisat alkavat kello 13.

Uusi Rovaniemi 20.4.1995

Jaarli Pirkkiön kevätkauden huipentumana oli EM-kilpailut, jotka tällä kertaa nostettiin Puolan Varsovassa 3.-7. toukokuuta. Varmassa tulokunnossa ollut Pirkkiö raapi maanosan valioiden joukossa kasaan 320 (142½+177½) kilon yhteistuloksen. Sillä sijoituttiin 83 kilon painoluokassa 11:nneksi.

EM-edustus oli Pirkkiölle ensimmäinen kolmeen vuoteen. Kolmen vuoden jälkeen Reippaasta valittiin nostaja myös maaotteluun. Ruotsia vastaan käydyssä kohtaamisessa Olofströmissä 20. toukokuuta Jaarli Pirkkiö napsaisi länsinaapurilta pisteen 83-kiloisten painoluokassa 317½ (142½+175) kilon noteerauksella.

Reippaan painonnoston uutta tuleamista kotimaisten seurojen karkikastiin vahvasti 17-vuotiaiden SM-

kilpailuiden kolmas peräkkäinen joukkuekohtainen voitto. Poikaryhmän koontina oli Keravalla 20.-21. toukokuuta mitali jokaista väriä. Benjamin Pirkkiö nosteli rutiinilla sarjavoittoon tällä kertaa yli 83-kiloisissa. Tulos oli kohtalainen 280 (127½+152½) kiloa. Ali Oksalan valmistautuminen SM-lavalle tuotti hopeaa. 59-kiloisissa kakkossija irtosi 167½ (75+92½) kilon tulossarjalla. Reipaslaisten värisuoran täydensi 64 kilon sarjassa esiintynyt Anssi Kantola, jolle päivän kunto osoitti 160 (70+90) kilon yhteissummaa.

Benjamin Pirkkiön vuoden päätätään 16-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailut olivat vuorossa Kreikan Kavalassa 24.-27. elokuuta. Menestys ylitti kaikki ennako-odotukset, vaikka Pirkkiö olikin valmistautunut kisoihin mitalimielellä. Yli 83 kilon painoluokassa tangolle kyytiä antanut reipaslainen aloitti tempauksen onnistuneella 132½ kilon suorituksella ja korotti tämän jälkeen 137½ kiloon. Toinen tangossakäynti epäonnistui, mutta suomalaista painonnostohistoriaa tehnyt Pirkkiön paikkasi huolimattomuuden kolmannelle yrityksellään. Tasaisessa kisassa se tiesi tempauksen Euroopan mestaruutta ennen samaan tulokseen päätynyttä Bulgarian Damjan Miltsheviä sekä 135 kilon survaisulla pronssia

ottanutta Kreikan Giorgos Dermentzistä.

Työnnössä Pirkkiö teki puhdasta jälkeä vipuamalla suorille käsille niin 155 kilon aloituksen, sitä seuranneet 160 kilon puntit kuin viimeisessä yrityksessä olleet 162½ kilonkin raudat. Kolmannen työntönnön onnistuminen pakotti tempauksessa 127½ kilon raudat merkkauttaneen Venäjän Igor Kudrjavtsevin ottamaan hänelle lajikohtaisen mestaruuden tuoneen 165 kilon toisen nostosuorituksen jälkeen 175 kiloa. Ne venäläinen veti rinnalle, mutta ylöstyöntö jäi eteen ja Reippaan kasvatista leivottiin 300 (137½+162½) kilon yhteistuloksella EM-kultamitalisti. Pirkkiön työntötulos toi lajikohtaisen EM-hopeamitalin. Kokonaiskilvan kolmannelle sijalle jätettiin vielä tempauksessa mestaruuskahinassa ollut Miltshev, joka päättyi Kudrjavtsevin kanssa samaan 292½ (137½+155) kilon yhteistulokseen.

Reippaalle kansainvälistä menestystä kartutti poikien EM-kullan lisäksi ikämiesten MM-titteli Itävallan Wienissä 30. elokuuta ja 3. syyskuuta välisenä aikana pidetystä kisoista. Arvo Tapio runnoi 108-kiloisten veteraanien maailmanmestariksi 55-59-vuotiaiden ikäluokassa yhteistuloksella 230 (97½+132½) kiloa.

Jari Naukkarinen

Kari Laine

20- ja 23-vuotiaiden SM-kilpailuissa Helsingissä 23. syyskuuta Reipas jäi hieman yllättäen ilman sarjavoittoa. Benjamin Pirkkiön tulokunto osoitti 91-kiloisissa tasarahaa 300 (135+165) kiloa, mutta reipaslainen hävisi molempien ikäluokkien tittelit painavampana samoilla lukemilla ykkössijan vieneelle Tampereen Pyrinnön Tomi Lennolle. Toisen kaksoishopean otti 76-kiloisten Jari Naukkarinen, jolle kertyi totaalia 255 (110+145) kilon edestä. Kolmas kaksoismitalisti oli 70 kilon painoluokassa pronssit vienyt Kimmo Lähde. Lähteen tulossarja oli 230 (100+130) kiloa.

20-vuotiaiden PM-kisojen valintarulettä osui reipaslaisista Jari Naukkariseen ja Benjamin Pirkkiöön. Ruotsin Kalmarissa 28.-29. lokakuuta pidetyissä kisoissa heidän meriittilistansa täydentyi hopeisilla mitaleilla. Naukkarisen kakkossija 76-kiloisissa tuli 255 (112½+142½) kilon lavatyöskentelyllä. Pirkkiön otteet olivat puolestaan 305 (140+165) kilon arvoisia.

Jaarli Pirkkiön MM-valinta ei Suomen Painonnostoliiton taholta toteutunut, vaikka näytöt olivatkin riittäviä. Hänen henkilökohtainen kautensa kuitenkin huipentui Ruotsin Skellefteässä 2.-3. joulukuuta järjestettyihin Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin. Uransa viidennen PM-kullan ottanut Pirkkiö teki 83-kiloisten voittosarjaksi 317½ (142½+175) kiloa.

Reippaan painonnostajien uudelleen nousun vuosi päättyi seurajoukkueiden SM-finaaliin. Tampereella 9. joulukuuta Samuli Pirkkiöstä, Seppo Hepo-ojasta, Kimmo Lähteestä, Juhani Suomisesta, Jaarli Pirkkiöstä, Marko Hintsalasta, Benjamin Pirkkiöstä ja Kari Laineesta koostunut kahdeksikko ei jättänyt mitään jossiteltavaa, vaan eteni vakuuttavalla tavalla loppuotteluvoittoon 2115 kilon yhteistuloksella. Hopeat ottanut Porin Puntti-Karhut jäi reipaslaisista 62½ kilon päähän.

Seppo Hepo-ojalle seurajoukkue mestaruus oli uran kymmenes ja viimeinen. Häntä lukumääräisesti suurempaan loppuotteluvoittojen määrään on Suomessa kyennyt ainoastaan seurakaveri Jaarli Pirkkiö. Henkilökohtaisella tasolla torniolaisen parhaina saavutuksina olivat kaksi SM-hopeaa sekä kolme 20-vuotiaiden SM-hopeaa. Aktiiviuransa jälkeen Hepo-oja on toiminut valmennustehtävissä sekä painonnostossa että muiden lajien fysiikkaharjoittelun apuna.

Vuonna 1996 edustuksia maanosan mestaruuskilpailuissa

Reippaan painonnoston väkevä paluu kotimaisen painonnoston eturiviin sai jatkoa myös vuonna 1996. Tavoitteina olleet arvokisaedustukset toteutuivat, mutta Suomen mestaruuksien määrässä reipaslaiset eivät aivan ylittäneet odotusten mukaiselle

tasolle. Miinusmerkiksi luettiin sinänsä kovatasoisessa seurajoukkueiden SM-finaalissa tullut hopea.

Suomen mestaruuskilpailuissa Keravalla 2.-3. maaliskuuta reipaslaiset jäivät yhteen sarjavoittoon. Kari Laine uusi edellisen vuoden ykkössijansa, nyt tosin 99 kilon sarjassa. SM-kulta lohkesi 320 (145+175) kilon esityksellä.

Miesten saaliina oli yhden mestaruuden lisäksi peräti kolme hopeaa. 76-kiloisissa Jari Naukkarinen varmisti 120 kilon tempauksen jälkeen 150 kilon työnnöllä kakkossijansa, mutta epäonnistui kultamitaliin vaadittujen 160 kilon punttien kanssa ylöstyönnössä kahdesti. Naukkarisen painoluokan ykköstilalle tyylitteli Tampereen Pyrintöä edustanut ikämies Tapio Kinnunen, jonka Suomen mestaruus kirjoitettiin 14 vuoden tauon jälkeen 277½ (125+152½) kilon tulossarjalla.

Jaarli Pirkkiöltä ei liioin löytynyt kaivattua veynystä sarjaa ylempänä 83-kiloisissa, vaan 315 (140+175) kilon yhteistuloksella kultamitali jäi viiden kilon päähän. Sarjan SM-voittoon voimaili Keravan Bodonoksen Keijo Tahvanainen 320 (142½+177½) kilon yhteistuloksella. Myös Benjamin Pirkkiöllä oli hopeiset numerot 91 kilon kunniaatolukossa. 305 (140+165) kilon totaalia paremmin nosti Lahden Atomin Markku Nykänen, joka runttasi kasaan 320 (145+175) kilon punttikoontin.

Naisten 64-kiloisissa Reippaaseen liittynyt Riitta Pirkkiö pujotutti kaulaansa seuran viidennen yhteistulosmitalin. Hänen pronssirautansa olivat 145 (67½+77½) kilon arvoiset.

Benjamin Pirkkiön lievä loukkaantuminen esti täysipainoisen suorituksen tekemisen EU:n mestaruuskilpailuissa, jotka viettiin läpi Saksan Chemnitzissä 15.-17. maaliskuuta. Pirkkiön tulos 295 (135+160) kiloa riitti 91-kiloisten seitsemänteen tilaan.

Euroopan mestaruuskilpailuissa Norjan Stavan-gerissa 10.-14. huhtikuuta Jaarli Pirkkiön esitykset tuottivat 83 kilon painoluokassa 15:n sijan. Uran kuudensissa aikuisten EM-nostoissa päivän antina oli 307½ (140+167½) kilon yhteistulos.

17-vuotiaiden SM-kilpailut järjestettiin ensimmäistä kertaa sekä pojille että tytöille. Parkanossa 25.-26. toukokuuta järjestettyjen kisojen anti oli reipaslaisille kolmen sarjavoiton arvoinen. Kul-

malisteiksi runttasivat niin 64-kiloisten Ali Oksala, 83-kiloisten Mika Kuoksa kuin yli 83-kiloisissa nostellut Benjamin Pirkkiö. Oksalan uran toinen poikien ykkössija tuli 207½ (92½+115) kilon lavatyöskentelyn myötä, Kuoksan esiintyminen kulki 220 (100+120) kilon punteilla ja Pirkkiön mestaruuden perään kirjoitettiin 277½ (125+152½) kilon numerot.

16-vuotiaiden EM-kilpailuihin valittiin kautta aikojen toinen reipaslainen poikanostaja. Bulgarian Burgasissa 29. elokuuta ja 1. syyskuuta välisenä aikana mitellyt maanosan mestaruuskilpailut tarjosivat Ali Oksalalle yhdeksännen sijan. 64-kiloisissa arvokisadebyyttinsä tehnyt huippulahjakkuus raapi kasaan 210 (95+115) kilon yhteissumman.

20- ja 23-vuotiaiden SM-kilpailuissa Porissa 28.-29. syyskuuta Reippaan nuorukaiset nappasivat kaksi tuplamestaruutta taktisen pelisilmän ansiosta. Benjamin Pirkkiö latasi 91 kilon voitonnumeroiksi 320 (145+175) kilon totaalin ja sarjaa ylemmäksi 99-kiloisiin siirtynyt Mika Kuoksa runttasi suorille käsille yhteensä 252½ (105+147½) kilon numerot.

Ali Oksala puolestaan taisteli 20-vuotiaiden SM-kullasta sarjassa 64 kiloa, mutta joutui vielä tällä kertaa taipumaan ikäluokan kakkossijalle 225 (102½+122½) kilon yhteistuloksella. 23-vuotiaiden ikäluokassa tulossarjalla tarjottiin pronssia. Toisen 23-vuotiaiden kolmossijan Reippaalle toi 76-kiloisissa kovaan työntöurmioon virittäytynyt Kimmo Lähde, jonka yhteiskoonti oli 255 (105+150) kiloa. Reipas voitti 20-vuotiaiden ikäluokan seurojenvälisen pistekilpailun.

17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Kankaanpäässä 26.-27. lokakuuta nähtiin kaksi reipaslaista nuorta nostajaa. Mika Kuoksa voitti sinclair-pistein käydyin 17-vuotiaiden raskaimman painoluokkaryhmän yhteistuloksella 255 (105+150) kiloa. Ali Oksala sen sijaan valittiin voimailemaan 20-vuotiaiden ikäluokan joukkueeseen ja hänen meriittilistalle kilahti 64-kiloisten hopea 225 (100+125) kilon lavatyöskentelyllä.

Jaarli Pirkkiön uran seitsemäs Ruotsi-ottelu päättyi sarjavoittoon Tampereella 3. marraskuuta järjestetyssä kohtaamisessa. 83-kiloisten piste kolahti Suomella 300 (135+165) kilon esityksellä.

Benjamin Pirkkiön kauden ykköskilpailu 20-vuotiaiden EM-mittelöt käytiin Tshekin Prahassa 6.-10.

Kimmo Lähde

marraskuuta. Nuorukainen rutisti 91-kiloisissa kasaan $332\frac{1}{2}$ ($150+182\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksen, millä sijoitus oli viides. Sekä tempauksen että työnnön lajimitali jäi kahden ja puolen kilon päähän. Yhteistuloksen pronssiin sen sijaan olisi vaadittu 340 kilon suoritus.

Seurajoukkueiden SM-loppuottelu Porissa 7. joulukuuta muodostui kärkikolmikton osalta ennennäkemättömän tasokkaaksi. Reippaan joukkue Samuli Pirkkiö, Ali Oksala, Juhani Suominen, Kimmo Lähde, Jaarli Pirkkiö, Marko Hintsala, Benjamin Pirkkiö ja Kari Laine kasasivat vähintäänkin hyvän yhteistuloksen $2147\frac{1}{2}$ kiloa. Se ei yllättäen kuitenkaan riittänyt kultamitaliin, sillä Tampereen Pyrintö oli tällä kertaa saanut kasaan loppuotteluhistoriansa kenties iskukykyisimmän ryhmän. Tamperelaiset anastivatkin kultamitalit itselleen $2162\frac{1}{2}$ kilon lopputuloksella. Vuoden 1996 SM-finaalin kilomääräistä kovuutta kuvasi sekin, että pronssille jätetty Porin Puntti-Karhutkin pystyi kasaamaan 2120 kilon kokonaistuloksen.

Reipas järjesti ensimmäistä kertaa yleisen sarjan SM-kilpailut Rovaniemellä helmikuussa 1997

Vuonna 1997 juhlittiin 90-vuotiaista Rovaniemen Reipasta. Juhlavuoden yksi päätapahtumista pidettiin Rovaniemen kauppaoppilaitoksen liikuntasalissa 21.-23. helmikuuta painonnoston SM-kilpailuiden merkeissä. Yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailu oli ensimmäinen laatuaan Reippaan järjestämänä. Vaikka reipaslaiset olivat kuuluneet kotimaan punttieliittiin jo kahden vuosikymmenen ajan, tätä aiemmin seura oli vienyt läpi SM-tason kilpailuista ainoastaan neljä seurajoukkueiden loppuottelua.

Puitteiltaan ja toteutukseltaan ennennäkemättömät painonnoston Suomen mestaruuskilpailut onnistuivat yli odotusten niin järjestelyiltään kuin Reippaan urheilullisella menestykselläkin mitattuna. Saaliina oli miesten kolme SM-kultaa, yksi miesten ja yksi naisten hopea ja kaksi miesten pronssia.

Mestaruuksista vastasivat Pirkkiön veljekset Samuli, Jaarli ja Benjamin. Samulin ensimmäinen yleisen sarjan SM-kulta irtosi 54-kiloisista 185 ($82\frac{1}{2}+102\frac{1}{2}$)

kilon suoritusten päätteeksi. Jaarli oli 83-kiloisten ylivoimainen ykkönen 332½ (150+182½) kilon yhteistuloksella. Täsmälleen samaan tulossarjaan päätyi myös nuorin veli Benjamin 91-kiloisissa pokatessaan Samulin tapaan ensimmäisen SM-kultansa. Kimmo Lähde taisteli 76-kiloisten voitosta viimeiseen työntöön asti. Edellisenä vuonna Reippaan Jari Naukkarisen tässä sarjassa päihittänyt Tampereen Pyrinnön Tapio Kinnunen päätyi Keravan SM-kilpailuiden tapaan 277½ (125+152½) kilon yhteistulokseen. 117½ kiloa tempauksessa raastanut Lähde varmisti yhteistuloshopean 155 kilon aloitustyön­nöllä. Tämän jälkeen tankoon kuormattiin 162½ kilon puntit, mitkä olisivat vieneet hänet Kinnusen ohi ykköspallille. Raudat tulivat rinnalle, mutta ylöstyöntö suuntautui eteen ja näin Lähteen kohtalona oli jäädä sarjan kakkossijalle.

Reippaan toisen yhteistuloshopean niiasi naisten 64-kiloisissa esiintynyt Riitta Pirkkiö. Hänen 150 (65+85) kilon yhteistulos jäi sarjavoittoon edenneestä Vetelin Urheilijoiden Pirjo Ylisoinista 12½ kilon päähän. Pronssia nappasivat Ali Oksala ja Petri Tanninen. Oksalan energinen lavashow tuotti

Petri Tanninen

70-kiloisissa 255 (115+140) merkinnän ja Tannisen otteet 108-kiloisissa 295 (132½+162½) kilon yhteisnumerot.

Petri Tanninen nimettiin Reippaan vuosikokouksessa maaliskuussa myös painonnostojaoston uudeksi puheenjohtajaksi. Myöhemmin 2000-luvulla niin seurakohtaisena kuin Suomen Painonnostoliiton nuorten vastuuvallmentajana sekä moneen otteeseen SPNL:n johtokunnan jäsenenä toiminut värikäs persoona hoitaa luottamustointaan edelleen Reippaan painonnoston siirtyessä 2010-luvulle.

EU:n mestaruuskilpailut järjestettiin ensimmäisen ja toistaiseksi ainoan kerran Suomessa. Porissa 4.-6. huhtikuuta nähtiin lavalla Pirkkiön veljeksistä Jaarli ja Benjamin. Jaarli Pirkkiö teki varmaa jälkeä ja nappasi vuoden 1992 jälkeisen uran parhaimman kansainvälisen saavutuksensa 83-kiloisissa. Yhteistulos 330 (147½+182½) kiloa oikeutti kisojen mitalipallille kolmanneksi. Benjamin Pirkkiön kisat eivät sen sijaan menneet aivan kunnonmukaisesti. 91-kiloisten kuudes sija irtosi 320 (145+175) kilon merkinnällä. Heidän lisäksi kilpailun ulkopuolella nostivat reipaslaisista Ali Oksala (70 kg), Kimmo Lähde (76 kg) sekä naisten 64-kiloisissa Riitta Pirkkiö.

17-vuotiaiden SM-kisoissa Joensuussa 24.-25. toukokuuta Reipas otti mukavat kolme sarjavoittoa. Ali Oksala oli 70-kiloisten itseoikeutettu mestari 255 (115+140) kilon merkinnällä. Sarjaa ylempänä 76-kiloisissa Kimmo Ulvas kokosi 180 (80+100) kilon painot ja menestystä täydensi 83-kiloisten kultamitalillaan Noël Chiu 195 (95+100) kilon yhteistuloksella.

Benjamin Pirkkiön kauden kohokohta olivat 20-vuotiaiden maailmanmestaruusmittelöt Etelä-Afrikan Kapkaupungissa. Kisat pidettiin 30. toukokuuta ja 5. kesäkuuta välisenä aikana. Pirkkiön rutisti 91-kiloisissa yhteistuloksen 335 (152½+182½) kiloa, millä loppusijoitus oli seitsemäs. Tempauksen mitali jäi kahden ja puolen kilon päähän.

Espanjan Sevilla järjestettiin sekä 20-vuotiaiden että naisten Euroopan mestaruuskilpailut 23.-29. kesäkuuta välisenä aikana. Reippaasta lavalla nähtiin yhteensä kolme nostajaa. 91-kiloisissa Benjamin Pirkkiö jäi 320 (145+175) kilon punteilla tulosta-voitteiltaan, mutta sijoittui siitä huolimatta viidenneksi. 70-kiloisissa esiintynyt Ali Oksala ei puoles-

Riitta Pirkkiö

taan saanut tempauksessa hyväksyttävää suoritusta tuomarisähläyksen takia. Naisten 70-kiloisissa kisaillut Riitta Pirkkiö teki reipaslaista historiaa olemalla ensimmäinen naispuolinen arvokisaedustaja. Hän sijoittui 12:nneksi kasaten $142\frac{1}{2}$ ($62\frac{1}{2}+80$) kilon tulosnoteerauksen.

Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Porissa 21.-22. syyskuuta Jaarli Pirkkiö nosti uransa kuudennen ja samalla viimeisen PM-kullan. Vuoden 1997 mestaruus irtosi 83-kiloisissa 300 ($132\frac{1}{2}+167\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksella. Riitta Pirkkiö oli samoissa kisoissa naisten sinclair-pisteillä ratkotun paremmuusjärjestyksen mukaan viides.

20- ja 23-vuotiaiden SM-kilpailuissa Kuhmossa 27.-28. syyskuuta Reipas oli seurakohtaisesti paras molemmissa ikäluokissa. Ali Oksala (70 kg), Benjamin Pirkkiö (99 kg) ja Mika Kuoksa (108 kg)

julistettiin tuplamestareiksi ja lisäksi Kimmo Lähde (76 kg) oli SM-kultamitalisti 23-vuotiaiden ikäluokassa. Oksalan repiminen tuotti 275 ($122\frac{1}{2}+152\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksen, Pirkkiön varmat otteet 315 ($142\frac{1}{2}+172\frac{1}{2}$) kilon kokonaisnumerot ja Kuoksan voimailu tasarahana 300 ($132\frac{1}{2}+167\frac{1}{2}$) kiloa. Lähteen voittoraudat puolestaan koostuivat 110 kilon tempauksesta ja $142\frac{1}{2}$ kilon työnnöstä. Mestaruuksien ohella 83-kiloisissa noston Jari Naukkarinen kohotti 23-vuotiaiden ikäluokan hopearaudat $272\frac{1}{2}$ ($122\frac{1}{2}+150$) kiloa.

Ruotsia vastaan käydyssä maaottelussa Upsalassa 1. marraskuuta Suomi turvautui 83-kiloisissa kokeneeseen sotaratsuun Jaarli Pirkkiöön. Piste sinivalkoisille olikin tosiasia tulossarjalla 305 ($137\frac{1}{2}+167\frac{1}{2}$) kiloa.

Samana viikonloppuna 1.-2. marraskuuta Norjan Gjøvikissä miteltiin nuorten Pohjoismaiden mestaruuksista. 20-vuotiaiden Suomen mestarit Ali Oksala, Benjamin Pirkkiö ja Mika Kuoksa kruunattiin myös saman ikäluokan Pohjoismaiden parhaiksi. 70-kiloisissa Oksalan käsissä rauta ei paljoa painanut hänen sivaltaessaan pöytäkirjaan $277\frac{1}{2}$ ($125+152\frac{1}{2}$) kilon merkinnän. Pirkkiön kultatahdit 99-kiloisissa olivat 320 ($145+175$) kilon arvoisia ja Kuoksan mestaruusnumerot 108-kiloisissa näyttivät 305 ($135+170$) kiloa.

Seurajoukkueiden SM-finaali Kankaanpäässä 20. joulukuuta oli Reippaan ylivoimaista näytöstä. Joukkue Samuli Pirkkiö, Toni Ylimäinen, Ali Oksala, Kimmo Lähde, Jaarli Pirkkiö, Benjamin Pirkkiö, Marko Hintsala ja Mika Kuoksa latsi $2197\frac{1}{2}$ kilon yhteistuloksen. Hopealle kahden ja puolen kilon erolla Tampereen Pyrintöön taistellut Kankaanpään Voimailijat jäi reipaslaisista 180 kilon päähän.

Benjamin Pirkkiö tempaisi 20-vuotiaiden MM-hopeaa vuonna 1998

Jos vuosi 1997 kirjoitettiin Reippaan painonnoston historiaan valtavan aktiivisuuden ja nuorten esiinmarssiin kautena, vuosi 1998 oli sitä vielä enemmän. Yleisen sarjan SM-kisoista saatu ennennäkemätön menestys täydentyi vuoden aikana arvokisaedustuksilla. Kansainvälisiltä lavoilta mukaan tarttui myös nuorten MM-mitali.

Painonnostoa oli kohdannut vuodenvaihteessa toinen painoluokkauudistus viiden vuoden sisään. Syynä tähän oli naisten painonnoston hyväksyminen olympialajiksi. Painonnoston osanottajakiintiön pysyessä olympialaisissa tiukasti rajattuna täytyi sarjojen lukumäärää kutistaa sekä miehillä että naisilla. Samalla etenkin Suomen kaltaisten pienten painonnostomaiden nostajien pääsy olympialaisiin vaikeutui huomattavasti. Uusia painoluokkia oli miehillä aiemman kymmenen asemesta kahdeksan ja naisilla yhdeksän sijasta seitsemän. Uudistus on ollut toistaiseksi viimeinen laatuaan, mutta se tarkoitti edellisen painoluokkamuutoksen tapaan ennätystilastojen nollausta.

Suomen mestaruuskisoista Parkanosta 13.-15. maaliskuuta reipaslaisilla oli tuliaisina peräti viisi sarjavoittoa. 56-kiloisissa Samuli Pirkkiö otti uransa toisen mestaruuden, tällä kertaa 56-kiloisista 195 ($87\frac{1}{2}+107\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksen kera. 77-kiloisiin nousseella Ali Oksalalla kehityksen pyörät pyörivät vinosti ja sen seurauksena hänelle pujotettiin kulaan SM-kulta $297\frac{1}{2}$ ($132\frac{1}{2}+165$) kilon noteerauksella. Jaarli Pirkkiön otteet 85-kiloisissa olivat nekin kullanhoidoissa ja tulosta syntyi $332\frac{1}{2}$ ($147\frac{1}{2}+185$) kilon edestä. Miesten painoluokkien neljännen voiton toi Benjamin Pirkkiö, jonka vankka lavatyöskentely 94-kiloisissa antoi yhteisnumerot 350 ($160+190$) kiloa.

63-kiloisissa Riitta Pirkkiöstä tuli Reippaan toinen naispuolinen painonnoston Suomen mestari. Hänen kultamitalisarjansa koostui 70 kilon tempauksesta ja $82\frac{1}{2}$ kilon työnnöstä. Viiden voiton ohella reipaslaisten menestystä täydensi hopeallaan vuodenvaihteessa seuraan liittynyt Toni Puurunen. Puurunen säesti 85-kiloisissa Jaarli Pirkkiötä kasaten yhteistuloksen $307\frac{1}{2}$ ($137\frac{1}{2}+170$) kiloa. Reipas sai Parkanosta mukaansa myös seurojenvälisen pistekilpailun voittopokaalin.

Ensimmäistä kertaa yhdessä järjestetyt miesten ja naisten EM-kilpailut pidettiin Saksan Riesassa huhtikuun 28. päivän ja toukokuun 3. päivän välillä. Reippaasta arvokisaan valittiin yhteensä kolme nostajaa. Jaarli Pirkkiö ja Toni Puurunen kävivät SM-kilpailuiden toisinnon 85-kiloisissa. Pirkkiö veti nuoresta haastajasta vielä tällä kertaa pitemmän korren ollen sarjan 10:s 315 ($140+175$) kilon yhteistuloksella. Toni Puurunen 145 kilon tempaus ja $167\frac{1}{2}$ kilon työntö asettivat hänet pykälää alemmalla sijalle 11:nneksi. Riitta Pirkkiö oli puolestaan

150 ($65+85$) kilon tulossarjalla naisten 63-kiloisten EM-kymppi.

17-vuotiaiden SM-kisoissa Keravalla 16. toukokuuta Reipas jäi ensimmäistä kertaa sitten vuoden 1992 ilman mestaruutta. 175 ($80+95$) kilon yhteistuloksen tehnyt Juhana Leppiaho ylsi 56-kiloisten hopealle häviten kultamitalin viidellä kilolla Parkanon Puntin Mikko Kuusistolle. Toisen reipaslaisen Jori Lindrothin nostot 62-kiloisissa kulkivat 145 ($62\frac{1}{2}+82\frac{1}{2}$) kilon painoilla. Lindroth sai tuloksellaan sarjan pronssimitalin.

Bulgarian Sofiaan 18.-24. toukokuuta pidettyihin 20-vuotiaiden MM-kilpailuihin oli valittu reipaslaisia kaksin kappalein. Benjamin Pirkkiö tavoitelti mitalisijaa 94-kiloisista ja Ali Oksala pistesijaa 77 kilon painoluokasta. Oksalan tehokkaat suoritukset tuottivatkin 310 ($137\frac{1}{2}+172$) kilon yhteistuloksen, mikä oikeutti mukavasti sarjan kuudennelle sijalle.

Benjamin Pirkkiön tempausaloitus $157\frac{1}{2}$ kiloa ja sitä seurannut $162\frac{1}{2}$ rykäisy menivät ylös mallikkaasti. Sen sijaan kolmannessa yrityksessä olleet 165 kilon puntit jäivät aavistuksen eteen. Pirkkiön tempausolos oli Reippaan painonnoston kannalta historiallinen, koska sen ansiosta nuorukainen nappasi lajikohtaisen MM-hopeamitalin. Tempauksen nuorten maailmanmestariksi rutisti Venäjän Vladimir Smortshkov 170 kilon punteilla.

Työnnössä Pirkkiö latasi 190 kilon onnistuneen avauksen jälkeen tankoon 195 kilon raudat ja survoi nekin hyväksyttävästi ylös. Toisessa nostossa tapahtunut loukkaantuminen esti viimeiseen pyydetyn $197\frac{1}{2}$ kilon punttien täysipainoisen yrittämisen, joten reipaslaisen yhteistulokseksi kirjoitettiin $357\frac{1}{2}$ ($162\frac{1}{2}+195$) kiloa. Nämä numerot tiesivät lopputuloksissa neljättä tilaa, sillä Bulgarian Angel Popovin yhteistuloksen pronssiraidoiksi tuli lopulta 360 ($160+200$) kiloa. Sarjan MM-kultaan eteni Popovin maanmies Nikolai Stojanov $372\frac{1}{2}$ ($162\frac{1}{2}+210$) kilolla ennen Venäjän Smortshkovia, jonka kohtalona oli pudota 370 ($170+200$) kilon tulossarjalla kokonaiskilvan hopealle.

27.-30. elokuuta pidettyihin 16-vuotiaiden EM-kilpailuihin Espanjan La Coruñaan saatiin myös mukaan reipaslaisväriä. Juhana Leppiaho esiintyi 59-kiloisissa 185 ($85+100$) kilon yhteiskoonnilla. Tuloksella irtosi arvokisailmapiiriä haistelleelle pojalle kahdeksas sija.

Benjamin Pirkkiö

Suomi-Ruotsi maaottelussa Siikaisissa 19. syyskuuta Suomen joukkueessa nähtiin Reippaan tankotaiteilijoita kolmin kappalein. Miesten sarjakohdaisessa kohtaamisessa sekä 200 (90+110) kilon yhteistuloksen 56-kiloisiin tehnyt Samuli Pirkkiö että 320 (142½+177½) kilon 85 kilon painoluokkaan runtannut Jaarli Pirkkiö kopsasivat pisteen kotiin. Naisten kolmijäsenisesti sinclair-pistein käydyn maaottelun yksi suomalaislenkki oli puolestaan Riitta Pirkkiö, joka himpun verran ylipainoisena 63-kiloisiin mätkäisi tauluun 157½ (70+87½) kilon merkinnän.

20- ja 23-vuotiaiden SM-kilpailuissa Tampereella 26.-27. syyskuuta Reipas sai kaksi tuplamestaruutta sekä Toni Puurusen tuomana lisäksi yhden vanhemman ikäluokan sarjavoiton. 77-kiloisissa

Ali Oksalan molempien ikäluokkien voitot kirjaantuivat 317½ (140+177½) kilon suorituksilla. 105-kiloisissa Mika Kuoksan kahden kultamitalin reissu varmistui puolestaan 305 (135+170) kilon yhteistuloksen siivittämänä. 85-kiloisissa Toni Puurusen päivän kunto päätyi 312½ (145+167½) kilon kohdalle.

Kolmikon ohella mitalipallille astahti 20-vuotiaiden hopeaa napannut Juhana Leppiaho sekä samavärisen 23-vuotiaiden mitalin kaapannut Kimmo Lähde. Leppiahon yhteistulos 62-kiloisissa oli 185 (85+100) kiloa. 94-kiloisiin punnituksessa menneen Lähteen tulossarja koostui 112½ kilon tempauksesta ja 152½ kilon työnnöstä. Henkilökohtaisten mitalien ohella Reipas oli kisojen paras 23-vuotiaiden seura.

Ali Oksalan kauden toiset arvokilpailut käytiin niin ikään Sofiassa Bulgariassa. 6.-12. lokakuuta miteltujen 20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuiden tulossatona 77 kilon sarjassa nostaneella Oksalalla oli 315 (140+175) kiloa. Sillä hänelle lohkesi nuorten MM-kilpailuiden tapaan kuudes sija.

17-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Tanskan Ringstedissä 25.-26. lokakuuta oli Juhana Leppiahon vuoro menestyä mitalin arvoisesti. Sinclair-pistein ratkottu poikien paremmuusjärjestys toi 200 (90+110) kilon yhteistulokseen päätyneelle urheilijaveljeskolmikun nuorimmalle jäsenelle PM-hopeaa.

Ensimmäisiin Suomessa järjestettyihin painonoston maailmanmestaruuskilpailuihin valittiin Reippaasta lopulta kolme nostajaa. Lahdessa 10.-15. marraskuuta välisenä aikana voimailussa tapahtumassa Jaarli Pirkkiö ja Toni Puurunen hakivat sijoituksia 85-kiloisten painoluokasta ja Riitta Pirkkiö naisten 63 kilon sarjasta. Jaarli Pirkkiön MM-taival oli ohdakkeinen, sillä hieman aiemmin saatu selkävamma esti täysipainoisen lavaesiintymisen. 305 (140+165) kilon yhteistulos riitti tuloslistoilla 23:nneksi. Vielä huonommin kävi Puuruselle, joka loukkasi onnistuneen 142½ kilon ensimmäisen tempauksen jälkeen määrättyissä 147½ kilon raudoissa kyynärpänsä ja joutui jättämään leikin kesken. Kautta aikojen Reippaan ensimmäinen naispuolinen MM-edustaja Riitta

Pirkkiö hoiti oman leiviskänsä 63-kiloisissa tyylikäästi ja teki 17:lle sijalle oikeuttaneen 160 (70+90) kilon yhteistuloksen.

Reipas jatkoi Rovaniemellä 12. joulukuuta kauden päättäneessä seurajoukkueiden SM-finaalissa kotilavaan liittyvää voittamattomuustraditiota. Vuonna 1998 seitsenjäsenisin ryhmin nostettu loppuottelu oli reipaslaisten heiniä 1932½ kilon tuloksella. Voittajajoukkueeseen kuuluivat Samuli Pirkkiö, Petri Turpeenniemi, Ali Oksala, Jaarli Pirkkiö, Benjamin Pirkkiö, Mika Kuoksa ja Petri Tanninen. He jättivät hopeamitalin saanutta Porin Puntti-Karhuja 60 kiloa. Pronssia pokkasi Tampereen Pyrinnön seitikkio 1597½ kilon yhteistuloksella.

Mahtava nuorten arvokisamenestyksen vuosi 1999

Vuosituhanen vaihteeseen mennessä Reippaan painonnoston nuorten arvokisamenestys siirtyi uudelle tasolle. Seuran kärkikaksikko Benjamin Pirkkiö ja Ali Oksala runnoivat 20-vuotiaiden Euroopan ja koko maailman ehdottomaan eliittiin. Nämä tekijät kirjoittivat vuonna 1999 Reippaan painonnostoa jälleen uusiksi.

Suomen mestaruuskilpailuissa Tampereella 12.-14. maaliskuuta Reipas todettiin seurojenvälisen pistekilpailun ykköseksi. Henkilökohtaisella tasolla saaliina oli kaksi mestaruutta, peräti neljä hopeaa ja kaupanpäälliksi myös yhteistuloksen pronssimitali. Sarjojensa ykköstiloista vastasivat Ali Oksala ja Benjamin Pirkkiö. Oksala tykitti 77-kiloisten voitonnumeroiksi 305 (140+165) kiloa. 94-kiloisissa Benjamin Pirkkiön toipuminen polvileikkausoperaatiosta oli edennyt puolestaan 330 (150+180) kilon yhteistuloksen kohdalle.

Hopeamitalisteista lähimpänä mestaruutta oli 85 kilon painoluokassa temunnut Jaarli Pirkkiö. Tempauksen 135 kilon tuloksen ja työnnon ensimmäisen onnistuneen 165 kilon rautojen onnistumisen jälkeen sarjavoittoon vaadittiin 177½ kilon puntit. Ne loppusyksyn MM-kilpailuiden jälkeisen harjoittelun hieman löysemmin ottanut yhdeksänkertainen Suomen mestari veti kyllä kahdesti rinnalle, mutta molemmilla kerroilla ylöstyöntö epäonnistui. SM-kultaa nappasi Joensuun Puntti-Poikien Iiro Hartikainen 312½ (142½+170) kilon totaalilla.

62-kiloisissa Juhana Leppiahon suoritukset var-

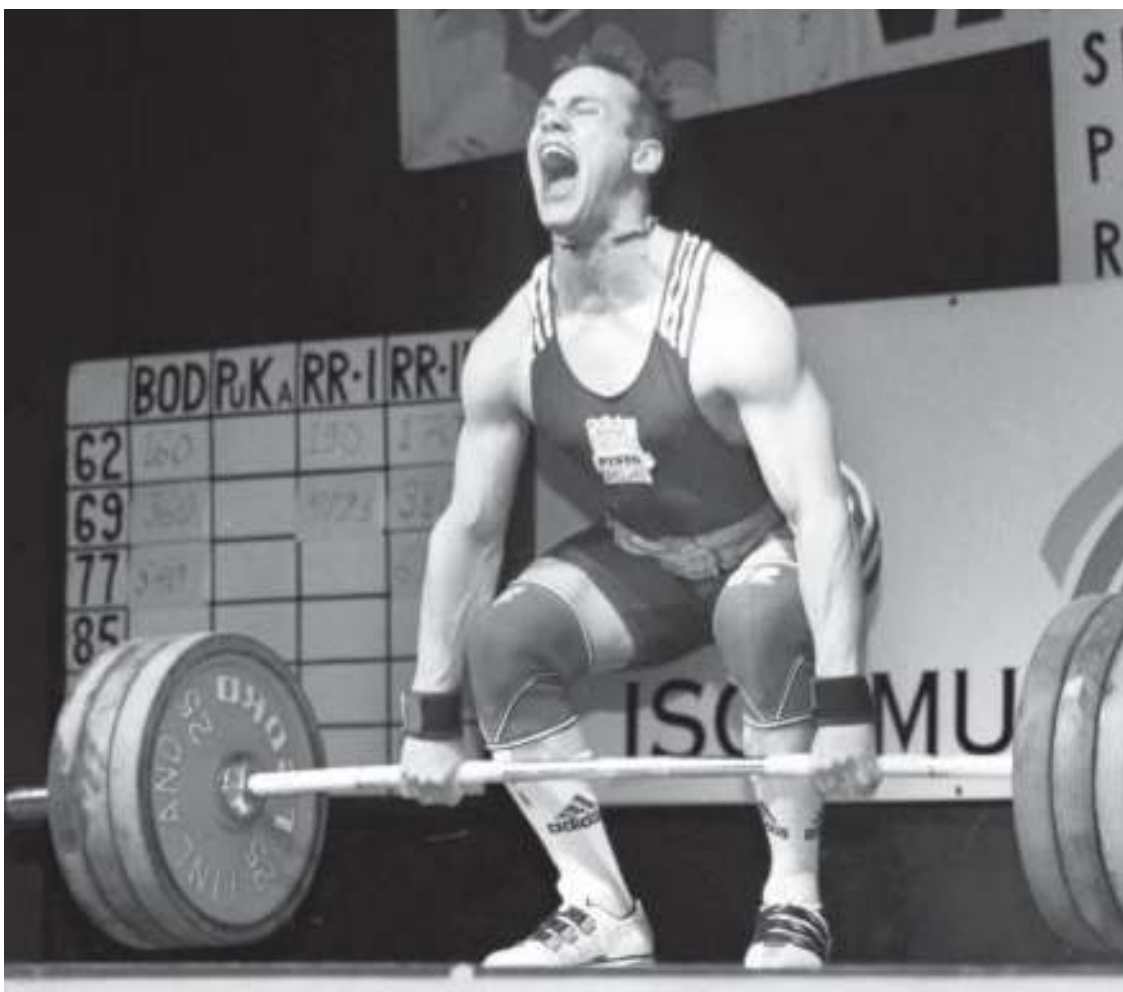
mistivat selvän kakkostilan yhteistuloksella 197½ (90+107½) kiloa. 77-kiloisissa Ali Oksalan takana hopeapallille nousi Kimmo Lähde, joka rutisti kasaan 270 (120+150) kilon numerot. Reippaan neljännen hopean voimaili 105 kilon painoluokassa esiintynyt Mika Kuoksa. Hänelle kertyi yhteistulosta 317½ (137½+180) kilon edestä. Samuli Pirkkiön saldona oli tällä kertaa 56-kiloisten pronssi 197½ (90+107½) kilon tulossarjalla.

Reipas jatkoi seurakohtaista menestystä 17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Kalajoella 22. toukokuuta. Reipaslaisten kolme sarjavoittoa ja SM-pronssi takasivat paikan kärjessä seurojenvälisessä pistekilpailussa. Mestareiksi leivottiin 56-kiloisten Teijo Ruutikainen 145 (60+85) kilon merkinnällä, 69-kiloisiin siirtynyt Juhana Leppiaho 220 (100+120) kilon tulossarjalla ja pykälää ylempänä 77-kiloisissa Jori Lindroth 190 (82½+107½) kilon kokonaissuorituksen päätteeksi. Elmo Oksmanille kisat tuottivat 56-kiloisten kolmannen sijan. Hänen tulokertymäksi kirjoitettiin 120 (55+65) kiloa.

Pohjoismaiden Painonnostoliitto järjesti ensimmäistä kertaa seurajoukkueiden PM-kilpailut. Tampereella 19. kesäkuuta pidetyn finaalin ykkönen oli kukapas muukaan kuin Reipas. Kuusimiehisin ryhmin sinclair-pisteillä ratkottu seurojenvälinen järjestys tuotti reipaslaisille kultamitalit numeroilla 1687,84. Norjalaisen Tambarskjelvar IL:n hopeatulokseksi tuli 1666,97 pistettä. Reippaan joukkueeseen kuuluivat Petri Turpeenniemi, Ali Oksala, Kimmo Lähde, Jaarli Pirkkiö, Toni Puurunen ja Mika Kuoksa.

Ali Oksalan ja Benjamin Pirkkiön kauden pääkisa 20-vuotiaiden maailmanmestaruusmittelöt järjestettiin Yhdysvaltojen Savannahissa 3.-8. heinäkuuta. Reipaslaista painonnostohistoriaa tehtiin myös Amerikan mantereella, sillä Benjamin Pirkkiö taisteli itselleen 94-kiloisten yhteistuloksen MM-pronssia. Tempauksen 160 kilon onnistuneita alkupainoja seurasi tosin kaksi täpärästi eteen jäänyttä 165 kilon suoritusta. Näiden rautojen epäonnistuminen tiesi lajikohtaista neljättä tilaa.

Työnnössä Pirkkiö varmisti tuloksen 192½ kilon ensimmäisellä yrityksellä. Tempauksen pronssia napannut Kiinan Yanfei Ma päätyi hänen jälkeensä 360 (165+195) kilon yhteistulokseen ja punnituksessa kevyemmän kilpailupainon saanut reipaslainen määräsi kokonaiskilvan mitalipallille päästäkseen

Ali Oksala

tankoon tasanumerot 200 kiloa. Kakkosnosto epäonnistui rinnalvedon käännessä, mutta kolmannellaan Pirkkiö survoi romut väkisin suorille käsille. Yhteistuloksen pronssimitalin ohella saldoksi tuli näin myös työnnön kolmas sija. Sarjan mestariksi itsensä vipusi ylivoimaisella 395 (172½+222½) kilon tulossarjalla Puolan Szymon Kolecki. MM-hopealle niittasi puolestaan viimeisellä 202½ kilon työnnöllään Pirkkiön edestä lajihopean vienyt Valko-Venäjän Aljaksandr Nitshai. Valkovenäläisen kokonaismerkintä oli 375 (172½+202½) kiloa.

Ali Oksala pelasi 77-kiloisissa tuimaa peliä. Tempauksessa 150 kilon tulos oikeutti viidenneksi. Työnnössä tavoitteena olleen yhteistulosmitalin eteen jouduttiin ottamaan riskejä, jotka eivät kuitenkaan tuoneet kaivattua lopputulosta. Sekä avaus 180 kilosta, sitä seurannut 182½ kilon yritys kuin viimeisessä suorituksessa olleet 185 kilonkin puntit

tulivat kyllä rinnalle, mutta ylöstyöntö jäi jokaisella kerralla aavistuksen eteen. Pronssia pokkasi kotilavallaan riuhtonut, Oksalaa painavampi Yhdysvaltojen Oscar Chaplin 335 (155+180) kilolla. Myös hopea meni 335 (152½+182½) kilon totaalitylillä Oksalaa kevyemmälle Armenian Radik Petrosjanille.

Toni Puurusen maaotteludebyytti tapahtui Tukholmassa 18. syyskuuta. 94-kiloisissa Suomelle pisteen tuonut tulossarja oli 325 (147½+177½) kiloa.

20.-26. syyskuuta järjestettyihin 20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuihin Puolan Spalaan Reippaasta valitiin peräti kolme raudankesyttäjää. Reipaslaisten menestys oli ennennäkemätöntä. Ali Oksala sai hyvityksen nuorten MM-kilpailupettymykselleen sekä yhteistuloksen että työnnön lajikohtaisen hopean muodossa. 77-kiloisissa kaksoiskilpailun kohdalle merkittiin 325 (145+180) kilon

romukoonti.

94-kiloisissa Benjamin Pirkkiölle tyrkytettiin kultamitalia. Tempauksessa reipaslainen tuhri kuitenkin kaksi ensimmäistä yritystään 157½ kilosta, mutta paikkasi huolimattomuutensa kolmannella samoista raudoista otetulla suorituksella. Työnnössä sekä 187½ kilon aloitus että toisessa yrityksessä olleet 192½ kilon puntit siirtyivät suorille käsille ilman vastaväitteitä. Valko-Venäjä Juri Rohmankou oli saanut kasaan kärkitilalle oikeuttaneet 352½ (160+192½) kilon numerot. Pirkkiön oli voittaakseen määrättävä painavampana viimeiseen työntönsä 197½ kilon raudat, jotka tulivatkin moitteetomasti rinnalle. Yllättäen ylöstyöntö jäi hivenen eteen ja reipaslaisen kohtalona oli jäädä yhteistuloksen hopealle 350 (157½+192½) kilon tulossarjalla. Työnnössä Pirkkiö jätettiin samaan 192½ kilon tulokseen päätyneiden Turkin Talat Bayamin ja valko-venäläisen Rohmankoun selän taakse kolmanneksi.

Mika Kuoksalle EM-lavalle kipuaminen tarkoitti arvokisojen ensiesiintymistä. Yli 105-kiloisten miesten mittelössä tempauksessa nousivat 142½ kilon aloituspainot. Työnnössä reipaslainen teki selvää jälkeä sekä 180 kilon että 187½ kilon suorituksissa, mutta viimeinen yritys 190 kilosta sen sijaan epäonnistui. 330 (142½+187½) kilon yhteistulos oikeutti kokonaiskilvassa seitsemänteen sijaan.

Nuorten miesten seuraava koitos oli 9.-10. lokakuuta ensimmäistä kertaa Reippaan järjestelyvastuulla pidetyt 20- ja 23-vuotiaiden SM-kilpailut Rovaniemellä. Ali Oksala otti lavan haltuun 85-kiloisissa tehden tuplamestaruuden ylivoimaisella tavalla tuoneen 327½ (142½+185) kilon yhteistuloksen. Benjamin Pirkkiö oli kaksoismestari 105 kilon painoluokassa rusikoimalla kasaan 342½ (152½+190) kilon tulossarjan. Oksalan ja Pirkkiön lisäksi molempien ikäluokkien kultamitalit otti myös 69-kiloisissa esiintynyt Petri Turpeenniemi, jolle kirjoitettiin 225 (100+125) kilon totaali. Turpeenniemen, Oksalan ja Pirkkiön ohella 23-vuotiaiden ikäluokan sarjavoittajaksi todettiin 94-kiloisissa urakoinut Toni Puurunen. Hänelle SM-koitos tuotti ”välituloksen” 310 (142½+167½) kiloa.

Sen sijaan superraskaassa sarjassa teutaroinut Mika Kuoksa hävisi oman kultakamppailunsa Porin Puntti-Karhujen Mikko Viitalalle. Kuoksa kasasi kyllä mukavan 330 (145+185) kilon romuannoksen, mutta Viitala mätti kokonaistuloksekseen 190 kilon onnistuneen työnnön ansiosta kaksi ja puoli tätä

raskaamman merkinnän. Reippaan kuudes mitalisti oli Jori Lindroth (69 kg). Lindroth otti painoluokan 20-vuotisten hopean ja 23-vuotiaiden pronssin. Reipas oli pistessaaliillaan lisäksi 23-vuotiaiden paras seura.

Turpeenniemi, Lindroth ja Juhana Leppiaho valittiin Suomen joukkueeseen 30.-31. lokakuuta Ruotsin Nordanstigissä pidettyihin 17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin. 69-kiloisissa poikien puolella nostaneet Leppiaho ja Lindroth varmistivat sarjan kaksoisvoiton. Leppiahon mestaruus irtosi 217½ (100+117½) kilon punteilla, Lindrothin hopeasarja oli tasan 200 (87½+112½) kiloa. Samassa 69 kilon sarjassa, mutta 20-vuotiaiden ikäluokassa touhunnut Petri Turpeenniemi runtasi puolestaan tiskiä 237½ (107½+130) kilon tulossarjan. Sillä otettiin painoluokan 20-vuotiaiden mestaruus.

Maailmanmestaruuskilpailuissa Kreikan Ateenassa 22.-28. marraskuuta reipaslaisia oli mukana huikea neljän nostajan ryhmä. Ali Oksala ja Toni Puurunen mittasivat keskinäisen paremmuutensa 85-kiloisissa, Benjamin Pirkkiö metsästi hyvää tulosta 94-kiloisissa ja Mika Kuoksa haki kokemusta 105 kilon painoluokasta. Oksala ja Puurunen etenivät kumpikin MM-lavalla 330 kilon yhteistulokseen. Oksalan tulossarjan koostui 147½ kilon tempauksesta ja 182½ kilon työnnöstä, Puurunen lavatyöskentely osoitti tempauksessa 150 kilon numeroita ja työnnössä 180 kilon painoja. Kaksikon kevyempi osapuoli Oksala sijoittui ällistytävän kovatasoisessa ja osanottajamäärältään laajassa sarjassa 38:nneksi ja Puurunen 39:nneksi.

Pirkkiön ja Kuoksan MM-voimailu kohtasi vastatuulta. Pohjekrampeista kärsineelle Pirkkiölle 155 kilon tempausraudat olivat ylitsepääsemätön este ja mies jäi ilman tulosta. Samoin kävi myös Kuoksalle, tosin 150 kilon tempaus siirtyi kolmannella yrityksellä suorille käsille, mutta hylättiin tuomariäänin 2-1. Työnnössä sisuuntunut lupaus otti varmasti sekä 185 kilon että 192½ kilon raudat. Kolmanteen yritykseen ladattu 200 kilon levytanko sen sijaan painoi liikaa. Työnnön lajisijoitukseksi Kuoksalle tuli 28:s tila.

Kauden kotimaisia punttilavoja lähes mielin määrin hallinneille reipaslaisille seurajoukkueiden Suomen mestaruuden voittaminen Kankaanpäässä 18. joulukuuta oli itsestäänselvyys. Kuusihenkinen ryhmä käydyn kisan voittajat Samuli Pirkkiö, Petri

Turpeenniemi, Kimmo Lähde, Toni Puurunen, Benjamin Pirkkiö ja Mika Kuoksa kokosivat rutiinilla 1655 kilon kokonaismerkinnän. Hopeatiimi Tampereen Pyrintö sai kasaan 1560 kilon yhteistuloksen ja pronssille voimaillut Keravan Bodonos 1537½ kilon numerot.

Kuntosali Reipas muutti vuonna 2000 uusiin tiloihin – Ali Oksala työnsi syksyllä nuorten Euroopan ennätyksen

Vuosituhat vaihtui Reippaan painonnostajille yhä parempien menestysodotusten saattamana. Toinen suuri kysymys uudelle vuodelle oli edessä oleva harjoittelupaikan vaihto. Kairatie 54:n vuokrasopimus umpeutui maaliskuun lopussa, mutta uutta treenisalia koskevien suunnitelmia tekeminen oli aloitettu hyvissä ajoin jo vuoden 1999 syksyllä.

Suomen mestaruuskilpailuissa Joensuussa 11.-12. maaliskuuta reipaslaiset kahmivat viisi mestaruutta ja varmistivat kokonaissaaliillaan seurojenvälisen pistekilpailun ylivoimaisen voiton. Miesten painoluokkien ykköseksi nostivat Samuli Pirkkiö 56-kiloisissa, Jari Naukkarinen 77-kiloisissa, Jaarli Pirkkiö 85-kiloisissa sekä Benjamin Pirkkiö 94 kilon painoluokassa. Lisäksi vuodenvaihteessa Reippaaseen siirtynyt Hanna Keränen tyylitteli itselleen uran ensimmäisen SM-kullan naisten 75 kilon sar-

Mika Kouksa

jassa.

Samuli Pirkkiölle uran kolmas Suomen mestaruus napsahti rutiininomaisesti 195 (90+105) kilon tulosarjalla. Sen sijaan Jari Naukkarinen joutui tekemään 77-kiloisten voiton eteen täyden päivätyön. Päävastustaja löytyi läheltä, sillä Naukkarinen ja Kimmo Lähde kävivät armottoman keskinäisen kammoittelun seurakaverusten paremmuudesta. Naukkarinen sai kasaan 127½ kilon tempauksen ja 155 kilon työnnön summana 282½ kilon yhteistuloksen. 122½ kiloa tempaissut Lähde varmistti kokonaiskilvan hopean ja työnnön lajikohtaisen mestaruuden 157½ kilon punteilla ja lastautti viimeiseen yhteistulosvoittoon vaaditut 162½ kilon raudat. Ne hän vetikin rinnalle, mutta ylöstyöntö epäonnistui ja Lähde joutui taipumaan kakkossijalle.

Jaarli Pirkkiön kymmenes SM-kulta ei sekään ollut läpihuutojuttu, vaan tasaisessa 85 kilon painoluokassa mestaruus varmistui vasta viimeisen 177½ kilon työnnön onnistumisen myötä. Yhteistulos kirjoitettiin 320 (142½+177½) kiloksi.

94-kiloisissa nähtiin ”seiskaseiskan” tapaan tuima reipaslaisten kaksintaistelu sarjavoitosta. Benjamin Pirkkiön nostohuumori oli tempauksessa kateissa ja hän sai 145 kilon raudat ylös vasta kolmannellaan. Toni Puuruselle Pirkkiön aneeminen esitys laitoi vain lisää vettä myllyyn ja vihtavuorelainen raastoi lajimestaruuteen 150 kilon tempaussuorituksen voimalla. Työnnössä Puurunen selvitti lopulta 177½ kilon raudat. Kilpakumppaniaan raskaamman Pirkkiön epävarmat otteet jatkuivat, mutta hän sai kuin saikin runtattua kolmannella työnnöllään ylös yhteistuloksen kärkipaikalle vaaditut 185 kilon puntit. Pirkkiön voitonumerot olivat näin 330 (145+185) kiloa ja Puurusen hopeakoonti 327½ (150+177½) kiloa.

Hanna Keräsen SM-nostot kulkivat kuuden onnistuneen noston putkella. Tempaustulos 82½ kiloa ja työntömerkintä 97½ kiloa ynnäsivät yhteistulokseksi 180 kiloa, millä irtosi 75-kiloisten ylivoimainen ykkössija. Toinen Reippaan naisnostaja Riitta Pirkkiö sai puolestaan 63-kiloisten pronssia 137½ (62½+75) kilon urakoinnilla. Pronssille reipaslaisista voimaili myös miesten 69-kiloisissa 245 (105+140) kilon yhteistuloksen tehnyt Petri Turpeenniemi.

Kuntosali Reippaan tilat muutettiin maaliskuun vaihteessa Marjamatka 2:ssa sijaitsevaan ra-

Petri Turpeenniemi

kennukseen, jonka muutamat painonnostajaoston toimijat olivat ostaneet perustetun kiinteistöosakeyhtiön nimiin. Koko alkuvuoden talkoilla käytövalmiiksi kunnostettu paikka takasi oivalliset mahdollisuudet niin yleisvoimailuun kuin kuntosaliharjoitteluunkin. Kuntosalin asiakaskunnalle tilat olivat aiempaa väljemmät, myös tiloissa treenaaville painonnostajille ja voimannostajille oli tarjolla entistä enemmän lavapinta-alaa. Uuden kuntosalin avajaisia vietettiin 31. maaliskuuta, ensimmäiset painonnostokilpailut oli ehditty pitää tiloissa peruskoululaisten valtakunnallisten mestaruusnostojen muodossa jo 19.-20. helmikuuta.

Reipas osoittautui edellisen vuoden tapaan 17-vuotiaiden ikäluokan parhaaksi seuraksi Siikaisissa 27. toukokuuta järjestetyissä SM-mittelöissä. Mestaruuksia reipaslaiset koppersivat kaksi, Valtteri Laakkosen ja Jori Lindrothin hyvien otteiden ansiosta. Laakkonen nappasi 45-kiloisten sarjavoiton 97½ (42½+55) kilon työskentelyllä, Lindroth voimaili 77-kiloisten ykköseksi 217½ (97½+120) kilon esityksellä. Palkinnoille ylsivät myös ensimmäisen tyttöjen SM-mitalin reipaslaisista ottanut Tekla Hietala, jonka hopea 48-kiloisissa varmistui 55 (25+30) kilon tyylittelyllä, sekä 69-kiloisissa samanvärisen lätjän kaulaansa pujottuttanut Elmo Oksman. Hänen

otteet olivat 145 (65+80) kilon arvoisia.

Petri Turpeenniemi valittiin Suomen joukkueeseen Euroopan kärjen ulkopuolella oleville maille tarkoitettuun European Promotion Cup-kisaan. Cup järjestettiin Ruotsin Kalmarissa 17.-18. kesäkuuta. Alle 20-vuotiaiden edustajana ollut Turpeenniemi tempaisi 69-kiloisiin 107½ kiloa, mutta jäi työnhössä ilman tulosta.

Ali Oksalan alkuvuoden pääkisa 20-vuotiaiden maailmanmestaruuskilpailut voimailtiin Tshekin Prahassa 2.-9. heinäkuuta. Mitalille tähynnyt reipaslainen tempaisi 77-kiloisiin 145 kilon raudat ja työnsi toisellaan ylös 180 kilon puntit. Kolmatta tilaa hallussa pitänyt Venäjän Grigori Sharov oli hetkeä aikaisemmin kasannut yhteistulokseksi 327½ (150+177½) kiloa, joten häntä kevyemmän Oksalan oli työnnettävä pronssille päästäkseen 182½ kilon romut. Nämä eivät kuitenkaan onnistuneet ja reipaslainen sijoittui tuloluettelossa lopulta viidenneksi.

Oksalan kisakausi jatkui välittömästi seurajoukkueiden PM-finaalilla Tanskan Ålborgissa 8. heinäkuuta. Reippaalla oli mukana tällä kertaa sekä miesten että naisten joukkue. Ali Oksalan, Jari Naukkarisen, Toni Puurusen, Jaarli Pirkkiön, Petri Turpeenniemen ja Mika Kuoksan muodostama miesryhmä junttasi

itsensä ylivoimaiseen mestaruuteen sinclair-pisteillä 1713,88.

Reippaan naistenkin joukkue oli enemmän kuin lähempänä PM-voittoa. Hanna Keräsen 97½ kilon onnistuneen ensimmäisen työnnön jälkeen hänen sekä Riitta Pirkkiön ja Tanja Kultin sinclair-pisteiden kokonaismäärä oli 482,41. Keränen kävi tämän jälkeen työntämässä kahdesti joukkuevoitton vaaditut 102½ kilon raudat, mutta molemmilla kerroilla tuomarit hylkäsivät noston äänin 2-1. Tuomarikolmikunnan enemmistönä olleet kaksi ålborgilaista oikeudenjakaa järjesteli näin paikallisen AK Jyden-seuran naiset ykkösiksi. Heidän voitonnumerot olivat 483,45 pistettä.

Toni Puurunen oli tulossa muutaman viikon kuluksena 29. heinäkuuta kisaillussa Baltic cupissa. Puolan Gdynian lavalla tempaus kulki 94 kilon painoluokassa 147½ kilon arvoisesti, mutta työnnössä alkupaino ei suostunut menemään suorille käsille ja Puurunen kohtalona oli tuloksetta jäänti.

20- ja 23-vuotiaiden SM-kilpailuissa Porissa 23.-24. syyskuuta Reippaan ainoan mestaruuden pokkasi vanhemman ikäluokan 105-kiloisissa Baltic cupin epäonnistumisen paikannut Toni Puurunen. Hänelle sarjavoiton perään kirjoitettiin 320 (145+175) kilon kokonaismerkintä. Tuplahopeaan ylsi 69-kiloisissa runnonut Petri Turpeenniemi, jolle päivän tulokset antoi 225 (100+125) kilon numerot. Turpeenniemen lisäksi miesten puolella kaksoismitalien, pronssisten, makuun pääsi 77-kiloisissa kisaillut Jori Lindroth. Hänen tuloksensa oli 235 (102½+132½) kiloa. Tekla Hietala puolestaan toi Reippaan ensimmäisen 20-vuotiaiden naisten mitalin. Hietala niisasi hopeaa 48-kiloissa 65 (27½+37½) kilon esityksellä.

Ali Oksalan hyvästeli 20-vuotiaiden ikäluokan maanosan mestaruuskilpailuilla, jotka vietiin läpi Kroatian Rijekassa 11.-15. lokakuuta. 77-kiloisten sarjassa nostaneella Oksalalla tempaus takelteli, sillä hän sai aloituspainonsa 145 kiloa hyväksyttävästi ylös kolmannellaan. Työnnössä 180 kilon jälkeen tankoon ladattiin nuorten EE-painot 185½ kiloa, joiden onnistuminen tiesi samalla yhteistuloksen pronssin varmistumista. Reipaslainen korotti kolmanteen työntönsä kokonaiskilvan hopeaan vaaditut 190 kiloa ja veti nämäkin raudat rinnalle. Ylöstyönnön epäonnistuminen kuitenkin soi loppusijoitukseksi kolmannen tilan. Työnnöstä irtosi lajikohtainen hopea. Ali Oksalan urasta kerrotaan

tarkemmin tässä teoksessa olevassa haastatteluartikkelissa.

17- ja 20-vuotiaiden PM-kilpailut sekä Suomi-Ruotsi maaottelu käytiin Tampereella 28.-29. lokakuuta. Siellä Jori Lindroth nosti 17-vuotiaiden ikäluokan Pohjoismaiden mestaruuteen 77-kiloisissa 232½ (107½+125) kilon yhteistuloksella. 20-vuotiaiden ikäluokassa Petri Turpeenniemi nappasi puolestaan 69 kilon painoluokassa hopeaa. Hänen tulosteerauksensa oli 227½ (100+127½) kiloa.

Maaottelussa nähtiin peräti neljä reipaslaista. Pisteen miesten sarjoista anastivat niin 77-kiloisten Ali Oksala kuin 105-kiloisissa runnonut Toni Puurunen. Oksalan yhteistulos oli tällä kertaa 332½ (150+182½) kiloa, Puurunen voimailu tuotti 322½ (147½+175) kilon kokonaismäärän. Samuli Pirkkiö sen sijaan jäi 56-kiloisissa ruotsalaisvastustajan jalkoihin tehden 182½ (80+102½) kilon merkinnän.

Naisten kolmijäsenisin ja sinclair-pistein käydyn ottelun Suomen paras oli Hanna Keränen. Hänen kilpailusarjansa oli 69 kiloa. Suomen voittoon päättyneessä naisten mittelössä tulosta syntyi Reippaan ykkösnaiselle 197½ (92½+105) kilon edestä.

Kausi huipentui perinteisesti seurajoukkueiden SM-loppuottelulla. Rovaniemellä 9. joulukuuta tehtiin jälleen reipaslaista painonnostohistoriaa, sillä ensimmäisen ja toistaiseksi ainoan kerran mukana finaalisissa oli peräti kaksi seuran joukkuetta. Ykkösjoukkue Samuli Pirkkiö, Petri Turpeenniemi, Ali Oksala, Jari Naukkarinen, Toni Puurunen ja Benjamin Pirkkiö eteni täysin ylivoimaiseen mestaruuteen 1615 kilon numeroilla. Kakkosjoukkue Teijo Ruutikainen, Juhana Leppiaho, Juhani Suominen, Kimmo Lähde, Jaarli Pirkkiö ja Ari Moilanen taisteli loppuun saakka Keravan Bodonoksen kanssa hopeatilasta, mutta joutui taipumaan 15 kilon erolla pronssille. Bodonoksen tulos oli 1405 kiloa, Reippaan kakkosryhmän merkinnäksi jäi 1390 kilon yhteistulos.

Reipas naisten Suomen ja Pohjolan paras seura 2001

Kausi 2001 kirjoitettiin Reippaan painonnostohistoriassa naisten vuodeksi. Seuran nostajattaret saavuttivat ennennäkemäntöntä menestystä niin yksilökohtaisesti kuin joukkuekilpailussa sekä SM-tasolla. Miesten puolella ei aivan ylletty

muutaman edellisen vuoden kaltaiseen laajaan mitalitateeseen. Seurajoukkuekisassakin reipasmiehet saivat kaulaansa vain hopeamitalit. Väri oli samanlainen niin SM- kuin PM-finaalissakin.

Suomen mestaruuskilpailuissa Porissa 3.-4. maaliskuuta naisten saalis oli huikea. Riitta Pirkkiön (63 kg) ja Hanna Keräsen (69 kg) kaksi mestaruutta sekä Tekla Hietalan (48 kg) ja Tanja Kultin (yli 75 kg) pronssit takasivat heille seurojenvälisen pistekilpailun voiton. Riitta Pirkkiön toinen SM-kulta Rovaniemen Reippaan riveissä lohkesi 155 (70+85) kilon yhteistuloksella. Hanna Keränen oli puolestaan painoluokkansa ykkönen 190 (90+100) kilon noteerauksella. Tekla Hietalan kolmosija omassa painoluokassa varmistui 67½ (30+37½) kilon esityksellä ja Tanja Kultti laittoi rautaa liikkeelle 155 (65+90) kilon edestä.

Miesten puolella mestaruuteen ylsi 105-kiloisissa jytistellyt Benjamin Pirkkiö. Hänen uransa viides SM-kulta tuli 340 (155+185) kilon yhteistuloksella. Toni Puurunen taisteli sarjaa alempana 94-kiloisissa tiukasti ykkössijasta viimeiseen 187½ kilon työntöön saakka, mutta rinnallevedon epäonnistuminen tiesi Tampereen Pyrinnön Miikka Huhtalan selän takana hopeaa. Puurunen tulossarjaksi kirjoitettiin 330 (150+180) kiloa, Huhtalan voittopunteiksi todettiin 337½ (152½+185) kilon yhteistulos. Toni Puurunen ohella toisen hopean pokkasi 56-kiloisissa 195 (87½+107½) kilon yhteisnumeroilla Samuli Pirk-

Tekla Hietala

kiö. Lisäksi Kimmo Lähde toi 77 kilon painoluokasta loukkaantuneenakin pronssia 265 (115+150) kilon esityksellä.

Euroopan mestaruuskilpailuihin, jotka pidettiin Slovakian Trencinissä 23.-29. huhtikuuta, matkasi reipaslaisista lopulta Toni Puurunen. Kevään tulokunto osoitti nousun merkkejä, sillä räväkän lavatyöskentelyn ansiosta rautaa siirtyi suorille käsille yhteensä 350 (157½+192½) kilon kasaannos. Yhteistuloksellaan Puurunen sijoittui 94-kiloisissa kahdeksannelle sijalle.

17-vuotiaiden SM-nostoissa Joensuussa 26. toukokuuta mestariksi lyötiin reipaslaisista Elmo Oksman. 77-kiloisissa karkipaikan lunastaneen salskean nuoren miehen tulokseksi kehkeytyi 190 (85+105) kilon kokonaismerkintä. Hopean nappasivat sekä 69 kilon painoluokassa 177½ (80+97½) kilon edestä voimiaan esitellyt Joni Hyvärinen että tyttöjen 53-kiloisissa nättejä suorituksia ladellut Tekla Hietala. Hietalan kakkossijan perään kirjoitettiin 72½ (32½+40) kilon yhteistulos. Kolmikön ohella mitaleille ylsi Valtteri Laakkonen, joka tehtiä 56-kiloisissa pronssille oikeuttaneet 115 (50+65) kilon kokonaisnumerot.

Seurajoukkueiden PM-loppuottelu vietiin läpi Reippaan toimesta Rovaniemellä 9. kesäkuuta. Naisten ryhmällä tavoitteena oli edellisen vuoden finaaliassa kärsityn tappion kuittaaminen. Hanna Keränen, Riitta Pirkkiö, Tanja Kultti ja neljäntenä lenkkinä lavalla nähty Tekla Hietala napauttivatkin yhteisnumerot 527,89 sinclair-pistettä. Lukumäärä riitti ylivoimaiseen Pohjoismaiden mestaruuteen ennen Parkanon Punttia. Parkanon joukkueen kokonaistulos oli 371,29 pistettä.

Miesten joukkuekisassa Reipas järjesteltiin hopealle. Samuli Pirkkiöstä, Jori Lindrothista, Jaarli Pirkkiöstä, Jari Naukkarisesta, Toni Puurusesta ja Benjamin Pirkkiöstä koostuneella ryhmällä oli kassassa ennen Benjamin Pirkkiön viimeistä työntöä 1665,24 sinclair-pistettä. Tampereen Pyrinnön tekemän 1673,29 pistemäärän ylittämiseksi kultamitaliin vaadittiin Pirkkiön 187½ kilon suoritus. Ne reipaslainen siirsikin suorille käsille tyylipuhtaasti, mutta rovaniemeläisten joukkuevoitto vietiin käsitämättöminä perusteina tuomariäänin 2-1.

Hanna Keräsen kausi jatkui naisten Puola-Suomi maaottelulla Siedlcessä 16. kesäkuuta. 69-kiloisiin

kehkeytyi 180 (82½+97½) kilon yhteistulos. Sillä sijoitettiin painoluokan kakkoseksi.

Elmo Oksmanin ensimmäinen arvokisaesiintymisen tapahtui Itävallan Klosterneuburgissa 22.-27. elokuuta pidetyissä 16-vuotiaiden EM-kilpailuissa. Oksman sijoittui 85-kiloisissa onnistuneesti kuudenneksi tulossarjalla 220 (100+120) kiloa.

20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuissa Keravalla 15.-16. syyskuuta Reippaan nostajat kykenivät yhteen sarjavoittoon kummassakin ikäluokassa. 85-kiloisiin saakka massaa saanut Elmo Oksman runnoi 20-vuotiaiden mestaruuteen 215 (90+125) kilon tulossarjalla, mikä riitti vanhemmassa ikäluokassa pronssille. Benjamin Pirkkiön raudantaltuttaminen 105-kiloisissa takasi puolestaan 23-vuotiaiden SM-kultaa 345 (155+190) kilon tulossarjan kera. Heidän lisäksi tuplapronssit nappasi 69-kiloisissa Teijo Ruutikainen, joka komealla tekniikalla vipusi ylös 197½ (87½+110) kilon puntit.

Veteraanien MM-kilpailuissa Kreikan Kefalloniasa syyskuun viimeisellä viikolla mukana oli kaksi reipaslaista. Yli 75 kilon painoluokassa Tanja Kultti voimaili 40-44-vuotiaiden maailmanmestaruuteen 145 (60+85) kilon yhteistuloksella. Ari Moilanen säesti mukavasti omalla pronssillaan kokonaissaa-vutusta. Hänelle lohkesi 105-kiloisten kolmas sija 45-49-vuotiaiden ikäluokassa 237½ (107½+130) kilon punteilla.

Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Norjan Sargsborgissa 29. syyskuuta Hanna Keränen pokkasi itselleen uransa ensimmäisen PM-kullan. 75-kiloisissa urakoinut reipaslainen tekaisi mukavan 195 (90+105) kilon tuloksen. Jari Naukkarisella oli puolestaan miesten 85-kiloisissa elämänsä tilaisuus sarjavoittoon. 135 kilon tempauksen jälkeen työnnössä nousi toisella 162½ kiloa ja edetäkseen Ruotsin 300 kilon yhteistulokseen päätyneen Christian Kraftin ohi hänen oli ladattava kolmanteen yritykseensä 167½ kilon romut. Ne tulivat kyllä rinnalle, mutta ylöstyönnön suuntautuminen hieman eteen taltutti vuoden 2000 Suomen mestarin 297½ (135+162½) kilon tulossarjalla hopealle.

Turkin Antalyassa 4.-11. marraskuuta voimailujen maailmanmestaruuskilpailuiden lavalla nähtiin kolme Reippaan nostajaa. Hanna Keränen suoriutui arvokisadebyyttistään hyvin sijoittumalla 69 kilon painoluokassa 192½ (87½+105) kilon tulossarjalla

14:nneksi. Samalla sijaluvulle jäi miesten 94-kiloisissa esiintynyt Benjamin Pirkkiökin. Hänen tulokuntensa osoitti 345 (155+190) kiloa. Pirkkiön kanssa ”ysinelen” kamppailussa oli mukana myös Toni Puurunen, joka 155 kilon onnistuneen aloitustempauksen jälkeen loukkaantui 160 kilon toisessa yrityksessään ja joutui jättämään leikin sikseen.

Kauden toisessa naisten Suomi-Puola maaottelussa Tampereella 1. joulukuuta urakoi peräti kaksi Reippaan jäsentä. Hanna Keränen kaappasi 69-kiloisten pisteen 180 (80+100) kilon noteerauksella. Toinen reipaslainen Riitta Pirkkiö puolestaan oli 63-kiloisten kakkonen. Hänen yhteistuloksensa oli 155 (67½+87½) kiloa.

Tampereella ratkottiin myöhemmin samana päivänä myös seurajoukkueiden SM-finaali. Toni Puurusen MM-loukkaantuminen haihdutti lähes varmat mestaruushaaveet ja Reippaan joukkueen Samuli Pirkkiön, Teijo Ruutikaisen, Jaarli Pirkkiön, Jari Naukkarisen, Kimmo Lähteen ja Benjamin Pirkkiön oli tyytyminen 1542½ kilon kokonaislukemilla hopealle. Kotilavallaan SM-kultaa nosti Tampereen Pyrinnön kuusikko, joka mätti mestaruuslukemiksi 1587½ kiloa.

Hanna Keränen lähellä tempauksen EM-italia Antalyassa 2002

Vuodelle 2002 Reippaan painonnostotallin tavoitteena oli vähintäänkin pitää asemat lajin kotimaisessa eturivissä. Myös kansainvälisiin arvokilpailuiden haluttiin mukaan nostajia ja edustusta tässä mielessä saatiinkin. Seurajoukkueiden SM-kultaodotuksissa sen sijaan petyttiin.

Suomen mestaruuskilpailuissa Laukaalla 9.-10. maaliskuuta Reipas kahmi hyvän neljän mestaruuden saaliin ja oli paras seurojenvälisessä pistekilpailussa. Naisten painoluokissa sekä Riitta Pirkkiö että Hanna Keränen uusivat edellisen vuoden merrittinsä. Riitta Pirkkiölle 63-kiloisten mestaruus tuli hyvällä 160 (70+90) kilon tuloksella. Hanna Keränen puolestaan oli kivunnut Suomen parhaaksi naisnostajaksi ja teki sen vakuudeksi 69-kiloisten ylivoimaiseen voittoon siivittäneen 200 (92½+107½) kilon tulossarjan. Heidän lisäksi Anna Svensson taisteli 75-kiloisissa viimeiseen 97½ kilon työntöön saakka SM-kullasta, mutta joutui taipumaan hopealle 155 (70+85) kilon yhteistuloksella. Tanja Kultti täydensi Reippaan naisten mitalikertymää

survomalla yli 75-kiloisten SM-pronssille 152½ (67½+85) kilon noteerauksella.

Miesten painoluokissa mestaruuden pokkasivat Samuli (56 kg) ja Benjamin Pirkkiö (94 kg). Samulin sarjavoitto varmistui 195 (87½+107½) kilon tuloksoinnilla. Benjamin puolestaan kasasi 94-kiloisissa SM-kullan sinetiksi 347½ (160+187½) kilon merkinnän. ”Ysinelossessa” odoteltiin Pirkkiön ja Toni Puurusen kaksinkamppailua, mutta seurakaverusten toisella osapuolella 155 kilon tempausraudat painovat kolme kertaa liikaa. Työnnössä kotipitäjässään tiimeltänyt Puurunen varmisti lajikohtaisen hopean 185 kilon punteilla. Lisäksi yhteistuloksen SM-hopeaa sai 85-kiloisissa kuntoilumielellä esiintynyt Jaarli Pirkkiö, joka nosteli kasaan 280 (125+155) kilon puntit.

Euroopan mestaruuskilpailuissa Turkin Antalyassa 24.-28. elokuuta Hanna Keränen oli erittäin lähellä saavuttaa tempauksen lajikohtaisen mitalin. 69-kiloisissa urakoinut Keränen aloitti tempauksen onnistuneesti 90 kilosta ja pyysi tämän jälkeen tankoon 95 kilon puntit. Nämä raudat vierivät molemmilla jäljellä olleella nostoyrityksellä hiuksenhienosti yli. Tempauksen lopullisessa tulosluettelossa kyseiset kilot olisivat antaneet lajikohtaisen EM-pronssin, sillä Venäjän Valentina Popovan ja Svetlana Habirovan kanssa sarjavoitosta uhkarohkeasti jo

Anna Svensson

tempauksessa kisaillemaan alkanut Unkarin Eszter Krutzler jäi 110 kilon aloituspainoista suoritettujen epäonnistuneiden yritysten seurauksena ilman tulosta. Tempauksen kolmannen sijan pokkasi lopulta reipaslaista kevyempi Bulgarian Rumjana Petkova 92½ kilon merkinnällä.

Työnnössä Keränen teki varmaa jälkeä niin 100 kilon aloituksessa kuin sitä seuranneissa 110 kilon ja 112½ kilon nostoissa. Yhteistulos 202½ (90+112½) kiloa oikeutti kokonaiskilvassa lopulta kuudenneksi samalla tuloksella pykälää paremmin sijoittuneen Petkovan kanssa. Reipaslaisten lajikohtaiset suoritukset antoivat tempauksessa kuudennen ja työnnössä viidennen tilan.

94-kiloisiin valitun Benjamin Pirkkiön EM-valmistautuminen oli edennyt hyvin ja mies oli elämänsä kunnossa. Arvokisalavalla suoritukset eivät aivan olleet odotetunkaltaisia, sillä 160 kilon ensimmäisen onnistuneen tempauksen jälkeen kuormatut 165 kilon raudat painoivat kahdesti liikaa. Myös työnnössä reipaslaisen tavoitekilot eivät toteutuneet, sillä toisen 197½ kilosta onnistuneen suorituksen jälkeen tuomarit tarjoilivat 202½ kilon raudoista pelkkää punaista. 357½ (160+197½) kilon yhteistulos oikeutti kokonaiskilvassa 10:nneksi.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Porissa 25. toukokuuta Reippaalla oli kaikkien aikojen suurin joukkue. Yhteensä yhdeksän nostajan ryhmällä seurakohtainen voitto oli selvä. Henkilökohtaisella tasolla mestareiksi todettiin kaksi nuorukaista. Joonas Lahtinen taktikoi itsensä 85-kiloisten voittajaksi 120 (55+65) kilon tuloksella ja Elmo Oksman raastoi yli 85-kiloisten ykköstilalle 227½ (95+132½) kilon yhteistuloksella. Tekla Hietala puolestaan jatkoi tyttöjen 58 kilon sarjassa kahtena edellisenä vuotena alulle panemaansa hopeaketjua. Hietalan tulokseksi kirjoitettiin 92½ (40+52½) kiloa. Pronssia nappasivat lisäksi Sami Niva (45 kg), Valtteri Laakkonen (62 kg) sekä Ville Mölläri (69 kg).

Jaarli Pirkkiöstä tuli Ruotsin Tukholmassa 26. toukokuuta ja 1. kesäkuuta välisenä aikana pidetyissä veteraanien Euroopan mestaruuskilpailuissa 35-39-vuotiaiden kultamitalisti. Sarjassa 85 kiloa tulosta syntyi 290 (130+160) kilon edestä. Myös Tanja Kultti jatkoi omaa veteraanimenestystään ottamalla 40-44-vuotiaiden ikäluokan hopeaa yli 75-kiloisissa. EM-hopeatulos oli 150 (65+85) kiloa.

Hanna Keränen osallistui Suomen joukkueessa naisten kolmimaaotteluun Puola-Saksa-Suomi Siedlnessä 22. kesäkuuta. Reippaan kautta aikojen kansainvälisesti parhaiten menestynyt naisnostaja kasasi 69-kiloisissa rutiinituloksen 175 (80+95) kiloa. Suomen viiden nostajattaren ryhmä jäi sinclairpisteillä käydyssä kohtaamisessa kuitenkin viimeiseksi.

Reipas järjesti Rovaniemellä 21.-22. syyskuuta toisen kerran historiansa aikana 20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailut. Reipas oli tyyli isäntä viemällä nimiinsä kummankin ikäluokan seurojen välisen joukkuekilpailun. Tuplamestariksi runttasi 69-kiloisissa hyvän 250 (112½+137½) kilon yhteistuloksen tehnyt Juhana Leppiaho. Leppiahon kahden kultamitalin lisäksi 94-kiloisissa voimaillut Elmo Oksman runnoi 20-vuotiaiden ykkössijalle 232½ (102½+130) kilon merkinnällä, mikä takasi samalla vanhemman ikäluokan hopeamitalin. Benjamin Pirkkiö puolestaan nosteli 105-kiloisissa kasaan 320 (145+175) kilon tulossarjan, millä irtosi 23-vuotiaiden SM-kulta.

Kolmikon lisäksi 69-kiloisissa hopeaa ja pronssia napannut Teijo Ruutikainen teki 205 (87½+117½) kilon yhteistuloksen ja 20-vuotiaiden naisten 63-kiloisissa pronssille esiintynyt Tekla Hietala 87½

Juhani Leppiaho

(35+52½) kilon kokonaispunnit.

Suomi-Ruotsi maaottelussa Tampereella 28. syyskuuta Hanna Keränen oli mukana naisten sinclairpistein käydyssä kohtaamisessa. Suomalaisnaisten voittoon päättyneen kamppailussa reipaslainen kasasi 69-kiloisissa 185 (85+100) kilon merkinnän. Miesten 94-kiloisissa Benjamin Pirkkiön maaottelukisa vesittyi loukkaantumiseen yhteistuloksella 220 (120+100) kiloa.

20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Tanskan Slagelsessä 26.-27. lokakuuta Reippaasta oli valittu Suomen joukkueeseen Juhana Leppiaho. 69-kiloisten PM-hopeaan oikeuttanut 235 kilon yhteistulos koostui 107½ kilon tempauksesta ja 127½ kilon työnnöstä.

Puolan Varsovassa 19.-26. marraskuuta nostetut maailmanmestaruuskilpailut tuottivat Hanna Keräselle 69 kilon sarjan 12:nneen tilan. Uran parhaan MM-sijoituksen metsästännyt Keränen teki 192½ (85+107½) kilon yhteistuloksen. Reippaan toinen MM-edustaja Benjamin Pirkkiö jäi sen sijaan miesten 94-kiloisissa ilman tulosta.

Seurajoukkueiden SM-loppuottelu käytiin Keravalla 15. joulukuuta ensimmäistä kertaa sinclairpistein ja muutetuilla säännöillä. Vuodesta 2002 voimassa olleilla vaatimuksilla seurojenvälinen paremmuus on ratkottu kuusihenkisin joukkuein, joiden koostumukseen vaaditaan vähintään yksi naisnostaja ja yksi alle 20-vuotias jäsen. Tehty sääntömuutos on kaventanut finalistien välisiä eroja ja tehnyt loppuotteluista aiempaa yllättävämpiä.

Reippaan joukkue Hanna Keränen, Juhana Leppiaho, Samuli Pirkkiö, Jaarli Pirkkiö, Kimmo Lähde ja Benjamin Pirkkiö raapivat kasaan 1777,93 sinclair-pistenumeroita, jotka eivät kuitenkaan riittäneet ykköspaikalle. Porin Puntti-Karhujen 1830,60 pisteellä voittamassa SM-finaalissa Reipas sijoittui hopealle ja Tampereen Pyrintö pronssille yhteispistein 1660,54.

Reipas palasi kolmen vuoden tauon jälkeen seurajoukkuemestariksi Rovaniemellä joulukuussa 2003

Kaksi kertaa peräkkäin kärsityn seurajoukkueiden SM-finaalitappion välttäminen oli Reippaan

Hanna Keränen

painonnostajien selkeä joukkuetavoite kaudelle 2003. Rovaniemellä järjestetyssä SM-loppuottelussa velvoittivat myös perinteet, sillä reipaslaiset eivät olleet hävinneet kertaakaan finaalia kotilavaltaan. Eivätkä hävinneet nytkään. Henkilökohtaisella menestysrintamalla Hanna Keränen arvokisaeidustusputki jatkui MM-kilpailuiden muodossa, Reipas nappasi useamman yleisen sarjan SM-kullan ja lisäksi Pohjoismaiden mestaruuskilpailuista tuli oivia sijoituksia.

Suomen mestaruuskilpailuissa Helsingissä 15.-16. maaliskuuta reipaslaiset ylsivät kolmeen sarjavoittoon. Samuli Pirkkiöstä tuli jälleen 56-kiloisten valtiastutuhkolla tuloksella $192\frac{1}{2}$ ($87\frac{1}{2}+105$) kiloa. Myös Benjamin Pirkkiö nappasi mestaruuden. 94-kiloisissa kasaantui puolivaloilla 305 ($140+165$) kilon merkintä. Seuran kolmanteen SM-kultaan eteni Riitta Pirkkiö, joka naisten 63-kiloisissa merkitsi pöytäkirjaan 155 ($67\frac{1}{2}+87\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksen. Kolmen mestaruuden lisäksi Jaarli Pirkkiö toi 85-kiloisista hopeaa $277\frac{1}{2}$ ($125+152\frac{1}{2}$) kilon totaallilla. Miesten sarjojen pistemäärä tarkoitti sitä, että Reipas pokkasi kisojen päätteeksi miesten parhaan seuran tittelin.

17-vuotiaiden SM-kisoissa Tampereella 24.-25. toukokuuta koettiin pienimuotoinen ja odottamaton yllätys, kun kukaan Reippaan yhdeksästä nostajasta ei yltänyt mestaruuteen asti. Lähimpänä oli yli 85-kiloisissa Lempäälän Kisan Teemu Roinisen haastanut Elmo Oksman. Sarjavoittoon kolistellut Roininen tehtiä $252\frac{1}{2}$ ($115+137\frac{1}{2}$) kilon tulossarjan, johon Oksman pyrki vastaamaan viimeiseen työntöön lastauttamansa 145 kilon avulla. Epäonnistunut suoritus tiesi kuitenkin hopeaa 245 ($107\frac{1}{2}+137\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksella. Hopeaa napsivat myös 45-kiloisissa Sami Raappana $112\frac{1}{2}$ ($50+62\frac{1}{2}$) kilon esityksellä sekä tyttöjen 58-kiloisissa urakoinut Tekla Hietala $92\frac{1}{2}$ ($40+52\frac{1}{2}$) kilon merkinnällä. Lisäksi Joonas Lahtinen sai 85-kiloisissa pronssia.

20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestaruusmittelöissä Kalajoella 27.-28. syyskuuta tuplamestariksi runttasi Elmo Oksman, jonka 105-kiloisissa temuaminen tuotti $237\frac{1}{2}$ ($105+132\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksen. Lisäksi 20-vuotiaiden mestaruuden kaappasi itselleen 56-kiloisissa esiintynyt Jari Kenttämää. Hänen tulossarjansa oli 125 ($55+70$) kiloa, millä kaupanpäällisiksi tuli myös 23-vuotiaiden SM-pronssia. Reipas oli pistekilpailussa paras 20-vuotiaiden miesten seura.

Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Ruotsin Upsalassa 4.-5. lokakuuta reipaslaisia nähtiin lavalta peräti viisi. PM-kultaa pokkasivat niin Samuli Pirkkiö 62-kiloisissa, Benjamin Pirkkiö 105-kiloisissa kuin naisten yli 63-kilon painoluokkaryhmässä nostanut Hanna Keränenkin. Samuli Pirkkiön yhteistulokseksi kirjattiin 205 (92½+112½) kiloa ja Benjamin Pirkkiö puolestaan murjoi tulossarjaiseen 327½ (150+177½) kiloa. Vajaat 71 kiloa punnituksessa painaneen Hanna Keräsen toinen PM-titteli tuli sinclair-pistein ratkotusta naisten kisasta numeroilla 219,63. Kilomääräiseksi tulokseksi kerätyi 200 (90+110) kilon kokonaismerkintä. Lisäksi Jari Kenttämää oli 56 kilon painoluokan kakkonen 117½ (52½+65) kilolla.

Samassa yhdeydessä vietiin läpi myös Ruotsi-Suomi maaottelu, jossa miesten sarjavoittoihin etenivät Samuli Pirkkiö ja Benjamin Pirkkiö. Hanna Keränen puolestaan oli Suomen kolmijäsenisessä naisten joukkueessa kaatamassa Ruotsia. Kenttämää ja 85-kiloisissa PM-tuloslistalla viidenneksi 272½ (122½+150) kilon punteilla sijoittunut Jaarli Pirkkiö saivat maaottelussa sarjojensa kakkosilat.

17-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Ruotsin Skarassa 25.-26. lokakuuta Elmo Oksman voimaili 94-kiloisten hopeaa. Oksmanin tulokseksi kehkeytyi 225 (100+125) kiloa.

Hanna Keräsen henkilökohtainen kausi huipentui maailmanmestaruuskilpailuihin, jotka voimailtiin Kanadan Vancouverissa 12.-22. marraskuuta. 69-kiloisissa reipaslainen tehtiäi 202½ (92½+110) kilon yhteistuloksen, jolla kokonaissijoitus oli 17:s.

Rovaniemellä 13. joulukuuta pidetty, koko Reippaan punttivuoden päänäytelmäksi kaavailtu seurajoukkueiden SM-finaali oli isäntien ylivoimaista voittokulkua. Ryhmällä Hanna Keränen, Joni Kuoksa, Samuli Pirkkiö, Jaarli Pirkkiö, Toni Puurunen ja Benjamin Pirkkiö reipaslaiset ynnäsivät yhteistuloksekseen 1885,95 sinclair-pistettä. Vakuuttavaa Reippaan näytöstä ilmensi se, että hopeajoukkue Parkanon Puntti sai kasaan 1727,16 pistettä ja kolmanneksi sijoittunut Keravan Bodonos 1679,87 pisteen kokonaisnumerot. Reipaslaisten kotilavan taika piti edelleen.

Hanna Keränen ei päässyt Ateenan olympialaisiin, mutta Reippaalla kautta aikojen suurimmat joukkueet SM-lavoilla

Hanna Keräsen ura oli kulkenut nousujohteisesti seuraan neljä vuotta aikaisemmin tapahtuneen liittymisen jälkeen ja 2000-luvun ensimmäisinä vuosina hänestä oli tullut Suomen naispainonnoston kärkihahmo. Vuodelle 2004 Reippaan painonnostossa eläteltiinkin toiveita naisnostajan saamisesta Ateenan olympialaisiin. Toinen reipaslaisten tavoite oli itsestään selvä: jatkaa edellisenä vuoden seurajoukkuemenestystä SM-loppuottelussa.

Suomen mestaruuskilpailuissa Oulussa 20.-21. maaliskuuta lavalla nosti ennätysmäärä reipaslaisia, yhteensä 12 rautakouraa. Pisteiden valossa Reippaasta kruunattiinkin SM-viikonlopun paras seura. Henkilökohtaisten Suomen mestaruuksien määräksi tuli Toni Puurusen, Benjamin Pirkkiön ja Riitta Pirkkiön sarjavoittojen myötä kolme.

Miesten maajoukkueeseen jo vuosia kuuluneelle Toni Puuruselle 94-kiloisten SM-kulta oli uran ensimmäinen. Sitäkin mieluisempi palkinto ojennettiin hänelle 310 (140+170) kilon tuloskoonnin päätteeksi. Benjamin Pirkkiön lamakausi oli SM-lavalla taaksejäänyttä elämää ja 105-kiloisten mittelössä

Jani Kurittu

runttaantui voittotulokseksi 352½ (160+192½) kilon romuläjä. Naisten 69-kiloiset vieneen Riitta Pirkkiön yhteistulos oli puolestaan 152½ (67½+85) kiloa. Varman mestaruuden naisten 75-kiloisissa 97½ kilon tempaustuloksen jälkeen 107½ kilon työntöpainoissa tapahtuneiden pyörtyilyiden takia menettäneen Hanna Keräsen kohtalona oli sen sijaan tyytyä tempauksen lajikohtaiseen SM-kultaan.

Hopeisiin SM-mitaleihin ylsivät niin Jani Kurittu 56-kiloisissa kuin Jaarli Pirkkiö 85 kilon painoluokassa. Kuritun kakkossijan niitiksi kasaantui 160 (72½+87½) kilon yhteistulos. Jaarli Pirkkiön mitalin varmistuksena oli 290 (127½+162½) kilon tulossarja. Lisäksi pronssia nappasivat reipaslaisista Toni Lintula (56 kg) ja Samuli Pirkkiö (62 kg).

Euroopan mestaruuskilpailut Ukrainan Kiovassa 19.-25. huhtikuuta olivat samalla viimeinen tilaisuus saada maakohtaisia painonnoston olympiapaikkoja. Toinen mahdollisuus Kansainvälisen Painonnostoliiton karsintajärjestelmässä oli sijoittua riittävän korkealle sen pitämällä ranking-listalla ja lunastaa tätä kautta niin sanottu henkilökohtainen villi kortti olympiaisiin. Hanna Keräsen kirkkaana päämääränä ollut olympiapaikan metsästys ei lopulta tuottanut toivottua lopputulosta. 69-kiloisissa rautaa nousi 207½ (92½+115) kilon edestä, mikä oikeutti tulosliuskoilla yhdeksännelle sijalle. Reippaan naispainonnoston kansainvälisesti menestyneimmän henkilön ura päättyi vaikeaan, kaksi leikkausoperaatiota vaatineeseen selkävammaan vain muutamia kuukausia myöhemmin.

Reipas järjesti TUL:n liittojuhlien yhteydessä Oulussa 19.-20. kesäkuuta 17-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailut. Henkilökohtaiseen mestaruuteen asti taiteili Sami Raappana, joka 56-kiloisissa lateli tiskiin 157½ (67½+90) kilon yhteistuloksen. Hänen lisäksi mitaleille ylsivät 50-kiloisissa ankaran kamppailun voitosta käynyt Toni Lintula hopeallaan, niin ikään kakkossijalle saakka 94-kiloisissa edennyt Joonas Lahtinen sekä 62-kiloisten pronssille runtannut Jani Kurittu. Lintulan hopeapuntit olivat 142½ (67½+75) kiloa, Lahtisen päivän merkintä asetui 182½ (75+107½) kilon kohdalle ja Kuritun esitykset olivat 155 (70+85) kilon arvoisia. Historiallisen 11 nostajan voimin Reipas oli pisteissä poikien paras seura.

Toni Puurusen kausi jatkui Baltic cupissa Keravalta 17. heinäkuuta. Sinclair-pistein ratkotussa kisas-

sa reipaslainen sijoittui 94-kiloihin tekemällä 300 (140+160) kilon tulossarjalla kokonaiskilvan kahdeksannelle tilalle.

Painonnostajaoston 2000-luvun alussa tekemä erittäin aktiivinen nuorisotyö näkyi sekä 17- että nuorten SM-kilpailuiden osanottajamäärissä. 20- ja 23-vuotiaiden kotimaisessa ykköstapahtumassa Joensuussa 2.-3. lokakuuta Reippaalla oli peräti 12 nostajan ryhmä, tosin puolet heistä kilpaili ainoastaan 20-vuotiaiden ikäluokassa. Kaksoismestariksi runnoi 105-kiloisissa romuille voimallista kyytiä antanut Elmo Oksman. Oksmanin yhteistulokseksi kehkeytyi 300 (130+170) kiloa. Hänen ohella 20-vuotiaiden ikäluokan kultamitalin nappasi Joni Kuoksa, joka teki 85-kiloihin 245 (105+140) kilon noteerauksen. Toni Lintula mestaruusjahti 56-kiloisissa päätyi lopulta kahteen hopeaan 157½ (72½+85) kilon arvoisella lavatyöskentelyllä ja Sami Raappana säästi seurakaveriaan ottamalla tuplapronssit 155 (67½+87½) kilon merkinnällä. Heidän lisäksi Joonas Lahtinen oli nuoremman ikäluokan hopealla sarjassa 94 kiloa. Lahtisen päivän koonti oli 192½ (82½+110) kiloa. Reipas vei nimiinsä joukkueiden ykköstitilan 20-vuotiaiden miesten puolella.

Samuli Pirkkiö ja Toni Puurunen valiintuivat reipaslaisista Lempäälässä 9. lokakuuta miteltynn Suomi-Ruotsi maaotteluun. Pirkkiölle 62-kiloisten yhteistulos 205 (95+110) kilon merkitsi maaottelupistettä ja uran kolmatta Ruotsi-kohtaamisen voittoa. Puurusen kohdalla maaottelu oli ensimmäinen laatuaan, mutta reipaslainen ei antanut sen häiritä. 94-kiloisissa betoniin valetut nostot tuottivat 320 (150+170) kilon kokonaistuloksen ja sarjavoiton.

17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruusnostoissa 30.-31. lokakuuta Porissa Suomen joukkueeseen kuului peräti viisi reipaslaista juniorinostajaa. 17-vuotiaiden ikäluokassa sekä Toni Lintula että Sami Raappana osoittivat kultakuntoa. Lintula murjoi 50-kiloisissa vähintäänkin hyvän kansallisen tuloksen 160 (70+90) kiloa ja Raappana sarjaa ylempänä niin ikään mestaruuteen riittäneet 167½ (72½+95) kilon raudat. Lisäksi Joonas Lahtinen oli poikien 94-kiloisten viides.

20-vuotiaiden ikäluokassa Elmo Oksman rautaiset otteet siirtyivät levytankoon yhteensä 305 (130+175) kilon edestä. Sillä 105 kilon painoluokan mestaruus oli selvä. Joni Kuoksalle 85-kiloisten kamppailu tuotti lopulta pronssin, vaikka reipaslai-

Toni Puurunen

nen kävi viimeisessä työnnössään kiinni jopa kultarautoihin. Kolmannen sijan perään kirjoitettiin 250 (112½+137½) kilon tulossarja.

Seurajoukkueiden SM-finaalissa Tampereella 11. joulukuuta Reipas ei mahtanut paremmilleen mitään. Mestaruuteen saakka Riitta Pirkkiöstä, Joni Kuoksasta, Samuli Pirkkiöstä, Kimmo Lähteestä, Jaarli Pirkkiöstä ja Elmo Oksmanista koostunut ryhmä ei olisi yltänyt ilman Kuoksan tempauksessa tuloksetta jääntiäkään. Reipaslaisten loppusijoitus oli neljäs 1581,78 sinclair-pisteellä. Vuoden 2004 seurajoukkuekullan vei Porin Puntti-Karhut 1808.64 pisteellä ennen Tampereen Pyrintöä, joka sai kasaan 1752,17 pisteen yhteisnumerot. Keravan Bodonoksen pronssitulokseen rovaniemeläisillä jäi matkaa reilun 50 pisteen verran.

Toni Puurusen EM-nostot henkilökohtaisella tasolla vuoden 2005 parastantia – Reipas palasi seurajoukkueiden Suomen mestariksi

Kärsitty häviö seurajoukkueiden SM-loppuottelussa joulukuussa 2004 ei ollut reipaslaisten mieleen. Maali vuoden 2005 lopussa hämmöttävässä SM-finaalissa oli kultamitali ja sitä lähdettiin metsästäämään vahvistuneella porukalla. Vuoden aikana 2000-luvun alun vuosien punttikoulupojat alkoivat vankistua jo miesten mittoihin ja saavuttivat yhä parempaa menestystä. Reippaan painonnostossa 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen puolivä-

lissä käynnistynyt sukupolvenvaihdos alkoi konkretisoitua.

Suomen mestaruuskilpailuissa Tampereella 12.-13. maaliskuuta menestystä tuli neljän SM-kullan muodossa. 56-kiloisissa Samuli Pirkkiö teki insinöörille ominaista kellontarkkaa työtä ja säilytti ilmiömäisesti hermonsa tasaisessa väännössä. 195 (90+105) kilon noteeraus riitti kuin riittikin mestaruuteen Tampereen Pyrinnön Jarkko Wellingin raivokkaasta viimeisen työnnön yrityksestä huolimatta.

Ylempien sarjojen lihaskimput Elmo Oksman ja Toni Puurunen järjestelivät itsensä sopuisasta 94-kiloisten ja 105-kiloisten ykkösiksi. Oksman taltutti sarjansa kärkitaistelussa Keravan Titaanien Jari Hirvosen ja rykäisi pöytäkirjaan 307½ (137½+170) kilon voittomerkin. Sarjaa ylemmäksi siirtynyt Toni Puurunen oli SM-lavalla elementissään. Tempauksen 160 kilon jälkeen tankoon kuormattiin jopa 165 kilon puntit, jotka viimeisessä yrityksessä pyörähtivät voimalla yli. Työnnössä toisen onnistuneen 190 kilon romujen jatkeeksi rautaa mätettiin nostettavaksi 200 kilon verran. Myös näistä romuista riuksaotteinen reipaslainen teki hyvän yrityksen. Yhteistulokseksi kirjoitettiin joka tapauksessa 350 (160+190) kiloa.

Naisten 69-kiloisissa Riitta Pirkkiö puolestaan nosti viidenteen peräkkäiseen Suomen mestaruuteen. Tällä kertaa syntyi varma tulossarja 155 (67½+87½) kiloa.

Puurusen kova alkukauden kunto varmistti pääsyn Euroopan mestaruuskilpailuihin, jotka pidettiin Bulgarian Sofiassa 17.-22. huhtikuuta. 155 kilon onnistunut aloitustempaus ja 185 kilon työntöraudat tiesivät 340 kilon yhteistulosta. Sillä Reippaan vihtavuorelaisvahvistus kipusi 94-kiloisten tulosluettelossa 14:nneksi.

Painonnoston lastaussäännöissä tapahtui vuoden 2005 toukokuun alusta muutos. Aiemmin kahdella ja puolella kilolla jaolliset lukemat muuttuivat kuormuksessa kilolla jaollisiin numeroihin. Uudistus tarkoitti, että ennen käytössä olleet 1¼ kilon painot poistuivat ja tilalle tulivat 2 kilon, 1½ kilon, kilon ja 500 gramman levyt.

Ensimmäistä kertaa kotimaisella SM-tasolla uusi kuormaus testattiin 17-vuotiaiden SM-kilpailussa Kalajoella 21.-22. toukokuuta. Reipaslaisia uutuuksia ei tuntunut ainakaan häiritsevän, sillä saldona oli kolme sarjavoittoa. Toni Lintula vei 62-kiloiset nimiinsä 175 (75+100) kilon esityksellä, Sami Raappana raastoi sarjaa ylempänä 69-kiloisissa malmia ilmaan 190 (80+110) kilon edestä ja Joonas Lahtinen urakoi 94 kilon sarjan kärkipaikalle 218 (95+123) kilon koonnilla. Myös Samuli Brunfeldt oli lähellä kultamitalia 56-kiloisissa, mutta joutui tunnustamaan Alavuden Urheilijoiden Ville Ranta-Knuuttilan paremmakseen kilon marginaalilla. Brunfeldtin hopeatulos oli 144 (62+82) kiloa.

Veteraanien Euroopan mestaruuskilpailuissa Slovakian Dolny Kubinissa touko-kesäkuun vaihteessa jaoston puheenjohtaja Petri Tanninen laittoi voimaa peliin 250 (115+135) kilon tulossarjalla. Se oikeutti 105 kilon painoluokassa 35-39-vuotiaiden ikäluokassa EM-pronssille.

20- ja 23-vuotiaiden SM-kisoissa Töyssässä 17.-18. syyskuuta Reipas oli nuoremman ikäluokan miesten pistekilpailun ykkönen. 20-vuotiaiden mestareiksi nostajista lyötiin sekä 62-kiloisissa rautaa liikkeelle laittanut Sami Raappana että 94 kilon painoluokassa taiteillut Joonas Lahtinen. Raappanan 191 (80+111) kilon yhteistulos riitti 23-vuotiaiden hopeaan, samanvärisen mitalin vanhemmasta ikäluokasta nappasi Lahtinenkin 230 (100+130) kilon totaalilla. Heidän lisäksi Samuli Brunfeldt oli 56-kiloisten pronssilla 20-vuotiaiden ikäluokassa. Brunfeldt teki mitalinsa eteen 143 (65+78) kilon yhteistuloksen.

Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Porissa 24.-

25. syyskuuta Samuli Pirkkiö otti omansa 62 kilon painoluokassa. Uran toinen PM-kulta lohkesi 196 (89+107) kilon merkinnällä. Toni Puurunen rymysi 94-kiloisissa voittomiehellä, mutta 322 (145+177) kilon yhteistulos ei riittänyt Ruotsin Gunnar Lögdahlin lyömiseen. Hopeaa ottaneella reipaslaisella jäi matkaa ykköspaikkaan neljän kilon verran. Samassa yhteydessä käydyssä Suomi-Ruotsi maaottelussa sarjoittaiset sijoitukset menivät Reippaan kakikilon osalta PM-kilpailuiden kaltaisesti.

Elmo Oksmanin kauden pääkisa oli 20-vuotiaiden Euroopan mestaruusmittelöt, jotka järjestettiin Slovakian Trencinissä 4.-9. lokakuuta. 94-kiloisissa romua siirtyi käsien nokkaan yhteensä 305 (135+170) kilon verran. Sillä irtosi lopputuloksissa 12:s tila.

17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Norjan Gjøvikissä 29.-30. lokakuuta Reippaan nuorisokaarti nappasi yhteensä kolme mestaruutta ja yhden pronssin. Sami Raappana juttasi nuoremman ikäluokan PM-kultaa 62-kiloisissa. Mestarin tulossarakkeeseen kirjattiin 200 (87+113) kilon merkintä. Joonas Lahtinen puolestaan pokkasi 94-kiloisissa 17-vuotiaiden pronssia yhteistuloksella 235 (100+135) kiloa.

20-vuotiaiden puolella sekä Toni Lintulan että Elmo Oksmanin tie oli voitolla katettu. Lintula mäjäytti 56-kiloisiin 178 (80+98) kilon tulossarjan, Oksmanilla nuorten EM-kilpailuiden jälkitunnelmissa syntyi 105-kiloisiin 302 (130+172) kilon numerot.

Seurajoukkueiden SM-finaaliin Parkanoon 3. joulukuuta Reipas ei sen sijaan matkannut jälkitunnelmissä. Tavoitteena ollut loppuotteluvoitto muuttui todeksi ja sen perään naputeltiin numerot 1793,65 sinclair-pistettä. Kultamitaliryhmään kuuluivat Riitta Pirkkiö, Toni Lintula, Sami Raappana, Jaarli Pirkkiö, Elmo Oksman ja Toni Puurunen. Ykkössija oli melko helpon urakoinnin takana, sillä hopealle sijoittunut Parkanon Puntti merkkautti yhteistuloksekseen 1768,97 pistettä. Tampereen Pyrinnön pronssiryhmä puolestaan keräsi kasaan 1749,77 pisteen kokonaissaaliin.

Jaarli Pirkkiölle seurajoukkuemestaruus oli uran 16:sta ja viimeinen. Saavutus on suomalaisessa painonnostohistoriassa ainutlaatuinen ja pysynee vielä pitkään lyömättömänä. Rovaniemen Reippaan ensimmäisen olympiakävijän uraa ja vaiheita käsitellään tässä teoksessa erillisessä haastatteluartikke-

Elmo Oksman

lissa.

Vuonna 2006 Reippaalla vakuuttavaa jälkeä eri ikäluokkien SM-nostoissa – kauden kruunasi ylivoimainen seurajoukkuevoitto joulukuussa Rovaniemellä

Reippaan punttitallin käynnissä ollut sukupolvenvaihdos näkyi vuonna 2006 yhä enemmän. Nuoret nostajat ottivat ikäluokkiensa SM-lavat haltuun entistä väkemällä otteella. Seurakohtaisesti kausi oli menestykseäs. Pisteenä iin päälle oli ylivoimaiseen tapaan joulukuussa Rovaniemellä voitettu seurajoukkueiden SM-finaali.

Suomen mestaruuskilpailuissa Kokkolassa 11.-12. maaliskuuta Reipas oli seurakohtaisen pistekisan ylivoimainen hallitsija. Eikä ihme, sillä sarjavoittoja tuli neljä kappaletta. Samuli Pirkkiö ja Toni Lintula ottivat 56-kiloisissa tiukasti yhteen. 91 kiloa tempaissut Pirkkiö latasi viimeisessä työntössään ylös 107 kilon puntit ja kasasi näin yhteistuloksekseen 198 kiloa. 87 kiloa tempaustuloksekseen kirjoittanut Lintula varmisti yhteistuloksen hopeamitalinsa 105 kilon työntöllä. Kaksikon raskaampi osapuoli joutui ykköstilalle mieliäkseen määräämään viimeiseen työntönsä 112 kilon raudat. Ne Lintula vetikin rinnalle, mutta ylöstyönön suuntautuminen hivenen eteen pudotti seuran sisäisessä kamppailussa nuoremman haastajan kakkostilalle.

Kuntoilumielellä SM-kisoihin jo 2000-luvun alusta osallistuneelle Jaarli Pirkkiölle Kokkolan SM-lava toi odottamattoman, mutta sitäkin mieluisemman yllätyksen. 85-kiloisissa 272 (121+151) kilon tulosarja oikeutti ykkössijaan ennen Kalajoen Junkkareiden nuorta rautakouraa, 2010-luvun alussa Suomen parhaaksi miespainonnostajaksi kehittyntä Miika Antti-Roikoa. Antti-Roikon mestaruustaistelu kilpistyi viimeiseen epäonnistuneeseen 155 kilon työntöön.

Toni Puurunen ja Elmo Oksmanin kultamitalit 94- ja 105-kiloisissa olivat lopulta läpihuutojuttuja. Puurunen oli tosin lähellä pelata itsensä ulos leikistä onnistumalla 155 kilon tempausraudoista vasta kolmannellaan. 180 kilon työntönumerot kasasivat reipaslaisen yhteistulokseksi 335 kiloa. Sarjaa ylempänä Oksman raastoi kokonaiskilvan voitonnumeroiksi 320 (140+180) kiloa. Edellä mainittujen ohella Sami Raappana pujotutti 62-kiloisissa kaulaansa hopeamitalin 203 (88+115) kilon koonnilla ja naisten 63-kiloisissa Riitta Pirkkiö pronssisen palkinnon 150 (66+84) kilon yhteistuloksella.

Elmo Oksmanin kansainvälinen kisaputki sai jatkoa Islannin Reykjavikissä 13. toukokuuta pidetyssä Thor cupissa. Suomen kolmen hengen joukkueeseen kuulunut reipaslainen sai kasaan runsaan 94 kilon painoisena 307 (137+170) kilon yhteistuloksen. Suomi voitti Pohjoismaiden välillä kilomääräisesti käydyin cupin selkeällä erolla.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Rovaniemellä 27.-

28. toukokuuta Reipas puolestaan voitti ylivoimaisesti seurojenvälisen pistekisan. Sarjavoittajia olivat Robert Pirkkiö, Toni Lintula, Sami Raappana ja Santeri Ahola. Robert Pirkkiön tulos 50-kiloisissa merkittiin 111 (51+60) kilon kohdalle, Lintulan lavatyöskentely tuotti puolestaan 195 (85+110) kilon tulossarjan.

Sami Raappanan 69-kiloisten mestaruuden sinitiksi ladattiin pöytäkirjaan 205 (90+115) kilon puntit. Reippaan neljännen SM-kullan 94-kiloisissa voimaillut Santeri Ahola teki ykkössijan eteen 191 (80+111) kilon yhteistuloksen. Neljän kultamitalin lisäksi Samuli Brunfeldt (62 kg) sekä tyttöjen 53-kiloisissa tyyllitellyt Pia Kähkönen saavuttivat hopeaa.

17-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuissa Ruotsin Landskronassa 25.-30. heinäkuuta lavalla nähtiin kaksi Reippaan juniorikaartin nostajaa. Toni Lintulan arvokisadebyytti kulki hieman haparoiden, mutta 62-kiloisissa kehkeytnyt 190 (85+105) kilon yhteistulos oikeutti lopullisessa taulukossa 12:nneksi. Sami Raappana ei sen sijaan haparoinut mitään, vaan tykitti 69-kiloisissa seitsemänneksi. Tulosta kertyi 226 (98+128) kilon edestä.

Reipas järjesti historiansa kolmannen kerran 20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailut Rovaniemellä 16.-17. syyskuuta. Seurojenvälinen pistekisa oli molemmissa ikäluokissa miesten osalta reipaslaisten heiniä. Tuplamestareiksi riuhoivat 56-kiloisissa 200 (90+110) kilon koornilla Toni Lintula ja 69-kiloisissa 221 (98+123) kilon merkinällä Sami Raappana. Joonas Lahtisen kintereissä oli sen sijaan terästä 20-vuotiaiden kultamitalin veran sarjassa 94 kiloa. Hänen tulossarjansa oli 233 (103+130) kiloa, mikä riitti samalla 23-vuotiaiden hopeaan.

Pia Kähkösellä oli puolestaan kahden hopean päivä naisten 53 kilon painoluokassa. Reippaan ensimmäinen naisten 23-vuotiaiden mitali tuli 70 (30+40) kilon lavatyöskentelyn päätteeksi. Samuli Brunfeldtille kotilava tuotti tuplapronssia 62-kiloisista. Hänen tuloksensa oli 172 (78+94) kiloa. 20-vuotiaiden SM-hopeaa nappasi myös Santeri Ahola, joka Joonas Lahtisen takana 94-kiloisissa voimailli 196 (84+112) kilon tulossarjan.

Reippaan nuorisokaartin seuraava etappi oli 17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruusmitte-löt, jotka vietiin läpi Tanskan Kööpenhaminassa.

17-vuotiaiden ikäluokassa PM-kultaan runttasi Sami Raappana, jolle 69-kiloisten ykköspaikan perään kirjoitettiin 224 (100+124) kilon yhteistulos. Poikien ikäluokassa myös Samuli Brunfeldt kävi tiukan taiston sarjan 62 kiloa mestaruudesta, mutta joutui taipumaan PM-kakkoseksi 184 (84+100) kilon noteerauksella. Santeri Aholan lavatyöskentelyn palkaksi lyötiin kouraan 94-kiloisten pronssia. Aholan kolmannen sijan takasi 200 (85+115) kilon kokonaissuoritus.

Toni Lintulalle Tanskan matkan tuliaisina kertyi 20-vuotiaiden PM-kulta sarjasta 62 kiloa. Reippaan taskujättiläisen esitykset tuottivat 200 (85+115) kilon yhteistuloksen. Viides PM-viikonlopun reipas-lainnostaja Joonas Lahtinen sijoittui 94-kiloisissa neljänneksi.

Vuoden 2006 kotimaisen kisakauden huipentaneessa seurajoukkueiden SM-finaalissa Rovaniemellä 6. joulukuuta Reippaan ylivoima oli suorastaan häikäisevää. Kotilavallaan esiintyneellä kuusikolla oli varaa keskittyä viimeisten nostajien osalta enemmän voimailunäytöksen antamiseen kuin kilpainenostoon. Voitonnumerot 1871,28 sinclair-pistettä eivät siten kertoneet koko totuutta ryhmän todellisesta iskukyvyvystä. Kultamitalin pokanneeseen Reippaan joukkioon kuuluivat Riitta Pirkkiö, Toni Lintula, Sami Raappana, Elmo Oksman, Toni Puurunen sekä Benjamin Pirkkiö. Hopealle taistelut Parkanon Puntit joukkue keräsi 1802,70 pisteen yhteistuloksen ja pronssille jätetty Tampereen Pyrintö 1793,48 pisteen kokonaisnumerot.

Benjamin Pirkkiölle seurajoukkueemestaruus oli kahdeksas ja viimeinen. Uransa varrella myös kahdeksan peräkkäistä henkilökohtaista SM-kultaa, kuusi 23-vuotiaiden SM-kultaa, neljä 20-vuotiaiden SM-kultaa, viisi 17-vuotiaiden SM-kultaa, yhden Pohjoismaiden mestaruuden ja yhden 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuden lisäksi kansainvälisellä tasolla 16-vuotiaiden Euroopan mestaruuden, 20-vuotiaiden MM-pronssia ja saman ikäluokan EM-hopeaa voimaillen Reippaan painonnostotallin tuotteen aikuisten parhaiksi arvokisasaavutuksiksi jäin EM-kilpailuiden kymmenes ja MM-kilpailuiden 14:s tila.

Toni Lintulalla, Samuli Pirkkiöllä, Sami Raappanalla ja Toni Puurusella oli edessään vielä yksi koitos. Suomi-Ruotsi maaottelussa Keravalla 16. joulukuuta sinivalkoiset olivat murskaavan ylivoimaisia sekä

Samuli Brunfeldt

miesten että naisten ottelussa ja kaikki Reippaan nelikosta ottivat pisteen kotiin. Toni Lintulan sarjavoitto 56-kiloisissa napsahti 200 (90+110) kilon yhteistuloksella. Samuli Pirkkiölle uran kuudes länsinaapurin kohtaaminen miesten joukkueessa tuotti 62-kiloisten pisteen varmistaneen 200 (90+110) kilon tulosnoteerauksen. Sami Raappanalle uran ensimmäinen maaottelu sujui 69-kiloisissa 235 (104+131) kilon totaalilla. Toni Puurusen voimailu 105 kilon painoluokassa merkittiin puolestaan 322 (145+177) kilon arvoiseksi.

Painonnostajaosto juhli 100-vuotiaasta Reipasta yleisen sarjan SM-kilpailuilla maaliskuussa 2007

Rovaniemen Reippaan 100-vuotiaan toiminnan kunniaksi painonnostajaosto oli päättänyt anoa vuo-

den 2007 Suomen mestaruuskilpailuiden järjestämistä. Juhlakisat pidettiin Lapin urheiluopistolla 17.-18. maaliskuuta. Nostajien menestyksen osalta punttiviikonloppu osoittautui reipaslaisten voittokuluksi. Seurakohtaisen pistekilpailuiden täydellisen dominanssin lisäksi Reipas kaappasi nostajiensa avulla viisi sarjavoittoa, kolme yhteistuloksen SM-hopeaa ja lisäksi yhden pronssin.

Samuli Pirkkiölle kotikisat toivat uran kahdeksannen henkilökohtaisen Suomen mestaruuden. 56-kiloisten ykköseksi sivaltanut alasarjojen lukko murjaisi kasaan 200 (92+108) kilon yhteistuloksen. Sarjaa ylempänä Toni Lintulalle avautui tie ensimmäiseen yleisen sarjan SM-kultaan. 62-kiloisten voiton perään hänelle kirjoitettiin 213 (92+121) kilon tulosnoteeraus. Lisäksi Samuli Brunfeldt säesti seurakaveriaan ottamalla saman painoluokan pronssin 189 (88+101) kilon punteilla.

Nuoriso-osasto jatkoi vahvoja otteita myös sarjaa ylempänä 69-kiloisissa. Sami Raappanan nostot kulkivat 232 (102+130) kilon arvoisesti, mikä tarkoitti uran esikoismestaruutta miesten SM-tasolla. Miesten neljännen mestaruuden toi 94 kilon painoluokassa työnnon varmistellen ottanut Toni Puurunen, joka lohkaisi ykköstilansa eteen 310 (148+162) kilon rauta-annoksen. Puurusen vanavedessä Kimmo Lähde nousi sarjan kakkospallille. Aiemmin urallaan kaksi SM-hopeaa, SM-pronssin, neljä seurajoukkueiden Suomen mestaruutta sekä 23-vuotiaiden Suomen mestaruuden voimaillut reipaslainen liitti meriittilistalleen kolmannen yhteistuloksen SM-kakkossijan 279 (121+158) kilon merkinnällä. Elmo Oksmanin kotilavatyöskentely tällä kertaa superaskaassa yli 105 kilon painoluokassa tuotti 345 (155+190) kilon raudat, millä irtosi sarjan hopeaa.

Naisten puolella Riitta Pirkkiö emännöi 69-kiloisia. Hänen kultamitaliesityksen perään kirjoitettiin 153 (69+84) kilon yhteistulos. Pirkkiön ohella naisten toisen mitalin, hopeisen, toi 53-kiloisissa tyylieltyt Tuija Inkerö. Inkerön kakkossija tuli 112 (50+62) kilon noteerauksella.

Elmo Oksmanin tuloskunto riitti myös valintaan Euroopan mestaruuskilpailuihin, jotka vietitiin läpi Ranskan Strasbourgissa 17.-22. huhtikuuta. EM-lavalla reipaslainen runttasi kasaan 345 (155+190) kilon puntit, jotka oikeuttivat 105-kiloisten lopputuloksissa 10:nneksi.

Vuosi 2007 merkitsi painonnostojaostolle muutosten aikaa. Toukokuun alussa reipaslaisten painonnostoaktiivien omistama Marjamatka 2:n kiinteistösaakeyhtiö rakennuksineen myytiin ja Kuntosali Reippaan toimintaa karsittiin. 12 vuotta kestänyt jaoston päätulonlähteen muodostaneiden voimailu- ja kuntosalipalveluiden myynti asiakkaille loppui kokonaisuudessa saman vuoden joulukuussa, kun Marjamatka 2:ssa vuoden loppukuukaudet vuokrasopimuksella ollut Reippaan painonnostajien harjoittelupaikka muutettiin Lapin urheiluopiston tiloihin.

Elmo Oksmanin edustustehtävät jatkuivat 19. toukokuuta Islannin Hafnafjordurissa järjestetyssä pohjoismaisille nostajille suunnatussa Thor cupissa. Suomen, Ruotsin, Norjan, Tanskan ja Islannin välillä kolmimiehisin ryhmin käydyssä joukkuekisassa reipaslainen tehtiin kasaan 322 (145+177) kilon yhteispuntit, jotka olivat omalta osaltaan auttamassa Suomea voittoon.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Tampereella 26.-27. toukokuuta Reipas oli joukkuekohtaisen kilpailun ykkönen. Tähän siivitti ennätysmäinen viiden sarjavoiton lukumäärä. SM-kultaa nappasivat niin 50-kiloisissa riuhtonut Matias Mukkala, 56-kiloisissa levytankoa käsitellyt Robert Pirkkiö, 69-kiloisissa runnonut Samuli Brunfeldt, 77-kiloisissa tyylytellyt

Tuija Inkerö

Sami Raappana kuin 94-kiloisissa voimaillut Santeri Aholakin.

Matias Mukkalan 115 (50+65) kilon yhteisesitys riitti sarjavoittoon samalla tuloksella ennen seurakaveria Rikhard Pirkkiötä. Sarjaa ylempänä Robert Pirkkiö veti pitemmän korren Raution Kisailijoiden riveissä nostaneesta Miika Tokolasta 150 (66+84) kilon tuloskoonilla. Samuli Brunfeldtin vihdoin saavuttama poikien SM-kulta tuli puolestaan 196 (90+106) kilon merkinnällä ja Sami Raappanan neljäs alimman ikäluokan ykköstitä 237 (105+132) kilon tulossarjalla. Santeri Ahola kokosi puolestaan 195 (85+110) kilon yhteistuloksen. Viiden kullon ja yhden hopean ohella Tuomas Tallavaara sijoittui 56-kiloisissa pronssille.

Reipas sai Tshekin Prahassa 10.-16. kesäkuuta pidetyissä 20-vuotiaiden MM-kilpailuissa historiansa viidennen junioreiden maailmanmestaruuskisaedustajansa. Toni Lintula esitteli voimiaan 62-kiloisissa 215 (95+120) kilon edestä. Tulos oikeutti lopullisessa kunniaaulukossa sarjan 17:nneksi.

Riitta Pirkkiön maaottelu-ura päättyi Mordyssa 23. kesäkuuta järjestettyyn Puolan, Saksan ja Suomen väliseen kolmen maan kohtaamiseen. Kolmanneksi jääneessä viiden naisen muodostamassa sinivalkoisten ryhmässä nostanut Pirkkiö kasasi 69-kiloisissa 154 (68+86) kilon yhteispuntit.

Reippaan painonnoston juniorikaartin vahvat näytöt saivat jatkoa Sami Raappanan valinnalla 17-vuotiaiden EM-kilpailuihin. 28. elokuuta ja 1. syyskuuta välisenä aikana Italian Paviassa pidetyissä maanosan kärkimitteloissa reipaslainen ei tosin saanut tempauksessa tulosta, mutta survoi työnnössä ylös 137 kilon puntit, mitkä takasivat 69-kiloisissa lajikohtaisen seitsemännen sijan.

Reipas eteni seurakohtaiselle ykköspaikalle myös 20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuissa, jotka järjestettiin Töysässä 15.-16. syyskuuta. Tuplamestaruuksiin reipaslaisista ylsi mukava kolmen rautakouran sakkii. Robert Pirkkiö teki betonista jälkeä 56-kiloisissa ja runnoi kasaan kahden kulta-mitalin arvoisen 153 (67+86) kilon yhteistuloksen. Sarjaa ylempänä 62-kiloisissa Toni Lintula latoi puolestaan ykköstitojensa takeeksi 215 (97+118) kilon kokonaisnäytelmän. Sami Raappanalle 69-kiloisten molemmat mestaruudet lähtivät matkaan 230 (100+130) kilon tulossarjalla.

Toni Lintula

Reipaslaiset hallitsivat myös 94-kiloisten ykköstitoila molemmissa ikäluokissa. Eduard Khanjyan pudotteli 23-vuotiaiden mestaruuteen oikeuttaneen 251 (110+141) kilon tuloksen ja Joonas Lahtinen 20-vuotiaiden ikäluokan kultamitalin pokkaamiseen riittäneet 220 (95+125) kilon puntit. Samuli Brunfeldtin päivän kunto 69-kiloisissa osoitti 197 (90+107) kiloa, millä irtosi 20-vuotiaiden hopea ja 23-vuotiaiden pronssi. Lisäksi Tuomas Tallavaara sai 56-kiloisten molemmat pronssit 142 (65+77) kilon lavatyöskentelyllä ja Santeri Ahola 20-vuotiaiden hopeaa 94-kiloisissa 218 (93+125) kilon romuilla.

Toni Lintulan ja Toni Puurusen maatotteluedustukset saivat jatkoa Ruotsin Eskilstunassa 29. syyskuuta järjestetyssä Suomen ja Ruotsin välisessä kohtaamisessa. Lintula hoiti 62-kiloiset kotiin 210 (95+115) kilon yhteistuloksella, Puurusella oli sen sijaan 105-kiloisissa kakkostilan paikka. Hänen tulosarjansa oli 317 (140+177) kiloa.

Tanskan Hillerødissä 20.-21. lokakuuta pidetyissä Pohjoismaiden mestaruuskisoissa Reippaalta oli

tulossa kaksi nostajaa. Samuli Pirkkiö vei rutinoidulla esityksellä nimiinsä 62-kiloisten ykköspaikan. Tulosta uransa kolmannen PM-kullan voittaneella pitkän linjan punttimiehellä syntyi 202 (91+111) kilon yhteistuloksen verran. Toni Puurusen karjahtelu 94-kiloisissa toi puolestaan PM-hopeaa. Kakkossijaan oikeuttanut tulos oli 303 (141+162) kiloa.

Samuli Pirkkiölle PM-kilpailut olivat loistavaa menestystä kotimaisilla punttilavoilla tuoneen uran päätepiste. Vaikka hänen kansainväliselle tasolle tähdätty harjoittelu vesittyi 1980-luvun lopussa tapahtuneeseen vaikeaan, monen vuoden kilpailutauon vaatineeseen olkapääloukkaantumiseen, keräsi Pirkkiön veljessarjan keskimäinen meriittilistalleen kaikkiaan kahdeksan yleisen sarjan Suomen mestaruutta, yhdeksän seurajoukkueiden SM-kultaa, yhden 23-vuotiaiden SM-ykkössijan, kolme 20-vuotiaiden SM-kultaa ja neljä 17-vuotiaiden Suomen mestaruutta. Kolmen miesten Pohjoismaiden mestaruuden lisäksi hän nappasi kaksi 20-vuotiaiden PM-titteliä. Parhaaksi kansainväliseksi sijoitukseksi kehkeytyi 20-vuotiaiden EM-kilpailuiden viides tila.

17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin Ruotsin Landskronaan matkasi peräti seitsemän Reippaan junioriryhmän jäsentä. 3.-4. marraskuuta pidetyissä mittelöissä 17-vuotiaiden mestaruuksiin ylsivät 50-kiloisissa rautaa väentänyt Matias Mukkala kuin 77-kiloisissa runnonut Sami Raappanakin. Mukkalan voittokiloiksi naputeltiin 120 (55+65) kiloa ja Raappanan murjaisujen perään ladottiin 242 (105+137) kilon merkintä. Lisäksi Robert Pirkkiö sai nuoremman ikäluokan hopeaa 56-kiloisissa ja Samuli Brunfeldt (69 kg) sekä Santeri Ahola (94 kg) sarjojensa pronssia.

20-vuotiaiden ikäluokassa ei sen sijaan mestaruutta hellinnyt. Toni Lintulan urakointi 69-kiloisissa tuotti 197 (90+107) kilon yhteistuloksen, millä hän oli lopputuloksissa toinen. Joonas Lahtinen oli puolestaan 94-kiloisten neljäs.

Reipas vei seurajoukkueiden mestaruussarjan alkusarjan ykköstitilan kevät- ja syyskierroksen yhteistuloksen ansiosta. Sen sijaan SM-finaaliin, joka järjestettiin Tampereella 1. joulukuuta, Reipas ei osallistunut. Painonnostojaoston johtokunta teki päätöksen, koska finaalin ykköstitilan puolustamiseen ei ollut saatavilla riittävän iskukykyistä joukkuetta.

Vuonna 2008 nuorten menestys jatkui, vaikka yleisessä sarjassa Reipas ei yltänytäkään edellisten kausien tasolle

Vuosi 2008 lähti Reippaan painonnostajilla käyntiin uuden harjoituspaikan myötä. Lapin urheilupuiston ”Kuntokotaan” siirtynyt treeniympäristö merkitsi samalla ympyrän sulkeutumista. Runsas 12 vuotta aikaisemmin laitoksen häättämät reipaslaiset saivat ”Opiston” uusituneelta johdolta lämpimän vastaanoton ja yhteistyöilmapiiri on jatkunut suotuisana myös siirryttäessä 2010-luvulle.

Suomen mestaruuskilpailuissa Porissa 1.-2. maaliskuuta sarjavoittoja kolahti punavalkoisten tilille kolme. Toni Lintula ja Milko Tokola anastivat miesten kahden alimman sarjan ykköstitat itselleen. 56-kiloisissa Toni Lintulan mestaruus varmistui 195 (90+105) kilon esityksen myötä. Milko Tokolan uran ensimmäinen yleisen sarjan Suomen mestaruus tuli puolestaan 222 (100+122) kilon tulossarjalla. Myös 69 kilon painoluokassa mestaruutta puolustanut Sami Raappana taisteli viimeiseen työntöön saakka ykköspaikasta, mutta joutui kahden 137 kilon epäonnistuneen työntönsä seuraksena kipuamaan palkintojenjaossa 242 (107+135) kilon noteerauksella hopeapallille. Ykköspaikalle loikkasi Ounasvaaran Atleetti Klubia edustanut Petri Turpeenniemi, jolle päivän tuloskunto näytti 243 (108+135) kilon yhteisnumeroita.

Naisten 69-kiloisissa Riitta Pirkkiö puolestaan hankki palkintokaappiinsa 2000-luvun seitsemännen SM-kullan. Vuoden 2008 Suomen mestaruuden perään ladottiin 144 (64+80) kilon tulosnumerot.

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Rovaniemellä 24.-25. toukokuuta reipaslaisten saaliina oli kolme mestaruutta. 56-kiloisissa seurakaverukset Matias Mukkala ja Rikhard Pirkkiö kävivät tiukan keskinäisen kammoittelun, joka päättyi Mukkalan voittoon 141 (63+78) kilon yhteistuloksella. Rikhard Pirkkiön hopeatulos koostui 61 kilon tempauksesta ja 78 kilon työntöstä.

Sarjaa ylempänä 62-kiloisissa Robert Pirkkiö eteni puolestaan ylivoimaiseen SM-kultaan 167 (77+90) kilon tulosnoteerauksella. Jos Robert Pirkkiön voitto tulikin suvereenilla tavalla, oli Milko Tokolan mestaruusesitys 69-kiloisissa suorastaan murskaava. Vuoden alusta Reippaaseen siirtynyt lahjakkuus takoi pöytäkirjaan 231 (101+130) kilon merkinnän.

Samalla lavalla 24. toukokuuta käytiin myös nelijäsenisin joukkuein ja sinclair-pistein ratkottu Suomi-Uusi-Seelanti maaottelu. Suomen I-joukkueessa nostonut Sami Raappana sai kasaan runsaan 73 kilon kisapainolla 251 (106+145) kilon yhteistuloksen. Toinen Reippaan maaotteluedustaja, Suomen II-joukkueessa urakoinut Toni Lintula teki puolestaan vajaat 63-kiloisena 210 (93+117) kilon merkinnän.

Milko Tokolan ensimmäinen arvokisa Reippaan jäsenenä osui 17-vuotiaiden EM-kilpailuihin, jotka pidettiin Ranskan Amiensissa 21.-27. heinäkuuta. 69-kiloisiin syntynyt kelpo 241 (110+131) kilon yhteistulos oikeutti kunniaaulukossa 11:sta sijaan.

20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuihin Albanian Dürresiin 14.-21. syyskuuta valittiin reipaslaisia kaksin kappalein. Milko Tokola haisteli kansainvälistä tunnelmaa 69-kiloisissa 247 (113+134) kilon lavatyöskentelyn edestä. Se riitti sarjan 16:nneksi. Sami Raappanan ensiesiintyminen 20-vuotiaiden kansainvälisellä tasolla riitti 77-kiloisten 13:nneksi. Raappanan yhteistulokseksi kehkeytyi 262 (114+148) kiloa.

20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuissa Kalajoella 20.-21. syyskuuta Reipas lunasti itselleen kummankin ikäluokan ykköseuran tittelin. Tuplamestaruuksia tarttui menestyshaaviin kolmin kappalein. Toni Lintula oli rautaa 62-kiloisissa 210 (95+115) kilon punteilla, Milko Tokola rutisti EM-kisojen jälkitunnelmissa 69-kiloisten molemmat ykköstitat 236 (105+131) kilon merkinnällä ja Sami Raappana runnoi 77-kiloisten voitot 263 (112+151) kilon yhteistuloksella.

Lisäksi 20-vuotiaiden neljännen sarjavoiton toi 56-kiloisten Matias Mukkala, joka pokkasi 148 (68+80) kilon tulosarjallaan kaupanpäälliksi vanhemman ikäluokan hopeaa. Hopea- ja pronssimitalisekoituksen saivat kaulaansa myös 56-kiloisten Rikhard Pirkkiö, 62-kiloisten Miika Tokola sekä 94-kiloisten Joonas Lahtinen.

Reippaan painonnostotallin lupausten kisakausi jatkui 17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuilla Porissa 25.-26. lokakuuta. 17-vuotiaiden PM-kultaan ylsivät niin 62-kiloisissa 187 (82+105) kilon puntit teutaroinut Robert Pirkkiö kuin sarjaa ylempänä 69-kiloisissa lavaesiintymisellään yleisöä viihdyttänyt Milko Tokolakin. Tokolan mestaruuden

Sami Raappana

perään kirjoitettiin 248 (114+134) kilon yhteistulos.

20-vuotiaiden ikäluokassa uransa kolmannen nuorten PM-tittelin nosti Toni Lintula. Hänen voittosarjaksen 62-kiloisissa tuli 217 (97+120) kilon puntit. Myös Rikhard Pirkkiö oli valittu vanhemman ikäluokan joukkueeseen. Nuorukainen kiitti luottamuksesta nappaamalla 56-kiloisten PM-hopean 138 (61+77) kilon esityksellä.

Kauden huipentaneeseen seurajoukkueiden SM-finaaliin Tampereelle 15. marraskuuta Reipas päätti lähettää mukavia saavutuksia vuoden aikana niittäneestä nuorisoryhmästä koostuneen joukkueen. Riitta Pirkkiö, Robert Pirkkiö, Miika Tokola, Toni Lintula, Sami Raappana ja Milko Tokola onnistuivat keräämään 1672,56 sinclair-pisteen kokonaisaaliin. Sillä reipaslaisuusikko sijoittui loppuottelun kolmannelle sijalle. SM-kultaa vei isäntäseura Tampereen Pyrintön I-joukkue 1712,73 pisteellä

ennen Porin Puntti-Karhuja, jotka summasivat yhteen 1707,00 pisteen numerot. Reippaan pronssia hätyytellyt, mutta lopulta neljänneksi jäänyt Parkanon Puntti ynnäsi yhteistuloksekseen 1666,82 pisteen lukemat.

Reippaalle 21. seurajoukkueiden Suomen mestaruus Porista joulukuussa 2009

Nuorisoryhmällä saavutetun loppuottelun SM-pronssin kirkastaminen oli Reippaan selkeä seura-kohtainen tavoite vuodelle 2009. 2000-luvun puolivälistä alkanut punttitallin sukupolvenvaihdos oli edennyt odotetusti ja nuoret nostajat alkoivat ottamaan paikkansa kansallisessa kärjessä aikuistenkin tasolla ja tunkeutuivat yhä voimallisemmin maa-joukkueetehtäviin.

Suomen mestaruuskilpailuissa Tampereella 14.-15. maaliskuuta hyvään tulostuntoon äitynyt Toni Lintula ruhjoi ylivoimaiseen mestaruuteen sarjassa 62 kiloa. Lintula otti lavan haltuun 112 kilon tempausta seuranneella 136 kilon työnnöllä. 248 (112+138) kilon yhteistuloksella reipaslainen oli miesten painoluokkien kilomääräisesti ylivoimaisin kultamitalisti, sillä eroa yhteistuloksen hopeaa napanneeseen Tampereen Pyrintöön kertyi 46 kilon verran.

69-kiloisissa Milko Tokolan rahkeet riittivät hopealle 246 (111+135) kilon tulossarjalla. Suomen mestaruuteen voimaillut Parkanon Puntin Mikko Kuusisto latasi tiskiä 268 (120+148) kilon kokonaisnumerot.

Sarjaa ylempänä Sami Raappanan tankotaiteilu tuotti 268 (118+150) merkinnän. Se oikeutti kilpailunjälkeisessä luettelossa toiselle sijalle. Ykkössijan vei Alavuden Urheilijoiden Vesa Ranta-Knuutila 282 (120+162) kilon merkinnällä. Neljännen reipaslaisten yhteistulosmitalin nappasi 56-kiloisten Matias Mukkala, joka rykäisi 150 (70+80) kilon yhteispuntit.

Toni Lintulan rautaiset kevätotteet merkitsivät sitä, että hän valittiin myös Romanian Bukarestiin matkaneeseen EM-joukkueeseen. 6.-12. huhtikuuta välisenä aikana käydyissä mitteloissa pikkujättiläinen riuhtoi kokonaismerkinnäkseen 246 (111+135) kiloa, mikä riitti 62-kiloisten kunniataulukossa yhdeksänneksi.

Milko Tokola

17-vuotiaiden SM-kilpailuissa Tampereella 13.-14. kesäkuuta Reippaan neljän nostajan poikaryhmä valtasi kolme sarjavoittoa ja yhden pronssin. Matias Mukkala raastoi 56 kilon painoluokan hallitsijaksi 165 (78+87) kilon urakoinnilla. Robert Pirkkiö ja Milko Tokola taktikoivat keskinäiset sarjavaihdot, minkä seurauksena Pirkkiö nappasi 69-kiloisten ykköspalkinnon 213 (94+119) kilon tuloskoonnilla ja Tokola 77-kiloisten SM-kullan erinomaisella 257 (116+141) kilon kasaannoksella. Lisäksi Rikhard Pirkkiö voimaili 62-kiloisten pronssille 158 (71+87) kilon yhteistuloksella.

Toni Lintulan varmat esitykset veivät hänet myös Baltic cupiin, joka nostettiin Porissa 27.-28. kesäkuuta. Alle 77-kiloisten ryhmässä vajaan 62 kilon kilpailupainolla jytistellyt Lintula survoi 235 (105+130) kilon tulossarjan, mikä oikeutti hänet sinclair-pistevertailussa kolmannelle sijalle.

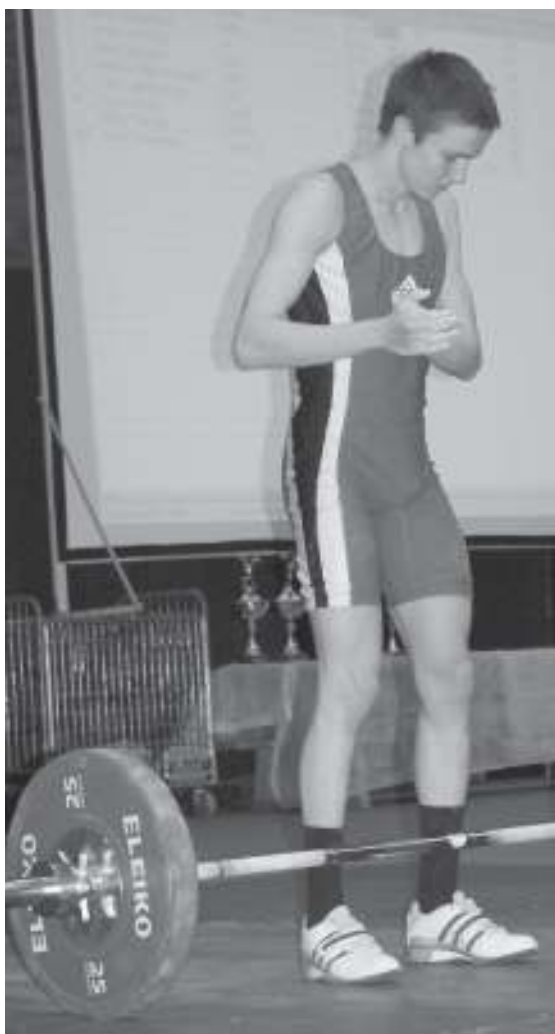
28. heinäkuuta ja 1. elokuuta välisenä aikana Ruotsin Landskronassa pidettyihin 20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuihin suuntasi peräti kolme Reippaan juniorikaartin jäsentä. Toni Lintula arvokisakausi eteni 62-kiloisissa 238 (106+132) kilon esityksellä, mikä takasi yhdeksännen sijan. Milko Tokolan lavatyöskentely pykälää ylemmässä 69 kilon sarjassa toi 260 (115+145) kilon yhteistuloksen. Sillä rautiolainen lavataiteilija sijoittui 11:nneksi. Sami Raappanan EM-kunto osoitti puolestaan 274 (119+155) kilon kohdalle. 77-kiloisissa se riitti 13:nneksi.

Milko Tokolan jatkuva tuloskehitys säilytti hänen harteilleen menestystoiveita 17-vuotiaiden EM-kilpailuita ajatellen. Israelin Eilatissa 6.-12. syyskuuta välisenä aikana käydyissä maanosan tämän ikäluokan juniorivalioiden kohtaamisessa Tokola jäi kuitenkin tempauksessa ilman tulosta. 115 kilon kolmen epäonnistuneen yrityksen jälkeen työnnössä syntyi 140 kilon merkintä, mikä takasi 69-kiloisissa lajikohtaisen 11:sta tilan.

Robert Pirkkiölle EM-esiintyminen merkitsi arvokisadebyyttiä. 77-kiloisissa raudalle kyytiä antanut reipaslainen teki oivaa jälkeä 104 kilon tempauksella ja 127 kilon työnnöllä. 231 kilon yhteispuntit sijoittivat hänet sarjan 14:nneksi.

Reipaslaisnuorten vahvat voimannäytökset jatkuivat myös 20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestaruusnostoissa Kalajoella 19.-20. syyskuuta. Kummankin ikäluokan seurojenvälisen ykköstilan ohella tuliaisina oli kolme kaksoismestaruutta sekä tämän lisäksi kaksi nuoremman ikäluokan sarjavoittoa. 56-kiloisten Matias Mukkalalle, 62-kiloisten Toni Lintulalle sekä 69-kiloisten Milko Tokolalle ojennettiin molemmat kultamitalit ja 77-kiloisten Robert Pirkkiölle kuten myös 85-kiloisten Sami Raappanalle 20-vuotiaiden SM-kullat. Mukkalan lavateuroinnin numeroiksi kirjoitettiin 180 (80+100) kiloa, Lintulan vääntö tuotti 227 (102+125) kilon yhteistuloksen ja Tokolan lavatyöskentely 247 (117+130) kilon kokonaisromut.

Robert Pirkkiölle nuoremman ikäluokan voitto ja 23-vuotiaiden hopea siunaantui 234 (105+129) kilon kohdalle asettuneella tuloksella. Sami Raappanan 20-vuotiaiden kulta ja 23-vuotiaiden hopea lähti mukaan puolestaan 263 (113+150) kilon tulossarjalla. Heidän lisäksi Miika Tokola (62 kg) ja Santeri Ahola (105 kg) nappasivat 20-vuotiaiden pronssia

Matias Mukkala

omissa painoluokissaan.

Reippaan junioreiden mainio taso näkyi 17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissakin. Tanskan Hillerødissä 24.-25. lokakuuta pidetyissä voimailuissa 17-vuotiaiden PM-kultaa kauhoivat niin Matias Mukkala, Milko Tokola kuin Robert Pirkkiökin. Mukkalan 56-kiloisten ykköstitä varmistui 181 (81+100) kilon yhteistuloksella, Tokolan vipuamiset 69-kiloisissa naputeltiin 255 (115+140) kilon arvoisiksi ja Pirkkiön rykäisy sarjaa ylempänä 77-kiloisissa olivat 227 (103+124) kilon painoisia.

Miika Tokola puolestaan runttasi 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestariksi 62 kilon painoluokassa. Hänelle PM-tittelin perään merkittiin 186 (80+106) kilon tulossarja. 77-kiloisissa nostaneen Sami

Raappanan kohtalona oli sen sijaan tyytyminen kakkossijaan. Tyyliniekan hopeinen tulosanti oli 267 (117+150) kiloa.

Kauden päättäneessä seurajoukkueiden SM-lopupuottelussa Porissa 12. joulukuuta Reipas joutui taistelemaan mestaruudesta osittain varamiehiesellä ryhmällä. Siitä huolimatta Riitta Pirkkiöstä, Matias Mukkalasta, Robert Pirkkiöstä, Toni Lintulasta, Milko Tokolasta ja Sami Raappanasta koostunut kuusikko onnistui tavoitteessaan ja vei SM-kultaa 1789,61 pisteen kokonaistuloksella. Antti Everin viimeiseen 195 kilon epäonnistuneeseen työntöön saakka ykkössijasta kammoitelleen Porin Puntti-Karhujen hopeanumeroiksi tuli lopulta 1774,89 pistettä. Kärkikaksikon takana Tampereen Pyrintö nousi pronssille 1716,54 pisteen numeroilla. Reippaan 40 vuotta täyttäneelle painonnostolle seurajoukkuevoitto oli historian 21.

Riitta Pirkkiölle Porin SM-finaali oli kotimaisella tasolla menestyksekkään uran viimeinen. Kolmen seurajoukkueiden SM-kullan lisäksi hän kartutti meriittilistaansa Reippaan väreissä kahdeksalla yhteensä 12 yleisen sarjan Suomen mestaruudestaan. SM-mitalien lisäksi hänen kansainvälisesti parhaimpana sijoituksena oli EM-kilpailuiden viides tila vuodelta 1990.

Suomen mestaruuskilpailut Reippaan tahdissa maaliskuussa 2010 Kouvola

Reippaan painonnostajien keskuudessa uudelle vuosikymmenelle lähdettiin tutuin tavoittein. Henkilökohtaisen menestyksen lisäksi tähtäimessä oli seurajoukkueiden SM-kulta ja arvokisaedustuksia nuorten ikäluokissa.

Suomen mestaruuskilpailuissa Kouvolan Kuusankoskella 6.-7. maaliskuuta Reipas hankki ylivoimaisella pistesaaliilla seurojenvälisen pistekisan voiton. Pohjaa seuramenestyksellä antoi peräti viisi henkilökohtaista SM-kultaa. Matias Mukkala sai varmistellenkin 56-kiloisissa uransa ensimmäisen miesten mestaruuden 182 (80+102) kilon yhteistuloksella. Sarjaa ylempänä 62-kiloisissa Toni Lintulalle oli käydä työntö 121 kilon rautojen kanssa vanhanaikaisesti, mutta hän paikkasi tilanteen kolmannella yrityksellään. Yhteiskoonti neljännen miesten SM-kullan pokanneella reipaslaisella oli 227 (106+121) kiloa.

Ykköslinja jatkui myös kahdessa seuraavassa pai-

noluokassa. Milko Tokola taiteili 69-kiloisten voitonnumeroiksi 256 (119+137) kiloa. Sami Raappana puolestaan latasi 77 kilon sarjassa Suomen mestaruuden takeeksi 269 (118+151) kilon yhteistuloksen. Reippaan viidennen miesten mestaruuden karjahteli Toni Puurunen. Hän sivalsi 105-kiloisissa uransa viidennen miesten SM-kullan 323 (143+180) kilon esityksellä. Mitaleille reipaslaisista ylsi myöskin naisten 53-kiloisissa taiteillut Tuija Inkerö. Inkerön hopeasarjaksi kasaantui 122 (52+70) kiloa.

Miesten arvokilpailuihin ei kauden aikana valittu Reippaasta ketään, mutta nuorten ikäluokissa sitä vastoin oli vahvaa edustusta. 17-vuotiaiden EM-nostoissa Espanjan Valenciassa 16.-23. toukokuuta Robert Pirkkiö sai kokea kansainvälisen tuomari-työskentelyn oikullisuuden. 77-kiloisissa temunnut nuorukainen raastoi tempauksessa ylös 108 kilon raudat. Työnnössä niin 131 kilon kuin sitä seuranneet 133 kilonkin yritykset hylättiin käsittämättömien perusteiden ja kokonaiskilvasta jäi luu käteen. Laiha lohtu oli tempauksen lajikohtainen 13:s tila.

Robert Pirkkiö paikkasi myttyyn menneen kauden pääkisan harmia rusikoimalla ylivoimaiseen sarjavoittoon 17-vuotiaiden SM-kilpailuissa. Kalajoella 12.-13. kesäkuuta pidetyissä mitteloissa 77-kiloisiin syntyi tulosta 246 (113+133) kilon edestä. Reippaan toisen mitalin toi 50-kiloisissa esiintynyt David Htaw, joka kasasi kolmannelle sijalle oikeuttaneen 107 (47+60) kilon noteerauksen.

Milko Tokolasta tuli Bulgarian Sofiassa 11.-20. kesäkuuta kuudes reipaslainen 20-vuotiaiden maailmanmestaruuskilpailuissa esiintynyt rautakoura. Kotimaan nuorten ikäluokan ykkösnimi teki 77-kiloisissa puhdasta jälkeä kuudella onnistuneella suorituksellaan ja kasasi 274 (122+152) kilon yhteistuloksen. Se riitti kovassa seurassa 23:nneksi.

Tokolan sekä Sami Raappanan ja Toni Puurusen edustustehtävät jatkuivat Baltic cupissa, joka keräsi Itämeren maiden nostajia Viron Tallinnaan 17. heinäkuuta. Milko Tokola sijoittui 18-vuotiaiden ikäluokan hopealle sinclair-pistein käydyssä kisassa. Runsaat 72 kiloa punnituksessa painanut reipaslainen latoi kasaan 278 (124+154) kilon tulosarjan. Sami Raappanan esityksen 20-vuotiaiden ikäluokassa tuottivat kahdeksannen sijan. Reilulla 78 kilon massalla voimaillut Raappana keräsi 260 (115+145) kilon yhteispuntit. Toni Puurusen kohtalona oli Suomen miesten edustajana jäädä tempauk-

nessa ilman tulosta.

18.-19. syyskuuta Reipas järjesti Rovaniemellä historiansa neljännet 20- ja 23-vuotiaiden SM-kilpailut. Tuplamestaruuksia kertyi lavalta plakkariin kolmin kappalein. Milko Tokolalle 77-kiloisten ykkössijat olivat selvää kauraa 285 (129+156) kilon komealla merkinnällä ja Sami Raappanan kullat 85-kiloisissa lohkesivat 265 (115+150) kilon esityksen turvin. Mirka Nissistä puolestaan tuli Reippaan painonnoston kautta aikojen ensimmäinen naispuolinen 20- ja 23-vuotiaiden Suomen mestari. 75-kiloisten voitto varmistui 108 (48+60) kilon tulossarjalla. Lisäksi Matias Mukkalasta kehkeytyi 20-vuotiaiden Suomen ykkönen 62 kilon painoluokassa. Mukkalan tankoakrobatia johti 204 (93+111) kilon yhteistulokseen, millä irtosi samalla 23-vuotiaiden hopeaa.

Kilisevää saivat kotiestraadilta myös Robert Pirkkiö, Jussi Mukkala, Miika Tokola ja Santeri Ahola. Pirkkiö antoi 77-kiloisissa tulitukea Tokolalle kahden hopean muodossa 249 (117+132) kilon punteilla, Jussi Mukkalalle 56-kiloisten taistelu tuotti lopulta 23-vuotiaiden hopeaa 135 (59+76) kilon noteerauksella ja Miika Tokolan runnominen sarjassa 69 kiloa saman ikäluokan pronssia tasarahalla 200 (87+113) kiloa. Reipaslaisten raskaimman lenkin Santeri Aholan kunto osoitti 105-kiloisissa 232 (100+132) kilon yhteispuntteja, jotka oikeuttivat kolmannelle tilalle kummassakin ikäluokassa. Jouk-

Jorma Pallari

Robert Pirkkiö

kueena reipaslaiset keräsivät miesten korkeimmat pistemäärät molemmissa ikäluokissa.

17- ja 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Ruotsin Landskronassa 9.-10. lokakuuta Suomea edusti kolmen reipaslaisen joukkio. 77-kiloisissa Robert Pirkkiö mätti tankoon rautaa 249 (115+134) kilon edestä, mikä toi 17-vuotiaiden

ikäluokan ylivoimaisen PM-tittelin ja ikäluokan parhaan nostajan palkinnon. 20-vuotiaiden puolella Matias Mukkala oli 62-kiloisten Pohjolan painonnostomestari. Hän vipusi ylös 199 (94+105) kilon yhteispuntit. 77-kiloisissa Milko Tokolan kilpailu oli kaksijakoinen. Reippaan nostokone kasasi erittäin vertailukelpoisen 287 (130+157) kilon yhteistuloksen. Sillä hän sijoittui kuitenkin kakkossijalle kilon paremman yhteistuloksen tehneen tanskalaisen Tim Kringin jälkeen. Vaikka mitalin värinä olikin hopeinen, Tokola keräsi koko kisaviikonlopun selvästi korkeimmat sinclair-pistemäärät ja palkittiin 20-vuotiaiden parhaana nostajana.

Aktiiviurallaan 1980-luvulla ja 1990-luvun alussa Reippaan riveissä kolme seurajoukkueiden Suomen mestaruutta, kaksi 23-vuotiaiden SM-kultaa, kaksi 20-vuotiaiden SM-titteliä ja yhden 17-vuotiaiden SM-voiton sekä 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuden saalistaneelle Jorma Pallarille vuosi 2010 merkitsi paluuta kilpalavoille. Veteraanien MM- ja EM-mittelöissä kauden aikana pistesijoille yltänyt lavakettu osui napakymppiin 6.-7. marraskuuta Norjan Spydebergissä järjestetyissä Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa. 207 (97+110) kilon urakoinnin päätteeksi Pallari nappasi 69-kiloisten sarjavoiton, minkä myötä hänestä tuli Reippaan painonnostohistorian viides yleisen sarjan Pohjoismaiden mestaruuden voimaillut nostaja.

Milko Tokolan ja Sami Raappanan kauden päätähtäin oli asetettu Kyproksen Limassolissa 19.-28. marraskuuta pidettyihin 20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuihin. Seurakaverukset muuntuivat kisa-areenalla taistelupariksi, sillä molempien painoluokkana oli 77-kiloiset. Tokolan sinnikäs tankotaiteilu asetti yhteistuloksen 290 (130+160) kilon kohdalle, mikä toi 10:nneen sijan ja voiton seuran sisäisessä kammoittelussa. Sami Raappanan rahkeet riittivät tällä kertaa 275 (120+155) kilon yhteistulokseen. Sillä reipaslainen oli tuloluettelon 13:s.

Kotimaisen punttivuoden huipentanut seurajoukkueiden SM-finaali kisailtiin Tampereella 4. joulukuuta. Reippaan kuusikolla Tuija Inkeröllä, Matias Mukkalalla, Jorma Pallarilla, Robert Pirkkiöllä, Sami Raappanalle ja Milko Tokolalla oli ennen Tokolan viimeisiä työntöjä kasassa yhteisnumerot 1793,41 pistettä. Parkanon Puntin joukkue oli saanut tätä ennen summattua omaksi tuloksekseen 1809,23 pistettä. Reippaan ankkurina Tokolan oli siirrettävä suorille käsille 165 kilon työntöraudat.

Ne hän vetikin rinnalle, mutta ylöstyönnön suuntautuminen hivenen eteen jätti punavalkoisen ryhmän kakkossijalle. SM-loppuottelun pronssikuusikko Porin Puntti-Karhut kasasivat kärkikaksikon takana 1752,89 pistettä.

21 seurajoukkueiden Suomen mestaruutta, 65 kappaletta yleisen sarjan Suomen mestaruuksia, 51 kultamitalia 23-vuotiaiden SM-kisoista, 63 kirkkainta lätkää 20-vuotiaiden SM-nostoista sekä 61 17-vuotiaiden SM-sarjavoittoa höystettynä kymmenillä miesten, naisten ja eri ikäluokkien SM-mitaleilla, olympiaedustuksella, lukuisilla arvokisaedustuksilla, nuorten ja poikien arvokisamitaleilla, sadoilla Suomen ennätyksillä ja muilla saavutuksilla. Siinä on meriittilista, jollaista kellään muulla kotimaisella punttiseuralla ei viimeisen neljän vuosikymmenen ajalta ole esittä. Rovaniemen Reippaan painonnosto suuntaa tulevaisuuteen luottavaisin mielin. Sen rautainen tarina jatkuu.

Juhani Avellan

– Tuulahdus maailman huipulta

Rovaniemen Reippaan nousussa ollut painonnostotoiminta sai 1974 merkittävän vahvistuksen Juhani Avellanin liittyessä vuodeksi seuran riveihin. Koko 1970-luvun parhaan suomalaisnostajan meriittilista oli jo ennen vuotta 1974 komea, sillä hän oli saavuttanut Euroopan mestaruuskilpailuissa työnön lajikohtaisen hopean vuosina 1970 ja 1972 sekä pronssin vuonna 1971. Lisäksi voimanpesän saavutuksissa komeili yhteensä kolme maailmanennätystä vuosilta 1970 ja 1971.

Vahvana tempaajana ja työntäjänä tunnetulla Avellanilla ei heikon punnerruksen vuoksi ollut ennen vuotta 1972 mahdollisuuksia kansainväliseen menestykseen yhteistuloksessa. Münchenin olympialaisten jälkeen tapahtunut punnerruksen poistuminen lajivalikoimasta kohensi suomalaisen painonnoston kiihkeimmän menestyskauden yhden nimekkäimmän lenkin osakkeita kuitenkin huomattavasti.

Vuosi 1974 oli Avellanin arvokilpailusijoitusten kannalta siihenastisen uran paras, vaikka mitaleita EM- tai MM-kilpailuista ei tullutkaan. Kesäkuun alussa Italian Veronassa järjestetyissä Euroopan mestaruuskilpailuissa irtosi 82½ kilon painoluokassa neljäs tila 337½ (150+187½) kilon yhteistuloksella. Työnön lajimitali oli erittäin lähellä, sillä reipaslainen hävisi pronssin tasatuloksella punnituksessa muutama sata grammaa vähemmän painaneelle Bulgarian Rumen Ruseville.

Syyskuun lopulla Manilassa Filippiineillä pidetyistä maailmanmestaruuskilpailuista odoteltiin niin ikään menestystä, jopa mitalia. Avellan oli liittynyt 6. syyskuuta Lahdessa järjestetyissä kansallisissa kilpailuissa kevyimpänä suomalaisnostajana 200 kilon työntökerhoon ja kasannut 350 (150+200) kilon yhteistuloksen ainoastaan pari kiloa ylipainoisena 82½-kiloisten painoluokkaan.

MM-lavalla 82½-kiloisten sarjasta muodostui tasainen. Sekä maailmanmestari Bulgarian Trendafil Stoitshev että hopeamitalisti Norjan Leif Jenssen päätyivät 350 kilon yhteistulokseen. Pronssille sijoittunut Länsi-Saksan Rolf Milser jäi karkikaksikosta kahden ja puolen kilon päähän. Avellanille Manilan matka toi kuudennen sijan kuntoon nähden

aavistuksen alakanttiin jääneellä 330 (145+185) kilon tulossarjalla.

EM-kilpailuiden neljäs ja MM-kilpailuiden kuudes tila ovat kautta aikojen parhaita Rovaniemen Reippaan kansainvälisiä painonnostosaavutuksia aikuisten arvokisoissa. Reipaslaisena Avellanista tuli myöskin Suomi-Ruotsi-ottelun 90 kilon sarjan voiton myötä seuran ensimmäinen painonnoston maaottelumies. Vuonna 1974 aivan maailman kärjen tuntumassa ollut lihaskimppu voimaili Neuvostoliiton Jerevanissa järjestetyssä kovatasoisessa Druzhba cupissa neljänneksi ja sijoittui hopealle Itä-Saksan Meissenissä nostetuissa Blau Schwert-kilpailuissa. Näissä 1970- ja 1980-luvuilla arvostetuissa kansainvälisissä medioissa Avellan kisaili normaalia sarjaansa ylempänä 90-kiloisissa. Hänet valittiin saavutuksistaan myös TUK:n vuoden parhaaksi urheilijaksi vuonna 1974.

Rovaniemen Reippaan riveistä helsinkiläinen liikunnanohjaaja siirtyi vuodeksi 1975 silloisessa Rovaniemen maalaiskunnassa toimineeseen Oikaraisen Iskuun. Vuoden ja koko hänen uransa parhaaksi saavutukseksi kehkeytyi syyskuussa Moskovassa järjestettyjen MM-kilpailuiden 82½-kiloisten pronssi 350 (155+195) kilon yhteistuloksella. Samassa yhteydessä pidetyistä EM-kilpailuista tuli niin ikään yhteistuloksen pronssimitali.

MM- ja EM-pronssi sekä vuoden 1976 alkupuoliskolla jatkunut rautainen tulokunto kohottivat Avellanin Montrealin olympialaisten suomalaiseksi mitalisuosikiksi. Olympiavuodeksi Porin Pyrintöön siirtynyt Avellan oli rutistanut helmikuussa reilusti alipainoisena 90-kiloisiin yhteistuloksen SE:n 357½ (160+197½) kiloa sekä työntänyt toukokuun

lopussa samaan sarjaan 202½ kiloa. Heinä-elokuun vaihteessa käydyt olympialaiset tuottivat kuitenkin pettymyksen, sillä rautakoura joutui taipumaan 82½-kiloisten viidenneksi 330 (145+185) kilon yhteistuloksella. Olympiapronssi meni 15 kilon paremmalla noteerauksella Unkarin Peter Baczakolle.

Montrealin olympialaisten jälkeen Avellan ei enää päässyt aivan entiselle suoritustasolleen, vaikka sijoittuikin vielä vuoden 1977 MM-kilpailuissa viidenneksi. Hänen viimeiseksi arvokilpailukseen jäi Moskovan olympialaiset, joista tuomisina oli kahdeksas tila. Yhdeksännen ja samalla viimeisen Suomen mestaruutensa Avellan nosti vuonna 1982.

Juhani Avellan menehtyi pitkäaikaisen sairauden murtamana heinäkuussa 2004.

Juhani Avellan

* 31.12.1945

† 28.7.2004

Parhaat saavutukset:

Olympialaiset: 5:s 1976, 8:s 1972 ja 1980

MM: pronssia 1975, 5:s 1977, 6:s 1974

EM: pronssia 1975, 4:s 1974, 5:s 1977, 6:s 1978, 7:s 1970 (työnnön hopeaa), 8:s 1971 (työnnön pronssia), 1972 (työnnön hopeaa) ja 1979

PM 1971, 1973 ja 1977

SM 1970, 1973, 1975-80 ja 1982

SE:t (reipaslaisena):

82½ kg yhteistulos: 337½ 03.06.1974 Verona

90 kg työntö: 200 06.09.1974 Lahti

82½ kg yhteistulos: 340 22.11.1974 Helsinki

Uran maailmanennätykset:

82½ kg työntö: 192½ 10.10.1970 Sundbyberg

82½ kg tempaus: 153½ 28.08.1971 Heinola

82½ kg työntö: 193½ 28.08.1971 Heinola

TUK:n paras urheilija:

1974 (Rovaniemen Reipas)

1975 (Oikaraisen Isku)

1977 (Porin Pyrintö)

Rauno Tapio

”Tulee varmasti!”

Tästä on puhuttu Reippaan painonnostajien kesken kuukausia tai paremminkin vuosia, 1970-luvun alkupuolelta lähtien, seurajoukkueiden Suomen mestaruudesta. Koko vuosikymmen ollaan menty eteenpäin, aloitettu tyhjästä, luotu kaikenlaisista vaikeuksista välittämättä punttitalli, joka on kohonnut lajin kansalliseen eturiviin, kammoittelemaan kotimaisten painonnostolavojen herruudesta. On lauantai 15. joulukuuta vuonna 1979. Tänään selviää Suomen parhaan painonnostoseuran nimi, se kuka voittaa seurajoukkueiden SM-kultaa.

Lapin urheiluopistolle loppuottelujoukkueiksi ovat saapuneet isäntäseuran Rovaniemen Reippaan lisäksi hallitseva mestari Lahden Atomi sekä Tampereen Pyrintö, Jaakko Kailajärven ohjaama tasokas nostoryhmä. Ennakkolaskelmissa kisasta tulee kahden kauppa. Reipaslaisilla on mahdollisuus haastaa Pyrintö tasapäiseen mittelöön kultamitaleista, mutta se vaatii jokaiselta onnistumista ja venymistä. Ylilyönteihin tai huolimattomuuksiin ei ole varaa. Vaikka painonnosto onkin yksilölaji, seurajoukkuekisa on oma maailmansa, jossa tiivis joukkuehenki ja kurinalaisuus sekä voitontahto tulevat korostetusti esille etenkin tasavahvojen seurojen väännössä.

Joukkuehenkeä Reippaalla on yllin kyllin, ovathan nostajat hitsautuneet Ounasvaaran koulun kellarissa ja sittemmin Lapin urheiluopiston voimailunurkkauksessa tiiviiksi, samansuuntaisesti tavoitteistaan ja lajistaan ajattelevaksi ryhmäksi. Päämäärä on kirkkaana mielessä: Tämä päivä on meidän, me voitamme!

Reippaan joukkueen kapteeniksi on nimetty tuttu mies, hengenluoja ja sanaseppo, joka on toiminut jo jonkin aikaa myös jaoston puheenjohtajana. Eipä sillä, kyllä mies nostaakin osaa, oli aiemmin samana vuonna lähellä napata oman sarjansa Suomen mestaruuden. Silloin voittokilot tulivat työnnössä rinnalle, mutta ylöstyöntö ... no, se jäi eteen.

Joukkueen alasarjoissa esiintyvät juniorijäsenet Raimo Mäkelä, Antti Hyväri, Hannu Yli-Suvanto ja Mika Ollonen tekevät kaikki maksimisuorituksensa, parannettavaa ei juuri jäänyt. 75-kiloisissa nosta-va Reippaan kapteeni saa vastaansa Pyrinnön Arvo Ala-Pöntiön, Montrealin olympialaisissa sarjassa viidenneksi sijoittuneen ja koko 1970-luvun maa-joukkueeseen kuuluneen rutinoituneen arvokisakä-

vijän, joka tosin on jo uransa ehtopuolella.

Tämä on loppuottelun yksi kulminaatiopisteistä. Tiedossa on, että Ala-Pöntiön lyöminen antaisi Reippaalle etulyöntiaseman yläsarjojen miesten taisteluun. Tempauksessa tamperelainen jää 115 kiloon, mutta reipaskapteeni merkkauttaa kolmen onnistuneen noston päätteeksi pöytäkirjaan 122½ kilon merkinnän. Työnnössä kiloero vain kasvaa, sillä Ala-Pöntiön voimat riittävät 152½ kilon punttien selvittämiseen. Kotilavallaan teutaroiva, rivakkaotteinen reipaslainen puolestaan antaa raudoille kyytiä 155 kilon edestä. Plussaa tulee joukkueelle 10 kiloa. Se on enemmän kuin ennakkoon laskettiin.

Sen jälkeen sen paremmin Martti Pirkkiö, Markku Härkönen, Ari Moilanen, Esa Alatörmänen kuin Kalevi Niemeläkään eivät epäonnistu. Sitä vastoin pyrintöläiset eivät saa itsestään parastaan irti, eivät millään. Finaalin viimeinen nosto on Esa Alatörmäsen 175 kilon työntö. Sen onnistuminen on Reippaan voiton sinetti ja saa miehet tuulettamaan olan takaa. Yhteistulokseksi tulee 2402½ kiloa, mikä takaa ykköstitilan 15 kilon marginaalilla Tampereen Pyrintöön.

Palkintojenjaossa ryhmän kaulaan pujotetaan kultamitalit. Kakkoseksi tulleet tamperelaiset pokkaavat myöskin lätkänsä, samoin pronssille jätetty Lahden Atomin porukka. Tämän jälkeen Reipas saa voittopokaalin. Komea pysti ojennetaan joukkueen kapteenille, joka nostaa sen ylös.

- Voitto on Reippaan ensimmäinen, mutta ei jää viimeiseksi, laushtaa kapteeni muutaman minuutin päästä lehtimiehille. Liekö Tapion Raunokaan silti tiennyt, mitä meni lupaamaan.

Kenties ei tiennytkään, mutta keskeisessä roolissa ”Rane” oli sekä Rovaniemen Reippaan painonnoston 1970-luvun alkupuolella alkaneessa nousussa kuin 1980-luvulla suurin mittoihin kasvaneessa menestyksessä, niin itse nostajana kuin painonnostojaoston puheenjohtajana ja punttimiesten porukan yhteishengen kohottajana. Omalla uralla Suomen mestaruuden voittaminen oli kahdesti aivan hilkulla ja seurajoukkueiden SM-kultaa Tapion veljessarjan painonnostopuolen kunkku oli hankkimassa yhteensä seitsemän kertaa, viimeisen vuonna 1990.

”Ryhdyttiin harjoittelemaan tosissaan ja tavoitehakuisesti”

Silloisen Rovaniemen maalaiskunnan Lehtojärvellä lapsuutensa ja nuoruutensa viettäneen veljeskaartin toimintaan kuului olennaisena osana urheilu eri muodoissa jo varhaisessa vaiheessa. 11-päisestä lapsikatraasta kahdeksan oli poikia ja kolme tyttöä.

- Kyllä jokaisella veljeksellä on ollut numerolappu rinnassa jossain vaiheessa elämää ja kaikki ovat kilpailuhenkisiä aivan viimeiseen saakka. Kun viivalle lähdettiin, niin silloin mentiin täysillä. Siskotkin seurasivat sitten myöhemmin meidän uria ja mainitsivat menestyksestä. Täytyy sanoa, että he turtuivat vuosien saatossa saavutuksiin, niitä kun tuli veljeksillä niin paljon.

- Meistä pojista nuorin Riku taitaa olla ainoa, joka ei sitten jatkanut urheilun parissa pidempään. Hänellä mielenkiinto ja kunnianhimo suuntautuivat myöhemmin muille elämäntavoille.

Kuopuksesta on sittemmin tullut yksi suosituimmista rovaniemeläisistä kunnallispoliitikoista, joka on toiminut ensin Rovaniemen maalaiskunnan kunnanvaltuuston kuin yhdistymisen myötä kaupunginvaltuuston jäsenenä.

Painonnostoon veljeksistä innostuivat Raunon lisäksi Reijo ja Raimo, vaikka Rainerkin kisaili ainakin kerran piirinmestaruuskilpailuissa ennen siirtymistään kokonaan nyrkkeilyyn. Reijo kuului sittemmin monen vuoden ajan Reippaan painonnostojaoston johtokuntaan. Raunon kipinä lajiin syttyi jo kotitilalla vanhempien veljien innoittamana.

- Kotona Lehtojärvellä treenasin alussa ensimmäisen talven läpi ladossa heinien seassa, lapaset käsissä. Eihän se mikään loistopaikka ollut harjoitella, notkuva navetanlattia toimi lavana ja lämpötila oli jokseenkin kirpeä.

- Harjoitteluolosuhteet paranivat huomattavasti, kun muutin kaupunkiin töihin vanhempien veljien

Reiman ja Reinon kanssa samaan työpaikkaan Postille. Alussa menin Valistustalon alakertaan ujonaa maalaispoikana katsomaan, että paljonko se rauta oikein painaa sisätiloissa. Vuosi oli 1971. Siihen aikaan meistä veljeksistä Risto ja Raimo olivat puolestaan Karjapohjolassa töissä ja sielläkin oli vielä vanhat painonnostovehkeet 1950-luvulta jäljellä. Mutta pääharjoittelupaikaksi tuli tosiaan Rovaniemelle muuton myötä Valistustalo.

Ensimmäiset kilpailut tuleva Suomen huippumies kävikin vielä vuoden 1971 lopulla, mutta piirinmestaruuskilpailudebyytti tapahtui Tapiokylässä 13. helmikuuta 1972.

- 60-kiloisiin tein 240 (80+70+90) kilon yhteistuloksen. Voitin sillä nuorten ikäluokan mestaruuden.

Seurana oli tuon vuoden vielä Lapin Lukko. Rovaniemen Reippaan painonnostotoimintaan tuleva jaoston puheenjohtaja tutustui paremmin seuran syyskuussa 1972 Pohtimolammella järjestämällä, viikonlopun kestäneellä harjoitteluleirillä.

- Muistan, kun kävelin kotoa Lehtojärveltä metsän läpi Pohtimolammelle kumpparit jalassa. Pirkkiön Martti sinne leirille pyysi ja oli ottamassa siellä vastaan.

- Se leiri oli vähän mallinhakua kunnan rovaniemeläisestä painonnostoharjoittelusta. Ainakin punnerrus nousi syksyn 1972 aikana 90 kilosta 100 kiloon. Sarjakin oli vaihtunut 67½-kiloisiin. Sinä syksynä tähtäimessä oli punnerruksen nuorten Pohjois-Suomen ennätys, mutta eihän sitä sitten voinut rikkoa, kun punnerrus poistui samaan aikaan painonnostosta kokonaan.

Tuo Pohtimolammen leiri oli kimmoke Rovaniemen Reippaaseen tulolle ja verkkarit vaihtuivatkin punavalkoisiksi vuoden 1973 alussa.

- TUK:n painonnostojaoston päävalmentaja Sakari Puuras ja Pirkkiön Martti laativat minulle ohjelman ja sillä sitten alettiin painaa menemään. Kehitystä alkoi tulla, ryhdyttiin harjoittelemaan tosissaan ja tavoitehakuisesti. Treenimäärät nousivat valtavasti ja niin kyllä nousi tuloskin. Vuodenvaihteessa tein 67½-kiloisiin tasan 200 (87½+112½) kilon yhteistuloksen ja jo saman vuoden keväällä toukokuun lopussa Muurolassa järjestetyissä piirikunnallisissa 227½ (97½+130) kiloa.

- Ajateltiin, että tämä on vasta lähtökohta ja niinhän se olikin. Kyllä siinä oli heti tavoitteet asetettu Suomen huipulle, ensin nuorten sarjassa ja sitten miehissä.

Nuorten kansallisen kärjen tason Rane sai punnita jo samana syksynä. Nuorten Suomen mestaruudet ratkottiin nimittäin Porissa 20.-21. lokakuuta. Sieltä tuliaisina oli ensimmäinen SM-mitali, hopeinen.

- 15. lokakuuta astuin Rajavartioston remmiin, siellä olin neljä päivää alokkaana ja siitä lähdettiin Poriin. Tavoitteena oli mestaruus, mutta Vöyrin Jörgen Broman voitti 67½-kiloiset 240 (107½+132½) kilon yhteistuloksella. Itse tein 230 (95+135), jolla tuli hopeaa.

- Erikoista oli, että palkinnoksi annettiin kahvipakka, ei edes mitaleita saatu, ei jälkepäinkään. Eihän sitä saisi mainostaa, mutta Costa Ricaa se oli se kahvi.

”Siihen aikaan muitakin nostajia alkoi jo kiinnostamaan R.Tapion tulokunto”

Palkintokahvipöhnät toki loppuivat aikanaan, mutta levyjen laittaminen tankoon ei. Vuoden 1974 huhnikuun alussa olivat vuorossa ensimmäiset miesten Suomen mestaruuskilpailut Joensuussa. Reippaan nousussa olleeseen painonnostotalliin oli vuoden alussa liittynyt Juhani Avellan, 1970-luvulla maailman kärkinostajiin sarjassaan lukeutunut boheemi.

- Avellanin Jussilta saatu esimerkki oli eräs ponnahduslauta urallani ja edisti minua nostajana valtavasti. Hän oli rauhallinen, aivan tavallinen ja antoi auliisti ohjeita treeniin. Jussi alleviivasi työnteon merkitystä ja näki, että jalkavoimissani oli puutteita. Painotan tänä päivänäkin, että painonnostajan tärkeimmät ominaisuudet ovat riittävät jalka- ja selkävoimat. Niitä täytyy alinomaan vahvistaa.

- Itse SM-kilpailuista lähdin hakemaan kokemusta ja sijoituin 67½-kiloisissa seitsemänneksi 230 (100+130) kilon tuloksella. Jännitti pirusti, sen muistan.

Seuraavana vuonna 1975 Suomen mestaruuksista voimailtiin Lahdessa. Tapion Raunun tulokunto osoitti 67½-kiloisissa 237½ (102½+135) kiloa, millä irtosi edellisen vuoden tapaan painoluokan seitsemäs tila. Samoissa mitteloissa Viljo Issakainen voitti ensimmäisenä reipaslaisena painonnoston yleisen sarjan Suomen mestaruuden.

- ”Viken” voitto oli hyvä asia. Oltiin tietenkin iloisia siitä, että Reippaaseen saatiin Suomen mestari. Hän viitoitti tietä siinä suhteessa, että menestystä tulee jatkossakin.

Syksyllä Himangalla järjestetyissä 23-vuotiaiden

Suomen mestaruuskilpailuissa ei tullut menestystä työnnön epäonnistumisen myötä ja katseet oli käännettävä jo seuraavaan kauteen. Maaliskuussa 1976 Tampereella pidetyissä miesten Suomen mestaruuskilpailuissa tähtäin oli jo mitalisijoilla.

- Tampereella taisteltiin tosissaan 67½ kilon sarjan yhteistuloksen pronssista ja jopa työnnön Suomen mestaruudesta.

Tapio pelasi 110 kilon tempauksen jälkeen opporikasta tai rutiköyhää ja määräsi työnnössä tankoon 147½ kiloa. Sillä olisi tullut sekä kokonaiskilvan kolmas sija että lajikohtainen kultamitali.

- Rauta ei vielä pysynyt, mutta yritys oli hyvä. SM-kisoihin lähdin joka kerta sata lasissa ja tavoitteet olivat korkealla. Luottamus omiin mahdollisuuksiin oli valtava.

Samana vuonna 18. syyskuuta syntyi Rovaniemellä painoluokkaan kansallisesti kova 267½ (112½+155) kilon yhteistulos. Varsinkin työntö löi monen kansakisailijan päät pyörälle.

- Työntö jäi vain viiden ja puolen kilon päähän Suomen ja Pohjoismaiden ennätyksestä. Se oli yksi uran parhaimpia kisasuorituksia painoon nähden. Tulos herätti huomiota painonnostopiireissä koko valtakunnassa. Se oli hyvä näyttö myöhemmin syksyllä olleeseen Ruotsi-otteluun, muttei sittenkään riittävä. 67½-kiloisten edustajana oli lopulta hallitseva Suomen mestari Juhani Salakka, joka sai Helsingissä pidetyssä kisoissa tehtyä 270 (120+150) kilon yhteistuloksen.

- Työntö oli koko uran ajan minulle parempi osalaji. Mentaliteetti oli, että painonnostokisa alkaa kunolla vasta siinä vaiheessa, kun siirrytään työntöön. Useille reipaslaisille työntö on ollut ja on kai yhä parempi nostomuoto ja siinä ne sijoitukset vasta lopullisesti ratkotaan.

Vielä saman syksyn aikana, 13.-14. marraskuuta Keravalla nostetuista 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskisoista saaliina oli 75-kiloisten hopeaa 260 (115+145) kilon noteerauksella. Vuosi 1976 merkitsi kokonaisuudessaan murtautumista kansalliseen kärkeen ja loppuvuoden osalta sarjanvaihtoa 75 kilon painoluokkaan.

- Siihen aikaan muitakin nostajia alkoi jo kiinnostamaan R.Tapion tulokunto. Kisoissa tultiin pukukopissa kysymään, että miten on treenattu ja millä lailla. En yleensä kerskunut mitään, sanoin vain, että sittenhän se lavalla nähdään lopullinen kunto. Pikkuisen jopa vähätelin tuloksiani.

Vuoden aikana Reippaan painonnostajien harjoitteluympäristössäkkin oli tapahtunut muutoksia huomattavasti parempaan suuntaan. Ne olivat osaltaan mahdollistamassa kehityksen jatkumista.

- Uumoilimme, että rakenteilla olleelle Lapin opistolle tulee tilat myös voimailijoille ja painonnostajille ja niinhän siinä sitten kävikin. Ennen Opistoa treenitilat olivat olleet melko vaatimattomia.

”Nyt tuolle episodille voi nauraa, mutta silloin pettymys oli tietenkin äärettömän suuri”

Jos vuosi 1976 olikin Raunolle läpimurtovuosi kansalliselle huipputasolle, seuraavana vuonna oli ensimmäisen yleisen sarjan SM-mitalin vuoro. Porissa huhtikuussa rautaa nousi 75-kiloisissa 272½ (120+152½) kilon edestä. Se johdatti pronssipaikalle.

- Muistan palkintopallilla, kun mitali pujotettiin kaulaan, etten oikein malttanut oikaista itseäni edes takaisin suoraksi. Makealtahan mitali silloin tuntui.

Vuoden 1977 joulukuussa Reipas selviytyi myös ensimmäistä kertaa seurajoukkuefinaaliin. Tuloksena Tampereen SM-loppuottelusta oli pronssimitalit. Oma henkilökohtainen tulos 75-kiloisiin oli kivunnut jo 282½ (120+162½) kilon numeroihin.

- Myös loppuotteluun pääsy oli sinänsä iso juttu seuran punttimiehille. Mutta kyllä me heti silloin alussa porukalla ajattelimme, että tässä aletaan tavoitella kirkkainta mitalia. Hinku Suomen parhaaksi painonnostoseuraksi oli kova. Finaali oli ja on oma kilpailunsa, siinä puhalletaan yhteen hiileen ja varmistetaan seuralle paras mahdollinen tulos.

Hyvät näytöt valituttivat reipaslaisen vuoden 1978 puolella maaotteluun Puolaa vastaan. Varsovasa 18. helmikuuta syntyi silloista normaalia sarjaa ylempänä 82½-kiloisissa 272½ (120+152½) kilon tuloskoonti. Isäntien vastapeluri Wieslaw Dyl sai kasaan kympin enemmän ja vei maaottelupistein.

- Maaotteluun pääsy oli mahtava homma jo senkin takia, että joukkueessa oli mukana Suomen kaikki senhetkiset kärkinostajat. Arvo Ala-Pönttiö oli sarjassa 75-kiloisissa, itse nostin 82½-kiloisissa joukkueenjohtajan määräyksestä. Se tuli vasta paikalla. Kisapäivänä olin lievässä kuumeessa, oli viittä vaille nostanko ollenkaan. Mutta edustushalukkuus oli suuri, kunto oli kyllä kovempi.

- Muuten tuosta Puolan reissusta jäi mieleen se, että pääsi muiden maajoukkueenostajien kanssa niin sa-

notusti saman pöydän ääreen.

Puolassa ja muissakin Itä-Euroopan maissa, joissa painonnosto oli suosittua ja taso kova, toimintakulttuuri monessa asiassa oli toisenlainen kuin Suomessa.

- Lajia arvostettiin ainakin siihen aikaan sielläpäin todella paljon. No, kaikki aikataulut olivat pääsääntöisesti vain suuntaa-antavia ja zavra budet (huomenna sitten)-meininki yleistä. Myöhemmin tähän tottui, kun TUL:n painonnostajien kanssa olimme useasti harjoitteluleireillä niin Neuvostoliitossa kuin Bulgariassakin. 1980-luvulla näitä treenimatkoja oli vuosittain ja joskus montakin kertaa vuodessa. Kävimme reipaslaisten kanssa useasti myös Murmanskissa kisailemassa.

Reilua kuukautta myöhemmin SM-kilpailuissa Imatralla tuloksena oli neljäs sija ja vuoden lopulla seurajoukkuefinaalissa Lahdessa Reipas kohosi jo hopeapaikalle Lahden Atomin perässä. Uran kruunua aseteltiin Tapion Raunon päähän kuitenkin SM-kilpailuissa Helsingissä maaliskuun huhtikuun vaihteessa 1979. Sarjana oli 75-kiloiset.

- Ennakkosuosikkina ollut Savonlinnan Sakari Sepänen, joka oli sarjassa tehnyt 300 kilon paikkeilla olevia tuloksia, ei ollut jostain syystä niissä SM-kisoissa totutussa kunnossa ja teki 277½ (125+152½) kilon yhteistuloksen.

- Itse sain tempauksessa tulokseksi 120 kiloa. Työnnön 152½ kilon avaus epäonnistui rinnallekäännössä, mutta toinen meni humahtamalla ylös asti. Sillä tuli jo työnnön lajikohtainen kulta, sillä olin keveämpi kuin ”Sakke”. Painoin punnituksessa ainoastaan 72,6. Kolmanteen määrättiin sitten kokonaiskisan voittoon vaaditun 157½ kiloa. Valttikortit tarjottiin käteen, hyvä ettei SM-kultamitalia jo aseteltu kaulalle. Tuollaisessa tilanteessa kroppaan tulee valtava adrenaliiniryöppy ja suorituksessa tuntuu siltä kuin kaikki olisi mahdollista. Rinnalleveto oli aivan paperia ja menin huutamaan ylöstyönnön lähtöasennossa, että tulee varmasti. No, potku lähtikin hyvin, mutta saksissa kädet löivät takaisin enkä saanut tankoa hallintaan. Hopealle jäätin.

Yli-innokkuudesta johtunut huolimattomuus ja lähes varman mestaruuden menettäminen ei tuonut kehuja muutenkin tempuaan noituneelle miehelle.

- Nyt tuolle episodille voi nauraa, mutta silloin pettymys oli tietenkin äärettömän suuri. Huudeskelun seurauksena ei huoltoporraskeiden noston jälkeen juuri päätä silitelty.

Nostouransa ohella Rauno Tapio ahkeroi Reippaan painonnostojaoston puheenjohtajana liki kahden vuosikymmenen ajan. Kuvassa Tapio (vas.) ja Martti Pirkkiö vastaanottamassa presidentti Urho Kekkosen ja kauppaneuvos Kalle Kaiharin vuonna 1977 Työväen Urheiluliitolle lahjoittamaa Kultainen kiekko-kiertopalkintoa Helsingissä tammikuussa 1992. Kiertopalkinto myönnetään vuosittain erittäin hyvästä joukkuesuorituksesta TUL:n jäsenseuralle. Rovaniemen Reippaalle huomionosoitus myönnettiin vuoden 1991 painonnoston seurajoukkuemenestyksestä.

Kuukautta myöhemmin huhti-toukokuun vaihteessa R. Tapio esiintyi TUL:n joukkueessa Israelin Tel Avivissa järjestetyissä CSIT:n eli Kansainvälisen Työväen Urheiluliiton mestaruuskilpailuissa. Tuliaisina oli 75-kiloisten kultamitali 265 (115+150) kilon tulossarjassa.

- Se oli yksi erikoisimmista kisoista. Siellä tuli olo, että olisi kuin saunassa nostanut. Lämmittely oli vielä ulkona paahtavassa auringonpaisteessa.

1970-luku loppui suomalaisessa painonnostossa Rovaniemen Reippaan kultajuhliin. Isäntäseura vei Rovaniemellä joulukuussa 1979 nostetun seurajoukkueiden SM-finaalin itselleen. Rauno Tapio oli Reippaan joukkueen ankuri ja yksi ratkaisevimmista lenkeistä tekemällä 75-kiloisissa 277½ (122½+155) kilon yhteistuloksen.

- Lapin Urheiluliitolla järjestettiin ne mittelöt.

Mistään muusta vaihtoehdosta kuin mestaruudesta ei joukkueen kesken puhuttu. Henki ryhmässä oli valtavan hyvä ja lähdettiin siitä, että nyt otetaan valta eikä sitä enää tämän jälkeen pois luovuteta. Ja näinhän tulevina vuosina sitten tapahtuikin.

”Kyllä Losi siinteli mielessä ja oli tavoitteena, ei sitä voi kieltääkään”

Uuden vuosikymmenen 1980-luvun alku toi mukanaan niin ikään sekä henkilökohtaista että joukkuemenestystä. Lauttakylän SM-kisoista maaliskuussa 1980 oli palkintona 75-kiloisten pronssi 280 (122½+157½) kilon tulossarjalla ja saman vuoden joulukuussa Tampereella Reipas nappasi toistamiseen seurajoukkueiden SM-kultaa kapteeninaan kukapas muukaan kuin Rauno Tapio.

Vuonna 1981 SM-kilpailuissa omat mitalikahinat tuottivat sarjassa 75 kiloa työnnössä tuloksetta jäänin. Vaikka oma kisa menikin sillä erää poskelleen, seurakaverin menestys korvasi harmistusta. Markku Härkönen nimittäin voitti Porissa toisena reipaslaisena yleisen sarjan Suomen mestaruuden.

- Kyllä Markun Suomen mestaruus tuntui siltä, että olisin ollut lavalla itse nostamassa. Harjoittelimme siihen aikaan päivittäin yhdessä ja olin valtavan tyytyväinen hänen puolestaan.

- Markku oli muuttanut hieman aikaisemmin Oulusta Rovaniemelle ja asui täällä yli vuoden. Hänen kanssaan treenaaminen antoi paljon uutta pontta omaankin tekemiseen. Ihmisenä Markku oli erittäin lämminhenkinen ja humaani persoona ja painonnostajana erittäin hyvä kilpailija. Markku osoitti miltei aina, että vaikka harjoituksissa ei välttämättä kulkenutkaan, niin kilpailuissa mies oli eri puuta. Hän painotti, että harjoittelun täytyi olla kovaa. Lau-shduksena oli, että tuskan kautta tuloksiin. Monet kisareissut tehtiin yhdessä ja yleensä olimme niissä kämppiksiä. Markku oli viitoittamassa Reippaan painonnoston tietä ja oli omalla panoksellaan sen imagonluoja.

Vielä vuoden 1981 aikana Rane vaihtoi lopullisesti sarjaa 82½-kiloiisiin. Sarjanvaihto toi lisäkiloja, sillä 17. lokakuuta Rovaniemellä kansallisissa kilpailuissa murtui ensimmäistä kertaa 300 kilon yhteistulosraja. Se oli yksi uran etapeista. Reipas jäi saman vuoden seurajoukkuefinaalissa pronssille

Vuosi 1982 toi henkilökohtaisesta SM-kisasta uran kolmannen pronssimitalin. 82½-kiloisissa yhteistuloslukema kirjoitettiin 292½ (127½+165) kilon kohdalle. Seurajoukkueiden SM-finaalissa Lohjalla Reipas palasi vuoden tauon jälkeen muhkeilla voitokiloilla mestariksi ja jälleen seuran yksi kovimmista tulosnikkareista oli sen kapteeni R. Tapio. Hänen yhteispunteiksi merkattiin 297½ (125+172½) kiloa.

- Tuon viimeisen 172½ kilon työnnön rinnallevedossa minulla purkautui polviside, mutta runttasin vain painot väkisin suorille käsille. Muistan, että me reipaslaiset olimme erittäin latautuneita ja näyttämisenhaluisia tuossa loppuottelussa. Edellisenä vuonna seurajoukkuekisaan oli tehty sääntömuutoksia ja se pudotti meidät silloin pronssille. Nyt ei jätetty mitään sijaa tempuilulle.

Seurasi vuosi 1983.

- Se oli minun urani tuloksellinen huippuvuosi. Oma paino nousi täysin ”kasikakkosen” mieheksi ja

se näkyi luonnollisesti tuloksessa.

SM-kilpailuissa Kotkassa maaliskuun lopulla väkevä lavatyöskentely tuotti 305 (132½+172½) kilon yhteistuloksen ja hopeamitalin. Sarjan mestariksi voimaili Keravan Bodonoksen Keijo Tahvanainen 317½ (142½+175) kilon esityksen myötä.

- Keijo pääsi tempauksessa karkuun ja vei sen tuoman etumatkan turvin ykköstitilan. Kyllä 1970- ja 1980-lukujen kotimaisen painonnoston taso oli kokonaisuudessaan tähän päivään verrattuna kuin eri planeetalta. SM-kisoissa oli varsinkin keskisarjoissa nykyistä huomattavasti vaativimmista tulosrajoista huolimatta ukkoa kuin pipoa ja tulokset kauttaaltaan korkeampia. Esimerkiksi tuolla vuoden 1983 SM-tuloksellani olisin 2000-luvulla voittanut nykyisen 85 kilon mestaruuden melkein joka vuosi.

Myöhemmin 16. lokakuuta Rovaniemellä kansallisissa kilpailuissa syntyi yhteistulos 310 (135+175) kiloa, mikä oli koko uran korkein noteeraus.

- Tein silloin harjoituksissa sekä tempauksessa että työnnössä vielä muutamia kiloja enemmän. Jostain syystä kunto oli aina parhaimmillaan loppusyksystä ja alkutalvesta. Tuohon en kyllä tiedä syytä miksi.

Kyseinen yhteistulos oli 82½-kiloiisiin kovaa kansallista laatua. Los Angelesin olympialaiset olivat vajaan vuoden päästä.

- Vaikka en ollutkaan päässyt urani aikana MM- tai EM-kisoihin, niin kyllä Losi siinteli tuossa vaiheessa mielessä ja oli tavoitteena, ei sitä voi kieltääkään. Silti, ei ollut sitä viimeistä kipinää, harjoitusmääriä olisi pitänyt vielä nostaa ja -laatua kohentaa. Se olisi vaatinut sellaisen 8-10 kuukauden täysin totaalisen valmennusjakson. Perustulostaso olisi pitänyt saada nostettua 320 kiloon, mieluummin vielä sen ylikin.

Suomesta Los Angelesin olympialavalla elokuussa 1984 nähtiin 82½-kiloisissa Keijo Tahvanainen, joka oli tehnyt kesäkuussa 1984 ennätyksekseen 322½ kilon yhteistuloksen.

”Reipaslaiset jännittävät sitä, mikä joukkue sijoittuu hopealle”

Suomen mestaruus oli uudestaan hollilla maaliskuuhuhtikuun vaihteessa vuonna 1984 Imatralla järjestetyissä SM-kilpailuissa. 82½-kiloiisiin kasaantui 290 (130+160) kilon raudat, mitkä tarkoittivat työnnön Suomen mestaruutta ja yhteistuloksen hopeaa. Voiton vei yllättäen Riihimäen Kiskon Aki Männistö, jonka kärkinumerot olivat kaksi ja puoli kiloa

reipaslaisen kakkostulosta raskaammat. Samalla 290 kilon tuloksella Riihimäen Kiskon Vesa Männistö jäi puolestaan pronssille.

- Olin ollut alkuvuoden hyvässä ja varmassa 300 kilon yhteistulokunnossa. Toiveet SM-kullasta olivat kisoihin lähdeittäessä korkealla.

- No, Imatralla minua onniteltiin tempauksen jälkeen jo kultamitalistina, sillä tiedettiin, että Männistön veljekset, ja varsinkin tempauksen vienyt Aki, olivat minua heikompia työntäjiä. Työnnön alkupainot olivat 160 kiloa, mutta sähläsin polvisiteiden kanssa niin, että myöhästyin ensimmäisestä yrityksestä. Toisella ne sitten tulivatkin heittämällä ylös.

Tässä vaiheessa ykköspaikasta käytiin kiivasta kammoittelua. 135 kiloa tempaissut Aki Männistö jäi työnnössä 157½ kiloon ja Raunon kanssa samoihin 130 kilon tempauspunteihin päätyneet, reipaslaista raskaampi Vesa Männistö 160 kilon työntörautoihin. Heidän jatkoeritykset eivät onnistuneet.

- Odotin kummankin viimeisiä työntöjä ja he molemmat niissä epäonnistuivat. Tankoon ladattiin minulle 167½ kiloa, mikä tietenkin näyttää nyt taktiselta virheeltä, sillä 162½ kiloakin olisi riittänyt. Mutta tosiaan tiesin, että itselläni oli resursseja jopa yli 170 kilon työntöön ja toisaalta päätin katsoa, miten Männistöjen käy heidän viimeisissä nostoissaan. Painonnoston lastaus- ja nostovuorosaännöt olivat silloin erilaiset kuin nykyään. Tämäkin täytyy muistaa, kun katsoo tilannetta jälkepäin.

- Ei mitään, kolmanteen työntöön lavalle vaan hirveällä latauksella ja 167½ kiloa tuli kepoisesti rinnalle. Ylöstyöntökin nasahti aika hyvin kohdalleen ja rauta oli jo suorilla käsillä. Kädet hieman vapisivat ja tanko rupesi sitten vähän elämään. Jalatkin olivat rinnakkain, mutta tanko tippui juuri ennen kuin ylituomari ehti antaa alaskomento-merkin. Nosto hylättiin tuomariäänin 3-0. Voi sanoa, että tuolloin harmitti ja taisi paluumatka Rovaniemelle mennä aika hiljaisissa tunnelmissa.

Vuoden lopulla joulukuussa olivat sitten vuorossa Rovaniemellä pidetty seurajoukkueiden SM-loppuottelu. Rovaniemen Reippaan painonnostolle voitto tiesi lähtölaukausta historialliselle yhdeksän peräkkäisen, vuoteen 1992 ulottuneelle kultamitalin ketjulle. Kapteenina Rauno oli voittamassa seurajoukkuetta kaikkiaan seitsemän kertaa vuosina 1979, 1980, 1982, 1984, 1985 ja vielä 1989 sekä 1990.

- Reippaan painonnoston yleistaso nousi edelleen 1980-luvulla, eikä seurajoukkuevoitto ollut enää

yksittäisen nostajan kunnan varassa. Materiaalia oli tarjolla runsaasti moneenkin painoluokkaan. Useana vuonna järjestettiin muutamia viikkoja aikaisemmin Rovaniemellä niin sanotut amerikkalaistyyliset karsintakisat, joiden tulosten perusteella lopullinen porukka loppuotteluun valittiin. Siinä ei sen jälkeen auttanut mutinat, valinnat olivat kerrasta poikki-systeemillä ja kaikki tiesivät pelin hengen.

- Voi sanoa, että 1980-luvulla oli huomattavasti vaikeampaa päästä Reippaan seurajoukkueeseen kuin voittaa itse finaalisesti mestaruus. Loppuotteluihin meillä oli kuluneeksi käynyt motto: reipaslaiset jännittävät sitä, mikä joukkue sijoittuu hopealle.

Seurajoukkueiden ohella Reippaan painonnostajaoston puheenjohtajan sekä muihin seuran ja etenkin lajin edistämiseen liittyneisiin tehtäviin yhä tiukemmin keskittynyt voimahahmo esiintyi henkilökohtaisissa SM-kilpailuissa vuoden 1984 jälkeenkin viidesti. Suomi-trikoot Rane puki päälle nostajana muun muassa Latvia cupissa Daugavpilsissä 21. lokakuuta 1990.

- Se oli viimeinen kansainvälinen kilpailu ja sijoituin 82½-kiloisissa pronssille yhteistuloksella 270 (120+150) kiloa.

Uran viimeiseksi kilpailuksi puolestaan muodostui Turussa maaliskuun alussa vuonna 1992 järjestetyt Suomen mestaruuskilpailut.

- Turku oli päätepysäkki. 38-vuotiaana veteraanina oli aika siirtyä lavalta kokonaan sen reunalle muihin tehtäviin.

”Myös aktiiviurheilija voi olla järjestötoiminnassa mukana”

Muita tehtäviä on sittemmin riittämiin erilaisessa järjestötoiminnassa. Rovaniemen Reippaan painonnostajaoston puheenjohtajan tehtäviä Rauno hoiti liki 20 vuotta vuodesta 1978 vuoteen 1997 ja istui saman ajanjakson myös pääseuran johtokunnassa. Kansallisessa mittakaavassa lajin asiat ovat tulleet tutuksi Suomen Painonnostoliiton johtokunnan jäsenenä vuosina 1995 ja 1996 sekä uudestaan 2010-luvulla. Lisäksi mies on ollut vuosien varrella luottamushenkilönä niin oman alan ammattijärjestön paikallisen osaston monikautisena puheenjohtajana kuin kunnallisessa päätöksenteossa eri lautakunnissa.

- Nämä olivat niitä variaatioita urheilu-uran jälkeen tai jo sen loppupuolelta lähtien. Kyllä erilainen järjestö- ja luottamustoiminta ovat aina minua kiinnos-

taneet. Olen sitä mieltä, että myös aktiiviurheilija voi olla järjestötoiminnassa mukana, ei siihen ole mitään estettä.

Rovaniemen Reippaan, siis koko seuran, asiat, henkilöt ja arkirutiinit tulivat tutuksi sekä oman urheilu-uran että pitkäaikaisen johtokuntatyöskentelyn kautta.

- Kyllä urheilijan on ollut kaiken kaikkiaan hyvä olla Reippaassa.

- Reipaslaisista Martti Pirkkiö oli painonnoston osalta tärkeä tukihenkilö ja Osmo Pähti on tehnyt seuran eteen vuosikymmenten varrella mittaamattoman työn. Muistan senkin, että Veijo Kallio, joka oli henkeen ja vereen palloilumies, saattoi hänkin johtokunnan kokouksissa ärähdellä painonnostajien hyväksi.

Reippaan toiminta oli laajaa ja mukaan mahtui monta jaostoa. Menestystäkin tuli.

- Reipas oli 1970- ja 1980-luvuilla laajapohjainen yleisseura, monen jaoston kokonaisuus. Kyllä nämä kaksi palloilulajia, jotka Reippaassa oli 1980-luvulla, pyrkivät siihen aikaan hallitsemaan talouspuolta. Ei Reippaan painonnosto eikä nyrkkeily, jotka silloinkin olivat seuran menestyslajit, saaneet aina sitä palaa talouden kokonaisuudesta, joka niille olisi kuulunut. Palloilijat vetivät kyllä kerman päältä. Samoin monet palloilulajien niin sanotut värvätyt pelaajat olivat melkoisia rahanlypsäjiä.

- Mutta ei se painonnostojaoston toimintaa sinänsä haitannut, eikä meidänkään talous niin kurjalla mallilla silloin ollut. Olimme Suomen ykkösiä joka tapauksessa.

Rauno Tapio

**** 30.12.1953***

Rovaniemen Reippaan painonnostojaoston puheenjohtaja 1978-1997

Rovaniemen Reippaan johtokunnan jäsen 1978-1997

Parhaat saavutukset:

SM-hopeaa 1979 (työnnön SM), 1983 ja 1984 (työnnön SM), -pronssia 1977, 1980 ja 1982.

23-vuotiaiden SM-hopeaa 1976

21-vuotiaiden SM-hopeaa 1973

Seurajoukkueiden SM 1979-1980, 1982, 1984-1985, 1989-1990, -hopeaa 1978, -pronssia 1977 ja 1981

Puola-Suomi mo 1978 (82½ kg)

Muuta:

Rovaniemen Reippaan paras urheilija 1973, 1976-1977, 1980 ja 1983

Jaarli Pirkkiö: ”Olympialaisiin!”

Työväen Urheiluseurojen Keskusliitto juhlii olemassaoloaan viidensien liittokisojen merkeissä Turussa kesäkuun toisella viikolla vuonna 1976. Sää hellii paikkakunnalle urheilun merkeissä kokoontunutta monisatapäistä väkeä, koko viikko on ollut lämmintä ja aurinko porottanut täydeltä terältään. Liittokisojen ohjelmassa on eri urheilulajien tapahtumia ja tietenkin mukavaa yhdessäoloa.

Painonnostosta on tullut yksi keskusjärjestön vahvimista ja menestyksekkäimmistä lajeista heti sen perustamisesta lähtien. 17-vuotiaan TUK:n parhaaksi urheilijaksi on jo viidesti valittu tämän sananmukaisesti raskaan urheilumuodon edustaja. Meriitin ovat saaneet sellaiset nimet kuin Mauno Lindroos, Kaarlo Kangasniemi, Kauko Kangasniemi sekä Juhani Avellan. Eivätkä suotta, sillä miehet ovat kirjoittaneet teoillaan suomalaisen painonnostohistorian 1960-luvun puolivälin jälkeen täysin uusiksi. Jokainen heistä on kuorruttanut uransa arvokisamitalein ja maailmanennätystuloksin. Menestyjien ansiosta lajin suosio on kohonnut selvästi ja ympäri Suomen punttisaleille on ilmestynyt rutkasti lisää innostuneita nuoria poikia. Esikuvat ovat antaneet nostajanaluille uskoa omiin mahdollisuuksiinsa.

Tästä johtuen TUK:n lajijaosto on anonut ja saanut järjestettäväkseen liittokisojen yhteyteen painonnoston alle 17-vuotiaiden SM-kilpailut. Ne ovat kautta aikojen toiset, ensimmäiset pidettiin edellisessä vuonna Lahdessa. Kilpailupaikaksi määräytyy Kupittaa urheiluhalli ja päivämääräksi perjantai 11. kesäkuuta. Perjantiaamu on aurinkoinen ja päivästä tulee kaunis, kenties koko viikon lämpimin. Aurinko paistaa pilvettömältä taivaalta häikäisevän kirkkaasti. Se suo ikkunoiden läpi säteitään myös urheilulle pyhitettyyn rakennukseen.

Punnituksessa käy satakunta poikaa. He tulevat ratkomaan paahtavan kuumassa urheiluhallissa SM-sijoituksia. Osanottajien esittelyn jälkeen kilpailu kuulutetaan alkavaksi, ensimmäisenä on vuorossa keveimmän painoluokan suoritukset. 44-kiloisiin on ilmaantunut 13 suomalaisen painonnoston tulevaisuuden toivoa. Sarjan mestariksi leivotaan Nurmijärven Henry Niskanen yhteistuloksella 102½ (45+57½) kiloa. 13:nneksi sijoittuu puolestaan

muuta nostajia vuosia nuorempi pikkupoika. 9-kesäisen naskalin paino on ollut punnituksessa 31 kiloa, seitsemän kiloa vähemmän kuin sarjan toiseksi keveimmällä kilpailijalla. Puutteellisella suorustekniikalla hänelle kertyy kilpailupöytäkirjaan 55 (22½+32½) kilon merkintä. Edelle 12:nneksi sijoituneeseenkin jää matkaa seitsemän ja puoli kiloa.

Viimeiseksi jääneen esiintyminen huvittaa tapahtumaa seuraamaan tullutta paikallista sanomalehti-toimittajaa. Koska pojalla on ollut tangossa köykäisimmät kilot, tämä on suoriutunut urakastaan ennen muita ja ehtii hyvissä ajoin katsomoon seuraamaan kilpakumppaniensa edesottamuksia. Toimittajalle syntyy idea. Hän päättää kysyä parin istuimen päässä istuvalta hiljaiselta ja rauhalliselta, täydellisen keskittyneesti muiden esityksiä silmäilevältä nostajanalulta mihin tämä tähtää painonnostossa. Kirkas pojanääni antaa välittömästi päättäväisen vastauksen: ”olympialaisiin!”

Runsas 12 vuotta myöhemmin, syksyllä 1988 kokoontuvat maailman parhaat urheilijat Etelä-Korean Souliin. Aasian nousevan taloustiikerin pääkaupunki on valittu XXIV kesälajien olympialaisten pitopaikaksi. Torstaina syyskuun 22. päivä kisaohjelmassa on muiden lajien ohella painonnostoa. Tänäpäin ratkotaan 75-kiloisten paremmuus. Alkuilapäivästä kello 17 pyörähtää käyntiin sarjan B-ryhmä. Pari tuntia aiemmin punnituksessa käyneiltä miehiltä ei kukaan, ei edes turkulainen sanomalehti-toimittaja, ole erehtynyt kysymään, mihin he tähtäävät urheilu-urallaan. Se hetki, ne hetket ovat tässä ja nyt. Niiden eteen on tehty vuosia töitä, koettu motivaatiota antavia onnistumisen riemuja, mutta myös kipeitä ja karvaita pettymyksiä. Valtavia tunteita, jotka ovat piiskanneet miehiä ottamaan itsestään irti yhä enemmän. Yhä enemmän ja yhä enemmän.

Kilpailijoiden esittelyn jälkeen kaupungin olympiapiapuistoon rakennetun Olympic Weightlifting Gymnasiumin areenalla käy tempaamassa eri maiden nostotrikoihin pukeutuneita huippukuntoisia "liftereitä" 130 kilosta, 132½ kilosta ja sitten 135 kilosta. Nähdään keskittyneitä ilmeitä, kuullaan kannustushuutoja ja lisäadrenaliinia kehoon pumpaavia karjahduksia. Valmentajat eläytyvät väkivästi suojattiansa edesottamuksiin ja analysoivat salamannopeasti näkemäänsä. Pukuasuiset tuomarit puolestaan valvovat, että suoritusten sääntöjen mukaisuus toteutuu. Raudat tömähtelevät lavaan. Nähdään tuuletuksia, mutta kuullaan myös noitumista. Kilpailupöytäkirjaan merkitään onnistuneita ja epäonnistuneita yrityksiä.

Tämän jälkeen levynvaihtajat vapauttavat tangosta rautoja kiinni pitävät lukot ja lisäävät molempiin päihin 1¼ kilon painot. Tankoon lastataan näin 137½ kiloa. Kuuluttaja kertoo seuraavan kilpailijan tulevan ensimmäiseen yritykseensä ja tulostaululla puolentoista minuuttiin suoritusajkarajaa laskeva kilpailukello räpsähtää käyntiin. Nostaja astelee lavalle riuskoin, määrätietoisin askelin ja tarttuu turhia aikailematta tankoon. Se saakin räjähtäväsä suorituksessa vinhaa kyytiä. Muutaman sekunnin kuluttua samaiselle tulostaululle kilpailijan nimen yläpuolelle syttyy kolme valkoista lamppua. Ne ovat Jaarli Pirkkiölle. Kupittaaan urheiluhallin penkillä punavalkoisissa Rovaniemen Reippaan verkkareissa istunut tarkkaavainen pikkupoika on täyttänyt lupauksensa.

Vuoden 1976 poikien SM-kilpailuista alkoi siis Pirkkiön Jaarlin ura, vaikka ensimmäiset merkinnät painonnostokilpailuista ovat jo puoli vuotta aiemmin, 16. päivältä tammikuuta 1976. Ensimmäisen Rovaniemen Reippaan olympiaurheilijan meriitilistään kerääntyi sittemmin mahtava läjä eri ikäluokkien ja yleisen sarjan Suomen mestaruuksia, Pohjoismaiden mestaruuksia, SE- ja PE-tuloksia, useita arvokisaedustuksia sekä erinomaisia saavutuksia myös muista kansainvälisen tason kilpailuista.

Voidaan sanoa, että Jaarli Pirkkiö ja nykyinen neljännen tulemisen Rovaniemen Reipas ovat olleet yhtä miltei syntymästä asti. Painonnostaja-alun ensikosketukset seuraan tapahtuivat jo kaksivuotiaana, tarkemmin sanottuna 11. toukokuuta 1969, kun Reipas järjesti Rovaniemellä ensimmäiset suuremmat painonnostokilpailunsa. Ne olivat Pohjois-Suomen mestaruuskilpailut. Kansalaiskoulun juhlasaliin katsomoksi sijoitettujen penkkien äärellä tepasteli muiden seassa potkukousuinen hahmo, joka oli päässyt karkuun buffetin puolella kahvinkeittopuhissa olleelta Sirkka-äidiltä.

- Jos totta puhutaan, en kyllä muista noita Pohjois-Suomen mestaruuskilpailuita, mutta lavalle saakka en kuulemma ollut mennyt nostoja häiritsemään. Reippaan menestys on näköjään ollut hyvää, Martti Pirkkiö on voittanut 67½-kiloiset ja Jouni Harju superraskaan, hopeaa ovat napanneet 56-kiloisten Matti Wiik, 60-kiloisten Kalevi Kyntömaa ja 75-kiloisten Esko Tarsaranta. Lisäksi reipaslaisista Juhani Korkalainen on ollut 67½-kiloisten neljäs.

- Kyllä Reipas tuli tutuksi jo aivan pienenä isän painonnostoharrastuksen kautta. Painonnostajaostohan perustettiin vuoden 1969 tammikuussa ja kotonakin jaoston asioita puitiin jo alusta lähtien. Taisi olla niinkin, että kun asuimme Myllyojantiellä, erästä Reippaan käytössä olevaa pikkubussia säilytettiin pihallamme parkissa ja sitä sitten pikkupoikana ihastelin. Mersu se oli merkiltään.

1960- ja 1970-lukujen taitteessa Reippaan lapsi- ja nuorisotoiminta vilkastui huomattavasti. Monet reipasaktiivit laittoivat innokkaasti jälkikasvuun erilaisiin toimintoihin.

- Muistan olleeni 1970-luvun alkupuolella ja myöhemminkin monella Reippaan järjestämällä leirillä Leirikarissa. Niiden vetäjinä taisivat olla, jos en väärin muista, Kallion Veijo ja Mäkisen Matti. Pelasin myös Reippaan nappulaliigaa Tottenhamin joukkueessa koko 1970-luvun. Asuimme jo siihen aikaan Porokadulla ja Tottenham oli lähikentän eli Rommelin porukka, jota valmensi Fräkin Arvo.

- Mieleenpainuvimmaksi jalkapallouran turnaukseksi on näin jälkepäin ajateltuna kohonnut TUK:n nappulamestaruusturnaus vuonna 1978. Reissuun lähdettiin Reippaan linja-autolla. Lauan-taina 3. kesäkuuta kävin nostamassa 17-vuotiaiden SM-kisoissa Lauttakylässä 44-kiloisten pronssia 87½ (37½+50) kilon yhteistuloksella. Se oli ensimmäinen SM-mitalini painonnostossa. Sunnuntaista tiistaihin eli 4.-6. kesäkuuta oli sitten vuorossa jalkapallo. Turnaus pidettiin Eurassa. Pelasin Reippaan sen ikäluokan kakkosjoukkueessa, joka esiintyi turnauksessa RTP:n nimellä. Sijoituimme seitsemän-

Omalla urallaan neljä maailmanennätystä rikkonut, tempauksen maailman- sekä Euroopan mestaruuden valloittanut ja yhteistuloksen MM- ja EM-mitalipallille noussut Kauko Kangasniemi (oik.) toimi TUL:n painonnostajaoston päävalmentajana vuosina 1981-1990. Kangasniemi vieraili päävalmentaja-aikanaan säännöllisesti myös Reippaan punttimiesten vieraana. Vuoden 1987 tammikuun lopulla Lapin urheiluoipiston voimailunurkkauksessa analysoitavana oli Jaarli Pirkkiön tempausvedot.

neksi, ykkösjoukkue oli pronssilla.

Ohjelmoitu painonnostoharjoittelu alkoi 1980-luvun alussa

SM-pronssia tuli 17-vuotiaiden ikäluokassa myös vuosina 1979 ja 1980. Ensimmäinen 17-vuotiaiden Suomen mestaruus oli vuorossa keväällä 1981 ja sen jälkeen alkoikin tulemaan mitalisadetta SM-tasolla eri ikäluokista. Ensimmäinen 20-vuotiaiden Suomen mestaruus ja saman ikäluokan Pohjoismaiden mestaruus 60-kiloisissa olivat vuorossa vuonna 1982. Seuraavana vuonna 1983 suorille käsille siirtyi jo 17-vuotiaiden SE-rautoja. Sarjakin oli vaihtunut 67½-kiloisiin.

- Siihen aikaan ei vielä järjestetty poikien eli alle 17-vuotiaiden EM-kilpailuita, joten samanikäisten itäeurooppalaisten poikien tasoa ei päässyt mittaamaan arvokisassa. TUL:n liittojoukkueen mukana olin kyllä jo vuosina 1983 ja 1984 Bulgariassa Plovdiv cupissa, joka oli tarkoitettu alle 20-vuotiaille

nostajille. Siihen otti osaa isäntämaan raudankesytäjien lisäksi nostajia Tshekkoslovakiasta, Itä-Saksasta sekä Leningradin kaupunkijoukkue. Sijoituin vuonna 1983 67½-kiloisissa neljänneksi ja vuotta myöhemmin 75-kiloisissa viidenneksi.

Vuosi 1985 merkitsi edustustehtäviä Suomi-trikoissa jo MM-tasolla. Ensin kesäkuussa oli vuorossa 20-vuotiaiden MM- ja EM-nostot, jotka pidettiin Iso-Britannian Edinburghissa. Sarjassa 75 kiloa irtosi 290 (130+160) kilon yhteistuloksella yhdeksäs sija MM- ja kahdeksas sija EM-tasolla. Paria kuukautta myöhemmin tuli kutsu myös miesten MM-joukkueeseen. Kisat järjestettiin Ruotsin Södertäljessä, nostopäivä oli 26. elokuuta. Yhteistulos ja kisasarja olivat täysin samat kuin kesäkuun nuorten MM-mittelöissä. Tulos oikeutti ensimmäisissä aikuisten arvokilpailuissa 17:nneksi.

- Vuonna 1985 oli yllätys päästä mukaan miesten MM-kilpailuihin. Tosin heinäkuun alussa järjestetyissä MM-katsastuksissa Eräjärven Rönnillä tein saman tuloksen kuin 75-kiloisiin vahvimmin tyr-

kyllä ollut Jarmo Nieminen. Sarjavoitto jaettiin, kun puntari näytti kisapainoksi täysin samoja lukemia. Suomesta Södertäljessä MM-lavalla ei nostonut lopulta minun lisäksi kuin Arvo Ojalehto ja Jouni Grönman.

Ura jatkui arvokisaedustuksien siivittäminä nousujohteisesti. Maaliskuussa 1986 Oulussa järjestetyistä Suomen mestaruuskilpailuista oli tuomisina ensimmäinen aikuisten SM-kulta. 75-kiloisten ykköspallille kipusi juuri 19 vuotta täyttänyt nuorukainen, joka oli raastanut lavalla 299 (130+169) kilon yhteistuloksen arvoisesti. Vuosien 1986 ja 1987 tavoitteet asetettiin 20-vuotiaiden arvokilpailuissa menestymiseen.

- Noina kahtena vuotena haettiin nuorten MM- ja EM-kilpailuista mitalia. Jälkeenpäin ajatellen oli pieni pettymys, kun palkintopallisijoitusta ei tullut, vaikka fyysiset voimavarat ehkä olisivatkin riittäneet kolmen parhaan joukkoon.

Vuonna 1986 20-vuotiaiden MM- ja EM-kilpailut järjestettiin silloisen Länsi-Saksan Donaueschingenissä. Kilpailusarjana oli edelleen 75-kiloiset, jossa sijoitus oli 310 (135+175) kilon yhteistuloksella sekä MM- että EM-puolella viides. Työnnön lajimitali oli erittäin lähellä, mutta sekä Itä-Saksan Andreas Soja että Neuvostoliiton Oleg Sadyhov onnistuivat runtaamaan suorille käsille 177½ kilon raudat, joilla he kiilasivat neljänneksi sijoittuneen suomalaisen ohi palkintopallille. Kaksikosta romut tuottivat enemmän ongelmia Sadyhoville, sillä hän suoriutui niistä vasta viimeisellä nostoyrityksellään.

Viidennen sijan kohentaminen oli mielessä vuotta myöhemmin silloisen Jugoslavian pääkaupungissa, toukokuuisessa Belgradissa. 75-kiloisten sarjasta tuomisina olivat viides sija MM- tasolla. EM-tulosluokilla sijoitus oli pykälää parempi 315 (140+175) kilon noteerauksella. Yritykset sekä tempauksessa että työnnössä viisi kiloa korkeammista painoista olivat lähellä, mutteivät onnistuneet. Yhteistulospronssia nappasi Bulgarian Angel Gentshevin ja Itä-Saksan Ingo Steinhöfelin perässä Neuvostoliiton Gennadi Mezhenski kasaamalla 330 (147½+182½) kilon yhteispuntit.

Reipaslainen nähtiin kumpanakin vuonna myös aikuisten MM-lavalla. Sofiassa 1986 sijoitus oli 82½-kiloisissa 14:s 315 (140+175) kilolla, vuotta myöhemmin Ostravasta tuomisina oli sama sijaluku kaksi ja puoli kiloa heikommalla esityksellä.

”Yleisesti odotukset ja puheet Souliin pääsystä valmennussuunnitelmalappuineen ja muine asioineen olivat voimistuneet jo vuoden 1987 puolella”

Olympiavuoteen 1988 tähdättiin luottavaisin mielin. Tulokunto kohosi talven aikana mukavasti ja maaliskuussa 1988 Helsingissä järjestetyissä Suomen mestaruuskilpailuissa syntyi 80-kiloisena 340 (150+190) kilon yhteistulos. Kolmas yleisen sarjan Suomen mestaruus, tällä kertaa 82½-kiloisissa, tuli täysin ylivoimaisen esityksen jälkeen.

- Muistan, kun Helsingissä otettiin pukumittoja olympialaisia silmälläpitäen. Yleisesti odotukset ja puheet Souliin pääsystä valmennussuunnitelmalappuineen ja muine asioineen olivat voimistuneet jo vuoden 1987 puolella.

Maaliskuisia SM-kilpailuita seurasi vappuviikolla Iso-Britannian Cardiffissa pidetyt EM-kilpailut. Jaarlille ne olivat ensimmäiset aikuisten maanosan mestaruuskilpailut.

- EM-kilpailut olivat kaikkein tärkein näyttöpaikka olympialaisiin.

Painonpudotus 75-kiloisiin verotti hyvässä kunnossa olleen miehen voimia. Yhteistulos 315 (140+175) oikeutti kahdeksanneksi, vaikka tulossarja koostuikin alkupainoista.

- Cardiffissa haettiin työnnössä jopa lajimitalia. Onnistuneen 175 kilon aloituksen jälkeen tankoon pyydettiin 182½ kiloa, mikä olisikin riittänyt kisan siinä vaiheessa kolmospaikalle. Kahdesti puntit tulivat rinnalle, mutta ylöstyöntö jäi molemmilla kerroilla eteen. Työntöpronssi ojennettiin kisan päätteeksi Puolan Waldemar Kosinsille, joka sai runtattua suorille käsille lopulta 185 kilon raudat.

Toukokuu 1988 oli odotuksen ja harjoittelun aikaa, sillä Suomen olympiakomitean ensimmäinen valintakokous 17. syyskuuta alkaviin XXIV kesäolympialaisiin pidettäisiin keskiviikkona 15. kesäkuuta 1988. Painonostajista Souliin oli päätetty ehdottaa kaikkiaan seitsemää urheilijaa. Listalla olivat Arvo Ojalehdon (56 kg), Petri Kilponen (60 kg), Jouni Grönman (67½ kg), Reijo Kiiskilä (67½ kg), Jaarli Pirkkiö (75 kg), Keijo Tahvanainen (90 kg) sekä Arto Savonen (110 kg). Olympiakomitea hyväksyi listaansa edellisen vuoden EM-pronssimiehen Ojalehdon, Los Angelesissa olympiapronssia voimailleen Jouni Grönmanin, keväisissä EM-kilpailuissa

työntöpronssia napanneen Reijo Kiiskilän sekä Pirkkiön.

- Sain tiedon valinnasta silloin keskiviikkoiltana, kun palasin kotiin harjoituksista. Ei se lopulta ylätys ollut.

Valinnan varmistumisesta kisapäivään oli aikaa reilut kaksi kuukautta.

- Lukion päätyminen vuoden 1987 keväällä oli mahdollistanut harjoitusmäärien nostamisen lähemmäs maailman kärkeä. Lajiharjoittelua oli kahdesti päivässä ja lisäksi tein muunlaista asiaan kuuluvaa oheisharjoittelua. Ei valinta sinänsä vaikuttanut laadittujen harjoitusohjelmien läpivientiin. - Ohjelmien sisällön suunnittelussa oli apuna isä-Martin lisäksi TUL:n painonnoston päävalmentaja Kauko Kangasniemi. Kauko oli minulle uran alusta lähtien esikuva ja persoonana hän oli erittäin innostava. Kauko oli tullut tutuksi 1980-luvun alussa, kun itse pääsin TUL:n leireille Pajulahteen. Ne leirit olivat huolellisesti suunniteltuja, erittäin hyviä valmennustapahtumia. Parhaita koko urani aikana, jos asiaa näin jälkepäin miettii.

Kevään 1988 aikana kilpailuita oli ollut runsaasti, yhteensä viisi. Perinteinen ja arvostettu suomalaisnostajien kesäkohtaaminen Eräjärven Rönmillä heinäkuun alussa oli viimeisin kisa ennen olympialaisia.

- Valmistautuminen Souliin suoritettiin pääasias-
sa kotioloissa. Suomen Painonnostoliitto järjesti Kuortaneen urheiluopistolla kevään ja kesän aikana muutamia viikonloppuleirejä. Tämän lisäksi olin TUL:n edustusnostajien mukana, kun he leireilivät kesäkuussa kahden viikon rupeaman Neuvostoliiton Sotshissa.

- Ei elämä kevään ja kesän 1988 aikana silti pelkää painonnostoa ollut. Olin nimittäin puolipäivätoissa Heinämiehentien päiväkodilla. Se oli hyvää vaihtelua ja toi omalla tavallaan tasapainoa olympiavalmistautumiseen.

”Päätös 75-kiloisissa kilpailemisesta olympialaisissa oli tehty jo kevään EM:ssä, ei siinä sen jälkeen enää mitään spekuloitu”

Napapiirillä lämmin ja aurinkoinen kesä 1988 alkoi kallistua syksyyn. Lehtien kellastuminen tiesi sitä, että ensimmäisen Reippaan olympiaurheilijan oli katsottava jo annettujen varusteiden pakkausjär-

jestystä. Lähtö Etelä-Koreaan tapahtui lopulta noin kaksi viikkoa ennen omaa kisapäivää. Painonnoston osalta Suomesta Souliin lensi nostajien ohella valmentaja Jaakko Kailajärvi, joukkueenjohtaja Mikko Kuntola sekä tuomaritehtävissä ollut Mauri Rauvan-
to.

- Helsinki-Vantaalta matkattiin Finnairin tilauslen-
nolla. DC-10:ssä oli ainoastaan olympialaisiin meneviä suomalaisia urheilijoita, valmentajia ja muuta henkilöstöä. En ollut aikaisemmin tehnyt niin pitkää, yli 10 tuntia kestäväää lentoa.

- Kun tultiin Souliin, ensimmäisenä piti tarkistaa, mitä vaaka näyttää. Se näytti 81 kiloa. Lentokoneessa paino oli noussut parisen kiloa.

Jaarli Pirkkiö sai sopivan puvun ja matka Souliin alkoi ”Täytyy myöntää – vähän jännittää”

HELSINKI (LK) – ”Täytyy myöntää, että vähän jännittää. Eipä tällaisia tapahtumia ole meikäläisen urheilu-uralle aiemmin sattunut”, puheli Suomen olympiajoukkueen ainoa lappilaisedustaja, painonnostaja Jaarli Pirkkiö lähtötunnelmissa maanantaina Helsingissä.

Jaarlin mukaan lähtöpäivä on ollut yhtä hässäkkää alusta lähtien. Kun kello läheni neljää iltapäivällä, alkoi kaikki vihdoon olla kohdallaan.

”Nyt on pukukin saatu ja sopivaksi havaittu. Mitat otettiin jo SM-kisoissa keväällä, mutta onneksi sen jälkeen ei liikakiloja ole tullut”, tuumi Jaarli, jolla on lähtöhetkellä viisi ylimääräistä kiloa Soulin nostaja ajatellen. Nuo kilot mies aikoi kuluttaa kahden viikon sisällä. Jaarlin sarja 75 kg nostetaan 22.9.

Soulin aikaero mietitytti rovaniemeläistä, sillä aiempaa kokemusta ei Jaarlilla kellon suuremmasta ”pruunaamisesta” ole.

”Onneksi tässä on kaksi viikkoa aikaa totutella uuteen vuorokausirytmiiin. Eiköhän se siitä valkene.”

Jaarli nostaa todennäköisesti B-ryhmässä, jonka kilpailu alkaa paikallista aikaa kello 17. Suomessa kello on tuolloin yksi yöllä.

Ennätyskunto

”Tunnelmat ovat ainakin tässä vaiheessa hyvät, sillä uskon olevani varmassa kunnossa. Kertaakaan en ole jäänyt kilpailuissa ilman tulosta”, perusteli Jaarli.

Hyvää lupasivat myös viimeistelyharjoitukset

Kuortaneella ja Rovaniemellä.

”Viime viikolla kokeilin isompien rautojen kanssa. Tempauksessa nousi 150 ja työnnössä 185 kiloa. Molemmat hipovat ennätyksiä”, Jaarli kertoi.

Soulin kone nousi sateiselta Helsinki-Vantaan kentältä kello 19. Määränpäähän Suomen joukkueen ensimmäinen osa ehtii runsaat 18 tuntia myöhemmin eli tänään kello 13 jälkeen. Välilasku Bangkokissa kasvattaa matka-aikaa parilla tunnilla. (KP)

Lapin Kansa 6.9.1988

Majoittuminen olympiakaupunkiin tapahtui rauhallisesti.

- Etukäteen puhuttiin paljon opiskelijamellakoista, mutta mitään sellaista ei Soulessä näkynyt. Turvatoimet olivat koko kisojen ajan tiukat ja liikkuminen paikasta toiseen oli muutenkin totutusta poikkeavaa.

- Suomalaisnostajat asettuivat olympiakylässä asumaan omaan huoneistoonsa. Minulla oli koko kisojen ajan oma huone. Ensimmäiseksi yöksi sain kovan ja korkean tyynyn. Niskahan siinä meni jäykäksi. No, tyynyn sai sitten onneksi vaihdettua.

Päivät ennen lavalle kipuamista menivät odotellessa ja viimeistelyharjoituksia tekemällä. Myös painontarkkailuun piti keskittyä tiiviisti.

- Aikaero ei aiheuttanut minkäänlaista takkuamista ja paikanpäällä viimeistelytreenit menivät muutamien kilon ylipainolla mainiosti. Painonpudotus oli kylläkin koko uran hankalin, mutta lopulta siitä selvitettiin.

Kilpailupunnituksessa digitaalivaa’an numerot näyttivät 74 kiloa ja 750 grammaa. Alkupainoiksi ilmoitettiin punnituksen yhteydessä tempauksessa 137½ kiloa ja työnnössä 175 kiloa.

- Nostoareena oli suurin, missä olin siihen mennessä esiintynyt. Mutta ei se haitannut kiintopisteen saamista, sillä tempauksen aloitus 137½ kilosta meni kevyesti. Korotus 142½ kiloon pyörähti ensin yli ja kolmannella jäi aavistuksen eteen. Tempaus hieman epäonnistui.

Työntöön marssi sisuuntunut rovaniemeläinen.

- Työntö menikin sitten paremmin. Aloitus 175 kilosta oli kevyt, mutta toisella yrityksellä 180 kilosta tuli ylöstyönnössä pummi. Kolmannella nämä omat ennätyskilot sitten menivät suorille käsille kevyenlaisesti ja tuntui, että sillä suorituksella olisi tullut kaksi ja puoli tai jopa viisi kiloa enemmänkin. Toisen yrityksen haparointi harmitti, sillä työnnön

tavoitteena oli Suomen ennätyksen rikkominen. Se oli Jouni Grönmanin nimissä 183 kiloa. Nyt sitä ei päässyt edes yrittämään.

Soulin olympialaiset 22.9.1988

Sarjan 75 kiloa tuloluettelo

75 kg:

- 1) Borislav Gidikov, Bulgaria 375 (167½+207½)
- 2) Ingo Steinhöfel, Itä-Saksa 360 (165+195)
- 3) Aleksandr Varbanov Bulgaria 357½(157½+200)
- 4) Yanshu Cai, Kiina 347½ (157½+190)
- 5) Andrei Socaci, Romania 347½ (152½+195)
- 6) Waldemar Kosinski, Puola 332½ (152½+180)
- 7) Dean Willey, Iso-Britannia 332½ (152½+180)
- 8) Roberto Urrutia, Yhdysvallat 327½ (150+177½)
- 9) Angelo Mannironi, Italia 325 (147½+177½)
- 10) Nyoman Sudarma, Indonesia 320 (145+175)
- 11) Ricky Chaplin, Iso-Britannia 320 (140+180)
- 12) Jaarli Pirkkiö, Suomi 317½ (137½+180)
- 13) Abdel El Sayed, Egypti 315 (142½+172½)
- 14) Mats Lindqvist, Ruotsi 315 (140+175)
- 15) Sahin Menge, Turkki 312½ (137½+175)
- 16) Byung-Chan Kim, Etelä-Korea 310 (140+170)
- 17) Ron Laycock, Australia 310 (135+175)
- 18) Pietro Puiia, Italia 310 (137½+172½)
- 19) Paul Harrison, Australia 307½ (137½+170)
- 20) Roger Token Papua-Uusi-Guinea 255 (110+145)
- 21) Paul Hoffman, Swazimaa 197½ (87½+110)
- 22) Benjamin Fafale, Salomonsaaret 190 (85+105)
Wenshu Ma, Kiina - (150+0)
David Maina, Kenia - (105+0)

Joka tapauksessa 317½ (137½+180) kilon olympianoteeraus oli oma yhteistulosennätys 75-kiloiisiin ja sillä sijoituttiin Bulgarian Borislav Gidikovin voittamassa sarjassa 12:nneksi. Sijoitus täytti myös olympiakomitean vaatimukset.

- 142½ kilon tempauksen onnistuminen olisi nostanut kokonaissijoitusta 10:nneksi. Toisaalta, 180 kilon työnnön epäonnistuminen olisi tiennyt paria pykälää heikompaan asemaan tulosliuskoilla. Joka suoritus siis muutti sijoitusta, niin kuin isoissa kisoissa pitääkin.

Jaarli Pirkkiö venyi ennätyksiinsä Olympialavalta 12:s sija

SOUL – Rovaniemen nuori painonnostaja Jaarli Pirkkiö venyi upeasti omiin ennätyksiinsä sekä työnnössä että yhteistuloksessa esiintyessään viimeisenä suomalaisena Soulin punttilavalla. Sarjassa 75 kg

hän työnsi 180 kiloa viimeisellä yrityksellään. Kun Pirkkiön tempaustulos oli 137,5 kiloa, tiesi se miehen omaa yhteistulosennätystä, 317,5 kiloa. Tämä riitti 12:sta sijaan.

Pirkkiön aiemmat ennätykset tässä painoluokassa olivat työnnössä 175 kiloa ja 315 kiloa yhteistuloksessa.

Ennätykset eivät kuitenkaan paljoa olympialavalla painaneet, sillä kolme B-ryhmän ja myös kaksi C-ryhmän kilpailijaa nosti suomalaista enemmän. Ero itäryhmän maiden nostajiin on valtava, sillä Pirkkiö hävisi yhteistuloksellaan lähes 60 kiloa sarjan voitajalle, Bulgarian Borislav Guidikoville.

Guidikov sai ylös yhteensä 375 kiloa (167,5+207,5). Kaikki kolme tulosta ovat uusia olympiaennätyksiä. Täsmälleen samoin tuloksin Guidikov voitti MM-kultaa myös viime vuonna Ostravassa. Itä-Saksan Ingo Steinhöfchel otti Soulissa hopeaa 360 kilon tuloksellaan. Sarjan työnnön ja yhteistuloksen ME-mies, Bulgarian Alexander Varbanov tuli kolmanneksi tuloksella 357,5 kiloa. Maailmanennätyksestään hän jäi 22,5 kiloa.

”Seurasihan Benjamin kilpailuani?”

Pirkkiöiden kotona oli torstaina aamupäivällä korva radiossa paitsi oma väki myös muutama Rovaniemen Reippaan nuori nostaja. Jaarli Pirkkiön ensiesiintymistä olympialavalla jännitettiin – varmaan enemmän kuin Jaarli itse.

Rovaniemeläisen tulos, 12:s sija sarjassa 75 kiloa tuloksella 317,5 kg, ei kuitenkaan saanut ylen määrin kuulijoita kiljumaan. Jaarlin isä Martti kertoo painonnostajien olevan vähän semmoisia, ettei ulos näytetä, miltä sisällä tuntuu. Eikä tuloskaan ihan tyydyttänyt, ei Jaarlia eikä kotijoukkoja.

- Minä antaisin Jaarlille arvosanan tyydyttävän ja hyvän väliltä. Sellaisen, ettei niin huonokaan ensiesiintyminen olympialavalla, Martti Pirkkiö eritteli.

Ison tyydyttävä miinuksena Jaarli saa isältään ja valmentajaltaan tempauksesta. Siinä olisi kotijoukkojen mielestä pitänyt nousta tuollaiset 142-145 kiloa, mutta tyytyminen oli aloituspainoihin 137,5 kg. Jaarlin vuoden vanha ennätys 140,5 kiloa jäi rikkomatta.

Työntö sujui sitten mukavammin. Rovaniemeläinen aloitti ennätyspainoista 175 kg, joka parantui kolmannella yrittämällä vielä viisi kiloa lukuihin 180 kg. Yhteistulos 317,5 on sekin Jaarlin ennätys. Pistesijasta hän jäi 30 kg ja mitalista 40 kg.

- Työntö oli tyydyttävä. Mutta henkilökohtaisesti

minä olen sitä mieltä, että siihen työhön nähden, mitä on tehty, paremminkin olisi voinut mennä, isä Pirkkiö pohdiskeli.

Saatuun olympiaurakkansa valmiiksi Jaarli soitti kotiinsa kuvaillen tunteuksiaan. Syytä siihen, miksi esimerkiksi tempauksessa nousivat vain aloituspainot, Jaarli ei mennyt hakemaan ainakaan ulkopuolelta. Hän kertoi painonpudotuksen sujuneen helposti eikä Soulin olosuhteissa ollut moittimista.

Radiossa kuullussa haastattelussa painonnostajien valmentaja Jaakko Kailajärvi kuitenkin tuumi, että ilmeisesti suomalaisille nostajille tuli vedettyä ennen kisoja liian rankka harjoitusviikko Soulissa.

Jaarli ei sellaisia puhellut. Hänellä olikin soitteensa kotiin ensimmäisenä mielessä pikkuväli Benjamin, jota kysyi puhelimeen. Onneksi napero ei enää silloin ollut kuulolla. Hän kun oli kovasti kritisoinut isonveljen tempauksia. Siis sitä, kun jäi aloituspainoihin.

Lapin Kansa 23.9.1988

Olympialavalla kovatasoista 75 kilon sarjaa seurasi odottamattoman kesy 82½ kilon painoluokka.

- 82½-kiloiset muodostuivat Soulissa tosiaan odottamattoman löysätasoiseksi, jäihän siinä muun muassa edellisen vuoden maailmanmestari, Unkarin Laszlo Barsi, ilman tulosta. Kymmenenneksi sijoitui 317½ kilon yhteistuloksella. Kahdeksas mies, Turkin Ali Eroglu kasasi 330 kiloa ja seitsemänneksi kivunnut Italian Fausto Tosi kymmenen kiloa häntä enemmän.

- Silloin ei ollut nähtävillä nykyisin arvokilpailuissa muutamaa päivää ennen nostoja julkaistavia starttilistoja. Kasikakkosen tilanne ei ollut yleisesti tiedossa ennen kisapäivää. Mutta ei sarjanvaihtoa olisi muutenkaan enää suoritettu. Päätös 75-kiloisissa kilpailemisesta olympialaisissa oli tehty jo kevään EM:ssä, ei siinä sen jälkeen enää mitään spekuloitu.

Oman osuuden jälkeen oli aikaa nauttia kisatunnelmasta.

- Olympialaiset olivat kertakaikkisen mukava elämys ja Suomen joukkueella oli kokonaisuudessaan hyvä henki, vaikka urheilijoita ei muuten ennen suorituksia niin hirveästi nähnytään. Olin paikan päällä Soulissa yhteensä kuukauden, viikon pidempään kuin muut painonnostajat. Viihtyihän siellä hyvin, sillä huolto kisakylässä pelasi erinomaisesti. Ruokaa esimerkiksi sai 24 tuntia vuorokaudessa. Pidempi paikanpäällä oleskelu mahdollisti myös muiden lajien seuraamisen. Olympialaiset kiinnostivat

lisäksi ammatillisesti, sillä olen tehnyt tulevaa leipätyötä, urheilutoimittajan hommia, jo monta vuotta. Kisaisännille tapahtuma oli näytön paikka monessa mielessä, olihan maa 1980-luvulla vielä nouseva talousmahti. Järjestelyiden lisäksi Etelä-Korea onnistui urheilumenestyksen osaltakin erinomaisesti ja muun muassa painonnostossa he saalistivat suureksi yllätykseksi kaksi mitalia.

- Olin katsomassa, kun Tapio Korjus voitti keihäissä kultaa ja kiinnostava oli myös painonnoston superraskaan painoluokan kisailu. Länsi-Saksan Manfred Nerlinger veti mahtavasti ME-painot 266 rinnalle Neuvostoliiton Aleksandr Kurlovitshin voittamassa sarjassa. Muiden lajien suomalaisurheilijoiden kanssa yhdessäolo oli myös mieleenpainuvaa. Erityisen lämpimät muistot ovat painin puolelta Juha Ahokkaasta ja Jouko Salomäestä, moukarinheittäjäkaksikko Harri Huhtalasta ja Juha Tiaisesta sekä judon puolelta Jukka-Pekka Metsolasta ja Juha ”Pupu” Salosesta. Keihäänheittäjäpersoonien Kimmo Kinnusen ja Seppo Rädyn kanssa viihtyi niin ikään erinomaisesti. Taisi siinä omissa huoneessani käydä yksi ilta myös virolainen moukarinheittäjä Jüri Tammkin.

”Soul toi lisäpiristystä harjoitteluun”

Miltei välittömästi Suomeen paluun jälkeen Reippaan olympiasankarilla oli vuorossa armeijan harmaat, tai kuten tässä tapauksessa, siniset. Jaarli Pirkkiö, kuten sittemmin moni muukin Reippaan urheilijoista, valitsi palveluspaikakseen Lapin lennon. Palveluspaikan valintaan vaikutti myös sijainti, ovathan Someroharjun kasarmit vain muutaman kilometrin päässä kaupungista ja tutusta harjoitteluympäristöstä.

- Soul toi lisäpiristystä harjoitteluun. Varusmiesaikani meni treenien kannalta loistavasti, sillä kuuluminen olympiajoukkueeseen antoi mahdollisuuden käytännössä täysipainoiseen harjoitteluun. Vuosi 1989 muodostuikin, armeijasta huolimatta, tuloksellisesti parhaaksi kaudeksi. Luonnollisesti siirtyminen kokonaan 82½-kiloisiin toi lisäkiloja tankoon.

Ja se myös näkyi. Maaliskuun puolivälissä Joensuuissa palkintona oli uran neljäs Suomen mestaruus omalla ennätyksellä 347½ (152½+195). Maaliskuuhuhtikuun vaihteessa Neuvostoliiton Lutskissa kansainvälisissä kilpailuissa tulos kehkeytyi puolestaan yhteistulos 340 (145+195) kiloa ja paria viikkoa myöhemmin huhtikuun puolivälissä saaliina oli uran kolmas Pohjoismaiden mestaruus Islannin

Akureyrissä tuloksella 342½ (150+192½).

Varmat otteet jatkuivat, sillä toukokuun toisena viikonloppuna meriittilistan kirjattiin 23-vuotiaiden Suomen mestaruus Kalajoella 340 (150+190) kilon tulossarjalla ja kesäkuun alussa Keravalalla kovatasoisissa TUL:n liittokisoissa syntyi 345 (155+190) kilon yhteistulos. Heinäkuun ensimmäisenä Porissa tuloksena oli Baltic cupin pronssia 345 (152½+192½) kilon esityksellä. Kauden pääkisassa, syyskuun puolivälissä Kreikan Ateenassa järjestetyissä MM/EM-kilpailuissa kehkeytyi 342½ (152½+190) kilon tulossarja. Tämä kaikki siis 82½ kilon painoluokassa.

- Tulostasoa pysyi koko vuoden tasaisena ja syksyn MM- ja EM-kilpailuissa tulivat tilat 11. ja 7., eli sijoitukset paranivat olympialaisiin verrattuna. Kauden kakkoskisassa, kovatasoisessa Baltic cupissa tuli myöskin mukavasti pronssia Ingo Steinhöfelin ja Krzysztof Siemionin jälkeen.

- Ateenan MM/EM-kilpailuiden ohella vuoden 1989 tavoitteeksi oli asetettu 82½-kiloisten varsin kovien SE-tulosten rikkominen. Tempauksessa ennätys oli Tapio Kinnusella 158 kiloa, työntö 197½ kiloa ja yhteistulos 350 kiloa olivat puolestaan Juhani Avellanin nimissä. Monessa kisassa vuoden aikana 158½ kiloa olikin aivan hilkulla onnistua ja työnnössä vedin uran aikana useampaan otteeseen 198 kilon SE-raudat rinnalle. Ennätykset jäivät kuitenkin näiden herrojen nimiin.

Vuosi 1990 toi korkeimman arvokisasijoituksen. Ensin huhtikuussa Tampereella järjestetyissä Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Pirkkiö pokkasi uransa neljännen PM-kultansa 335 (147½+187½) kilolla. Reilua kuukautta myöhemmin, toukokuun puolivälissä, olivat vuorossa Euroopan mestaruuskilpailut Tanskan Ålborgissa. 82½-kiloisten kuudes tila irtosi 332½ (147½+185) kilon esityksellä.

- Ålborg oli uran paras kansainvälinen saavutus huolimatta siitä, etten siinä kisassa kyennytkään aivan ennätykseeni.

”Henkilökohtaisesti Barcelonasta rannelle jääminen oli iso pettymys”

Parina seuraavana vuotena reipaslaisen arvokisavalintoihin alkoivat vaikuttaa vahvasti muut kuin urheilulliset syyt. Vuoden 1990 MM-kilpailuissa Pirkkiötä ei nähty, eikä myöskään seuraavan vuoden maailmanmestaruuskilpailuissa, vaikka Suomen Painonnostoliiton asettama MM-kisaraja rikkoutui-

kin molempina syksyinä.

Mielessä siinteli kuitenkin vuosi 1992 ja Espanja, tarkemmin sanottuna Katalonian pääkaupunki.

- Barcelonan olympialaiset oli tähdätty koko uran pääkilpailuksi ja monen vuoden ajan harjoittelu oli rakennettu nimenomaan tätä silmällä pitäen.

Olympiavuosi alkoi toden teolla maaliskuun alun SM-mittelöillä Turussa. Siellä tutussa 82½-kiloisten painoluokassa saaliina oli mestaruus 320 (142½+177½) kilon voimailulla. Se oikeutti matkalippuun EM-kilpailuihin, jotka pidettiin Unkarin Szekszardissa. 320 (140+180) kilon yhteistuloksella EM-sijoitus oli kymmenes.

Valinta Barcelonaan ja toisiin olympialaisiin piti olla selviö, sillä painonnostajille ounasteltiin yleisesti neljän urheilijan kiintiötä Suomen olympiakomitean valitsijoilta. Jouni Grönmanin aikaisemmat meriitit, silloinen tulostaso ja sijoitusennuste takasivat porilaisen varman valinnan, mutta tyrkyllä muille kolmelle jäljellä olevalle paikalle olivat vahvimmin Pirkkiön lisäksi 90-kiloisten Unkarissa yhdeksänneksi rutiinilla urakoinut Keijo Tahvanainen sekä 110-kiloisten edellisen vuoden MM-kymppi Arto Savonen. Heidän perässään parhaimman EM-sijoituksen, 11:sta tilan, oli keväällä korjannut 90-kiloisten nuori Janne Kanerva. Hän oli tehtaillut maanosan mestaruuskilpailuissa 322½ kilon yhteistuloksen. Siis kaksi ja puoli kiloa reipaslaista enemmän pykälää suuremmassa painoluokassa.

Yllätys oli melkoinen, kun Suomen Painonnostoliitto esitti lopulta olympiakomitealle Barcelonaan valittavaksi Grönmania, Tahvanaista, Kanervaa ja Savosta. Heistä Grönman ja Kanerva edustivat SVUL:on kuuluvaa seuraa, Tahvanainen ja Savonen olivat puolestaan TUL:n miehiä. Nelikko tulikin valituksi. Rovaniemeläisen nimeä ei listalla näkynyt.

- Jos asiaa tarkastelee kokonaisuutena, niin vuoden 1992 tuloskunto ei ollut millään lailla huono, vaikka se ei aivan yltänytkaan edellisten vuosien tasolle. Tämä antoi kuitenkin Suomen Painonnostoliiton päättävissä asemissa oleville syyn minun pullauttamiseen lopulliselta valintalistalta. En väitä, etteikö 1990-luvun alussa kärjistymään päässyt tilanne Painonnostoliiton avainasemissa olevien henkilöiden ja TUL:n painonnostajaoston välillä olisi vaikuttanut asiaan. Henkilökohtaisesti Barcelonasta rannalle jääminen oli iso pettymys ja laittoi miettimään jopa uran lopettamista. En kisailut sitten vuonna 1993 käytännössä lainkaan.

Uuden alku – vuosi 1995

Lama pyyhki suomalaisen yhteiskunnan ylitse 1990-luvun alkuvuosina rajusti. Lajin suomalaiselle 1980-luvun mahtiseuralle, Rovaniemen Reippaan painonnostolle, etenkin vuodet 1993 ja 1994 olivat menestyksen kannalta yhtä ankeita. Menestys-huumaa seurasi ankara laskusuhdanne. Esimerkiksi Reippaan painonnoston 1980-luvun kultakaivos, seurajoukkueiden SM-loppuottelu, jäi noina vuosina kokonaan väliin. Kuin yleisen apatian ja surkeuden ruumiillistumana vuoden 1994 Tampereen SM-lavalla nähtiin kuoppaposkinen, huomattavalla vaajateholla muutaman kuukauden treenannut Jaarli Pirkkiö. Uran kuudes yleisen sarjan Suomen mestaruus reipaslaiselle kuitenkin lohkesi, kuntoilutulosella 280 (125+155) kiloa. Sarja oli sillä kertaa painoluokkauudistuksen myötä 75-kiloisten tilalle muuntautunut 76-kiloiset.

Vuosi 1995 käänsi tilanteen huomattavasti valoisammaksi. Talouslaman selkä alkoi nopeasti taittua, Reippaan painonnostajien treenisalilla nähtiin jälleen päättäväisiä, tulos- ja menestyshakuisia otteita ja Jaarli Pirkkiö oli palannut lähes muutaman vuoden takaiselle tasolle. Maaliskuussa Kankaanpään SM-lavalla nähtiin 83-kiloisten kärkekahinassa tuttua karjahtelua 325 (147½+177½) kilon edestä. Se takasi myöskin Suomen mestaruuden, seitsemannen laatuaan.

Muutamaa viikkoa myöhemmin vuorossa olivat Euroopan unionin mestaruuskilpailut Tanskan Århusissa. Sieltä tuomisina oli 83-kiloisten viides tila 322½ (145+177½) kilon yhteistuloksella.

- Kyllä eräänä uutena motivaatiotekijänä uran jatkumiselle oli Suomen liittyminen Euroopan unioniin, vaikka se saattaa kaukaa haetulta kuulostaakin. Painonnostossa järjestettiin ja järjestetään edelleen EU:n mestaruuskilpailuita. Siihen aikaan 1990-luvun puolivälissä nämä olivat vielä niin sanotusti Länsi-Euroopan mestaruuskilpailut ja kisoissa oli suomalaisillakin menestymismahdollisuuksia. Tavallaan ne tulivat korvaamaan aikanaan arvostettua Baltic cupia, joka loppui silloisessa muodossaan vuonna 1991.

Toukokuun alussa Varsovassa pidetyissä EM-kilpailuissa tulos pysytteli vankalla perustasolla. 320 (142½+177½) kilon sivallus oikeutti 83-kiloisten kymmenenneksi.

Arvokilpailutahti jatkui vuonna 1996. EM-kilpailut

Norjan Stavangerissa menivät 15:s tilan arvoisesti. Tuttuun 83-kiloisten painoluokkaan syntyi puolikuntoisena 307½ (140+167½) kilon merkintä.

- Painonnostossa, kuten monessa muussakin voimailulajissa, 1990-luvun alkupuolella kansainvälinen taso laajeni huomattavasti, vaikka kärjen tulokset eivät sinänsä nousseetkaan. Neuvostoliiton hajoaminen toi arvokilpailuissa sarjaan kuin sarjaan miltei kymmenen uutta kovatasoista nostajaa entisten yhden tai kahden asemesta. Syntyi myös uusia painonnoston mahtimaita, kuten Turkki ja Kreikka. Osittain Turkin nousun mahdollisti sinne siirtyneet bulgarianturkkilaiset nostajat. Kreikkaan puolestaan muutti entisen Neuvostoliiton alueelta ja Albaniasta urheilijoita, joilla oli kreikkalaisia sukujuuria.

- Vuonna 1996 Atlantaan pääsy ei ollut realistinen, sillä painonnostossa olivat juuri arvokilpailuiden nostajamäärän kohoamisen seurauksena astuneet voimaan Kansainvälisen Painonnostoliiton asettamat maakiintiöt olympialaisiin. Ne määräytyivät edellisten eli tässä tapauksessa vuoden 1995 MM-kilpailuiden joukkuesijoitusten perusteella. Suomi oli saanut oikeuden lähettää Atlantaan lopulta kolme nostajaa. Kovakuntoisille Jouni Grönmanille ja Janne Kanervalle valinta oli selvä, mutta kolmatta paikkaa kärkeä Stavangerissa 59-kiloisissa viidenneksi taituroinut Tampereen Jyrki Welling ja 108-kiloisissa 12:nneksi voimaillut Reippaan kasvatti Mika Reijonen. Kumpikaan ei lopulta kelvannut Suomen olympiakomitean valitsijoille, vaan painonnostajat joutuivat jättämään kolmannen paikan käyttämättä. Molemmat olisivat kylläkin olleet EM-tuloksillaan valintakriteereiden mukaisilla sijoilla.

Vuosina 1997 ja 1998 tärkeitä kisoja kotimaassa

1990-luvun loppupuolella Rovaniemen Reippaan painonnosto kukoisti jälleen. Vuonna 1997 90 vuotta täyttäneen yleisseuran eräs juhluvuoden urheilullisista päätapahtumista olivat 21.-23. helmikuuta Kauppaoppilaitoksen liikuntasalissa järjestetyt painonnoston Suomen mestaruuskilpailut. Jaarli Pirkkiö oli lavalla elementissään, kuten muutkin reipaslaisnostajat.

- Yleisen sarjan SM-kilpailut pidettiin 1997 ensimmäistä kertaa Rovaniemellä. 332½ kilon yhteistulos oli Suomen ennätys silloiseen 83 kilon painoluokkaan. SE-tuloksia olivat myös tempaus 151 kiloa ja työntö 183½ kiloa. Painonnoston nykyisellä kilolla jaollisella tangon lastaustavalla yhteistulos olisi

ollut enemmän. Ennen vuotta 2005 yhteistulokseen huomioitiin kahdella ja puolella kilolla jaolliset tulokset. Ennätyksiä sai sitten tehdä erillisillä, tangon molempiin päihin lastatuilla 500 ja 250 gramman painoisilla erikoislevyillä. Eli tässä tapauksessa yhteistulokseen laskettu tempaustulos oli 150 kiloa ja työntö 182½ kiloa.

Jaarli lisäksi velipojat Samuli (54 kg) ja Benjamin (91 kg) nousivat Rovaniemellä SM-kultakorokkeelle. Heille yleisen sarjan Suomen mestaruudet olivat ensimmäiset. Pirkkiön veljeskolmikko onnistui toistamaan suomalaisessa painonnostohistoriassa ainutlaatuisen teon myös vuosina 1998 ja 2000.

Suomen ennätysten parantaminen oli Jaarlin mielessä huhtikuun alussa Porissa järjestetyissä Euroopan unionin mestaruuskilpailuissa. EU-kisat olivat ensimmäiset Suomessa ja samalla niillä testattiin jo suomalaisen painonnostoväen järjestelyosaamista seuraavana vuonna Lahdessa pidetyiksi saatuja maailmanmestaruuskilpailuita silmällä pitäen. Tulos 330 (147½+182½) kiloa riitti tasaisessa kärkekahinassa pronssimitaliin. Mestaruus matkasi Italiaan Sergio Mannironille viisi kiloa reipaslaista väkävämällä merkinnällä.

- Vaikka Porissa oli voitto tavoitteena, pronssi tuntui kuitenkin mukavalta. Se oli Barcelonan jälkeisen uran eittämättä kovin kansainvälinen saavutus.

Kovan ja määrätietoisien harjoittelun jatkamiselle vuoden 1997 kevään jälkeenkin oli selvä syy.

- Lahti ja vuoden 1998 marraskuu hämmötti jo mielessä. Painonnoston MM-kilpailut olivat silloin ensimmäistä kertaa Suomessa. Se oli motivoiva tekijä.

Laji kävi vuodenvaihteessa 1997-1998 läpi jälleen painoluokkauudistuksen. Edellinen sarjarajojen rukaus oli tapahtunut vain viisi vuotta aiemmin Barcelonan olympialaisten jälkeen. Tällä kertaa synnä oli naisten painonnoston kelpuuttaminen olympialajiksi. Painoluokkien lukumäärää oli syytä pienentää. Miehillä tuli aiemman 10 asemesta kahdeksan sarjaa, naiset saivat tästä eteenpäin ratkoa paremmuuttansa seitsemässä painoluokassa. Jaarli Pirkkiölle uusi 85 kilon sarja sopi kuin nakutettu ja siinä tulikin maaliskuussa 1998 Parkanon SM-lavalla uran yhdeksäs mestaruus. Yhteistulos asettui 332½ (147½+185) kiloksi. Se on edelleen sarjan voimassa oleva Suomen ennätys

Välipalana MM-reitillä oli huhtikuun lopulla Saksan Riesassa järjestetyt EM-mittelöt. 85-kiloisissa

nähtiin peräti kaksi Reippaan nostajaa, kun Jaarli Pirkkiön lisäksi sijoituksia metsästi myös Toni Puurunen. Pirkkiölle uran seitsemännet EM-kilpailut tuottivat 10:n tilan 315 (140+175) kilon yhteistuloksella. Puurunen puolestaan sijoittui 11:nneksi kaksi ja puoli kiloa seurakaveriaan kevyemmällä esityksellä.

Suomen Painonnostoliitto järjesti kesän ja syksyn aikana MM-joukkueelle harjoitteluleirejä liikekoneiden resurssien puitteissa. Yleensä ne olivat viikonloppuisin, mutta mukaan mahtui myös useampipäiväisiä treenitapahtumia niin Vierumäen urheiluopistolla kuin Tampereella.

- Henkilökohtaisesti valmistauduin MM-kilpailuihin sillä mielellä, että Parkanon SM-kilpailuiden tulosta parannetaan.

Jo kisapäivää edeltäneenä iltana ilmaantuneet selkärampit pilasivat kuitenkin suoritukset täydellisesti.

- Koska kyseessä oli Suomessa järjestetyt MM-kilpailut, lavalla piti väkisin käydä tekemässä tulos. Jos kyseessä olisi ollut muu kisa, en kyllä olisi nostanut. No, joka tapauksessa oli mukava olla kokemassa MM-kisa suomalaisena painonnostajana kotimaassa.

Tuskanirvistyksin saatu tulos 305 (140+165) kiloa oikeutti 23:nneksi. Reipaslaisilla oli epäonnea 85-kiloissa roppakaupalla, kun Toni Puurunenkin loukkasi tempauksessa kyynärpänsä.

”Joensuun SM-kisojen jälkeen alkoi painonnoston harrastaminen”

Lahden MM-kilpailuiden jäätyä taakse harjoittelun määrää ja sisältöä piti alkaa miettiä uudelta pohjalta. Kokopäivätyö Lapin Kansan urheilutoimituksessa oli jo muutaman vuoden asettanut omat rajoituksensa yhtälöön Jaarli Pirkkiö ja painonnosto. Lisäksi harjoituksia olivat yhä useammin seuraamassa omat pojat, vuonna 1993 syntynyt Robert ja isoveljeään vuotta nuorempi Rikhard. Poikien mieli alkoi pikkuhiljaa palaa rautojen pariin ja heidän voimailutouhulleen tarvittiin kaitsijaa.

- Valmistauduin vielä tosimelellä vuoden 2000 SM-kilpailuihin, sillä tavoitteena oli kymmenes Suomen mestaruus.

Se oli ollut hilkulla vuotta aikaisemmin Tampereen SM-kisoissa, mutta 85-kiloisten ykköseksi, löysemmin harjoitelleen reipaslaisen ohi, oli täl-

löin kivunnut hieman yllättäen Iiro Hartikainen. Joensuun SM-lavalla maaliskuussa 2000 osat kuitenkin vielä kerran vaihtuivat, sillä 33-vuotias Pirkkiö taisteli väen väkisin kilpailupöytäkirjaan 320 (142½+177½) kilon merkinnän. Kovatasoisessa painoluokassa tämä riitti kuin riittikin mestaruuteen.

- Joensuun kisojen jälkeen alkoi painonnoston harrastaminen, mutta kipinä käydä SM-kilpailuissa oli vielä tallella.

Siitä osoituksena olivat vuosina 2002, 2003 ja 2004 napatut SM-hopeat tutussa 85-kiloisten painoluokassa. Uran kenties iloisimman yllätyksen ensimmäistä kertaa vuonna 1984 miesten SM-kisoissa huseerannut reipaslainen koki maaliskuussa 2006 Kokkolassa.

- Kokkolan SM:t olivat uran viimeiset. Silloin irtosi vielä harrastuspohjalta Suomen mestaruus. Vuoden 2006 ykköstila oli kyllä iso ja mieluinen yllätys. Yhdestoista Suomen mestaruus tuli 272 (121+151) kilon noteerauksella, mikä 85 kilon painoluokassa ei tietenkään saisi riittävä voittotulokseksi. Valitettavasti painonnoston kotimainen tulostaso on notkahtanut 1990-luvun jälkeen.

”Urheilutoimittajan työ alkoi puolittain vahingossa”

Painonnostajan toiminta urheilun parissa ei ole rajoittunut Rovaniemen Reippaaseen. Jo oman urheilu-uran aikana lappilaisten valtaalehtien urheilu-sivuilla nähtiin eri lajien kilpailuista tehtyjä juttuja, joissa tekijän nimenä komeili Jaarli Pirkkiö.

- Urheilutoimittajan työ alkoi puolittain vahingossa, kun Pohjolan Sanomien silloinen toimituspäällikkö Ahto-Kustaa Korkeakangas pyysi tekemään jutun painonnoston seurajoukkueiden SM-kisoista vuonna 1982. Kai se teksti jonkin verran vakuutti, sillä tuon jälkeen Korkeakangas pyysi tulemaan avustajaksi tekemään urheilujuttuja Pohjolan Sanomien Rovaniemen toimitukseen. Olin silloin 15-vuotias. Heti alusta lähtien sai alkaa tehdä juttuja muistakin urheilumuodoista. Piti ottaa asioista selvää ja tutustua urheilukenttään. Tietysti lehtitoiminta oli 1980-luvun alussa hyvin erilaista kuin nykyään.

- Koko 1980-luku tuli sitten rustattua avustajana juttuja Pohjolan Sanomiin opiskelun ja treenaamisen ohessa. Juttupalkkiot olivat mukava lisä opiskelijan ja sittemmin käytännössä päätoimisen painonnostajana kukkarolle. Mielenkiintoinen alahan urheilujournalismista löytyi ja Lapin urheiluopistolla treenaaminen avitti asiaa sekä loi uusia hyödyllisiä kontakteja.

Nykyisen työnantajan Lapin Kansan organisaation ensikosketus tuli seuraavan vuosikymmenen alussa.

- Menin Lapin Kansaan kesäharjoittelijaksi vuonna 1990, taisi olla heti Ålborgin EM-kisojen jälkeen. Olin kylläkin tehnyt jo tätä ennen joitakin juttuja myös Lapin Kansalle, joten ihan pystymetsästä en taloon tullut. Ja urheilutoimituksen työkaverithan olivat tulleet vuosien varrelle kisoissa tutuiksi.

- Toki siihen aikaan Lapin Kansan ja Pohjolan Sanomien välillä oli vielä kilpailua ja juttujen tekoa toiseen lehteen karsastettiin.

Vuodesta 1995 lähtien Pirkkiö on katsellut katkeamattomasti lappilaista ja muutakin urheiluelämää aitiopaikalta.

- Lapin Kansan urheilutoimituksesta löytyi sitten silloin leipätyö. ”Lappari” on ollut kaikki nämä vuodet hyvä ja ymmärtävä työnantaja.

- Lehtitalojen koko on tässä ajassa suurentunut ja juttumateriaalin saaminen on muuttunut erilaiseksi. Juttukeikkoja esimerkiksi maakuntaan on nykyisin huomattavasti vähemmän kuin 20 vuotta sitten, kun tulin taloon. Sanomalehtityö on luonnollisesti muuttunut netin, kännyköiden ja muiden teknisten apuvälineiden myötä tehokkaammaksi ja tiedonsaanti on helpottunut. Toimittajan työ on mennyt virastomaisempaan suuntaan. Ennen improvisaatiolle ja luovuudelle oli enemmän tilaa.

”1980-luvulla Reipas oli ylivoimainen ja voittaminen tuli rutiininomaiseksi”

Henkilökohtaisten SM-kilpailuiden lisäksi Rovaniemen Reippaan punttitalli on koko historiansa ajan arvostanut seurajoukkueiden Suomen mestaruuskilpailuita. Tai tarkemmin sen voittamista. Jaarli Pirkkiön palkintokaapissa seurajoukkueiden SM-kultamitaleita komeilee 16 kappaletta. Se on saavutus, johon muut suomalaisnostaja eivät ole pystyneet. Näköpiirissä ei ole edes potentiaalisia uhkaajia. Ensimmäistä kertaa 13-vuotias poika mahtui mukaan punavalkoiseen ryhmään vuonna 1980, viimeisen kerran 38-vuotias veteraani auttoi joukkuettaan vuoden 2005 loppuottelussa.

- Seurajoukkuekilpailun säännöt ovat vuosien varrella moneen kertaan muuttuneet, mutta olemme onnistuneet kerta toisensa jälkeen säilyttämään aseman kärkiseurana. 1980-luvulla Reipas oli ylivoimainen ja voittaminen tuli rutiininomaiseksi. Vuosina 1984-1992 voitimme mestaruuden yhdeksän kertaa peräkkäin. Se on aivan ällistyttävää, kun

asiaa pohtii näin jälkepäin. Vuosien 1991 ja 1992 voittotaistelut olivat tiukkoja, joka nosto ratkaisi. Henkilökohtaisesti kaikkein makein mestaruus tuossa putkessa on vuodelta 1992, jolloin loppuottelu järjestettiin Rovaniemellä. Jaakko Kailajärven ohjaama, koko 1980-luvun Reippaan ykköshaastajana ollut Tampereen Pyrintö hävisi silloin 12½ kilolla.

Vuosina 1993 ja 1994 Reipas ei selviytynyt loppuotteluun. Käänteellinen joukkuemenestyksessä tapahtui kuitenkin nopeasti vuoden 1995 aikana. Joulukuussa seurajoukkuefinaalissa Reippaan kahdeksanjäsenisessä joukkueessa nosti peräti viisi miestä, jotka eivät olleet mukana valloittamassa edellistä ykköstilaa kolme vuotta aiemmin. Pitkään loukkaantuneena olleet Samuli Pirkkiö sekä Seppo Hepo-oja olivat palanneet lavoille ja rovaniemeläislähtöinen, Ruotsissa asunut moninkertainen maansa mestari Kari Laine oli myös täydentämässä menestyskermää.

- Vuoden 1995 mestaruus oli monessa mielessä mieluisa uudistuneen joukkueen kera. Ja 1990-luvun lopussahan Reipas oli jälleen täysin ylivoimainen loppuotteluseura.

- Vuonna 2000 Reipas oli historiallisesti kahdella joukkueella loppuottelussa. Mikään toinen seura ei aiemmin ollut pystynyt saamaan kahta joukkuetta seurajoukkuefinaaliin. Tämä ilmensi erinomaisesti meidän silloista leveää tasoa. Itse urakoin silloin kakkosjoukkueessa.

Jaarli Pirkkiö kuului Reippaan loppuottelujoukkueen vakiokalustoon vielä harrastelijanakin.

- Seurajoukkueen auttaminen oli toinen motivaatiotekijä treenailla vielä 2000-luvulla. Oma loppuottelu-ura päättyi mestaruuteen vuonna 2005. Tälläkin saralla oli aika siirtyä muihin tehtäviin seurassa.

”Reippaan nostajien yhteishenki oli hyvä”

Suomalaisessa painonnostourheilussa Rovaniemen Reippaasta on tullut käsite. Sisäinen yhtenäisyys, yhteen hiileen puhaltamisen taito ja voimakas tahtotila menestymiselle ovat olleet avaintekijöitä Reippaan pysymiselle vuodesta toiseen kansallisessa kärjessä ja yhä uusien ja uusien mestareiden tuottamiselle.

- Reippaan nostajien yhteishenki oli hyvä jo silloin, kun aloitin 1970-luvulla oman urani. Vuosien kuluessa se vain parani ja sitä edesauttoivat erityisesti seurajoukkuevoitot. Salille oli mukava mennä ja porukkaa oli paljon. Milloinkaan ei tarvinnut treenata

yksin.

- Lapin urheiluopiston puitteet kehittyivät 1980-luvulla oman urani edetessä erinomaisiksi ja sen silloinen punttinurkkaus oli aktiivisessa käytössä. Reippaan painonnostajat tekivät tiivistä yhteistyötä myös Ounaksen Kajon ja Rovaniemen Sarastuksen voimantajien kanssa, jotka treenasivat samassa paikassa. Voi sanoa, että meininki oli hyvin tavoite- ja tulorientoitunut. Ja tekiväthän Reippaan painonnostajat ”Urkalla” yhteisiä harjoittelujuttuja myöskin seuran nyrkkeilijöiden kanssa siihen aikaan, kun he siellä treenasivat.

Rovaniemen Reippaan painonnostajien häätäminen Lapin urheiluopistolta vuoden 1995 alussa ei ollut kuolinisku seuran menestyslajille, vaikka joidenkin tahojen mielessä niin varmasti ajateltiin.

- Treenipaikan vaihtuminen Kairatielle ja Kuntosali Reippaan perustaminen osoittautui alkuvuosina hyväksi ratkaisuksi. Oma sali kehitti yhteishenkeä, siihen tuli uudenlaisia ulottuvuuksia, ja samalla urheilullinen taso jälleen nousi. 2000-luvulla asenheet seuratyötä kohtaan ovat yleisesti muuttuneet ja muuttuivat joiltakin osin myös painonnostajien keskuudessa, vaikka Reippaassa ajattelu onkin tavallista yhteisöllisempää. Talkoohenki ei kuitenkaan enää ole samalla tavalla muodissa, valitettavasti.

Painonnosto lajina on silti merkittävä osa paikallista urheilukulttuuria.

- Rovaniemellä laji on säilynyt notkahduksista huolimatta elinvoimaisena, vaikka paikkakunnalla on runsaasti eri harrastusvaihtoehtoja. Uusia nostajia on tullut koko ajan. Rovaniemen Reippaan painonnoston kannalta kriittinen aika oli 1990-luvun alussa, mutta onneksi laji seurassa elpyi ja saatiin nousemaan.

”Reipas on ollut ja on hyvä seura edustaa”

Jaarli Pirkkiö ja Rovaniemen Reipas ovat kuuluneet yhteen jo neljän vuosikymmenen ajan. Huippu-urheilu-uran jälkeisinä vuosina ”Janttu” on vastannut painonnostojaoston sihteerin ja sittemmin myös rahastonhoitajan pestistä. Vuodesta 2000 lähtien hoidettavana on ollut lisäksi koko seuran sihteerin tehtävät.

- Niin, Reippaaseen kasvoi tavallaan kiinni, kun toimintaan meni pikkupoikana mukaan. En tarkoita pelkästään painonnostojaostoa, vaan Reipasta yleis-

seurana. Harrastin nuorena seurassa muitakin lajeja.

- Mikäli katsoo Reippaan historiaa, nimenomaan tätä neljättä tulemista, kuluneita vuosikymmeniä, niin 1970- ja 1980-luvuilla se oli jäsenmäärältään ja lajivalikoimaltaan kesälajien suurseura, merkittävä urheilutekijä Pohjois-Suomessa. Rovaniemellä toiminta oli laajempaa ehkä Lapin Lukolla.

1970-luvun Reippaan johtohahmoon, vuoteen 1981 saakka seuran puheenjohtajana olleeseen Jorma Terveen syntyi miltei jokapäiväinen kontakti jo lapse-
na.

- Jorma toimi silloin 1970-luvulla Reippaan puheenjohtajana. Mutta opin tuntemaan hänet ehkä paremmin toista kautta. Isä-Martti ja Sirkka-äiti olivat molemmat töissä Ounasvaaran koululla ja kävin itse samassa pihapiirissä olevassa koulukokonaisuudessa sekä yläasteen ja lukion. Jormahan oli ”Oukulla” lukion rehtorina ja hänen vaimonsa Airi opettajana.

1990-luvun alkuun saakka suomalaista urheilujärjestökenttää ja -elämää leimasi myös vastakkainasettelu, korostuneellakin tavalla. Toisella puolella oli SVUL ja siihen kuuluvat erikoisliitot, toisella puolella TUL lajijaostoineen. Monessa urheilumuodossa, kuten Reippaankin meriittiautomaatteina toimineissa painonnostossa ja nyrkkeilyssä, vallitsi muun muassa SM-menestyksen kannalta ”kauhun tasapaino”. Molemmat puolet olivat käytännössä tasavahvoja ja aika ajoin TUL oli jopa niskanpäällä. Rovaniemen Reippaan kuuluminen TUL:on asetti seuran urheilijoille tiettyjä erikoisvaatimuksia.

- Jos puhutaan omasta lajistani painonnostosta, niin vielä 1980-luvulla vallitsi oikea kilpailuasetelma Painonnostoliiton ja TUL:n painonnostojaoston välillä. Tilanteella oli kaksisuuntainen vaikutus. Todistettavasti se nosti kotimaista tulostasoa, mutta toisaalta TUL:n seurasta oli huomattavasti vaikeampi päästä arvokisoihin. Piti vain olla tuloksellisesti selvästi vahvempi ja näyttää kelpoisuutensa. Esiintyi myös vääränlaista jännitettä Painonnostoliiton ja TUL:n painonnostojaoston, yksittäisten seurojen ja heidän sitä tahtomattaan jopa yksittäisten urheilijoiden välillä. Tämä oli sääli, sillä urheilu on kuitenkin aina urheilua riippumatta siitä, miten joku yhteiskunnallisesti ajattelee tai on ajattelematta.

- Minun aikani 1980-luvulla TUL:n painonnostovalmennusjärjestelmä Pajulahden leirityksineen oli erittäin hyvä ja tehokas. Tiivistä kanssakäymistä lajin silloisten huippumaiden Neuvostoliiton ja Bulgarian kanssa oli runsaasti. Oli niin kisa- kuin leirikontakteja ja taloudellisia resursseja niiden to-

teuttamiseen. Luonnollisesti niillä oli positiivinen vaikutus urheilijoiden suorituskykyyn.

Rovaniemen Reippaan 1990-luvulta nykypäivään ulottuvasta ajanjaksosta, nyrkkeilyn ja painonnoston muodostaman lajikaksikon sopuisasta yhteiselosta, seuran sihteerillä on selvä mielipide.

- 1990-luvun alkuun mennessä karsiutuivat muut urheilumuodot pois ja jäljelle jäi ”ydinmenestyslajit” nyrkkeily ja painonnosto. Niihin sitten ruvettiin seurassa panostamaan.

Nykyinen toimintamalli on aivan hyvä ja toimiva ratkaisu. Ja mikä tärkeintä, Reipas on ollut jo muutamana vuoden velaton seura. Täytyy muistaa, että suomalaisessa urheiluelämässä nykyisin vallalla oleva yleinen suuntaus on erikoisseuroihin päin, mutta Reippaassa jäljelle jääneiden lajien osalta on niin vahvat perinteet, että ne halutaan säilyttää saman katon alla. Oma mielipiteeni on, että lajivalikoimaa ei ole tarvetta tällä hetkellä laajentaa.

Seuran pitkäaikaisin puheenjohtaja, maaliskuussa 2011 Reippaan kunniapuheenjohtajaksi valittu Esko Riepulakaan ei saa yli 10 vuotta kestäneestä johtokuntayhteistyöstä minkäänlaisia moitteita.

- Esko oli suurten linjojen vetäjä ja vahva taustahenkilö toiminnassa, viimekätinen tuki ja turva. Toisaalta hän antoi jaostoille vapaat kädet jokapäiväiseen työhön ja toiminnan pyörittämiseen. Toinen voimakkaasti Reippaan kohtaloissa edelleen mukana oleva ja johtokunnalle asiantuntemustaan yhä luovuttava ”suuri reipaslainen” on ehdottomasti Osmo Pähti. En liioittele jos sanon, että Osmo on antanut Reippaalle itsensä ja tehnyt etenkin nyrkkeilyssä valtavan, vuosikymmeniä kestäneen päivätöön.

Vaikka molemmat voimailulajit ovat viimeisten vuosikymmenten aikana tuoneet kosolti menestystä Reippaalle ja huomioarvoa koko Rovaniemelle, ensimmäisellä paikkakuntalaisella kesälajien olympiaedustajalla riittää kummasteltavaa kaupungin liikuntatoimen suuntaan.

- Vaikka Rovaniemi mainostaa itseään mielellään urheilukaupunkina, sen antama avustus etenkin Reippaalle on pienentynyt ajan myötä kuin pyy maailmanlopun edellä. Summat, joita seuran tilille vuosittain rapsahtaa, ovat nimellisiä. Enempään pitäisi pystyä. Suoraan sanottuna ihmettelen Rovaniemen kaupungin toimintaa. Tosiasia on, että toiminnan rahoittaminen muulla tavalla kuin kaupungin antamilla toiminta-avustuksilla on nykyisin haas-

teellista. Yksittäisen urheiluseuran on vaikeaa saada tukijoita ja sitä kautta sponsorirahaa. Valitettavan yleinen ongelma on sekin, että talkootyö, jolla pelimerkkejä voisi saada, ei kiinnosta samalla tavalla kuin ennen.

Rovaniemen Reippaan, kuten monen muunkin urheiluseuran kohtaamista jokapäiväisistä haasteista huolimatta seuran sihteerillä on luottavainen katse tulevaisuuteen.

- Tällä kokemuksella urheiluelämästä voi vain sanoa, että Reipas on ollut ja on erinomainen seura edustaa. Urheilullinen taso on aina ollut korkea ja asiat on hoidettu kokonaisuudessaan hyvin. Nykyiset urheilumuodot painonnosto ja nyrkkeily vaativat harrastajaltaan toki kovuutta niin fyysisesti kuin henkisesti. Näiden ominaisuuksien kehittymistähän tämän päivän aiempaa helpompi ja moniulotteisempi elämä ei välttämättä tue. Ja maailmanlaajuisesti ne ovat harrastajamäärältään pienehköjä, mutta toisaalta perinteisiä lajeja muiden rinnalla. Vaikka koskaanhan ei tiedä, mihin suuntaan maailma muuttuu, niin luotan siihen, että urheilun lajikirjon yhä kasvaessakin niitä tullaan harrastamaan myös täällä Rovaniemellä.

- Toive tulevaisuudelle on, että tällä konseptilla pystyttäisiin menemään eteenpäin ja Reipas tulisi järjestämään vielä 200-vuotisjuhlatkin.

Jaarli Pirkkiö

***12.2.1967**

painonnosto

Rovaniemen Reippaan sihteeri vuodesta 2000

Parhaat saavutukset:

SM 1986-1989, 1992, 1994-1995, 1997-1998, 2000 ja 2006, -hopeaa 1985, 1991, 1996 ja 2002-2004.

23-v. SM 1988-1990, -hopeaa 1985, -pronssia 1980.

20-v. SM 1982-1987, -hopeaa 1980.

17-v. SM 1981-1984, -pronssia 1978-1980.

Seurajoukkueiden SM 1980, 1982, 1984-1992, 1995, 1997-1998, 2003 ja 2005, -hopeaa 1996 sekä 2001-2002, pronssia 1981 ja 2000.

Olympialaiset 12:s 1988

MM 11:s 1989, 14:s 1986 ja 1987, 17:s 1985, 23:s 1998.

EM 6:s 1990, 7:s 1989, 8:s 1988, 10:s 1992 ja 1998, 11:s 1995, 15:s 1996.

20-v. MM 5:s 1986 ja 1987, 9:s 1985.

20-v. EM 4:s 1987, 5:s 1986, 8:s 1985.

Baltic cup pronssia 1989, 4:s 1991.

EU:n mestaruuskilpailuiden pronssia 1997, 5:s 1995.

PM 1986-1987, 1989-1990, 1995 ja 1997, -pronssia 1985.

20-v. PM 1982, 1985 ja 1987, -hopeaa 1984, -pronssia 1983.

Seurajoukkueiden PM 1999 ja 2000, -hopeaa 2001.

Suomi-Ruotsi mo 1986-1989, 1991, 1995-1998, 2003.

Suomi-Englanti mo 1987.

Muuta:

Lapin läänin paras urheilija 1986

Rovaniemen Reippaan kultainen ansiomerkki nro 14.

Tanja Kultti

”Ainahan minulla on ollut sen verran pöljän luonne, ettei tullut jännitettyä mitään kilpailuja”

Rovaniemen Reippaan nostajat matkaavat linja-autolla maaliskuussa 1990 miesten Suomen mestaruuskilpailuihin, jotka tällä kertaa järjestetään Kuhmossa. Yhdeksän nostajaa, joista käytännössä miltei kaikilla on mitalimahdollisuudet. Neljää-viittä reipaslaista povataan jopa sarjansa ykkösiksi.

Valmistautuminen on tehty huolella, osa miehistä on ollut kuuden viikon harjoitteluleirillä Amerikoissa asti. Huolto- ja kannustusporukkaa on völjyssä parisenkymmentä.

Lauantaina ja sunnuntaina rutistetaan SM-mitaleista. Kaikki ei mene lavalla kuitenkaan aivan ennakkosuunnitelmien mukaan. Reipas ei saa ensimmäistäkään Suomen mestaria, vaikka Seppo Hepo-oja, Antti Hyväri ja Ari Moilanen taistelevatkin viimeiseen työntöön saakka kultamitalista. Jaarli Pirkkiö tuhrii omat mahdollisuutensa jäämällä tempauksessa ilman tulosta. Kilpailuiden parhaan seuran titteli, jälleen kerran, tuntuu reipaslaisista laihalta lohdulta. Sehän on päivänselvä asia muutenkin.

Pettymys iskee miehiin rajuna viimeistään siinä vaiheessa, kun työnnytään kisapaikan pihalla odotamaan bussiin ja lähdetään kohti Rovaniemeä. Alkumatkasta analysoidaan, mikä meni pieleen. Monet asettuvat rovaniemeläiseltä linja-autoyhtiöltä vuokratun bussin takaosassa olevan neuvottelupöydän ääreen. Pelikortit kaivetaan esille.

- Ei menny suorituksat näissä SM:ssä putkeen. On tämä surkia homma. Tämönen seura, eikä saatu yhtään mestaria, tiivistää Reijosen Mika joukkojen tunnot laskiessaan juomaa lasiinsa.

Korttikööri iskee lappuja pöytään kiihtyvällä tahdilla, janokin tuntuu olevan. Puhe muuttuu yhä

äänekkäämmäksi, samalla Suomipopin mestari-miesten Kirkan ja Eppu Normaalin annetaan esittää soittimen välityksellä omaa osaamistaan. Huonosti musiikki kuuluu, nupit käydään väentämässä kaakoon, että laulusta saa selvän. Tunnelmaa pitää löytä, että viihtyy paremmin.

Desibelit nousevat kattoon ja vuorosanat muuttuvat yleiseksi mölinäksi. Meteli yltyy korvia huumaavaksi. Ajajan niska ja korvat alkavat punottaa. Eihän tässä meluhelvetissä voi keskittyä kunnolla ajamiseen.

Parahiksi saavutaan taajama-alueelle, jonka raitilla ei iltayöstä ole liikennettä. Harkittu ohjausliike heittää mutkassa linkkurin perän luisuun ja hetikohta auto pysähtyy tien sivuun levennykselle jarrut kirskuen. Ulko-ovi lävähtää vihaisesti auki.

- Jumalauta, seuraava jätkä joka metelöi lentää ovesta pihalle!

Karskit urokset katsovat tulistunutta kuskia kauhuissaan. Loppumatka meneekin huomattavasti siivommista merkeissä, mölystä ei ole enää tietoaakaan. Kultin Tanja on laittanut miehet jälleen keran ojennukseen.

Miehien ojennukseen laittamisen lisäksi Tanjasta tuli Rovaniemen Reippaan ensimmäinen naispuolinen Suomen mestari. Uraan mahtui kaikkiaan kymmenet SM-kisat, mitali jokaisesta, sekä veteraanisarjojen maailmanmestaruus vuonna 2001. Rovaniemen Reippaan ensimmäinen naispainonnostaja oli uranuurtajana osallistumassa Helsingissä historiallisiin naisten painonnoston Suomen mestaruuskilpailuihin syyskuussa 1987. Tapahtuma oli naispainonnoston virallinen avaus Suomessa.

”Lapsena kotikylällä tietenkin urheilitiin ja tehtiin muutenkin fyysistä työtä runsaasti”

Kosketus urheiluun ja liikkumiseen syntyi jo muutaman vuoden iässä. Kuten miltei kaikkialla maaseudulla on ollut tapana, Ivalon Kutturassa parikymmppiseksi asunut Tanja osallistui muiden mukana kylän lapsien liikuntapuuhasteluihin ja usein raisuiksikin äityneisiin leikkeihin.

- Lapsena kotikylällä tietenkin urheilitiin ja tehtiin muutenkin fyysistä työtä runsaasti. Hiihtoa ja yleisurheilua tuli harrastettua monta vuotta. Samoin leikkipaikat saattoivat olla jossakin metsässä tai vaaran kyljessä, jonne juostiin kilometrienkin matkoja. Kutturassa oli jäljellä vielä paljon Lapin sodan aikaisia sotatarvikkeita, joilla leikittiin. Peruskuntotahan kaikesta sellaisesta tuli myöhemmälle iälle. Siitä on näin vanhempana kiitollinen.

- Kävin vuonna 1973 silloisen Tšhekkoslovakian Presovissa pioneerien kesäleirillä. Leirillä oli nuoria osanottajia ympäri maailmaa sosialistisista maista. Muun ohjelman ohella siellä urheilitiin ja muistan, kun heitin meille järjestetyssä neliottelussa keihästä pidemmälle kuin kukaan muu ikäisistäni.

Ajatukset Lapin pääkaupunkiin muutosta alkoivat kypsyä 1980-luvun alussa. Samalla mukaan tuli lähes päivittäinen urheiluharrastus jalkapallon parista.

- Muutin Kutturasta Rovaniemelle vuonna 1982. RoPS:n mimmeissä tuli pelattua jalkapalloa seitsemän kautta. Sarjana oli kakkosdivari. Pelireissuja tuli joukkueen kanssa myös muihin Pohjoismaihin.

”Painonnoston pariin hakeuduin puoliksi sattumalta”

Painonnosto vei naisen vuoden 1987 aikana. Uran ensimmäiset kilpailut olivat piirikunnalliset Rovaniemellä saman vuoden elokuun yhdeksäs. 75-kiloi-

siin kehkeytyi

115 (50+65) kilon yhteistulos.

- Painonnoston pariin hakeuduin puoliksi sattumalta. RoPS:n mimmijoukkue oli lakkautettu taloudellisista syistä. Ajattelin, että alan tekemään jalkapallon tilalla urheiluopistolla jotakin kuntosalityyppistä treeniä. Nurkkauksessa painonnostajat ahersivat rautojen kimpussa ja menin katselemaan asiaa keran lähemmäs. Pirkkiön Martti näki kai kasvoista, että tuo taitaa olla kiinnostunut lajista ja kysyikin sitten, olisinko kiinnostunut kokeilemaan painonnostoa. Siitä se lähti tangon kanssa ura liikkeelle. Sen muistan, että tempaus oli hirveän vaikea oppia. Mutta tämä on minun juttuni, sen tiesin miltei heti.

Lajivalintaa edesauttoi sekin, että Lapin urheiluopiston punttinurkkauksessa vallitsi 1980-luvun loppupuolella mitä parhain yhteishenki. Rovaniemen Reippaan painonnostajien lisäksi siellä paransivat fyysistä suorituskykyään Ounaksen Kajon voimanostajat.

- Sakkia oli paljon. Miten sen nyt sanoisi, vieläkin haikailen sitä aikaa. Porukkahenki oli tosiaan erittäin tiivis, ei sellaista nykypäivänä ole. Pelasimme keskenämme myös lentopalloa ja oli kaikkea muutaakin yhteisjuttua.

- Reipas oli urheiluseurana muutenkin erittäin hyvä ja painonnostossa oli tullut menestystä runsaasti. Vaikka en toisaalta Reippaan muiden urheilulajien edustajien kanssa ollutkaan juuri tekemisissä.

Lisäkipinää punttien parissa touhuamiselle iski tekemä päätös ottaa naispainonnosto ohjelmaan myös SM-tasolla. Tanja Kultti, Rovaniemen Reipas, osallistui 25 muun nostajattaren tavoin naisten ensimmäisiin painonnoston Suomen mestaruuskilpailuihin. Ne järjestettiin Helsingissä 12. syyskuuta 1987. Rovaniemelle kotiin viemisiksi oli hopeamitali sarjasta 82½ kiloa yhteistuloksella 112½ (50+62½) kiloa. Sarjan voittajaksi nosti Iisalmen Visa Annamaija Röppänen 122½ (52½+70) kilon historiallisella merkinnällä.

- Ainahan minulla on ollut sen verran ”pöljän” luonne, ettei tullut jännitettyä mitään kilpailuja. Pikemminkin olin aina kisatilanteessa intoa täynnä ja nostamiseen syttyi. Luonnollisesti Helsingissä kisayleisöä oli enemmän kuin Rovaniemellä. Ylipäätään uran alussa meni jonkin aikaa, että oppi sisäistämään painonnoston kisajärjestelmän. Eli milloin on oma nostovuoro, paljonko on aikaa lämmitellä ja niin edelleen.

Vuonna 1988 SE-tuloksia

23.-24. tammikuuta 1988 Kajaanissa järjestetyissä TUL:n mestaruuskilpailuissa syntyi jo SE-tuloksia. Sekä tempaus 53 kiloa, työntö 72½ kiloa että yhteistulos 125 kiloa olivat uusia 82½-kiloisten naisten Suomen ennätyksiä. Kuukautta myöhemmin Yli-torniolla ennätysnumerot kirjoitettiin 127½ (55+73) kiloon. Ja SE-tehtailu jatkui heinäkuun lopussa kansainvälisessä kisassa Murmanskissa. Perinteisessä kaupunkiottelussa Murmansk-Rovaniemi rauta totteli tulossarjalla 132½ (57½+75½). Tanja oli mukana kaupunkiotteluissa Murmanskia vastaan myös vuosina 1989 ja 1990.

- Vielä siihenkin aikaan tie rajalta Murmansiin oli aika heikossa kunnossa. Välillä sitä piti käydä itse paikkailemassa, kuoppia oli melkoisesti. Mutta Murmanskissa huomasi, että painonnoston arvostus oli itänaapurissa erilaista kuin Suomessa. Laji oli korkeammassa kurssissa kuin täällä.

- Kilpailuiden esittelystä jäi mieleen se, että olin siinä yhtä aikaa laivaston painonnostojoukkueen nostajien kanssa. Siihen tultiin marssitahtia ja samassa rivissä joutui sitten lyömään asentoa niiden sällien kanssa.

Tähän aikaan Rovaniemen paikallisliikenteessä nähtiin linja-autonkuljettajana topakkana nuori nainen. Niin Murmansiin kuin moneen muuhunkin määränpäähän Rovaniemen Reippaan nostajat matkustivat Tanjan sompaamalla busseilla. Ratin takana suoritetun ansiotyön lisäksi hän ajoi seuran eteen talkoilla tuhansia kilometrejä. Se oli itsestään selvä juttu. Minusta oli ihan mukava ajaa. Mieluummin tein kilpailureissuilla niin kuin vain istua tökötin penkillä. Kun oli nuoruuden voimissa, niin ei 800 kilometrin huikonen Etelä-Suomeen tuntunut misään eikä se vaikuttanut omiin nostoihinkaan.

27. elokuuta 1988 olivat vuorossa järjestyksensä toiset naisten SM-nostot. Mestaruutta 82½-kiloisissa puolustanut Annamajja Röppänen pystyi kasaamaan Porissa pidetyissä kilpailuissa 155 (67½+87½) kilon yhteistuloksen ja viemään kultamitalin toistamiseen Iisalmeen. Tanja paranteli SM-lavalla 60 kilon tempauksella ja 82½ kilon työnnöllä omia henkilökohtaisia ennätyksiään. Hopeatilalta jäi näin kärkipaikalle matkaa vielä 12½ kilon verran. Samoissa SM-mittelöissä nähtiin myös toinen Reippaan naisnostajatar. Maileena Tähtisaari nosti heti ensimmäisissä painonnostokilpailuissa hopealle sarjassa 52 kiloa.

- Maileenan kanssa harjoittelimme paljon yhdessä ja hänen kansa tuli oltua kisareissujen lisäksi myös harjoitusleireillä Pajulahdessa. ”Maikki” oli mukava, meillä meni ajatukset aina hyvin yksiin.

Suomen mestaruus vuonna 1989

Kaksi kertaa SM-kisojen kakkospallilla oli riittämiin. Kolmannet painonnoston naisten Suomen mestaruusmittelöt myönnettiin Lempäälän Kisan vastuulle. Tampereen kupeessa kirjoitettiin 26. elokuuta 1989 Rovaniemen Reippaan painonnostohistoriaa, seuran ensimmäinen naisten painonnoston SM-kulta oli tosiasia. Yli 82½-kiloisissa mestarin tulosnoteeraus oli 150 (65+85) kiloa.

- Vihdoinkin, jos näin voi sanoa tuosta saavutuksesta. Säännöllinen treenaus alkoi tuottaa tulosta. Voitin kisassa Sorrin Tarjan, joka oli minulle SM-lavalla aina paha vastus. Tarjan kanssa olimme hyviä kavereita ja pidimme muutenkin paljon yhteyttä. Ei hän minua kuitenkaan koskaan voittanut.

- Useasti harjoittelin kahdesti päivässä. Bussikuskina työajat olivat mitä olivat, mutta kävin päivällä tauolla ottamassa nostoja ja illalla sitten kyykkyjä. Eihän yhtälö ollut kehityksen kannalta paras mahdollinen, mutta minkäs teit.

Vuosikymmen vaihtui 1990-luvuksi. Suomen naispainonnoston parhaimmisto kokoontui viimeisiin erillisesti järjestettyihin naisten Suomen mestaruuskilpailuihin Helsinkiin 9. kesäkuuta 1990. Tanjalle voimailu painonnoston kannalta perinteikkäässä Ruskeasuon urheiluhallissa tuotti kolmannen SM-hopeamitalin. Yli 82½-kiloisissa tempaus kulki 65 kilon arvoisesti, työnnössä rautaa nousi suorille käsillemme 87½ kilon edestä. Ykköspaikalle kipusi jälleen Iisalmen Annamajja Röppänen, jolle reipaslainen hävisi yhteistuloksessa 15 kiloa.

- Annamajjan kanssa en niin hirveästi koskaan jutellut, hän jäi kilpakumppaneista minulle hieman etäisemmäksi. Mutta oli silloin suomalaisen naispainonnoston alkuaikoina paljonkin värikkäitä persoonia mukana, joiden kanssa viihtyi.

Vuonna 1991 Porissa ensimmäiset yhteiset miesten ja naisten SM-kilpailut

Useana vuonna Reippaan parhaaksi naisurheilijaksi valitun Tanjan painonnostoura jatkui 1990-luvun alussa SM-hopeoiden merkeissä. Porin Suomen mestaruuskilpailuissa vuonna 1991 miehet ja naiset

ratkoivat ensimmäistä kertaa SM-sijoituksia samanaikaisesti. Syyt Suomen Painonnostoliiton tekemään päätökseen oli paitsi tasa-arvossa, myös Kansainvälisen Painonnostoliiton tekemässä esimerkkiratkaisussa. Vuoden 1991 lokakuussa painonnostossa järjestettiin miesten ja naisten MM-kilpailut yhtä aikaa. Kerta oli ensimmäinen.

Turussa vuotta myöhemmin 7.-8. maaliskuuta 1992 pidetyissä SM-nostoissa yli 82½-kiloisten kultamitaliksi leivottiin Toholammin Marja Palola, jonka mestaruusnoteeraus oli 160 (70+90) kiloa. Tanjan kakkostulos koostui 65 kilon tempauksesta ja 87½ kilon työnnöstä.

- Olin silloin Turun SM:ssä paremmassa kunnossa kuin tuo tulos osoittaa. Harmittaa sinänsä, ettei siinä kisassa saanut tehtyä enempää.

Vuoden 1993 alussa painonnostossa koettiin historiallinen painoluokkauudistus. Sarjojen painorajat muuttuivat ja ennätykset menivät uusiksi. 13.-14. maaliskuuta Imatralla reipaslaisen sarjaksi merkittiin yli 83 kiloa. Suomen mestaruuden tässä painoluokassa nappasi sitä puolustanut Marja Palola. Tällä kertaa kultamitali lähti 170 (80+90) kilon yhteistuloksella. Tanjakin tekaisi oman henkilökohtaisen ennätyksensä 160 (67½+92½) kiloa, millä irtosi kakkospalkinto. Työnnössä rovaniemeläinen oli sarjansa paras, mutta vielä 1990-luvun alussa naisten painoluokissa ei jaettu erillisiä lajimitaleita. Toiselle Reippaan naispainonnoston alkuaikojen SM-kävijälle Maileena Tähtisaarelle kisat olivat uran viimeiset. Maileenan kolmen SM-hopean ja yhden pronssin seuraksi tarttui vielä toinenkin himmein SM-lätkä.

”Kyllähän satasen työntö oli jonkinmoisena uran tavoitteena sekin”

Imatran SM-kisojen mentyä ohi painonnostotreenaaminen jäi vähäksi aikaa. Seuraavana vuonna harjoittelu alkoi uudelleen. Helmikuussa 1995 syntyi kaikkien aikojen henkilökohtainen työntöennätys 95 kiloa. Suomalaisille naispainonnostajille silloin melko harvinainen 100 kilon työntörajan rikkominen jäi harmittavan lähelle.

- Kyllähän satasen työntö oli jonkinmoisena uran tavoitteena sekin. Työnsin sen harjoituksissa telineiltä ylös, mutta rinnalle en noita rautoja koskaan saanut vedettyä. Voimaa kyllä oli, siitä suorituksen onnistuminen ei ollut kiinni. Takakykyennätykseksi oli päälle 150 kilon.

Kankaanpäässä 11.-12. elokuuta 1995 järjestettyä SM-kilpailuista oli jälleen saaliina hopeamitali. Tempauksessa Tanja repäisi 65 kilon puntit ja runnoi työnnössä rautoja 90 kilon edestä. Tällä kertaa yli 83-kiloisten voittajaksi kävi esiintymässä edellisenä vuonna sarjan maailmanmestariksi noussut Karoliina Lundahl, jonka yhteistulokseksi kehkeytyi 222½ (95+127½) kiloa. Lundahl (os. Leppäluoto) edusti koko painonnostouransa ajan Oulun Pyrintöä.

”Kenties tuo saavutus oli koko uran kohokohta ja elämyksenä tietenkin itselleni valtava”

Uudestaan Tanja innostui painonnostosta vuosituhannen vaihtuessa. ”Uuden uran” lähtölaukaus tapahtui syksyllä 1999 piirikunnallisissa kilpailuissa. SM-kilpailuihin vuonna 2000 hän ei lähtenyt mukaan, mutta 8. heinäkuuta 2000 Rovaniemen Reippaan naisjoukkue oli selviytynyt painonnoston seurajoukkueiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin finaaliin. PM-loppuottelu järjestettiin Tanskan Ålborgissa. Reipas sai joukkueella Riitta Pirkkiö, Hanna Keränen ja Tanja Kultti kasaan yhteensä 482,41 sinclair-pistettä, millä ripustettiin kaulaan lopulta hopeat. Naisten Pohjoismaiden mestariksi merkittiin pöytäkirjoihin paikallinen seura AK Jyden, jolle räknättiin kertymäksi 483,46 pistettä.

- Ajomatka Tanskaan oli aikamoinen kokemus. Menimme sinne henkilöautoilla ja sää oli helteinen koko ajan. Se taisi vaikuttaa suorituskykyyn jonkin verran.

Vuoden 2000 lokakuussa Tanja kisaili ensimmäistä kertaa myös veteraanien SM-kilpailuissa. Tulostulo oli palannut miltei takavuosien tasolle. Yhteistulos Kalajoelle pidetyissä mitteloissa oli yli 75-kiloisten painoluokassa tasaraha 150 (62½+87½) kiloa, josta oli palkintona mestaruus 35-39-vuotiaiden ikäluokassa.

- Innostuin tosiaan painonnostosta muutaman vuoden tauon jälkeen uudestaan oikein tosissaan ja tuntui, että tämä on jälleen minun juttuni. Treenasin säännöllisesti, ja määrällisesti paljon. Minut valittiin kisojen parhaaksi naisnostajaksi. Mieleenpainuva seikka uralta sekin.

Porissa 3.-4. maaliskuuta 2001 järjestetyissä yleisen sarjan SM-nostoissa Reippaan naispainonnoston pioneeri oli jälleen mukana. Ylimmässä painoluokassa saavutteena oli mestaruuskilpailuiden pronssi

155 (65+90) kilon noteerauksella. Kolmea kuukautta myöhemmin 9.6.2001 Reipas organisoisi seurajoukkueiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuiden finaalin. Kuntosali Reippaan tiloissa seuran naiset ottivat ylivoimaisen PM-voiton 527,89 sinclair-pisteellä. Joukkueeseen kuuluivat Tanjan lisäksi Riitta Pirkkiö, Hanna Keränen sekä reservinostajana Tekla Hietala.

- Pohjoismaiden mestaruus oli hieno kokonaissaa-
vutus Reippaan naispainonnostolle.

Syksyllä Tanja innostui osallistumaan veteraanien maailmanmestaruuskilpailuihin. 23. syyskuuta 2001 Kreikan Kefalloniassa rauta totteli rovaniemäläistä 145 (60+85½) kilon arvoisesti. Niillä kiloilla voitettiin yli 75-kiloisten MM-kultaa 40-44-vuotiaiden ikäluokassa.

- Tempaus, työntö ja yhteistulos olivat uusia veteraanien maailmanennätyksiä. Olin valmistautunut kisaan huolella. Kenties tuo saavutus oli koko uran kohokohta ja elämyksenä tietenkin itselleni valtava.

- Kreikassa painonnosto oli 2000-luvun alussa kovassa huudossa ja painonnostajat ylipäättään vähän kuin jumalasta seuraavia. Kun kisapaikkakunnalla kulki, niin ihmiset tulivat taputtelemaan ja kehu-
maan. Sellainen tietenkin ihmetytti.

Vuosi 2002 kilpailu-uran päätteeksi

Veteraanien MM-kullan jälkeen kiinnostus heräsi myös veteraanien Euroopan mestaruuskilpailuiden ykköstilaan. Tiedossa oli, että vuonna 2002 ne järjestettäisiin Tukholmassa aivan toukokuun lopussa. Reitillä EM-valmistautumiseen Tanja osallistui vielä kerran yleisen sarjan SM-kilpailuihin. Uran kymmenes SM-startti tapahtui Laukaalla 9.-10. maaliskuuta 2002 pidetyissä voimainmittelöissä. Parhaiden saavutusten joukkoon liittyi toinen SM-pronssi yli 75-kiloisissa tulossarjalla 152½ (67½+85) kiloa.

Laukaan SM-kokoontuminen oli tähänastisen Reippaan naispainonnostohistorian menestyksellään. Tanjan pronssin ohella Riitta Pirkkiö voitti 63-kiloisten mestaruuden, sarjaa ylempänä saman tempun teki kilpailuiden parhaaksi naisnostajaksi valittu Hanna Keränen ja vielä 75-kiloisissa mestaruudesta taisteli Reippaan olofströmiläisvahvistus Anna Svensson, joka joutui kuitenkin taipumaan hopealle.

Tanja Kultin oma kilpailu-ura sai päätöksensä Tuk-

holmassa 26. toukokuuta 2002. Veteraanien EM-kilpailuissa yli 75-kiloisissa repäisty 65 kilon tempaus ja suorille käsille runnottu 85 kilon työntö takasivat maanosamestaruushopeaa 40-44-vuotiaiden ikäluokassa.

- Hieman omaa huolimattomuuttani hävisin EM-kullan. Englantilainen Sandra Smith sen voiton siten vei. Mutta ylipäättään veteraanikisoissa porukka oli kannustavaa ja ilmapiiri erittäin positiivinen.

2000-luvulla harrastus painonnoston parissa on saanut jatkoa, vaikka lavalla Tanjaa ei ole enää nähtykään. Nykyisin lajiyhteys säilyy kilpailuissa tuomaroinnin kautta.

- Käyn kisoissa säännöllisesti toimitsijana. Mutta kutina on, että joskus voisi vielä lähteä veteraanikisoihin nostajaksikin, kunhan ikää tulee tarpeeksi lisää. Olen nimittäin treenannut koko ajan salaa kotona. Toisinaan on käynyt mielessä ryhtyä myös hyödyntämään kertynyttä kokemusta painonnostosta muuten, kenties naisten valmennuksessa.

Luontaishoitaja Tanja Kultti

Rovaniemen Reippaan naispainonnoston uranuurtaja toimii nykyisin yksityisyrittäjänä. Hänellä on oma luontaishoitola Rovaniemellä. Palvelutarjontaan kuuluvat perinteisen hieronnan lisäksi muun muassa vyöhyketerapia, korvakynttilähoito sekä hermoratahieronta.

- Tämä on kutsumusammatti. Minulla on aina kiinnostanut luontaishoito, mutta nuorempana 1980- ja 1990-luvuilla ammattimaisen työskentelyn aloittamiseen ei ollut vielä uskallusta. Rovaniemelle ala ei ollut vielä kunnolla rantautunut. Kurssien ja opiskelun kautta osaaminen kasvoi ja perustin oman yrityksen vuonna 2000. Linja-autonkuljettajan ammatin lopettamisen jälkeen minulla oli ennen luontaishoitolaan ollut muutaman vuoden luontaishoitokauppa, joten siinäkin mielessä en ryhtynyt asiaan ihan pystymetsästä.

- Täytyy sanoa, että nykyisessä ammatissa on ollut urheilusta ainakin osittaista hyötyä. Ja työ on välillä vaativaa. Pystyn tekemään asiakkaiden parissa pidempiä päiviä kuin moni kollega, sillä oma lihas-
kunto on vähintäänkin hyvä.

Hyvästä fyysisestä kunnosta kertoo sekin, että Tanja pyydettiin vielä muutama vuosi sitten RoPS:n naisjalkapallojoukkueen maalivahdiksi.

- Poutiaisen Tanja näki minun pelaavan kerran urheiluoipistolla jalkapalloa. Hän tiedusteli kiinnos-

tustani ryhtyä pelaamaan joukkueessa. Kävin sitten muutamaa otteeseen näiden mimmien kanssa pelaamassa. Esitysten perusteella minulle luvattiin paikka joukkueessa, vaikka en lopulta ottanutkaan, puolivälissä viittäkymmentä oleva nainen.

Tanja Kultti

** 1.2.1961*

SM 1989

SM-hopeaa 1987-1988, 1990-1993 ja 1995

SM-pronssia 2001-2002

Seurajoukkueiden PM 2001, - hopeaa 2000

40-44-vuotiaiden veteraanien MM 2001

40-44-vuotiaiden veteraanien EM-hopeaa 2002

Ali Oksala

”Mitali aikuistenkin arvokisoista oli selkeä tavoite”

Rovaniemi cup järjestetään kahdeksannen kerran toukokuussa 1990. Perinteeksi muodostunut Reippaan painonnostojaoston järjestämä kevätkisa kerää jälleen runsaan osanoton ympäri Suomea, vaikka tällä kertaa ulkomaisia nostajia ei olekaan saapunut paikalle. Joka tapauksessa Lapin urheiluopiston voimailupäättyä lähinnä oleva kenttä tarjoaa kilpailijoille hulpean esiintymisareenan.

Ensiksi kisailevat naiset, joille on kehitetty suomalaisen painonnostovälinevalmistajan Leokon toimesta oma, miesten vastaavaa ympärysmitaltaan ohuempi tanko. Se siirretään heidän suorituksiensa jälkeen kisalavan taakse. Kukaan ei huomaa eikä ehdi kantaa tankoa välinevarastoon. Tosin, mitäpä se ketään häittää, vaikka se jääkin miesten sarjojen ajaksi siihen.

Eipä häitä ei, mutta kiinnostaa sitäkin enemmän. Osa Reippaan punttikoululaisista on tullut katsomaan kisoja. Samalla voi tyhjässä hallissa käydä vaikkapa voimistelupäädystä tai tekemässä hyppyjä tartanilla. Nuoria poikia kaiken kokeileminen tunnetusti kiehtoo, varsinkin kun lauantaipäivänä on aikaa eikä kiirettä minnekään.

Miesten ensimmäinen ryhmä tempaa ja työntää. Sen jälkeen lavalle marssivat painavammat rautakourat. Raskassarjalaiset tempailevat ja ryhtyvät työntämään. Reippaan punttikoululaisten pienin ei voi enää vastustaa kiusausta, vaan lähtee kisalavan taakse kokeilemaan paljonko naisten tanko painaa. Esimerkin innoittamana hänkin vetelee rinnalle ja työntää ylös.

Pojan ominaisuudet, eleet ja tekeminen eivät jää yleisöltä huomaamatta. Nostot ovat esimerkillisen sähköitä ja tekniikka täysin hallussa. Kisoja seuraamaan tullut Kauko Kangasniemi hämmästelee pojasta säteilevää lahjakkuutta. Hän kysyy vieressään istuvulta Rauno Tapiolta pojan nimeä ja tämä vastaa:

- Tuo poikako? Se on Oksalan Ali.

Kauko Kangasniemi oli aivan oikeassa ominaisuuksien suhteen. Liioittelematta ”tuo poika” on ollut koko suomalaisen painonnostohistorian lahjakkain nostaja. Rovaniemen Reippaan 1990-luvun painonnoston mestarituotteen Ali Oksalan otteet tekivät tulevana vuosina murskaavaa jälkeä kotimaisilla punttilavoilla. Tulokset ylsivät myös 20-vuotiaiden kansainväliseen kärkeen, nuorten arvokisamitaleille saakka.

”Isä-Jormalla oli sydäntä lajiin”

Jo ennen vuoden 1990 toukokuista Rovaniemi cupia Ali oli kokeillut rautojen painavuutta.

- Isä-Jormalla oli sydäntä lajiin. Jorma oli aikoi-

naan kisaillut nuorena miehenä 1960-luvulla painonnostossa useampaankin otteeseen. Varhain aloitettu työ taksimiehenä katkaisi kuitenkin kehittymisen huipulle, epäsäännölliset työajat rupesivat rajoittamaan harjoittelua liikaa. Hän innosti minut lajin pariin, hommasi alle 10-vuotiaalle pojankoltiaiselle kotiin pikkutangon, jolla opettelin tempausta ja työntöä. En suostunut lähtemään punttikouluun Opistolle ennen kuin osasin tekniikkaa riittävästi. Kaksi vuotta vanhempi isovelji Aki kävi samaan aikaan Urkalla Taipumattomien voimistelussa, joten sinne oli lopulta kuitenkin helppo mennä. Harrastin itsekin pikkupoikana telinevoimistelua ja lisäksi pelasin jalkapalloa maalivahtina, muistaakseni FC Santa Clausissa.

Punttikoulun vetäjät huomasivat, että pojannassikka osaa tekniikan jo loistavasti ja usuttivat kisailemaan lähes saman tien.

- 29. huhtikuuta 1990 näyttää olleen ensimmäinen painonnostokisa, jossa tein $52\frac{1}{2}$ ($20+32\frac{1}{2}$) kilon yhteistuloksen. Paino oli reilusti alle 30 kiloa. Minulla on vieläkin palkinto tuosta kisasta tallella.

- Urheiluhommien lisäksi aikaa tuli vietettyä runsaasti kaupungin nuorisotiloissa Mondella. Mukavia muistoja Monden jengistä on, touhuttiin poikien kanssa kaikenlaista musiikinsoittamisesta lähtien. Nassikkana olin partirossakin.

1990-luvun alussa tulosrajat Suomen mestaruuskilpailuihin olivat vielä korkeat, toisin kuin nykypäivän painonnostossa. Vuonna 1990 ei vielä ollut asiaa 17-vuotiaiden SM-kisoihin, mutta vuotta myöhemmin 25. toukokuuta 1991 Tampereella poikien mestaruuskilpailut tuottivat 10:nneen sijan.

- 80 ($35+45$) kilon yhteistulos syntyi 44-kiloisten sarjaan. Ne olivat ensimmäiset Suomen mestaruuskilpailuni. Muistan, kun nostojen jälkeen oli kova hinku Särkänniemeen ja sinnehan me lähdettiin porukalla.

Kahta vuotta myöhemmin 1993 Kankaanpäässä järjestetyt kisat merkitsivät ensimmäistä SM-mitalia. 46 kilon sarjassa irtosi pronssi 105 ($45+60$) kilon rautamäärällä. Porissa vuonna 1994 pidetyistä 17-vuotiaiden SM-kisoista oli tuomisina jo poikien Suomen mestaruus. 50-kiloisten voittotulokseksi historian kirjoihin merkittiin 130 ($60+70$) kilon noteeraus. Vuonna 1995 saman ikäluokan SM-kilpailuista Ali pokkasi puolestaan hopea, tällä kertaa 59-kiloisten painoluokasta $167\frac{1}{2}$ ($75+92\frac{1}{2}$) kilon esityksellä.

- Kyllä noihin 1990-luvun alkupuolen poikien SM-kisoihin treenaaminen oli vielä enemmän tai vähemmän katkonaista. Pirkkiön Martti saattoi soittaa muutamia viikkoja aikaisemmin ja pyytää salikisoihin tekemään tulosrajan SM:iin. Sitä seurasi sitten loppukiri kisoihin.

- Väliaikaisesti treeni-intoa latisti sekin, että vuoden 1994 poikien SM-kisojen jälkeen Painonnostoliiton silloinen 17-vuotiaiden vastuvalmentaja kutsui Eräjärvelle leirille. Hän antoi ymmärtää, että minulla olisi täydet mahdollisuudet tulla valituksi samana syksynä järjestettyihin 16-vuotiaiden Euroopan mestaruuskisoihin, jos leirin treenit menisivät hyvin. No, kyllä ne menivätkin ja kohensin siellä selvästi ennätysikäni. Toisin kuin oli luvattu,

paikkaa noihin kisoihin en vielä saanut. Se oli valtava pettymys nuorelle pojalle.

”Kun kipinä roihahti, Kairatie 54:sta tuli kuin toinen koti”

Ohjelmoitu, järjestelmällinen harjoittelu alkoi vuoden 1995 lopulla. Rovaniemen Reippaan painonnostajien harjoitussali oli siirtynyt saman vuoden keväällä Urheiluopistolta Kairatielle, aivan Tervaskadulla silloin sijainneen kodin naapuriin. Väistämättömänä seurauksena oli, että tulokset alkoivat nopeasti parantua. Toukokuussa 1996 voitettu 17-vuotiaiden SM-kulta varmisti valinnan elokuun lopulla Bulgarian Burgasissa käytyihin 16-vuotiaiden EM-kilpailuihin.

- Kun kipinä roihahti, Kairatie 54:sta tuli kuin toinen koti. Aikaa vierähti Kuntosali Reippaalla aina useita tunteja ja siellä tuli käytyä käytännössä joka päivä, vaikkei treenejä ohjelmassa ollutkaan. Jotain tuli aina tehtyä, vatsaa, selkää, punnerruksia, venytelyä ynnä muuta.

Esiintyminen ensimmäisissä kansainvälisissä punttikisoissa toi huippulupaukselle yhdeksännen sijan. 64-kiloisten painoluokassa merkittiin aloitusraudoilla 210 ($95+115$) kilon yhteistulos. Tempauksessa ja työnnössä yritettyjen 100 ja 120 kilojen romujen siirtyminen suorille käsille olisi tiennyt kuudetta tilaa. Sarjavoittoon rutisti Armenian Rudik Petrosjan, myöhemmin vuoden 1999 nuorten MM- ja EM-kilpailuiden kovan kilpakumppanin Radik Petrosjanin isovelji $257\frac{1}{2}$ ($115+142\frac{1}{2}$) kilon tulossarjalla.

- Pieni epäonnistuminen vain lisäsi motivaatiota. Kuukautta myöhemmin syyskuun lopulla Porissa olivat nuorten SM-kisat. Siellä yhteistulos parani jo 225 ($102\frac{1}{2}+122\frac{1}{2}$) kiloon. Tosin nuorten Suomen mestaruus jäi vielä haaveeksi, edelle 64-kiloisissa näyttää sijoittuneen niin Jyrki Welling kuin Jussi Variskin.

Vuoden 1996 viimeiset kuukaudet vierähtivät vielä 64 kilon sarjassa. Lokakuun lopussa Kankaanpään 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuiden hopea ja joulukuun seurajoukkueiden SM-kisojen kakkostila Reippaan joukkueessa irtosivat samalla 225 kilon yhteistuloksella. Painoa oli tullut lisää ja sarjanvaihdoista ylemmäs 70-kiloisiin tuli tosiasia. Se tuotti talvella 1997 jälleen lisäkiloja.

”Tiesin, että minulla olisi kykyjä nousta vaikka aivan maailman huipulle saakka”

Rovaniemen Reipas sai järjestettäväkseen vuoden 1997 painonnoston Suomen mestaruuskilpailut. Helmikuun lopulla Rovaniemelle kerääntynyt suomalainen painonnostoväki näki jo uransa jäädytelyvaiheessa olleen Jouni Grönmanin ja porilaisen olympiamitalistin haastamaan pyrkineen Kari Kinnusen lisäksi 70-kiloisten mittelössä pirteää lavatyöskentelyä, josta vastasi muutamaa kuukautta vaille 17-vuotias nuorukainen. Ali Oksalalle pujotettiin SM-debyytin päätteeksi pronssimitali 255 (115+140) kilon urakoinnilla.

- Kauppiksen salissa nostot kulkivat erittäin hyvin. Tunnelma ja puitteet olivat noissa kisoissa erinomaiset, totta kai se antoi lisäkiloja.

- Ensimmäiset miesten SM-kisat valoivat uskoa siihen, että tulevaisuudessa voisi menestyä isommisakin ympyröissä. Kova, määrätietoinen harjoittelu rupesi näkymään tuloksissa. Tiesin, että minulla olisi kykyjä nousta vaikka aivan maailman huipulle saakka. Aloin luottamaan itseeni entistä enemmän. Sain kilpailuissa kropasta aina enemmän irti kuin treeneissä, tykkäsin esiintyä yleisölle.

Vuoden 1997 alkupuoliskon tärkein kisa ajoittui kesäkuun lopulle Espanjan Sevillan. 20-vuotiaiden EM-kilpailut tuottivat kuitenkin pettymyksen, sillä tempauksen aloituskilot eivät suostuneet menemään hyväksytysti ylös.

- Tuomarit hylkäsivät viimeisen noston muistaakseni 2-1. 70-kiloisissa oli minun lisäksi Suomesta Pasi Hirttiö, joka oli erittäin lähellä saada tempausmitalin. Pasi epäonnistui hiuksenhienosti 127½ kilon yrityksessään.

Syyskuun lopulla 1997 pidetyissä nuorten SM-kilpailuissa porilainen sai joka tapauksessa tunnustaa Oksalan paremmakseen. 70-kiloisten taistelupari intoutui mukavaan tulostykytykseen, sillä voittoaudoiksi kirjoitettiin 275 (122½+152½) kilon yhteistulos. Pasi Hirttiö jäi tästä viiden kilon päähän. Jatkoa seurasi kuukauden päästä 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa Norjassa, jossa henkilökohtainen ennätys koheni 277½ (125+152½) kiloon.

- Yritin niissä nuorten PM-kilpailuissa tempaista jo 130 kiloa ja työntää 160 kiloa. Ne eivät aivan onnistuneet. Noilla kiloilla olisi oltu aiemmin saman vuo-

den kesäkuussa nuorten EM-kilpailuissa mitaleilla.

Vuoden 1997 joulukuussa Ali oli voittamassa Reippaan joukkueessa seurajoukkueiden Suomen mestaruutta. Kankaanpäässä syntyi 270 (125+145) kilon esitys. Tämän jälkeen oli jälleen edessä sarjanvaihto. Painonnostossa vuodenvaihteessa 1997-1998 tapahtuneen painoluokkauudistuksen myötä uudeksi keskisarjaksi tuli 77-kiloiset.

”Kun menestystä alkoi tulemaan, niin tuntui, että Rovaniemellä kaikki tiesivät minut”

Maaliskuussa 1998 oli vuorossa Suomen mestaruuskilpailut Parkanossa. Mestaruus 77 kilon sarjassa tuli ylivoimaisesti 297½ (132½+165) kilon urakoinnilla.

- Tempaisin siellä Parkanossa kolmannella 135 kiloa, mutta se hylättiin. Yhteistulos olisi ollut näin jo 300 kiloa. En ymmärrä, miksi se kolmas tempaus hylättiin, ei siinä mitään vikaa ollut. Minusta se oli jonkinlaista tuomaripeliä, ainakin siitä on jäänyt sellainen fiilis.

- Itseluottamusta löytyi tuohon aikaan äärettömästi. Muistan, kun tokaisin ennen sarjan nostoja pukuhuoneessa, että kukahan tulee toiseksi. Tapio Kinnusta oli haastateltu Hesarin ennakkokjuttuun kisoista, jossa hän oli antanut ymmärtää olevansa 77-kiloisten ennakkosuosikki. Kinnunen jäi lavalla ilman tulosta, mutta ei hän olisi muutenkaan pystynyt minua voittamaan. Kisa oli näpätys vanhoille konkareille.

Jotkin painonnostoihmiset eivät suhtautuneet nuoren lupauksen räväköihin otteisiin uran aikana pelkästään myönteisesti.

- Aistin, etteivät kaikki pitäneet lavatyöskentelystäni ja edesottamuksistani. Mene ja tiedä, kai siinä alkoi olla tiettyjen etelän seurojen edustajilla myös jonkinlaista kateutta ilmassa. Menestyksen myötä se taisi olla Reippaan nostajia kohtaan aina niin. Kotimaisen punttiväen suhtautuminen oli silti voittopuolisesti erittäin myönteistä ja kannustavaa koko uran ajan.

Samoin oli asianlaita kotipaikkakunnalla.

- Kun menestystä alkoi tulemaan, niin tuntui, että Rovaniemellä kaikki tiesivät minut. Lehdessä oli juttuja kisoista, nimi tunnettiin.

SM-kisojen tulosiloittelu varmisti pääsyn touko-

kuun lopulla 1998 käytyihin 20-vuotiaiden maailmanmestaruuskilpailuihin Bulgarian Sofiaan. Painonnoston silloisessa Mekassa levytanko sai kyytiä 310 (137½+172½) kilon edestä. Sillä irtosi kuudes tila Kiinan Hongyu Wangin voittamassa 77-kiloisten sarjassa. Nuorten maailmanmestarin ykköstitilan perään kirjoitettiin 345 (150+195) kilon merkintä.

Lokakuun alussa vuonna 1998 Sofiassa järjestettiin puolestaan 20-vuotiaiden EM-kilpailut. Sinne 18 vuotta täyttänyt reipaslainen suunnisti jo mitalimielellä. Taistelu palkintopallipaikasta kehkeytyi tiukaksi, lopputuloksena oli aloituspunteilla kuudes tila 315 (140+175) kilon yhteistuloksella.

- Bulgarian Georgi Markoville ei kukaan mahtanut mitään, mutta hopealle oli mahdollisuuksia. Turkin Ayhan Cicek nousi lopulta kakkossijalle 325 kilolla ja Romania Istvan Szabo pronssille 322½ kilon yhteistuloksella. Yritin tempauksessa 145 kiloa ja työssäni 180 kiloa, millä olisi tullut lajipronssia.

- Tuosta kisasta jäi mieleen tempauksen pieleen mennyt lämmittely. Muut kärkipään nostajat aloittivat taktikoinnin jo tempauksessa ja muuttelivat aloituspainojaan. Painonnostoliiton nuorten vastuuvallmentajalla Raimo Turusella menivät laskut jäljellä olevista nostoista täysin sekaisin, taisipa mennä monella muullakin. Sen seurauksena ensimmäinen 140 kilon yritys epäonnistui. Tuota yksityiskohtaa lukuun ottamatta Rami hoiti hommat aina viimeisen päälle ja oli poikkeuksetta niin sanotusti nostajan puolella, jos ilmeni ristiriitoja liiton herrojen kanssa. Persoonana hän oli kyllä mitä innostavin ja tuki uraa erinomaisesti.

Kansainvälisten lavojen vastustajista Alilla on jäänyt mieleen muutama nostaja ylitse muiden.

- Georgi Markovin muistan hyvin. Bulgarianlainen sijoittui Sydneyn olympialaisissa hopealle ja voitti myöhemmin myös MM- ja EM-kultaa. Amerikkalainen Oscar Chaplin, nuorten maailmanmestari, oli niin ikään värikäs kaveri. Mutta ylipäätään, ei ulkomaisia vastustajia katsottu ylöspäin, vaikka he olisivat tulleetkin kovista ja perinteikkäistä painonnostomaista.

”Matkana Spalan kisareissu on jäänyt erityisesti mieleen”

Painonnostovuosi 1999 käynnistyi toden teolla SM-kilpailuilla maaliskuussa Tampereella. Kuumaisenakin Ali pystyi 305 (140½+165) kilon suoritukseen ja tempaus oli uusi Suomen ennätys.

Kauden päätavoitteeksi oli asetettu 20-vuotiaiden maailmanmestaruuskilpailut, jotka järjestettiin heinäkuun alussa Yhdysvaltojen Savannahissa.

- Nuorten MM-kilpailuihin 1999 valmistauduttiin Pirkkiön Benjaminin kanssa erityisen huolella. Treenimäärät olivat valtavia ja olin fyysisesti koko urani parhaassa kunnossa. Tatsi oli hirvuihin ja mielessä siinä vähintään mitali. Valmistautumista haittasi kuitenkin jossain vaiheessa tullut yläselkään ja kaularankaan säteilyt kipu, joka esti täysipainoisen viimeistelyn nimenomaan painavien lajinostojen osalta.

Itse kisa alkoi 145 kilon tempauksella ja myös 150 kilon raudat onnistuivat vaikeuksista. Kolmannessa tempauksessa olleet 152½ kilon limput sen sijaan jäivät täpärästi eteen. Työntöyrityksissä tankoon lastattiin ensin 180 kiloa, sitten 182½ kiloa ja viimeiseen 185 kiloa.

- Tuossa vaiheessa käytiin ankaraa kamppailua mitalista. Kilpailun edessä tilanne eli koko ajan ja viimeisen työntön onnistuminen olisi lopulta tiennyt yhteistulospronssia. Kaikki kolme nostoa tulivat kyllä rinnalle, mutta ylöstyöntö oli aavistuksen edessä. Harmittaa jälkepäin rankasti tuo loukkaantuminen, jolla oli varmuudella vaikutusta tulokseen.

77-kiloisten nuorten maailmanmestariksi kruunattiin Kiinan Hongli Li, joka tehtiäni 352½ (162½+190) kilon tulossarjan. MM-hopeaa nappasi lopulta Armenian Radik Petrosjan 335 (152½+182½) kilolla. Samalla 335 (155+180) kilon yhteistuloksella pronssille jätettiin Yhdysvaltojen Oscar Chaplin. Mitalikahinassa mukana olivat lisäksi neljänneksi rutistanut Romanian Claudiu Heghedus, joka kassasi 332½ (147½+185) kilon yhteissumman, sekä tempauksen hopealle 155 kilon raudoilla selviytynyt Puolan Robert Kondratiuk, joka tosin jäi työssäni ilman tulosta.

Vuoden 1999 syyskuun loppupuolella niin Alin kuin reipaslaisten osalta myöskin Benjamin Pirkkiön sekä Mika Kuoksan kilpailumatkan kohteena olivat 20-vuotiaiden EM-mittelöt Puolan Spalassa. Luvassa oli jälleen tiukkaa kammoittelua mitalipaikoista ja tälle kertaa kaikki natsasi kohdalleen. 325 (145+180) kilon yhteistulos riitti 77-kiloisten nuorten Euroopan mestaruuskilpailuiden hopeaan. Mestariksi leivottiin Romanian Claudiu Heghedus 335 (155+180) kilolla.

- Tempauksen avaus 145 kilosta onnistui tosin vasta kolmannella, mutta työssäni sekä 177½ kiloa että 180 kiloa eivät tuottaneet sanottavia vaikeuk-

sia. Sillä tuli samalla työnnön lajijhopea. Viimeiseen yritykseen 182½ kilosta lataus pikkuisen purkautui, kun mitali oli jo varma. Tasainen on tuokin kisa ollut, sillä Turkin pronssimitalista Erdal Sunar sai tehdyksi 322½ kiloa, kuten neljänneksi jäänyt Bulgarian Ilian Ilijevkin. Viides mies Armenian Radik Petrosjan näyttää tehneen 320 kiloa ja kuudenneksi sijoittunut Venäjän Grigori Sharov vielä 317½ kilon totaalin.

- Matkana Spalan kisareissu on jäänyt erityisesti mieleen. Mukana olivat kannustamassa isä-Jorma ja hänen vaimonsa Sirpa, Rovaniemeltä yhteensä liki 10 henkeä. Hyväriin Antti, Pirkkiön Jaarli ja Tannisen Petri olivat huoltojoukoissa. Tukea olivat antamassa myöskin Aholan Pasi ja Mäkelän Raimo, kuten Kaarlo Kangasniemen veli Kauko sekä Ahti Hämäläinen.

Menestysvuosi 1999 päättyi aikuisten maailman-

Isä-Jorma (vas.) ottaa osansa Alin menestyshuumasta nuorten Euroopan mestaruuskilpailuissa Puolan Spalassa syyskuussa 1999.

mestaruuskisoihin. Kreikka oli noussut painonnostossa maailman eliittiin ja oli järjestelemässä osanottajamäärältään mummuttitapahtumaa. Ateenan MM-areenalla Ali rykäisi 85-kiloisissa 330 (147½+182½) kilon yhteistuloksen, jolla oli 38:s. Seurakaveri Toni Puurunen sijoittui samalla yhteistuloksella 39:nneksi. 85 kilon painoluokassa oli yhteensä 66 osanottajaa. Rovaniemen Reippaasta nähtiin kansainvälisen painonnostovuoden ykköstahtumassa ennätykselliset neljä nostajaa.

- Ateenassa katsomossa oli porukkaa. Sanottiin, että muun muassa 85-kiloisten A-ryhmässä Pyyros Dimasta oli kannustamassa 16 000 henkeä. Valtavan kokoinen urheiluhalli oli joka tapauksessa täynnä väkeä. Menimme Puurusen Tonin kanssa katsomaan tuota sarjan A-ryhmää metrolla. Asemalta kisapaikalle virtasi solkunaan ihmisiä, jotka olivat lähteneet seuraamaan jännitysnäytelmää. Painonnosto oli Kreikassa erittäin suosittua.

- Mika Reijosen 217½ kilon työntö oli toinen sykähdyttävä tapahtuma tuolla Ateenan MM-kisoissa. Mika oli muuttanut tuossa vaiheessa takaisin Rovaniemelle, mutta edusti uransa viimeisinä vuosina Loimaan Leiskua.

Vuonna 2000 nuorten EM-pronssia ja työnnössä ikäluokan Euroopan ennätys

Vuonna 2000 oli viimeinen mahdollisuus päästä 20-vuotiaiden arvokilpailuihin. Kesäkuun alkupuolella Tshekin Prahaan kokoontuivat ympäri maailmaa nuorten painonnostovaliot. 77-kiloisten A-ryhmässä mitaleille oli jälleen tungosta. Alille nuo kisat merkitsivät viidettä tilaa 325 (145+180) kilolla. Mitali meni Venäjän Grigori Sharoville kaksi ja puoli kiloa raskaammalla noteerauksella. Vielä kahdeksanneksi sijoittunut Kreikan Christos Christoforidiskin taisteli MM-lätkästä, mutta jäi 320 kilon yhteistulokseen. Lisäksi Armenian tempauksessa ja työnnössä lajimitaleilla olleet Radik Petrosjan sekä Tigran Kamaljan jäivät ilman yhteistulosta.

- Aloitin tempauksen 145 kilosta. Viiden kilon korotus 150:een jäi kuitenkin kahdesti eteen. Työnnössä sekä 175 että 180 kiloa siirtyivät suorille käsille, mutta viimeinen työntö 182½ kilosta ei onnistunut. Sillä olisi tullut työnnön MM-pronssia. Lajisijoitus oli kuitenkin mukavasti neljäs. Valmistautuminen tuohon Tshekin kisaan jäi aavistuksen lyhyeksi.

Nuorten MM-kisojen jälkeen harjoittelua häittäsi jonkin verran heinäkuussa alkanut varusmiespalvelus Lapin lennostossa. Asevelvollisuuden ilmavoii-

mien pohjoisimmassa joukko-osastossa oli vuosien saatossa suorittanut moni Rovaniemen Reippaan painonnostajista. Tälläkin kertaa Someroharjulle ilmoitettiin Alin lisäksi kolme muuta seuran rautakouraa.

Loppuvuoden päätätäkseen muodostui itsestään selvästi lokakuun alussa Kroatian Rijekassa pidetty 20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailut. Lapin lennoston silloinen komentaja Sippo Ryynänen myönsi usean viikon keskeytyksen palvelukseen, jotta valmistautuminen arvokilpailuihin sujuisi täysipainoisesti.

EM-lavalla tempaus alkoi hieman takellelleen, sillä 145 kilon selvittyivät kolmannella yrityksellä. Työnnössä tulos varmistui 180 kilon nostolla. Tämän jälkeen tankoon ladattiin 185½ kiloa, mikä oli 20-vuotiaiden Euroopan ennätys.

- Sekin onnistui. Tsemppiä oli suorituksissa melkoisesti. Raapaisin vielä kolmannessa työnnössä olleet 190 kilon romut rinnalle. Horjahdin vähän ennen ylöstyönön potkua ja tanko meni suorilla käsillä aavistuksen eteen. Onnistuneella nostolla olisi tullut työnnön EM-kultaa ja yhteistuloksen hopeaa. Ylöstyönöstä oli monta kertaa kiinni sijoituksen koheneminen arvokisoissa, rinnalle puntit yleensä nousivat.

77-kiloisten mestariksi taiteili Erdal Sunar, joka vei viimeisellä 186 kilon työnnöllä Euroopan ennätysten lopulta itselleen. Turkkilaisen yhteistulokseksi merkittiin 340 (155+186) kiloa. Kreikan Christos Christoforidis kiilasi kokonaiskilvassa Alin edelle hopeajakkaralle 332½ (150+182½) kilolla, työnnössä reipaslainen pokkasi hopean.

- Rijekassa huoltajana matkassa oli silloinen miehen vastuuvallmentaja Pekka Niemi. Hänen oli monella reissulla mukana. Ammattimies Pekka oli ja on jäänyt uran varrelta Turusen Raimon ohella hyvin mieleen ei-rovaniemeläisistä painonnostovalmentajista.

Kroatian mitalimenestyksen jälkeen vuorossa oli maaottelu Ruotsia vastaan Tampereella lokakuun lopulla. Siellä EM-tulokseen tuli vielä lisäystä kahden ja puolen kilon verran. 332½ (150½+182½) kilon punteilla rovaniemeläinen oli selvästi maaottelun paras nostaja. Aloitin tauon jälkeen tekemään painonnostoliikkeitä muistaakseni vuoden 2001 lopulla. Vuoden 2000 viimeisiksi kisasuorituksiksi jäi Helsingissä 26. joulukuuta parhaille kotimaisille

nostajille tarkoitettu Philips cupin finaali, jossa tulokseksi tuli 307½ (135+172½) kiloa. – Harjoittelu-tauon jälkeen aloitin tekemään painonnostoliikkeitä muistaakseni vuoden 2001 lopulla.

- Aloitin tauon jälkeen tekemään painonnostoliikkeitä muistaakseni vuoden 2001 lopulla. Olin välillä harjoitellut muun muassa voimanostoa. Kipinää oli vielä kisalavoille, vaikka elämään oli tullut toki muutakin. Treeneissä tempaisin harjoittelun uudelleen aloittamisen jälkeen 155 kiloa ja työnsin 190 kiloa. Paino pyöri silloin 82-83 kilon nurkilla.

- Pitemmän ajan tähtäimenä oli pääsy Ateenan olympialaisiin. Kilpailusarjana olisi varmasti ollut 85-kiloiset.

Vakavat onnettomuudet tuhosivat maailman huipulle tähänneen painonnostouran.

- Kaaduin lomamatkalla Espanjassa ja löin pääni asvalttiin, josta seurasi aivoverenvuoto. Onneksi paikallisessa sairaalassa suoritettiin pikainen leikkaus. Vuotta myöhemmin olin matkustajana mukana rajussa liikenneonnettomuudessa, joka vei kaksi ystäväni. Itselleni tuli tuosta kolarista useita leikkauksia vaatineita vammoja muun muassa jalkoihin.

”Treenimäärät olivat kyllä suuria ja harjoittelu kokonaisuudessaan maailman huipulle tähtäävää”

Rovaniemen Reippaan painonnostotalli on vuosikymmenten kuluessa ollut kuulu asenteestaan. Harjoittelun sisältö on ollut kovaa, tulos- ja tavoitehakuista voimailua. Treeniympäristö harjoittelukavereineen, taustahenkilöineen ja perinteineen on asettanut vaatimukset tiukiksi.

- Treenasin yleensä kaksi kertaa päivässä. Päivittäin käytin harjoitteluun yhteensä 4-5 tuntia. Viikossa saattoi olla yhteensä 14 harjoituskertaa. Treenimäärät olivat kyllä suuria ja harjoittelu kokonaisuudessaan maailman huipulle tähtäävää. Mitali aikuistenkin arvokisoista oli selkeä tavoite. Jos näin jälkeenpäin miettii harjoittelua, lepopäiviä olisi pitänyt pitää enemmän. Välillä lihaksisto oli melkoisessa jumissa.

- Ryhmähenki oli aina mahtava. Salilla oli 1990-luvulla liuta kovaa treenaavia nostajia, Reijosen Mikaa, Hintsalan Markkoa, Pirkkiön Jaarlia ja Benjaminia, Naukkarisen Jaria, Lähteen Kimmoa, Tannisen Petriä ja niin edelleen. Nyt jo edesmennyt Mika Kuoksa aloitti uransa niihin aikoihin. Mika oli nostajana harvinaisen lahjakas ja kuului myös mäkihy-pyn alle 18-vuotiaiden maajoukkueeseen. Hän taitaa

olla ainoa ihminen maailmassa, joka on työntänyt, vaikkakin treeneissä, 200 kiloa ja hypännyt yli 100 metriä mäkeä. Paras roikaisu Rukan suurmäestä oli virallisessa kisassa varmasti pitkälle päälle 120 metrin.

Alin kyvyt huomattiin 1990-luvun lopussa myös ulkomailla. Ominaisuudet lajiin olivat loistavat.

- Tein muun muassa eräällä leirillä Suomen ennätysten staattisessa ponnistusvoimatestissä ylöspäin. Tulos taisi olla 72½ senttiä. Entinen ennätyslukema oli ollut jollakin mäkihyppääjällä. Kimmoisuuden lisäksi nopeuttakin löytyi. Olisi kykyjä ollut varmasti muihinkin urheilulajeihin, voitin myöhemmin esimerkiksi kädenväännössä kahdet SM-karsinnat. No, erään kerran selätin enemmän tai vähemmän leikkimielisessä harjoitusmatsissa yhden nyt jo edesmenneen yli 140-kiloisen ja 190-senttisen showpainija-ammattilaisnyrkkeilijänkin.

- Uran aikana oli puhetta Saksan Bundesliigaan siirtymisestä. Painonnostossa liiga toimi ja toimii edelleen siten, että seurojenvälisiä kohtaamisia järjestetään kenties kerran kolmessa viikossa. Se olisi rytmittänyt treeniä erillä tavalla ja tuonut uutta näkökulmaa nostamiseen.

Monialaista lahjakkuutta muillekin elämäalueille Alilta löytyy. Aki-veli on näytellyt muun muassa elokuvassa, Alikin oli taustanäyttelijänä eräässä Salattujen Elämien jaksossa sekä Soneran mainoksessa.

- Harrastelijänäytteleminen ja erilaisten show-hommien lisäksi työskentelin uran jälkeen jonkin aikaa ulkomailla. Paljon on tullut nähtyä ja oltua vuosien varrella monessa mukana. Nykyisin olen asettunut Rovaniemelle ja työskentelen levyseppähitsaajana sekä teräsrakenneasentajana. Oman elämäni tärkeimpänä asiana on syyskuussa 2009 syntynyt tytö, mutta kiinnostusta olisi vielä jossain vaiheessa ryhtyä valmennustehtäviin.

Ali Oksala

*** 13.6.1980**

Parhaat saavutukset:

SM 1998 ja 1999, -pronssia 1997.

23-vuotiaiden SM 1997-1999, -pronssia 1994 ja 1996.

20-vuotiaiden SM 1997-1999, -hopeaa 1996, -pronssia 1994.

17-vuotiaiden SM 1994-1997, -pronssia 1993.

Seurajoukkueiden SM 1997-1998 ja 2000, -hopeaa 1996.

MM 38:s 1999.

20-vuotiaiden MM 5:s 2000, 6:s 1998

20-vuotiaiden EM-hopeaa 1999 (työnnön hopeaa), -pronssia 2000 (työnnön hopeaa), 6:s 1998.

16-vuotiaiden EM 9:s 1996.

20-vuotiaiden PM 1997, -hopeaa 1996.

Seurajoukkueiden PM 1999-2000.

Suomi-Ruotsi mo 2000.

Työnnön 20-vuotiaiden EE 185½ (77 kg).

Kappale 12
Rovaniemen Reippaan uintija-
oston toiminta
vuosina 1968-1975

Reippaan uintijaosto teki valmennusyhteistyötä Helsingin Työväen Uimareiden kanssa. Tässä helsinkiläiset yhteiskuvassa reipaslaisten kanssa Rovaniemen uimahallissa. Oikealta Teppo Berg, Annikki Leitilä, Tuula Haataja, HTU-uimari, Erja Lahtinen, Riitta Koskenniemi, Erkki Leitilä, Pekka Berg, Anja Vitikka, HTU-uimari, Eija Koistinen, Eija Lahtinen, HTU-uimari sekä Seija Alatalo. Valmentajana altaan reunalla Risto Lehtonen. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

Rovaniemen Reipas aloittaa uintitoiminnan

Rovaniemi, maanantaina (Raimo Granberg) – Rovaniemen Reipas on ensimmäisenä rovaniemeläisenä urheiluseurana perustanut uimajaoston, jonka luonnollisena toimintana tulee olemaan uinti ja uinnin kaikinpuolinen edistäminen Rovaniemellä ja sen ympäristössä. Tämän toiminnan edesauttajana tulee toiminaan Rovaniemellä noin kahden viikon kuluttua avattava uimahalli, jonka suojissa seura toivottavasti saa suorittaa harjoituksiaan vakituisina ja aika ajoin tapahtuvina harjoitusaikoina.

Kuitenkin jo ennen uimahallin avautumista Reipas järjestää tämän kuun tai helmikuun alun aikana yhteisen uintimatkan Oulun uimahalliin. Tälle matkalle ovat tervetulleet kaikki uinnin harrastajat ja siitä kiinnostuneet niin Rovaniemeltä kuin sen ympäristöstäkin. Seuran uintijaoston puheenjohtajaksi ja vetäjäksi on valittu Tauno Koistinen ja toiseksi vetäjäksi Jorma Tervo. Seura toivoo kaikkien uinnista joko harrastuksena tai oikein kilpalajina

kiinnostuneita henkilöitä ottamaan yhteyttä edellä mainittuihin henkilöihin tai puhelimitse Reippaan puheenjohtaja Taisto Utraiseen.

Uinninharrastajia on Rovaniemelläkin varmasti paljon, mutta sitä harrastavia seuroja vähän – Rovaniemen Reipas on ensimmäinen. Rovaniemen Reippaan uintitoiminta on ilolla otettava vastaan rovaniemeläiseen urheilutoimintaan.

Lapin Kansa 25.1.1968

Rovaniemen Reippaan neljännen tulemisen ensiaskeleet kietoutuivat ensin jalkapallon sekä muutamia kuukausia myöhemmin myös uintitoiminnan aloittamiseen. Reipas oli Rovaniemellä lajin päänavaja, sillä seura otti uinnin ohjelmaansa ensimmäisenä paikkakunnalla. Uutuudenviehätystä uintijaoston perustamisessa oli siinäkin mielessä, että Rovaniemellä avaamista vaille valmis uimahalli tuli mahdollistamaan lajin harrastamisen ympärivuotisesti. Tosin Lapin Lukon uintijaoston kokoonpanoa hahmoteltiin lähes samanaikaisesti tammikuun loppulla 1968. Eikä Rovaniemen Lappikaan ollut juuri pekkää pahempi, sillä kolmaskin rovaniemeläinen urheiluseura otti uinnin ohjelmaansa vielä saman vuoden aikana.

Kuten uuteen asiaan ryhtymisessä yleensä, myös Reippaan uintitoiminnan ensimetreillä mukana oli enemmän intoa ja tarmoa kuin osaamista. Toiminnan pyörittämisestä alussa vastanneilla ei ollut juurikaan käytännön tietoa lajiin liittyvistä hienouksista, mutta yleisseurassa hääränneet aktiivit olivat tässäkin asiassa mukana suurella sydämellä. Aivan alkumetreillä niin uintijaoston ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valitun Tauno Koistisen kuin toiseksi vetäjäksi tulleen Jorma Tervonkin panos oli suuri. Harjoitusvuorot saatiin uutuutta hohtavassa uimahallissa pyörimään ja niissä ryhtyi käymään suureneva joukko nuoria tyttöjä ja poikia, joista osa kilpailikin jo vuoden 1968 aikana. Nuorisourheilun painottuneesta toiminnasta oli osoituksena sijoittuminen seurana Suomen Uimaliiton ikäkausikilpailuiden tilastojen 44:ksi.

Harrastajamäärä kasvoi räjähdysmäisesti vuoden 1969 aikana

Ensimmäisenä toimintavuotena valettu pohja alkoi tuottaa yhä eneneviä tuloksia. Vuoden 1969 aikana uintijaoston toiminta ja lajin harrastajamäärä kasvoi merkittävästi. Reipas ryhtyi organisoimaan omia kilpailuita yhä runsaammin, mutta toisaalta myös kontaktit muille paikkakunnille lisääntyivät. Lisäksi jaosto aloitti omien leirien järjestämisen.

Laajentuva toiminta tarvitsi luonnollisesti lisää taustaväkeä. Vuoden lopussa Reippaalla olikin jo yli 70 rekisteröityä uintikilpailuimitsijaa sekä kuusi harjoituksia säännöllisesti valvomassa käynyttä valmentajaa. Tauno Koistisen ohella altaanreunalla nähtiin Urho Heikkilä, Risto Lehtonen, Niilo Leiti-lä, Kari Moilanen sekä monessa mukana ollut Esko

Sääskilahti, joka kunnostautui etenkin uintikilpailuiden järjestäjänä.

Myös junioreiden tulosmeriittejä alkoi kertyä. Suomen Uintiliiton tilastoissa kauden parhaimmasta reipaslaisnoteerauksesta vastasi sittemmin muualla urheiluelämässä hyvinkin voimallisesti kunnostautunut Markku Kallio. 8-vuotiaiden poikien 25 metrin vapaauintissa aika 22,0 riitti kahdeksannelle tilalle. Seurakaveri Erkki Lehmusniemen puolitoista sekuntia hitaampi kellotus oli puolestaan kauden 11:sta paras. Joukkueena Reipas pärjäsi tilastoissa parhaiten 12-vuotiaiden poikien 4x50 metrin vapaauintiviestissä, jossa Pekka Bergin johdolla kauhonut nelikko teki ajan 2.41,1. Se oli vuoden yhdeksänneksi paras. Kokonaisuutena Reipas oli Uimaliiton ikäkausikilpailuiden lopputulosten 26:ksi paras seura 317 pisteellä.

Miss Suomi Ursula Rainio mukana uintijaoston järjestämässä muotinäytöksessä talvella 1970

Reippaan uinnin noste sen kuin jatkui uuden vuosikymmenen alussa. Vuoden 1970 kohokohdaksi muodostui 28. helmikuuta ja 1. maaliskuuta järjestetyt kansainväliset kilpailut, joihin uimareita ilmaantui yli 250. Heitä tuli pohjoisen lisäksi Etelä-Suomesta, Ruotsista sekä Norjasta. Nimekkäimpänä osanottajana altaassa läiskytteli Tokion olympialaisten kävijä, Antti Kasvion isä Matti Kasvio.

Suurtapahtumalle oli kehitelty myös iltaohjelmaa. Kilpailuiden yhteydessä Reippaan uintijaosto järjesti hotelli Polarissa muotinäytöksen, jonka vetonaulaksi kutsuttiin muutamaa viikkoa aiemmin Miss Suomeksi kruunattu, valintansa aikaan vielä rovaniemeläinen Ursula Rainio. Aikansa todellisena kohumissinä tunnetuksi tullut paikallinen kaunotar veti tilaisuuteen väkeä siihen malliin, että jaoston talous pönkittyi huomattavasti.

Esko Sääskilahden ja kumppaneiden organisoiman oheistoiminnan lisäksi kauden aikana nähtiin toki urheilullista menestystäkin. TUK:n nuorten mestaruuskilpailuissa Porissa 12.-14. kesäkuuta sekä Anja Vitikka että Pirjo Alatalo polskuttelivat ykkösiksi. Vitikan ykköstitilat tulivat 12-vuotiaiden tyttöjen 100 metrin rintauinnista ja vapaauintista, Pirjo Alatalo nousi puolestaan kultamitalistiksi 14-vuotiaiden tyttöjen 100 metrin rintauinnissa. Henkilökohtaisen menestyksen ohella Reipas voitti 16-vuotiaiden tyt-

Jugoslavalainen Miroslav Kraljic valmensi Reippaan uimareita 1970-luvun alussa. Kuvassa ovat mm. Pirjo Alatalo (oik.), Anja Vitikka (toinen oik.) sekä Riitta Koskenniemi (neljäs oik. takana). Keskellä poseeraa Reippaan menestynein poikauimari Juha Berg. Kuva: Veijo Kallion jäämistö.

töjen 4x100 metrin sekauintiviestin.

Suoritusosan noususta rohkaistuneena sekä Anja Vitikka että Leila Alatalo osallistuivat ensimmäisinä reipaslaisina paria kuukautta myöhemmin 15.-16. elokuuta Helsingissä pidettyihin nuorten Suomen mestaruuskilpailuihin. Parhaimmaksi sijoitukseksi tuli Vitikan 100 metrin rintauinnin seitsemäs tila 14-vuotiaiden tyttöjen sarjassa. Leila Alatalo pääsi hankin finaaliin 200 metrin rintauinnissa. 16-vuotiaiden sarjassa kisailut reipaslainen sijoittui loppukilpailun kahdeksanneksi.

Kaiken kaikkiaan kausi 1970 oli uintijaostolta varsin hyvä harrastajamäärän kivutessa sadan paremmalle puolelle. Seurana Reipas oli Suomen Uimaliiton ikäkausikilpailuiden lopputuloksissa 13:nneksi paras 1127 pisteellä. Korkeimmaksi yksittäissijoitukseksi kirjattiin Anja Vitikan kolmas tila 12-vuotiaiden tyttöjen 100 metrin rintauinnissa. Reippaan poikauimareista tilastoissa parhaiten sijoittui puolestaan Juha Berg, joka oli 14-vuotiaiden poikien ikäluokan 100 metrin vapaauintin 14:s.

Juha Berg mitaleille nuorten SM-kilpailuissa sekä hallissa että ulkona vuonna 1971

Juha Bergistä tulikin sitten Reippaan ensimmäi-

nen nuorten SM-tason mitalisti uinnissa ja ylipäänsä muissakin lajeissa Lapin Lukon järjestämässä hallikilpailuissa Rovaniemellä 20.-21. maaliskuuta 1971. 14-vuotiaiden ikäluokassa polskinut reipaslainen sijoittui 100 metrin perhosuinnissa hopealle ajalla 1.16,3 ja saalisti vielä toisenkin mitalin ottamalla 200 metrin sekauinnissa pronssia kellottamalla 2.42,6.

Muutenkin Reippaan uintimenestys oli tutussa kotihallissa erinomaista. Juha Berg sijoittui vielä 100 metrin vapaauintiin ja samalla matkalla myös rintauinnissa neljänneksi. Bergin tapaan 14-vuotiaiden ikäluokassa, mutta tyttöjen puolella Anja Vitikan paras sijoitus oli 200 metrin sekauinnissa kuudes. Vanhemmassa 18-vuotiaiden ikäluokassa Seija Alatalo ”sekoili” sijaluvun puolesta 200 metrillä vieläkin paremmin olemalla viides.

Sama trio osallistui myöhemmin kesällä 24.-25. heinäkuuta Kotkassa järjestettyihin pitkän radan nuorten SM-kilpailuihin. Sieltäkin Juha Bergillä oli kotiin tuomisina palkintosija, tällä kertaa pronssinen. 14-vuotiaiden poikien 100 metrin perhosuinnin kolmas tila irtosi ajalla 1.19,5. Reippaan uinnin juniorikeulakuva sijoittui pronssin ohella 200 metrin sekauinnissa kuudenneksi.

Anja Vitikka osallistui puolestaan 14-vuotiaiden tyttöjen 100 metrin rintauintiin. ”Rinuli” kulki fi-

naalissa kuudennen sijan arvoisesti. Hänen lisäksi Seija Alatalo oli 18-vuotiaiden tyttöjen 200 metrin sekauinnissa loppukilpailun seitsemäs.

Syksymmällä 9.-10. lokakuuta Joensuussa järjestetyissä TUK:n mestaruusuinteissa Anja Vitikan kauden meriittilistä karttui vielä huomattavasti. Hän valloitti liiton mestaruuden 14-vuotiaiden tyttöjen 100 metrin rintauinnissa ajalla 1.32,1 ja sijoittui samalla matkalla vielä vapaauintissa sekä selkäuinnissa hopealle. Kultamitalisteiksi pääsivät hänen ohellaan 16-vuotiaissa tytöissä niin Leila Alatalo kuin Riitta Koskenniemi. Alatalon 100 metrin rintauinnin aika oli 1.29,2 ja Koskenniemen 100 metrin selkäuinnissa 1.30,9. Hyvää kokonaispanosta täydensivät samassa ikäluokassa 100 metrin selkäuinnin pronssillaan Eija Lahtinen sekä Reippaan 4x100 metrin viestijoukkue, joka sijoittui hopealle. Lisäksi naisten sarjassa Seija Alatalo nappasi 100 metrin perhosuinnin ja rintauinnin hopeat.

1970-luvun alun Reippaan laajamittaista panostusta juniorityöhön kuvaa hyvin jalkapallojaoston ohella uintijaoston piirissä tapahtuneet viikoittaiset lasten ja nuorten kuljetukset harjoituksiin seuran linja-autoilla lähes kotiovelta. Muun muassa vuonna 1971 tällainen jokaviikkoinen bussireitti kulki lauantaisin Saarenkylästä uimahallille ja harjoitusten jälkeen takaisin. Seuraavana vuonna vuoroja lisättiin jopa kahteen. Edelleen laajahkon, nuorista tytöistä ja pojista koostuneen harrastajajoukon avulla Reipas sijoittui kauden päätteeksi Suomen Uimaliiton ikäkausikilpailuiden lopputuloksissa 549 pisteellä 18:nneksi.

Anja Vitikka TUK:n mestaruuskilpailuiden paras tyttöuimari lokakuussa 1972

Anja Vitikan uintiura kulki edelleen suotuisissa merkeissä myös seuraavalla kaudella 1972. Hän oli ainoa reipaslainen nuorten lyhyen radan SM-kilpailuissa Helsingissä 22.-23. heinäkuuta. 14-vuotiaiden tyttöjen sarjaan vielä mahtunut Vitikka pääsi sekä 100 metrin rintauinnissa että 200 metrin sekauinnissa finaaliin saakka. 100 metrin ”rinulissa” aika 1.28,5 riitti kuudenteen tilaan ja samalle sijaluvulle siivitti puolta pitemmän ”sekarin” kellotus 2.57,0.

TUK:n mestaruuskilpailuihin Poriin 7.-8. lokakuuta Reippaan uimarit osallistuivat siten isommalla

joukolla. Eri ikäluokkien mestaruuksia kilahti palkintojenjakoihin vielä vuoden 1972 vihreisiin seuraverkkareihin sonnustautuneille reipaslaisille kaikkiaan kolme. 14-vuotiaissa tytöissä Anja Johansson oli paras 100 metrin perhosuinnissa ajalla 1.28,5 ja koko kilpailuiden parhaana tyttöuimarina palkittu Anja Vitikka puolestaan nappasi saman ikäluokan kultamitalit sekä 100 metrin selkäuinnissa että rintauinnissa. Vitikan rinuli kulki aikaan 1.28,5 ja selkä numeroin 1.25,5. Hänen mitalisaldoaan täydensi vielä hopeamitali 100 metrin vapaauintista.

Poikien puolella liiton mestaruuskisojen palkinto-kaappaja Reippaan ryhmästä oli Erkki Vitikainen. 17-vuotiaissa hän metsästi kaksi palkintosijaa, joista 100 metrin perhosuinnin mitalinväri oli hopeinen sekä saman matkan vapaauintin pronssinen.

Vuosi 1972 oli vielä kokonaisuudessaan toiminnan kannalta sangen vireä, vaikka esimerkiksi nuorten harrastajamäärää ja tasoa kuvaavan Suomen Uimaliiton ikäkausikilpailuiden lopputuloksissa Reipas ei enää pystynyt parin edellisen vuoden pistepottiin. Seura löytyi kauden lopussa tilastoista kokonaisuudessaan tilalta 41 pistemäärällä 115. Parhaimmasta yksittäissijoituksesta vastasi 8-vuotiaiden tyttöjen 25 metrin vapaauintissa ajan 23,8 tehnyt Jaana Härönen. Hänen aikansa oli kauden kymmenenneksi vauhdikkain. Vanhemmista tytöistä sekä 14-vuotiaiden Anja Vitikan että 17-vuotiaiden ikäluokassa kauhoneen Leila Alatalon parhaimmilla tilastotuloksilla sijoitettiin 11:nneksi.

Vetäjäpula vaivasi Reippaan uintia myös vuonna 1973

Pirkko Vitikan ottaessa jokapäiväisen valmennustyön ohella uintijaoston puheenjohtajan tehtävät hyppysiinsä vuonna 1973 seuran harjoituksissa säännöllisesti käyvien lasten ja nuorten lukumäärä pyöri selvästi 50 hengen paremmalla puolella. Ongelmana toiminnan pyörittämisessä oli, kuten aiempina vuosinakin, vetäjien vähäisyys. Nuorten uimareiden valmennuksesta vastasivat Pirkko Vitikan ohella jaoston päävalmentajaksi nimitetty Pentti Jokelainen sekä Seija Alatalo ja itsekin vielä ahkerasti harjoittelut ja kisailut Anja Vitikka. Vuoden 1973 alkukesästä ilmestyneessä ensimmäisessä Reipas-Uutisissa uintijaoston tilannetta esiteltiin näin:

Anja Vitikka

Uimaan – kilpailemaan

Rovaniemen Reippaan lajeissa uinti on ollut jo mukana vuodesta 1968. Tällä hetkellä on nuoria kilpauimareita nousemassa kolmisenkymmentä. Vanhemmista uimareista ovat vielä mukana Eila Lahtinen ja Anja Vitikka sekä nykyisin toisena valmentajana toimiva Seija Alatalo. Päävalmentajana on Pentti Jokelainen ja uintijaoston vastaava Pirkko Vitikka.

Talvikautena on järjestetty Reippaan toimesta kuletukset kaksi kertaa viikossa Saarenkylästä uimahallille. Nuorten uimareiden olisikin mahdollonta kulkea näin pitkää matkaa harjoitusten ohella. Uintitoiminnassa on Reippaassa lähdetty aivan tyvestä, mutta kiinnostus lajia kohtaan on jatkuvassa kasvussa, talviaikaan saattaa harjoitusten aikana olla altaassa jopa kuusi-seitsemänkymmentä nuorta.

Uintitoimintaa on koko ajan haitannut vapaaehtoisten vetäjien puute. Reippaassa toivotaankin, että lasten vanhemmat kiinnostuisivat asiasta ja ottaisivat yhteyttä joko harjoituksissa tai uintijaoston vastaavaan Pirkko Vitikkaan puh. 87 265. Seura on valmis kouluttamaan valmentajiksi asiasta kiinnostuneita henkilöitä.

Reipas-Uutiset 1973

Reippaan uimarit eivät osallistuneet kauden aikana nuorten Suomen mestaruuskilpailuihin sen paremmin kuin TUK:n mestaruuskilpailuihinkaan. Isoimmaksi kisaksi seuran uimareilla muodostui Pohjois-Suomen mestaruuskilpailut Kemissä, missä Heidi Holländer sekä Janne Jokelainen nappasivat omissa ikäluokissaan kultamitalit per nenä. Lisäksi Reippaan 10-vuotiaiden tyttöjen sekauintiviestijoukkue loiski Holländerin johdolla hopealle ja kahta vuotta vanhemmista tytöistä koostunut vapaauintinelikko pronssille.

Suomen Uintiliiton ikäkausikilpailuiden lopputuloksissa Reipas sijoittui seurana 40:nneksi 199 pisteellä. Parin vuoden takaisesta hurjasta yli 1000 pisteen tasosta oli tultu selvästi alaspäin, mutta intoa lajin parissa toimivilla löytyi siitä huolimatta kossolti. Ikäkaustilastojen parhaimmasta sijoituksesta vastasi 8-vuotiaiden poikien 25 metrin vapaauintissa ajan 19,3 viilettänyt Janne Jokelainen. Hänen aikansa riitti tilastojen kuudennelle sijalle. Reippaan 10-vuotiaiden tyttöjen 4x50 metrin sekauintiviestijoukkue oli puolestaan maan seitsemänneksi kovimman tilastonoteerauksen tekijä ajalla 3.31,1.

Reipas saalisti helmikuussa 1974 Kotkassa TUK:n nuorten talvipäivillä läjän mitaleita

Vuosi 1974 oli uintijaostossa vielä aktiivisen toiminnan aikaa. Kauden ykköskilpailuksi Reippaan allaspedoilla muodostui Kotkassa 23.-24. helmikuuta järjestetyt TUK:n nuorten talvipäivät. Sinne osallistui yhteensä 14 seuran uimaria. Palkintosijoja joukolla oli tuliaisina kaikkiaan kuusi ja niistä vastasivat Anja Vitikka, Anne-Mari Ekström sekä Janne Jokelainen.

17-vuotiaiden tyttöjen ikäluokkaan siirtynyt Anja Vitikka rohmusi Kotkan liittokokouksesta peräti neljä mitalia, joista yksi oli hopeinen ja muut pronssisia. Kakkostila tuli 100 metrin rintauinnista ajalla 1.31,7 sekä kolmossijat samalta matkalla vapaasta, perhosesta ja selästä.

Anne-Mari Ekströmin ja Janne Jokelaisen mitalien värit olivat pronssisia. Ekström kauhoi 12-vuotiaiden tyttöjen 100 metrin vapaauintissa ajan 1.24,1. 10-vuotiaiden poikien ikäluokassa esiintynyt Jokelainen puolestaan viipyi 50 metrin vapaauintissa 44,2 sekunnin verran. Myöhemmin kauden aikana Janne Jokelainen onnistui sijoittumaan valtakunnallisten Siniviitta-uuintien loppukilpailuissa samalla matkalla viidenneksi.

Kausi 1974 oli Reippaan uintijaoston viimeinen kokonainen toimintavuosi. Suomen Uimaliiton ikäkausikilpailuiden lopputuloksissa seura sijoittui 26

pisteellä 70:nneksi. Muutaman vuoden takaisesta erittäin aktiivisesta ja laajasta toiminnasta oli siirrytty vuoteen 1975 mennessä tilanteeseen, jossa harrastajamäärä oli pudonnut noin tusinan nuoren uimarin ryhmään, joka harjoitteli uimahallilla kolmesti viikossa.

Pirkko Vitikan luopuessa puheenjohtajan tehtävistä uintijaosto yhdistettiin vuoden 1975 marraskuussa kuntoilu- ja kuntoliikuntajaostoksi, jonka puheenjohtajaksi tuli Valto Lehmoskoski. Kauden 1975 päätteeksi Reipas sijoittui Suomen Uimaliiton ikäkausikilpailuiden kokonaistuloksissa 52 pisteellä 67:nneksi.

Uintitoimintaa oli seurassa kuitenkin miltei 1970-luvun loppuun saakka lähinnä Pentti Jokelaisen vastatessa muutaman nuoren harrastuksesta. Viimeisen kerran seuran nimi oli Uimaliiton ikäkausikilpailuiden lopputuloksissa vuonna 1978, jolloin Reipas sijoittui tilastomerkinneillä 86:nneksi.

Reippaan uintijaoston lakkauttamisen jälkeen Rovaniemellä lajia harrastettiin lähes samanaikaisesti vuonna 1968 lajin ohjelmaansa ottaneessa Lapin Lukossa sekä Rovaniemen Lapissa. Lappi-seuran uintitoiminnan loputtua vuonna 1984 paikkakunnalle perustettiin TUL:oon liittynyt erikoisseura Rovaniemen Uimarit. Myös Lapin Lukon uintijaosto muuntui myöhemmin 1990-luvulla erikoisseuraksi, jonka nimeksi tuli Napapiirin Uimarit. 2010-luvulla Rovaniemen uinnin eteenpäinmenosta vastaa Rovaniemen Uimareiden ja Napapiirin Uimaseuran fuusion kautta syntynyt Swimming Club Rovaniemi.

Pirkko Vitikka

”Se oli jotakin aivan uskomatonta”

Rovaniemen Reippaan uintitoiminnan sielu oli melkein alusta lähtien Pirkko Vitikka. Hänen harteillaan kulki vuosien ajan lajin valmennuksesta vastaaminen ja vuodesta 1973 lähtien Reippaan uintijaoston puheenjohtajuus aina toiminnan yhdistämiseen kuntojaoston kanssa marraskuussa 1975.

Seuran uintitoimintaan Rovaniemen Reippaan kulta-ansiomerkillä yhdistyksen 100-vuotisjuhli-
sa palkittu vaatimaton persoona meni jo miltei heti
jaoston perustamisen jälkeen oman tyttärensä har-
rastamisen kautta.

- Lahti-Jule (Juhani Lahti) oli veljeni Matin kans-
sa hyviä kavereita jo pikkupojasta lähtien. Hän sa-
noi nähtyään oman tyttäreni Anjan uivan, että tämä
pitää saada Reippaaseen harjoittelemaan. Siitä se
lähti, Anja oli silloin himpun verran yli 10-vuotias.
Olin opettanut häntä omin päin, sillä olin itsekin
nuorempana innokas uimaan. Kai se on sukuvika,
aitinikin piti uimisesta erityisen paljon.

- Vein ja toin tyttären aina Vitikanpäästä kaupungin
uimahallille ja ensi alkuun odotin itse katsomossa
seurailen Anjan harjoittelua. No, sittenhän minun-
kin piti lähteä koulutukseen, valmennuskursseille.

”Mieheltä sai kyllä kuulla, että taasko olet lähdössä ja etteikö elämässä ole mitään muuta kuin uinti”

Pirkko Vitikan aloitettua uintijaoston valmentajana
mukaan toimintaan tuli huomattavasti lisää nuoria
tyttöjä ja poikia. Heille oli vetäjä, jonka sydän paloi
lajille. Ja puitteet olivat vuonna 1968 valmistunees-
sa Rovaniemen kaupungin uimahallissa sekä har-
joitteluun että kilpailemiseen vähintäänkin hyvät.

- Koskenniemet ja osa Alataloista oli silloin jo mu-
kana uintitouhuissa, Leirilän Nipa (Niilo) tuli kohta
mukaan. Uimahallilla oli koko seuralle harjoituksia
kolmesti viikossa. Anja ja Juha (Berg) olivat altaas-
sa milteipä joka päivä omalla ajallaankin. Minulle
uimahallin talkkarit vitsailivat, että turhaan sinä sine
Vitikanpäähän menet yöksi, kyllä täältäkin nuk-
kumapaikka löytyy. Hallilla tuli oltua niin tiiviisti.

- Osittain tämän mahdollisti oman leipätyön sisäl-
tö. Toimimme yrittäjinä, miehelläni oli sorvaamo
ja teimme siinä sivussa puukkoja. Ansiotyötä pys-
tyi tekemään minä kellonaikana tahansa, joten se

osaltaan mahdollisti hyvin aikaa vievän harrastuk-
sen nivouttamisen osaksi vuorokausirytmiiä. Usein
teimme puukkoja öisin. Vaikka mieheltä sai kyllä
kuulla, että taasko olet lähdössä ja etteikö elämässä
ole mitään muuta kuin uinti. Hän itse ei lähtenyt tou-
huihin mukaan. Täytyy joka tapauksessa sanoa, että
nuorena jaksoi. Eihän meillä Anjan kanssa ole kuin
vajaa 20 vuotta ikäeroa. Meitä puhuteltiinkin monet
kerrat Vitikan siskoksina.

Huolimatta palavasta innosta uintijaostossa oli es-
simmäisinä vuosina huutava pula vetäjistä. Valmen-
tajien vähäisyys leimasi toimintaa koko sen olemas-
sa olon ajan.

- Säaskilahden Esko oli lapsia ja nuoria innostava
persoona, vaikka ei hänellä ollut uinnista juuri mi-
tään valmennuskokemusta eikä -taitoja. Mutta siinä
uinnin alkeiden opintovaiheessa hänen panoksensa
oli kuitenkin monelle suuri, sehän on uran yksi tär-
keimmistä vaiheista. Ohjaajan on oltava innostava.
Kaija-Liisa Keskivitikka oli hänkin jonkun aikaa
nuoria reipaslaisuimareita vetämässä. Kaija-Liisan
esimerkki oli varmasti omiaan nimenomaan tytöille.
Hänellä oli auktoriteettia.

- Orren Lauri toimi puolestaan jaoston puheenjoh-
tajana yhden vuoden ja piti siihen aikaan uimahallin
kahviota. Hän ei kuitenkaan osallistunut valmen-
nustehtäviin millään tavalla.

Pirkko Vitikka syvensi vuosien aikana omaa laji-
valmennustietämystään moneen otteeseen TUK:n
uintijaoston järjestämällä valmentajakursseilla. Sa-
moin tytär Anja kouluttautui oman harjoittelun ja
kilpailemisen ohella valmentajaksi ja ryhtyi ohjaa-
maan Reippaan uimareita vuonna 1973.

- Kävimme Anjan kanssa kumpikin monta kertaa
Pajulahdessa oppimassa uinnin valmentamisen sa-
loja. Olimme lopulta molemmat uinnin B-valmenta-
jia. Reippaan uinnissa valmentajatilanne oli silloin
alussa kaiken kaikkiaan kehnonlainen. Oli parempi,
että uimari itsekin oppi valmentamisesta eri asioita.

Yksi lisää motivaatiota sekä äidille että tyttärelle kursseilla tuonut hahmo oli 1980-luvun lopulta alkaneen suomalaisen uinnin kansainvälisen nousun yhtenä fasilitaattorina ollut Kari Ormo.

- Tutustuimme Ormoon oikeastaan Sääskilahden Eskon välityksellä. Eskolla oli ihmeellinen kyky solmia tuttavuuksia ja saada kontakteja eri ihmisiin. Hän tunsu siis Karinkin, joka sitten alkoi antamaan minulle valmennusoppia. Ne olivat mainioita ohjeita, menestystä alkoi sitten tulemaan muun muassa Siniviitta-uinneissa.

Valmennustietouden kasvun myötä Anja Vitikasta kehittyi noina vuosina Reippaan menestynein uimari yhdessä nuorten SM-mitaleille nousseen Juha Bergin kanssa.

- Myös Juhan isä Esko matkusti monta kertaa paikansa kanssa edustamaan seuraa etelään isompiin kilpailuihin. Hän oli mukana jälkikasvunsa harrastuksessa täysin rinnoin.

”Yhteishenki meillä uintiporukassa oli mahtava”

Vaikka Rovaniemen uimahallin valmistuminen aivan vuoden 1968 alussa mahdollisti puitteiltaan vähintäänkin hyvän harjoitteluympäristön, ongelmia tuli uimahallin aukioloaikoihin liittyvissä seikoissa. Kesäisin haasteeksi varsinkin enemmän harjoitteleville seuran uimareille nousi se, että uimahallin ovet menivät heinäkuuksi kiinni. Asialla oli hyvätkin puolensa.

- Nuorten SM-kilpailut järjestettiin noina vuosina aina heinä-elokuun vaihteessa. Heinäkuu oli tietenkin tärkeintä harjoittelu-aikaa, piti valmistautua kauden päätapahtumaan. No, hätä keksii keinot. Teimme porukalla talkoilla Putaalle 25 metrin uintiradan, jossa väki polski kesän. Meidän sauna oli koko ajan lämpimänä siinä rannassa. Niinä kesinä oman pihani nurmikko oli aina niitettynä, kun väki kävi sitä hoitamassa uimisen lomassa.

- Yhteishenki meillä uintiporukassa oli mahtava. Täytyy sanoa, että se oli todella ihanaa aikaa ja siitä sai todellista mielihyvää.

Rovaniemen Reippaan uintijaosto ei järjestänyt koskaan esimerkiksi TUK:n mestaruuskilpailuita tai anonut järjestettäväksi Siniviitta-uinteja. Sen sijaan useampana vuotena pidettiin kansainväliset kilpailut.

- Lisäksi me pidimme piirikunnallisia, lähes kuu-kausittain. Kemissä ja Oulussa kilpailuita oli myös

tiheästi ja matkasimme sinnekin monta kertaa. Ja oululaiset ja kemiläiset matkasivat sitten vastavuoroisesti tänne. Hieman myöhemmin mukaan tulivat uusina lajin lappilaispaikkakuntina Kemijärvi ja Sodankylä. Sodankylässä oli siihen aikaan kasarmilla erinomainen uimahalli ja aktiivista uintitoimintaa. Yhteistyö oli tiivistä verrattuna tähän päivään. Kun nykyisin on seurannut rovaniemeläistä uintia, niin tuntuu, että kilpailutoiminta ei ole läheskään yhtä aktiivista kuin silloin.

Monijaoksisessa yleisseurassa tulee aina painetta yhteisen rahapotin jakamisessa eri lajeille. Toiset urheilumuodot saavat suhteessa enemmän kuin toiset. Pirkko Vitikan mielestä uinti oli Rovaniemen Reippaassa alussa hieman lapsipuolen asemassa.

- Ei käy kieltäminen, etteikö uintiin suhtauduttu alussa pääseuran taholta nuivahkosti. Tarkoitin nimenomaan taloudellisen tuen antamista jaostolle. Yhteisten uima-asujen hankintaan saatiin seuralta pieni avustus ja yhdet Reippaan verkkarit saatiin ilmaiseksi. Ne olivat kumma kyllä väriltään vihreät. Uikkareita ja verkkareita kierrätettiin, toisaalta kilpailumatkat maksettiin pääseuran toimesta. Majoitukset kilpailupaikkakunnilla piti järjestellä omasta takaa, usein olimme omien sukulaisten tykönä yöstä. Joskus porukkaa nukkui koulujen latioilla tai Reippaan bussissa. Taisi olla kyllä niin, ettemme me uimarit olleet mitään purnaajia pääseuran suuntaan. Olimme kai vähään tyytyväisiä.

- On pakko sanoa, että olimme yhtä perhettä. Luotamus toisiin oli vankkumaton, erityisesti mukana olleiden lasten vanhempien kesken. Ei tullut esimerkiksi koskaan ajateltuakaan, kun tilanteita verrataan nykypäivään, että tuollaiset yhteiset reissut olisivat laittaneet perhe-elämät sekaisin.

”Olen useasti ajatellut, että kaikesta tästä seuralle tehdystä vapaaehtoistoinnista on saanut monta vuotta lisää elämälle”

Pirkko Vitikankaan toiminta ei rajoittunut, Reippaan neljännen tulemisen alkuaikojille tyypilliseen tapaan, pelkästään oman lajin piiriin. Hän osallistui monet kerrat seuran naistoimikunnan talkoihin sekä yhteisille, kaikille jaostoille tarkoitetuille virkistyleireille.

- Meillä Reippaassa oli hirveän aktiivinen naisporukka. Teimme muun muassa nappuloille pelipuvut talkoilla, pyykkäsimme niitä varusteita, olimme

[kynä]bingolla töissä ja niin edelleen. Ja Reippaan järjestämissä uintikilpailuissa, joissa oli satoja uimareita, tehtiin osanottajille ruuat. Bergin Eeva oli kokkina aivan loistava, ei keittiöllä ollut muutenkaan koskaan väestä puutetta.

- Samoin meillä oli niinä vuosina useamman kerran talvisin hiihtolomaviikolla Tikkasenkarissa Reippaan uimareiden ja nappulajalkapalloilijoiden yhteisleiri. Hiihrettiin, Säaskilahden Esko oli siinäkin päällepäsmärinä ja hän hommannut lapsille erilaisia palkintoja, ja Bergin Eeva touhusi sielläkin keittiössä. Sosiaalista kanssakäymistä niillä leireillä oli paljon, tehtiin milloin mitäkin. Joka päivä järjestettiin joku kilpailu, lähettiin aamusta temuamaan. Se oli jotakin aivan uskomatonta. Olen useasti ajatellut, että kaikesta tästä seuralle tehdystä vapaaehtoisuustoiminnasta on saanut elämälle monta lisävuotta. Kaikista asioista on osannut nähdä niiden valoistat puolet. Kenties se on ollut sota-ajan peruja, että on pitänyt aina ajatella positiivisesti, koska elämässä on niin valtavasti kaikkea negatiivista.

Aitoa, vahvana leijunutta Reipas-henkeä kuvaa muun muassa seuraava uintiin liittyvä tapaus.

- Taas kerran olin ajanottajana eräässä Reippaan pitämässä uintikilpailussa. Olin jo hommannut itselleni varamiehen, koska minun piti mennä vielä kilpailuiden kestäessä eräisiin hautajaisiin.

-Aimo Ajo oli kisassa samassa tehtävässä kuin minä ja ajattelin, että herranen aika, Aimohan siunaa tämän vainajan, pappi kun oli siviiliammattiltaan. Ja niinhän me kumpikin lähdimme sitten uimahallilta samaan siunaustilaisuuteen. Aimo oli 1970-luvun alkupuolella tiiviisti Reippaan toiminnassa mukana ja tuli paikalle, kunhan vain pyydettiin. Niin suurta estettä hänellä ei ollut, etteikö aikaa olisi riittänyt seuralle.

Tosin vapaaehtoiseen toimintaan syntyi pieniä sä-röjäkin. 1970-luvun päästessä kunnolla vauhtiin koko Reippaan talous alkoi kehittyä suotuisasti. Rahaa tuli Rova-Bingon voitollisen tuloksen myötä jaettavaksi enemmän myös jaostoille.

- Kun aiemmin Reippaalla ei ollut juurikaan rahaa jaettavaksi toimintaa, niin bingon myötä sitä alkoi olemaan. Mielestäni homma meni hieman pilalle, kun alettiin jakamaan erilaisia palkkioita. Vähän jokainen oli käsi ojossa, kun tuo toinenkin saa.

”Sain Reippaalta jopa varoituksen siitä, että veljeilin liikaa lukkolaisten kanssa”

Rovaniemi ei ole ollut poikkeus siinä, että kanssakäyminen saati yhteistyö samaa lajia harjoittavien urheiluseurojen kesken ei aina ole ollut mutkatonta. Menneinä vuosikymmeninä juopa korostui, jos kilpaileva seura kuului toiseen keskusjärjestykseen. Uinnissakin oli omat ongelmansa, mutta toisaalta Vitikan Pirkko auttoi naapuriseuroja muun muassa kilpailuiden järjestämisessä tulemalla monesti toimihenkilöksi.

- Sain Reippaalta jopa varoituksen siitä, että veljeilin liikaa lukkolaisten kanssa. Yhteisiä vuoroja meillä ei Lapin Lukon tai Rovaniemen Lapin uimareiden kanssa ollut, mutta kaikki katsoivat sormien läpi, jos esimerkiksi Anja tai Juha olivat jossakin vuorossa mukana uimassa ja toisinpäin.

- Kerran teimme lukkolaisten kanssa yhteisen kilpailumatkan Kirkkoniemeeseen Norjaan. Siitä saimme kanssa vähän nuhteita. Nykypäivänä tuollainen tuntuu tietenkin naurettavalta, mutta se oli sitä aikaa. Olisi pitänyt ajatella pelkästään poliittisesti. Minun hyvä lapsuudenystäväkin oli mukana Lukon uintitouhuissa, joten en kokenut seurojen välillä olevan niin suurta ristivetoa.

Vitikan Pirkon yksi mukavimmista muistoista liittyy mainittuun Kirkkoniemeen kisamatkaan.

- Meillä oli reissussa mukana myös Sodankylän nimismies, joka toimi samalla paikallisena oppaana, kun tunsin kylän hyvin. Yksi uimareiden majapaikoista sijaitsi erään puiston toisella laidalla, mutta emme löytäneet millään tietä perille. Nimismies sanoi sitten rauhallisesti, että nyt ajetaan tämän puiston läpi ja sillä siisti. Ja näin tehtiin, Reippaan bussilla.

”Takki oli yksinkertaisesti aivan tyhjä, kun muitakaan vastuunkantajia jaostossa ei käytännössä juuri ollut”

Rovaniemen Reippaan uinnin aktiivisimmat vuodet osuivat 1970-luvun aivan alkuun. Muutaman vuoden kuluessa harrastajamäärä väheni eikä uimareiden valmennukseen toisaalta löytynyt riittävästi henkilöitä. Uintijaosto sulautettiin kuntojaostoon marraskuussa 1975. Perimmäinen syy tähän löytyy lajin dynamon Pirkko Vitikan päätöksestä jättää valmentaminen muiden harteille.

- Tein ratkaisun lähteä opiskelemaan. Jotain uutta

piti saada elämään. Jo aiemmin oli alkanut tökkimään, koska harrastukselle piti uhrata aikaa niin runsaasti. Uinnin takia täytyi olla aina menossa ja revetä joka suuntaan. Takki oli yksinkertaisesti aivan tyhjä, kun muitakaan vastuunkantajia jaostossa ei käytännössä juuri ollut.

- Uinnin jättäminen oli lopulta helpotus, vaikka toisaalta harmitti vietävästi nuorten puolesta. Niin kauan kaikki menee hyvin, kun toiminnassa on mukana vetäjä. En mennyt myöhemmin opiskeluiden päätyttyä sen paremmin Lapin Lukon kuin vuonna 1984 perustetun Rovaniemen Uimareidenkaan toimintaan mukaan.

-Olin ja olen mieleltäni sekä ajatuksiltani reipaslainen. Ja ylipäättään, Reippaan vuosien jälkeen rima tuli nostettua yhdistystoimintaan lähtemisessä korkealle

Vitikan Pirkko löytää uinnin parista viettämistään vuosista pelkästään hyviä seikkoja.

- Kai sota-ajan kokeminen on vaikuttanut minun sukupolveni suhtautumiseen asioihin yleensä. Jos jossain asiassa on jotain positiivista, se täytyy ottaa päällimmäiseksi. Asioista on löydettävä niiden valoisat puolet, sillä elämässä on aina niin paljon kaikkea vähemmän mukavaa. Huonoja asioita ei pidä unohtaa, mutta ne on kyettävä painamaan selän taakse. Ei pelkästään huonoja asioita vatvomalla rakenneta mitään. Minultakin kuoli isä, kun olin kuusivuotias ja meitä jäi viisi miltei samankokoista penskaa äidin kanssa.

Vaikka lajin aktiivijat jäivät Reippaan vuosiin, Pirkko seuraa paikkakunnan uintia edelleen aktiivisesti.

- Käyn itse 2-3 kertaa viikossa vesijumpassa, joten veden kanssa tulee oltua tekemisissä säännöllisesti. Lisäksi minulla on jo neljännessä polvessa jälkeläisiä, joiden kanssa tulee käytyä uimahallilla. Hekään eivät pelkää vettä.

- Uinnin rovaniemeläistä kilpauintitoimintaa tulee seurattua. Monta vuotta Rovaniemellä on ollut asiansa osaava valmentaja, joka on innostanut nuoria harjoittelemaan. Tuloksiakin on tullut.

Rakkaan lajin uinnin lisäksi Rovaniemen Reipas ja sen toiminta kuuluu edelleen Pirkko Vitikan kiinnostuksen kohteisiin.

- Tulee automaattisesti sanottua, kun Reippaasta puhutaan, että ”me”. Se on kyllä metka. Omalla kohdallani toinen ”me” on pitkäaikainen työnantajani Tapiola. Se on poikkeuksetta näin.

Pirkko Vitikka
*** 6.2.1939**
uintivalmentaja
Rovaniemen Reippaan uintijaoston
puheenjohtaja 1973-1975
Rovaniemen Reippaan kultainen
ansiomerkki nro 13.

Jalkapallon tilastoja

Kausi 1968

Aluesarjan 17. lohko:

Tornion Tarmo	22
Karjalahden Ihme	15
Veitsiluodon Vastus	15
Rovaniemen Reipas	9 (12/4/7/16-29)
Karihaaran Visa	9
Tornion Palloveikot	8
Isokylän Pallo-Pojat	6

Poikien SM-sarja

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 1-7

Kausi 1969

Uusinta noususta maakuntasarjaan:

Tornionseudun Pallo-67 – Rovaniemen Reipas 0-1

Aluesarjan 17. lohko:

Tornionseudun Pallo-67	16
Rovaniemen Reipas	16 (10/7/2/1/37-20)
Veitsiluodon Vastus	10
Tornion Palloveikot	9
Karjalahden Ihme	6
Karihaaran Visa	3

A-nuorten piirisarja:

Rovaniemen Palloseura	14
Kemin Palloseura	10
Karihaaran Tenho	10
Tornion Pallo-Veikot	9
Rovaniemen Reipas	6 (7/2/2/3/6-24)
Kemin Into	5
Tornion Pallo-47	2
Tornion Tarmo	0

Kausi 1970

Suomen cupin karsinta

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 3-6

III-divisioonan 8. lohko:

Rovaniemen Palloseura	28
Kemin Palloseura	26
Tornion Pallo-47	25
Rovaniemen Reipas	16 (16/7/2/7/47-34)
Oulun Tarmo	14
Oulun Pallo-Veikot	14
Tornion Tarmo	12
Raahen Ponnistus	7
Pateniemen Vesa	2

C-nuorten piirisarjan 1. lohko:

Rovaniemen Palloseura	16
Rovaniemen Reipas	10 (8/4/2/2/13-17)
Isokylän Pallo-Pojat	7
Rovaniemen Pallo	5
Rovaniemen Lappi	2

D-nuorten piirisarjan 1. lohko:

Rovaniemen Reipas	13 (8/6/1/1/47-3)
Rovaniemen Palloseura	11
Rovaniemen Lappi	8
Isokylän Pallo-Pojat	8
Rovaniemen Pallo	0

Kausi 1971

III-divisioonan 7. lohko:

Ykspihlajan Reima	36
Jakobstads Bollklubb	34
Tornion Pallo-47	33
OLS-Veikot	30
Kemin Palloseura	25
Pietarsaaren Into	21
Oulun Tarmo	18
Tornion Pallo-Veikot	17
Karihaaran Tenho	16
Oulun Kärpät	16
Tornion Tarmo	10
Rovaniemen Reipas	8 (22/3/2/17/26-69)

C-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 16. lohko:

Kemin Into	7
Rovaniemen Palloseura	5
Oulun Palloseura	4
OLS-Veikot	3
Rovaniemen Reipas	1 (4/0/1/3/2-9)

D-nuorten SM-sarja

Välieräottelut:

Kuopion Palloseura-Rovaniemen Reipas 5-1 (4-0, 1-1)

Puolivälierät:

Rovaniemen Reipas-Gamlakarleby Bollklubb 4-4 (3-1 ja 1-3) rl. 8-7

Lohkovoittajien cup, neljännesvälierät:

Rovaniemen Reipas-Kajaanin Palloilijat 6-1 (4-0 ja 2-1)
Alkusarjan 16. lohko: Rovaniemen Reipas 6 (3/3/0/0/45-1), Kemin Into 3, Rovaniemen Pallo 3, Rovaniemen Palloseura 0.

Kausi 1972

Suomen cup

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Oulun Työväen Palloilijat 2-1

2.kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 1-0

3. kierros:

Kuopion Pallo-Toverit-Rovaniemen Reipas 4-0

IV-divisioonan 18. lohko:

Rovaniemen Reipas	22 (12/10/2/0/63-17)
Karihaaran Visa	16
Isokylän Pallo-Pojat	14
Tornionseudun Pallo-67	10
Rovaniemen Lappi	10
Pellon Ponsi	6
Veitsiluodon Vastus	6

B-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 16. lohko:

Kemin Into	10
Rovaniemen Palloseura	8
Kemin Palloseura	6
Veitsiluodon Vastus	4
Tornion Pallo-47	2
Rovaniemen Reipas	0 (5/0/0/5/6-22)

C-nuorten SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Lahden Reipas
 - 2) Kuopion Palloseura
 - 3) Turun Palloseura
 - 4) Vaasan Palloseura
 - 5) Valkeakosken Haka
 - 6) Palloseura Lahti-69
 - 7) Gamlakarleby Bollklubb
 - 8) Rovaniemen Reipas
- Ottelu sijoista 7-8: Gamlakarleby Bollklubb-Rovaniemen Reipas 1-0

Lopputurnaus lohko B:

Kuopion Palloseura	6
Vaasan Palloseura	3
Lahti-69	2
Rovaniemen Reipas	1 (3/0/1/2/4-10)

Alkusarjan 14. lohko: Rovaniemen Reipas 12 (6/6/0/0/47-2), Kemin Into 10, Veitsiluodon Vastus 8, Kemin Palloseura 5, Karihaaran Tenho 5, Rovaniemen Palloseura 2, Tornion Pallo-47 0.

D-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 15. lohko:

Kemin Into	12
Veitsiluodon Vastus	10
Rovaniemen Reipas	8 (6/4/0/2/10-10)
Kemin Palloseura	6
Tornion Pallo-47	4
Karihaaran Tenho	2
Rovaniemen Palloseura	0

Nappuloiden SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

1) Lahti-69

2) Hyvinkään Nappulaseura

3) Espoon Nappulaliiga ja Helsingin Jalkapalloklubi 5-8) Mikkelin Pallokerho, Kuopion Pallo-Toverit, Rovaniemen Reipas ja Oulun Työväen Palloilijat 9-12) Turun Nappulaliiga, Porin Ässät, Pallokerho-37 (Iisalmi) ja Seinäjoen Sisu 13-16) Lahden Reipas, Tampereen Palloilijat, Lapuan Virkiä ja Salon Nappulatoimikunta

Lopputurnauksen lohko 1.:

Helsingin Jalkapalloklubi	5
Rovaniemen Reipas	3 (3/1/1/1/2-5)
Turun Nappulaliiga	3
Lahden Reipas	1

Lopputurnauksen ottelut: Rovaniemen Reipas-Turun Nappulaliiga 2-1, Rovaniemen Reipas-Lahden Reipas 0-0, Rovaniemen Reipas-Helsingin Jalkapalloklubi 0-4.

Naisten SM-sarja

8. lohko:

Kemin into	11
Tornion Pallo-Veikot	8
Rovaniemen Reipas	5 (6/2/1/3/14-9)
Rovaniemen Palloseura	0

Kausi 1973

Suomen cup

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 1-2

III-divisioonan 9. lohko:

Rovaniemen Palloseura	31
Rovaniemen Pallo	26
Rovaniemen Reipas	18 (16/8/2/6/38-39)
Karihaaran Tenho	16
Kemin Palloseura	14
Karihaaran Visa	14
Oulun Tarmo	10
Pateniemen Vesa	8
Tornion Pallo-Veikot	7

B-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 16. lohko:

Kemin Into	8
Rovaniemen Palloseura	6
Rovaniemen Reipas	4 (4/2/0/2/2-8)
Tornionseudun Pallo-67	2
Tornion Pallo-Veikot	0

C-nuorten SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Käpylän Pallo
- 2) Kuopion Palloseura
- 3) Tapiolan Honka
- 4) Rovaniemen Reipas
- 5) Lahden Reipas
- 6) Turun Palloseura

- 7) Mikkelin Pallo-Kissat
8) Gamlakarleby Bollklubb

Pronssiottelu:

Tapiolan Honka-Rovaniemen Reipas 3-0

Loppurnauksen lohko A:

Käpylän Pallo	5
Rovaniemen Reipas	4 (3/2/0/1/3-2)
Turun Palloseura	2
Mikkelin Pallo-Kissat	1

Karsintaottelut loppurnaukseen pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Oulun Työväen Palloilijat 3-2 (1-2 ja 2-0)

Alkusarjan 14. lohko: Rovaniemen Reipas 9 (5/4/1/0/38-1), Kemin Into 9, Tornion Pallo-47 6, Rovaniemen Lappi 4, Karihaaran Tenho 2, Rovaniemen Palloseura 0. Uusin-
taottelu lohkoitosta: Kemin Into-Rovaniemen Reipas 2-3.

D-nuorten SM-sarja

Loppurnauksen lohko B:

Turun Palloseura	5
Käpylän Pallo	5
Lauritsalan	
Työväen Palloilijat	2
Rovaniemen Reipas	0 (3/0/0/3/1-7)

Jatko-ottelut: Hangö AIK-Rovaniemen Reipas 0-3. Ot-
telu sijoista 13-14: Rovaniemen Reipas-Porin Ässät rp.
4-2.

Alkusarjan 15. lohko: Rovaniemen Reipas 10
(5/5/0/0/33-3), Kemin Into 8, Rovaniemen Lappi 5, Tor-
nion Pallo-47 4, Karihaaran Tenho 2, Rovaniemen Pallo-
seura 1.

Nappuloiden SM-sarja

Loppurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Rovaniemen Reipas
- 2) Veitsiluodon Vastus
- 3) Kokkolan Pallo-Veikot ja Lahti-69
- 5-8) Helsingin Jalkapalloklubi, Turun Nappulaliiga, Val-
keakosken Nappulaliiga ja Turun Toverit
- 9-12) Jyväskylän Nappulaliiga, Joensuun Palloseura,
Lauritsalan Työväen Palloilijat ja Hyvinkään Nappula-
seura
- 13-16) Vaasan Palloseura, Tapiolan Nappulaliiga, Pallo-
kerho-37 (Iisalmi) ja Janakkala.

Loppuottelu:

Rovaniemen Reipas-Veitsiluodon Vastus 2-0

Välieräottelu:

Rovaniemen Reipas-Lahti-69 1-0

Loppurnauksen lohko 3:

Rovaniemen Reipas	4 (3/1/2/0/3-1)
Turun Nappulaliiga	4
Hyvinkään Nappulaseura	2
Tapiolan Nappulaliiga	2

Loppurnauksen muut ottelut:

Rovaniemen Reipas-Hyvinkään Nappulaseura 1-1, Ro-
vaniemen Reipas-Turun Nappulaliiga 0-0, Rovaniemen
Reipas-Tapiolan Nappulaliiga 2-0.

Karsintaturnauksen ottelut:

Rovaniemen Reipas-Tyven Nappulaliiga 3-0, Rovanie-
men Reipas-Kemin Palloseura 3-0, Rovaniemen Reipas-
Rovaniemen Palloseura 1-0, Rovaniemen Reipas-Kemin
Into 2-0.

Naisten SM-sarja

Alkusarjan 16. lohko:

Kemin Into	16
Rovaniemen Reipas	9 (8/4/1/3/22-9)
Rovaniemen Palloseura	8
Tornion Pallo-Veikot	4
Veitsiluodon Vastus 3	

Kausi 1974

III-divisioonan 9. lohko:

Kajaanin Haka	32
Rovaniemen Reipas	29 18/14/1/3/63-21
Isokylän Pallo-Pojat	21
Kemin Palloseura	21
Karihaaran Tenho	19
Karihaaran Visa	15
Pateniemen Vesa	15
Oulun Kärpät-46	14
Rovaniemen Pallo	12
Oulun Tarmo	2

C-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 15. lohko:

Kemin Into	12
Veitsiluodon Vastus	8
Rovaniemen Lappi	8
Kemin Palloseura	6
Rovaniemen Reipas	6 (6/3/0/0/12-21)
Tornion Pallo-Veikot	2
Tornion Pallo-47	0

D-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 15. lohko:

Veitsiluodon Vastus	10
Kemin Palloseura	5
Rovaniemen Reipas	5 (5/2/1/2/4-13)
Kemin Into	4
Tornion Pallo-47	4
Rovaniemen Lappi	2

Nappuloiden SM-sarja

Loppurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Mikkelin Palloilijat
- 2) Espoon Nappulaliiga
- 3) Rovaniemen Reipas ja Valkeakosken Nappulaliiga

Välieräottelu:

Rovaniemen Reipas-Espoon Nappulaliiga 0-1.

Loppurnauksen lohko A:

Rovaniemen Reipas	4 (3/2/0/1/3-1)
Helsingin Jalkapalloklubi	4
Lahden Kuusysi	2

Pallokerho-37, Iisalmi 2

Lopputurnauksen muut ottelut: Rovaniemen Reipas-Helsingin Jalkapalloklubi 0-1, Rovaniemen Reipas-Lahden Kuusysi 1-0, Rovaniemen Reipas-Pallokerho-37 (Iisalmi) 2-0.

Naisten SM-sarja

Mestaruussarjan karsinnan 2. lohko:

Kokkolan Pallo-Veikot 9
Lahden Kuusysi 7
Joutsenon Kullervo 7
Myllykosken Pallo-47 6
Rovaniemen Reipas 3 (5/1/1/3/6-9)
Pallokerho-37, Iisalmi 0

Perussarjan 12. lohko: Rovaniemen Reipas 7 (4/3/1/0/18-1), Rovaniemen Palloseura 3, Veitsiluodon Vastus 0.

Kausi 1975

III-divisioonan 9. lohko:

Tornion Pallo-47 30
Rovaniemen Reipas 28 (18/13/2/3/47-20)
Rovaniemen Lappi 18
Kemin Palloseura 17
Jormuan Tarmo 16
Isokylän Pallo-Pojat 16
Pateniemen Vesa 16
Karihaaran Tenho 15
Pelimiehet, Oulu 15
Karihaaran Visa 9

C-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 15. lohko:

Rovaniemen Palloseura 12
Rovaniemen Reipas 10 (6/5/0/1/19-6)
Kemin Into 8
Rovaniemen Lappi 4
Tornion Pallo-47 4
Pellon Ponsi 3
Kemin Palloseura 1

D-nuorten SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Lahden Kuusysi
- 2) Mikkelin Palloilijat
- 3) Turun Palloseura
- 4) Tapiolan Honka
- 5) Karakallion Pallo
- 6) Rovaniemen Reipas
- 7) Lauritsalan Työväen Palloilijat
- 8) Kumu-Peikot, Kuusankoski
- 9) Rauman Pallo
- 10) Kuopion Palloseura
- 11) Porin Ässät
- 12) Vaasan Palloseura
- 13) Kotkan Pallo-Toverit
- 14) Oulun Työväen Palloilijat
- 15) Tampereen Pallo-Veikot

16) Lapuan Virkiä

Lopputurnauksen lohko C:

Tapiolan Honka 4
Rovaniemen Reipas 3 (3/1/1/1/3-2)
Porin Ässät 3
Kotkan Pallo-Toverit 2

Jatko-ottelut: Rovaniemen Reipas-Kumu-Pallo 4-1. Ottelu sijoista 5-6: Karakallion Pallo-Rovaniemen Reipas 2-0.

Alkusarjan 15. lohko: Rovaniemen Reipas 8 (4/4/0/0/22-1), Rovaniemen Palloseura 6, Kemin Palloseura 4, Kemin Into 2, Tornion Pallo-47 0.

Nappuloiden SM-sarja

SM-karsintaturnaus

Lohko A:

Kemin Palloseura 4
Rovaniemen Reipas 2 (2/1/0/1/4-2)
Rovaniemen Pallo 0

Naisten SM-sarja

Karsinta perussarjan lopputurnaukseen 4. lohko:

Kuopion Pallo-Toverit 6
Rovaniemen Reipas 3 (4/1/1/2/6-6)
Kortesjärven Järvi-Veikot 3

Perussarjan 12. lohko: Rovaniemen Reipas 9 (6/4/1/1/12-5), Kajaanin Palloilijat 9, Pallokerho-37 (Iisalmi) 6, Rovaniemen Palloseura 0. Uusintaottelu lohkovoitosta: Rovaniemen Reipas-Kajaanin Palloilijat 1-0.

Kausi 1976

Suomen cupin karsinta

1.kierros:

Rovaniemen Reipas- Rovaniemen Lappi 5-2

2. kierros:

Isokylän Pallo-Pojat-Rovaniemen Reipas 1-1, rp. 4-2

III-divisioonan 9. lohko:

Kemin Palloseura 31
Rovaniemen Reipas 27 (18/11/5/2/48-16)
Jormuan Tarmo 21
Isokylän Pallo-Pojat 21
Kajaanin Haka 18
Pelimiehet, Oulu 14
Pateniemen Vesa 13
Rovaniemen Lappi 12
Koskelankylän Riento 12
Veitsiluodon Kisaveikot 11

B-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 8. lohko:

Kemin Into 14
Oulun Palloseura 10
Oulun Työväen Palloilijat 9
Rovaniemen Palloseura 9
Oulun Luistinseura 6

Kemin Palloseura	6
Rovaniemen Reipas	2 (7/1/0/6/8-17)
Tornion Pallo-47	0

C-nuorten SM-sarja

Lopputurnauksen lohko C:

Porin Ässät	6
Tapiolan Honka	4
Rovaniemen Reipas	1 (3/0/1/2/2-6)
Mikkelin Palloilijat	1

Jatko-ottelut: Rovaniemen Reipas-Mariehamn IFK 3-1.
Ottelu sijoista 9-10: Rovaniemen Reipas-Oulun Työväen Palloilijat 0-2.

Karsintaottelu lopputurnaukseen pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Gamlakarleby Bollklubb 8-1 (5-0 ja 3-1)

Alkusarjan 10. lohko: Kemin Palloseura 14, Rovaniemen Reipas 12 (7/6/0/1/27-3), Tornion Pallo-Veikot 9, Pellon Ponsi 7, Rovaniemen Palloseura 5, Karihaaran Tenho 5, Kemin Into 4, Tornion Pallo-47 0.

D-nuorten SM-sarja

Karsintaottelu lopputurnaukseen pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Kokkolan Pallo-Veikot 1-4 (1-0 ja 0-4)

Alkusarjan 10. lohko:

Rovaniemen Palloseura	13
Rovaniemen Reipas	10 (7/4/2/1/21-7)
Tornion Pallo-47	9
Kemin Palloseura	8
Kemin Into	8
Karihaaran Tenho	6
Tornion Pallo-Veikot	2
Veitsiluodon Vastus	0

Naisten SM-sarja

Perussarjan 8. lohko:

Pallokerho-37, Iisalmi	10
Rovaniemen Reipas	7 (6/3/1/2/12-7)
Rovaniemen Palloseura	7
Oulun Palloseura	0

Kausi 1977

Suomen cup:

1.kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemi Boys 3-1

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 0-1

III-divisioonan 9. lohko:

Rovaniemen Reipas	25 (16/11/3/2/64-26)
Kajaanin Haka	23
Jormuan Tarmo	21
Isokylän Pallo-Pojat	20
Karihaaran Tenho	18
Pateniemen Vesa	14
Pelimiehet. Oulu	10

Koskelankylän Riento	8
Pellon Ponsi	5

A-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 8. lohko:

Kajaanin Haka	20
Oulun Työväen Palloilijat	18
Rovaniemen Palloseura	13
Kajaanin Palloilijat	12
Oulun Palloseura	9
Oulun Luistinseura	9
Rovaniemen Reipas	3 (12/1/1/10/14-45)

B-nuorten SM-sarja:

Alkusarjan 8. lohko:

Oulun Työväen Palloilijat I	16
Rovaniemen Palloseura	15
Rovaniemen Reipas	13 (9/6/1/2/45-15)
Kemin Into	12
Kajaanin Haka	10
Oulun Luistinseura	8
Oulun Työväen Palloilijat II	7
Tornion Pallo-47	7
Oulun Palloseura	2
Veitsiluodon Vastus	0

C-nuorten SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Kuopion Palloseura
- 2) Lahden Kuusysi
- 3) Helsingin Jalkapalloklubi
- 4) Tampereen Ilves
- 5) Mikkelin Palloilijat
- 6) Rovaniemen Palloseura
- 7) Rovaniemen Reipas
- 8) Musan Salama
- 9) Tapiolan Honka
- 10) Turun Palloseura
- 11) Kotkan Jäntevä
- 12) Lahden Reipas
- 13) Kokkolan Pallo-Veikot
- 14) Vaasan Palloseura
- 15) Porin Ässät
- 16) Pietarsaaren Jaro

Lopputurnauksen lohko B:

Tampereen Ilves	6
Rovaniemen Reipas	4 (3/2/0/1/5-2)
Kotkan Jäntevä	1
Kokkolan Pallo-Veikot	1

Jatkosarjan ottelut: Rovaniemen Reipas-Lahden Kuusysi 0-5, Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 0-0 rp. 2-4. Ottelu sijoista 7-8: Rovaniemen Reipas-Musan Salama 3-0.

Alkusarjan 10. lohko: Rovaniemen Reipas I 17 (9/8/1/0/50-3), Rovaniemen Palloseura 16, Kemin Palloseura 14, Kemin Into 12, Veitsiluodon Vastus 9, Tornion Pallo-47 7, Rovaniemen Reipas II 7 (9/3/1/5/6-14), Tornion Pallo-Veikot 4, Karihaaran Tenho 2, Pellon Ponsi 2.

D-nuorten SM-sarja**Alkusarjan 10. lohko:**

Rovaniemen Palloseura	14
Tornion Pallo-47	13
Rovaniemen Reipas	12 (8/5/2/1/14-8)
Kemin Into	10
Karihaaran Tenho	9
Veitsiluodon Vastus	8
Kemin Palloseura	4
Pellon Ponsi	2
Tornion Pallo-Veikot	0

Kausi 1978**Suomen cupin karsinta****2. kierros:**

Rovaniemen Reipas-Isokylän Pallo-Pojat 1-0

3.kierros:

Rovaniemen Reipas-Kolarin Kontio 6-1

Suomen cup

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 4-0

2. kierros:

Kemin Palloseura-Rovaniemen Reipas 6-2

II-divisioonan pohjoislohko:

Rovaniemen Palloseura	36
Juankosken Pyrkivä	31
Kajaanin Palloilijat	27
Kemin Palloseura	26
Pietarsaaren Jaro	24
Pallokerho-37, Iisalmi	24
Rovaniemen Reipas	23 (22/9/5/8/51-40)
Kuopion Elo	21
Jyväskylän Palloilijat-77	20
Jakobstads Bollklubb	17
Jämsänkosken Ilves	10
Kemin Into	5

A-nuoren SM-sarja**Karsinta loppusarjaan pääsystä lohko 4.:**

Kuopion Palloseura	8
Oulun Työväen Palloilijat	8
Rovaniemen Reipas	5 (5/2/1/2/9-8)
Rovaniemen Palloseura	4
Kajaanin Haka	3
Kuopion Pallo-Toverit	2

Alkusarjan 8. lohko: Oulun Työväen Palloilijat 22, Rovaniemen Reipas 22 (14/10/2/2/41-13), Rovaniemen Palloseura 20, Oulun Luistinseura 17, Kemin Palloseura 14, Oulun Palloseura 10, Kempeleen Pallo 4, Tornion Pallo-47 3.

B-nuorten SM-sarja**Alkusarjan 8. lohko:**

Kemin Palloseura	14
Oulun Työväen Palloilijat	12
Rovaniemen Reipas	11 (8/4/3/1/32-5)

Tornion Pallo-Veikot	11
Rovaniemen Palloseura	11
Oulun Luistinseura	6
Oulun Palloseura	5
Kemin Into	1
Veitsiluodon Vastus	1

Uusintaottelu loppukarsintaan pääsystä:
Rovaniemen Reipas-Tornion Pallo-Veikot 0-1

C-nuorten SM-sarja**Karsintaottelu loppurnaukseen pääsystä:**

Rovaniemen Reipas-Kokkolan Pallo-Veikot 1-5 (1-5 ja luovutus)

Alkusarjan 10. lohko:

Rovaniemen Palloseura	20
Rovaniemen Reipas	18 (10/9/0/1/38-6)
Tornion Pallo-47	15
Tornionseudun Pallo-67	14
Kemin Palloseura	12
Karihaaran Tenho	8
Kemin Into	7
Tervolan Palloseura	5
Pellon Ponsi	5
Tornion Pallo-Veikot	4
Veitsiluodon Vastus	2

D-nuorten SM-sarja:**Alkusarjan 10. lohko:**

Rovaniemen Palloseura	15
Karjalahden Ihme	12
Kemin Palloseura	10
Kemin Into	9
Tornion Pallo-47	8
Pellon Ponsi	8
Rovaniemen Reipas	6 (8/2/2/4/12-22)
Veitsiluodon Vastus	4
Tornion Pallo-Veikot	0

Kausi 1979**Suomen cup****2. kierros:**

Rovaniemen Reipas-Pohtimolammen Team luovutusvoitto

3.kierros:

Rovaniemen Reipas-Isokylän Pallo-Pojat 5-3

4. kierros:

Rovaniemen Reipas-Pellon Ponsi 3-1

5. kierros:

Kemin Palloseura-Rovaniemen Reipas 5-3

II-divisioonan pohjoislohko:

Pietarsaaren Jaro	33
Vasa IFK	30
Kemin Palloseura	29
Kajaanin Palloilijat	27
Rovaniemen Reipas	26 (22/10/6/6/39-32)
Oulun Luistinseura	25

Vaasan Palloseura	23
Kuopion Elo	22
Seinäjoen Sisu	20
Kajaanin Haka	19
Pallokerho-37, Iisalmi	7
Juankosken Pyrkivä	3

A-nuorten SM-sarja

Valiosarjan 4. lohko:

Kajaanin Palloilijat	11
Kokkolan Pallo-Veikot	10
Rovaniemen Reipas	9 (8/4/1/3/21-21)
Oulun Työväen Palloilijat	6
Vasa IFK	4

Alkusarjan 12. lohko: Rovaniemen Palloseura 6, Rovaniemen Reipas 6 (4/3/0/1/10-8), Kemin Into 4, Kemin Palloseura 2, Tornion Pallo-47 2.

B-nuorten SM-sarja

Perussarjan 4. lohko:

Oulun Työväen Palloilijat	10
Rovaniemen Reipas	8
Kuopion Palloseura	6
Nilsin Pallo-Haukat	4
Kemin Into	1
Oulun Pallo-Pojat	1

Alkusarjan 12. lohko: Rovaniemen Palloseura 7, Kemin Palloseura 6, Rovaniemen Reipas 5 (4/2/1/1/16-9), Kemin Into 2, Tornion Pallo-Veikot 0. Karsintaottelu perussarjaan pääsystä: Rovaniemen Reipas-Kemin Into 5-0.

C-nuorten SM-sarja

Ottelu pääsystä lopputurnauksarsintaan:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 0-2

Alkusarjan 10. lohko:

Tornion Pallo-47	15
Rovaniemen Reipas	13 (8/6/1/1/36-7)
Rovaniemen Palloseura	11
Karihaaran Tenho	8
Kemin Into	8
Kemin Palloseura	6
Tornion Pallo-Veikot	6
Veitsiluodon Vastus	5
Keminmaan Pallo	0

D-nuorten SM-sarja

Karsintaottelu lopputurnaukseen pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Kokkolan Pallo-Veikot 2-17 (1-7 ja 1-10)

Alkusarjan 10. lohko:

Rovaniemen Palloseura	18
Rovaniemen Reipas	16 (10/8/0/2/62-7)
Kemin Palloseura	15
Pellon Ponsi	12
Tornion Pallo-47	12
Karihaaran Tenho	11
Tornion Pallo-Veikot	10

Karjalahden Ihme	8
Kemin Into	4
Keminmaan Pallo	2
Veitsiluodon Vastus	2

Kausi 1980

Suomen cup

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kolarin Kontio 4-0

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Isokylän Pallo-Pojat 2-1

4. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Pallo ja 3-2

5. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kemin Into 2-1

6. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kajaanin Haka 0-1

II-divisioonan pohjoislohko:

Jyväskylän Palloilijat-77	32
Kemin Palloseura	31
Kokkolan Palloseura	26
Rovaniemen Reipas	24 (22/10/4/8/40-38)
Närpes Kraft	23
Pateniemen Vesa	23
Kajaanin Palloilijat	22
Lappfjärds Bollklubb	22
Seinäjoen Sisu	22
Oulun Luistinseura	21
Vaasan Palloseura	12
Larsmo Bollklubb	6

A-nuorten SM-sarja

Perussarjan 4. lohko:

TP-55, Seinäjoki	8
Rovaniemen Reipas	8 (5/4/0/1/9-5)
Gamlakarleby Bollklubb	4
Kemin Into	4
Pietarsaaren Jaro	4
Vaasan Palloseura	2

Uusintaottelu loppusarjan karsintaan pääsystä: Rovaniemen Reipas-TP-55 0-0 rl. 3-4.

Perussarjan karsinnan 12. lohko: Kemin Into 7, Oulun Luistinseura 5, Rovaniemen Reipas 5 (4/2/1/1/7-6), Oulun Palloseura 2, Pateniemen Vesa 1. Uusintaottelu perussarjaan pääsystä: Rovaniemen Reipas-Oulun Luistinseura 2-1.

Alkusarjan 12. lohko: Kemin Palloseura 8, Rovaniemen Palloseura 7, Rovaniemen Reipas 5 (6/2/1/3/12-7), Kemin Into 4.

B-nuorten SM-sarja

Lopputurnaus ja lopullinen SM-järjestys:

1) Helsingin Jalkapalloklubi	14
2) Rovaniemen Reipas	10 (7/5/0/2/13-11)
3) Kuopion Palloseura	9
4) Porin Pallo-Toverit	8

- 5) Lahden Kuusysi 7
 6) Kontulan Urheilijat 5
 7) Rovaniemen Palloseura 2
 8) Tampereen Ilves 1

Lopputurnauksen ottelut: Rovaniemen Reipas-Helsingin Jalkapalloklubi 0-2, Rovaniemen Reipas-Porin Pallo-Toverit 4-2, Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 4-3, Rovaniemen Reipas-Tampereen Ilves 1-0, Rovaniemen Reipas-Kontulan Urheilijat 3-2, Rovaniemen Reipas-Lahden Kuusysi 1-0, Rovaniemen Reipas-Kuopion Palloseura 0-2.

Valiosarjan 4. lohko: Rovaniemen Reipas 13 (8/6/1/1/33-10), Oulun Työväen Palloilijat 12, Kokkolan Pallo-Veikot 6, Vaasan Palloseura 5, Oulun Palloseura 4.

Alkusarjan 16. lohko: Rovaniemen Reipas 13 (7/6/1/0/48-4), Kemin Palloseura 11, Rovaniemen Palloseura 11, Kemin Into 8, Tornion Pallo-47 7, Tornion Pallo-Veikot 4, Karihaaran Tenho 2, Pellon Ponsi 0.

C-nuorten SM-sarja

Karsintaottelut lopputurnaukseen:

Rovaniemen Reipas-Kuopion Palloseura 1-9 (0-6 ja 1-3)

Välikarsintaottelut:

Rovaniemen Reipas-Kajaanin Palloilijat 6-2 (4-0 ja 2-2)

Alkusarjan 15. lohko:

Rovaniemen Palloseura	14
Rovaniemen Reipas	10 (7/5/0/2/27-10)
Pellon Ponsi	9
Karjalahden Ihme	9
Tornion Pallo-47	7
Tornion Pallo-Veikot	3
Kemin Palloseura	2
Kemin Into	2

D-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 15. lohko:

Kemin Palloseura	11
Pellon Ponsi	8
Rovaniemen Palloseura	8
Kemin Into	7
Rovaniemen Reipas	4 (6/2/0/4/12-12)
Tornion Pallo-Veikot	4
Tornion Pallo-47	0

Nappuloiden SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Helsingin Jalkapalloklubi
- 2) Espoon Palloseura
- 3) Karakallion Pallo
- 4) Lahden Kuusysi
- 5) Turun Nappulaliiga
- 6) Oulun Työväen Palloilijat
- 7) Kuopion Palloseura
- 8) Sepsi-78, Seinäjoki
- 9) Rovaniemen Reipas
- 10) Kotkan Jäntevä
- 11) Oravais Gnistan
- 12) Suurmetsän Urheilijat, Helsinki

- 13) Tampereen Ilves
- 14) Hyvinkään Nappulaseura
- 15) Lahden Reipas
- 16) Käpylän Pallo
- 17) Porin Ässät
- 18) Kaarinan Nappulat
- 19) Rauman Pallo
- 20) FC Honka

Lopputurnauksen lohko 3:

Espoon Palloseura	6
Sepsi-78	5
Rovaniemen Reipas	4 (4/2/0/2/3-4)
Hyvinkään Nappulaseura	3
Kaarinan Nappulat	2

Lopputurnauksen ottelut: Rovaniemen Reipas-Sepsi-78 1-0, Rovaniemen Reipas-Espoon Palloseura 0-0, Rovaniemen Reipas-Kaarinan Nappulat 2-0, Rovaniemen Reipas-Hyvinkään Nappulaseura 0-2. Ottelu sijoista 9-12: Rovaniemen Reipas-Suurmetsän Urheilijat 3-2. Ottelu sijoista 9-10: Rovaniemen Reipas-Kotkan Jäntevä 6-1.

Kausi 1981

Suomen cup

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Työväen Palloilijat 4-1

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kolarin Kontio 1-2

II-divisioonan pohjoislohko:

Kemin Palloseura	32
Kajaanin Palloilijat	30
Kokkolan Palloseura	30
Kajaanin Haka	28
Närpes Kraft	28
Lapuan Virkiä	22
Lappfjärds Bollklubb	22
Isokylän Pallo-Pojat	21
Pateniemen Vesa	20
Rovaniemen Reipas	16 (22/5/6/11/31-41)

A-nuorten SM-sarja

Valiosarjan 4. lohko:

Kemin Palloseura (D)	16
Vasa IFK	13
Rovaniemen Palloseura	12
Kokkolan Pallo-Veikot (D)	9
Rovaniemen Reipas	8 (10/2/4/4/12-17)
Vaasan Palloseura	2

Alkusarjan 14. lohko: Rovaniemen Palloseura 9, Kemin Palloseura 8, Rovaniemen Reipas 6 (5/2/2/1/7-4), Oulun Palloseura 5, Oulun Työväen Palloilijat 2, Oulun Luistinseura 0.

B-nuorten SM-sarja

Karsintasarjan 19. lohko:

Tornion Pallo-47	6
Rovaniemen Palloseura	6

Rovaniemen Reipas	5 (4/2/1/1/18-7)
Kemin Palloseura	2
Kemin Into	1

C-nuorten SM-sarja

Karsintaottelut lopputurnaukseen pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Oulun Palloveikot 1-6 (0-5 ja 1-1)

Alkusarjan 15. lohko:

Rovaniemen Palloseura	11
Rovaniemen Reipas	10 (6/5/0/1/18-4)
Kemin Palloseura	8
Tornion Pallo-Veikot	6
Tornion Pallo-47	4
Kemin Into	3
Pellon Ponsi	0

D-nuorten SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Helsingin Jalkapalloklubi
- 2) Tapiolan Honka
- 3) Turun Palloseura
- 4) Kuopion Palloseura
- 5) Lahden Kuusysi
- 6) Turun Pyrkivä
- 7) Rovaniemen Reipas
- 8) Vaasan Kiisto
- 9) Espoon Palloseura
- 10) Oulun Työväen Palloilijat
- 11) Lahden Reipas
- 12) Kuopion Pallo-Toverit
- 13) Tampereen Ilves
- 14) Valkeakosken Koskenpojat
- 15) Porin Ässät
- 16) Nakkilan Nasta

Puolivälierä: Rovaniemen Reipas-Helsingin Jalkapalloklubi 1-4. Ottelu sijoista 5-8: Rovaniemen Reipas-Lahden Kuusysi 1-5. Ottelu sijoista 7-8: Rovaniemen Reipas-Vaasan Kiisto 8-2.

Lopputurnauksen lohko C:

Kuopion Palloseura	6
Rovaniemen Reipas	4 (3/2/0/1/5-5)
Espoon Palloseura	1
Tampereen Ilves	1

Alkusarjan 14. lohko: Rovaniemen Reipas 9 (6/4/1/1/27-6), Rovaniemen Palloseura 9, Tornion Pallo-47 8, Pellon Ponsi 8, Karihaaran Tenho 5, Kemin Into 3, Kemin Palloseura 0.

Nappuloiden SM-Cup

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 1-0.

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Tornion Pallo-47 4-0.

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kemin Palloseura 7-0.

4. kierros:

Rovaniemen Reipas-Oulun Luistinseura 4-1.

Lopputurnausottelut:

Rovaniemen Reipas- Turun Nappulaliiga 0-2, Rovaniemen Reipas-Helsingin Jalkapalloklubi 1-0, Rovaniemen Reipas-Orimattilan Pedot 3-0. Reipas cupin 5:s.

Kausi 1982

Suomen cup

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Lappi 0-2

III-divisioonan 9. lohko

Pallokerho-37, Iisalmi	36
Karihaaran Tenho	36
Rovaniemen Reipas	32 (22/14/4/4/88-27)
Rovaniemen Pallo	26
Kemin Into	23
Oulun Luistinseura	23
Tornion Pallo-47	22
Iin Palloveikot	20
Jormuan Tarmo	16
Kolarin Kontio	15
Veitsiluodon Vastus	8
Seinäjoen Sisu	7

A-nuorten SM-sarja

Valiosarjan 4. lohko:

Oulun Työväen Palloilijat	18
Oulun Palloseura	14
Rovaniemen Reipas	11 (10/4/3/3/14-18)
Kokkolan Pallo-Veikot	9
Vaasan Palloseura	5
Kokkolan Palloseura	3

Alkusarjan 11. lohko: Oulun Palloseura 9, Rovaniemen Reipas 8 (5/4/0/1/13-10), Oulun Työväen Palloilijat 6, Tornion Pallo-47 4, Kajaanin Palloilijat 2, Oulun Luistinseura 1.

B-nuorten SM-sarja

Karsintaottelu valiosarjaan pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Oulun Palloveikot 2-1

Perussarjan karsinnan 18. lohko:

Kemin Palloseura	4
Rovaniemen Reipas	1 (0/1/1/4-6)
Tornion Pallo-47	1

C-nuorten SM-sarja

Karsintaottelut lopputurnaukseen pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Kajaanin Palloilijat 4-5 (3-3 ja 1-2)

Alkusarjan 15. lohko:

Rovaniemen Reipas	10 (6/5/0/1/10-2)
Kemin Into	9
Kemin Palloseura	9
Rovaniemen Palloseura	7
Karihaaran Tenho	5
Tornion Pallo-47	2
Pellon Ponsi	0

D-nuorten SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Helsingin Jalkapalloklubi
- 2) Turun Pallokerho
- 3) Kuopion Palloseura
- 4) Saimaan Pallo, Lappeenranta
- 5) Rovaniemen Reipas
- 6) Tampereen Ilves
- 7) Espoon Palloseura
- 8) Oulun Työväen Palloilijat
- 9) Mikkelin Pallo-Kissat
- 10) Oulun Palloseura
- 11) Kokkolan Pallo-Veikot
- 12) Sepsi-78, Seinäjoki
- 13) Lahden Kuusysi
- 14) Valkeakosken Haka
- 15) Tapiolan Honka
- 16) Turun Palloseura

Puolivälierä: Rovaniemen Reipas-Helsingin Jalkapalloklubi 3-4. Ottelu sijoista 5-6: Rovaniemen Reipas-Tampereen Ilves 3-1.

Lopputurnauksen lohko C:

Rovaniemen Reipas	4 (3/2/0/1/8-2)
Tampereen Ilves	3
Kokkolan Pallo-Veikot	3
Tapiolan Honka	2

Alkusarjan 13. lohko: Rovaniemen Reipas 14 (7/7/0/0/61-2), Rovaniemen Palloseura 12, Kemin Palloseura 8, Pellon Ponsi 7, Karihaaran Tenho 6, Veitsiluodon Vastus 5, Tornion Pallo-47 2, Tornion Pallo-Veikot 2.

Nappuloiden SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) FC Honka, Tapiola (Espoo)
- 2) Tampereen Pallo-Veikot
- 3) Lahden Reipas
- 4) Oulun Työväen Palloilijat
- 5) Turun Nappulaliiga
- 6) Rovaniemen Reipas
- 7) Hämeenlinnan Pallo-Kärpät
- 8) Ruosniemen Visa

Kahdeksasvälierä: Rovaniemen Reipas-Kuopion Palloseura 3-0. Neljännesvälierä: Rovaniemen Reipas-Oulun Luistinseura 3-0. Puolivälierä: Rovaniemen Reipas-Tampereen Pallo-Veikot 2-3. Ottelu sijoista 5-6: Rovaniemen Reipas-Turun Nappulaliiga ja. 1-2.

Lopputurnauksen 3. lohko:

Turun Nappulaliiga	6
Rovaniemen Reipas	4 (3/2/0/1/7-2)
Tampereen Nappulajuniorit	2
Kumu-Peikot, Kuusankoski	0

Kausi 1983

Suomen cup

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Pallo 0-1

III-divisioonan 9. lohko:

Rovaniemen Reipas	34 (20/17/0/3/99-15)
Oulun Luistinseura	29
Kemin Into	25
Tornion Pallo-47	22
Rovaniemen Pallo	22
Pateniemen Vesa	18
Tornion Pallo-Veikot	16
Kolarin Kontio	15
Rovaniemen Lappi	15
Jormuan Tarmo	15
Raahen Ponnistus	9

Karsintaottelut II-divisioonan pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Vasa IFK 13-1 (9-0 ja 4-1)

B-nuorten SM-sarja

Perussarjan I-vaiheen 17. lohko:

Rovaniemen Palloseura	6
Tornion Pallo-47	4
Kemin Into	2
Rovaniemen Reipas	0 (0/0/3/1-7)

Alkusarjan 23. lohko: Kemin Palloseura 7, Kemin Into 5, Rovaniemen Palloseura 4, Tornion Pallo-47 2, Rovaniemen Reipas 2 (4/1/0/3/4-11).

C-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 17. lohko:

Karihaaran Tenho	16
Rovaniemen Palloseura	14
Rovaniemen Reipas	12 (8/6/0/2/37-8)
Tornion Pallo-47	10
Rovaniemen Pallo	7
Pellon Ponsi	6
Veitsiluodon Vastus	4
Kemin Palloseura	3
Kittilän Palloseura	0

D-nuorten SM-sarja

Karsintaottelut lopputurnaukseen pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Oulun Luistinseura 0-2 (0-1 ja 0-1)

Alkusarjan 15. lohko:

Rovaniemen Reipas	12 (6/6/0/0/42-3)
Kemin Into	10
Kemin Palloseura	8
Rovaniemen Palloseura	4
Karihaaran Tenho	4
Pellon Ponsi	4
Tornion Pallo-47	0

Nappuloiden SM-sarja

Lopputurnauksen lopullinen järjestys:

- 1) Helsingin Jalkapalloklubi
- 2) Turun Nappulaliiga
- 3) Oulun Luistinseura
- 4) Valkeakosken Nappulaliiga
- 5) FC Honka, Tapiola (Espoo)
- 6) Rovaniemen Palloseura
- 7) Espoon Palloseura

- 8) Porin Pallo-Toverit
 9) Tampereen Pallo-Veikot
 10) Lahden Kuusysi
 11) Rovaniemen Reipas
 12) Kaarinan Nappulat
 13) Kontulan Urheilijat
 14) Pallokerho-37, Iisalmi
 15) Koparit, Kuopio
 16) J-TiPS, Tikkurila (Vantaa)

Ottelu sijoista 9-12: Rovaniemen Reipas-Lahden Kuusysi 2-5. **Ottelu sijoista 11-12:** Rovaniemen Reipas-Kaarinan Nappulat 2-1.

Lopputurnauksen lohko B:

Helsingin Jalkapalloklubi	6
Porin Pallo-Toverit	4
Rovaniemen Reipas	2 (3/1/0/2/4-7)
J-TiPS, Tikkurila (Vantaa)	0

Kausi 1984

Suomen cup

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Lohijärven Kuuhu 3-1

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Keuruun Pallo 5-2

4. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kajaanin Palloilijat ja. 4-2

5. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Palloseura 1-2

II-divisioonan pohjoislohko:

Kajaanin Haka	34
Rovaniemen Reipas	29 (22/10/9/3/33-19)
Jyväskylän Palloilijat-77	28
Kokkolan Palloseura	24
Vaasan Palloseura	23
Pallokerho-37, Iisalmi	23
Gamlakarleby Bollklubb	22
Lapuan Virkiä	21
Sepsi-78, Seinäjoki	20
Närpes Kraft	17
Lappfjärds Bollklubb	12
Suonenjoen Pallo-52	11

Karsintaottelut I-divisioonan pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Lauritsalan Työväen Palloilijat 2-5 (2-2 ja 0-3)

A-nuorten SM-sarja

SM-loppukarsinnan 2. lohko:

Lahden Reipas	6
Tampereen Ilves	3
Kokkolan Pallo-Veikot	3
Rovaniemen Reipas	0 (3/0/0/3/2-9)

Valiosarjan ja perussarjan välinen karsintaottelu:

Rovaniemen Reipas-Kajaanin Palloilijat 2-0

Perussarjan jatkokarsintaottelu:

Rovaniemen Reipas-Pallokerho-35 (Helsinki) 4-1

Perussarjan 8. lohko: Rovaniemen Reipas 5 (3/2/1/0/8-

1), Kokkolan Palloseura 5, TP-55, Seinäjoki 2, Tornion Pallo-47 0.

Karsintojen 13. alkulohko: Kajaanin Palloilijat 9, Kemin Palloseura 7, Kajaanin Haka 7, Rovaniemen Reipas 4 (5/1/2/2/2-9), Tornion Pallo-47 3, Oulun Reipas 0.

B-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 20. lohko:

Oulun Palloseura	5
Raahen Ponnistus	3
Kemin Palloseura	2
Rovaniemen Reipas	2 (3/1/0/2/3-7)

D-nuorten SM-sarja

Välikarsintojen 16. lohko:

Oulun Työväen Palloilijat	6
Kemin Palloseura	4
Oulun Palloseura	2
Rovaniemen Reipas	0 (3/0/0/3/0-18)

Kausi 1985

Suomen cup

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Pellon Toverit 3-0

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Sodankylän Pallo 3-0

4. kierros:

Rovaniemen Reipas-Pateniemen Vesa 3-2

5. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kemin Palloseura 2-3

II-divisioonan pohjoislohko:

Pallokerho-37, Iisalmi	30
Lapuan Virkiä	29
Kajaanin Palloilijat	28
ABK-48, Vasa	27
Vaasan Palloseura	25
Sepsi-78, Seinäjoki	23
Oulun Palloseura	21
Rovaniemen Reipas	20 (22/6/8/8/30-36)
Isokylän Pallo-Pojat	19
Gamlakarleby Bollklubb	17
Kokkolan Palloseura	15
Toholammen Urheilijat	14

A-nuorten SM-sarja

I-divisioonan pohjoislohko:

Rovaniemen Reipas	15 (9/7/1/1/30-10)
Kemin Palloseura	14
Kokkolan Pallo-Veikot	13
Oulun Palloseura	12
Pallokerho-37, Iisalmi	9
Vaasan Palloseura	8
Lapuan Virkiä	7
Gamlakarleby Bollklubb	6
Kajaanin Haka	5
Vaasan Kiisto	1

I-divisioonan karsinnan 12. lohko: Rovaniemen Reipas 10 (5/5/0/0/22-0), Kemin Palloseura 7, Oulun Palloseura 6, Kemin Into 5, Pateniemen Vesa 2, Rovaniemen Lappi 0.

B-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 20. lohko:

Karihaaran Tenho	5
Kajaanin Haka	4
Oulun Palloseura	2
Rovaniemen Reipas	1 (3/0/1/2/1-9)

C-nuorten SM-sarja

Väliurnauksen 7. lohko:

Rovaniemen Palloseura	6
Oulun Luistinseura	3
Pelimiehet, Oulu	2
Rovaniemen Reipas	1 (3/0/1/2/2-10)

Alkusarjan 15. lohko: Pelimiehet (Oulu) 7, Rovaniemen Reipas 6 (4/3/0/1/7-4), Oulun Palloseura 5, Rovaniemen Pallo 2, Karihaaran Tenho 0.

D-nuorten SM-sarja

Alkusarjan 15. lohko:

Oulun Luistinseura	8
Raahen Ponnistus	6
Haukiputaan Veikot	4
Tornion Pallo-47	2
Rovaniemen Reipas	0 (4/0/0/4/3-17)

Kausi 1986

Suomen cup

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Tornion Palloseura 1-2

II-divisioonan pohjoislohko

Kajaanin Palloilijat	33
Vaasan Palloseura	31
Närpes Kraft	30
Lapuan Virkiä	29
Oulun Palloseura	25
Jyväskylän Palloilijat-77	24
ABK-48, Vasa	23
Rovaniemen Reipas	16 (22/5/6/11/30-48)
Sepsi-78, Seinäjoki	15
Isokylän Pallo-Pojat	14
Savon Pallo, Pieksämäki	14
Rovaniemen Pallo	10

A-nuorten SM-sarja

Lopullinen sarjataulukko:

1) Kuopion Palloseura	34
2) Helsingin Jalkapalloklubi	33
3) Tampereen Ilves	28
4) Lahden Kuusysi	25
5) Lahden Reipas	25
6) Turun Palloseura	23

7) Rovaniemen Palloseura	22
8) Oulun Työväen Palloilijat	21
9) Kontulan Urheilijat	20
10) Mikkelin Palloilijat	19
11) Rovaniemen Reipas	7 (22/1/5/16/21-61)
12) Tikkurilan Palloseura	7

B-nuorten SM-sarja

Karsintaottelut I-divisioonan pääsystä:

Rovaniemen Reipas-Kajaanin Palloilijat 4-2 (1-0 ja 3-2)

Välsarjan 11. lohko:

Kajaanin Haka	7
Kokkolan Pallo-Veikot	6
Oulun Luistinseura	6
Kemin Pallotoverit-85	4
Jakobstads Bollklubb	4
Rovaniemen Reipas	3 (5/1/1/3/6-10)

Alkusarjan 18. lohko: Rovaniemen Palloseura 11, Kemin Pallotoverit-85 10, Kemin Palloseura 9, Rovaniemen Reipas 6 (6/3/0/3/13-8), Tornion Pallo-Veikot 4, Isokylän Pallo-Pojat 2, Pateniemen Vesa 0.

C-nuorten SM-sarja

Väliurnauksen 15. lohko:

Rovaniemen Palloseura	5
Oulun Työväen Palloilijat	5
Kajaanin Palloilijat	2
Rovaniemen Reipas	0 (3/0/0/3/2-13)

Kausi 1987

Suomen cup

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Pellon Ponsi 1-2

II-divisioonan pohjoislohko:

Pietarsaaren Jaro	39
TP-55, Seinäjoki	32
ABK-48, Vasa	30
Vaasan Palloseura	25
Pallokerho-37, Iisalmi	24
Oulun Palloseura	22
Rovaniemen Reipas	19 (22/7/8/7/35-26)
Rovaniemen Lappi	18
Lapuan Virkiä	18
Kajaanin Haka	15
Kemin Palloseura	12
Sepsi-78, Seinäjoki	10

A-nuorten SM-sarja

I-divisioonan pohjoislohko:

Tampereen Pallo-Veikot	33
Jyväskylän Palloilijat-77	28
Koparit, Kuopio	26
Pietarsaaren Jaro	17
Oulun Palloseura	16
Kemin Pallotoverit-85	13
Pallokerho-37, Iisalmi	13

Kokkolan Palloseura	13
Rovaniemen Reipas	11 (18/4/3/11/24-47)
Vaasan Palloseura	10

B-nuorten SM-sarja

I-divisioonan pohjoislohko:

Sepsi-78, Seinäjoki	28
Oulun Luistinseura	25
Rovaniemen Reipas	17 (16/7/3/6/24-26)
Kemin Palloseura	16
Vaasan Palloseura	13
Kemin Pallotoverit-85	12
Oulun Palloseura	12
Pietarsaaren Jaro	11
Kajaanin Haka	10

Kausi 1988

Kansallis cup

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Isokylän Pallo-Pojat 3-1

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Wentit, Tornio 4-0

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Pellon Ponsi 2-0

4. kierros:

Rovaniemen Reipas-Oulun Palloseura 2-0

5. kierros:

Rovaniemen Reipas-Jyväskylän Palloilijat-77 0-1

II-divisioonan pohjoislohko:

Pallokerho-37, Iisalmi	34
Oulun Luistinseura	33
TP-55, Seinäjoki	29
Kajaanin Palloilijat	26
ABK-48, Vasa	24
Närpes Kraft	22
Rovaniemen Reipas	22 (22/9/4/9/35-39)
Kokkolan Palloseura	20
Vaasan Palloseura	20
Vasa IFK	17
Rovaniemen Lappi	15
Lapuan Virkiä	2

B-nuorten SM-sarja

I-divisioonan pohjoislohko:

Gamlakarleby Bollklubb	30
Oulun Luistinseura	29
Pallokerho-37, Iisalmi	24
Kemin Palloseura	23
Oulun Työväen Palloilijat	21
Oulun Palloseura	16
Vaasan Palloseura	15
Kemin Pallotoverit-85	12
Varkauden Työväen Palloilijat 9	

Rovaniemen Reipas	1 (18/0/1/17/5-93)
-------------------	--------------------

Kausi 1989

II-divisioonan pohjoislohko:

TP-55, Seinäjoki	33
Nykarleby IK	30
Närpes Kraft	28
Oulun Luistinseura	24
Vaasan Palloseura	22
Jyväskylän Palloilijat-77	20
BK-IFK, Vasa	20
Kajaanin Palloilijat	20
Kemin Pallotoverit-85	19
Kings SC, Kuopio	18
Rovaniemen Reipas	15 (22/4/7/11/22-39)
Kokkolan Palloseura	15

A-nuorten SM-sarja

I-divisioonan pohjoislohko:

Kokkolan Pallo-Veikot	32
Oulun Työväen Palloilijat	28
Pallokerho-37, Iisalmi	22
Kajaanin Palloilijat	21
Oulun Palloseura	18
Kemin Palloseura	17
Rovaniemen Reipas	17 (18/6/5/7/15-22)
Sepsi-78, Seinäjoki	15
Närpes Kraft	5
Koparit, Kuopio	5

Kausi 1990

Kansallis cup

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kolarin Kontio 7-0

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Sinetän Nuorisoseura 2-0

4. kierros:

Rovaniemen Reipas-Oulun Luistinseura ja. 5-2

5. kierros:

Rovaniemen Reipas-Pietarsaaren Jaro ja. 0-2

III-divisioonan 9. lohko:

Rovaniemen Reipas	38 (22/17/4/1/83-14)
Rovaniemen Lappi	33
Tornion Tarmo	27
Tornion Pallo-47	26
Pateniemen Vesa	23
Haukiputaan Veikot	22
Isokylän Pallo-Pojat	22
Visan Pallo	22
RovaniemenTyöväen	
Palloilijat	17
FC-88, Kemi	15
Mainuan Voima	13

Oulun Reipas 6

A-nuorten SM-sarja

I-divisioonan pohjoislohko:

Pallokerho-37, Iisalmi	22
Rovaniemen Palloseura	21
Vaasan Palloseura	20
Kajaanin Palloilijat	12
Rovaniemen Reipas	11 (14/4/3/7/14-25)
Kokkolan Palloseura	10
Kemin Palloseura	10
Oulun Palloseura	6

Kausi 1991

Kansallis cup

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Petäjäskosken Voima-Veikot 3-0

3. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kolarin Kontio 2-0

4. kierros:

Rovaniemen Reipas-Rovaniemen Lappi ja. 3-1

5. kierros:

Rovaniemen Reipas-Kokkolan Pallo-Veikot 3-0

6. kierros:

Rovaniemen Reipas-Pallokerho-37, Iisalmi 1-1, rl. 4-3

7. kierros:

Rovaniemen Reipas-Turun Palloseura 1-2

II-divisioonan pohjoislohko:

Vaasan Palloseura	36
Rovaniemen Reipas	30 (22/12/6/4/49-25)
Närpes Kraft	28
BK-IFK, Vasa	27
Kemin Pallotoverit-85	24
Sepsi-78, Seinäjoki	23
Kings SC, Kuopio	22
Jyväskylän Palloilijat-77	21
Kajaanin Haka	20
Nykarleby IK	19
Gamlakarleny Bollklubb	13
Koparit, Kuopio	1

A-nuorten SM-sarja

I-divisioonan pohjoislohko:

FC OTP, Oulu	24
Rovaniemen Palloseura	23
Jyväskylän Palloilijat-77	17
Kemin Palloseura	13
BK-IFK, Vasa	12
Sepsi-78, Seinäjoki	10
Vaasan Palloseura	7
Rovaniemen Reipas	6 (14/2/2/10/16-53)

Kausi 1992

Kansallis cup

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Tornion Pallo-47 ja. 1-2

II-divisioonan pohjoislohko:

Kajaanin Haka	56
BK-IFK, Vasa	39
Kemin Pallotoverit-85	38
Rovaniemen Lappi	35
Varkauden Työväen Palloilijat	31
Rovaniemen Reipas	30 (22/8/6/8/29-32)
Kajaanin Palloilijat	29
Närpes Kraft	29
Kings, Kuopio	26
Jyväskylän Palloilijat-77	25
Sepsi-78, Seinäjoki	17
Hovsala	
Bollklubb, Kronoby	6

A-nuorten SM-sarja

Aluesarja:

Rovaniemen Reipas	12 (4/4/0/0/22-5)
Saarenkylän Nuorisoseuran Urheilijat	4
Kajaanin Palloilijat	1

Jääkiekon tilastoja

Kausi 1973-1974

Perussarjan 1. lohko B:

Rovaniemen Kiekko	#
Kemijärven Urheilijat	#
Rovaniemen Reipas	#

Sarjaa ei pelattu loppuun sääolosuhteiden takia

Kausi 1974-1975

Maakuntasarjan 1. lohko:

Pattijoen Tempaus	17
Kalajoen Junkkarit	12
Pateniemen Urheilijat	10
Saloisten Kiekko	9
Rovaniemen Reipas	6 (10/3/0/7/51-69)
Kemin Lämärit	6

Uusintaottelu putoamisesta:
Rovaniemen Reipas-Kemin Lämärit 6-4

A-junioreiden Suomen sarja

Lohko 1.:

Jyväskylän Palloilijat	6
Vaasan Sport	4
Vasa IFK	2
Rovaniemen Reipas	#

Rovaniemen Reipas luopui sarjasta

B-junioreiden SM-sarja

Karsintaturnauksen 1. lohko:

Rauman Lukko	8
Kokkolan Hermes	6
Oulun Kärpät	4
Vaasan Sport	2
Rovaniemen Reipas	2 (4/1/0/3/12-32)

C-junioreiden SM-sarja

Karsintaturnauksen 1. lohko:

Oulun Kärpät	4
Vaasan Sport	2
Rovaniemen Reipas	0 (2/0/0/2/7-18)

E-junioreiden SM-sarja

Karsintaturnauksen 1. lohko:

Oulun Kärpät	5
Vaasan Sport	5
Kokkolan Hermes	2
Rovaniemen Reipas	0 (3/0/0/3/8-28)

Kausi 1975-1976

III-divisioonan 1. lohko:

Pateniemen Urheilijat	19
Karihaaran Tenho	15

Rovaniemen Reipas	9 (10/3/3/4/51-59)
Ylivieskan Maila-70	7
Haapaveden Urheilijat	7
Saloisten Kiekko	3

B-junioreiden SM-sarja

Väliturnaus:

Tampereen Tappara	6
Porin Ässät	4
Oulun Kärpät	2
Rovaniemen Reipas	0 (3/0/0/3/9-39)

Alkusarjan 1. lohko: Oulun Kärpät 12, Rovaniemen Reipas 7 (6/3/1/2/32-22), Etelä-Portimon Kiekko-72 5, Kemin Lämärit 0.

Kausi 1976-1977

III-divisioonan 1. lohko:

Karihaaran Tenho	14
Kuusamon Pallo-Karhut	14
Etelä-Portimon Kiekko-72	6
Rovaniemen Reipas	6 (8/3/0/5/48-67)
Kemijärven Urheilijat	0

Kausi 1977-1978

III-divisioonan 1. lohko:

Rovaniemen Reipas	10 (6/5/0/1/34-8)
Kuusamon Pallo-Karhut	10
Karihaaran Tenho	4
Etelä-Portimon Kiekko-72	0

Lentopallon tilastoja

Kausi 1974

IV-sarjan 1. lohko:

Rovaniemen Reipas	28 (16/14/2/43-12)
Ranuan Peura	28 (16/14/2/43-15)
Sodankylän NMKY	24
Sallan Karhut	14
Sallan Kisailijat	14
Inarin Ilves	12
Kemijärven Urheilijat	8
Syväjärven NS	8
Lapin Lukko III	8

Naisten III-sarjan

Lapin lohko 1.:

Hirvas	8
PYP	4
Rovaniemen Reipas	0

Kausi 1975

Suomen cup (miehet)

2. kierros:

Rovaniemen Reipas-Lohijärven Kuuhu 2-3

IV-sarjan 1A. lohko:

Saarenkylän NSU	16
Rovaniemen Reipas	12 (10/6/4/22-14)
Lapin Lukko II	12 (10/6/4/22-18)
Lapin Lukko III	12 (10/6/4/21-19)
Rovaniemen Lappi	6
Rovaniemen VU	2

Naisten III-sarjan Lapin lohko:

Muurola	28
Rovaniemen Lappi	20
Hirvas	18
LKAK	18
PYP	14
Kesko	6
Rovaniemen Reipas	6 (14/3/11/14-35)
Ranua	4

Kausi 1976

Suomen cup (miehet)

1. kierros:

Rovaniemen Reipas-Pellon Ponsi 1-3

IV-sarjan 1. lohko:

Rovaniemen Reipas	22 (12/11/1/35-10)
Posion Pyrintö	18
Lapin Lukko III	14

Hirvaan Sisu	12
Lapin Lukko II	8
Rovaniemen Lappi	6
Lapin Lukko/opettajat	4

Naisten III-sarjan Lapin lohko:

Kemijärven Urheilijat	20
Rovaniemen Lappi I	16
Hirvaan Sisu	12
LKAK	8
Rovaniemen Lappi II	4
Rovaniemen Reipas	0 (10/0/10/4-30)

Kausi 1977

III-sarjan 1. lohko:

Oulunsuun Heitto	30
Pellon Ponsi	26
Oulun Tarmo	24
VKV	22
Saarenkylän NSU	18
Rovaniemen Reipas	16 (18/8/10/30-42)
Veitsiluodon Kisa-Veikot	12
Kemin Palloseura	8
Inarin Ilves	4

Naisten IV-sarjan 1. lohko:

Posio	18
Hirvas	14
Lapin Lukko/opettajat	14
Rovaniemen Reipas	6 (10/3/7/15-25)
Rovaniemen VU	6
Rovaniemen Lappi	2

Kausi 1978

III-sarjan 1. lohko:

Saarenkylän NSU	26
Veitsiluodon Kisa-Veikot	24
Oulun Kisko II	24
Lapin Lukko II	22
Pellon Ponsi I	22
Posion Pyrintö	20
Lohijärven Kuuhu	18
Ranuan Peura	12
Rovaniemen Reipas	10 (18/5/13/22-35)
Pellon Ponsi II	2

Kausi 1979

IV-sarjan 1. lohko:

Rovaniemen Reipas I	20 (12/10/2/33-12)
Lapin Veikot	14
Rovaniemen Lappi	12

Sodankylän Raju	12
Sallan Kisailijat	12
Lapin Lukko III	10
Inarin Ilves	4
IV-sarjan 2. lohko:	
Ranuan Peura	18
Hirvaan Sisu	18
Rovaniemen Reipas III	10 (10/5/5/20-17)
Rovaniemen Reipas II	6 (10/3/7/16-24)
Saarenkylän NSU	6
Lapin Lukko/opettajat	2

Kausi 1980

III-sarjan 1. lohko:

Lapin Lukko	30
Taivalkosken Kuuhu	30
Kuusamon Pallo-Karhut	28
Pellon Ponsi	16
Rovaniemen Reipas	16 (18/8/10/32-36)
Kemijärvi	16
Ranuan Peura	12
Saarenkylän NSU	12
Kemijärven Urheilijat	10
Kemin Palloseura	10

Naisten III-sarjan Lapin lohko:

Saarenkylän NSU	30
Rovaniemen Lappi	22
Lapin Lukko II	20
Rovaniemen Reipas I	20
Sodankylän Kisasiskot	16
TVL	14
Posion Pyrintö	10
PLU	8
RAK	2
Rovaniemen Reipas II	0 (15/0/15/3-45)

Kausi 1981

Suomen cup (miehet)

1. kierros:

Ranuan	
Peura-Rovaniemen Reipas	3-2

III-sarjan 1. lohko:

Rovaniemen Reipas	34 (18/17/1/52-19)
Kuusamon Pallo-Karhut	24
Ranuan Peura	24
Veitsiluodon Kisa-Veikot	24
Pellon Ponsi	18
Lapin Lukko II	16
Kemijärven Urheilijat	12
Posion Pyrintö	10
Saarenkylän NSU	10
Lapin Sudet	10

A-junioreiden SM-sarja

I Jatkosarjan 1. lohko:

Pellon Ponsi	4
Lapin Veikot	2
Rovaniemen Reipas	0 (2/0/2/3-6)

B-junioreiden SM-sarja

II Jatkosarja:

Pudasjärven Urheilijat	6
Oulun NMKY	4
Rovaniemen Reipas	2 (3/1/2/2-4)
Tornion Pyry	0

I Jatkosarjan 1. lohko: Rovaniemen Reipas 4 (2/0/6-1), Oulun NMKY 2, Keminmaan Urheilijat 0.

C-junioreiden SM-sarja

Loppuottelu:

Rovaniemen Reipas-Pulkkilan Ponsi 1-3 (13-15, 11-15, 15-11, 12-15)

Välieräottelu:

Rovaniemen Reipas-Jämsänkosken Ilves 2-0 (18-16, 15-5)

Lopputurnauksen 1. lohko:

Rovaniemen Reipas	4 (2/2/0/6-0)
Vammalan Kisa	2
Kurikan Ryhti	0

III Jatkosarjan 1. lohko: Rovaniemen Reipas 6 (3/3/0/6-1), Pulkkilan Ponsi 4, Oulaisten Huima 2, Kuusamon Pallo-Karhut 0.

II Jatkosarjan 1. lohko: Rovaniemen Reipas 6 (3/3/0/6-3), Kuusamon Pallo-Karhut 4, Pudasjärven Urheilijat 2, Posion Pyrintö 0.

I Jatkosarjan 1. lohko: Rovaniemen Reipas 4 (2/2/0/6-0), Pudasjärven Urheilijat 2, Keminmaan Urheilijat 0.

E-junioreiden SM-sarja

I Jatkosarjan 1. lohko:

Kuusamon Pallo-Karhut	8
Oulun Kisko	6
Rovaniemen Reipas	4 (4/2/2/4-4)
Puolangan Ryhti	0

Naisten III-sarjan Lapin lohko:

KTV 169	36 (20/18/2/57-11)
Rovaniemen Reipas I	36 (20/18/2/55-16)
Kemijärven Urheilijat	28
Posion Pyrintö	26
TVL	24
Rovaniemen Lappi	14
Murolan Naisvoimistelijat	14
Rovaniemen Reipas II	14 (20/7/13/28-46)
Sodankylän Kisasiskot	14
Rovaniemen NMKY	10
Lapin Lukko II	4

Kausi 1982

II-sarjan pohjoislohko:

Ähtärin Mesikämmenet	44 (24/22/2/69-15)
Rovaniemen Reipas	44 (22/2/68-23)
Vaasan Toverit	30
Haukiputaan Heitto	28
Heinisuon Nousu	28
Vaasan Vasama	26
Oulun Kiisto II	20
Saloisten Salama	20
Ylistaron NSU	20
Ylivieskan Kuula	18
Kauhavan Visa	18
Pulkkilan Ponsi	10
Iisalmen Maila-Veikot	6

A-junioreiden SM-sarja

II Jatkosarjan 2. lohko:

Oulun Kisko	6
Lapin Veikot	4
Rautavaaran Raiku	2
Rovaniemen Reipas	0 (3/0/3/2-6)

I Jatkosarjan 1. lohko: Rovaniemen Reipas 6 (3/3/0/6-0), Oulunsalon Vasama 4, Pellon Ponsi 2, Tornion Pyry 0.

B-junioreiden SM-sarja

III Jatkosarjan 3. lohko:

Alahärmän Kisa	6
Muhoksen Voitto	4
Rovaniemen Reipas	2 (3/1/2/4-5)
Siilinjärven Lentopallo	0

II Jatkosarjan 1. lohko: Rovaniemen Reipas 6 (3/3/0/6-1), Muhoksen Voitto 4, Rautalan Urheilijat 2, Kuusamon Pallo-Karhut 0.

I Jatkosarjan 1. lohko: Kuusamon Pallo-Karhut 4, Rovaniemen Reipas 2 (2/1/1/3-3), Puolangan Ryhti 0.

D-junioreiden SM-sarja

Pohjoisen alueturnauksen loppusarjan lohko sijoista 5-7:

Rovaniemen Reipas	4 (2/2/0/4-1)
Pudasjärven Urheilijat	2
Puolangan Ryhti	0

I Jatkosarja, alueturnauksen pohjoinen lohko II: Muhoksen Pallo-Salamat 4, Kuusamon Pallo-Karhut 2, Rovaniemen Reipas 0 (2/0/0/0-4).

E-junioreiden SM-sarja

Alueturnauksen pohjoinen lohko:

Muhoksen Pallo-Salamat	6
Puolangan Ryhti	4
Rovaniemen Reipas	2 (3/1/2/4-4)
Kempeleen Pallo-77	0

Naisten II-sarjan 1. lohko:

Oulunsuun Heitto I	38
Oulunsuun Heitto II	34
Kuusamon Pallo-Karhut	32
Oulun NMKY	24
Kemin Palloseura	22
Sodankylän Raju	20
Taivalkosken Kuuhu	16
Rovaniemen Reipas	14 (20/7/13/26-47)
Pattijoen Urheilijat	10
Tornion Pyry	6
Limingan Niittomiehet	4

Kausi 1983

III-sarjan 1. lohko:

Saarenkylän NSU	26
Kemijärven Urheilijat	26
Posion Pyrintö	22
Lapin Lukko II	18
Ranuan Peura I	16
Kuusamon Pallo-Karhut	14
Lapin Veikot	14
Rovaniemen Reipas	12 (16/6/10/27-36)
Lapin Sudet	8
Ranuan Peura II	0

Kausi 1984

III-sarjan 1. lohko:

Tornion Pyry	38
Ranuan Peura	34
Saarenkylän NSU	24
Lapin Veikot	24
Rovaniemen Reipas	22 (20/11/9/41-39)
Kemijärven Urheilijat	18
Lapin Lukko II	18
Posion Pyrintö	18
Veitsiluodon Kisa-Veikot	12
Murolan Kisa-Veikot	6
Enontekiön Lentopallo	6

A-junioreiden SM-sarja

Pohjoisen alueturnaus

Alkusarjan 2. lohko:

- 1) Pudasjärven Urheilijat
- 2) Vaalan Karhu
- 3) Kajaanin NMKY
- 4) Rovaniemen Reipas

B-junioreiden SM-sarja

Pohjoisen alueturnaus

Alkusarjan 1. lohko:

- 1) Pudasjärven Urheilijat
- 2) Oulaisten Huima
- 3) Rovaniemen Reipas

4) Puolangan Ryhti
D-junioreiden SM-sarja

Pohjoinen alueturnaus

Alkusarjan 1. lohko:

- 1) Muhoksen Pallo-Salamat
- 2) Puolangan Ryhti
- 3) Rovaniemen Reipas
- 4) Pudasjärven Urheilijat II

Kausi 1985

III-sarjan 1. lohko:

Taivalkosken Kuuhu	24
Pudasjärven Urheilijat	22
Lapin Veikot	22
Rovaniemen Reipas	18 (18/9/9/40-36)
Kemijärven Urheilijat	18
Lapin Lukko II	18
Saarenkylän NSU	16
Ranuan Peura	16
Posion Pyrintö	14
Ailigas Sääsket, Utsjoki	12

Kausi 1986

III-sarjan 1. lohko:

Oulun Kiekko II	34
Lapin Lukko II	34
Rovaniemen Reipas	30 (20/15/5/52-31)
Ranuan Peura I	24
Saarenkylän NSU	22
Taivalkosken Kuuhu	22
Kemijärven Urheilijat	16
Lapin Veikot	14
Pudasjärven Urheilijat II	8
Kemin Palloseura	8
Kuusamon Pallo-Karhut II	8

A-junioreiden SM-sarja

Pohjoinen alueturnaus:

Muhoksen Pallo-Salamat	6
Lapin Lukko	4
Pudasjärven Urheilijat	2
Rovaniemen Reipas	0 (3/0/3/1-6)

II Karsintaturnaus, pohjoinen lohko II: Pudasjärven Urheilijat 2, Rovaniemen Reipas 0 (1/0/1/1-2), Kajaanin NMKY luopui, Tornion Pyry luopui.

Kausi 1987

III-sarjan 1. lohko:

Saarenkylän NSU	40
Rovaniemen Reipas	24 (20/12/8/43-33)
Taivalkosken Kuuhu	24
Ailigas Sääsket, Utsjoki	22

Pudasjärven Urh./SaRa	22
Lapin Lukko II	18
Lapin Veikot	16
Ranuan Peura	16
Kemijärven Urheilijat	16
Enontekiön Lentopallo	16
Kemin Palloseura	6

Kausi 1988

III-sarjan 1. lohko:

Kemijärven Urheilijat	30
Saarenkylän NSU II	24
Rovaniemen Reipas	20 (18/10/8/38-30)
Lapin Veikot	20
Ailigas Sääsket, Utsjoki	20
Pudasjärven Urh./SaRa	18
Lapin Lukko II	16
KeRo	14
Taivalkosken Kuuhu	12
Ranuan Peura	6

Naisten IV-sarjan 1. lohko:

Murolan Kisa-Veikot	24
Lapin Kaira	24
Rovaniemen Lappi	24
Rovaniemen Reipas	14 (14/7/7/29-25)
Sallan Palloseura	12
Kemijärven Urheilijat	8
Lapin Lukko II	6
Sodankylän Raju	0

Kausi 1989

III-sarjan 1. lohko:

Tornion Pyry	38
Lapin Veikot	34
Rovaniemen NMKY	28
Lapin Lukko II	24
Ailigas Sääsket, Utsjoki	18
Saarenkylän NSU II	18
Kuusamon Pallo-Karhut II	18
Kemijärven Urheilijat	16
KeRo	6
Rovaniemen Reipas	4 (20/2/18/20-56)

Kausi 1990

V-sarjan 4. lohko:

Rovaniemen Reipas	22 (12/11/1/35-10)
Rovaniemen	
Metsäoppilaitos	18
Murolan Kisa-Veikot	18
Syväsenvaaran Sisu	14
Lapin Lukko/opettajat	8
Satovälitys-Team	2
Sodankylän Raju II	2

Kausi 1991

V-sarjan ylempi loppusarja:

Ressut	4
Jokivarren Pallo	2
Rovaniemen Lentoasema	2
Lapin Korkeakoulu	0
Rovaniemen Reipas	0 (2/0/2/2-6)
Rovaniemen Metsäoppilaitos	0

V-sarjan 3. lohko:

Ressut	24
Rovaniemen Reipas	14 (11/7/4/28-14)
Utsjoen Kuuhu	12
Sodankylän Raju II	10
Sinetän NSU	8
Murolan Kisa-Veikot	8
Syväsenvaaran Sisu	0

Nyrkkeilyn tilastoja

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät yleisen sarjan SM-kilpailuissa

9.-11.2.1979 Helsinki

54 kg:

- 1) Veli Koota, Venesjärven Leisku
 - 2) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas
 - 3) Juha Mykkänen, Kotkan Voimailijat & Harri Ikäheimonen, Viipurin Nyrkkeilijät
- ottelut: Viik-Ikäheimonen 4-1, Koota-Viik 3-2.

57 kg:

- 1) Hannu Kaislama, Kuopion Nyrkkeilyseura
 - 2) Markku Martikainen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
 - 3) Esa Loppukaarre, Rovaniemen Reipas & Pasi Rouhiainen, Tampereen Voimailuseura
- ottelu: Martikainen-Loppukaarre RSC III erä.

63½ kg:

- 1) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
 - 2) Pekka Kantola, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
 - 3) Esko Pallaspuuro, Kokkolan Veikot & Hannu Vuorinen, Helsingin Tarmo
- ottelut: Tapio-Juhani Peiponen 3-2, Tapio-Pauli Ojakan-gas 4-1, Tapio-Vuorinen AB, Tapio-Kantola 5-0.

7.-9.2.1981 Helsinki

60 kg:

- 1) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas
 - 2) Pekka Kujasalo, Oulun Tarmo
 - 3) Jose Tuominen, Helsingin Nyrkkeilijät & Vesa Paloniemi, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 5-8) Kalervo Torvinen, Rovaniemen Reipas
ottelut: Viik-Jari Mikkola RSC II erä, Viik-Tuominen 3-2, Viik-Kujasalo RSC I erä.
ottelu: Kujasalo-Torvinen 5-0.

63½ kg:

- 1) Joni Nyman, Porin NMKY
 - 2) Keijo Pyykkö, Oulun Tarmo
 - 3) Esko Pallaspuuro, Kokkolan Veikot & Antti Venho, Turun Teräs
- 5-8) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
ottelut: Nyman-Tapio KO III erä.

67 kg:

- 1) Jari Nikkilä, Lahden Laaki
 - 2) Seppo Sivill, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
 - 3) Pekka Laasanen, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät & Voitto Ryytänen, Kuopion Riento
- 5-8) Rainer Tapio, Rovaniemen Reipas
ottelut: Tapio-Yrjö Niemi 5-0, Nikkilä-Tapio 4-1.

20.-22.3.1982 Helsinki

60 kg:

- 1) Jose Tuominen, Helsingin Nyrkkeilijät
 - 2) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas
 - 3) Ismo Väätäinen, Kuopion Nyrkkeilyseura & Petri Hytönen, Kuusankosken Kisa
- 5-8) Kalervo Torvinen, Rovaniemen Reipas
ottelut: Viik-Jukka Mykkänen RSC II erä, Viik-Väätäinen 5-0, Tuominen-Viik KO II erä.
ottelu: Väätäinen-Torvinen RSC II erä.

67 kg:

- 1) Lasse Friman, Tampereen Voimailuseura
 - 2) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
 - 3) Ilmari Ikonen, Kuusankosken Kisa & Tom Heiskanen, Turun Teräs
- ottelut: Tapio-Jari Nikkilä 3-2, Tapio-Harri Tuusa 4-1, Tapio-Heiskanen 5-0, Friman-Tapio 5-0.

18.-21.3.1983 Helsinki

60 kg:

- 1) Jose Tuominen, Helsingin Nyrkkeilijät
 - 2) Jorma Ollikainen, Kuopion Nyrkkeilyseura
 - 3) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas & Kalervo Torvinen, Rovaniemen Reipas
- 9-16) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas
ottelut: Viik-Jyrki Eskelinen 5-0, Ollikainen-Viik 3-2.
ottelut: Torvinen-Vesa Paloniemi 3-2, Tuominen-Torvinen RSC II erä.
ottelu: Tuominen-Nopanen AB III erä.

67 kg:

- 1) Keijo Pyykkö, Oulun Tarmo
 - 2) Hannu Varis, Viipurin Nyrkkeilijät
 - 3) Raul Helander, Nivalan Urheilijat & Jimmy Saarinen, Helsingin Voimailijat
- 5-8) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
9-16) Kalervo Niska, Rovaniemen Reipas
ottelu: Varis-Tapio 4-1.
ottelu: Pyykkö-Niska 5-0.

71 kg:

- 1) Seppo Sivill, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
 - 2) Esa Hukkanen, Lahden Kaleva
 - 3) Rainer Tapio, Rovaniemen Reipas & Kari Vähämäki, Vilppulan Nyrkkeilijät
- ottelut: Tapio-Jyri Lehikoinen 5-0, Sivill-Tapio 4-1.

4.-6.2.1984 Helsinki

60 kg:

- 1) Jan Nyholm, Helsingin Nyrkkeilijät

2) Jose Tuominen, Helsingin Nyrkkeilijät
3) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas & Mikko Rantala, Porin NMKY
5-8) Kalervo Torvinen, Rovaniemen Reipas
ottelut: Viik-Antero Vallius 5-0, Viik-Tapani Rantala RSC I erä, Tuominen-Viik 3-2.
ottelu: (Mikko) Rantala-Torvinen 5-0.

63½ kg:

1) Hannu Vuorinen, Helsingin Tarmo
2) Jyrki Eskelinen, Kajaanin Kuohu
3) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas & Peter Bäck, Vaasan Työväen Nyrkkeilijät
ottelut: Nopanen-Jimmy Saarinen KO I erä, Vuorinen-Nopanen KO II erä.

71 kg:

1) Esa Hukkanen, Lahden Kaleva
2) Reijo Sarka, Tapanilan Erä
3) Timo Hukkanen, Lahden Kaleva & Harri Tuusa, Tampereen Voimailuseura
5-8) Rainer Tapio, Rovaniemen Reipas
ottelu: Esa Hukkanen-Tapio 5-0.

16.-18.2.1985 Helsinki

57 kg:

1) Jari Grönroos, Tapanilan Erä
2) Jukka Mykkänen, Oulun Tarmo
3) Ilkka Aalto, Tampereen Voimailuseura & Vesa Koskinen, Kuusankosken Kisa
5-8) Ilkka Engelberg, Rovaniemen Reipas
ottelu: Koskinen-Engelberg 5-0.

63½ kg:

1) Hannu Varis, Viipurin Nyrkkeilijät
2) Jyrki Eskelinen, Kajaanin Kuohu
3) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas & Jari Arola, Otanmäen Työväen Urheilijat
ottelut: Nopanen- Ilmari Ikonen RSC III erä, Nopanen-Jukka Piippola, Varis-Nopanen 5-0.

15.-17.2.1986 Helsinki

54 kg:

1) Jukka Arola, Otanmäen Työväen Urheilijat
2) Ilkka Engelberg, Rovaniemen Reipas
3) Juha Santala, Parkanon Ponteva & Timo Liukkonen, Mikkelin Nyrkkeilijät
ottelu: Engelberg-Santala 5-0, Arola-Engelberg 5-0.

60 kg:

1) Jan Nyholm, Helsingin Nyrkkeilijät
2) Jukka Mykkänen, Oulun Tarmo
3) Jari Arola, Otanmäen Työväen Urheilijat & Matti Toikkanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
5-8) Juha Seppänen, Rovaniemen Reipas
ottelu: Arola-Seppänen 5-0.

67 kg:

1) Joni Nyman, Porin NMKY
2) Keijo Pyykkö, Oulun Tarmo
3) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas & Raul Helander, Tampereen Voimailuseura
ottelu: Nyman-Nopanen RSC II erä.

14.-16.2.1987 Helsinki

63½ kg:

1) Juha Alatalo, Oulun Tarmo
2) Reijo Sarka, Helsingin Atleettiklubi
3) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas & Jukka Heikkinen, Lapin Lukko
9-16) Veli Jääskeläinen, Rovaniemen Reipas
ottelut: Nopanen-Allan Grönfors 4-1, Alatalo-Nopanen 5-0.
ottelu: Tero Pakarinen-Jääskeläinen 5-0.

75 kg:

1) Esa Hukkanen, Lahden Kaleva
2) Harri Tuusa, Tampereen Voimailuseura
3) Hannu Haapasalmi, Seinäjoen Kehä-Jussit & Vesa Vuorinen, Helsingin Tarmo
5-8) Arvo Hiltunen, Rovaniemen Reipas
ottelu: Hukkanen-Hiltunen RSC III erä.

27.-29.2.1988 Helsinki

60 kg:

1) Matti Toikkanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
2) Mika Setälä, Rovaniemen Reipas
3) Jari Niemelä, Helsingin Atleettiklubi & Jyrki Peltola, Ylivieskan Veto
ottelut: Setälä-Ari Immonen RSC I erä, Setälä-Peltola 3-2, Toikkanen-Setälä 4-1.

4.-6.3.1989 Helsinki

57 kg:

1) Janne Kanninen, Oulun Tarmo
2) Marko Nieminen, Porin NMKY
3) Keijo Kaunisto, Vilppulan Nyrkkeilijät & Veli-Pekka Mäki, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
9-16) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
ottelu: Hannu Närhi-Leppiaho 5-0.

63½ kg:

1) Jyrki Eskelinen, Kajaanin Kuohu
2) Joni Johansson, Tampereen Voimailuseura
3) Juhani Vainio, Turun Urheiluliitto & Mika Raudasoja, Lautiosaaren Haka
9-16) Mika Setälä, Rovaniemen Reipas
ottelu: Eskelinen-Setälä RSC III erä.

67 kg:

1) Ilari Kapanen, Lievestuoreen Toive

- 2) Kai Kauramäki, Harjavallan Haka
3) Kimmo Schaaf, Viipurin Nyrkkeilijät & Juha Alatalo, Oulun Tarmo
5-8) Veli Jääskeläinen, Rovaniemen Reipas
ottelu: Kauramäki-Jääskeläinen 5-0.

24.-26.2.1990 Helsinki

60 kg:

- 1) Vesa Koskinen, Kuusankosken Kisa
2) Juha Temonen, Porin Pyrintö
3) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas & Vesa-Matti Maunu, Turun Teräs
ottelut: Leppiaho-Markku Neuvonen KO II erä, Temonen-Leppiaho 3-2.

67 kg:

- 1) Mika Raudasoja, Lautiosaaren Haka
2) Kai Kauramäki, Porin NMKY
3) Kalevi Koski, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät & Jukka Veijanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
5-8) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas
ottelu: Raudasoja-Männikkö 4-1.

9.-11.3.1991 Helsinki

54 kg:

- 1) Teemu Kaski, Lahden Kaleva
2) Mika Fors, Tampereen Voimailuseura
3) Herkko Taavettila, Rovaniemen Reipas & Sami Nyysönen, Oulun Tarmo
ottelu: Kaski-Taavettila 5-0.

67 kg:

- 1) Kai Kauramäki, Porin NMKY
2) Markku Kalliorinne, Oulun Tarmo
3) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas & Jukka Veijanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
5-8) Veli-Pekka Jääskeläinen, Rovaniemen Reipas
ottelut: Männikkö-Henry Heiskanen 4-1, Kauramäki-Männikkö 3-2.
ottelu: Kalliorinne-Jääskeläinen RSC II erä.

18.-20.1.1992 Helsinki

54 kg:

- 1) Jyri Paakkunainen, Oulun Tarmo
2) Teemu Kaski, Lahden Kaleva
3) Herkko Taavettila, Rovaniemen Reipas & Jan Luukkonen, Jämsän Kehä-Pojat
ottelu: Paakkunainen-Taavettila 24-7.

67 kg:

- 1) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas
2) Marko Oljakka, Kemin Into
3) Pauli Jyrkkänen, Turun Teräs & Anssi Peräjoki, Kotkan Voimailijat

- 5-8) Veli-Pekka Jääskeläinen, Rovaniemen Reipas
ottelut: Männikkö-Markku Nieminen 22-10, Männikkö-Jyrkkänen 22-7, Männikkö-Oljakka RSC I erä.
ottelu: Oljakka-Jääskeläinen 12-5.

6.-8.2.1993 Helsinki

60 kg:

- 1) Reijo Vuorinen, Helsingin Tarmo
2) Mika Tossavainen, Kuopion Nyrkkeilyseura
3) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas & Marko Nieminen, Porin NMKY
ottelut: Leppiaho-Tero Niemelä RSC III erä, Tossavainen-Leppiaho 23-19.

71 kg:

- 1) Anssi Peräjoki, Kotkan Voimailijat
2) Joni Johansson, Tampereen Voimailuseura
3) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas & Janne Mustonen, Turun Urheiluliitto
ottelut: Männikkö-Markku Kalliorinne 36-11, Johansson-Männikkö AB.

5.-7.2.1994 Helsinki

63½ kg:

- 1) Marko Nieminen, Porin NMKY
2) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
3) Sami Selesmaa, Porin NMKY & Petri Nikkinen, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
ottelut: Leppiaho-Vesa Sipilä RSC II erä, Leppiaho-Selesmaa RSC II erä, Nieminen-Leppiaho 24-15.

67 kg:

- 1) Jyri Kjäll, Porin NMKY
2) Sami Elovaara, Oulun Kehä-Pojat
3) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas & Teemu Parkkila, Reisjärven Voima
ottelut: Mustonen-Riku Lumberg 6-4, Elovaara-Mustonen 15-7.

81 kg:

- 1) Jyrki Ekman, Kemin Into
2) Harri Hakulinen, Viipurin Nyrkkeilijät
3) Mika Andersson, Helsingin Atleettiklubi & Petri Hirvasniemi, Oulun Tarmo
5-8) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
ottelu: Hirvasniemi-Timonen 18-5

4-6.2.1995 Helsinki

67 kg:

- 1) Kai Kauramäki, Porin NMKY
2) Sami Sipilä, Ylä-Tikkurilan Kipinä
3) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas & Sami Elovaara, Oulun Kehä-Pojat
ottelu: Kauramäki-Mustonen RSC I erä.

10.-12.2.1996 Helsinki

67 kg:

- 1) Amin Asikainen, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
 - 2) Sami Sipilä, Ylä-Tikkurilan Kipinä
 - 3) Juha Ruokola, Tampereen Voimailuseura & Kai Kauramäki, Porin NMKY
- 9-16) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas
ottelu: Asikainen-Mustonen 7-0.

75 kg:

- 1) Mikko Meriharju, Turun Teräs
 - 2) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas
 - 3) Arto Salo, Rauman Työväen Nyrkkeilijät & Petri Valikainen, Lautiosaaren Haka
- ottelut: Männikkö-Salo 12-0; Meriharju-Männikkö 10-9.

81 kg:

- 1) Petri Hirvasniemi, Oulun Tarmo
 - 2) Mika Andersson, Helsingin Tarmo
 - 3) Jarkko Thusberg, Viipurin Nyrkkeilijät & Mika Penttinen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 5-8) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
ottelu: Andersson-Timonen RSC III erä.

8.-10.2.1997 Helsinki

63½ kg:

- 1) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
 - 2) Marko Jurvanen, Tampereen Voimailuseura
 - 3) Jaani Meriluoto, Rauman Työväen Urheilijat & Mika Tossavainen, Kuopion Boxing Club
- ottelut: Leppiaho-Mika Pietilä 22-8, Leppiaho-Aki Selesmaa 5-0, Leppiaho-Tossavainen 15-10, Leppiaho-Jurvanen RSC II erä.

71 kg:

- 1) Jani Rauhala, Lahden Kaleva
 - 2) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas
 - 3) Mika Järvi, Viipurin Nyrkkeilijät & Janne Immonen, Varkauden Kick Boxing
- ottelut: Männikkö-Immonen RSC IV erä, Rauhala-Männikkö RSCH IV erä.

75 kg:

- 1) Sami Selesmaa, Porin NMKY
 - 2) Janne Reimaluoto, Lahden Laaki
 - 3) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas & Petri Valikainen, Lautiosaaren Haka
- ottelu: Selesmaa-Mustonen 5-0.

91 kg:

- 1) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
 - 2) Joonas Fraktman, Viipurin Nyrkkeilijät
 - 3) Tommi Parkkila, Reisjärven Voima & Jaakko Lunden, TN-Boxing
- ottelut: Timonen-Parkkila 13-2, Timonen-Fraktman 5-4.

7.-9.2.1998 Helsinki

51 kg:

- 1) Raine Lehtonen, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
 - 2) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- ottelu: Lehtonen-Leppiaho 10-9.

67 kg:

- 1) Amin Asikainen, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
 - 2) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
 - 3) Sami Sipilä, Ylä-Tikkurilan Kipinä & Olli-Pekka Kononen, Porin Pyrintö
- ottelut: Leppiaho-Riku Lumberg 6-5, Leppiaho-Kononen 16-11, Asikainen-Leppiaho 18-5.

75 kg:

- 1) Anssi Peräjoki, Viipurin Nyrkkeilijät
 - 2) Sami Selesmaa, Porin NMKY
 - 3) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas & Janne Sauvola, Kemi Boxing
- ottelu: Peräjoki-Mustonen 12-2.

6.-8.2.1999 Helsinki

57 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
 - 2) Jani Nousiainen, Mikkelin Nyrkkeilijät
 - 3) Sampo Päättävä, Kuopion Riento & Tommy Heiniemi, Oulun Kehäkerho
- ottelut: Leppiaho-Päättävä 8-4, Leppiaho-Nousiainen 9-7.

12.-14.2.2000 Helsinki

51 kg:

- 1) Juho Tolppola, Viipurin Nyrkkeilijät
 - 2) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas
 - 3) Jussi Koivula, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
- ottelu: Tolppola-Koivuranta 16-6.

60 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
 - 2) Askar Sarsenbajev, Tampereen Voimailuseura
 - 3) Lasse Käkelä-Petäys, Vaasan Työväen Nyrkkeilijät & Tero Niemelä, Turun Urheiluliitto
- ottelut: Leppiaho-Petri Väänänen RSC III erä., Leppiaho-Käkelä-Petäys 8-3, Leppiaho-Sarsenbajev 8-5.

71 kg:

- 1) Jari Fyhr, Viipurin Nyrkkeilijät
 - 2) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas
- ottelu: Fyhr-Mustonen 13-4.

91 kg:

- 1) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
- 2) Jouni Sipola, Raahen Nyrkkeilijät
- 3) Tuomo Paavola, Kuopion Riento & Mika Toppari, Tampereen Voimailuseura

ottelut: Timonen-Paavola 7-3, Timonen-Sipola 10-1.

10.-12.2.2001 Helsinki

54 kg:

- 1) Juho Toppola, Viipurin Nyrkkeilijät
 - 2) Jyri Naskali, Tampereen Voimailuseura
 - 3) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas & Jani Nousiainen, Mikkelin Nyrkkeilijät
- ottelu: Naskali-Koivuranta 14-12.

63½ kg:

- 1) Askar Sarsenbajev, Tampereen Voimailuseura
 - 2) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
 - 3) Jere Reinikainen, Kuopion Riento & Mika Valtonen, Kankaanpään Seudun Leisku
- ottelut: Leppiaho-Reijo Vuorinen 29-7, Leppiaho-Reinikainen 9-1, Sarsenbajev-Leppiaho 15-4.

71 kg:

- 1) Amin Asikainen, Viipurin Nyrkkeilijät
 - 2) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas
 - 3) Jarkko Valtonen, Lahden Laaki & Timo Laine, Viipurin Nyrkkeilijät
- ottelut: Mustonen-Laine WO, Asikainen-Mustonen RSC III erä.

9.-11.3.2002 Helsinki

54 kg:

- 1) At-Hit Thiangtrong, Keravan Nyrkkeilijät
 - 2) Jyri Naskali, Tampereen Voimailuseura
 - 3) Ville Piispanen, Lahden Kaleva & Mikko Marttinen, Lahden Kaleva
- 5-8) Tommy Heiniemi, Rovaniemen Reipas
ottelu: Marttinen-Heiniemi +15-15.

57 kg:

- 1) Jussi Koivula, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
 - 2) Niklas Liljeqvist, Lahden Kaleva
 - 3) Jaakko Myllylä, Reisjärven Voima & Antti Pelli, Kii-
mingin Boxing Club
- 5-8) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas
ottelu: Pelli-Koivuranta 9-3.

91 kg:

- 1) Mika Andersson, Helsingin Tarmo
 - 2) Tuomas Puuska, Kankaanpään Seudun Leisku
 - 3) Roope Liljamo, Oulun Tarmo & Marko Vuori, VaHa
- 5-8) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
ottelu: Andersson-Timonen 14-6.

8.-10.3.2003 Tampere

57 kg:

- 1) Joni Turunen, Viipurin Nyrkkeilijät
- 2) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas

3) Jaakko Honkanen, Kii-
mingin Nyrkkeilykerho & Nick-
las Liljeqvist, Lahden Kaleva

5-8) Tommy Heiniemi, Rovaniemen Reipas
ottelut: Koivuranta-Honkanen 11-6, Turunen-Koivuranta
RSC III erä.

ottelu: Turunen-Heiniemi RSC III erä.

64 kg:

- 1) Askar Sarsenbajev, Tampereen Voimailuseura
 - 2) Lasse Käkelä-Petäys, Vaasan Työväen Nyrkkeilijät
 - 3) Markus Hakkarainen, Kuopion Riento & Mika Seppä, Heinolan Voimailijät
- 5-8) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
ottelut: Leppiaho-Mika Valtonen 18-2, Sarsenbajev-Leppiaho 18-7.

6.-8.3.2004 Helsinki

57 kg:

- 1) Jussi Koivula, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
 - 2) Tommy Heiniemi, Rovaniemen Reipas
 - 3) Ari Lehtimäki, Helsingin Urheiluseura & Pauli Klemetti, Iisalmen Urheilu-Vesat
- ottelut: Heiniemi-Klemetti 23-19, Koivula-Heiniemi RSC III erä.

60 kg:

- 1) Jaakko Myllylä, Reisjärven Voima
 - 2) Petri Pynnönen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
 - 3) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas & Miika Forsström, Porvoon Nyrkkeilyseura
- ottelu: Koivuranta-Oskari Hovi 38-16, Myllylä-Koivuranta 27-8.

26.-28.2.2005 Lahti

57 kg:

- 1) Jyri Naskali, Tampereen Voimailuseura
 - 2) Oskari Hovi, Heinolan Voimailijat
 - 3) Tommy Heiniemi, Rovaniemen Reipas
- ottelu: Naskali-Heiniemi 19-3.

2.-4.3.2007 Kuortane

60 kg:

- 1) Jesse Palanto, Tampereen Voimailuseura
 - 2) Mikko Marttinen, Lahden Kaleva
 - 3) Esko Honkela, Rovaniemen Reipas & Jarkko Putkonen, Someron Voima
- 5-8) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas
ottelu: Palanto-Honkela RSC I erä.
ottelu: Marttinen-Koivuranta +23-23.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät naisten SM-kilpailuissa

22.-23.4.2006 Hämeenlinna

54 kg:

- 1) Camilla Munsterhjelm, Oulun Kehäkerho
 - 2) Hanne Mäkinen, Järvenpään Kehäkarhut
 - 3) Linda Koivisto, Rovaniemen Reipas & Elina Lehtinen, Stadi Boxing
- ottelu: Munsterhjelm-Koivisto 5-0.

21.-22.4.2007 Kuopio

54 kg:

- 1) Hanne Mäkinen, Järvenpään Kehäkarhut
 - 2) Kati Collander, Porin NMKY
 - 3) Maiju Hyvönen, Turun Urheiluliitto & Laura Tuominen, Stadi Boxing
- 5-8) Tuovi Ala-Pönttiö, Rovaniemen Reipas
- ottelu: Mäkinen-Ala-Pönttiö RSCO II erä.

18.-19.4.2009 Järvenpää

57 kg:

- 1) Kati Collander, Porin NMKY
 - 2) Emma Seppänen, Rovaniemen Reipas
 - 3) Piia Haverinen, Ylä-Tikkurilan Kipinä & Marjut Lausti, Tampereen Voimailuseura
- 5-8) Maaru Moilanen, Rovaniemen Reipas
- ottelut: Seppänen - Raija Seppä-Lassila 3-2, Seppänen-Lausti 3-2, Collander-Seppänen 5-0.
- ottelu: Collander-Moilanen RSC III erä.

27.-28.2.2010 Rovaniemi

57 kg:

- 1) Marjut Lausti, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
 - 2) Emma Seppänen, Rovaniemen Reipas
 - 3) Johanna Sipola, Turunseudun Nyrkkeilijät & Laura Tuominen, Stadi Boxing
- ottelut: Seppänen-Virve Ehrnroot 5-0; Seppänen-Tuominen 3-2; Lausti-Seppänen 3-2.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät nuorten-, A- ja B-junioreiden SM-kilpailuissa

Nuorten SM-kilpailut 4.-5.11.1978 Seinäjoki

A-63½ kg:

- 1) Jouni Lipsanen, Helsingin Kotkat
 - 2) Pertti Palinperä, Tampereen Voimailuseura
 - 3) Ilmari Ikonen, Kuusankosken Kisa & Yrjö Niemi, Helsingin Nyrkkeilijät
- 11) Kalervo Niska, Rovaniemen Reipas
- ottelu: Ikonen-Niska 4-1.

A-67 kg:

- 1) Kari Hellsten, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
 - 2) Jari Nikkilä, Lahden Laaki
 - 3) Esa Maula, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät & Olli Heikkilä, Raision Voimailijat
 - 7) Arvo Hiltunen, Rovaniemen Reipas
- ottelu: Heikkilä-Hiltunen 3-2.

A-75 kg:

- 1) Pekka Laasanen, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
 - 2) Markku Kärkkäinen, Kotkan Voimailijat
 - 3) Esa Kauranen, Tampereen Voimailuseura & Jukka Vanha-Patokoski, Venesjärven Leisku
 - 5) Jaakko Hietala, Rovaniemen Reipas
- ottelu: Vanha-Patokoski-Hietala 5-0 RSC

Nuorten SM-kilpailut 3.-4.11.1979 Tampere

A-57 kg:

- 1) Arto Oksanen, Tapanilan Erä
- 2) Kimmo Pähti, Rovaniemen Reipas
- 3) Kari Rantanen, Venesjärven Leisku & Aki Mäkinen, Tampereen Voimailuseura

Nuorten SM-kilpailut 31.10.-1.11.1980 Oulu

A-48 kg:

- 1) Jukka Arola, Otanmäen Työväen Urheilijat
- 2) Ilkka Engelberg, Rovaniemen Reipas
- 3) Timo Liukkonen, Mikkelin Nyrkkeilijät & Veli-Matti Välimäki, Viipurin Nyrkkeilijät

A-60 kg:

- 1) Hannu Varis, Viipurin Nyrkkeilijät
- 2) Seppo Madetoja, Oulun Tarmo
- 3) Jari Viik, Rovaniemen Reipas & Juha-Pekka Ikonen, Kuusankosken Kisa

A-63½ kg:

- 1) Aimo Henriksson, Helsingin Atleettiklubi
- 2) Kimmo Pähti, Rovaniemen Reipas
- 3) Olli Hyvönen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät & Jari Mikkola, Venesjärven Leisku

Nuorten SM-kilpailut 30.10.-1.11.1981 Valkeakoski

A-54 kg:

- 1) Ilkka Engelberg, Rovaniemen Reipas
- 2) Kimmo Rantanen, Venesjärven Leisku
- 3) Lasse Tapio, Kemin Into & Jari Arola, Otanmäen Työväen Urheilijat

A-60 kg:

- 1) Jose Tuominen, Helsingin Nyrkkeilijät
- 2) Jukka-Pekka Ikonen, Kuusankosken Kisa
- 3) Jari Viik, Rovaniemen Reipas & Antero Vallius, Keravan Nyrkkeilijät

Nuorten SM-kilpailut 5.-7.11.1982 Rovaniemi

A-51 kg:

- 1) Petteri Okka, Helsingin Nyrkkeilijät
- 2) Jari Mokko, Rovaniemen Reipas
- 3) Jari Närvänen, Kemin Into

A-60 kg:

- 1) Jyrki Eskelinen, Kajaanin Kuohu
- 2) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas
- 3) Lasse Tapio, Kemin Into & Ari Miettinen, Kuopion Riento

Nuorten SM-kilpailut 4.-6.11.1983 Vantaa

A-60 kg:

- 1) Matti Toikkanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 2) Ossi Meskanen, Tampereen Voimailuseura
- 3) Mauri Härkönen, Rovaniemen Reipas & Jorma Valli, Venesjärven Leisku

A-63½ kg:

- 1) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas
- 2) Jyrki Ekman, Kemin Into
- 3) Raimo Taskinen, Virkkalan Kiri & Antti Kuronen, Helsingin Työväen Nyrkkeilijät

Nuorten SM-kilpailut 30.10.-1.11.1987 Pori

A-67 kg:

- 1) Ilari Kapanen, Lievestuoreen Toive
- 2) Juha Turkka, Helsingin Tarmo
- 3) Tero Laitinen, Rovaniemen Reipas & Marko Kanniainen, Oulun Kehä-Pojat

Nuorten SM-kilpailut 4.-6.11.1988 Oulu

A-54 kg:

- 1) Marko Nieminen, Porin NMKY
- 2) Juha Temonen, Porin Pyrintö
- 3) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas & Mika Moilanen, Kemin Into

Nuorten SM-kilpailut 3.-5.11.1989 Riihimäki

A-60 kg:

- 1) Juha Temonen, Porin Pyrintö
- 2) Marko Nieminen, Porin NMKY
- 5-8) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas

A-67 kg:

- 1) Joni Johansson, Tampereen Voimailuseura
- 2) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas

Nuorten SM-kilpailut 3.-4.11.1990 Lahti

A-51 kg:

- 1) Jani Nousiainen, Mikkelin Nyrkkeilijät
- 2) Jukka Martimo, Kemin Into
- 3) Herkko Taavetti, Rovaniemen Reipas

A-67 kg:

- 1) Sami Elovaara, Oulun Kehä-Pojat
- 2) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas

Nuorten SM-kilpailut 2.-3.11.1991 Mikkeli

A-67 kg:

- 1) Anssi Peräjoki, Kotkan Voimailijat
- 2) Sami Elovaara, Oulun Kehä-Pojat
- 5-8) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas

A-71 kg:

- 1) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas
- 2) Antti Hökkä, Oulun Tarmo

A- ja B-juniorien SM-kilpailut 31.10.-1.11.1992 Kajaani

B-57 kg:

- 1) Aki Selesmaa, Porin NMKY
- 2) Markus Muuttola, Reisjärven Voimailijat
- 3) Olli Yli-Suvanto, Rovaniemen Reipas & Petri Palomäki, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät

B-75 kg:

- 1) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
- 2) Ville Rantanen, Viipurin Nyrkkeilijät

A- ja B-junioreiden SM-kilpailut 30.-31.10.1993 Alavus

B-81 kg:

- 1) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
- 2) Joonas Fraktman, Viipurin Nyrkkeilijät

A- ja B-junioreiden SM-kilpailut 26.-27.2.1994 Pori

A-81 kg:

- 1) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas

A- ja B-junioreiden SM-kilpailut 25.-26.2.1995 Lappeenranta

A-91 kg:

- 1) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
- 2) Joonas Fraktman, Viipurin Nyrkkeilijät

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
27.-28.1.1996 Reisjärvi**

B-42 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) At-Hit Thiangtrong, Keravan Nyrkkeilijät

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
1.-2.11.1997 Pori**

B-54 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Juha Helola, Turun Teräs

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
31.10.-1.11.1998 Tampere**

A-57 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Lasse Käkelä-Petäys, Vaasan Työväen Nyrkkeilijät

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
30.-31.10.1999 Lahti**

A-51 kg:

- 1) Juho Tolppola, Viipurin Nyrkkeilijät
- 2) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas

A-60 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Lasse Käkelä-Petäys, Vaasan Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Lauri Kekäläinen, Lauritsalan Teräs & Sampo Sorri, TN-Boxing

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
28.-29.10.2000 Mikkeli**

A-54 kg:

- 1) Jyri Naskali, Tampereen Voimailuseura
- 2) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas
- 3) Pasi Silvennoinen, Riihimäen Kehä-Ketut

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
25.-26.10.2003 Hämeenlinna**

B-54 kg:

- 1) Mikko Malkamäki, Lahden Kaleva
- 2) Miika Palmroth, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Juho Vesterinen, Rovaniemen Reipas

B-66 kg:

- 1) Olli Ruha, Rovaniemen Reipas
- 2) Harri Laakso, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
30.-31.10.2004 Turku**

B-57 kg:

- 1) Olli-Pekka Rötönen, Lapin Lukko
- 2) Sami Katajisto, Rovaniemen Reipas
- 3) Tuukka Suontaka, Tampereen Voimailuseura & Antti Kuitunen, Tampereen Voimailuseura

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
29.-30.10.2005 Rovaniemi**

B-60 kg:

- 1) Aleksi Kauramäki, Turunseudun Nyrkkeilijät
- 2) Antti Kuitunen, Tampereen Voimailuseura
- 3) Tuomas Rantala, WBC & Oskari Ylläsjärvi, Lapin Lukko
- 5-8) Ate Hiltunen, Rovaniemen Reipas

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
28.-29.10.2006 Kajaani**

B-63 kg:

- 1) Henri Kulju, Kemin Into
- 2) Roope Laakso, Vaasa Boxing
- 3) Toni Vuorinen, Rovaniemen Reipas

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
27.-28.10.2007 Hämeenlinna**

B-46 kg:

- 1) Joonas Pursiainen, Rovaniemen Reipas

B-48 kg:

- 1) Jeremi Pesonen, Tapanilan Erä
- 2) Jarno Kettunen, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Miska Mattanen, Rovaniemen Reipas

A- ja B-junioreiden SM-kilpailut 1.-2.11.2008 Lahti

A-48 kg:

- 1) Joonas Pursiainen, Rovaniemen Reipas

**A- ja B-junioreiden SM-kilpailut
31.10.-1.11.2009 Oulu**

A-51 kg:

- 1) Joonas Pursiainen, Rovaniemen Reipas

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät poikien SM-kilpailuissa ja Poikanyrkkeilypäivillä

Poikien SM-kilpailut 13.-15.4.1979 Helsinki

C-30 kg:

- 1) Jouko Ruonakoski, Rovaniemen Reipas
- 2) Tomi Leppämäki, Viipurin Nyrkkeilijät

C-34 kg:

- 1) Niko Salonen, Viipurin Nyrkkeilijät
- 2) Pasi Lybeck, Tampereen Voimailuseura
- 3) Mikko Simonaho, Rovaniemen Reipas & Paavo Huusko, Kajaanin Kuohu

C-38 kg:

- 1) Jarmo Moilanen, ViKi
- 2) Richard Forsman, Tampereen Voimailuseura
- 3) Hannu Katainen, Rovaniemen Reipas

B-34 kg:

- 1) Jari Mokko, Rovaniemen Reipas
- 2) Esa Nurmo, Lahden Kaleva
- 3) Juha Hytti, Viipurin Nyrkkeilijät & Reijo Kiili, Turun Jyry

B-46 kg:

- 1) Risto Lindstedt, ViKi
- 2) Olavi Keskisalo, Kokkolan Veikot
- 3) Mauri Härkönen, Rovaniemen Reipas & Marko Jauhinainen, Helsingin Tarmo

B-54 kg:

- 1) Reijo Sarka, Viipurin Nyrkkeilijät
- 2) Arvo Heikkinen, Otanmäen Työväen Urheilijat
- 3) Juha Lujanen, Helsingin Atleettiklubi & Ismo Takamäki, Oulun Tarmo
- 5-8) Jari Viik, Rovaniemen Reipas

Poikanyrkkeilypäivät 18.-19.4.1981 Jämsänkoski

A-44 kg:

- 1) Jari Mokko, Rovaniemen Reipas
- 2) Vesa Koskinen, Kuusankosken Kisa
- 3) Ari Sirviö, Lapin Lukko & Jari Niskanen, Viipurin Nyrkkeilijät

A-52 kg:

- 1) Matti Toikkanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 2) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas
- 3) Jari Pehkonen, Karkkilan Urheilijat & Pekka Hyvönen, Kajaanin Kuohu

A-58 kg:

- 1) Jorma Ollikainen, Kuopion Nyrkkeilyseura
- 2) Marko Johansson, Nokian Urheilijat

- 3) Marko Hänninen, Rovaniemen Reipas & Ari Heikkinen, Kempeleen Pyrintö

B-34 kg:

- 1) Jouko Ruonakoski, Rovaniemen Reipas
- 2) Jari Paakkunainen, Oulun Tarmo
- 3) Anssi Soikkeli, Viipurin Nyrkkeilijät

B-36 kg:

- 1) Mikko Pohjanharju, Mäntän Valo
- 2) Veli Niemelä, Rovaniemen Reipas
- 3) Jukka Väänänen, Espoon Luolakarhut & Jouni Valtatie, Tampereen Voimailuseura

B-40 kg:

- 1) Ilkka Ikonen, Mikkelin Nyrkkeilijät
- 2) Mikko Simonaho, Rovaniemen Reipas
- 3) Kari Roininen, Oulun Tarmo & Petri Sulonen, Tampereen Voimailuseura

B-62 kg:

- 1) Harri Korhonen, Helsingin Työväen Nyrkkeilijät
- 2) Hannupekka Musturi, Tampereen Voimailuseura
- 3) Ilpo Timonen, Rovaniemen Reipas

Poikien SM-kilpailut 15.-16.5.1982 Tampere

C-46 kg:

- 1) Kai Brännkär, Kemin Into
- 2) Janne Mömmö, Rovaniemen Reipas

B-34 kg:

- 1) Petteri Tiitola, Rovaniemen Reipas
- 2) Jari Kivelä, Turun Veikot
- 3) Kari Pallaspuro, Kokkolan Veikot & Janne Järvinen, Tampereen Voimailuseura

B-42 kg:

- 1) Mika Fors, Seinäjken Kehä-Jussit
- 2) Ari-Pekka Sulanterä, Turun Veikot
- 3) Mika Ailasmäki, Rovaniemen Reipas & Tommi Heino, Porin NMKY

B-60 kg:

- 1) Jukka Mäläskä, Rovaniemen Reipas
- 2) Vesa Prykäri, Lapin Lukko

A-38 kg:

- 1) Jyri Paakkunainen, Oulun Tarmo
- 2) Jouko Ruonakoski, Rovaniemen Reipas

Poikanyrkkeilypäivät 10.-12.6.1983

Hämeenlinna

B-63½ kg:

- 1) Urpo Koutonen, Nokian Urheilijat

- 2) Hannu-Pekka Musturi, Tampereen Voimailuseura
- 3) Jukka Mälaskä, Rovaniemen Reipas & Juha Alatalo, OuTa

Poikanyrkkeilypäivät 15.-16.6.1984 Tampere

C -46 kg:

- 1) Mika Hilden, Tampereen Voimailuseura
- 2) Tero Laitinen, Rovaniemen Reipas
- 3) Tero Kauppila, Viipurin Nyrkkeilijät

Poikanyrkkeilypäivät 22.-24.2.1985 Jyväskylä

B-51 kg:

- 1) Hannu Närhi, Riihimäen Kehä-Ketut
- 2) Mika Hilden, Tampereen Voimailuseura
- 3) Tero Laitinen, Rovaniemen Reipas & Jari Lahtinen, Helsingin Voimailijat

Poikanyrkkeilypäivät 4.-6.6.1986 Lahti

C-38 kg:

- 1) Tom Kemppainen, Rovaniemen Reipas
- 2) Marko Kirppu, RiLu
- 3) Sami Ollila, Tampereen Voimailuseura & Tommi Ouvinen, Viipurin Nyrkkeilijät

C-46 kg:

- 1) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas
- 2) Reijo Nousiainen, Tampereen Voimailuseura
- 3) Miikka Ala-Ilomäki, RiLu & Jyrki Kröger, Kuopion Riento

C-56 kg:

- 1) Henry Heiskanen, Viipurin Nyrkkeilijät
- 2) Sami Hildén, Rovaniemen Reipas

B-57 kg:

- 1) Reijo Pylkkänen, Hämeenlinnan Kisa
- 2) Tero Laitinen, Rovaniemen Reipas
- 3) Jukka Marjala, Oulun Tarmo & Jan Salminen, Tampereen Voimailuseura

Poikanyrkkeilypäivät 28.-29.3.1987 Lahti

C-50 kg:

- 1) Jyrki Kröger, Kuopion Riento
- 2) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas

B-75 kg:

- 1) Juha Mutanen, Lahden Kaleva
- 2) Janne Roukala, Rovaniemen Reipas
- 3) Marko Pennanen, Porin NMKY

Poikanyrkkeilypäivät 26.-27.3.1988 Valkeakoski

B-54 kg:

- 1) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Tarmo Manninen, Turun Weikot
- 3) Kari Kyllönen, Oulun Nyrkkeilyseura & Marko Potinoja, Kokkolan Veikot

B-57 kg:

- 1) Juha Temonen, Porin Pyrintö
- 2) Ville Teriö, Jyväskylän Nyrkkeilijät
- 3) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas & Marko Lepo-niemi, Tampereen Voimailuseura

B-60 kg:

- 1) Jari-Pekka Sieppi, Rovaniemen Reipas
- 2) Jyrki Kröger, Kuopion Riento
- 3) Jaakko Isoahde, Kokkolan Veikot & Risto Selin, HV

Poikanyrkkeilypäivät 18.-19.3.1989 Helsinki

B-60 kg:

- 2) Tom Heiskanen, Rovaniemen Reipas

B-63½ kg:

- 1) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas

Poikanyrkkeilypäivät 31.3.-1.4.1990 Kajaani

D-26 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Juha Hölli, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät

Poikanyrkkeilypäivät 13.-14.4.1991 Tampere

D-30 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Kim Kangas, Tampereen Voimailuseura

C-71 kg:

- 1) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
- 2) Jussi Hirviniemi, Tampereen Voimailuseura

Poikanyrkkeilypäivät 21.-22.3.1992 Tampere

D-33 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Tero Rantala, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Sami Nyman, Tampereen Voimailuseura

Poikanyrkkeilypäivät 20.-21.3.1993 Tampere

D-30 kg:

- 1) At-Hit Thiangtrong, Keravan Nyrkkeilijät
- 2) Juhana Leppiaho, Rovaniemen Reipas

D-33 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Rami Savonen, Porin Pyrintö

Poikanyrkkeilypäivät 19.-20.3.1994 Tampere**D-45 kg:**

- 1) Petri Ahola, Rovaniemen Reipas

C-36 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Rami Savonen, Porin Pyrintö

Poikanyrkkeilypäivät 18.-19.3.1995 Oulu**C-39 kg:**

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) At-Hit Thiangrong, Keravan Nyrkkeilijät
- 3) Rami Savonen, Porin Pyrintö

C-39 (III-ryhmä):

- 1) Antti Ahtiainen, Rovaniemen Reipas

Poikanyrkkeilypäivät 28.-29.3.1998 Kajaani**D-39 kg:**

- 1) Heikki Kaikkonen, Kajaanin Kuuhu
- 2) Atro Kallio, Viipurin Nyrkkeilijät
- 3) Riku Lindgren, Rovaniemen Reipas & Mikko Hynninen, Tampereen Voimailuseura

C-42 kg:

- 1) Henry Flink, Rovaniemen Reipas
- 2) Mika Mattila, Lahden Laaki

Poikanyrkkeilypäivät 20.-21.3.1999 Helsinki**D-39 kg:**

- 1) Markus Määttä, Salon Kick-Boxing Club
- 2) Aleksi Sarajärvi, Rovaniemen Reipas
- 3) Jesse Saari, Salon Kick-Boxing Club & Mika Österholm, Viipurin Nyrkkeilijät

D-45 kg:

- 1) Riku Lindgren, Rovaniemen Reipas
- 2) Tero Lyytinen, Tampereen Voimailuseura

C-48 kg:

- 1) Henry Flink, Rovaniemen Reipas
- 2) Timo Kurtti, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
- 3) Jani Koivisto, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho & Marko Joutsilahti, Salon Vilpas

Poikanyrkkeilypäivät 18.-19.3.2000 Kemi**C-51 kg:**

- 1) Riku Lindgren, Rovaniemen Reipas
- 2) Niko Lehtinen, Tampereen Nyrkkeilijät
- 3) Kalle Kuusniemi, Salon Kick-Boxing Club

Poikanyrkkeilypäivät 17.-18.3.2001 Salo**C-60 kg:**

- 1) Riku Lindgren, Rovaniemen Reipas
- 2) Marcus Aver, Viipurin Nyrkkeilijät

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijöiden TUL:n mestaruuskilpailuiden mitalisijoitukset ja TUL-turnauksien sijoitukset**20.-21.1.1979 Riihimäki****54 kg:**

- 1) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas
- 2) Ari-Pekka Niemikorpi, Ylivieskan Veto
- 3) Aulis Liukkonen, Turun Weikot

57 kg:

- 1) Markku Matikainen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 2) Esa Loppukaarre, Rovaniemen Reipas

63½ kg:

- 1) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
- 2) Pekka Kantola, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
- 3) Jouni Lipsanen, Helsingin Kotkat

19.-20.1.1980 Tampere**63½-63½ kg:**

- 1) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
- 2) Jouni Lipsanen, Helsingin Kotkat
- 3) Kalervo Niska, Rovaniemen Reipas

67 kg:

- 1) Rainer Tapio, Rovaniemen Reipas
- 2) Kalevi Kosunen, Oulun Tarmo
- 3) Seppo Sivill, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät

10.-11.1.1981 Jyväskylä**60 kg:**

- 1) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas
- 2) Vesa Paloniemi, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Pekka Kujasalo, Oulun Tarmo

63½ kg:

- 1) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
- 2) Erkki Tolvanen, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
- 3) Keijo Pyykkö, Oulun Tarmo

67 kg:

- 1) Rainer Tapio, Rovaniemen Reipas
- 2) Seppo Sivill, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Tom Heiskanen, Turun Teräs

23.-24.1.1982 Kemi**54 kg:**

- 1) Antti Juntumaa, Oulun Tarmo
- 2) Timo Paakkunainen, Oulun Tarmo
- 3) Ilkka Engelberg, Rovaniemen Reipas

60 kg:

- 1) Kalervo Torvinen, Rovaniemen Reipas
- 2) Veli Ruohoniemi, Seinäjoen Sisu
- 3) Jukka Mykkänen, Oulun Tarmo

63½ kg:

- 1) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
- 2) Keijo Pyykkö, Oulun Tarmo
- 3) Ari Mankinen, Kajaanin Kuuhu

22.-23.2.1983 Kuusankoski**60 kg:**

- 1) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas
- 2) Kalervo Torvinen, Rovaniemen Reipas
- 3) Jyrki Eskelinen, Kajaanin Kuuhu

63½ kg:

- 1) Ilmari Ikonen, Kuusankosken Kisa
- 2) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas
- 3) Jouni Pajari, Riihimäen Kehä-Ketut

67 kg:

- 1) Keijo Pyykkö, Oulun Tarmo
- 2) Reima Tapio, Rovaniemen Reipas
- 3) Timo Hukkanen, Lahden Kaleva

71 kg:

- 1) Topi Mikkola, Oulun Tarmo
- 2) Seppo Sivill, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Rainer Tapio, Rovaniemen Reipas

14.-15.1.1984 Helsinki**60 kg:**

- 1) Vesa Viik, Rovaniemen Reipas
- 2) Jukka Mykkänen, Oulun Tarmo
- 3) Vesa Paloniemi, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät

71 kg:

- 1) Rainer Tapio, Rovaniemen Reipas
- 2) Tarmo Vanhamäki, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Timo Hukkanen, Lahden Kaleva

19.-20.1.1985 Rovaniemi**60 kg:**

- 1) Matti Toikkanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 2) Veli Niemelä, Rovaniemen Lappi
- 3) Juha Seppänen, Rovaniemen Reipas

18.-19.1.1986 Kajaani**54 kg:**

- 1) Ilkka Engelberg, Rovaniemen Reipas
- 2) Janne Kanninen, Oulun Tarmo
- 3) Juhani Launomaa, Hämeenlinnan Kisa

60 kg:

- 1) Jukka Mykkänen, Oulun Tarmo
- 2) Esko Koljonen, Hämeenlinnan Kisa
- 3) Juha Seppänen, Rovaniemen Reipas

17.-18.1.1987 Riihimäki**63½ kg:**

- 1) Jyrki Eskelinen, Kajaanin Kuuhu
- 2) Harri Markus, Riihimäen Kehä-Ketut
- 3) Veli-Matti Nopanen, Rovaniemen Reipas

67 kg:

- 1) Juha Alatalo, Oulun Tarmo
- 2) Veli Jääskeläinen, Rovaniemen Reipas
- 3) Pauli Jyrkkänen, Turun Teräs

23.-24.1.1988 Oulu**60 kg:**

- 1) Matti Toikkanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 2) Mika Setälä, Rovaniemen Reipas
- 3) Jere Kanninen, Oulun Tarmo

67 kg:

- 1) Juha Alatalo, Oulun Tarmo
 - 2) Pauli Jyrkkänen, Turun Teräs
 - 3) Veli Jääskeläinen, Rovaniemen Reipas
- 21.-22.1.1989 Turku

57 kg:

- 1) Janne Kanninen, Oulun Tarmo
- 2) Hannu Närhi, Riihimäen Kehä-Ketut
- 3) Veli Ruohoniemi, Seinäjoen Sisu
- 4) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas

67 kg:

- 1) Markku Kalliorinne, Oulun Tarmo
- 2) Ilari Kapanen, Lievestuoreen Toive
- 3) Jarmo Simonen, Kuusankosken Kisa
- 4) Veli Jääskeläinen, Rovaniemen Reipas

20.-21.1.1990 Kemi

57 kg:

- 1) Janne Kanninen, Oulun Tarmo
- 2) Janne Leino, Porin Pyrintö
- 3) Ilkka Engelberg, Rovaniemen Reipas

60 kg:

- 1) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Mika Setälä, Rovaniemen Reipas
- 3) Juha Temonen, Porin Pyrintö

67 kg:

- 1) Mika Raudasaho, Lautiosaaren Haka
- 2) Jukka Veijanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas

19.-20.1.1991 Kuusankoski

51 kg:

- 1) Ari Alanenpää, Oulun Tarmo
- 2) Herkko Taavettila, Rovaniemen Reipas

67 kg:

- 1) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas
- 2) Jukka Veijanen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Jari Koivisto, Someron Voima

4.-5.1.1992 Oulu

67 kg:

- 1) Petri Männikkö, Rovaniemen Reipas
- 2) Pauli Jyrkkänen, Turun Teräs
- 3) Marko Oljakka, Kemin Into

16.-17.1.1993 Jyväskylä

63½ kg:

- 1) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Petri Nikkinen, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
- 3) Jouni Harman, Lahden Kaleva

8.-9.1.1994 Helsinki

63½ kg:

- 1) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Riku Lumberg, Lauritsalan Teräs
- 3) Juha Seppänen, Järvenpään KBC & Juha Temonen, Porin NMKY

67 kg:

- 1) Marko Nieminen, Porin NMKY
- 2) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas
- 3) Kimmo Korpi-Seppälä, Someron Voima & Sami Selesmaa, Porin NMKY

14.-15.1.1995 Kajaani

67 kg:

- 1) Sami Elovaara, Oulun Kehä-Pojat
- 2) Jarno Mustonen, Rovaniemen Reipas
- 3) Markku Rautio, Helsingin Työväen Nyrkkeilijät & Markku Oljakka, Kemin Into

81 kg:

- 1) Temple Osuala, Helsingin Työväen Nyrkkeilijät
- 2) Petri Hirvasniemi, Oulun Tarmo
- 3) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas & Mika Penttinen, Jyväskylän Työväen Nyrkkeilijät

18.-19.1.1997 Lahti

63½ kg:

- 1) Michael Yikealo, Ruotsi
- 2) Christian Lindgren, Ruotsi
- 3) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas & Jere Nikkilä, Lahden Kaleva

91 kg:

- 1) Ilkka Timonen, Rovaniemen Reipas
- 2) Joonas Fraktman, Viipurin Nyrkkeilijät
- 3) Jaakko Lundén, TNB & Sergei Razumovski, Viro

17.-18.1.1998 Oulu

51 kg:

- 1) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Kari Kartimo, Oulun Kehäkerho

67 kg:

- 1) Jarno Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 2) Sami Sipilä, Ylä-Tikkurilan Kipinä
- 3) Vjatsheslav Volohov, Venäjä & Jarno Ruotsalainen, IUUV

16.-17.1.1999 Vantaa

57 kg:

- 1) Joni Turunen, Kirkkonummen Nyrkkeilykerho
- 2) Teemu Lindqvist, Lahden Kaleva
- 3) Teemu Valve, Kuusankosken Kisa & Lasse Käkelä-Petäys, Vaasan Työväen Nyrkkeilijät
- 5-8) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas

20.-21.1.2000 Lahti

54 kg:

- 1) Antti Pelli, Kuopion Riento
- 2) Richard Lundby, Ruotsi
- 3) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas & Jyri Naskali, Tampereen Voimailuseura

63½ kg:

- 1) Rateb Noori, Ruotsi
- 2) Reijo Vuorinen, Helsingin Tarmo
- 3) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas & Vesa Painilainen, Lahden Laaki

20.-21.1.2001 Lahti**54 kg:**

- 1) Antti Pelli, Kuopion Riento
- 2) Richard Lundby, Ruotsi
- 3) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas & Jyri Naskali, Tampereen Voimailuseura

63½ kg:

- 1) Rateb Noori, Ruotsi
- 2) Reijo Vuorinen, Helsingin Tarmo
- 3) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas & Vesa Painilainen, Lahden Laaki

19.-20.1.2002 Tampere**54 kg:**

- 1) Tommy Heiniemi, Rovaniemen Reipas
- 2) Oskari Hovi, Heinolan Voimailijat
- 3) Ville Piispanen, Lahden Kaleva & Mika Korpikoski, Hämeenlinnan Kisa

15.-16.2. 2003 Turku**57 kg:**

- 1) Jyri Naskali, Tampereen Voimailuseura
- 2) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas
- 3) Oskari Hovi, Heinolan Voimailijat & Jaakko Myllylä, Reisjärven Voima

64 kg:

- 1) Lasse Käkelä-Petäys, Vaasan Työväen Nyrkkeilijät
- 2) Samuli Leppiaho, Rovaniemen Reipas
- 3) Mika Valtonen, KSL & Tatu Erkkilä, Tampereen Voimailuseura

22.-23.1.2005 Hämeenlinna**54 kg:**

- 1) Pasi Silvennoinen, Riihimäen Kehä-Ketut
- 2) Edis Tatli, HaKi
- 3) Tommy Heiniemi, Rovaniemen Reipas & Mikko Malakmäki, Lahden Kaleva

27.-28.1.2007 Oulu**60 kg:**

- 1) Joonas Koivuranta, Rovaniemen Reipas
- 2) Niko Bitter, Riihimäen Kehä-Ketut
- 3) Jukka Pöykiö, Kempeleen Pyrintö & Tuomo Eronen,

IUV

- 5-8) Esko Honkela, Rovaniemen Reipas

N-54 kg:

- 1) Kati Collander, Porin NMKY
- 2) Anastasia Makarova, Venäjä
- 3) Tuovi Ala-Pöntiö, Rovaniemen Reipas & Elina Karjalainen, OKK

8.-10.2.2008 Oulu**Naiset:****57 kg:**

- 1) Marjut Salo, Tampereen Voimailuseura
- 2) Emma Seppänen, Rovaniemen Reipas
- 3) Kirsi Yli-Kahila, Järvenpään Kehä-Karhut

60 kg:

- 1) Noora Osipow, Järvenpään Kehä-Karhut
- 2) Mirella Hänninen, Kempeleen Pyrintö
- 3) Satu Haaksila, Rovaniemen Reipas

24.-25.1.2009 Turku**N-57 kg:**

- 1) Maiju Hyvönen, Turun Urheiluliitto
 - 2) Kirsi Yli-Kahila, Järvenpään Kehä-Karhut
 - 3) Marjut Lausti, Tampereen Voimailuseura & Vuokko Katainen, Lahden Laaki
- 5-8) Emma Seppänen, Rovaniemen Reipas & Maaru Moilanen, Rovaniemen Reipas

23.-24.1.2010 Helsinki**N-57 kg:**

- 1) Emma Seppänen, Rovaniemen Reipas
- 2) Marjut Lausti, Tampereen Työväen Nyrkkeilijät
- 3) Laura Tuominen, Stadi Boxing

N-60 kg:

- 1) Mira Putkonen, Tampereen Voimailuseura
 - 2) Tiina Hahl, Heinolan Voimailijat
 - 3) Hanna Sainio, Mikkelin Nyrkkeilijät
- 5-8) Maaru Moilanen, Rovaniemen Reipas

51 kg:

- 1) Joonas Pursiainen, Rovaniemen Reipas
- 2) Rami Kasim, Kankaanpään Nyrkkeilijät

**Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät
Tammer-turnauksissa****17.-21.10.1979 Tampere****60 kg:**

- 1) Richard Nowakowski, Itä-Saksa

2) Lutz Käsebier, Itä-Saksa
3) Gabor Takacs, Unkari & Jesper Garnell, Tanska
5-8) Vesa Viik
ottelut: Viik-Kazimierz Adach , Puola RSC III erä; Garnell-Viik 4-1.

63½ kg:

1) Tony Willis, Iso-Britannia
2) Shadrach Odhiambo, Ruotsi
3) John McAllister, Iso-Britannia & Karl-Heinz Krüger, Itä-Saksa
5-8) Reima Tapio
ottelu: Willis-Tapio AB II erä.

6.-9.11.1980 Tampere

67 kg:

1) Roman George, Yhdysvallat
2) Rainer Tapio
3) Tapani Surakka, Ruotsi & Andras Botos, Unkari
ottelut: Tapio-Kristen Reagan, Norja 5-0, Tapio-Surakka 5-0, George-Tapio 5-0.

20.-24.10.1982 Tampere

60 kg:

1) Viktor Demjanenko, Neuvostoliitto
2) Claudio Serrano, Venezuela
3) Ramon Vil, Venezuela & Jose Tuominen, Suomi
5-8) Vesa Viik
ottelut: Viik-Asen Atanasov, Bulgaria KO III erä, Serrano-Viik 5-0.

67 kg:

1) Senik Konakbajev, Neuvostoliitto
2) Erossi Margiani, Neuvostoliitto
3) Reima Tapio & Young-Su An, Etelä-Korea
ottelu: Margiani-Reima Tapio AB II erä.

18.-23.10.1983 Tampere

63½ kg:

1) Metodi Galabov, Bulgaria
2) Tsvetan Draganov, Bulgaria
3) Jaroslav Polak, Tshekkoslovakia & Kassen Barake, Israel
9-16) Vesa Viik
ottelu: Barake-Viik 4-1.

17.-21.10.1984 Tampere

63½ kg:

1) Hee-Jong Koh, Etelä-Korea
2) Henry Anaya, Yhdysvallat
3) Lars Lundgren, Ruotsi & Tibor Puha, Tshekkoslovakia
5-8) Veli-Matti Nopanen
ottelu: Koh-Nopanen RSC II erä.

16.-20.10.1985 Tampere

54 kg:

1) Albert Kazamtjan, Neuvostoliitto
2) Klaus Kirchstein, Itä-Saksa
3) Timo Matilainen, Suomi & Jimmy Mayanja, Ruotsi
5-8) Ilkka Engelberg
ottelu: Kirchstein- Engelberg 5-0.

16.-20.10.1991 Tampere

63½ kg:

1) Peter Richardson, Englanti
2) Jukka Heikkinen, Suomi
3) Ville Teriö, Suomi & Jyri Kjäll, Suomi
5-8) Jarno Leppiaho
ottelut: Leppiaho-Aleksei Vaks, Viro 11-6; Heikkinen-Leppiaho 16-6.

67 kg:

1) Kai Kauramäki, Suomi
2) Petri Männikkö
3) Mohammed Haskie, Israel & Per Skau, Norja
ottelut: Männikkö-Haskie 18-5; Kauramäki-Männikkö 11-6.

15.-18.10.1992 Tampere

60 kg:

1) Bruno Wartelle, Ranska
2) Mika Tossavainen, Suomi
3) Thomas Damgaard, Tanska & Vladimiras Alisauskas, Liettua
9-16) Mika Setälä
ottelu: Reijo Vuorinen, Suomi-Setälä 14-1.

71 kg:

1) Sydney Vanderpool, Kanada
2) Michael Ryl, Saksa
3) Wael Haddad, Ruotsi & Tim Taylor, Englanti
9-16) Petri Männikkö
ottelu: Vanderpool-Männikkö 10-2

20.-23.10.1994 Tampere

63½ kg:

1) Thomas Damgaard, Tanska
2) Leonti Vorontshuk, Viro
3) Jarno Leppiaho & Mahad Robieh, Ruotsi
ottelu: Vorontshuk-Leppiaho RSC III erä

19.-22.10.1995 Tampere

75 kg:

1) Zsolt Erdei, Unkari
2) Stephen Bendall, Iso-Britannia

3) Petri Männikkö & Ari Tikkanen, Suomi
ottelut: Männikkö-Rowan Donaldson, Kanada 10-3; Erdei-Männikkö 8-2.

24.-27.10.1996 Tampere

75 kg:

1) Andrew Lowe, Englanti
2) Frederic Forgues, Ranska
3) Petri Männikkö & Raffaele Bergamasco, Italia
ottelut: Männikkö-Eduard Narbut, Latvia 10-7, Forgues-Männikkö 9-3.

10.-14.9.1997 Tampere

75 kg:

1) Quinton Smith, Yhdysvallat
2) Valeri Agafonov, Venäjä
3) Petri Männikkö & Koen Morreeuw, Belgia
ottelut: Männikkö-Jung-Woo Kim, Etelä-Korea 12-0; Agafonov-Männikkö 12-0.

15.-18.10.1998 Tampere

75 kg:

1) Andreas Gustavsson, Ruotsi
2) Randy Griffin, Yhdysvallat
3) Petri Männikkö & Tomas Carlsson, Ruotsi
ottelu: Gustavsson-Männikkö 12-8.

19.-24.10.1999 Tampere

60 kg:

1) Vjatsheslav Vlasov, Venäjä
2) Dmytro Svitlitsnyi, Ukraina
3) Samuli Leppiaho & Robert Maczik, Unkari
ottelut: Leppiaho-Nedim Baba, Turkki 6-1, Vlasov-Leppiaho +0-0

18.-21.10.2001 Tampere

54 kg:

1) Reidar Valstad, Norja
2) Tyson Cave, Kanada
3) Jyri Naskali & Mark Moran, Englanti
5-8) Joonas Koivuranta
ottelu: Cave-Koivuranta 5-4.

17.-20.10.2002 Tampere

54 kg:

1) Eduard Lutsker, Ukraina
2) Tommy Heiniemi
3) Nikolai Zaitsev, Viro
ottelu: Lutsker-Heiniemi RSC II erä.

67 kg:

1) Valeri Drazhnik, Ukraina

2) Aki Selesmaa, Suomi
3) Naim Terbunja, Ruotsi & Jouni Holopainen, Suomi
9-16) Samuli Leppiaho
ottelu: Terbunja-Leppiaho 19-16.

16.-19.10.2003 Tampere

64 kg:

1) Joni Turunen, Suomi
2) Patrick Bogere, Ruotsi
3) Tutomu Nishida, Japani & Mohamed Massoudy, Egypti
5-8) Samuli Leppiaho
ottelu: Bogere-Leppiaho RSC III erä.

14.-17.10.2004 Tampere

57 kg:

1) Jyri Naskali, Suomi
2) Vjatsheslav Molis, Viro
3) Arash Usmanee, Kanada & Oskari Hovi, Suomi
5-8) Joonas Koivuranta
ottelu: Usmanee-Koivuranta 18-16.

20.-23.10.2005 Tampere

54 kg:

1) Joan Tipon, Filippiinit
2) Ibrahim Algharaghir, Jordania
3) Tommy Heiniemi & Shemuel Pagan, Yhdysvallat
ottelu: Algharaghir-Heiniemi RSCO II erä.

57 kg:

1) Eric Donovan, Irlanti
2) Jyri Naskali, Suomi
3) Luis O. Del Valle, Yhdysvallat & Bashir Hassan, Ruotsi
9-16) Joonas Koivuranta
ottelu: Joegin Ladon, Filippiinit-Koivuranta 26-20.

19.-22.10.2006 Tampere

60 kg:

1) Jean Gomis, Ranska
2) Genebert Basarde, Filippiinit
3) Amer Agbaria, Israel & Godfrey Norgård Rugemalina, Tanska
5-8) Joonas Koivuranta
ottelu: Basarde-Koivuranta 29-26.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät GeeBee-turnauksissa

7.-11.4.1983 Helsinki

60 kg:

1) Stefan Sjöstrand, Ruotsi
2) Jose Tuominen, Suomi
3) Andreas Schink, Itä-Saksa & Juri Gladishev, Neuvos-

toliitto

9-16) Vesa Viik & Kalervo Torvinen

ottelu: Schink-Torvinen 5-0.

ottelu: Sjöstrand-Viik 5-0.

13.-15.4.1984 Helsinki

60 kg:

1) Ingo Benske, Itä-Saksa

2) Vesa Viik

3) Yunus Sebie, Ruotsi & Jackson Bogere, Ruotsi

ottelut: Viik-Sebie 4-1; Benske-Viik 4-1.

12.-14.4.1985 Helsinki

60 kg:

1) Jose Tuominen, Suomi

2) Matti Toikkanen, Suomi

3) Juha Seppänen & Jani Nyholm, Suomi

ottelut: Seppänen-Kalervo Alanenpää, Ruotsi diskaus I erä; Tuominen-Seppänen WO

6.-11.4.1988 Helsinki

60 kg:

1) Daniel Dumitrescu, Romania

2) Sergei Gorodnitsov, N-liitto

3) Mika Setälä & Vesa Koskinen, Suomi

ottelu: Dumitrescu-Setälä 5-0.

4.-7.4.1991 Helsinki

67 kg:

1) Igor Hilai, Suomi

2) Aleksandr Pavelets, Neuvostoliitto

3) Oleg Popov, Neuvostoliitto & Igor Belov, Suomi

5-8) Petri Männikkö

ottelu: Popov-Männikkö 3-2.

2.-5.4.1992 Helsinki

67 kg:

1) Sami Elovaara, Suomi

2) Petri Männikkö

3) Oleg Popov, IVY & Kai Kauramäki, Suomi

ottelut: Männikkö-Hristo Atanasov, Bulgaria AB II erä; Männikkö-Popov 14-4; Elovaara-Männikkö 13-9.

1.-4.4.1993 Helsinki

60 kg:

1) Jarno Leppiaho

2) Mika Tossavainen, Suomi

3) Andrei Morozov, Venäjä

ottelut: Leppiaho-Morozov RSCH I erä, Leppiaho-Mika Tossavainen 23-22

3.-6.4.1997 Helsinki

75 kg:

1) Dmitri Strelitshin, Venäjä

2) Issam Karzoumi, Ruotsi

3) Petri Männikkö & Eduard Narbut, Latvia

ottelut: Männikkö-Gennadijus Dovydovs, Liettua 13-5; Strelitshin, Venäjä-Männikkö 4-0

91 kg:

1) Roman Kuklins, Latvia

2) Ilkka Timonen

3) Kwamena Turkson, Ruotsi & Kai Brännkar, Suomi

ottelut: Timonen-Sergei Razumevski, Viro 7-2; Timonen-Turkson 12-9; Kuklins-Timonen 5-3.

9.-11.4.1999 Helsinki

57 kg:

1) Boris Georgiadis, Kreikka

2) Tudor Isvoreanu, Romania

3) Samuli Leppiaho & Thomas Ljungberg, Ruotsi

ottelu: Isvoreanu-Leppiaho 8-2

7.-9.4.2000 Helsinki

60 kg:

1) Vidas Biciulaitis, Liettua

2) Askar Sarsenbajev, Suomi

3) Samuli Leppiaho & Rateb Nori, Ruotsi

ottelu: Biciulaitis-Leppiaho 7-1

6.-8.4.2001 Helsinki

54 kg:

1) Rickard Lundby, Ruotsi

2) Joonas Koivuranta

ottelu: Rickard Lundby-Koivuranta 11-5

63½ kg:

1) Albert Starikov, Viro

2) Armen Sargisjan, Armenia

3) Samuli Leppiaho & Jozsef Gerebecz, Unkari

ottelu: Starikov-Leppiaho 13-4

71 kg:

1) Nikolai Galotshkin, Venäjä

2) Amin Asikainen, Suomi

3) Jarno Mustonen & Andranik Hakobjan, Armenia

ottelu: Galotshkin-Mustonen 8-7.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät maaotteluissa

Puola-Suomi 11.2.1979 Slupsk

54 kg: Wladyslaw Pilecki-Vesa Viik 3-0

Unkari-Suomi 6.4.1979 Budapest

63½ kg: Mihaly Horvath-Reima Tapio 3-0

Unkari-Suomi 8.4.1979 Miskolc

63½ kg: Gabor Takacs-Reima Tapio 3-0

Suomi-Unkari 27.11.1979 Helsinki

60 kg: Tibor Dezamits-Vesa Viik 3-0

Ruotsi- Suomi 9.12.1979 Borås

60 kg: Ove Lundby-Vesa Viik 3-0

63½ kg: Shadrach Odhiambo-Reima Tapio 3-0

Suomi-Ruotsi 9.3.1981 Helsinki

60 kg: Vesa Viik-Kalervo Alanenpää 3-0

Suomi-Unkari 16.3.1981 Helsinki

60 kg: Gabor Takacs-Vesa Viik 3-0

Suomi-Ruotsi nuorten mo 18.1.1982 Helsinki

54 kg: Ilkka Engelberg-Lars Olofsson 3-0

Suomi-Englanti 17.11.1982 Ylöjärvi

60 kg: Vesa Viik-Mike Hull 2-1

67 kg: Orrie Jones-Reima Tapio KO III erä

**Suomi-Unkari junioreiden
mo 5.3.1983 Rovaniemi**

60 kg: Jozsef Lizicska-Veli-Matti Nopanen 2-1

Suomi-Ruotsi junioreiden mo 15.1.1984 Vilppula

63½ kg: Veli-Matti Nopanen-Martin Kitel 2-1

Tshekkoslovakia-Suomi 2.5.1984 Trnava

60 kg: Miroslav Sandor-Vesa Viik 3-0

Suomi-Ruotsi 16.12.1984 Helsinki

71 kg: Håkan Sindemark-Rainer Tapio 3-0

Ruotsi-Suomi 19.12.1989 Tukholma

60 kg: George Scott-Mika Setälä 3-0

**Suomi-Ruotsi A-junioreiden
mo 8.6.1990 Helsinki**

67 kg: Petri Männikkö-Rickard Petterson 2-1

Suomi-Ruotsi B-junioreiden mo 2.5.1993 Turku

75 kg: Ilkka Timonen-Mikael Eriksson WO

**Suomi-Ruotsi A-junioreiden
mo 26.-27.2.1994 Turku**

81 kg: Dennis Jönsson-Ilkka Timonen 3-0.

Suomi-Viro 24.9.1994 Kotka

63½ kg: Leonti Vorontshuk-Jarmo Leppiaho 2-1

**Viro-Suomi A-junioreiden mo
27.11.1994 Tallinna**

81 kg: Ilkka Timonen-Andrei Morozov 3-0

Suomi-Ruotsi 10.12.1995 Helsinki

75 kg: Erik Johansson-Petri Männikkö 2-1

Suomi-Ruotsi B-junioreiden 19.5.1996 Turku

48 kg: Samuli Leppiaho-Patrick Bogere 3-0

Suomi-Viro 8.9.1996 Kirkkonummi

75 kg: Petri Männikkö-Sergei Petrunin 3-0

**Viro-Suomi A-junioreiden maaottelu
30.11.1996 Tallinna**

48 kg: Samuli Leppiaho-Aleksei Krug 2-1

Suomi-Ruotsi 9.12.1996 Turku

75 kg: Petri Männikkö-Issam Karzoumi 25-24

Viro-Suomi 20.9.1997 Tallinna

75 kg: Petri Männikkö-Roman Aleksejev 2-1

Suomi-Ruotsi A-junioreiden mo 7.3.1998 Helsinki

51 kg: Patrick Bogere-Samuli Leppiaho 2-1

Suomi-Viro 21.11.1998 Lahti

75 kg: Petri Männikkö-Daniel Sternfeld 2-1

Ruotsi-Suomi 7.12.1998 Upsala

75 kg: Petri Männikkö-Andreas Gustafsson 2-1

**Ruotsi-Suomi A-junioreiden
maaottelu 6.3.1999 Upsala**

57 kg: Samuli Leppiaho-Cyrus Farhadi 2-1

Viro-Suomi 26.9.1999 Tallinna

60 kg: Samuli Leppiaho-Maksim Kotsetkov 3-0

Suomi-Ruotsi 8.1.2000 Lahti

60 kg: John-Erik Käck-Samuli Leppiaho 3-0

Suomi-Viro 22.10.2000 Helsinki

63½ kg: Albert Starikov-Samuli Leppiaho RSC IV erä

Suomi-Ranska 22.9.2003 Helsinki

57 kg: Khedafi Djelkhir-Joonas Koivuranta 19-10

Viro-Suomi 9.10.2005 Tartto

54 kg: Jevgeni Gorbatsov-Tommy Heiniemi 2-1

57 kg: Vladimir Nikiforov-Joonas Koivuranta 2-1

Suomi-Viro 8.10.2006 Lohja

60 kg: Joonas Koivuranta-Jevgeni Gorbatsov RST 3-0

**Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät Pohjoismaiden
mestaruuskilpailuissa**

**A-junioreiden PM-kilpailut
26.-27.3.1994 Tønsberg, Norja**

81 kg:

- 1) Ilkka Timonen
- 2) Johan Thorbjörnsson, Ruotsi

**A-junioreiden PM-kilpailut
25.-26.3.1995 Tampere**

81 kg:

- 1) Ilkka Timonen
 - 2) Jimmy Andersen, Tanska
- ottelu: Timonen-Andersen 5-0.

**A-junioreiden PM-kilpailut 2
8.-29.3.1998 Tønsberg, Norja**

54 kg:

- 1) Shadi Hamsho, Ruotsi
 - 2) Samuli Leppiaho
- ottelu: Shadi Hamsho-Leppiaho 4-3.

**A-junioreiden PM-kilpailut
20.-21.3.1999 Helsinki**

57 kg:

- 1) Cyrus Farhadi, Ruotsi
 - 2) Samuli Leppiaho, Suomi
 - 3) Melvin C. Franco, Tanska & Lasse Käkelä-Petäys, Suomi
- ottelut: Leppiaho-Melvin C. Franco 24-13, Cyrus Farhadi-Leppiaho 7-4.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät EM-kilpailuissa

EM-kilpailut 2.-10.5.1981 Tampere

60 kg:

- 1) Viktor Rybakov, Neuvostoliitto
 - 2) Carlo Russolillo, Italia
 - 3) Vesa Viik & Frederic Geoffroy, Ranska
- ottelut: Viik-Gert Bo Jacobsen, Tanska 5-0, Viik-Dragan Dimic, Jugoslavia 3-2, Rybakov-Viik RSC II erä.

**A-junioreiden EM-kilpailut
20.-25.6.1995 Siofok, Unkari**

81 kg:

- 1) Andrei Derevtsov, Venäjä
 - 2) Oleg Stukalo, Ukraina
 - 3) Sven Seiring, Saksa & Mihailis Aslanidis, Kreikka
- 5-8) Ilkka Timonen
- ottelut: Timonen-Ivailo Bojanov, Bulgaria 8-2; Stukalo-Timonen 11-1.

EM-kilpailut 30.3.-7.4.1996 Vejle, Tanska

75 kg:

- 1) Sven Ottke, Saksa
 - 2) Zsolt Erdei, Unkari
 - 3) Jean-Paul Mendy, Ranska & Aleksandr Lebzjak, Venäjä
- 9-16) Petri Männikkö
- ottelut: Männikkö-Rafael Perez, Espanja 6-5, Brian Magee, Irlanti-Männikkö 12-7.

A-junioreiden EM-kilpailut 10.-20.10.1999 Rijeka, Kroatia

60 kg:

- 1) Jevgeni Pontilov, Venäjä
 - 2) Viktor Poljakov, Ukraina
 - 3) Benjamin Kalinovic, Ruotsi & Pavel Pesterev, Viro
- 9-16) Samuli Leppiaho
ottelut: Mohammad Saleh, Israel- Leppiaho 6-3.

EM-kilpailut 13.-21.5.2000 Tampere

60 kg:

- 1) Aleksandr Maletin, Venäjä
 - 2) Filip Palic, Kroatia
 - 3) Selim Paliani, Turkki & Norman Schuster, Saksa
- 9-16) Samuli Leppiaho
ottelu: Palic-Leppiaho 9-4.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät MM-kilpailuissa

MM-kilpailut 18.-26.10.1997 Budapest, Unkari

75 kg:

- 1) Szolt Erdei, Unkari
 - 2) Ariel Hernandez, Kuuba
 - 3) Jean-Paul Mendy, Ranska & Dirk Eigenbrodt, Saksa
- 9-16) Petri Männikkö
ottelu: Hernandez-Männikkö 9-1.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilijät muissa kansainvälisissä turnauksissa

Zlota Lodka-turnaus 23.-25.2.1979 Lodz, Puola

54 kg:

- 1) Leszek Borkowski, Puola
 - 2) Włodzimierz Michalik, Puola
 - 3) Vesa Viik
- ottelu: Michalik-Viik 5-0.

TSC-turnaus 2.-7.10.1979 Itä-Berliini, Itä-Saksa

60 kg:

- 1) Richard Nowakowski, Itä-Saksa
 - 2) Adam Piwowarski, Puola
 - 3) Tantsho Adreikovski, Bulgaria
- 9-16) Vesa Viik
ottelu: Mohsen Belkhir, Tunisia-Viik 5-0

63½ kg:

- 1) Dietmar Schwarz, Itä-Saksa
 - 2) Vladimir Bobkov, Neuvostoliitto
 - 3) Karl-Heinz Krüger, Itä-Saksa
- 9-16) Reima Tapio

ottelu: Toshihiko Ishinoe, Japani-Tapio 4-1

Zlota Lodka-turnaus 20.-23.3.1980 Lodz, Puola

60 kg:

- 1) Leszek Kosedowski, Puola
 - 2) Kazimierz Adach, Puola
 - 3) Juri Prohorov, Neuvostoliitto & Sergio Aguirre, Meksiko
- 5-8) Vesa Viik
ottelu: Aguirre-Viik 5-0.

63½ kg:

- 1) Kazimierz Szczerba, Puola
 - 2) Bogdan Gajda, Puola
 - 3) Tadeusz Stepkowski, Puola & Jan Wnek, Puola
- 5-8) Reima Tapio
ottelu: Stepkowski-Tapio 4-1.

Stockholm Box Open 7.-11.1.1982 Tukholma, Ruotsi

60 kg:

- 1) Jose Tuominen, Suomi
 - 2) Martin Sary, Tshekkoslovakia
 - 3) Robert Kiremi, Ruotsi
- 5-8) Kalervo Torvinen & Vesa Viik
ottelu: Kiremi-Torvinen 5-0.
ottelu: Sary-Viik RSC II erä

63½ kg:

- 1) Shadrach Odhiambo, Ruotsi
 - 2) Suleiman Kassule, Ruotsi
 - 3) Reima Tapio
- ottelu: Odhiambo-Tapio 5-0.

Vaclav Prochzkan muistoturnaus 22.-26.9.1982 Ostrava, Tshekkoslovakia

54 kg:

- 1) Vjatsheslav Shulepko, Neuvostoliitto
 - 2) Borko Gajic, Jugoslavia
 - 3) Vesa Viik
- ottelut: Viik-Peter Gajdos, Tshekkoslovakia 4-1, Gajic-Viik 4-1.

Helsinki Box Cup 3.-4.12.1988 Helsinki

63½ kg:

- 1) Mika Setälä
- 2) Jevgeni Kostov, Bulgaria
- 3) Mikael Partanen, Ruotsi

Stockholm Box Open 11.-16.1.1989 Tukholma, Ruotsi

60 kg:

- 1) Jörg Kästner, Länsi-Saksa

2) Attila Arslan, Turkki
3) Antonio Hernandez, Kuuba
5-8) Mika Setälä
ottelut: Setälä-Takahiro Yoneda, Japani 5-0; Antonio Hernandez, Kuuba-Setälä 5-0.

**Vaclav Prochzkan muistoturnaus 11.-15.10.1989
Ostrava, Tšhekkoslovakia**

60 kg:
1) Sergei Galikejev, Neuvostoliitto
2) Balnuweit, Itä-Saksa
5-8) Mika Setälä

**Olympiakarsintaturnaus
23.-29.3.1992 San Pelligino Terme, Italia**

67 kg:
1) Adrian Dodson, Englanti
2) Wieslaw Malyszko, Puola
3) Petri Männikkö & Vitalijus Karpaciauskas, Liettua
ottelut: Männikkö-Peter Rusnak, T-slovakia 11-4, Männikkö-Aleksei Zukov, Viro WO, Wieslaw Malyszko-Männikkö 14-3.

Akropolis cup Ateena, Kreikka 27.6.-2.7.1992

67 kg:
1) Ioannis Ioannidis, Kreikka
2) Mario Veit, Saksa
ottelu: Carlo Brancalion, Italia-Petri Männikkö 12-7

**Gazeta Pomorska-turnaus
6.-9.4.1995 Bydgoszcz, Puola**

A-81 kg:
3) Ilkka Timonen
ottelu: Robert Lapinski, Puola-Timonen 11-3

Copenhagen cup 29.11.-3.12.1995 Kööpenhamina, Tanska

75 kg:
1) Brian Johansen, Tanska
2) Dennis Galvin, Irlanti
3) Petri Männikkö & Sebastian Kalaczynski, Puola
ottelut: Männikkö-Aleksei Matjuzhev, Venäjä 12-8, Galvin-Männikkö 9-5

Sweden Box Open Timrå, Ruotsi 11.-14.1.1996

75 kg:
1) Valeri Kuzmintzev, Bulgaria
2) Oleg Bukalo, Ukraina
3) Petri Männikkö
ottelu: Bukalo-Männikkö +6-6.

**Copenhagen cup 27.11.-1.12.1996
Kööpenhamina, Tanska**

71 kg:
1) Juan Hernandez, Kuuba
2) Andrei Gogolev, Venäjä
3) Nick Farrell, Kanada & Michael Rask, Tanska
5-8) Petri Männikkö
ottelu: Rask-Männikkö 8-7

**Copenhagen cup 2
3.11.-28.11.1999 Kööpenhamina, Tanska**

60 kg:
5-8) Samuli Leppiaho
ottelu: Pongsit Wiangwisat, Thaimaa- Leppiaho 6-2

Multi Nations Tournament-olympiakarsintaturnaus 19.-25.3.2000 Liverpool, Iso-Britannia

60 kg:
1) Monar Nuridinov, Azerbaidzhan
2) Artur Gevorgjan, Armenia
3) Fernandez Samora, Italia & Abdel Jebahi, Ranska
9-16) Samuli Leppiaho
ottelu: Rafael Sikora, Puola-Leppiaho 7-1

**Copenhagen cup
25.-29.11.2000 Kööpenhamina, Tanska**

63½ kg:
1) Daniel Hoppe, Englanti
2) Viktor Plotnikov, Ukraina
3) Samuli Leppiaho & Søren Engelbret, Tanska
ottelu: Viktor Plotnikov-Leppiaho 13-9

Ystävyysottelu Viro-TUL 29.6.2001 Tallinna

54 kg: Aleksei Grisuk-Joonas Koivuranta 2-1

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn Suomen mestarit

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn yleisen sarjan Suomen mestarit

Ilkka Timonen 2 SM-kultaa (1997, 2000), Samuli Leppiaho 2 SM-kultaa (1999, 2000), Reima Tapio 1 SM-kulta (1979), Vesa Viik 1 SM-kulta (1981), Petri Männikkö 1 SM-kulta (1992), Jarno Leppiaho 1 SM-kulta (1997).

Rovaniemen Reipas nyrkkeilyn Suomen mestaruuskilpailuiden paras seura 1997 ja 2000.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn A-junioreiden Suomen mestarit

Ilkka Timonen 2 SM-kultaa (1994, 1995), Samuli Leppiaho 2 SM-kultaa (1998, 1999), Joonas Pursiainen 2 SM-kultaa (2008, 2009), Ilkka Engelberg 1 SM-kulta (1981), Jari Mokko 1 SM-kulta (1981), Veli-Matti Nopanen 1 SM-kulta (1983), Petri Männikkö 1 SM-kulta (1991).

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn B-junioreiden Suomen mestarit

Ilkka Timonen 3 SM-kultaa (1991, 1992, 1993), Samuli Leppiaho 2 SM-kultaa (1996, 1997), Jari Mokko 1 SM-kulta (1979), Jouko Ruonakoski 1 SM-kulta (1981), Peteri Tiitola 1 SM-kulta (1982), Jukka Mäläskä 1 SM-kulta (1982), Jarno Leppiaho 1 SM-kulta (1988), Jari-Pekka Sieppi 1 SM-kulta (1988), Petri Männikkö 1 SM-kulta (1989), Olli Ruha 1 SM-kulta (2003), Joonas Pursiainen 1 SM-kulta (2007).

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn C-junioreiden Suomen mestarit

Samuli Leppiaho 2 SM-kultaa (1994, 1995), Henry Flink 2 SM-kultaa (1998, 1999), Riku Lindgren 2 SM-kultaa (2000, 2001), Jouko Ruonakoski 1 SM-kulta (1979), Tom Kemppainen 1 SM-kulta (1986), Petri Männikkö 1 SM-kulta (1986), Antti Ahtiainen 1 SM-kulta (1995).

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyn D-junioreiden Suomen mestarit

Samuli Leppiaho 4 SM-kultaa (1990, 1991, 1992, 1993), Petri Ahola 1 SM-kulta (1994), Riku Lindgren 1 SM-kulta (1999).

Painonnoston tilastoja

Rovaniemen Reippaan nostajat yleisen sarjan SM-kilpailuissa

5.4.1970 Riihimäki

52 kg: 4) Viljo Issakainen 237½ (70+72½+95)

3.-4.4.1971 Tampere

52 kg: 3) Viljo Issakainen 237½ (70+72½+95)

56 kg: 4) Matti Wiik 260 (82½+77½+100)

8.-9.4.1972 Kotka

52 kg: 3) Viljo Issakainen 250 (80+75+95)

7.-8.4.1973 Valkeakoski

56 kg: 4) Viljo Issakainen 192½ (85+107½)

⊘) Matti Wiik --- (80+0)

6.-7.4.1974 Joensuu

56 kg: 4) Viljo Issakainen 190 (85+105)

⊘) Eeli Juotasniemi --- (87½+0)

67½ kg: 7) Rauno Tapio 230 (100+130)

90 kg: ⊘) Juhani Avellan --- (0+190)

4.-6.4.1975 Lahti

56 kg: 1) Viljo Issakainen 197½ (87½+110)

60 kg: ⊘) Eeli Juotasniemi --- (0+0)

67½ kg: 7) Rauno Tapio 237½ (102½+135)

6.-7.3.1976 Tampere

56 kg: 4) Eeli Juotasniemi 182½ (82½+100)

67½ kg: ⊘) Rauno Tapio --- (110+0)

2.-3.4.1977 Pori

56 kg: 3) Viljo Issakainen 205 (87½+117½)

75 kg: 3) Rauno Tapio 252½ (120+152½)

1.-2.4.1978 Imatra

56 kg: 4) Viljo Issakainen 192½ (87½+105)

75 kg: 4) Rauno Tapio 265 (115+150)

31.3.-1.4.1979 Helsinki

56 kg: 2) Viljo Issakainen 200 (87½+112½)

75 kg: 2) Rauno Tapio 272½ (120+152½)

90 kg: 3) Markku Härkönen 305 (135+170)

110 kg: 4) Ari Moilanen 280 (120+160)

1.-2.3.1980 Lauttakylä

67½ kg: 5) Rauno Tolppi 237½ (107½+130)

75 kg: 3) Rauno Tapio 280 (122½+157½)

90 kg: 2) Markku Härkönen 315 (140+175)

100 kg: 5) Ari Moilanen 295 (132½+162½)

110 kg: ⊘) Esa Alatörmänen --- (0+175)

yli 110 kg: 2) Kalevi Niemelä 287½ (132½+155)

4.-5.4.1981 Pori

67½ kg: 4) Rauno Tolppi 247½ (112½+135)

75 kg: ⊘) Rauno Tapio --- (120+0)

90 kg: 1) Markku Härkönen 327½ (147½+180)

100 kg: 5) Ari Moilanen 307½ (135+172½)

110 kg: 3) Esa Alatörmänen 300 (135+165)

3.-4.4.1982 Riihimäki

56 kg: 6) Raimo Mäkelä 157½ (72½+85)

67½ kg: 2) Rauno Tolppi 262½ (120+142½)

82½ kg: 3) Rauno Tapio 292½ (127½+165)

90 kg: 3) Markku Härkönen 322½ (142½+180)

26.-27.3.1983 Kotka

75 kg: 3) Mika Ollonen 285 (125+160)

82½ kg: 2) Rauno Tapio 305 (132½+172½)

90 kg: ⊘) Markku Härkönen --- (147½+0)

31.3.-1.4.1984 Imatra

67½ kg: 5) Jaarli Pirkkiö 250 (112½+137½)

⊘) Rauno Tolppi --- (0+140)

82½ kg: 2) Rauno Tapio 290 (130+160)

⊘) Mauno Kenttälä --- (120+0)

100 kg: ⊘) Ari Moilanen --- (0+160)

30.-31.3.1985 Lahti

56 kg: 5) Seppo Hepo-oja 172½ (77½+95)

67½ kg: 2) Rauno Tolppi 262½ (120+142½)

75 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 282½ (127½+155)

6) Antti Hyväri 260 (115+145)

82½ kg: 5) Rauno Tapio 285 (125+160)

90 kg: 4) Mauno Kenttälä 282½ (127½+155)

100 kg: ⊘) Markku Härkönen --- (0+175)

110 kg: 2) Ari Moilanen 330 (147½+182½)

22.-23.3.1986 Oulu

- 52 kg:** 2) Samuli Pirkkiö 163 (71+92)
56 kg: 4) Seppo Hepo-oja 192 (85+107)
60 kg: 5) Raimo Mäkelä 207 (92+115)
67½ kg: 2) Rauno Tolppi 271 (121+150)
☐ Ilkka Piittisjärvi --- (0+120)
75 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 299 (130+169)
90 kg: 2) Markku Härkönen 315 (140+175)

21.-22.3.1987 Tampere

- 56 kg:** 2) Samuli Pirkkiö 182½ (80+102½)
60 kg: 5) Jorma Pallari 220 (100+120)
9) Seppo Hepo-oja 200 (90+110)
67½ kg: 2) Rauno Tolppi 270 (120+150)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 332½ (147½+185)
90 kg: 2) Markku Härkönen 315 (140+175)

26.-27.3.1988 Helsinki

- 56 kg:** 2) Seppo Hepo-oja 190 (85+105)
60 kg: 4) Samuli Pirkkiö 215 (95+120)
67½ kg: 2) Antti Hyväri 262½ (115+147½)
3) Rauno Tolppi 257½ (117½+140)
75 kg: 4) Mika Ollonen 260 (115+145)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 340 (150+190)
100 kg: 2) Markku Härkönen 295 (132½+162½)
110 kg: 3) Ari Moilanen 315 (145+170)

18.-19.3.1989 Joensuu

- 60 kg:** 3) Samuli Pirkkiö 217½ (95+122½)
67½ kg: 2) Antti Hyväri 272½ (122½+150)
5) Rauno Tolppi 217½ (107½+110)
75 kg: 2) Mika Ollonen 275 (122½+152½)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 347½ (152½+195)
☐ Rauno Tapio --- (0+0)
100 kg: 3) Ari Moilanen 310 (140+170)
6) Markku Härkönen 275 (125+150)

10.-11.3.1990 Kuhmo

- 52 kg:** 8) Benjamin Pirkkiö 142½ (62½+80)
56 kg: 2) Seppo Hepo-oja 207½ (95+112½)
75 kg: 2) Antti Hyväri 285 (125+160)
5) Marko Hintsala 265 (115+150)
82½ kg: 2) Mika Ollonen 292½ (130+162½)
5) Mika Reijonen 285 (125+160)
☐ Rauno Tapio --- (0+0)
90 kg: ☐ Jaarli Pirkkiö --- (0+177½)
100 kg: 2) Ari Moilanen 332½ (152½+180)

6.-7.4.1991 Pori

- 75 kg:** 6) Antti Hyväri 247½ (105+142½)
82½ kg: 2) Jaarli Pirkkiö 307½ (137½+170)

- 6) Rauno Tapio 277½ (120+157½)
100 kg: 3) Mika Reijonen 307½ (137½+170)
110 kg: 7) Ari Moilanen 270 (120+150)

7.-8.3.1992 Turku

- 75 kg:** 2) Antti Hyväri 285 (125+160)
3) Marko Hintsala 280 (122½+157½)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 320 (142½+177½)
90 kg: 4) Pasi Ahola 285 (135+150)
☐ Rauno Tapio --- (0+155)
100 kg: 1) Mika Reijonen 325 (140+185)
110 kg: 6) Antti Ravantti 265 (115+150)

13.-14.3.1993 Imatra

- 59 kg:** ☐ Seppo Hepo-oja --- (95+0)
70 kg: 3) Juha Välimaa 247½ (110+137½)
6) Raimo Mäkelä 240 (110+130)
76 kg: 1) Mika Ollonen 282½ (125+157½)
91 kg: 4) Pasi Ahola 317½ (140+177½)

18.-20.3.1994 Tampere

- 76 kg:** 1) Jaarli Pirkkiö 280 (125+155)
83 kg: ☐ Marko Hintsala --- (140+0)
91 kg: 2) Pasi Ahola 322½ (147½+175)

11.-12.3.1995 Kankaanpää

- 83 kg:** 1) Jaarli Pirkkiö 325 (147½+177½)
91 kg: 3) Marko Hintsala 320 (147½+172½)
4) Benjamin Pirkkiö 297½ (137½+160)
108 kg: 1) Kari Laine 325 (140+185)

2.-3.3.1996 Kerava

- 59 kg:** 5) Samuli Pirkkiö 195 (85+110)
70 kg: 7) Kimmo Lähde 230 (100+130)
76 kg: 2) Jari Naukkarinen 270 (120+150)
4) Juhani Suominen 252½ (112½+140)
83 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 315 (140+175)
91 kg: 2) Benjamin Pirkkiö 305 (140+165)
99 kg: 1) Kari Laine 320 (145+175)
5) Petri Tanninen 285 (125+160)

21.-23.2.1997 Rovaniemi

- 54 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 185 (82½+102½)
70 kg: 3) Ali Oksala 255 (115+140)
☐ Juhani Suominen --- (0+130)
76 kg: 2) Kimmo Lähde 272½ (117½+155)
☐ Jari Naukkarinen --- (0+0)
83 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 332½ (150+182½)
91 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 332½ (150+182½)
☐ Kari Laine --- (0+157½)
108 kg: 3) Petri Tanninen 295 (132½+162½)

13.-15.3.1998 Parkano

- 56 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 195 (87½+107½)
6) Juhana Leppiaho 175 (77½+97½)
69 kg: ☐ Juhani Suominen --- (0+0)
77 kg: 1) Ali Oksala 297½ (132½+165)
4) Kimmo Lähde --- (115+0)
85 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 332½ (147½+185)
2) Toni Puurunen 307½ (137½+170)
94 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 350 (160+190)

12.-14.3.1999 Tampere

- 56 kg:** 3) Samuli Pirkkiö 197½ (90+107½)
62 kg: 2) Juhana Leppiaho 197½ (90+107½)
69 kg: 6) Petri Turpeenniemi 232½ (102½+130)
77 kg: 1) Ali Oksala 305 (140+165)
2) Kimmo Lähde 270 (120+150)
85 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 300 (135+165)
94 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 330 (150+180)
105 kg: 2) Mika Kuoksa 317½ (137½+180)

11.-12.3.2000 Joensuu

- 56 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 195 (90+105)
69 kg: 3) Petri Turpeenniemi 245 (105+140)
5) Juhana Leppiaho 232½ (105+127½)
77 kg: 1) Jari Naukkarinen 282½ (127½+155)
2) Kimmo Lähde 280 (122½+157½)
85 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 320 (142½+177½)
94 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 330 (145+185)
2) Toni Puurunen 327½ (150+177½)
105 kg: ☐ Mika Kuoksa --- (155+0)

3.-4.3.2001 Pori

- 56 kg:** 2) Samuli Pirkkiö 195 (87½+107½)
77 kg: 3) Kimmo Lähde 265 (115+150)
94 kg: 2) Toni Puurunen 330 (150+180)
105 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 340 (155+185)

9.-10.3.2002 Laukaa

- 56 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 195 (87½+107½)
62 kg: 5) Valter Laakkonen 140 (65+75)
85 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 280 (125+155)
94 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 347½ (160+187½)
☐ Toni Puurunen --- (0+185)

15.-16.3.2003 Helsinki

- 56 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 192½ (87½+105)
69 kg: 5) Teijo Ruutikainen 210 (92½+117½)
85 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 277½ (125+152½)
94 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 305 (140+165)
8) Kimmo Lähde 247½ (107½+140)

20.-21.3.2004 Oulu

- 56 kg:** 2) Jani Kurittu 160 (72½+87½)
3) Toni Lintula 140 (65+75)
5) Jari Kenttämää 135 (60+75)
☐ Sami Raappana --- (0+82½)
62 kg: 3) Samuli Pirkkiö 207½ (92½+115)
77 kg: 5) Joni Kuoksa 245 (110+135)
85 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 290 (127½+162½)
94 kg: 1) Toni Puurunen 310 (140+170)
105 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 352½ (160+192½)
4) Elmo Oksman 285 (125+160)

12.-13.3.2005 Tampere

- 56 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 195 (90+105)
4) Toni Lintula 160 (72½+87½)
62 kg: 5) Sami Raappana 175 (75+100)
85 kg: 4) Jaarli Pirkkiö 265 (120+145)
94 kg: 1) Elmo Oksman 307½ (137½+170)
105 kg: 1) Toni Puurunen 350 (160+190)

11.-12.3.2006 Kokkola

- 56 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 198 (91+107)
2) Toni Lintula 192 (87+105)
6) Samuli Brunfeldt 156 (72+84)
62 kg: 2) Sami Raappana 203 (88+115)
85 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 272 (121+151)
94 kg: 1) Toni Puurunen 335 (155+180)
105 kg: 1) Elmo Oksman 320 (140+180)

17.-18.3.2007 Rovaniemi

- 56 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 200 (92+108)
62 kg: 1) Toni Lintula 213 (92+121)
3) Samuli Brunfeldt 189 (88+101)
69 kg: 1) Sami Raappana 232 (102+130)
94 kg: 1) Toni Puurunen 310 (148+162)
2) Kimmo Lähde 279 (121+158)
yli 105 kg: 2) Elmo Oksman 345 (155+190)

1.-2.3.2008 Pori

- 56 kg:** 1) Toni Lintula 195 (90+105)
4) Robert Pirkkiö 152 (70+82)
62 kg: 1) Milko Tokola 222 (100+122)
6) Miika Tokola 172 (72+100)
69 kg: 2) Sami Raappana 242 (107+135)

14.-15.3.2009 Tampere

- 56 kg:** 3) Matias Mukkala 150 (70+80)
62 kg: 1) Toni Lintula 248 (112+136)
5) Miika Tokola 181 (75+106)
7) Rikhard Pirkkiö 156 (72+84)
69 kg: 2) Milko Tokola 246 (111+135)
7) Robert Pirkkiö 209 (91+118)

77 kg: 2) Sami Raappana 268 (118+150)

6.-7.3.2010 Kouvola

56 kg: 1) Matias Mukkala 182 (80+102)

62 kg: 1) Toni Lintula 227 (106+121)

69 kg: 1) Milko Tokola 256 (119+137)
9) Miika Tokola 185 (80+105)

77 kg: 1) Sami Raappana 269 (118+151)
4) Robert Pirkkiö 241 (110+131)

105 kg: 1) Toni Puurunen 323 (143+180)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat naisten Suomen mestaruuskilpailuissa

12.9.1987 Helsinki

82½ kg: 2) Tanja Kultti 112½ (50+62½)

27.8.1988 Pori

52 kg: 2) Maileena Tähtisaari 80 (30+50)

82½ kg: 2) Tanja Kultti 142½ (60+82½)

26.8.1989 Lempäälä

52 kg: 5) Maileena Tähtisaari 97½ (40+57½)

yli 82½ kg: 1) Tanja Kultti 150 (65+85)

9.6.1990 Helsinki

52 kg: 2) Maileena Tähtisaari 115 (52½+62½) yli

82½ kg: 2) Tanja Kultti 152½ (65+87½)

6.-7.4.1991 Pori

52 kg: 2) Maileena Tähtisaari 117½ (52½+65)

yli 82½ kg: 2) Tanja Kultti 145 (65+80)

7.-8.3.1992 Turku

52 kg: 3) Maileena Tähtisaari 107½ (47½+60)

yli 82½ kg: 2) Tanja Kultti 152½ (65+87½)

13.-14.3.1993 Imatra

54 kg: 3) Maileena Tähtisaari 117½ (52½+65)

yli 83 kg: 2) Tanja Kultti 160 (67½+92½)

11.-12.3.1995 Kankaanpää

yli 83 kg: 2) Tanja Kultti 155 (65+90)

2.-3.3.1996 Kerava

64 kg: 3) Riitta Pirkkiö 145 (67½+77½)

21.-23.2.1997 Rovaniemi

64 kg: 2) Riitta Pirkkiö 150 (65+85)

13.-15.3.1998 Parkano

63 kg: 1) Riitta Pirkkiö 152½ (70+82½)

11.-12.3.2000 Joensuu

69 kg: 3) Riitta Pirkkiö 137½ (62½+75)

75 kg: 1) Hanna Keränen 180 (82½+97½)

3.-4.3.2001 Pori

48 kg: 3) Tekla Hietala 67½ (30+37½)

63 kg: 1) Riitta Pirkkiö 155 (70+85)

69 kg: 1) Hanna Keränen 190 (90+100)

yli 75 kg: 3) Tanja Kultti 155 (65+90)

9.-10.3.2002 Laukaa

63 kg: 1) Riitta Pirkkiö 160 (70+90)

69 kg: 1) Hanna Keränen 200 (92½+107½)

75 kg: 2) Anna Svensson 155 (70+85)

yli 75 kg: 3) Tanja Kultti 152½ (67½+85)

15.-16.3.2003 Helsinki

63 kg: 1) Riitta Pirkkiö 155 (67½+87½)

20.-21.3.2004 Oulu

69 kg: 1) Riitta Pirkkiö 152½ (67½+85)

75 kg: □) Hanna Keränen --- (97½+0)

12.-13.3.2005 Tampere

69 kg: 1) Riitta Pirkkiö 155 (67½+87½)

11.-12.3.2006 Kokkola

48 kg: 5) Pia Kähkönen 58 (28+30)

69 kg: 3) Riitta Pirkkiö 150 (66+84)

17.-18.3.2007 Rovaniemi

53 kg: 2) Tuija Inkerö 112 (50+62)

69 kg: 1) Riitta Pirkkiö 153 (69+84)

1.-2.3.2008 Pori

69 kg: 1) Riitta Pirkkiö 144 (64+80)

6.-7.3.2010 Kouvola

53 kg: 2) Tuija Inkerö 122 (52+70)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuissa

7.9.1975 Himanka

67½ kg: ☐ Rauno Tapio --- (97½+0)

13.-14.11.1976 Kerava

52 kg: 2) Jari Haikola 142½ (62½+80)

67½ kg: ☐ Tapio Salmela --- (0+0)

75 kg: 2) Rauno Tapio 260 (115+145)

90 kg: 3) Ari Moilanen 260 (112½+147½)

110 kg: ☐ Esa Alatörmänen --- (0+0)

3.-4.12.1977 Imatra

52 kg: 2) Hannu Yli-Suvanto 137½ (62½+75)

yli 110 kg: 1) Jorma Tuisku 165 (75+90)

2.-3.12.1978 Kauhajoki

52 kg: 4) Antti Hyväri 130 (60+70)

56 kg: 2) Hannu Yli-Suvanto 180 (80+100)

3) Mika Ollonen 165 (75+90)

67½ kg: ☐ Jari Haikola --- (0+0)

110 kg: 1) Ari Moilanen 302½ (132½+170)

yli 110 kg: 1) Esa Alatörmänen 300 (130+170)

1.-2.12.1979 Joensuu

52 kg: 4) Raimo Mäkelä 137½ (60+77½)

100 kg: 1) Ari Moilanen 300 (135+165)

22.-23.11.1980 Oulu

52 kg: 3) Jaarli Pirkkiö 152½ (67½+85)

56 kg: 3) Raimo Mäkelä 167½ (75+92½)

60 kg: 3) Hannu Yli-Suvanto 202½ (90+112½)

67½ kg: 1) Rauno Tolppi 240 (110+130)

2) Mika Ollonen 225 (95+130)

110 kg: ☐ Markku Tepsa --- (0+0)

28.-29.11.1981 Lahti

52 kg: 4) Raimo Mäkelä 155 (70+85)

60 kg: 4) Jaarli Pirkkiö 192½ (85+107½)

67½ kg: 9) Hannu Yli-Suvanto 207½ (90+117½)

110 kg: ☐ Markku Tepsa --- (95+0)

20.-21.11.1982 Kauhajoki

52 kg: 2) Seppo Hepo-oja 135 (60+75)

60 kg: 6) Raimo Mäkelä 175 (80+95)

110 kg: 3) Markku Tepsa 215 (97½+117½)

19.-20.11.1983 Pori

52 kg: 2) Seppo Hepo-oja 147½ (67½+80)

3) Jorma Pallari 147½ (70+77½)

60 kg: 5) Raimo Mäkelä 195 (90+105)

67½ kg: 1) Hannu Yli-Suvanto 255 (112½+142½)

7) Jaarli Pirkkiö 237½ (105+132½)

75 kg: ☐ Antti Hyväri --- (105+0)

110 kg: 3) Markku Tepsa 230 (100+130)

17.-18.11.1984 Pori

67½ kg: 4) Hannu Yli-Suvanto 237½ (102½+135)

75 kg: 3) Antti Hyväri 250 (115+135)

9.-10.11.1985 Kotka

52 kg: 2) Samuli Pirkkiö 155 (70+85)

56 kg: 2) Seppo Hepo-oja 182½ (82½+100)

67½ kg: 2) Antti Hyväri 250 (112½+137½)

75 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 285 (130+155)

8.-9.11.1986 Imatra

52 kg: 2) Samuli Pirkkiö 167½ (75+92½)

75 kg: 4) Ilkka Piittisjärvi 215 (95+120)

16.5.1987 Helsinki

56 kg: 1) Samuli Pirkkiö 187½ (85+102½)

67½ kg: 8) Pasi Ahola 190 (85+105)

7.5.1988 Tampere

60 kg: 2) Samuli Pirkkiö 212½ (92½+120)

67½ kg: 1) Jorma Pallari 245 (112½+132½)

75 kg: ☐ Mika Reijonen --- (0+0)

82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 320 (142½+177½)

6.-7.5.1989 Kalajoki

60 kg: 4) Samuli Pirkkiö 207½ (95+112½)

67½ kg: 1) Jorma Pallari 262½ (122½+140)

75 kg: 7) Antti Ravanti 210 (92½+117½)

82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 340 (150+190)

90 kg: 4) Mika Reijonen 275 (120+155)

5) Pasi Ahola 265 (120+145)

110 kg: 2) Ari-Pekka Pasanen 227½ (100+127½)

5.5.1990 Oulu

- 52 kg:** 4) Benjamin Pirkkiö 145 (62½+82½)
75 kg: 2) Marko Hintsala 267½ (120+147½)
82½ kg: 2) Mika Reijonen 290 (130+160)
90 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 330 (150+180)
2) Pasi Ahola 285 (132½+152½)
5) Antti Ravantti 217½ (92½+125)
110 kg: 3) Petri Hyytiä 250 (107½+142½)
4) Petri Tanninen 247½ (107½+140)

4.5.1991 Lohja

- 67½ kg:** 5) Juha Välimaa 195 (85+110)
75 kg: 2) Marko Hintsala 255 (115+140)
90 kg: 2) Mika Reijonen 292½ (130+162½)
5) Petri Hyytiä 230 (105+125)
100 kg: 1) Pasi Ahola 282½ (132½+150)
2) Petri Tanninen 230 (100+130)

25.4.1992 Kerava

- 60 kg:** 5) Kimmo Lähde 175 (75+100)
67½ kg: 3) Benjamin Pirkkiö 210 (92½+117½)
90 kg: 4) Petri Hyytiä 242½ (110+132½)
100 kg: 1) Antti Ravantti 282½ (122½+160)
2) Petri Tanninen 257½ (115+142½)
110 kg: 1) Mika Reijonen 315 (135+180)

25.-26.9.1993 Kuhmo

- 64 kg:** 5) Kimmo Lähde 182½ (77½+105)
76 kg: 1) Juha Välimaa 260 (115+145)
83 kg: 3) Benjamin Pirkkiö 252½ (115+137½)
99 kg: 5) Petri Hyytiä 235 (105+130)
108 kg: 3) Petri Tanninen 275 (122½+152½)

24.-25.9.1994 Joensuu

- 54 kg:** 3) Ali Oksala 150 (67½+82½)
64 kg: ☐ Kimmo Lähde --- (0+0)
70 kg: 7) Jari Naukkarinen 200 (85+115)
83 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 265 (120+145)

23.9.1995 Helsinki

- 70 kg:** 3) Kimmo Lähde 230 (100+130)
76 kg: 2) Jari Naukkarinen 255 (110+145)
91 kg: 2) Benjamin Pirkkiö 300 (135+165)

28.-29.9.1996 Pori

- 64 kg:** 3) Ali Oksala 225 (102½+122½)
76 kg: 3) Kimmo Lähde 255 (105+150)
91 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 320 (145+175)
99 kg: 1) Mika Kuoksa 252½ (105+147½)

27.-28.9.1997 Kuhmo

- 54 kg:** 4) Juhana Leppiaho 150 (65+85)
64 kg: 8) Toni Ylimäinen 205 (90+115)
70 kg: 1) Ali Oksala 275 (122½+152½)
7) Kimmo Ulvas 197½ (87½+110)
76 kg: 1) Kimmo Lähde 252½ (110+142½)
83 kg: 2) Jari Naukkarinen 272½ (122½+150)
99 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 315 (142½+172½)
108 kg: 1) Mika Kuoksa 300 (132½+167½)

26.-27.9.1998 Tampere

- 62 kg:** 5) Juhana Leppiaho 185 (85+100)
77 kg: 1) Ali Oksala 317½ (140+177½)
85 kg: 1) Toni Puurunen 312½ (145+167½)
94 kg: 2) Kimmo Lähde 265 (112½+152½)
105 kg: 1) Mika Kuoksa 305 (135+170)

9.-10.10.1999 Rovaniemi

- 69 kg:** 1) Petri Turpeenniemi 225 (100+125)
3) Jori Lindroth 195 (90+105)
☐ Juhana Leppiaho --- (0+0)
85 kg: 1) Ali Oksala 327½ (142½+185)
94 kg: 1) Toni Puurunen 310 (142½+167½)
105 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 342½ (152½+190)
yli **105 kg:** 2) Mika Kuoksa 330 (145+185)

23.-24.9.2000 Pori

- 62 kg:** 5) Teijo Ruutikainen 162½ (70+92½)
69 kg: 2) Petri Turpeenniemi 225 (100+125)
77 kg: 3) Jori Lindroth 235 (102½+132½)
105 kg: 1) Toni Puurunen 320 (145+175)

15.-16.9.2001 Kerava

- 69 kg:** 3) Teijo Ruutikainen 197½ (87½+110)
4) Joni Hyvärinen 187½ (85+102½)
85 kg: 3) Elmo Oksman 215 (90+125)
105 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 345 (155+190)

21.-22.9.2002 Rovaniemi

- 69 kg:** 1) Juhana Leppiaho 250 (112½+137½)
3) Teijo Ruutikainen 205 (87½+117½)
7) Joonas Keskipoikela 135 (65+70)
94 kg: 2) Elmo Oksman 232½ (102½+130)
105 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 320 (145+175)

27.-28.9.2003 Kalajoki

- 56 kg:** 3) Jari Kenttämää 125 (55+70)
5) Sami Raappana 115 (50+65)
8) Toni Lintula 110 (50+60)

- 9) Samuli Brunfeldt 100 (45+55)
62 kg: 9) Joonas Keskipoikela 150 (65+85)
105 kg: 1) Elmo Oksman 237½ (105+132½)
4) Ari Nätyнки 192½ (87½+105)

2.-3.10.2004 Joensuu

- 56 kg:** 2) Toni Lintula 157½ (72½+85)
3) Sami Raappana 155 (67½+87½)
6) Jari Kenttämäa 137½ (62½+75)
85 kg: 3) Joni Kuoksa 245 (105+140)
94 kg: 5) Joonas Lahtinen 192½ (82½+110)
105 kg: 1) Elmo Oksman 300 (130+170)

17.-18.9.2005 Töysä

- 56 kg:** 3) Samuli Brunfeldt 143 (65+78)
☐ Toni Lintula --- (0+0)
62 kg: 2) Sami Raappana 191 (80+111)
94 kg: 2) Joonas Lahtinen 230 (100+130)

16.-17.9.2006 Rovaniemi

- 56 kg:** 1) Toni Lintula 200 (90+110)
5) Tuomas Tallavaara 123 (53+70)
62 kg: 3) Samuli Brunfeldt 172 (78+94)
69 kg: 1) Sami Raappana 221 (98+123)
94 kg: 2) Joonas Lahtinen 233 (103+130)
4) Santeri Ahola 196 (84+112)

Naiset:

- 53 kg:** 2) Pia Kähkönen 70 (30+40)

15.-16.9.2007 Töysä

- 56 kg:** 1) Robert Pirkkiö 153 (67+86)
3) Tuomas Tallavaara 142 (65+77)
4) Matias Mukkala 123 (55+68)
62 kg: 1) Toni Lintula 215 (97+118)
69 kg: 1) Sami Raappana 230 (100+130)
3) Samuli Brunfeldt 197 (90+107)
94 kg: 1) Eduard Khanjyan 251 (110+141)
4) Joonas Lahtinen 220 (95+125)
5) Santeri Ahola 218 (93+125)

20.-21.9.2008 Kalajoki

- 56 kg:** 2) Matias Mukkala 148 (68+80)
3) Rikhard Pirkkiö 143 (65+78)
62 kg: 1) Toni Lintula 210 (95+115)
3) Miika Tokola 167 (77+90)
☐ Robert Pirkkiö --- (78+0)
69 kg: 1) Milko Tokola 236 (105+131)
77 kg: 1) Sami Raappana 263 (112+151)
94 kg: 3) Joonas Lahtinen 214 (91+123)

19.-20.9.2009 Kalajoki

- 56 kg:** 1) Matias Mukkala 180 (80+100)
62 kg: 1) Toni Lintula 227 (102+125)
4) Miika Tokola 195 (87+108)
69 kg: 1) Milko Tokola 247 (117+130)
77 kg: 2) Robert Pirkkiö 234 (105+129)
85 kg: 2) Sami Raappana 263 (113+150)
105 kg: 4) Santeri Ahola 213 (93+120)

18.-19.9.2010 Rovaniemi

- 56 kg:** 2) Jussi Mukkala 135 (59+76)
62 kg: 2) Matias Mukkala 204 (93+111)
69 kg: 3) Miika Tokola 200 (87+113)
77 kg: 1) Milko Tokola 285 (129+156)
2) Robert Pirkkiö 249 (117+132)
6) Rikhard Pirkkiö 206 (96+110)
85 kg: 1) Sami Raappana 265 (115+150)
105 kg: 3) Santeri Ahola 232 (100+132)

Naiset:

- 75 kg:** 1) Mirka Nissi 108 (48+60)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat 20-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuissa

20.-21.10.1973 Pori

- 67½ kg:** 2) Rauno Tapio 230 (95+135)
82½ kg: 4) Veikko Koskinen 210 (90+120)

5.10.1975 Imatra

- 75 kg:** ☐ Tapio Salmela --- (95+0)
90 kg: 3) Esa Alatormänen 260 (115+145)
4) Ari Moilanen 215 (95+120)

3.10.1976 Kauhajoki

- 90 kg:** ☐ Ari Moilanen --- (0+0)

1.-2.10.1977 Jyväskylä

- 52 kg:** 3) Hannu Yli-Suvanto 130 (55+75)
6) Raimo Mäkelä 107½ (45 +62½)
56 kg: 3) Jari Haikola 162½ (72½+90)
75 kg: 13) Matti Kähkönen 192½ (82½+110)
110 kg: 2) Jorma Tuisku 160 (70+90)

30.9.-1.10.1978 Pori

- 52 kg:** 4) Mika Ollonen 142½ (62½+80)
6) Antti Hyväri 120 (50+70)
56 kg: 2) Hannu Yli-Suvanto 170 (75 +95)

6.-7.10.1979 Oulu

- 52 kg:** 5) Raimo Mäkelä 132½ (57½+75)
56 kg: 1) Hannu Yli-Suvanto 185 (80+105)
 ☐ Antti Hyväri --- (0+0)
60 kg: 4) Mika Ollonen 182½ (82½+100)

4.-5.10.1980 Kotka

- 52 kg:** 2) Jaarli Pirkkiö 145 (65+80)
56 kg: 4) Raimo Mäkelä 160 (72½+87½)
60 kg: 1) Hannu Yli-Suvanto 200 (85+115)
 5) Antti Hyväri 175 (80+95)
67½ kg: 1) Mika Ollonen 217½ (92½+125)
110 kg: 2) Markku Tepsa 180 (75+105)

26.-27.9.1981 Kerava

- 56 kg:** 4) Jaarli Pirkkiö 180 (82½+97½)
 5) Raimo Mäkelä 157½ (70+87½)
60 kg: 3) Antti Hyväri 192½ (87½+105)
 8) Ilkka Piittisjärvi 165 (75+90)
67½ kg: 2) Mika Ollonen 230 (100+130)
100 kg: 5) Matti Tuuliainen 140 (55+85)

25.-26.9.1982 Lappeenranta

- 52 kg:** 4) Seppo Hepo-oja 135 (60+75)
60 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 215 (97½+117½)
 8) Ilkka Piittisjärvi 170 (75+95)
67½ kg: 1) Hannu Yli-Suvanto 237½ (102½+135)
 4) Antti Hyväri 217½ (100+117½)
75 kg: 2) Mika Ollonen 260 (115+145)

24.-25.9.1983 Tampere

- 52 kg:** 1) Jorma Pallari 140 (65+75)
67½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 245 (110+135)
 3) Antti Hyväri 232½ (107½+125)
75 kg: 1) Mika Ollonen 277½ (120+157½)

29.-30.9.1984 Toholampi

- 56 kg:** 1) Jorma Pallari 175 (80+95)
67½ kg: 14) Jari Ahola 170 (75+95)
75 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 262½ (117½+145)

28.-29.9.1985 Tampere

- 52 kg:** 2) Samuli Pirkkiö 152½ (67½+85)
60 kg: 2) Jorma Pallari 210 (95+115)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 282½ (122½+160)

27.9.1986 Helsinki

- 56 kg:** 4) Samuli Pirkkiö 167½ (72½+95)
60 kg: 2) Jorma Pallari 217½ (97½+120)

- 90 kg:** 1) Jaarli Pirkkiö 330 (147½+182½)

26.-27.9.1987 Kotka

- 52 kg:** 5) Antti Ravantti 120 (52½+67½)
56 kg: 1) Samuli Pirkkiö 197½ (87½+110)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 312½ (137½+175)
 ☐ Pasi Ahola --- (0+0)

8.-9.10.1988 Ylitornio

- 60 kg:** 2) Samuli Pirkkiö 222½ (102½+120)
67½ kg: 7) Antti Ravantti 182½ (82½+100)
75 kg: 4) Mika Reijonen 237½ (107½+130)
82½ kg: 3) Pasi Ahola 240 (107½+132½)
110 kg: 1) Ari-Pekka Pasanen 215 (95+120)

30.9.1989 Pori

- 52 kg:** 5) Benjamin Pirkkiö 132½ (57½+75)
56 kg: 5) Juha Välimaa 132½ (57½+75)
67½ kg: 1) Samuli Pirkkiö 230 (107½+122½)
82½ kg: 1) Mika Reijonen 272½ (122½+150)
90 kg: 2) Antti Ravantti 207½ (87½+120)
100 kg: 5) Petri Tanninen 217½ (100+117½)
110 kg: 1) Petri Hyytiä 247½ (107½+140)
 3) Ari-Pekka Pasanen 230 (100+130)

29.9.1990 Pori

- 56 kg:** 3) Benjamin Pirkkiö 137½ (60+77½)
67½ kg: 1) Samuli Pirkkiö 197½ (85+112½)
82½ kg: 3) Antti Ravantti 217½ (97½+120)
90 kg: 1) Mika Reijonen 295 (135+160)
100 kg: 4) Petri Hyytiä 237½ (105+132½)
 5) Petri Tanninen 235 (105+130)

28.9.1991 Lahti

- 67½ kg:** 6) Juha Välimaa 195 (85+110)
 7) Benjamin Pirkkiö 192½ (85+107½)
82½ kg: 2) Petri Hyytiä 232½ (105+127½)
90 kg: 1) Pasi Ahola 285 (135+150)
100 kg: 2) Antti Ravantti 262½ (117½+145)

26.9.1992 Helsinki

- 52 kg:** 1) Jarno Illikainen 142½ (65+77½)
67½ kg: 3) Juha Välimaa 220 (95+125)
 12) Kimmo Lähde 175 (75+100)
75 kg: 6) Benjamin Pirkkiö 215 (95+120)
90 kg: 4) Antti Ravantti 255 (115+140)

25.-26.9.1993 Kuhmo

- 64 kg:** 5) Kimmo Lähde 182½ (77½+105)
70 kg: 6) Jari Naukkarinen 202½ (87½+115)

- 76 kg: 1) Juha Välimaa 260 (115+145)
83 kg: 2) Benjamin Pirkkiö 252½ (115+137½)

24.-25.9.1994 Joensuu

- 54 kg: 3) Ali Oksala 150 (67½+82½)
64 kg: ☐ Kimmo Lähde --- (0+0)
70 kg: 6) Jari Naukkarinen 200 (85+115)
83 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 265 (120+145)

23.9.1995 Helsinki

- 64 kg: 5) Anssi Kantola 165 (75+90)
70 kg: 3) Kimmo Lähde 230 (100+130)
76 kg: 2) Jari Naukkarinen 255 (110+145)
91 kg: 2) Benjamin Pirkkiö 300 (135+165)

28.-29.9.1996 Pori

- 64 kg: 2) Ali Oksala 225 (102½+122½)
91 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 320 (145+175)
99 kg: 1) Mika Kuoksa 252½ (105+147½)

27.-28.9.1997 Kuhmo

- 54 kg: 4) Juhana Leppiaho 150 (65+85)
70 kg: 1) Ali Oksala 275 (122½+152½)
6) Kimmo Ulvas 197½ (87½+110)
99 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 315 (142½+172½)
108 kg: 1) Mika Kuoksa 300 (132½+167½)

26.-27.9.1998 Tampere

- 62 kg: 2) Juhana Leppiaho 185 (85+100)
69 kg: 7) Petri Turpeenniemi 202½ (90+112½)
77 kg: 1) Ali Oksala 317½ (140+177½)
105 kg: 1) Mika Kuoksa 305 (135+170)

9.-10.10.1999 Rovaniemi

- 69 kg: 1) Petri Turpeenniemi 225 (100+125)
2) Jori Lindroth 195 (90+105)
☐ Juhana Leppiaho --- (0+0)
85 kg: 1) Ali Oksala 327½ (142½+185)
105 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 342½ (152½+190)
yli 105 kg: 2) Mika Kuoksa 330 (145+185)

23.-24.9.2000 Pori

- 62 kg: 4) Teijo Ruutikainen 162½ (70+92½)
69 kg: 2) Petri Turpeenniemi 225 (100+125)
77 kg: 3) Jori Lindroth 235 (102½+132½)
Naiset:
48 kg: 2) Tekla Hietala 65 (27½+37½)

15.-16.9.2001 Kerava

- 56 kg: 4) Valtteri Laakkonen 130 (57½+72½)
69 kg: 3) Teijo Ruutikainen 197½ (87½+110)
4) Joni Hyvärinen 187½ (85+102½)
85 kg: 1) Elmo Oksman 215 (90+125)
Naiset:
58 kg: 4) Tekla Hietala 75 (35+40)

21.-22.9.2002 Rovaniemi

- 56 kg: 7) Sami Raappana 92½ (37½+55)
9) Sami Niva 92½ (40+52½)
69 kg: 1) Juhana Leppiaho 250 (112½+137½)
2) Teijo Ruutikainen 205 (87½+117½)
4) Joonas Keskipoikela 135 (65+70)
94 kg: 1) Elmo Oksman 232½ (102½+130)
Naiset:
63 kg: 3) Tekla Hietala 87½ (35+52½)

27.-28.9.2003 Kalajoki

- 56 kg: 1) Jari Kenttämää 125 (55+70)
4) Sami Raappana 115 (50+65)
8) Toni Lintula 110 (50+60)
9) Samuli Brunfeldt 100 (45+55)
62 kg: 7) Joonas Keskipoikela 150 (65+85)
105 kg: 1) Elmo Oksman 237½ (105+132½)

2.-3.10.2004 Joensuu

- 56 kg: 2) Toni Lintula 157½ (72½+85)
3) Sami Raappana 155 (67½+87½)
7) Jari Kenttämää 137½ (62½+75)
11) Samuli Brunfeldt 112½ (50+62½)
12) Tay Huynh 112½ (50+62½)
13) Kari Kyppö 105 (47½+57½)
62 kg: 5) Sami Niva 130 (60+70)
69 kg: 8) Joonas Keskipoikela 165 (70+95)
77 kg: 6) Tapio Tuomivaara 162½ (75+87½)
85 kg: 1) Joni Kuoksa 245 (105+140)
94 kg: 2) Joonas Lahtinen 192½ (82½+110)
105 kg: 1) Elmo Oksman 300 (130+170)

17.-18.9.2005 Töysä

- 56 kg: 4) Samuli Brunfeldt 143 (65+78)
9) Tuomas Tallavaara 92 (37+55)
☐ Toni Lintula --- (0+0)
62 kg: 1) Sami Raappana 191 (80+111)
85 kg: 4) Santeri Ahola 163 (68+95)
94 kg: 1) Joonas Lahtinen 230 (100+130)

16.-17.9.2006 Rovaniemi

- 56 kg: 1) Toni Lintula 200 (90+110)
5) Tuomas Tallavaara 123 (53+70)

- 62 kg:** 3) Samuli Brunfeldt 172 (78+94)
69 kg: 1) Sami Raappana 221 (98+123)
94 kg: 1) Joonas Lahtinen 233 (103+130)
2) Santeri Ahola 196 (84+112)

Naiset:

- 53 kg:** 2) Pia Kähkönen 70 (30+40)

15.-16.9.2007 Töysä

- 56 kg:** 1) Robert Pirkkiö 153 (67+86)
3) Tuomas Tallavaara 142 (65+77)
4) Matias Mukkala 123 (55+68)
62 kg: 1) Toni Lintula 215 (97+118)
69 kg: 1) Sami Raappana 230 (100+130)
2) Samuli Brunfeldt 197 (90+107)
94 kg: 1) Joonas Lahtinen 220 (95+125)
2) Santeri Ahola 218 (93+125)

20.-21.9.2008 Kalajoki

- 56 kg:** 1) Matias Mukkala 148 (68+80)
2) Rikhard Pirkkiö 143 (65+78)
62 kg: 1) Toni Lintula 210 (95+115)
2) Miika Tokola 167 (77+90)
□ Robert Pirkkiö --- (78+0)
69 kg: 1) Milko Tokola 236 (105+131)
77 kg: 1) Sami Raappana 263 (112+151)
94 kg: 2) Joonas Lahtinen 214 (91+123)

19.-20.9.2009 Kalajoki

- 56 kg:** 1) Matias Mukkala 180 (80+100)
62 kg: 1) Toni Lintula 227 (102+125)
3) Miika Tokola 195 (87+108)
69 kg: 1) Milko Tokola 247 (117+130)
77 kg: 1) Robert Pirkkiö 234 (105+129)
85 kg: 1) Sami Raappana 263 (113+150)
105 kg: 3) Santeri Ahola 213 (93+120)

18.-19.9.2010 Rovaniemi

- 62 kg:** 1) Matias Mukkala 204 (93+111)
69 kg: 4) Miika Tokola 200 (87+113)
77 kg: 1) Milko Tokola 285 (129+156)
2) Robert Pirkkiö 249 (117+132)
7) Rikhard Pirkkiö 206 (96+110)
85 kg: 1) Sami Raappana 265 (115+150)
105 kg: 3) Santeri Ahola 232 (100+132)
Naiset:
75 kg: 1) Mirka Nissi 108 (48+60)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat 17-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuissa

11.6.1976 Turku

- 44 kg:** 11) Raimo Mäkelä 72½ (30+42½)
14) Jaarli Pirkkiö 55 (22½+32½)
48 kg: 14) Sauli Hyvärinen 80 (35+45)
67½ kg: 3) Matti Kähkönen 180 (77½+102½)

4.-5.6.1977 Pori

- 44 kg:** 4) Jaarli Pirkkiö 72½ (30+42½)
□ Mika Ollonen --- (0+0)
48 kg: 2) Sauli Hyvärinen 105 (45+60)
3) Raimo Mäkelä 102½ (42½+60)
56 kg: 1) Jari Haikola 162½ (75+87½)
67½ kg: 2) Matti Kähkönen 190 (85+105)
yli 90 kg: 1) Jorma Tuisku 147½ (60+87½)

3.-4.6.1978 Lauttakylä

- 44 kg:** 3) Jaarli Pirkkiö 87½ (37½+50)
□ Kari Kalliomäki --- (0+55)
48 kg: 3) Antti Hyväri 110 (45+65)
52 kg: 4) Mika Ollonen 145 (65+80)
6) Raimo Mäkelä 122½ (52½+70)
56 kg: 3) Hannu Yli-Suvanto 155 (65+90)
60 kg: 1) Jari Haikola 175 (80+95)
75 kg: 5) Risto Ylijääskö 165 (72½+92½)

26.-27.5.1979 Lappeenranta

- 48 kg:** 3) Jaarli Pirkkiö 105 (45+60)
52 kg: 2) Raimo Mäkelä 125 (55+70)
56 kg: 2) Antti Hyväri 150 (65+85)
60 kg: 2) Hannu Yli-Suvanto 185 (82½+102½)
3) Mika Ollonen 180 (80+100)

4.6.1980 Tampere

- 52 kg:** 3) Jaarli Pirkkiö 125 (57½+67½)
60 kg: 1) Antti Hyväri 165 (75+90)
4) Ilkka Piittisjärvi 130 (55+75)
67½ kg: 1) Mika Ollonen 200 (87½+112½)

31.5.1981 Pori

- 56 kg:** 1) Jaarli Pirkkiö 180 (80+100)

5.6.1982 Savonlinna

- 44 kg:** 1) Jorma Pallari 105 (45+60)
67½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 217½ (97½+120)
75 kg: 6) Simo Ylisuutari 182½ (80+102½)

28.5.1983 Pori

- 44 kg:** 8) Samuli Pirkkiö 75 (35+40)
52 kg: 2) Jorma Pallari 145 (67½+77½)
60 kg: ☐) Jari Ahola --- (0+0)
67½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 242½ (110+132½)

26.5.1984 Lahti

- 44 kg:** 2) Samuli Pirkkiö 100 (42½+57½)
67½ kg: 3) Jari Ahola 170 (75+95)
75 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 240 (110+130)

1.-2.6.1985 Oulu

- 48 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 135 (60+75)
56 kg: 9) Pasi Ahola 115 (50+65)

7.6.1986 Heinola

- 56 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 163 (72+91)
60 kg: 2) Pasi Ahola 146 (64+82)

13.6.1987 Kuhmo

- 44 kg:** 6) Benjamin Pirkkiö 82½ (35+47½)
52 kg: 3) Antti Ravantti 112½ (50+62½)
56 kg: 1) Samuli Pirkkiö 185 (82½+102½)
67½ kg: 2) Pasi Ahola 200 (90+110)
6) Mika Reijonen 157½ (67½+90)
8) Petri Tanninen 142½ (62½+80)
90 kg: 2) Petri Hyytiä 167½ (80+87½)
yli 90 kg: 1) Ari-Pekka Pasanen 167½ (77½+90)

4.6.1988 Helsinki

- 44 kg:** 3) Benjamin Pirkkiö 105 (47½+57½)
48 kg: 4) Tuomas Ravantti 92½ (37½+55)
60 kg: 1) Samuli Pirkkiö 215 (95+120)
67½ kg: 4) Antti Ravantti 175 (77½+97½)
75 kg: 1) Pasi Ahola 225 (102½+122½)
82½ kg: 2) Petri Hyytiä 187½ (82½+105)
yli 90 kg: 1) Ari-Pekka Pasanen 212½ (92½+120)

10.6.1989 Kerava

- 44 kg:** 2) Mikko Ravantti 120 (50+70)
48 kg: 3) Benjamin Pirkkiö 122½ (50+72½)
56 kg: 4) Juha Välimaa 137½ (62½+75)
82½ kg: 1) Antti Ravantti 217½ (100+117½)

21.4.1990 Joensuu

- 52 kg:** 3) Benjamin Pirkkiö 145 (62½+82½)

- 60 kg:** 5) Juha Välimaa 162½ (70+92½)
90 kg: 1) Antti Ravantti 227½ (102½+125)

25.5.1991 Tampere

- 44 kg:** 3) Jarno Illikainen 105 (47½+57½)
10) Ali Oksala 80 (35+45)
60 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 180 (77½+102½)
6) Kimmo Lähde 137½ (57½+80)
7) Jari Naukkarinen 132½ (57½+75)
10) Jani Illikainen 127½ (55+72½)
67½ kg: 1) Juha Välimaa 207½ (90+117½)

23.-24.5.1992 Kalajoki

- 48 kg:** 3) Dai Thu Vo 97½ (40+57½)
60 kg: 3) Kimmo Lähde 175 (75+100)
67½ kg: 2) Benjamin Pirkkiö 207½ (90+117½)
75 kg: 7) Jari Naukkarinen 167½ (72½+95)

22.-23.5.1993 Kankaanpää

- 46 kg:** 3) Ali Oksala 105 (45+60)
76 kg: 1) Jari Naukkarinen 200 (87½+112½)
83 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 235 (110+125)

21.-22.5.1994 Pori

- 46 kg:** 1) Anssi Kantola 117½ (50+67½)
50 kg: 1) Ali Oksala 130 (60+70)
83 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 275 (125+150)

20.-21.5.1995 Kerava

- 59 kg:** 2) Ali Oksala 167½ (75+92½)
64 kg: 3) Anssi Kantola 160 (70+90)
yli 83 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 280 (127½+152½)

25.-26.5.1996 Parkano

- 64 kg:** 1) Ali Oksala 207½ (92½+115)
70 kg: 3) Anssi Kantola 175 (80+95)
83 kg: 1) Mika Kuoksa 220 (100+120)
yli 83 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 277½ (125+152½)

24.-25.5.1997 Joensuu

- 50 kg:** 6) Juhana Leppiaho 122½ (55+67½)
70 kg: 1) Ali Oksala 255 (115+140)
76 kg: 1) Kimmo Ulvas 180 (80+100)
83 kg: 1) Noel Chiu 195 (95+100)

16.5.1998 Kerava

- 56 kg:** 2) Juhana Leppiaho 175 (80+95)
62 kg: 3) Jori Lindroth 145 (62½+82½)

22.5.1999 Kalajoki

45 kg: 4) Valtteri Laakkonen 82½ (37½+45)

56 kg: 1) Teijo Ruutikainen 145 (60+85)
3) Elmo Oksman 120 (55+65)

69 kg: 1) Juhana Leppiaho 220 (100+120)

77 kg: 1) Jori Lindroth 190 (82½+107½)

27.5.2000 Siikainen

45 kg: 1) Valtteri Laakkonen 97½ (42½+55)

50 kg: 4) Joni Palosaari 92½ (37½+55)

69 kg: 2) Elmo Oksman 145 (65+80)

77 kg: 1) Jori Lindroth 217½ (97½+120)

Tytöt:

48 kg: 2) Tekla Hietala 55 (25+30)

26.5.2001 Joensuu

45 kg: 7) Sami Niva 57½ (25+32½)

56 kg: 3) Valtteri Laakkonen 115 (50+65)

69 kg: 2) Joni Hyvärinen 177½ (80+97½)

77 kg: 1) Elmo Oksman 190 (85+105)

Tytöt:

53 kg: 2) Tekla Hietala 72½ (32½+40)

25.5.2002 Pori

45 kg: 3) Sami Niva 87½ (40+47½)

7) Sami Raappana 77½ (32½+45)

□ Samuli Brunfeldt --- (0+0)

62 kg: 3) Valtteri Laakkonen 155 (67½+87½)
5) Joonas Keskipoikela 132½ (57½+75)

69 kg: 3) Ville Mölläri 162½ (67½+95)

85 kg: 1) Joonas Lahtinen 120 (55+65)

yli 85 kg: 1) Elmo Oksman 227½ (95+132½)

Tytöt:

58 kg: 2) Tekla Hietala 92½ (40+52½)

24.-25.5.2003 Tampere

45 kg: 2) Sami Raappana 112½ (50+62½)

4) Samuli Brunfeldt 92½ (40+52½)

7) Rikhard Pirkkiö 52½ (20+32½)

50 kg: 6) Robert Pirkkiö 55 (25+30)

56 kg: 4) Jari Kenttämää 115 (52½+62½)

62 kg: 6) Joonas Keskipoikela 152½ (67½+85)

85 kg: 3) Joonas Lahtinen 150 (65+85)

yli 85 kg: 2) Elmo Oksman 245 (107½+137½)

Tytöt:

58 kg: 2) Tekla Hietala 92½ (40+52½)

19.-20.6.2004 Oulu

50 kg: 2) Toni Lintula 142½ (67½+75)

5) Tay Huynh 110 (47½+62½)

6) Samuli Brunfeldt 110 (50+60)

11) Rikhard Pirkkiö 72½ (32½+40)

12) Tuomas Tallavaara 67½ (27½+40)

56 kg: 1) Sami Raappana 157½ (67½+90)

5) Kari Kyppö 97½ (42½+55)

6) Robert Pirkkiö 82½ (37½+45)

62 kg: 3) Jani Kurittu 155 (70+85)

5) Sami Niva 132½ (60+72½)

94 kg: 2) Joonas Lahtinen 182½ (75+107½)

21.-22.5.2005 Kalajoki

50 kg: 7) Robert Pirkkiö 94 (44+50)

8) Rikhard Pirkkiö 91 (40+51)

10) Tuomas Tallavaara 82 (32+50)

56 kg: 2) Samuli Brunfeldt 144 (62+82)

62 kg: 1) Toni Lintula 175 (75+100)

69 kg: 1) Sami Raappana 190 (80+110)

94 kg: 1) Joonas Lahtinen 218 (95+123)

27.-28.5.2006 Rovaniemi

50 kg: 1) Robert Pirkkiö 111 (51+60)

4) Matias Mukkala 81 (35+46)

56 kg: 1) Toni Lintula 195 (85+110)

5) Tuomas Tallavaara 114 (50+64)

62 kg: 2) Samuli Brunfeldt 160 (73+87)

69 kg: 1) Sami Raappana 205 (90+115)

94 kg: 1) Santeri Ahola 191 (80+111)

Tytöt:

53 kg: 2) Pia Kähkönen 66 (31+35)

26.-27.5.2007 Tampere

50 kg: 1) Matias Mukkala 115 (50+65)

2) Rikhard Pirkkiö 115 (53+62)

56 kg: 1) Robert Pirkkiö 150 (66+84)

3) Tuomas Tallavaara 131 (58+73)

69 kg: 1) Samuli Brunfeldt 196 (90+106)

77 kg: 1) Sami Raappana 237 (105+132)

94 kg: 1) Santeri Ahola 195 (85+110)

24.-25.5.2008 Rovaniemi

56 kg: 1) Matias Mukkala 141 (63+78)

2) Rikhard Pirkkiö 139 (61+78)

62 kg: 1) Robert Pirkkiö 167 (77+90)

69 kg: 1) Milko Tokola 231 (101+130)

13.-14.6.2009 Tampere

56 kg: 1) Matias Mukkala 165 (78+87)

62 kg: 3) Rikhard Pirkkiö 158 (71+87)

69 kg: 1) Robert Pirkkiö 213 (94+119)

77 kg: 1) Milko Tokola 257 (116+141)

12.-13.6.2010 Kalajoki

50 kg: 3) David Htaw 107 (47+60)
69 kg: 4) Rikhard Pirkkiö 187 (87+100)
77 kg: 1) Robert Pirkkiö 246 (113+133)

Rovaniemen Reippaan joukkueet seurajoukkueiden SM-loppuotteluissa

11.12.1977 Tampere

3) Rovaniemen Reipas 2242½ kiloa
Joukkue:
52 kg: Hannu Yli-Suvanto 150 (62½+87½)
56 kg: Viljo Issakainen 200 (87½+112½)
60 kg: Jari Haikola 170 (75+95)
67½ kg: Tapio Salmela 215 (95+120)
75 kg: Rauno Tapio 282½ (120+162½)
82½ kg: Jorma Ulkuniemi 220 (95+125)
90 kg: Sulo Kierivaara 272½ (115+157½)
100 kg: Ari Moilanen 265 (110+155)
110 kg: Reijo Kiviranta 285 (120+165)
yli 110 kg: Jorma Tuisku 182½ (77½+105)

9.12.1978 Lahti

2) Rovaniemen Reipas 2297½ kiloa
Joukkue:
52 kg: Antti Hyväri 130 (57½+72½)
56 kg: Viljo Issakainen 192½ (82½+110)
60 kg: Hannu Yli-Suvanto 170 (72½+97½)
67½ kg: Jari Haikola 187½ (82½+105)
75 kg: Rauno Tapio 260 (115+145)
82½ kg: Martti Pirkkiö 225 (95+130)
90 kg: Sulo Kierivaara 255 (110+145)
100 kg: Ari Moilanen 302½ (130+172½)
110 kg: Reijo Kiviranta 275 (115+160)
yli 110 kg: Esa Alatörmänen 300 (127½+172½)

15.12.1979 Rovaniemi

1) Rovaniemen Reipas 2402½ kiloa
Joukkue:
52 kg: Raimo Mäkelä 145 (65+80)
56 kg: Antti Hyväri 160 (70+90)
60 kg: Hannu Yli-Suvanto 195 (85+110)
67½ kg: Mika Ollonen 190 (87½+102½)
75 kg: Rauno Tapio 277½ (122½+155)
82½ kg: Martti Pirkkiö 237½ (100+137½)
90 kg: Markku Härkönen 310 (140+170)
100 kg: Ari Moilanen 292½ (125+167½)
110 kg: Esa Alatörmänen 310 (135+175)
yli 110 kg: Kalevi Niemelä 285 (127½+157½)

13.12.1980 Tampere

1) Rovaniemen Reipas 2470 kiloa
Joukkue:
52 kg: Jaarli Pirkkiö 152½ (67½+85)
56 kg: Raimo Mäkelä 160 (75+85)
60 kg: Hannu Yli-Suvanto 205 (90+115)
67½ kg: Rauno Tolppi 247½ (115+132½)
75 kg: Mika Ollonen 225 (100+125)
82½ kg: Rauno Tapio 287½ (122½+165)
90 kg: Markku Härkönen 312½ (140+172½)
100 kg: Ari Moilanen 295 (130+165)
110 kg: Esa Alatörmänen 275 (117½+157½)
yli 110 kg: Kalevi Niemelä 310 (137½+172½)

6.12.1981 Tampere

3) Rovaniemen Reipas 2035 kiloa
Joukkue:
52-60 kg: Jaarli Pirkkiö 195 (87½+107½)
52-60 kg: Viljo Issakainen 180 (80+100)
67½-90 kg: Rauno Tapio 290 (130+160)
67½-90 kg: Rauno Tolppi 252½ (117½+135)
67½-90 kg: Sulo Kierivaara 250 (110+140)
67½-90 kg: Mauno Kenttälä 242½ (105+137½)
yli 90 kg: Esa Alatörmänen 320 (140+180)
yli 90 kg: Markku Härkönen 305 (145+160)

11.12.1982 Lohja

1) Rovaniemen Reipas 2117½ kiloa
Joukkue:
56 kg: Raimo Mäkelä 180 (80+100)
60 kg: Jaarli Pirkkiö 217½ (100+117½)
67½ kg: Rauno Tolppi 262½ (120+142½)
75 kg: Mika Ollonen 252½ (112½+140)
82½ kg: Rauno Tapio 297½ (125+172½)
90 kg: Mauno Kenttälä 267½ (117½+150)
100 kg: Markku Härkönen 330 (150+180)
110 kg: Esa Alatörmänen 310 (130+180)

10.12.1983 Valkeakoski

4) Rovaniemen Reipas 1822½ kiloa
Joukkue:
56 kg: Jorma Pallari 150 (70+80)
60 kg: Raimo Mäkelä --- (0+0)
67½ kg: Hannu Yli-Suvanto 232½ (107½+125)
75 kg: Antti Hyväri 250 (110+140)
82½ kg: Rauno Tapio 300 (130+170)
90 kg: Mauno Kenttälä 282½ (125+157½)
100 kg: Ari Moilanen 322½ (147½+175)
110 kg: Esa Alatörmänen 285 (120+165)

8.12.1984 Rovaniemi

1) Rovaniemen Reipas 2062½ kiloa

Joukkue:

56 kg: Viljo Issakainen 170 (75+95)
60 kg: Seppo Hepo-oja 170 (75+95)
67½ kg: Rauno Tolppi 250 (115+135)
75 kg: Jaarli Pirkkiö 267½ (122½+145)
82½ kg: Rauno Tapio 292½ (125+167½)
90 kg: Mauno Kenttälä 285 (127½+157½)
100 kg: Markku Härkönen 310 (140+170)
110 kg: Ari Moilanen 317½ (142½+175)

7.12.1985 Riihimäki

1) Rovaniemen Reipas 2090 kiloa

Joukkue:

56 kg: Seppo Hepo-oja 175 (75+100)
60 kg: Jorma Pallari 202½ (92½+110)
67½ kg: Rauno Tolppi 257½ (122½+135)
75 kg: Jaarli Pirkkiö 287½ (130+157½)
82½ kg: Rauno Tapio 287½ (125+162½)
90 kg: Mauno Kenttälä 272½ (120+152½)
100 kg: Markku Härkönen 317½ (145+172½)
110 kg: Ari Moilanen 290 (130+160)

6.12.1986 Tampere

1) Rovaniemen Reipas 2067½ kiloa

Joukkue:

56 kg: Samuli Pirkkiö 175 (77½+97½)
60 kg: Seppo Hepo-oja 195 (87½+107½)
67½ kg: Raimo Mäkelä 217½ (95+122½)
75 kg: Rauno Tolppi 252½ (115+137½)
82½ kg: Jaarli Pirkkiö 305 (135+170)
90 kg: Markku Härkönen 315 (140+175)
100 kg: Ari Moilanen 322½ (150+172½)
110 kg: Esa Alatörmänen 285 (125+160)

5.12.1987 Kerava

1) Rovaniemen Reipas 2092½ kiloa

Joukkue:

56 kg: Samuli Pirkkiö 200 (90+110)
60 kg: Seppo Hepo-oja 195 (87½+107½)
67½ kg: Antti Hyväri 262½ (117½+145)
75 kg: Mika Ollonen 252½ (112½+140)
82½ kg: Jaarli Pirkkiö 327½ (145+182½)
90 kg: Mauno Kenttälä 260 (117½+142½)
100 kg: Markku Härkönen 290 (130+160)
110 kg: Ari Moilanen 305 (145+160)

10.12.1988 Rovaniemi

1) Rovaniemen Reipas 2120 kiloa

Joukkue:

56 kg: Seppo Hepo-oja 200 (90+110)

60 kg: Samuli Pirkkiö 220 (95+125)
67½ kg: Antti Hyväri 265 (117½+147½)
75 kg: Mika Ollonen 280 (122½+157½)
82½ kg: Jaarli Pirkkiö 290 (125+165)
90 kg: Mauno Kenttälä 265 (120+145)
110 kg: Esa Alatörmänen 270 (115+155)
yli 110 kg: Ari Moilanen 330 (150+180)

9.12.1989 Tampere

1) Rovaniemen Reipas 2025 kiloa

Joukkue:

56 kg: Benjamin Pirkkiö 140 (60+80)
60 kg: Seppo Hepo-oja 215 (100+115)
67½ kg: Jorma Pallari 230 (105+125)
75 kg: Antti Hyväri 272½ (117½+155)
82½ kg: Rauno Tapio 277½ (120+157½)
90 kg: Jaarli Pirkkiö 317½ (137½+180)
100 kg: Ari Moilanen 315 (145+170)
110 kg: Esa Alatörmänen 257½ (117½+140)

8.12.1990 Pori

1) Rovaniemen Reipas 1985 kiloa

Joukkue:

52 kg: Max Mäntykenttä 122½ (52½+70)
60 kg: Seppo Hepo-oja 215 (100+115)
67½ kg: Jorma Pallari 240 (110+130)
75 kg: Antti Hyväri 250 (105+145)
82½ kg: Rauno Tapio 275 (115+160)
90 kg: Jaarli Pirkkiö 310 (135+175)
100 kg: Mika Reijonen 290 (125+165)
110 kg: Ari Moilanen 282½ (125+157½)

14.12.1991 Tampere

1) Rovaniemen Reipas 2045 kiloa

Joukkue:

56 kg: Seppo Hepo-oja 155 (72½+82½)
60 kg: Kimmo Lähde 160 (70+90)
67½ kg: Antti Hyväri 245 (110+135)
75 kg: Marko Hintsala 275 (125+150)
82½ kg: Jaarli Pirkkiö 315 (137½+177½)
90 kg: Pasi Ahola 300 (140+160)
100 kg: Mika Reijonen 310 (137½+172½)
110 kg: Ari Moilanen 285 (130+155)

12.12.1992 Rovaniemi

1) Rovaniemen Reipas 2097½ kiloa

Joukkue:

56 kg: Jarno Illikainen 145 (62½+82½)
60 kg: Seppo Hepo-oja 215 (95+120)
67½ kg: Raimo Mäkelä 235 (105+130)
75 kg: Antti Hyväri 265 (115+150)
82½ kg: Marko Hintsala 295 (130+165)
90 kg: Jaarli Pirkkiö 312½ (137½+175)

100 kg: Pasi Ahola 310 (142½+167½)
110 kg: Mika Reijonen 320 (142½+177½)

9.12.1995 Tampere

1) Rovaniemen Reipas 2115 kiloa

Joukkue:

59 kg: Samuli Pirkkiö 185 (80+105)
64 kg: Seppo Hepo-oja 205 (90+115)
70 kg: Kimmo Lähde 232½ (102½+130)
76 kg: Juhani Suominen 255 (115+140)
83 kg: Jaarli Pirkkiö 315 (140+175)
91 kg: Marko Hintsala 310 (140+170)
99 kg: Benjamin Pirkkiö 302½ (140+162½)
108 kg: Kari Laine 310 (137½+172½)

7.12.1996 Pori

2) Rovaniemen Reipas 2147½ kiloa

Joukkue:

59 kg: Samuli Pirkkiö 192½ (85+107½)
64 kg: Ali Oksala 225 (100+125)
70 kg: Juhani Suominen 235 (105+130)
76 kg: Kimmo Lähde 257½ (110+147½)
83 kg: Jaarli Pirkkiö 307½ (137½+170)
91 kg: Marko Hintsala 312½ (142½+170)
99 kg: Benjamin Pirkkiö 317½ (145+172½)
108 kg: Kari Laine 300 (135+165)

20.12.1997 Kankaanpää

1) Rovaniemen Reipas 2197½ kiloa

Joukkue:

59 kg: Samuli Pirkkiö 202½ (90+112½)
64 kg: Toni Ylimäinen 200 (85+115)
70 kg: Ali Oksala 270 (125+145)
76 kg: Kimmo Lähde 257½ (110+147½)
83 kg: Jaarli Pirkkiö 315 (142½+172½)
91 kg: Benjamin Pirkkiö 330 (155+175)
99 kg: Marko Hintsala 310 (140+170)
108 kg: Mika Kuoksa 312½ (137½+175)

12.12.1998 Rovaniemi

1) Rovaniemen Reipas 1932½ kiloa

Joukkue:

62 kg: Samuli Pirkkiö 207½ (92½+115)
69 kg: Petri Turpeenniemi 217½ (90+127½)
77 kg: Ali Oksala 305 (135+170)
85 kg: Jaarli Pirkkiö 312½ (142½+170)
94 kg: Benjamin Pirkkiö 310 (140+170)
105 kg: Mika Kuoksa 302½ (130+172½)
yli 105 kg: Petri Tanninen 282½ (127½+155)

18.12.1999 Kankaanpää

1) Rovaniemen Reipas 1655 kiloa

Joukkue:

62 kg: Samuli Pirkkiö 205 (92½+112½)
69 kg: Petri Turpeenniemi 225 (100+125)
77 kg: Kimmo Lähde 257½ (110+147½)
85 kg: Toni Puurunen 312½ (145+167½)
94 kg: Benjamin Pirkkiö 330 (150+180)
yli 105 kg: Mika Kuoksa 325 (145+180)

9.12.2000 Rovaniemi

1) Rovaniemen Reipas I 1615 kiloa

Joukkue:

62 kg: Samuli Pirkkiö 190 (87½+102½)
69 kg: Petri Turpeenniemi 222½ (100+122½)
77 kg: Ali Oksala 315 (137½+177½)
85 kg: Jari Naukkarinen 292½ (135+157½)
94 kg: Toni Puurunen 310 (140+170)
105 kg: Benjamin Pirkkiö 285 (130+155)

3) Rovaniemen Reipas II 1390 kiloa

Joukkue:

62 kg: Teijo Ruutikainen 170 (75+95)
69 kg: Juhana Leppiaho 210 (95+115)
77 kg: Juhani Suominen 227½ (100+127½)
85 kg: Kimmo Lähde 250 (107½+142½)
94 kg: Jaarli Pirkkiö 277½ (127½+150)
105 kg: Ari Moilanen 255 (115+140)

1.12.2001 Tampere

2) Rovaniemen Reipas 1542½ kiloa

Joukkue:

62 kg: Samuli Pirkkiö 197½ (87½+110)
69 kg: Teijo Ruutikainen 205 (87½+117½)
77 kg: Jaarli Pirkkiö 257½ (117½+140)
85 kg: Jari Naukkarinen 255 (120+135)
94 kg: Kimmo Lähde 272½ (115+157½)
105 kg: Benjamin Pirkkiö 355 (160+195)

15.12.2002 Kerava

2) Rovaniemen Reipas 1777,937 sinclair-pistettä

Joukkue:

M-105 kg: Benjamin Pirkkiö 330 kg (150+180)
M-94 kg: Jaarli Pirkkiö 280 kg (125+155)
M-62 kg: Samuli Pirkkiö 187½ kg (87½+100)
M-94 kg: Kimmo Lähde 250 kg (110+140)
J-77 kg: Juhana Leppiaho 225 kg (100+125)
N-69 kg: Hanna Keränen 180 kg (85+95)

**M=miesnostaja, J=alle 20-vuotias nostaja,
N=naisnostaja.**

13.12.2003 Rovaniemi

1) Rovaniemen Reipas 1885,956 sinclair-pistettä

Joukkue:

M-94 kg: Toni Puurunen 327½ kg (152½+175)
M-105 kg: Benjamin Pirkkiö 337½ kg (152½+185)
M-94 kg: Jaarli Pirkkiö 280 kg (125+155)
M-62 kg: Samuli Pirkkiö 200 kg (90+110)
J-77 kg: Joni Kuoksa 230 kg (100+130)
N-69 kg: Hanna Keränen 195 kg (90+105)

**M=miesnostaja, J=alle 20-vuotias nostaja,
N=naisnostaja.**

11.12.2004 Tampere

4) Rovaniemen Reipas 1581,777 sinclair-pistettä

Joukkue:

M-85 kg: Jaarli Pirkkiö 275 kg (120+155)
M-105 kg: Elmo Oksman 295 kg (135+160)
M-62 kg: Samuli Pirkkiö 205 kg (92½+112½)
M-94 kg: Kimmo Lähde 250 kg (107½+142½)
J-85 kg: Joni Kuoksa 137½ kg (0+137½)
N-69 kg: Riitta Pirkkiö 150 kg (65+85)

**M=miesnostaja, J=alle 20-vuotias nostaja,
N=naisnostaja.**

3.12.2005 Parkano

1) Rovaniemen Reipas 1793,651 sinclair-pistettä

Joukkue:

M-105 kg: Toni Puurunen 320 kg (145+175)
M-105 kg: Elmo Oksman 310 kg (135+175)
M-85 kg: Jaarli Pirkkiö 265 kg (117+148)
M-69 kg: Sami Raappana 198 kg (88+110)
J-62 kg: Toni Lintula 185 kg (80+105)
N-69 kg: Riitta Pirkkiö 149 kg (64+85)

**M=miesnostaja, J=alle 20-vuotias nostaja,
N=naisnostaja.**

6.12.2006 Rovaniemi

1) Rovaniemen Reipas 1871,287 sinclair-pistettä

Joukkue:

M-105 kg: Benjamin Pirkkiö 330 kg (150+180)
M-105 kg: Toni Puurunen 316 kg (135+181)
M-105 kg: Elmo Oksman 320 kg (140+180)
M-69 kg: Sami Raappana 223 kg (98+125)
J-62 kg: Toni Lintula 210 kg (93+117)
N-69 kg: Riitta Pirkkiö 145 kg (65+80)

**M=miesnostaja, J=alle 20-vuotias nostaja,
N=naisnostaja.**

15.11.2008 Tampere

3) Rovaniemen Reipas 1672,560 sinclair-pistettä

Joukkue:

M-62 kg: Toni Lintula 225 kg (100+125)
M-69 kg: Milko Tokola 235 kg (110+125)
M-77 kg: Sami Raappana 243 kg (103+140)
M-62 kg: Miika Tokola 165 kg (73+92)

J-69 kg: Robert Pirkkiö 186 kg (84+102)

N-69 kg: Riitta Pirkkiö 144 kg (64+80)

**M=miesnostaja, J=alle 20-vuotias nostaja,
N=naisnostaja.**

12.12.2009 Pori

1) Rovaniemen Reipas 1789,618 sinclair-pistettä

Joukkue:

M-77 kg: Milko Tokola 263 kg (118+145)
M-77 kg: Sami Raappana 268 kg (113+155)
M-69 kg: Toni Lintula 225 kg (102+123)
M-77 kg: Robert Pirkkiö 238 kg (106+132)
J-62 kg: Matias Mukkala 183 kg (83+100)
N-69 kg: Riitta Pirkkiö 143 kg (63+80)

**M=miesnostaja, J=alle 20-vuotias nostaja,
N=naisnostaja.**

4.12.2010 Tampere

2) Rovaniemen Reipas 1793,412 sinclair-pistettä

Joukkue:

M-77 kg: Milko Tokola 282 kg (130+152)
M-85 kg: Sami Raappana 268 kg (118+150)
M-85 kg: Robert Pirkkiö 254 kg (114+140)
M-77 kg: Jorma Pallari 215 kg (100+115)
J-62 kg: Matias Mukkala 200 kg (90+110)
N-58 kg: Tuija Inkerö 132 kg (58+74)

**M=miesnostaja, J=alle 20-vuotias nostaja,
N=naisnostaja.**

Rovaniemen Reippaan painonnostajat Pohjois- maiden mestaruuskilpailuissa

26.-27.4.1975 Sundbyberg, Ruotsi

56 kg: 2) Viljo Issakainen 195 (87½+107½)

25.-26.4.1981 Sarpsborg, Norja

90 kg: 3) Markku Härkönen 320 (145+175)

24.-25.4.1982 Karlstad, Ruotsi

67½ kg: 3) Rauno Tolppi 252½ (115+137½)

90 kg: 4) Markku Härkönen 307½ (137½+170)

20.-21.4.1985 Kööpenhamina, Tanska

67½ kg: 2) Rauno Tolppi 255 (115+140)

75 kg: 3) Jaarli Pirkkiö 272½ (122½+150)

110 kg: 3) Ari Moilanen 315 (140+175)

19.-20.4.1986 Trondheim, Norja

67½ kg: 3) Rauno Tolppi 255 (115+140)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 307½ (135+172½)

11.-12.4.1987 Sundbyberg, Ruotsi

82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 317½ (140+177½)

15.-16.4.1989 Akureyri, Islanti

82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 342½ (150+192½)

7.-8.4.1990 Tampere

82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 335 (147½+187½)

2.-3.11.1995 Skellefteå, Ruotsi

83 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 317½ (142½+175)

21.-22.9.1997 Pori

83 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 300 (132½+167½)
Naiset:
Ryhmä yli 63 kg: 5) Riitta Pirkkiö 147½ (62½+85)

29.9.2001 Sarpsborg, Norja

85 kg: 2) Jari Naukkarinen 297½ (135+162½)
Naiset:
75 kg: 1) Hanna Keränen 195 (90+105)

4.-5.10.2003 Upsala, Ruotsi

56 kg: 2) Jari Kenttämää 117½ (52½+65)
62 kg: 1) Samuli Pirkkiö 205 (92½+112½)
85 kg: 5) Jaarli Pirkkiö 272½ (122½+150)
105 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 327½ (150+177½)
Naiset:
Ryhmä yli 63 kg: 1) Hanna Keränen 200 (90+110)

24.-25.9.2005 Pori

62 kg: 1) Samuli Pirkkiö 196 (89+107)
94 kg: 2) Toni Puurunen 322 (145+177)

20.-21.10.2007 Hillerød, Tanska

62 kg: 1) Samuli Pirkkiö 202 (91+111)
94 kg: 2) Toni Puurunen 303 (141+162)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 335 (147½+187½)

6.-7.11.2010 Spydeberg, Norja

69 kg: 1) Jorma Pallari 207 (97+110)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat 20-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa

3.-4.11.1979 Lauttakylä

56 kg: 1) Hannu Yli-Suvanto 185 (80+105)

4.-5.12.1982 Odense, Tanska

60 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 215 (95+120)
67½ kg: 6) Hannu Yli-Suvanto 205 (90+115)
75 kg: 2) Mika Ollonen 265 (115+150)

5.-6.11.1983 Tukholma, Ruotsi

52 kg: 2) Jorma Pallari 145 (70+75)
67½ kg: 3) Jaarli Pirkkiö 237½ (107½+130)

28.-29.10.1984 Tampere

56 kg: 2) Jorma Pallari 175 (80+95)
75 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 262½ (120+142½)

2.-3.11.1985 Trondheim, Norja

60 kg: 1) Jorma Pallari 210 (95+115)
75 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 282½ (127½+155)

31.10.-1.11.1987 Kramfors, Ruotsi

56 kg: 1) Samuli Pirkkiö 190 (90+100)
82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 322½ (142½+180)

29.-30.10.1988 Pori

60 kg: 1) Samuli Pirkkiö 230 (100+130)

28.-29.10.1989 Tønsberg, Norja

67½ kg: 4) Samuli Pirkkiö 225 (105+120)
82½ kg: 2) Mika Reijonen 270 (120+150)

3.-4.11.1990 Næstved, Tanska

90 kg: 1) Mika Reijonen 295 (132½+162½)

26.-27.10.1991 Olofström, Ruotsi

90 kg: 1) Pasi Ahola 282½ (132½+150)

24.-25.10.1992 Pori

52 kg: 1) Jarno Illikainen 147½ (67½+80)

5.-6.11.1994 Kööpenhamina, Tanska

83 kg: 2) Benjamin Pirkkiö 270 (125+145)

28.-29.10.1995 Kalmar, Ruotsi

76 kg: 2) Jari Naukkarinen 255 (112½+142½)

99 kg: 2) Benjamin Pirkkiö 305 (140+165)

26.-27.10.1996 Kankaanpää

64 kg: 2) Ali Oksala 225 (100+125)

1.-2.11.1997 Gjøvik, Norja

70 kg: 1) Ali Oksala 277½ (125+152½)

99 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 320 (145+175)

108 kg: 1) Mika Kuoksa 305 (135+170)

30.-31.10.1999 Nordanstig, Ruotsi

69 kg: 1) Petri Turpeenniemi 237½ (107½+130)

28.-29.10.2000 Tampere

69 kg: 2) Petri Turpeenniemi 227½ (100+127½)

26.-27.10.2002 Slagelse, Tanska

69 kg: 2) Juhana Leppiaho 235 (107½+127½)

30.-31.10.2004 Pori

85 kg: 3) Joni Kuoksa 250 (112½+137½)

105 kg: 1) Elmo Oksman 305 (130+175)

29.-30.10.2005 Gjøvik, Norja

56 kg: 1) Toni Lintula 178 (80+98)

105 kg: 1) Elmo Oksman 301 (130+171)

28.-29.10.2006 Kööpenhamina, Tanska

62 kg: 1) Toni Lintula 200 (85+115)

94 kg: 4) Joonas Lahtinen 240 (105+135)

3.-4.11.2007 Landskrona, Ruotsi

69 kg: 2) Toni Lintula 197 (90+107)

94 kg: 4) Joonas Lahtinen 220 (95+125)

25.-26.10.2008 Pori

56 kg: 2) Rikhard Pirkkiö 138 (61+77)

62 kg: 1) Toni Lintula 217 (97+120)

24.-25.10.2009 Hillerød, Tanska

62 kg: 1) Miika Tokola 186 (80+106)

77 kg: 2) Sami Raappana 267 (117+150)

9.-10.10.2010 Landskrona, Ruotsi

62 kg: 1) Matias Mukkala 199 (94+105)

77 kg: 2) Milko Tokola 287 (130+157)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat 17-vuotiaiden Pohjoismaiden mestaruuskilpailuissa**23.-24.10.1993 Vigrestad, Norja**

Ryhmä yli 76 kg: 3) Benjamin Pirkkiö 247½ (115+132½)

26.-27.10.1996 Kankaanpää

Ryhmä yli 83 kg: 1) Mika Kuoksa 255 (105+150)

1.-2.11.1997 Gjøvik, Norja

54 kg: x) Juhana Leppiaho 150 (67½+82½)
Leppiaho nosti kilpailun ulkopuolella.

25.-26.10.1998 Ringsted, Tanska

62 kg: 2) Juhana Leppiaho 200 (90+110)

30.-31.10.1999 Nordanstig, Ruotsi

69 kg: 1) Juhana Leppiaho 217½ (100+117½)

2) Jori Lindroth 200 (87½+112½)

28.-29.10.2000 Tampere

77 kg: 1) Jori Lindroth 232½ (107½+125)

25.-26.10.2003 Skara, Ruotsi

94 kg: 2) Elmo Oksman 225 (100+125)

30.-31.10.2004 Pori

50 kg: 1) Toni Lintula 160 (70+90)

56 kg: 1) Sami Raappana 167½ (72½+95)

94 kg: 5) Joonas Lahtinen 185 (80+105)

29.-30.10.2005 Gjøvik, Norja

62 kg: 1) Sami Raappana 200 (87+113)

94 kg: 3) Joonas Lahtinen 235 (100+135)

28.-29.10.2006 Kööpenhamina, Tanska

- 62 kg:** 2) Samuli Brunfeldt 184 (84+100)
69 kg: 1) Sami Raappana 224 (100+124)
94 kg: 3) Santeri Ahola 200 (85+115)

3.-4.11.2007 Landskrona, Ruotsi

- 50 kg:** 1) Matias Mukkala 120 (55+65)
56 kg: 2) Robert Pirkkiö 155 (69+86)
69 kg: 3) Samuli Brunfeldt 187 (87+100)
77 kg: 1) Sami Raappana 242 (105+137)
94 kg: 3) Santeri Ahola 216 (95+121)

25.-26.10.2008 Pori

- 56 kg:** 4) Matias Mukkala 153 (70+83)
62 kg: 1) Robert Pirkkiö 187 (82+105)
69 kg: 1) Milko Tokola 248 (114+134)

24.-25.10.2009 Hillerød, Tanska

- 56 kg:** 1) Matias Mukkala 181 (81+100)
69 kg: 1) Milko Tokola 255 (115+140)
77 kg: 1) Robert Pirkkiö 227 (103+124)

9.-10.10.2010 Landskrona, Ruotsi

- 77 kg:** 1) Robert Pirkkiö 249 (115+134)

Rovaniemen Reippaan joukkueet seurajoukkueiden PM-finaaleissa

19.6.1999 Tampere

- 1) Rovaniemen Reipas 1687,940 sinclair-pistetä

Joukkue:

- 85 kg:** Ali Oksala 322½ (142½+180)
94 kg: Toni Puurunen 315 (145+170)
94 kg: Jaarli Pirkkiö 302½ (135+167½)
yli 105 kg: Mika Kuoksa 312½ (137½+175)
69 kg: Petri Turpeenniemi 225 (100+125)
85 kg: Kimmo Lähde 252½ (105+147½)

8.7.2000 Ålborg, Tanska

- 1) Rovaniemen Reipas 1713,880 sinclair-pistetä

Joukkue:

- 85 kg:** Ali Oksala 312½ (137½+175)
94 kg: Toni Puurunen 332½ (150+182½)
94 kg: Jaarli Pirkkiö 287½ (125+162½)
85 kg: Jari Naukkarinen 265 (120+145)
69 kg: Petri Turpeenniemi 237½ (105+132½)
105 kg: Mika Kuoksa 200 (100+100)

Naiset:

- 2) Rovaniemen Reipas 482,410 sinclair-pistetä

Joukkue:

75 kg: Hanna Keränen 177½ (80+97½)

69 kg: Riitta Pirkkiö 137½ (62½+75)

yli 75 kg: Tanja Kultti 137½ (57½+80)

9.6.2001 Rovaniemi

- 2) Rovaniemen Reipas 1665,240 sinclair-pistetä

Joukkue:

105 kg: Benjamin Pirkkiö 327½ (147½+180)

94 kg: Toni Puurunen 310 (140+170)

85 kg: Jari Naukkarinen 277½ (125+152½)

85 kg: Jaarli Pirkkiö 277½ (120+157½)

77 kg: Jori Lindroth 240 (110+130)

62 kg: Samuli Pirkkiö 197½ (90+107½)

Naiset:

- 1) Rovaniemen Reipas 527,890 sinclair-pistetä

Joukkue:

69 kg: Hanna Keränen 175 (82½+97½)

58 kg: Riitta Pirkkiö 155 (67½+87½)

yli 75 kg: Tanja Kultti 145 (62½+82½)

53 kg: Tekla Hietala 72½ (32½+40)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat maaotteluissa

Suomi-Ruotsi 10.11.1974 Pori

- 90 kg:** 1) Juhani Avellan 320 (140+180)

Suomi-Puola 14.12.1975 Lauttakylä

- 56 kg:** 2) Viljo Issakainen 190 (87½+102½)

Puola-Suomi 18.2.1978 Varsova

- 82½ kg:** 2) Rauno Tapio 272½ (120+152½)

Suomi-Puola 24.10.1981 Oulu

- 90 kg:** 1) Markku Härkönen 307½ (142½+165)

Suomi-Puola 9.10.1982 Imatra

- 90 kg:** 2) Markku Härkönen --- (0+0)

Suomi-Ruotsi 22.11.1986 Riihimäki

- 82½ kg:** 1) Jaarli Pirkkiö 305 (135+170)

Suomi-Iso-Britannia 7.11.1987 Pori

- 82½ kg:** 1) Jaarli Pirkkiö 330 (145+185)

Ruotsi-Suomi 21.11.1987 Skellefteå

82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 315 (140+175)

17-vuotiaiden mo Ruotsi-Suomi 21.11.1987 Skellefteå

60 kg: 1) Samuli Pirkkiö 197½ (87½+110)
Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Pirkkiö nosti Suomen joukkueessa, joka voitti maaottelun.

Suomi-Ruotsi 26.11.1988 Turku

82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 320 (140+180)

17-vuotiaiden mo Suomi-Ruotsi 26.11.1988 Turku

67½ kg: 1) Samuli Pirkkiö 227½ (100+127½)
Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Pirkkiö nosti Suomen joukkueessa, joka voitti maaottelun.

Ruotsi-Suomi 26.11.1989 Kramfors

90 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 317½ (140+177½)

Ruotsi-Suomi 23.11.1991 Skellefteå

82½ kg: 1) Jaarli Pirkkiö 310 (145+165)

Suomi-Ruotsi 14.11.1992 Tampere

110 kg: 2) Mika Reijonen 312½ (137½+175)

Ruotsi-Suomi 20.5.1995 Olofström

83 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 317½ (142½+175)

Suomi-Ruotsi 3.11.1996 Tampere

83 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 300 (135+165)

Ruotsi-Suomi 1.11.1997 Upsala

83 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 305 (137½+167½)

Suomi-Ruotsi 19.9.1998 Siikainen

56 kg: 1) Samuli Pirkkiö 200 (90+110)
85 kg: 1) Jaarli Pirkkiö 320 (142½+177½)

Naisten mo Suomi-Ruotsi 19.9.1998 Siikainen

69 kg: 1) Riitta Pirkkiö 157½ (70+87½)
Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Pirkkiö nosti Suomen joukkueessa, joka voitti maaottelun.

Ruotsi-Suomi 18.9.1999 Tukholma

94 kg: 1) Toni Puurunen 325 (147½+177½)

Suomi-Ruotsi 29.10.2000 Tampere

56 kg: 2) Samuli Pirkkiö 182½ (80+102½)
77 kg: 1) Ali Oksala 332½ (150+182½)
105 kg: 1) Toni Puurunen 322½ (147½+175)

Naisten mo Suomi-Ruotsi 29.10.2000 Tampere

69 kg: 1) Hanna Keränen 197½ (92½+105)
Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Keränen nosti Suomen joukkueessa, joka voitti maaottelun.

Naisten mo Puola-Suomi 16.6.2001 Siedlce

69 kg: 2) Hanna Keränen 180 (82½+97½)
Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Keränen nosti Suomen joukkueessa, joka hävisi maaottelun.

Naisten mo Suomi-Puola 1.12.2001 Tampere

63 kg: 2) Riitta Pirkkiö 155 (67½+87½)
69 kg: 1) Hanna Keränen 180 (80+100)

Naisten mo Puola-Saksa-Suomi 22.6.2002 Siedlce

69 kg: 3) Hanna Keränen 175 (80+95)
Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Keränen nosti Suomen joukkueessa, joka hävisi molemmat maaottelut.

17-vuotiaiden mo Puola-Saksa-Suomi 22.6.2002 Siedlce

94 kg: 3) Elmo Oksman 225 (100+125)
Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Oksman nosti Suomen joukkueessa, joka hävisi molemmat maaottelut.

Suomi-Ruotsi 28.9.2002 Tampere

94 kg: 2) Benjamin Pirkkiö 220 (120+100)

Naisten mo Suomi-Ruotsi 28.9.2002 Tampere

69 kg: 1) Hanna Keränen 185 (85+100)
Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Keränen nosti Suomen joukkueessa, joka voitti maaottelun.

Ruotsi-Suomi 4.-5.10.2003 Upsala

- 56 kg:** 2) Jari Kenttämä 117½ (52½+65)
62 kg: 1) Samuli Pirkkiö 205 (92½+112½)
85 kg: 2) Jaarli Pirkkiö 272½ (122½+150)
105 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 327½ (150+177½)

Naisten mo Ruotsi-Suomi 4.-5.10.2003 Upsala

- 75 kg:** 1) Hanna Keränen 200 (90+110)
 Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Keränen nosti Suomen joukkueessa, joka voitti maaottelun.

Suomi-Ruotsi 9.10.2004 Lempäälä

- 62 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 205 (95+110)
94 kg: 1) Toni Puurunen 320 (150+170)

Suomi-Ruotsi 24.-25.9.2005 Pori

- 62 kg:** 1) Samuli Pirkkiö 196 (89+107)
94 kg: 2) Toni Puurunen 322 (145+177)

Suomi-Ruotsi 16.12.2006 Kerava

- 56 kg:** 1) Toni Lintula 200 (90+110)
62 kg: 1) Samuli Pirkkiö 200 (90+110)
69 kg: 1) Sami Raappana 235 (104+131)
105 kg: 1) Toni Puurunen 322 (145+177)

Naisten mo Puola-Saksa-Suomi**24.6.2007 Mordy**

- 69 kg:** 3) Riitta Pirkkiö 154 (68+86)
 Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Pirkkiö nosti Suomen joukkueessa, joka hävisi molemmat maaottelut.

Ruotsi-Suomi 29.9.2007 Eskilstuna

- 62 kg:** 1) Toni Lintula 210 (95+115)
105 kg: 2) Toni Puurunen 317 (140+177)

Suomi I-Suomi II-Uusi-Seelanti**24.5.2008 Rovaniemi**

- 77 kg:** 2) Sami Raappana 251 (106+145)
 Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Raappana kuului 20-vuotiaana nostajana Suomi I-joukkueeseen, joka hävisi Uudelle-Seelannille, mutta voitti Suomi II-joukkueen.

- 69 kg:** 3) Toni Lintula 210 (93+117)
 Kilpailu käytiin joukkueena sinclair-pistein. Lintula kuului 20-vuotiaana nostajana Suomi II-joukkueeseen, joka hävisi molemmat maaottelut.

Rovaniemen Reippaan painonnostajat olympialaisissa**18.-28.9.1988 Soul, Etelä-Korea**

- 75 kg:** 12) Jaarli Pirkkiö 317½ (137½+180)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat maailmanmestaruuskilpailuissa**21.-26.9.1974 Manila, Filippiinit**

- 82½ kg:** 6) Juhani Avellan 330 (145+185)

22.-31.8.1985 Södertälje, Ruotsi

- 75 kg:** 17) Jaarli Pirkkiö 290 (130+160)

7.-15.11.1986 Sofia, Bulgaria

- 82½ kg:** 14) Jaarli Pirkkiö 315 (140+175)

19.-27.9.1987 Ostrava, Tshekkoslovakia

- 82½ kg:** 14) Jaarli Pirkkiö 312½ (137½+175)

16.-24.9.1989 Ateena, Kreikka

- 82½ kg:** 11) Jaarli Pirkkiö 342½ (152½+190)

10.-15.11.1998 Lahti

- 85 kg:** 23) Jaarli Pirkkiö 305 (140+165)
 □) Toni Puurunen --- (0+0)

Naiset:

- 63 kg:** 17) Riitta Pirkkiö 160 (70+90)

26.-28.11.1999 Ateena, Kreikka

- 85 kg:** 38) Ali Oksala 330 (147½+182½)
 39) Toni Puurunen 330 (150+180)
94 kg: □) Benjamin Pirkkiö --- (0+0)
105 kg: □) Mika Kuoksa --- (0+192½)

4.-11.11.2001 Antalya, Turkki

- 94 kg:** 14) Benjamin Pirkkiö 345 (155+190)
 □) Toni Puurunen --- (155+0)

Naiset:

- 69 kg:** 14) Hanna Keränen 192½ (87½+105)

19.-26.11.2002 Varsova, Puola

- 94 kg:** □) Benjamin Pirkkiö --- (0+0)

Naiset:

69 kg: 12) Hanna Keränen 192½ (85+107½)

14.-22.11.2003 Vancouver, Kanada

Naiset:

69 kg: 17) Hanna Keränen 202½ (92½+110)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat 20-vuotiaiden maailmanmestaruuskilpailuissa

26.-30.6.1985 Edinburgh, Iso-Britannia

75 kg: 9) Jaarli Pirkkiö 290 (130+160)

24.5.-1.6.1986 Donaueschingen, Länsi-Saksa

75 kg: 5) Jaarli Pirkkiö 310 (135+175)

26.-31.5.1987 Belgrad, Jugoslavia

75 kg: 5) Jaarli Pirkkiö 315 (140+175)

23.-27.5.1988 Ateena, Kreikka

60 kg: 18) Samuli Pirkkiö 217½ (97½+120)

31.5.-4.6.1997 Kapkaupunki, Etelä-Afrikka

91 kg: 7) Benjamin Pirkkiö 335 (152½+182½)

18.-24.5.1998 Sofia, Bulgaria

77 kg: 6) Ali Oksala 310 (137½+172½)

94 kg: 4) Benjamin Pirkkiö 357½ (162½+195)

Pirkkiö sijoittui 162½ kilon tempauksella lajikohtaiselle MM-hopealle.

3.-8.7.1999 Savannah, Yhdysvallat

77 kg: □) Ali Oksala --- (150+0)

94 kg: 3) Benjamin Pirkkiö 360 (160+200)

Pirkkiö sijoittui 200 kilon työnnöllä lajikohtaiselle MM-pronssille.

2.-9.7.2000 Praha, Tšekki

77 kg: 5) Ali Oksala 325 (145+180)

10.-16.6.2007 Praha, Tšekki

62 kg: 17) Toni Lintula 215 (95+120)

11.-20.6.2010 Sofia, Bulgaria

77 kg: 23) Milko Tokola 274 (122+152)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat Euroopan mestaruuskilpailuissa

31.5.-6.6.1974 Verona, Italia

82½ kg: 4) Juhani Avellan 337½ (150+187½)

26.-30.4.1988 Cardiff, Iso-Britannia

75 kg: 8) Jaarli Pirkkiö 315 (140+175)

16.-24.9.1989 Ateena, Kreikka

82½ kg: 7) Jaarli Pirkkiö 342½ (152½+190)

14.-20.5.1990 Ålborg, Tanska

82½ kg: 6) Jaarli Pirkkiö 332½ (147½+185)

22.-26.4.1992 Szekszard, Unkari

82½ kg: 10) Jaarli Pirkkiö 320 (140+180)

3.-7.5.1995 Varsova, Puola

83 kg: 11) Jaarli Pirkkiö 320 (142½+177½)

10.-14.4.1996 Stavanger, Norja

83 kg: 15) Jaarli Pirkkiö 307½ (140+167½)

Naisten EM-kilpailut 23.-29.6.1997 Sevilla, Espanja

70 kg: 12) Riitta Pirkkiö 142½ (62½+80)

28.4.-3.5.1998 Riesa, Saksa

85 kg: 10) Jaarli Pirkkiö 315 (140+175)

11) Toni Puurunen 312½ (145+167½)

Naiset:

63 kg: 10) Riitta Pirkkiö 150 (65+85)

23.-29.4.2001 Trencin, Slovakia

94 kg: 8) Toni Puurunen 350 (157½+192½)

23.-29.4.2002 Antalya, Turkki

94 kg: 10) Benjamin Pirkkiö 357½ (160+197½)

Naiset:

69 kg: 6) Hanna Keränen 202½ (90+112½)

19.-26.4.2004 Kiova, Ukraina

Naiset:

69 kg: 9) Hanna Keränen 207½ (92½+115)

19.-24.4.2005 Sofia, Bulgaria

94 kg: 14) Toni Puurunen 340 (155+185)

17.-22.4.2007 Strasbourg, Ranska

105 kg: 10) Elmo Oksman 345 (155+190)

6.-12.4.2009 Bukarest, Romania

62 kg: 9) Toni Lintula 246 (111+135)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat 20-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuissa

26.-30.6.1985 Edinburgh, Iso-Britannia

75 kg: 8) Jaarli Pirkkiö 290 (130+160)

24.5.-1.6.1986 Donaueschingen, Länsi-Saksa

75 kg: 5) Jaarli Pirkkiö 310 (135+175)

26.-31.5.1987 Belgrad, Jugoslavia

75 kg: 4) Jaarli Pirkkiö 315 (140+175)

23.-27.5.1988 Ateena, Kreikka

60 kg: 5) Samuli Pirkkiö 217½ (97½+120)

9.-15.7.1989 Sarajevo, Jugoslavia

60 kg: 16) Samuli Pirkkiö 192½ (92½+100)

6.-11.11.1996 Praha, Tshekki

91 kg: 5) Benjamin Pirkkiö 332½ (150+182½)

23.-29.6.1997 Sevilla, Espanja

70 kg: ☐ Ali Oksala --- (0+0)

91 kg: 5) Benjamin Pirkkiö 320 (145+175)

6.-12.10.1998 Sofia, Bulgaria

77 kg: 6) Ali Oksala 315 (140+175)

20.-26.9.1999 Spala, Puola

77 kg: 2) Ali Oksala 325 (145+180)

Oksala sijoittui 180 kilon työnnöllä lajikohtaiselle EM-hopealle.

94 kg: 2) Benjamin Pirkkiö 350 (157½+192½)

Pirkkiö sijoittui 192½ kilon työnnöllä lajikohtaiselle EM-pronssille.

yli 105 kg: 7) Mika Kuoksa 330 (142½+187½)

11.-15.10.2000 Rijeka, Kroatia

77 kg: 3) Ali Oksala 330 (145+185)

Oksala työnsi kilpailussa 185½ kiloa, mikä oli uusi 20-vuotiaiden Euroopan ennätys. Virallisissa tuloksissa painomäärä on 185 kiloa, millä hän sijoittui lajikohtaiselle EM-hopealle.

4.-9.10.2005 Trencin, Slovakia

94 kg: 12) Elmo Oksman 305 (135+170)

14.-21.9.2008 Dürres, Albania

69 kg: 16) Milko Tokola 247 (113+134)

77 kg: 13) Sami Raappana 262 (114+148)

28.7.-1.8.2009 Landskrona, Ruotsi

62 kg: 9) Toni Lintula 238 (106+132)

69 kg: 11) Milko Tokola 260 (115+145)

77 kg: 13) Sami Raappana 274 (119+155)

19.-28.11.2010 Limassol, Kypros

77 kg: 10) Milko Tokola 290 (130+160)

13) Sami Raappana 275 (120+155)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat 17- ja 16-vuotiaiden Euroopan mestaruuskilpailuissa

16-vuotiaiden EM-kilpailut 28.-29.8.1993 Debrecen, Unkari

76 kg: 6) Benjamin Pirkkiö 245 (110+135)

16-vuotiaiden EM-kilpailut

26.-28.8.1994 Ljubljana, Slovenia

yli 76 kg: 5) Benjamin Pirkkiö 260 (120+140)

16-vuotiaiden EM-kilpailut 24.-27.8.1995 Kavalala, Kreikka

yli 83 kg: 1) Benjamin Pirkkiö 300 (137½+162½)

Pirkkiö voitti 137½ kilon tempauksella lajikohtaisen

Euroopan mestaruuden ja sijoittui 162½ kilon työnnöllä lajikohtaiselle EM-hopealle.

16-vuotiaiden EM-kilpailut 29.8.-1.9.1996 Burgas, Bulgaria

64 kg: 9) Ali Oksala 210 (95+115)

16-vuotiaiden EM-kilpailut 27.-30.8.1998 La Coruna, Espanja

59 kg: 8) Juhana Leppiaho 185 (85+100)

16-vuotiaiden EM-kilpailut 22.-27.8.2001 Klosterneuburg, Itävalta

85 kg: 6) Elmo Oksman 220 (100+120)

17-vuotiaiden EM-kilpailut 24.-29.7.2006 Landskrona, Ruotsi

62 kg: 12) Toni Lintula 190 (85+105)

69 kg: 7) Sami Raappana 226 (98+128)

17-vuotiaiden EM-kilpailut 28.8.-1.9.2007 Pavia, Italia

69 kg: ☐ Sami Raappana --- (0+137)

17-vuotiaiden EM-kilpailut 21.-27.7.2008 Amiens, Ranska

69 kg: 11) Milko Tokola 241 (110+131)

17-vuotiaiden EM-kilpailut 6.-12.9. 2009 Eilat, Israel

69 kg: ☐ Milko Tokola --- (0+140)

77 kg: 14) Robert Pirkkiö 231 (104+127)

17-vuotiaiden EM-kilpailut 16.-23.5.2010 Valencia, Espanja

77 kg: ☐ Robert Pirkkiö --- (108+0)

Rovaniemen Reippaan painonnostajat muissa kansainvälisissä kilpailuissa

Druzhba cup 17.-20.3.1974 Jerevan, Neuvostoliitto

90 kg: 4) Juhani Avellan 340 (150+190)

Baltic cup 15.-16.9.1979 Tallinna, Neuvostoliitto

90 kg: 5) Markku Härkönen 310 (140+170)

Druzhba cup 5.-12.3.1985 Jerevan, Neuvostoliitto

110 kg: 5) Ari Moilanen 320 (140+180)

Baltic cup 1.-2.7.1989 Pori

82½ kg: 3) Jaarli Pirkkiö 345 (152½+192½)

Baltic cup 7.-9.6.1991 Hassloch, Saksa

82,5 kg: 4) Jaarli Pirkkiö 312½ (135+177½)

Euroopan unionin mestaruuskilpailut 23.-25.3.1995 Århus, Tanska

83 kg: 5) Jaarli Pirkkiö 322½ (145+177½)

Euroopan unionin mestaruuskilpailut 15.-17.3.1996 Chemnitz, Saksa

91 kg: 7) Benjamin Pirkkiö 295 (135+160)

Euroopan unionin mestaruuskilpailut 4.-6.4.1997 Pori

70 kg: x) Ali Oksala 255 (115+140)
Oksala nosti kilpailun ulkopuolella.

76 kg: x) Kimmo Lähde 270 (115+155)
Lähde nosti kilpailun ulkopuolella.

83 kg: 3) Jaarli Pirkkiö 330 (147½+182½)

91 kg: 6) Benjamin Pirkkiö 320 (145+175)

Naiset:

64 kg: x) Riitta Pirkkiö 142½ (62½+80)
Pirkkiö nosti kilpailun ulkopuolella.

Baltic cup 29.7.2000 Gdynia, Puola

94 kg: ☐ Toni Puurunen --- (147½+0)

Baltic cup 21.7.2001 Tukums, Latvia

Naiset:

75 kg: 2) Hanna Keränen 177½ (82½+95)

Baltic cup 17.7.2004 Kerava

94 kg: 8) Toni Puurunen 300 (140+160)
Puurunen nosti sinclair-pistein käydyn kilpailun painoluokkaryhmässä yli 77 kiloa. Puurunen kilpailupaino oli 94,0 kiloa ja vertailutulos 334,09 sinclair-pistettä.

Baltic cup 27.-28.6.2009 Pori

62 kg: 3) Toni Lintula 235 (105+130)

Lintula nosti sinclair-pistein käydyin kilpailun painoluokkaryhmässä alle 77 kiloa. Lintulan kilpailupaino oli 61,88 kiloa ja vertailutulos 338,229 sinclair-pistettä.

Baltic cup 17.7.2010 Tallinna, Viro

105 kg: ☐ Toni Puurunen --- (0+0)

Puurunen nosti ilman painoluokkia käydyssä yleisessä sarjassa, jossa kilpailtiin sinclair-pistein. Puurunen kilpailupaino oli 101,5 kiloa.

20-vuotiaiden Baltic cup 17.7.2010 Tallinna, Viro

85 kg: 8) Sami Raappana 260 (115+145)

Raappana nosti ilman painoluokkia käydyssä 20-vuotiaiden ikäluokassa, jossa kilpailtiin sinclair-pistein. Raappanan kilpailupaino oli 78,3 kiloa ja vertailutulos 323,18 sinclair-pistettä.

18-vuotiaiden Baltic cup 17.7.2010 Tallinna, Viro

77 kg: 2) Milko Tokola 278 (124+154)

Tokola nosti ilman painoluokkia käydyssä 18-vuotiaiden ikäluokassa, jossa kilpailtiin sinclair-pistein. Tokolan kilpailupaino oli 72,4 kiloa ja vertailutulos 361,24 sinclair-pistettä.

Rovaniemen Reippaan painonnoston Suomen mestarit

Rovaniemen Reippaan painonnoston yleisen sarjan Suomen mestarit

Jaarli Pirkkiö 11 SM-kultaa (1986, 1987, 1988, 1989, 1992, 1994, 1995, 1997, 1998, 2000, 2006), Benjamin Pirkkiö 8 SM-kultaa (1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004), Samuli Pirkkiö 8 SM-kultaa (1997, 1998, 2000, 2002, 2003, 2005, 2006, 2007), Riitta Pirkkiö 8 SM-kultaa (1998, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2007, 2008), Toni Puurunen 5 SM-kultaa (2004, 2005, 2006, 2007, 2010), Toni Lintula 4 SM-kultaa (2007, 2008, 2009, 2010), Hanna Keränen 3 SM-kultaa (2000, 2001, 2002), Kari Laine 2 SM-kultaa (1995, 1996), Ali Oksala 2 SM-kultaa (1998, 1999), Elmo Oksman 2 SM-kultaa (2005, 2006), Sami Raappana 2 SM-kultaa (2007, 2010), Milko Tokola 2 SM-kultaa (2008, 2010), Viljo Issakainen 1 SM-kulta (1975), Markku Härkönen 1 SM-kulta (1981), Tanja Kultti 1 SM-kulta (1989), Mika Reijonen 1 SM-kulta (1992), Mika Ollonen 1 SM-kulta (1993), Jari Naukkarinen 1 SM-kulta (2000), Matias Mukkala 1 SM-kulta (2010).

Rovaniemen Reipas yleisen sarjan Suomen mestaruuskilpailuiden paras seura pisteissä 1985 (miehet), 1986 (miehet), 1987 (miehet), 1988 (miehet), 1989 (miehet), 1990 (miehet), 1992, 1998, 1999, 2000, 2002, 2003, 2004, 2006, 2007 ja 2010.

Rovaniemen Reippaan painonnoston seurajoukkueiden Suomen mestarit

Jaarli Pirkkiö 16 SM-kultaa (1980, 1982, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1995, 1997, 1998, 2003, 2005), Ari Moilanen 10 SM-kultaa (1979, 1980, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991), Seppo Hepo-oja 10 SM-kultaa (1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1995), Samuli Pirkkiö 9 SM-kultaa (1986, 1987, 1988, 1995, 1997, 1998, 1999, 2000, 2003), Benjamin Pirkkiö 8 SM-kultaa (1989, 1995, 1997, 1998, 1999, 2000, 2003, 2006), Markku Härkönen 7 SM-kultaa (1979, 1980, 1982, 1984, 1985, 1986, 1987), Rauno Tapio 7 SM-kultaa (1979, 1980, 1982, 1984, 1985, 1989, 1990), Antti Hyväri 7 SM-kultaa (1979, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992), Esa Alatormänen 6 SM-kultaa (1979, 1980, 1982, 1986, 1988, 1989), Mika Ollonen 5 SM-kultaa (1979, 1980, 1982, 1987, 1988), Raimo Mäkelä 5 SM-kultaa (1979, 1980, 1982, 1986, 1992), Rauno Tolppi 5 SM-kultaa (1980, 1982, 1984, 1985, 1986), Mauno Kenttälä 5 SM-kultaa (1982, 1984, 1985, 1987, 1988), Toni Puurunen 5 SM-kultaa (1999, 2000, 2003, 2005, 2006), Marko Hintsala 4 SM-kultaa (1991, 1992, 1995, 1997), Kimmo Lähde 4 SM-kultaa (1991, 1995, 1997, 1999), Jorma Pallari 3 SM-kultaa (1985, 1989, 1990), Mika Reijonen 3 SM-kultaa (1990, 1991, 1992), Mika Kuoksa 3 SM-kultaa (1997, 1998, 1999), Ali Oksala 3 SM-kultaa (1997, 1998, 2000), Petri Turpeenniemi 3 SM-kultaa (1998, 1999, 2000), Sami Raappana 3 SM-kultaa (2005, 2006, 2009), Toni Lintula 3 SM-kultaa (2005, 2006, 2009), Riitta Pirkkiö 3 SM-kultaa (2005, 2006, 2009), Hannu Yli-Suvanto 2 SM-kultaa (1979, 1980), Kalevi Niemelä 2 SM-kultaa (1979, 1980), Pasi Ahola 2 SM-kultaa (1991, 1992), Elmo Oksman 2 SM-kultaa (2005, 2006), Martti Pirkkiö 1 SM-kulta (1979), Viljo Issakainen 1 SM-kulta (1984), Max Mäntykenttä 1 SM-kulta (1990), Jarno Illikainen 1 SM-kulta (1992), Kari Laine 1 SM-kulta (1995), Juhani Suominen 1 SM-kulta (1995), Toni Ylimäinen 1 SM-kulta (1997), Petri Tanninen 1 SM-kulta (1998), Jari Naukkarinen 1 SM-kulta (2000), Hanna Keränen 1 SM-kulta (2003), Joni Kuoksa 1 SM-kulta (2003), Matias Mukkala 1 SM-kulta (2009), Robert Pirkkiö 1 SM-kulta (2009), Milko Tokola 1 SM-kulta (2009).

Rovaniemen Reipas seurajoukkueiden Suomen mestari 1979, 1980, 1982, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1995, 1997, 1998, 1999, 2000, 2003, 2005, 2006 ja 2009.

Rovaniemen Reippaan painonnoston 23-vuotiaiden Suomen mestarit

Benjamin Pirkkiö 6 SM-kultaa (1994, 1996, 1997, 1999, 2001, 2002), Toni Lintula 4 SM-kultaa (2006, 2007, 2008, 2009), Sami Raappana 4 SM-kultaa (2006, 2007, 2008, 2010), Jaarli Pirkkiö 3 SM-kultaa (1988, 1989, 1990), Mika Kuoksa 3 SM-kultaa (1996, 1997, 1998), Ali Oksala 3 SM-kultaa (1997, 1998, 1999), Toni Puurunen 3 SM-kultaa (1998, 1999, 2000), Milko Tokola 3 SM-kultaa (2008, 2009, 2010), Ari Moilanen 2 SM-kultaa (1978, 1979), Jorma Pallari 2 SM-kultaa (1988, 1989), Elmo Oksman 2 SM-kultaa (2003, 2004), Jorma Tuisku 1 SM-kulta (1977), Esa Alatormänen 1 SM-kulta (1978), Rauno Tolppi 1 SM-kulta (1980), Hannu Yli-Suvanto 1 SM-kulta (1983), Samuli Pirkkiö 1 SM-kulta (1987), Pasi Ahola 1 SM-kulta (1991), Antti Ravantti 1 SM-kulta (1992), Mika Reijonen 1 SM-kulta (1992), Juha Välimaa 1 SM-kulta (1993), Kimmo Lähde 1 SM-kulta (1997), Petri Turpeeniemi 1 SM-kulta (1999), Juhana Leppiaho 1 SM-kulta (2002), Eduard Khanjyan 1 SM-kulta (2007), Robert Pirkkiö 1 SM-kulta (2007), Matias Mukkala 1 SM-kulta (2009), Mirka Nissi 1 SM-kulta (2010).

Rovaniemen Reipas 23-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuiden paras seura pisteissä 1978 (miehet), 1980 (miehet), 1983 (miehet), 1985 (miehet), 1988 (miehet), 1989 (miehet), 1990 (miehet), 1992 (miehet), 1997 (miehet), 1998 (miehet), 1999 (miehet), 2002 (miehet), 2006 (miehet), 2007, 2009 ja 2010 (miehet).

Rovaniemen Reippaan painonnoston 20-vuotiaiden Suomen mestarit

Jaarli Pirkkiö 6 SM-kultaa (1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987), Sami Raappana 6 SM-kultaa (2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010), Benjamin Pirkkiö 4 SM-kultaa (1994, 1996, 1997, 1999), Elmo Oksman 4 SM-kultaa (2001, 2002, 2003, 2004), Toni Lintula 4 SM-kultaa (2006, 2007, 2008, 2009), Hannu Yli-Suvanto 3 SM-kultaa (1979, 1980, 1982), Samuli Pirkkiö 3 SM-kultaa (1987, 1989, 1990), Mika Kuoksa 3 SM-kultaa (1996, 1997, 1998), Ali Oksala 3 SM-kultaa (1997, 1998, 1999), Joonas Lahtinen 3 SM-kultaa (2005, 2006, 2007), Matias Mukkala 3 SM-kultaa (2008, 2009, 2010), Milko Tokola 3 SM-kultaa (2008, 2009, 2010), Mika Ollonen 2 SM-kultaa (1980, 1983), Jorma Pallari 2 SM-kultaa (1983, 1984), Mika Reijonen 2 SM-kultaa (1989, 1990), Robert Pirkkiö 2 SM-kultaa (2007, 2009), Ari-Pekka Pasanen 1 SM-kulta (1988), Petri Hyytiä 1 SM-kulta (1989), Pasi Ahola 1 SM-kulta (1991), Jarno Illikainen 1 SM-kulta (1992), Juha Välimaa 1 SM-kulta (1993), Petri Turpeeniemi 1 SM-kulta (1999), Juhana Leppiaho 1 SM-kulta (2002), Jari Kenttämää 1 SM-kulta (2003), Joni Kuoksa 1 SM-kulta (2004), Mirka Nissi 1 SM-kulta (2010).

Rovaniemen Reipas 20-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuiden paras seura pisteissä 1980 (miehet), 1983 (miehet), 1985 (miehet), 1987 (miehet), 1988 (miehet), 1989 (miehet), 1990 (miehet), 1996 (miehet), 1997 (miehet), 2002 (miehet), 2003 (miehet), 2004 (miehet), 2005 (miehet), 2006 (miehet), 2007, 2008, 2009 ja 2010 (miehet).

Rovaniemen Reippaan painonnoston 17-vuotiaiden Suomen mestarit

Benjamin Pirkkiö 5 SM-kultaa (1991, 1993, 1994, 1995, 1996), Robert Pirkkiö 5 SM-kultaa (2006, 2007, 2008, 2009, 2010), Jaarli Pirkkiö 4 SM-kultaa (1981, 1982, 1983, 1984), Samuli Pirkkiö 4 SM-kultaa (1985, 1986, 1987, 1988), Sami Raappana 4 SM-kultaa (2004, 2005, 2006, 2007), Ali Oksala 3 SM-kultaa (1994, 1996, 1997), Matias Mukkala 3 SM-kultaa (2007, 2008, 2009), Jari Haikola 2 SM-kultaa (1977, 1978), Ari-Pekka Pasanen 2 SM-kultaa (1987, 1988), Antti Ravantti 2 SM-kultaa (1989, 1990), Jori Lindroth 2 SM-kultaa (1999, 2000), Elmo Oksman 2 SM-kultaa (2001, 2002), Joonas Lahtinen 2 SM-kultaa (2002, 2005), Toni Lintula 2 SM-kultaa (2005, 2006), Santeri Ahola 2 SM-kultaa (2006, 2007), Milko Tokola 2 SM-kultaa (2008, 2009), Jorma Tuisku 1 SM-kulta (1977), Antti Hyväri 1 SM-kulta (1980), Mika Ollonen 1 SM-kulta (1980), Jorma Pallari 1 SM-kulta (1982), Pasi Ahola 1 SM-kulta (1988), Juha Välimaa 1 SM-kulta (1991), Jari Naukkarinen 1 SM-kulta (1993), Anssi Kantola 1 SM-kulta (1994), Mika Kuoksa 1 SM-kulta (1996), Noel Chiu 1 SM-kulta (1997), Kimmo Ulvas 1 SM-kulta (1997), Juhana Leppiaho 1 SM-kulta (1999), Teijo Ruutikainen 1 SM-kulta (1999), Valtteri Laakkonen 1 SM-kulta (2000), Samuli Brunfeldt 1 SM-kulta (2007).

Rovaniemen Reipas 17-vuotiaiden Suomen mestaruuskilpailuiden paras seura pisteissä 1977 (pojat), 1978 (pojat), 1979 (pojat), 1980 (pojat), 1987 (pojat), 1988 (pojat), 1993 (pojat), 1994 (pojat), 1995 (pojat), 1999 (pojat), 2000, 2002, 2004 (pojat), 2006, 2007 ja 2008.

Tilastoja Rovaniemen Reippaan uintimenestyksestä

Vuosi 1969

Rovaniemen Reippaan uimareiden sijoituksia Suomen Uintiliiton vuositilastossa

8-vuotiaat pojat:

25 m:n vu: 8) Markku Kallio 22,0 ... 11) Erkki Lehmusniemi 23,5.

10-vuotiaat pojat:

25 m:n pu: 24) Teppo Berg 22,5 ... 28) Ari Heikkilä 23,2.
50 m:n vu: 27) Ari Heikkilä 41,1. 50 m:n su: 18) Ari Heikkilä 51,0. 50 m:n ru: 20) Ari Heikkilä 55,9 ... 24) Teppo Berg 56,6. 100 m:n vu: 26) Teppo Berg 1.36,5. 100 m sku: 26) Teppo Berg 1.59,9. 4x50 m:n vapaauintiviesti: 11) Rovaniemen Reipas 3.17,5.

12-vuotiaat pojat:

400 m:n vu: 28) Pekka Berg 6.59,1. 4x50 m:n vapaauintiviesti: 9) Rovaniemen Reipas 2.41,1. 4x50 m:n sekauuintiviesti: 11) Rovaniemen Reipas 3.17,3.

12-vuotiaat tytöt:

4x50 m:n vapaauintiviesti: 20) Rovaniemen Reipas 3.34,7.

14-vuotiaat pojat:

4x100 m:n vapaauintiviesti: 17) Rovaniemen Reipas 6.09,8.

14-vuotiaat tytöt:

4x 100 m:n vapaauintiviesti: 20) Rovaniemen Reipas 8.32,6.

Vuosi 1970

Nuorten SM-kilpailut 15.-16.8.1970 Helsinki

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru:

7) Anja Vitikka 1.35,2

16-vuotiaat tytöt:

200 m:n ru:

8) Leila Alatalo 3.30,7

TUK:n nuorten mestaruuskilpailut

12.-14.6.1970 Pori

12-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru:

1) Anja Vitikka, RoRe 1.40,5

2) Paula Loponen, HTU 1.49,7

3) Tuula Haataja, RoRe 1.54,5

4) Annikki Leitä, RoRe 2.01,9

100 m:n vu:

1) Anja Vitikka, RoRe 1.24,0

2) Paula Loponen, HTU 1.27,7

3) Lena Ljung, SaLa 1.30,1

4) Tuula Haataja, RoRe 1.32,4

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n vu:

1) Kirsi Nyberg, TiLohet 1.24,0

2) Pirjo Alatalo, RoRe 1.25,6

3) Ulla Hölttä, PoPy 1.25,7

100 m:n su:

1) Stina Laine, HTU 1.38,6

2) Eija Lahtinen, RoRe 1.40,9

3) Riitta Koskenniemi, RoRe 1.48,5

4) Pirjo Alatalo, RoRe 1.56,2

5) Satu Pitkänen, RoRe 2.01,4

100 m:n ru:

1) Pirjo Alatalo, RoRe 1.50,0

14-vuotiaat pojat:

100 m:n su:

1) Mikko Hölttä, PoPy 1.17,2

2) Harri Ilo, PoPy 1.25,8

3) Juha Berg, RoRe 1.30,1

4x100 m:n sekauuintiviesti:

1) Porin Pyrintö 5.26,3

2) Helsingin Työväen Uimarit 5.51,1

3) Rovaniemen Reipas 6.59,1

(Ari Heikkilä-Erkki Leitä-Juha Berg-Taavi Kuoksa)

16-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru:

1) Anne Sirkiä, TiLohet 1.35,8

2) Tarja Posti, PoPy 1.44,3

3) Seija Alatalo, RoRe 1.45,6

4x100 m:n sekauuintiviesti:

1) Rovaniemen Reipas 7.07,5

(Eija Lahtinen-Tuula Haataja-Anja Vitikka-Pirjo Alatalo)

Rovaniemen Reippaan uimareiden sijoituksia Suomen Uintiliiton vuositulostossa

10-vuotiaat pojat:

4x50 m:n sekauintiviesti: 7) Rovaniemen Reipas 3.43,6.

10-vuotiaat tytöt:

50 m:n su: 13) Annikki Leitilä 50,2. 50 m:n ru: 14) Annikki Leitilä 51,6. 100 m:n sku: 18) Annikki Leitilä 1.51,9.

12-vuotiaat pojat:

400 m:n vu: 26) Pekka Berg 6.29,7. 100 m:n su: 27) Ari Heikkilä 1.41,0. 100 m:n sku: 28) Ari Heikkilä 1.36,2. 4x50 m:n vapaauintiviesti: 9) Rovaniemen Reipas 2.32,0.

12-vuotiaat tytöt:

50 m:n pu: 10) Anja Vitikka 39,3. 100 m:n vu: 12) Anja Vitikka 1.16,8. 100 m:n su: 11) Anja Vitikka 1.29,4. 100 m:n sku: 7) Anja Vitikka 1.23,4. 100 m:n ru: 3) Anja Vitikka 1.29,9. 400 m:n vu: 12) Anja Vitikka 6.20,7.

14-vuotiaat pojat:

100 m:n su: 17) Juha Berg 1.19,6. 100 m:n ru: 16) Juha Berg 1.27,7. 100 m:n pu: 29) Juha Berg 1.25,5. 200 m:n sku: 21) Juha Berg 2.52,2. 400 m:n vu: 25) Juha Berg 5.32,5. 800 m:n vu: 27) Juha Berg 12.02,2. 100 m:n vu: 14) Juha Berg 1.05,5.

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru: 11) Leila Alatalo 1.30,6. 800 m:n vu: 30) Pirjo Alatalo 13.19,0.

Naiset:

200 m vu: 15) Pirjo Alatalo 3.12,3.

Vuosi 1971

Nuorten SM-kilpailut 24.-25.7.1971 Kotka

14-vuotiaat pojat:

100 m:n pu:
3) Juha Berg, RoRe 1.19,5
200 m:n sku:
6) Juha Berg, RoRe 2.49,5

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru:
1) Ulla Teppo, LaLu 1.27,8
2) Sirpa Hautala, OUS 1.27,9
3) Riitta Saarinen, VUS 1.28,1
6) Anja Vitikka, RoRe 1.31,5

18-vuotiaat tytöt:

200 m:n sku:
7) Seija Alatalo, RoRe 3.23,3

Nuorten SM-hallimestaruuskilpailut 20.-21.3.1971 Rovaniemi

14-vuotiaat pojat:

100 m:n pu:
1) Vesa Nykänen, HTU 1.14,3
2) Juha Berg, RoRe 1.16,3
3) Jorma Reponen, OUS 1.16,6
4) Pentti Rautanen, LapVe 1.20,3
5) Kari Honkanen, JySa 1.20,5
6) Peter Lindberg, HSS 1.31,8

100 m:n vu:

1) Jorma Reponen, OUS 1.01,5
2) Pekka Kurri, TapU 1.01,5
3) Arto Lainekeivi, HTU 1.04,5
4) Juha Berg, RoRe 1.06,0
5) Vesa Nykänen, HTU 1.07,5
6) Peter Lindberg, HSS 1.07,6

100 m:n ru:

4) Juha Berg 1.25,4

200 m:n sku:

1) Pekka Kurri, TapU 2.36,8
2) Jorma Reponen, OUS 2.42,2
3) Juha Berg, RoRe 2.42,6
4) Vesa Nykänen, HTU 2.47,1
5) Asko Hirvisalo, LapVe 2.48,4
6) Peter Lindberg, HSS 2.51,2

14-vuotiaat tytöt:

200 m:n sku:
1) Kerstin Tevajärvi, HSS 2.43,3
2) Sirpa Hautala, OUS 2.44,3
3) Anna-Leena Miesmaa, OUS 2.47,6
4) Petra Weckman, OUS 2.52,9
5) Riitta Saarinen, VUS 2.53,0
6) Anja Vitikka 2.56,3

18-vuotiaat tytöt:

200 m:n sku:
1) Pirkko Apponen, JySa 2.39,8
2) Marja Peltomaa, LaUS 2.46,2
3) Arja Saaristo, HTU 2.59,5
4) Susanne Häggblom, IF Åland 3.17,0
5) Seija Alatalo, RoRe 3.17,0
6) Pirjo Kuvaja, LaLu 3.20,8

TUK:n mestaruuskilpailut 9.-10.10.1971 Joensuu

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru:
1) Anja Vitikka 1.32,1
100 m:n vu:
2) Anja Vitikka 1.16,3

100 m:n su:
2) Anja Vitikka 1.27,2

16-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru:
1) Leila Alatalo 1.29,2
100 m:n vu:
3) Eija Lahtinen 1.20,1
100 m:n su:
1) Riitta Koskenniemi 1.30,9
3) Eija Lahtinen 1.31,1
4x100 m:n viesti:
2) Rovaniemen Reipas 5.55,1

Naiset:

100 m:n pu:
2) Seija Alatalo 1.36,5
100 m:n ru:
2) Seija Alatalo 1.28,5

Rovaniemen Reippaan uimareiden sijoituksia Suomen Uintiliiton vuositalastossa

14-vuotiaat pojat:

100 m:n vu: 13) Juha Berg 1.05,4. 100 m:n su: 7) Juha Berg 1.17,3. 100 m:n ru: 9) Juha Berg 1.23,5. 100 m:n pu: 7) Juha Berg 1.16,3. 200 m:n sku: 11) Juha Berg 2.42,0. 400 m:n vu: 15) Juha Berg 5.22,5. 800 m:n vu: 6) Juha Berg 10.57,4. 4x100 m:n vu: 6) Rovaniemen Reipas 5.04,9.

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n su: 17) Anja Vitikka 1.24,6. 100 m:n ru: 12) Anja Vitikka 1.27,9. 100 m:n pu: 19) Anja Vitikka 1.26,7. 200 m:n sku: 13) Anja Vitikka 2.53,1. 800 m:n vu: 18) Anja Vitikka 12.00,2.

16-vuotiaat tytöt:

200 m:n ru: 7) Leila Alatalo 3.10,9.

Naiset:

100 m:n ru: 18) Anja Vitikka 1.31,5. 200 m:n sku: 20) Anja Vitikka 3.00,2. 200 m:n ru lyhyellä radalla: 13) Seija Alatalo 3.06,6.

Vuosi 1972

Nuorten SM-kilpailut 22.-23.7.1972 Helsinki

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru:
6) Anja Vitikka 1.28,5
200 m:n sku:
6) Anja Vitikka 2.57,0

TUK:n mestaruuskilpailut 7.-8.10.1972 Pori

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n pu:
1) Anja Vitikka 1.28,2
100 m:n su:
1) Anja Vitikka 1.25,5
100 m:n ru:
1) Anja Vitikka 1.28,5
7) Leena Pistokoski 2.08,5
8) Mervi Mukkula 2.28,2
100 m:n vu:
2) Anja Vitikka 1.16,0
7) Pirkko Malinen 1.36,2
8) Merja Lehmuskoski
9) Katariina Vialén
10) Vuokko Vuorala

17-vuotiaat pojat:

100 m:n vu:
3) Erkki Vitikainen 1.01,6
100 m:n pu:
2) Erkki Vitikainen 1.01,6

17-vuotiaat tytöt:

100 m:n su:
4) Riitta Koskenniemi 1.35,0

Rovaniemen Reippaan uimareiden sijoituksia Suomen Uintiliiton vuositalastossa

8-vuotiaat tytöt:

25 m:n vu: 10) Jaana Härönen 23,8.

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n ru: 11) Anja Vitikka 1.27,3. 200 m:n sku: 12) Anja Vitikka 2.53,4.

17-vuotiaat tytöt:

200 m:n ru: 11) Leila Alatalo 3.06,5.

Naiset:

100 m:n ru (lyhyt rata): 19) Seija Alatalo 1.26,8.
200 m:n ru (lyhyt rata): 17) Seija Alatalo 3.06,0, 18) Leila Alatalo 3.06,5.

Vuosi 1973

Rovaniemen Reippaan uimareiden sijoituksia Suomen Uintiliiton vuositalastossa

8-vuotiaat pojat:

25 m:n vu: 6) Janne Jokelainen 19,3.

10-vuotiaat tytöt:

50 m:n ru: 14) Heidi Hölländer 49,1 ... 17) Kati Jokelainen 49,2.

4x50 m:n vapaauintiviesti: 8) Rovaniemen Reipas 3.24,8.

4x50 m:n sekauintiviesti: 7) Rovaniemen Reipas 3.31,1.

12-vuotiaat tytöt:

4x50 m:n vapaauintiviesti: 9) Rovaniemen Reipas 2.31,8.

Vuosi 1974**TUK:n nuorten mestaruuskilpailut****23.-24.2.1974 Kotka****12-vuotiaat tytöt:**

50 m:n pu:

4) Heidi Hölländer 48,1

5) Anne-Mari Ekström 51,1

8) Maarit Saavalainen 59,0

100 m:n su:

7) Saija Saavalainen 2.03,5

100 m:n ru:

4) Heidi Hölländer 1.47,0

5) Kati Jokelainen 1.47,0

8) Maarit Saarelainen 1.57,2

100 m:n vu:

3) Anne-Mari Ekström 1.24,1

5) Heidi Hölländer 1.37,3

9) Saija Saavalainen 1.41,3

12) Maarit Saavalainen 1.50,0

13) Kati Jokelainen 2.00,1

14-vuotiaat tytöt:

100 m:n su:

5) Merja Lehmuskoski 1.29,7

8) Pirkko Malinen 1.39,1

100 m:n ru:

8) Seija Rautiainen 1.40,7

100 m:n vu:

6) Merja Lehmuskoski 1.19,7

13) Pirkko Malinen 1.26,6

15) Seija Rautiainen 1.30,6

17-vuotiaat tytöt:

100 m:n su:

3) Anja Vitikka 1.29,7

4) Päivi Ekström 1.31,0

6) Tuula Loppukaarre 1.40,0

100 m:n pu:

3) Anja Vitikka 1.27,1

4) Tuula Loppukaarre 1.28,1

100 m:n vu:

3) Anja Vitikka 1.17,1

6) Päivi Ekström 1.22,5

7) Tuula Loppukaarre 1.25,2

100 m:n ru:

2) Anja Vitikka 1.31,7

4) Päivi Ekström 1.34,9

10-vuotiaat pojat:

50 m su:

6) Janne Jokelainen 57,0

50 m:n vu:

3) Janne Jokelainen 44,2

12-vuotiaat pojat:

100 m:n ru:

5) Juha Saitajoki 1.48,1

100 m:n vu:

13) Juha Saitajoki 1.35,5

14-vuotiaat pojat:

100 m:n su:

8) Kauko Vitikka 1.49,0

100 m:n ru:

9) Kauko Vitikka 1.40,7

100 m:n vu:

12) Kauko Vitikka 1.27,5

Rovaniemen Reippaan johtokunnat 1967-2010

1967

puheenjohtaja: Taisto Utriainen
sihteeri: Tauno Koistinen
rahastonhoitaja: Eino Rajamäki
jäsenet: Erkki Moilanen
Osmo Pähti
Pekka Romppainen
Jorma Sinkkonen

Veikko Härönen
Aatu Koskenniemi
Juhani Lahti
Matti Pirkkiö
Matti Wiik
Pirkko Vitikka

1968

puheenjohtaja: Taisto Utriainen
sihteeri: Tauno Koistinen
rahastonhoitaja: Eino Ylitapio
jäsenet: Raimo Granberg
Osmo Pähti
Jorma Sinkkonen
Jorma Tervo

1972

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Valto Lehmuskoski
sihteeri ja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
rahastonhoitaja: Ritva Jouhki
jäsenet: Arvo Fräki
Lauri Orre
Osmo Pähti
Matti Wiik
Pirkko Vitikka

1969

puheenjohtaja: Taisto Utriainen
varapuheenjohtaja: Osmo Pähti
sihteeri: Tauno Koistinen
rahastonhoitaja: Eino Ylitapio
jäsenet: Juhani Lahti
Matti Pirkkiö
Jorma Sinkkonen
Jorma Tervo
Esa Ylijurva

1973

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Valto Lehmuskoski
sihteeri ja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
rahastonhoitaja: Ritva Jouhki
jäsenet: Arvo Fräki
Allan Hirvioja
Esko Palovaara
Osmo Pähti
Reijo Saarinen
Matti Wiik
Pirkko Vitikka

1970

puheenjohtaja: Veijo Kallio
varapuheenjohtaja: Osmo Pähti
sihteerit: Tuomo Seppälä ja Veikko Härönen
rahastonhoitaja: Eino Ylitapio
jäsenet: Juhani Asuinmaa
Juhani Lahti
Kari Moilanen
Matti Pirkkiö
Matti Wiik

1974

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Valto Lehmuskoski
sihteeri ja toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
rahastonhoitaja: Ritva Jouhki
jäsenet: Paavo Erola
Viljo Issakainen
Kalevi Kankuri
Matti Pekkala
Osmo Pähti
Timo Saario
Pirkko Vitikka

1971

puheenjohtaja: Veijo Kallio
varapuheenjohtaja: Osmo Pähti
sihteeri: Veikko Härönen
rahastonhoitaja: Ritva Jouhki
jäsenet: Arvo Fräki

ja

1975

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Kalevi Kankuri
sihteeri ja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
rahastonhoitaja: Heikki Lähtevänoja
jäsenet: Arvo Fräki
Viljo Issakainen
Valto Lehmuskoski
Timo Saario
Juhani Saxholm
Timo Tervo
Reijo Toimela
Pirkko Vitikka

1976

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Arvo Fräki
sihteeri: Saara Tuisku
rahastonhoitaja: Heikki Lähtevänoja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
jäsenet: Viljo Issakainen
Kalevi Kankuri
Jaakko Kuusisaari
Valto Lehmuskoski
Timo Saario
Juhani Saxholm
Timo Tervo

1977

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Valto Lehmuskoski
sihteeri: Harry Johansson
rahastonhoitaja: Heikki Lähtevänoja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
jäsenet: Arvo Fräki
Viljo Issakainen
Jorma Jeskanen
Kalevi Kankuri
Vesa Mustonen
Martti Pirkkiö
Timo Saario

1978

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Valto Lehmuskoski
sihteeri: Harry Johansson/ Leila Pähti (pöytä
kirjasihteeri)
rahastonhoitaja: Heikki Lähtevänoja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
jäsenet: Arvo Fräki
Jorma Jeskanen
Kalevi Kankuri

Martti Pirkkiö
Leila Pähti
Rauno Tapio

1979

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Valto Lehmuskoski
sihteeri: Arvo Fräki/ Leila Pähti
(pöytäkirjasihteeri)
rahastonhoitaja: Heikki Lähtevänoja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
jäsenet: Jorma Jeskanen
Matti Mäkinen
Martti Pirkkiö
Leila Pähti
Olavi Tammimies
Rauno Tapio
Pertti Viik

1980

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Jouni Hägg
sihteeri: Leila Pähti
taloudenhoitaja: Heikki Lähtevänoja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Jorma Jeskanen
Tero Hildén
Juhani Kilpeläinen
Matti Mäkinen
Seppo Niva
Rauno Tapio

1981

puheenjohtaja: Jorma Tervo
varapuheenjohtaja: Jouni Hägg
sihteeri ja
taloudenhoitaja: Lauri Vartiainen
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
jäsenet: Jorma Jeskanen
Tero Hildén
Seppo Niva
Ilkka Ollakka
Vilho Puurula
Leila Pähti
Rauno Tapio

1982

puheenjohtaja: Valto Lehmuskoski
varapuheenjohtaja: Jouni Hägg
sihteeri ja
taloudenhoitaja: Lauri Vartiainen
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio

jäsenet: Kari Heikkinen
Tero Hildén
Ilpo Laamanen
Matti Mäkinen
Leila Pähti
Rauno Tapio
Pertti Viitasaari

1983

puheenjohtaja: Valto Lehmuskoski
varapuheenjohtaja: Pertti Viitasaari
sihteeri ja
taloudenhoitaja: Lauri Vartiainen
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
jäsenet: Kari Heikkinen
Tero Hildén
Martti Kantola
Seppo Korkala
Leila Pähti
Rauno Tapio
Tapio Vestinen

1984

puheenjohtaja: Mauri Paasilinna
varapuheenjohtaja: Martti Pirkkiö
sihteeri ja
taloudenhoitaja: Lauri Vartiainen
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
jäsenet: Kari Heikkinen
Martti Kantola
Kalevi Katisko
Seppo Korkala
Seppo Niva
Rauno Tapio
Tapio Vestinen

1985

puheenjohtaja: Mauri Paasilinna
varapuheenjohtaja: Tapio Vestinen
sihteeri ja
toiminnanjohtaja: Veijo Kallio
taloudenhoitaja: Lauri Vartiainen
jäsenet: Kari Heikkinen
Pekka Huotari
Kalevi Katisko
Seppo Korkala
Esko Nevala
Martti Pirkkiö
Rauno Tapio

1986

puheenjohtaja: Sulo Paksuniemi
varapuheenjohtaja: Osmo Pähti
sihteeri: Irma Pieskä
taloudenhoitaja
ja -hoito: Heikki Lähtevänoja ja tilitoimisto
Vanhatapio Ky
toiminnanjohtaja: Seppo Niva
jäsenet: Veijo Kallio
Veikko Lindroth
Rauno Tapio
Tapio Vestinen

1987

puheenjohtaja: Sulo Paksuniemi
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Irma Halvari
taloudenhoitaja
ja -hoito: Heikki Lähtevänoja ja tilitoimisto La
pin Laskenta Ky
Reino Karasti
Pentti Jokelainen
Ilkka Ollakka
Martti Pirkkiö
Osmo Pähti
Rauno Tapio

1988

puheenjohtaja: Sulo Paksuniemi
varapuheenjohtaja: Martti Pirkkiö
sihteeri: Irma Halvari
taloudenhoitaja: Heikki Lähtevänoja
jäsenet: Pirkko Heikura
Veijo Kallio
Seppo Korkala
Pekka Laukkanen
Osmo Pähti
Rauno Tapio
Helena Tiuraniemi

1989

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri ja
taloudenhoitaja: Kari Niukkanen
jäsenet: Jorma Jeskanen
Valto Lehmuskoski
Seppo Niva
Osmo Pähti
Harri Rapo
Rauno Tapio

1990

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Teuvo Pohjolainen
taloudenhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Timo Bergman
Tuomo Heikkinen
Veikko Härönen
Erkki Koivuranta
Seppo Niva
Osmo Pähti
Rauno Tapio

1991

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Teuvo Pohjolainen
taloudenhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Timo Bergman
Tuomo Heikkinen
Tauno Koistinen
Erkki Koivuranta
Seppo Niva
Osmo Pähti
Rauno Tapio

1992

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Teuvo Pohjolainen
taloudenhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Tuomo Heikkinen
Tauno Koistinen
Erkki Koivuranta
Juhani Lahti
Osmo Pähti
Rauno Tapio
Jorma Tervo

1993

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Teuvo Pohjolainen
taloudenhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Tuomo Heikkinen
Tauno Koistinen
Erkki Koivuranta
Juhani Lahti
Osmo Pähti
Rauno Tapio

1994

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio

sihteeri: Kalevi Hirttiö
taloudenhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Erkki Koivuranta
Juhani Lahti
Osmo Pähti
Rauno Tapio

1995

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Leila Pähti
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Erkki Koivuranta
Juhani Lahti
Osmo Pähti
Rauno Tapio

1996

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Leila Pähti
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Antti Hyväri
Erkki Koivuranta
Tapani Lindholm
Jaarli Pirkkiö
Osmo Pähti
Rauno Tapio

1997

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Veijo Kallio
sihteeri: Leila Pähti
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Antti Hyväri
Veikko Härönen
Erkki Koivuranta
Tapani Lindholm
Jaarli Pirkkiö
Osmo Pähti
Petri Tanninen

1998

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Hannu Kylmäniemi
sihteeri: Leila Pähti
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Antti Hyväri
Erkki Koivuranta
Jaarli Pirkkiö
Osmo Pähti
Petri Tanninen

1999

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Jaarli Pirkkiö
sihteeri: Leila Pähti
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Antti Hyväri
Veli-Pekka Jääskeläinen
Osmo Pähti
Seppo Romakkaniemi
Petri Tanninen

2000

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Antti Hyväri
Hanna Keränen
Erkki Koivuranta
Kalervo Niska
Osmo Pähti

2001

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Hanna Keränen
Erkki Koivuranta
Tapani Lindholm
Kalervo Niska
Osmo Pähti

2002

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Hanna Keränen
Erkki Koivuranta
Osmo Pähti
Ilkka Timonen

2003

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Hanna Keränen
Erkki Koivuranta
Osmo Pähti
Ilkka Timonen

2004

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Hanna Keränen
Erkki Koivuranta
Janne Laine
Riitta Pirkkiö
Osmo Pähti
Ilkka Timonen

2005

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Veli-Pekka Jääskeläinen
Hanna Keränen
Erkki Koivuranta
Janne Laine
Osmo Pähti
Petri Rissanen

2006

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Hanna Keränen
Erkki Koivuranta
Janne Laine
Osmo Pähti
Petri Rissanen

2007

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Erkki Koivuranta
Janne Laine
Riitta Pirkkiö
Osmo Pähti
Petri Rissanen

2008

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Erkki Koivuranta

Janne Laine
Riitta Pirkkiö
Osmo Pähti
Petri Rissanen

2009

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Tuovi Honkela
Erkki Koivuranta
Janne Laine
Riitta Pirkkiö
Osmo Pähti
Emma Seppänen

2010

puheenjohtaja: Esko Riepula
varapuheenjohtaja: Petri Tanninen
sihteeri: Jaarli Pirkkiö
rahastonhoitaja: Kari Niukkanen
johtokunta: Kari Heikkinen
Tuovi Honkela
Erkki Koivuranta
Joonas Lahtinen
Osmo Pähti
Emma Seppänen

Rovaniemen Reippaan kunniajäsenet sekä ansiomerkkien saajat

Kunniajäsenet

- Nro 1. Mikkonen Pentti
- Nro 2. Väyrynen Vilho
- Nro 3. Tervo Jorma
- Nro 4. Kylmäniemi Martti
- Nro 5. Pistokoski Jouko
- Nro 6. Kallio Veijo
- Nro 7. Lahti Juhani
- Nro 8. Korkala Seppo
- Nro 9. Pähti Leila
- Nro 10. Lähtevänoja Heikki
- Nro 11. Paksuniemi Sulo
- Nro 12. Pirkkiö Martti
- Nro 13. Pähti Osmo
- Nro 14. Fräki Arvo
- Nro 15. Heikkinen Tuomo

Kultaisten ansiomerkkien saajat

- Nro 1. Malinen Alli
- Nro 2. Malinen Orvo
- Nro 3. Kallio Veijo
- Nro 4. Pähti Osmo
- Nro 5. Pirkkiö Martti
- Nro 6. Tervo Jorma
- Nro 7. Lehmuskoski Valto
- Nro 8. Härönen Veikko
- Nro 9. Pähti Leila
- Nro 10. Niukkanen Kari
- Nro 11. Riepula Esko (kunniapuheenjohtaja 15.3.2011 lähtien)
- Nro 12. Utriainen Taisto
- Nro 13. Vitikka Pirkko
- Nro 14. Pirkkiö Jaarli

Hopeisten ansiomerkkien saajat (yhteensä 42 kappaletta)

Fräki Arvo (1977), Heikkinen Kari (2007), Hämäläinen Tyko (1977), Härönen Liisa (2007), Issakainen Viljo (2007), Jääskeläinen Veli-Pekka (2007), Kallio Kaarina (1987), Kallio Veijo (1977), Keränen Hanna (2007), Koistinen Tauno (1987), Koivisto Veli (1977), Koivuranta Erkki (2007), Kylmäniemi Leila (1987), Kylmäniemi Martti (1987), Lahti Juhani (1977), Leppiaho Jarno (2007), Leppiaho Samuli (2007), Lind Uuno (1977), Lähtevänoja Heikki (1987), Mikkonen Pentti (1977), Mäkinen Matti (1987), Männikkö Petri (2007), Niva Seppo (1987), Ollanketo Aune (1977), Paksuniemi Sulo (1987), Pirkkiö Benjamin (2007), Pirkkiö Jaarli (1987), Pirkkiö Martti (1977), Pirkkiö Riitta (2007), Pirkkiö Samuli (2007), Pähti Leila (1987), Pähti Osmo (1977), Saarinen Eelis (1977), Tanninen Petri (2007), Tapio Rauno (1987), Tapio Rei-

ma (2007), Tervo Jorma (1977), Tuominen Viljo-Sakari (1977), Utriainen Taisto (1977), Viik Vesa (1987), Väyrynen Vilho (1987), Ylitapio Eino (2007).

Pronssisen ansiomerkin saajat (yhteensä 78 kappaletta)

Ahola Santeri (2007), Alatörmänen Esa (1987), Bergman Timo (1987), Brunfeldt Samuli (2007), Halvari Irma (1987), Halvari Raimo (1987), Heikkinen Kari (1987), Heikkinen Teuvo (1977), Heiniemi Tommy (2007), Hildén Tero (1987), Honkela Esko (2007), Huotari Pekka (1987), Huttunen Aimo (1987), Hynynen Mika (2007), Hyväri Heikki (1987), Härkönen Markku (1987), Härönen Veikko (1977), Issakainen Viljo (1987), Jaatinen Pekka (2007), Jeskanen Jorma (1987), Jokelainen Pentti (1987), Jouhki Ritva (1977), Kantola Martti (1987), Karasti Reino (1987), Karjalainen Antero (1987), Keisu Pentti (1987), Kesälahti Timo (1987), Koivisto Linda (2007), Koivuranta Joonas (2007), Koivuranta Veli (1987), Korkala Seppo (1987), Korkala Sirkka (1987), Kulppi Pekka (1987), Kultti Tanja (2007), Kylmäniemi Martti (1977), Lahtinen Joonas (2007), Laine Janne (2007), Lakkala Pirkko (2007), Lehikoinen Väinö (1977), Lehmuskoski Valto (1987), Lehtoniemi Eero (1977), Lehtoniemi Eero (2007), Lindroth Veikko (1987), Lintula Toni (2007), Lintula Valo (2007), Lähde Kimmo (2007), Mikkonen Erkki (1977), Moilanen Ari (1987), Mukkala Seppo (2007), Mustonen Jarno (2007), Mäkinen Aili (1987), Mäkinen Matti (1977), Niemelä Esko (1987), Niska Kalervo (2007), Nopanen Veli-Matti (2007), Nykänen Tapio (2007), Oja Akseli (2007), Oksala Ali (2007), Oksman Elmo (2007), Ollakka Ilkka (1987), Piltonen Tapani (1987), Pistokoski Jouko (1987), Poikela Pirkko (1977), Puurunen Toni (2007), Raappana Sami (2007), Romakkaniemi Alpo (1987), Saavalainen Niilo (1977), Setälä Mika (2007), Sääskilähti Esko ”Hicks” (1987), Tapio Rainer (1987), Tapio Reima (1987), Tepsa Tauno (2007), Tepsa Teuvo (2007), Torvinen Kalervo (1987), Viik Jari (2007), Vitikka Pirkko (1977), Väyrynen Vilho (1977), Ylipaavalniemi Erkki (1977).

Juhlaplaketin saajat (jaettu 70-vuotisjuhlien yhteydessä 19.8.1977)

Henkilöt: Ajo Aimo, Alamommo Kalevi, Alanenpää Jouko, Annala Martta, Girsén Lauri, Haapanen Kaarlo, Harjuniemi Jouni, Herva Kari, Huotari Pekka, Huttunen Aimo, Hyväri Heikki, Ijäs Einari, Issakainen Viljo, Jaakola Keijo, Jeskanen Jorma, Johansson Harry, Junna Tapani, Kallio Kaarina, Kankuri Kalevi, Katainen Aimo, Koistinen Tauno, Korkala Seppo, Kuusisaari Jaakko, Kylmäniemi Leila, Lampo Martta, Laukkanen Ellen, Lehmuskoski Valto, Lähtevänoja Heikki, Meriläinen Kauno, Mikkonen Antti, Mustonen Vesa, Mäkinen Aili, Niska Samuli, Niva Seppo, Palovaara Esko, Pehkonen Esko, Peuraniemi Aaro, Pienamo Viktor, Pistokoski Jouko, Poikela Heikki,

Puhalainen Toimi, Pähti Leila, Ritola Paavo, Saarinen Reijo, Saario Timo, Saavalainen Arvi, Sinkkonen Jorma, Snygg Ossi, Tammia Reino, Tapio Alpo, Tuikka Veikko, Tuominen Kaisu, Ulkuniemi Jorma, Wiik Matti, Värn Kerttu, Värn-Palovaara Hilikka, Väyrynen Helli, Ylitapio Eino. (yhteensä 58 kappaletta)
Yhteisöt ja yritykset: Kansantalo Oy, sanomalehti Lapin Kansa, Osuusliike Lapinmaa sekä sanomalehti Pohjolan Työ. (yhteensä 4 kappaletta)

Kirjallisuuslähteet

- Aatsinki, Tuula 2008: Tukki liikkeestä kommunismiin. Lapin työväenliikkeen radikalisoituminen ennen ja jälkeen 1918. Tampereen yliopistopaino. Tampere.
- Ahola, Matti & Siukonen, Markku 1982: Urheilumme kasvot – osa 12. Otava. Keuruu.
- Annanpalo, Heikki 1998: Rovaniemi. 8000 kansainvälistä vuotta. Gummerus kirjapaino Oy. Jyväskylä.
- Arponen, Antti O. 1996: Olympiakisat. Ateenasta Atlantaan. WSOY. Porvoo.
- Bergholm, Tapio 2007: Sopimussyhteiskunnan synty II. Hajaannuksesta tulopolitiikkaan. Suomen Ammattiyhdistysten Keskusliitto 1956-1969. Otavan Kirjapaino Oy. Keuruu.
- Bärlund, Toni & Nygrén, Helge & Virtanen, Seppo (toim.) 1990: TUK 1959-1979 – työläisurheilijain toinen mahdollisuus. Postmediat Oy. Helsinki.
- Enbuske, Matti & Runtti, Susanna & Manninen, Turo (toim.) 1997: Rovaniemen historia 1721-1990. Jokivarsien kasvatit ja junantuomat. Gummerus kirjapaino Oy. Jyväskylä.
- Haapanen, Kaarlo (toim.) 1977: Rovaniemen Reipas 1907-1977. Lapin Kansan kirjapaino Oy. Rovaniemi.
- Hakalehto, Ilkka 1974: Väinö Tanner. Omalla linjalla. Kirjayhtymä. Yhteiskirjapaino Oy. Helsinki
- Hentilä, Seppo 1982: Suomen työläisurheilun historia I. Työväen urheiluliitto 1919-1944. Arvi A. Karisto Oy:n kirjapaino. Hämeenlinna.
- Hentilä, Seppo 1984: Suomen työläisurheilun historia II. Työväen Urheiluliitto 1944-1959. Työväen Urheiluliitto ja Arvi A. Karisto Oy. Arvi A. Karisto Oy:n kirjapaino. Hämeenlinna
- Hentilä, Seppo 1987: Suomen työläisurheilun historia III. Työväen Urheiluliitto 1959-1979. Työväen Urheiluliitto ja Karisto Oy. Karisto Oy:n kirjapaino. Hämeenlinna
- Hentilä, Seppo 1992: Poliittista urheilua ja urheilupolitiikkaa. Teoksessa Pyykkönen, Teijo (toim.) 1992: Suomi uskoi urheiluun. Suomen urheilun ja liikunnan historia. Liikuntatieteellisen seuran julkaisu nro 131. VAPK-Kustannus. Helsinki.
- Hentilä, Seppo 1992: Urheilu järjestäytyy ja politisoituu. Teoksessa Pyykkönen, Teijo (toim.) 1992: Suomi uskoi urheiluun. Suomen urheilun ja liikunnan historia. Liikuntatieteellisen seuran julkaisu nro 131. VAPK-Kustannus. Helsinki.
- Hentilä, Seppo 1992: Urheilupolitiikasta liikuntapolitiikkaan. Teoksessa Pyykkönen, Teijo (toim.) 1992: Suomi uskoi urheiluun. Suomen urheilun ja liikunnan historia. Liikuntatieteellisen seuran julkaisu nro 131. VAPK-Kustannus. Helsinki.
- Hursti, Seppo 2007: Edelläkävijä Kemin Into 1907-2007. Gummerus Kirjapaino Oy. Jyväskylä.
- Iipo Paaso (toim.) 2001: Juhlakirja Esko Riepula 1941 1941•2/2•2001. Finnpublishers Oy. Gummerrus kirjapaino Oy. Jyväskylä.
- Kaakinen, Aimo 1976: Lapin Lukko 20 vuotta. Lapin Kansan Kirjapaino Oy. Rovaniemi.
- Kaltio, Viljami 1955: Voimistelun ja urheilun toimintaa ja historiikkia 50 vuoden ajalta Rovaniemellä. Teoksessa Totto II. Kotiseutuyhdistys Rovaniemen Totto r.y:n julkaisu. Lapin Kansan Kirjapaino Oy. Rovaniemi.
- Keskinen, Tuomas 1978: Aika sotia – aika sopia. Väinö Leskinen. Kustannusosakeyhtiö Tammi. KK kirjapaino. Helsinki.
- Ketola, Eino 2007: Suomen Metallityöväen Liitto 1961-1983. Otavan Kirjapaino Oy. Keuruu.

- Kiviaho, Pekka 1972: Urheilujärjestöt ja politiikka Suomessa. *Politiikka* 2/1972, 172-189.
- Kolehmainen, Teuvo 1972: Työläisurheilu Suomessa I. Tie Koiton talolle. Kustannusosakeyhtiö Otavan laakapaino. Helsinki-Keuruu.
- Koponen, Erkki 1993: Kehässä ja kehän vierellä. TUL:n nyrkkeilystä Pohjois-Suomessa. Kirjapaino osakeyhtiö Kaleva. Oulu.
- Kulha, Keijo K. 1995: Urheilujärjestöjen kujanjuoksu. Urheilun rakenneuudistus 1989-1993. Suomen Urheilumuseosäätiö. Gummerus kirjapaino Oy. Jyväskylä
- Lahtinen Esko S. 2006: Painimatolta pallokentille. Töölön Vesa 1906-2006. Silveprint Oy. Helsinki. Sähköisesti osoitteesta: <http://www.toolonvesa.fi/images/yleiset/pdf/Vesakirja.pdf>
- Laine, Leena 2000: Työväen urheiluliikkeen naiset. Otavan Kirjapaino Oy. Keuruu.
- Lehtinen, Lasse 2002: Aatosta jaloa ja alhaista mieltä. SDP:n ja Urho Kekkosen suhteet 1944-1981. WSOY. WS Bookwell Oy. Juva
- Lemström, Paul 1992: Idrottsboken – Urheiluvuosi '92. Kirjapaino t-t Porvoo. Porvoo.
- Leskinen, Väinö 1967: Asevelisocialismista kansanrintamaan. *Politiikka* kolmella kymmenluvulla. Kirjayhtymä. Yhteiskirjapaino Oy. Helsinki.
- Lounasheimo, Ilmo 1987: Kehän sankarit. WSOY. Porvoo.
- Lounasheimo, Ilmo & Salokangas, Atle 1993: Kehän ääreltä. 70 vuotta suomalaista nyrkkeilyä. Kirjapaino Raamattutalo. Helsinki.
- Oesch, Christian & Rauvanto, Mauri & Suoma, Pekka 1971: Painonnoston käsikirja. Suomen Painonnostoliitto ry. Helsinki.
- Ojajarju, Jorma 1968: Avustajat kehästä, ensimmäinen erä. Kustannusosakeyhtiö Tammi. KK:n kirjapaino. Helsinki.
- Peltoniemi, Pentti (toim.) 1982: Pekka Martin. Muistelmia – SDP – TUL – TSPL. Kustannusosakeyhtiö Tammi. KK Laakapaino. Helsinki.
- Pihlajaniemi, Mika 1997: Puron Pallosta se alkoi ... Tornion Pallo-47 50 vuotta. Tornio.
- Pirkiö, Martti (toim.) 1970: Painonnosto Lapissa. SVUL:n Lapin piirin painonnostojaosto. Rovaniemi.
- Pirkiö, Martti 2011: Rovaniemen Reippaan painonnostojaoston historia ja toiminta vuodesta 1969 lähtien. Rovaniemi.
- Raevuori, Antero & Oesch, Christian 1983: Raskasta rautaa. Suomen Painonnostoliitto 50 vuotta 1934-1984. Kustannusosakeyhtiö Otavan painolaitokset. Keuruu.
- Rantala, Risto & Siukonen Markku 1973: Urheilumme kasvot. Osa 4. Vesiurheilu, voimailu ja voimistelu. Kustannusosakeyhtiö Otavan laakapaino. Keuruu.
- Rantala, Risto & Siukonen, Markku & Tukiainen, Seppo 1979: Urheilumme kasvot. Osa 1 talviurheilu. Kustannusosakeyhtiö Otavan painolaitokset. Keuruu.
- Ranto, Esko 1999: Vaikeuksien kautta aina voittoon. TUL:n monivaiheinen historia antaa potkua myös uudelle vuosituhannelle. Teoksessa Bergholm, Tapio (toim.) 1999: Työväentutkimus 1999. Ammattiyhdistysarkisto, Kansan Arkisto, Työväen Arkisto, Työväen historian ja perinteen tutkimuksen seura ry, Työväen keskusmuseo, Työväenliikkeen kirjasto sekä Työväenperinne ry. Hakapaino Oy. Helsinki.
- Ruonaniemi, Arvo 1972: Rovaniemen vapaaehtoinen palokunta 1900-1970. Lapin Kansan Kirjapaino Oy. Rovaniemi.

Saarnisto, Matti & Kotivuori, Hannu & Vahtola, Jouko & Enbuske, Matti (toim.) 1996: Rovaniemen historia vuoteen 1721. Kotatulilta savupirtin suojaan. Gummerus kirjapaino Oy. Jyväskylä.

Salo, Urho 1996: Tampereen Pyrintö 100 vuotta. Kirjatoimen Kirjapaino. Tampere.

Sarni, Jyrki 1985: SVUL:n Lapin piiri ry. 70-vuotishistoriikki 1915-1985. Lapin Kansan Kirjapaino Oy. Rovaniemi.

Schödl, Gottfried 1997: Medals and World Records in Weightlifting. Gutenberg Ltd. Budapest.

Selander, Aarno 2000: Rovaniemen kauppalanpojat. Lapin Kopio. Rovaniemi.

Sintonen, Esa (toim.) 1975: Rovaniemen Palloseura 1950-1975. Lapin Kansan Kirjapaino Oy. Rovaniemi.

Sorsa, Kalevi 1998: Sisäänajo. Poliitiikan kuvioita 1969-1972. Otavan kirjapaino. Keuruu.

Tapio, Oiva & Tapio, Jorma & Tervo, Veli & Pekuri, Veli & Kuoksa, Pekka & Lehtinen, Martti & Teräs, Raija (toim.) 1997: Perungan Pojat. Historiikki 1947-1997. Mainospalvelu Maili Juotasniemi. Rovaniemi.

Tervo, Jorma 1994: Ounasvaaran yhteiskoulu 1967-1972. Ounasvaaran lukio ja yläaste 1972-1991. Ounasvaaran lukio ja Ounasvaaran yläaste. Pohjolan Painotuote Ky. Rovaniemi.

Tiainen, Hannes 1968: Kun puolue räjähti. Raportti sosialidemokraattisen työväenliikkeen hajaannuksesta ja eheytymisestä. Kustannusosakeyhtiö Tammi. KK:n kirjapaino. Helsinki.

Tiuraniemi, Olli (toim.) 1995: Rovaniemen Sosialidemokraattinen Työväenyhdistys 90-vuotta 1905-1995. Pohjolan Painotuote Oy. Rovaniemi.

Tuominen, Leenamajja (toim.) 1975: Niilo Hämäläinen. Eheytyksen vuodet. Kustannusosakeyhtiö Tammi. KK:n kirjapaino. Helsinki.

Vuorinen, Juha & Kasila, Markku 2007: Pelimiehet. Suomen jalkapallon pelaajatilastot 1930-2006. Gummerus Kirjapaino Oy. Jyväskylä.

Väyrynen, Vilho (toim.) 1975: Rovaniemen sos.dem.työväenyhdistys 70 vuotta. Lapin Maakuntapaino. Rovaniemi.

Ylänen, Ensio (toim.) 2002: Rovaniemen Työväentalon 50-vuotishistoriikki. Pohjolan Painotuote Oy. Rovaniemi.

Sanomalehti- ja tiedotuslehtilähteet:

Lapin Kansa: Vuosikerrat 1947-2010 sekä erikseen tekstissä mainituin osin.

Punntti-Reipas: Elokuu/1990.

Reipas-Jalkapalloilu: Toukokuu/1985.

Reipas-Uutiset: Numerot 1/1973, 1/1974, 2/1974, 3/1974, 4/1974, 1/1975, 2/1975, 3/1975, 4/1975, 5/1975, 1/1976, 2/1976, 3/1976, 4/1976, 1/1977, 2/1977, 3/1977, 5/1977, 1/1978, 2/1978, 1/1979, 3/1979, 4/1979, 1/1980, 2/1980, 3/1980, 4/1980, 1/1981, 3/1981, 1/1983, 2/1983, 2/1984, 1/1985, 2/1985, 3/1986, 3/1987, 1/1988, 2/1988, 3/1988, 1/1989, 2/1989, 4/1990 ja 2/1991.

Suomen Kuvalehti 1979/1: Pakkopäätös aloitti urheilusodan. ”TUK:n lopettaminen merkitsee kommunistien vallan kasvua urheiluelämässä”, professori Paavo Seppänen sanoi hautajaispuheessaan. 30-32.

Suomen Kuvalehti 2003/22: Leo Pekkala. Sivut 40-47.

Suomen Painonnostoliitto: Tiedotuslehti ”Tempaus”. Numerot 2/2000-4/2010. Suomen Painonnostoliiton julkaisuja. Uusi Rovaniemi: Vuosikerrat 1988-2000 sekä erikseen tekstissä mainituin osin.

Toimintakertomus-, tilastojulkaisu- ja pöytäkirjalähteet

GeeBeen Tuki ry: Tulostiedote. Numerot 1/2008-4/2009. Toimittanut Timo Rannikko.

Rovaniemen Reippaan jalkapallojaoston toimintakertomukset: Vuodet 1972-1991.

Rovaniemen Reippaan johtokunnan kokousten pöytäkirjat: Vuodet 1969-1991.

Rovaniemen Reippaan lentopallojaoston toimintakertomukset: Vuodet 1973-1991.

Rovaniemen Reippaan nyrkkeilyjaoston toimintakertomukset: Vuodet 1979-1991.

Rovaniemen Reippaan painonnostojaoston toimintakertomukset: Vuodet 1972-2010.

Rovaniemen Reippaan toimintakertomukset: Vuodet 1972-1991 ja 2000-2010.

Rovaniemen Reippaan uintijaoston toimintakertomukset: Vuodet 1970-1975.

Suomen Jääkiekkoliitto 1974: Jääkiekkokirja 1973-1974. Suomen Jääkiekkoliiton julkaisuja.

Suomen Jääkiekkoliitto 1975: Jääkiekkokirja 1974-1975. Suomen Jääkiekkoliiton julkaisuja.

Suomen Jääkiekkoliitto 1976: Jääkiekkokirja 1975-1976. Suomen Jääkiekkoliiton julkaisuja.

Suomen Jääkiekkoliitto 1977: Jääkiekkokirja 1976-1977. Suomen Jääkiekkoliiton julkaisuja.

Suomen Jääkiekkoliitto 1978. Jääkiekkokirja 1977-1978. Suomen Jääkiekkoliiton julkaisuja.

Suomen Lentopalloliitto ry: Kilpailukertomukset vuosilta 1974, 1975, 1976, 1981, 1982, 1984 ja 1986. Suomen Lentopalloliiton julkaisuja.

Suomen Painonnostoliiton toimintakertomukset: Vuodet 1971-2010.

Suomen Palloliitto ry: Jalkapallokirja. Vuodet 1967-1993. Suomen Palloliiton julkaisuja.

Suomen Uimaliitto ry 1971: Uinti. Vuodet 1966-1970. Suomen Uimaliiton julkaisuja.

Suomen Uimaliitto ry 1976: Uinti. Vuodet 1971-1975. Suomen Uimaliiton julkaisuja.

Suomen Uimaliitto ry 1983: Uinti. Vuodet 1976-1982. Suomen Uimaliiton julkaisuja.

TUK:n Pohjanmaan piirin toimintakertomukset: Vuodet 1968-1972.

TUK:n toimintakertomukset: Vuodet 1962-1963 ja 1968-1978.

TUL:n Lapin piirin toimintakertomukset: Vuodet 1950, 1951, 1953-1954 ja 1956-1958.

TUL:n luistelijaoston pöytäkirjat: Vuodet 1955-1963.

TUL:n nyrkkeilyjaoston pöytäkirjat: Vuodet 1980-1982 ja 1984-1989.
Internet-lähteet

Amateur Boxing Results: <http://amateur-boxing.strefa.pl>

Boxing.FI: <http://www.boxing.fi>

Boxrec Boxing Encyclopaedia: <http://boxrec.com>

Helsingin Tarmo ry: <http://helsingintarmo.fi>

Institut für Angelwandte Trainingswissenschaft/Datenbanken/Gewichtheben: <http://www.iat.uni-leipzig.de/service/datenbanken/dbgwh/start.php>

Kansainvälinen Amatööriyrkkeilyliitto: <http://www.aiba.org>

Kansainvälinen Painonnostoliitto: <http://www.iwf.net>

Karihaaran Tenho ry: <http://www.karihaarantenho.fi>

Kuopion Riento ry: <http://www.kuopionriento.fi>

Olympics at Sports-Reference.com: <http://www.sports-reference.com/olympics>

Oulun Työväen Palloilijat ry: <http://www.otp.fi/seura.html>

Ounaksen Pyörä-Pojat ry: <http://www.ounaksenpyora-pojat.fi/>

Paasilinnojen suku: http://www.tervola.fi/KUUSELA/paasilinna_suku.html

Rovaniemen Keilailuliitto ry: <http://www.rovaniemenkeilailuliitto.com>

Rovaniemen Kiekko-79 ry: <http://www.rovaniemenkiekko.fi>

Rovaniemen Lappi ry: <http://koti.mbnet.fi/rola/seuratietoa.php>

Scandinavian Boxing Rankings: <http://www.scandinavian-boxing-rankings.dk>

Suomen Lentopalloliitto ry: www.lentopalloliitto.fi

Suomen Nyrkkeilyliitto ry: <http://www.nyrkkeilyliitto.com>

Suomen Nyrkkeily museo: <http://www.nyrkkeilymuseum.fi>

Suomen Painonnostoliitto ry: <http://www.painonnosto.fi>

Suomen sotasurmat 1914-1922: <http://vesta.narc.fi/cgi-bin/db2www/sotasurmaetusivu/main>

Suomen Työväen Urheiluliitto ry: <http://www.tul.fi>

Suomen Työväen Urheiluliitto/Lapin piiri ry: <http://www.tul-lappi.fi>

Suomen Urheilumuseo: www.urheilumuseo.fi

Suomifutis.net/FutisForum: www.soccernet.fi/forum

Swimming Club Rovaniemi: <http://www.sc-rovaniemi.com>

Tilastokeskus: <http://www.stat.fi/>

Wikipedia (englanniksi): <http://en.wikipedia.org>

Wikipedia (suomeksi): <http://fi.wikipedia.org>

Haastatellut henkilöt

Fräki Arvo
Härönen Veikko
Kultti Tanja
Kylmäniemi Martti
Lahti Juhani
Lehmuskoski Valto
Leppiaho Samuli
Mikkonen Pentti
Männikkö Petri
Niukkanen Kari
Niva Seppo
Oksala Ali
Paasilinna Mauri
Paksuniemi Sulo
Pekkala Tuomo
Pirkiö Jaarli
Pirkiö Martti
Pähti Leila
Pähti Osmo
Riepula Esko
Sinkkonen Pertti
Tapio Rainer
Tapio Rauno
Tapio Reima
Tervo Jorma
Vitikka Pirkko

KANSANTALO

Kohtaamispaikka.

0000000000

